

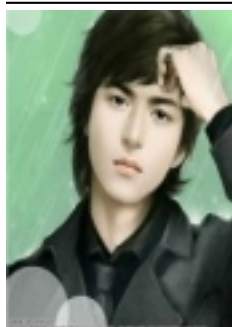
Màu Xanh Huyền Bí

Contents

Màu Xanh Huyền Bí	2
1. Chương 1	2
2. Chương 2	6
3. Chương 3	9
4. Chương 4	13
5. Chương 5	16
6. Chương 6	21
7. Chương 7	24
8. Chương 8	32
9. Chương 9	36
10. Chương 10	39
11. Chương 11	43
12. Chương 12	47
13. Chương 13	50
14. Chương 14	54
15. Chương 15	57
16. Chương 16	61
17. Chương 17	65
18. Chương 18	68
19. Chương 19	72
20. Chương 20	76
21. Chương 21	80
22. Chương 22	83
23. Chương 23	87
24. Chương 24	91
25. Chương 25	94
26. Chương 26	98
27. Chương 27	101
28. Chương 28	105
29. Chương 29	109
30. Chương 30	113
31. Chương 31	117
32. Chương 32	121
33. Chương 33	126
34. Chương 34	132
35. Chương 35	137
36. Chương 36	142
37. Chương 37	147
38. Chương 38	151
39. Chương 39	155
40. Chương 40	160
41. Chương 41	165

42. Chương 42	170
43. Chương 43	175
44. Chương 44	179
45. Chương 45	184
46. Chương 46	189
47. Chương 47	194
48. Chương 48	198
49. Chương 49	203
50. Chương 50	209
51. Chương 51	214
52. Chương 52	222
53. Chương 53	228
54. Chương 54	233
55. Chương 55	238
56. Chương 56	242
57. Chương 57	247
58. Chương 58	252
59. Chương 59	257
60. Chương 60	262
61. Chương 61	267
62. Chương 62	273
63. Chương 63 End	277

Màu Xanh Huyền Bí

Giới thiệu

Màu Xanh Huyền Bí Tác giả: Miêu Diệc Hữu Tú Chuyển Ngữ: Vân Hoàng + Hạnh Như + Tiểu Mập

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/mau-xanh-huyen-bi>

1. Chương 1

Chương 1.

Bên ngoài gặp vùng trộm

Gió thổi nhẹ, trời xanh mây trắng, Tang Đồng đứng cô độc trên vách núi, tóc búi cao, váy dài rủ xuống từng dải gấm tung bay, sau lưng là mây mù lượn lờ một mảng mênh mông.

Đột nhiên, từ nơi xa mơ hồ truyền đến tiếng vó ngựa dồn dập, âm thanh càng ngày càng rõ ràng, đang nhanh chóng tiến gần vách núi.

Tang Đồng quay mặt lại, sắc mặt vui vẻ đưa đôi mắt mênh mông chăm chú nhìn về con đường phía trước.

Sương mù tràn ngập dần dần tản ra, chỉ thấy một người đàn ông tuấn lãng, mày kiếm mắt sáng, đầu đội mũ giáp vàng, người mặc áo giáp bạc, một tay cầm thương, tay giữ cương ngựa. Tuấn mã chồm lên hí vang trời.....

Trái tim Tang Đồng kích động tốt đỉnh, hai tay đề lấy ngực làm sáng về Tây Thi ôm ngực, nỉ non: “Nguyên.....”

Người đàn ông mặt mày nghiêm nghị ghì lấy cương ngựa, con ngựa chồm lên rồi dừng lại vẩy đuôi thò phì phò liếc nhìn Tang Đồng.

Người đàn ông buông dây cương, rút từ trên hông một quyển vải, tiêu sái xoạt một tiếng mở ra, hô lớn: “Thánh chỉ đến.....Phụng Thiên Thừa Vận, Hoàng Đế chiếu viết. Tang Thị đức nghệ có thừa, tài mạo vô song, thông minh khiêm tốn rất được lòng trẫm, nay được giải Kim Phủ dành cho nữ diễn viên xuất sắc nhất, đặc chế thành Kim Phủ đề tỏ lòng ngợi khen...”

Tang Đồng vui mừng nhướng mày, nhắc lần vấy lên chân thành cảm tạ: “Dân nữ Tang Thị tạ Thánh Thượng ân điển.....”

Lời còn chưa nói hết, chỉ cảm thấy một hồi gió lạnh thấu xương ập đến, một chiếc búa vàng cực đại ập tới, Tang Đồng trợn tròn hai mắt, qua lớp ánh vàng chỉ thấy nụ cười quyến rũ của người đàn ông kia. Một câu cũng không kịp thốt lên, chỉ nghe tiếng “Ầm” một cái rồi lăn xuống vách đá.....

“Rầm.....”

Tang Đồng kêu thảm một tiếng, suýt nữa thì ngã xuống đất. Từ từ đứng dậy mờ mịt nhìn xung quanh một phen mới chậm rãi tỉnh táo lại. Cửa sổ không đóng, sắc trời bên ngoài đã tối, bộ phim truyền hình còn chưa kết thúc, nữ chính còn đang nằm bên vách núi vừa nắm chặt lấy tay người đàn ông tà mỵ đến lời cuốn vừa hoa lê đài vũ gầm thét: “Ta nhất quyết không thả, ta chết cũng không buông tay, muốn chết chúng ta cùng chết...”

“HôThì ra trời đã tối.....” Tang Đồng lảo bảo nhào lên trên giường, lăn qua lăn lại lăn lông lốc vài vòng mới chầm chậm tắt ti vi, mở tủ treo quần áo chuẩn bị thay quần áo ra cửa.

Thời điểm này tại thành phố T ở các đại lộ đang tắc đường, đoàn xe giống như bị tê liệt, nửa ngày mới tiến được vài mét. Tang Đồng thoải mái nhàn nhã mà ngồi nhìn kính chiếu hậu trang điểm, thời gian vẫn còn sớm, cô một chút cũng không nóng nảy.

Tô xong đôi môi đỏ mọng, Tang Đồng hả hê đẩy cái cần gạt nhiều màu sắc, một chân đạp ga cứng rắn chen vào chỗ trống bên cạnh theo dòng xe chạy đã thông suốt nghênh ngang rời đi.

Hàn Tả Tả mặc đồ công sở, tóc búi gọn ghẽ đằng sau gáy, dung nhan nghiêm trang đến mức hoàn toàn có thể ngồi trên bàn đàm phán. Cổ tình mặc trang phục nghiêm túc như vậy cũng không khiến cho cô cảm thấy không tự nhiên. Dường như cô đang ở vị trí hoàn cảnh là phòng họp nghiêm cẩn chứ không phải là tiệc rượu xa hoa lãng phí này.

Người ta nói ngực lớn thì không có não nhưng trong nghề không ai dám xem nhẹ người đại diện như Hàn Tả Tả. Ngực cô và trí thông minh hoàn toàn không có mối quan hệ trực tiếp, người nào xem nhẹ cô chỉ còn nước hời hợt không thể chui vào bụng mẹ mà sinh ra lần nữa.

Cho nên ở làng giải trí chuyên ăn tươi nuốt sống người, Hàn Tả Tả vẫn đứng vững vàng trên đôi chân của mình, tuyệt đối không phải là cái loại vũ khí sắc bén như “Vũ khí nhân gian”! (nguyên câu là “nhân gian hung khí” chữ “hung” chỉ là ngực, ý chỉ là đàn bà chỉ dựa vào ngực to để kiếm sống)

Hàn Tả Tả vừa ứng phó với người đàn ông đang dính lấy cô bắt chuyện vừa cầm lấy ly rượu nhấp một miếng, chuyển mắt một cái đã thấy Tang Đồng đẩy cửa vào, hiển nhiên trang điểm như một con gà lòe loẹt đang được bày hạc xung quanh để ý. Không hiểu vì sao Hàn Tả Tả nhìn cách hóa trang của Tang Đồng trong đầu không tự chủ liên tưởng đến tiếng “tục tục” của gà mẹ, nhin không được lập tức phun hết rượu lên mặt người đàn ông trước mặt.

Trong lòng Hàn Tả Tả bất đắc dĩ mắng nhỏ một câu, bình tĩnh đưa cho người đàn ông kia một bịch khăn giấy nói: “Xin lỗi tiên sinh, bạn gái của tôi tới.”

Người đàn ông kia vốn đang định phát tay ý bảo không có chuyện gì vừa nghe cô nói khuôn mặt anh tuấn nhất thời nhăn túm lại cùng với đám nước trên mặt vô cùng biểu cảm.

“Ồ, Hàn Đại Tả, mày lại bắt nạt người ta rồi, chắc chắc chắc, nhìn xem đang quay đầu chạy trốn chết kìa! Mày bắt nạt anh ta thế nào đấy?”

Hàn Tả Tả không để ý tới cô, vẫy vẫy tay tỏ ý muốn mang rượu ra, lúc này mới liếc nhìn Tang Đồng.

“Hôm nay mày chắc chưa kịp uống thuốc?”

Tang Đồng lúc này mới phản ứng kịp: “Mày mới có bệnh ấy! Nhìn mày hôm nay già lên bao nhiêu là tuổi, không so đo với mày, quà ày đây!”

Hàn Tả Tả ưu nhã nhún vai một cái, đem quà tặng nhét thẳng vào trong túi xách.

Tang Đồng nhất thời mất hứng: “Sao mày không xem tao tặng mày cái gì?”

Hàn Tả Tả khinh bỉ liếc cô một cái: “Hàng năm sinh nhật tao, mày không đưa tao không phải là váy thì là bài hát mày viết, mỏng như vậy không cần nhìn tao cũng biết là gì rồi!”

Tang Đồng cũng không tính bực chê, cười ha hả cầm ly rượu lên cụng một cái: “Sinh nhật vui vẻ nha Đại Tả, đó là....vừa đúng lúc tao viết xong ca khúc tặng mày đó!”

Hàn Tả Tả biết kể từ khi Tang Đồng thối lui khỏi làng giải trí sẽ không sáng tác cho ai bất kỳ bài hát nào, lần này coi như là vì người bạn thân cực kỳ nên cũng không nói thêm nữa đem một phần bánh ngọt trên bàn đẩy trước mặt cô bạn.

Tang Đồng còn chưa có ăn cơm tối lập tức mặt mày hớn hớn ăn, ăn hơn phân nửa liền bỏ lại thìa nhỏ chạy đi nhảy.

Hàn Tả Tả nhìn phần bánh ngọt còn đưa lại thở dài. Mấy năm Tang Đồng làm nghệ sỹ phải giữ gìn vóc người, mặc kệ ăn cái gì cũng sẽ ăn một nửa bỏ nửa, không nghĩ hai năm rồi thói quen vẫn không thay đổi.

Tang Đồng cá lội trườn vào đám đông đang quay cuồng cùng với âm nhạc bắt đầu nhảy.

So với những người đang nhảy ở kia thì cô hoàn toàn khác, Tang Đồng đã trải qua huấn luyện chuyên nghiệp và nghiêm khắc nên không bao lâu điệu nhảy hoa mỹ này đã trở thành một vòng tròn vây lấy Tang Đồng làm trung tâm.

Lúc này Lạc Hưởng Ngôn tay trong tay với mỹ nữ tiến vào, liếc nhìn trong sàn nhảy thấy một người đàn ông cao lớn mặc một chiếc áo đen bó sát người, cơ bắp cuộn cuộn đang đưa tay ôm lấy bà xã mình, phần hông dán chặt, miệng Tang Đồng ngạo nghễ uốn lên đang quay cuồng theo điệu nhảy.

Tang Đồng cũng vừa nhìn thấy ông chồng danh nghĩa của mình nhưng chút hốt hoảng cũng không có, ném cho Lạc Hưởng Ngôn một cái nhìn mê hồn, cái miệng lác đác cười khiến cho bốn phía hò reo huyết sáo.

Mỹ nữ bên cạnh Lạc Hưởng Ngôn hung hăng mắng thầm Tang Đồng một cái, bĩu môi gắt giọng: “Chết tiệt, đang nhìn ở đâu đấy?”

Lạc Hưởng Ngôn nheo nheo mắt, cột nải nâng chiếc cằm hơi nhọn của mỹ nữ, ngón trỏ xoa nhẹ đôi môi đỏ mọng cười trên choker: “Bảo bối, anh yêu nhất là bộ dạng ăn giấm chua này của em!”

Tang Đồng nhảy được sung sướng lâm ly, toàn thân gân cốt cũng được giãn ra, nhảy đến bên cạnh Lạc Hưởng Ngôn. Đầu tiên chăm chú nhìn cô gái đang dính chặt lấy hắn rồi quay ra cười mỉm với Lạc Hưởng Ngôn.

“Từ lúc nào Lạc Nhị đã có khẩu vị nặng như vậy? Có chừng mực nha kéo ngày mai đứng thẳng lên không được.”

Lạc Hưởng Ngôn lơ đãng cười cười, sờ sờ khuôn mặt nhỏ nhắn của mỹ nhân, cực kỳ mập mờ hỏi: “Bảo bối, nói cho em gái này biết hông của Nhị gia có mạnh mẽ không?”

Mỹ nữ che miệng, xinh đẹp mà cười, mười ngón tay sơn móng tay đỏ thắm tôn lên da mặt trắng bệch phối hợp với đôi mắt kẻ đậm dưới ánh đèn mờ ảo nhìn có vẻ quý dị.

Tang Đồng uống một ngụm rượu to thêm lớn mật, trong bụng ưu tư nhìn Lạc Hưởng Ngôn: “Nhị gia, ngài.....cố gắng hưởng thụ mỹ nhân nha, không quấy rầy!”

Hàn Tả Tả mắt thấy tất cả, thấy Tang Đồng nhào tới nhú mày hỏi: “Không nhảy nữa?”

Tang Đồng vỗ vỗ ngực, lòng vẫn còn sợ hãi nói: “Không nữa, Đại Tả, nơi này không phải là yêu tinh ở động Bàn Ty mà là quỷ miếu của Lão Yêu ngàn năm, ta về thôi!”

Hàn Tả Tả gật đầu một cái, cô vốn lúc tan việc chạy tới đã sớm không nhịn được lập tức tính tiền rồi về.

Tang Đồng trở về nhà, lập tức ném tóc giả, nhảy suốt đêm toàn thân đổ mồ hôi, bỏ được khăn trùm đầu xuống cũng cảm thấy đỉnh đầu khí nóng mù mịt hung hăng gãi đầu bứt tai lao thẳng vào phòng tắm dội.

Tắm xong tâm tình vui vẻ Tang Đồng mới phát hiện quên mang quần áo, nghĩ lại tối nay Lạc Hưởng Ngôn không về liền quần khăn tắm thoải mái mở cửa ra ngoài.

Uống hết cốc nước lạnh, Tang Đồng cảm thấy toàn thân thoải mái vô cùng, quay người lại thấy bóng người tối om đứng ở đó nhất thời sợ hết hồn.

“Tách....”

Lạc Hưởng Ngôn bật đèn lên khoanh tay ôm ngực tựa vào tường âm trầm nhìn chằm chằm cô.

Tang Đồng thở một hơi, thấy ánh mắt Lạc Hưởng Ngôn trong lòng giật mình, giữ chặt khăn tắm đi tới ân cần mở miệng: “Thế này là thế nào? Sao trở về sớm vậy? Haizz, sớm nói cho anh “túng dục thương thân”, bình thường khẩu vị nhạt chút đi, cái loại đáng người yêu tinh nhìn là bốc hỏa như vậy bớt trêu chọc là tốt hơn. Nhìn cái là bốc khói, chắc chắn, nhìn thấy đôi gò kia cẩn thận không ngọt chết người!”

Lạc Hưởng Ngôn ngẩng mặt lên, mặt tràn đầy buồn bã phần hận: “Đầu năm nay..... đúng là hàng giả gài bẫy người....!”

Tang Đồng trừng mắt nhìn, cổ đờ khuôn mặt hã hê xuống bày ra khuôn mặt tri tâm tri kỷ với với nụ cười ôn hòa hỏi: “Sao vậy?”

Lạc Hưởng Ngôn nhất thời bắt đầu tức giận kể khổ: “Cô ta lừa tôi! Cô không biết đâu...bộ ngực của cô ta nhìn sướng mắt biết bao nhiêu, mặc y phục có thể tạm nhìn, lột sạch con mẹ nó mau sẽ xuống rốn rồi! Lúc đầu tôi còn nhìn trộm cô ta bởi cái gò kia. Vào phòng cởi áo lót thì đẩy lên nách! Nằm xuống tuyệt hơn cả, tản ra như thể bánh nướng, quá ngán! Hại tôi một chút hăng hái cũng mất! Đã thế cô ta còn dám bảo tôi không được.....Haizzz, cô bảo xem, tôi không được thì ai được?”

Nói xong, Lạc Hưởng Ngôn tỏ vẻ mặt bi phần vừa yên lặng không một tiếng động đánh úp vào ngực Tang Đồng.

Tang Đồng hừ lạnh một tiếng, vung tay đập ma trảo của hắc mãng: “Tự làm tự chịu!”

Lạc Hưởng Ngôn trần trụi nhìn chằm chằm bộ ngực cô tiếc nuối mà chép chép miệng, vuốt vuốt vết thương trên mu bàn tay mà cảm thán: “Quả nhiên còn là tự nhiên tinh khiết không ô nhiễm là dụ người nhất nha!”

Tang Đồng tức giận đập hắc mãng một cái: “Anh không thể khiếm tốn chút nào sao? Ăn vụng xong rồi nhớ đem mép chùi sạch sẽ! Cũng bởi vì hành động không cẩn thận của anh mà hại tôi suốt ngày bị nhà báo bao vây chặn đánh, chắc mai tôi lại phải ứng phó với đám người đó rồi....”

Lạc Hưởng Ngôn chẳng hề để ý gãi gãi cằm, lời lẽ hùng hồn nói: “Vậy sao có thể trách tôi đây? Làm một người đàn ông khỏe mạnh trẻ tuổi, muốn tôi hành động chừng mực thật là quá đáng sơn. Huống chi đám phụ nữ kia cứ dính sát, gập díp thi chơi mà thôi, nếu quá lạnh lùng cự tuyệt sẽ bị người ta chỉ trích là không hiểu phong tình đấy! Hơn nữa họ ngưỡng mộ tôi, tôi lại mềm lòng sao nỡ làm đau lòng họ? Haizzz, thế nào cũng không được à.....”

Đối với da mặt dày như hắc mãng Tang Đồng cảm thấy sâu sắc là nên khiến hắc mãng, than nhẹ nói: “Tình yêu của anh đúng là rẻ mạt....Đừng quá tự tin vào mình, anh tự ình như đồng phân mới ra lò, hấp dẫn đám ruồi muỗi vo ve tre già măng mọc? Lạc Nhị gia anh ngàn năm nhiều nhất cũng chỉ là đám phân chó, một trận gió cũng thổi bay hết mùi!”

Nói xong không hề cho Lạc Hưởng Ngôn có cơ hội nói mĩa, ngẩng đầu ưỡn ngực đi vào phòng ngủ đóng sầm cửa lại.

Lạc Hưởng Ngôn bị nghẹn ở cổ, một từ cũng không thốt ra nổi hằm hừ trở về phòng mình.

* * *

2. Chương 2

Chương 2.

Tang Đồng ngủ thẳng đến khi mặt trời lên ới từ từ tỉnh lại.

Sau khi rửa mặt xong ra ngoài mới phát hiện Lạc Hưởng Ngôn trước khi đi còn để lại đồ ăn sáng. Tang Đồng vội vã ăn qua loa một chút, nhớ tới bản thảo còn chút dở dang liền trở lại phòng ngủ mở máy tính bắt đầu công việc.

Tang Đồng thuộc loại thay đổi giữa chừng, hai năm trước thối lui khỏi làng giải trí sau liên chạy đi học mấy tháng thiết kế, cũng may bởi vì trước kia vì nguyên nhân công việc nên đối với đồng phục có nghiên cứu, lại có khả năng mỹ thuật tạo hình nên có thể chậm rãi bắt đầu. Vừa mới bắt đầu là tự mình làm sau đó đăng bán trên mạng, không ngờ tới dần dần có chút danh tiếng rồi liên hệ với công ty chuyên may đồng phục đem bản thiết kế cho họ để cho họ làm. Về sau là công ty phụ trách luôn việc tiêu thụ sản phẩm.

Đem bản vẽ cho người quản lý và giải thích cặn kẽ về yêu cầu vải vóc Tang Đồng vẫn không yên lòng. Đối với loại đồng phục này yêu cầu vải vô cùng cao, không để ý sẽ ra thứ phẩm.

Suy nghĩ một chút, Tang Đồng liền dọn dẹp một chút để ra ngoài, chuẩn bị tự mình đi một chuyến đích thân chọn vải đưa đến.

Xong việc thì đến tối cô mới trở về, Tang Đồng vừa đến khu nhà lập tức một đám người ào ào xông đến, ánh đèn flash lóe sáng liên tục, các nhà báo xông đến cửa xe tùy tiện bắt nháo hỏi.

“Chào Tang tiểu thư, xin hỏi cô đã thấy bài báo mới đăng về Lạc tiên sinh?”

“Tang tiểu thư, về việc Lạc Nhị gia sau cưới còn bên ngoài...Chuyện này cô có suy nghĩ thế nào?”

“Tang tiểu thư, Lạc Nhị gia giữa đêm khuya tay trong tay với một cô gái công khai ra vào nightclub, xin hỏi đây có phải là nguyên nhân chứng tỏ hôn nhân của hai người đang gặp nguy cơ?”

“Tang tiểu thư.....”

Mắt thấy hôm nay nhất định là chạy không thoát, Tang Đồng không thể làm gì khác hơn là trong lòng hung hăng mắng Lạc Hưởng Ngôn, bất đắc dĩ mở cửa xe ra xuống xe.

Vừa xuống xe, Tang Đồng lập tức ngẩng đầu ưỡn ngực, khẽ mím môi, toàn bộ khí chất nhất thời “Lãnh diễm cao quý”.

Thấy Tang Đồng xuống xe, các nhà báo nhất thời vô cùng kích động, phía sau ùn lên phía trước đặt câu hỏi, vấn đề sau còn bện nhộn hơn vấn đề trước, khí thế vô cùng dọa người.

Loại trận chiến này Tang Đồng hoàn toàn không để vào mắt, khinh thường cười cười ánh mắt quét một vòng, ngạo mạn hỏi: “Anh vừa mới hỏi hôn nhân của tôi đang gặp nguy cơ?”

Tang Đồng cười nhạo một tiếng, giọng nói mang theo vẻ khinh thường chê cười một tiếng, giọng nói mang theo vừa đúng là không mảnh: “Thật buồn cười, nếu như là anh thì anh có vì một người phụ nữ diện mạo không có chút tiếng tăm nào mà ảnh hưởng đến cuộc sống của chúng tôi sao?”

Vị nhà báo bị hỏi ngược lại nhất thời im lặng, đây cũng không phải Tang Đồng quá tự phụ, cô nói sự thật, cô nàng tiểu tam trong tin đồn kia bất luận là tướng mạo hay khí chất đều so ra kém Tang Đồng mấy bậc.

Mất thấy tin tức scandal tới tay không thu hoạch được gì, một nhà báo khác chưa hết hy vọng xông đến hỏi: “Người ta nói vợ không bằng thiệp thiệp không bằng trộm, chẳng lẽ Tang tiểu thư không có chút lo lắng nào sao? Dù sao thì Lạc Nhị gia với thân gia tương mạo như vậy sẽ khiến nhiều cô gái mơ tưởng....”

Tang Đồng lạnh lùng cười một tiếng đọc một chuỗi số di động: “Đây là số điện thoại của cô gái đó, thật hay giả mọi người tự đích thân đi hỏi, không nên làm ảnh hưởng đến cuộc sống tình cảm vợ chồng chúng tôi.”

Thốt ra lời này, mọi người đều im lặng, khuôn mặt không cam lòng nhưng cũng không có cách nào, đang chuẩn bị rút lui đi thăm dò tin tức của Tiểu tam kia không ngờ một vị nhà báo còn trẻ không hiểu chuyện lớn tiếng hỏi: “Tang tiểu thư, hai năm trước đang lúc sự nghiệp đỉnh sao bởi vì kết hôn đã tuyên bố rút lui khỏi làng giải trí, xin hỏi hiện tại cô có ý định quay lại?”

Lời này vừa nói ra chung quanh nhất thời yên tĩnh lại, có người vốn định rút cũng quay lại, mặc dù trong lòng đối vẫn xem thường đối với nhà báo mới này nhưng trong vẫn mong đợi đáp án.

Tang Đồng khinh bỉ nhìn qua thẻ trên ngực hắn đột nhiên cười cười: “Anh là người mới sao, sao có thể hỏi những vấn đề tầm thường sớm đã không có tin tức để đào móc rồi. Hiện tại hôn nhân của tôi đang mỹ mãn chỉ muốn thật sự hưởng thụ thế giới của hai người. Mà chưa kể đến tâm hồn của chúng tôi còn nóng hổi, không thừa thời gian đây! Các vị cứ yên tâm, nếu như tôi có ý định quay lại nhất định sẽ báo ọi người, đến lúc đó còn dựa vào các vị đây hỗ trợ...”

Tang Đồng quét qua mọi người một cái, chuyển chủ đề: “Hiện tại xin các vị thương xót, đừng theo tôi nữa, sắc trời không còn sớm, tôi còn phải về nấu cơm đây!”

Trong lòng họ hiểu rõ cười cười, khách khí rời đi.

Lạc Hưởng Ngôn mặc dù với Tang Đồng là vợ chồng hợp pháp nhưng cũng chỉ là hữu danh vô thực. Trước khi kết hôn hai người đã có giao hẹn không can thiệp vào chuyện của nhau. Mặc dù Lạc Hưởng Ngôn thỉnh thoảng có trở về chỗ này ở nhưng đại đa số là ở bên ngoài ăn chơi đàng điếm cho nên Tang Đồng ăn tùy tiện vài thứ rồi mau chóng vào phòng ngủ bắt đầu sửa đổi bản thiết kế.

Có lẽ bởi vì ngày hôm nay phiền lòng quá nhiều lại bị đội chó săn bao vây một phen nên Tang Đồng thế nào cũng không thể tĩnh tâm được, bản thảo thay đổi hoàn toàn không ưng ý.

Tang Đồng thở dài, dứt khoát đứng lên hoạt động một chút. Căn phòng nhà trợn chủ có một mình cô lộ ra vẻ vắng lạnh đến kỳ lạ.

Nhớ tới lúc mới chuyển đến, phòng khách ở tầng một có treo một chiếc đồng hồ báo thức khổng lồ cứ “Tích tắc tích tắc” vang lên càng lộ vẻ trống trải yên tĩnh. Tang Đồng dường như bị ám ảnh, cứ nghe thấy tiếng chuông cả đêm mất ngủ, cái loại âm thanh này thật khiến cho người ta lo âu phiền não.

Sau đó không biết vì sao Lạc Hưởng Ngôn lại biết được nhanh chóng đổi thành đồng hồ điện tử trong nhà không còn âm thanh thúc dục lòng người nữa.

Tang Đồng lấy trong tủ lạnh ra mấy bình rượu ngồi trên ban công từ từ uống.

Ban đầu vì tránh khỏi quấy rầy, Lạc Hưởng Ngôn cố ý mua nhà thật xa, xung quanh hết sức yên tĩnh, gia đình ở gần đó cũng phải đi mười mấy phút đồng hồ.

Trong thành thị rất khó nhìn thấy sao, đêm không hoàn toàn tối hắc mà là mờ mờ ảo ảo. Đầu thu gió có chút lạnh lại vô cùng thấm vào ruột gan.

Chốc lát đã cạn hết hai chai, Tang Đồng thuận tay mở chai thứ ba đột nhiên nhớ tới nhiều năm về trước.... Quảng thời gian tốt nghiệp trung học là khoảng thời gian nghỉ hè khá dài, khí trời nóng bức cũng không ảnh hưởng đến tâm tình của cô chút nào. Sau khi tốt nghiệp trung học như giải thoát khỏi lồng giam cả người cô như nhẹ cả gánh mỗi ngày cùng Hàn Tả Tả lên kế hoạch đi chơi ở đâu, không hề nghĩ đến một lần tâm huyết dâng trào đã làm thay đổi vận mệnh của bọn họ.

Vì kiếm chi phí cho đi du lịch nên Hàn Tả Tả kiếm công việc làm thêm hè kéo thêm cả Tang Đồng mỗi ngày trên đường tích cực phát tờ rơi.

Có một lần, trung tâm Thương mại điện tử Thương Thành, một nhãn hiệu điện thoại di động tuyển các cô gái trẻ làm tuyên truyền. Cũng không biết có phải là vì nguyên nhân đặt sân khấu tại quảng trường, trang trí hoa tươi cùng bóng bay sắc sỡ rồi ca hát nhảy múa hấp dẫn người qua đường.

Hàn Tả Tả từ nhỏ đã rất láu lỉnh, cô không muốn mình trang điểm đậm mặc đồ như vũ nữ Thượng Hải xưa lên múa máy liên giạt dây Tang Đồng lên đài còn mình đứng phía sau chỉ đạo.

Tang Đồng dưới sự dụ dỗ cường bức của Hàn Tả Tả bắt mặc chiếc váy ngắn màu vàng óng ánh, đi đôi giày cao gót hạ giá lên đài. Nhìn xuống khán giả phía dưới hau háu nhìn người đẹp đến mức tục khiến cho Hàn Tả Tả không đành lòng nhìn thẳng.

Ban đầu vốn là cô cùng với cô gái kia cùng hát một bài hát đang thịnh hành. Bài hát đó thì sến và tục đến cực điểm, Tang Đồng kiên trì nghe hai lần chuẩn bị cùng cô gái kia phối hợp xướng vài câu. Không nghĩ tới cô gái kia lại luống cuống, âm nhạc chất chứa vang lên mà hai người sững sốt không lên tiếng nổi. Dưới đài dường như có chút muốn xem kịch vui, có người còn huýt sáo chế giễu.

Cô gái kia mắt đỏ hoe nhìn bộ dạng lã chã chực khóc. Tang Đồng lập tức nóng nảy, cô sẽ nhớ được lời nếu như cô ta có dẫn dắt một chút. May thay cô phản ứng mau há miệng vỗ vỗ mic làm bộ thiết bị có vấn đề sau đó quay ra liều mạng nhảy mắt với Hàn Tả Tả.

Hàn Tả Tả không hổ là hảo hữu từ nhỏ lớn lên với Tang Đồng, một ánh mắt cũng hiểu ý từ của Tang Đồng quyết định nhanh chóng đổi bài.

Giai điệu quen thuộc vang lên, trong lòng Tang Đồng thở phào nhẹ nhõm, may mà bài hát có thể hát được.

Cho nên, Tang Đồng cũng không thèm để ý tới cô gái kia nữa dần dần đắm chìm trong âm nhạc.

“I haven’t re-al-ly ev-er found a place that I call home

I nev-er stick around quite long enough to make it

I apol-ogize that once again I’m not in love

But it’s not as if I mind that your heart ain’t ex-act-ly break-ing

It’s just a thought, on-ly a thought.....”

Âm hưởng thiết bị cũng không tốt còn ở giữa mùa hè nóng bức nhưng trên đường bước chân những người đi bộ đi qua chợt dừng lại. Trên quảng trường người tới tụ tập càng nhiều, phía dưới vốn âm ỉ bỗng yên tĩnh lại.

Hàn Tả Tả ở phía sau đài dắc ý vỗ tay.

Tang Đồng phảng phất không cảm nhận được biến hóa quanh mình, vẫn giữ chặt mic lặng lặng đứng trên đài đắm chìm trong bài “life for rent”. Hơi mang chút cô độc, có chút lưu lạc cô đơn, loại cảm giác này giống như một dòng suối mát trong chậm rãi chảy qua lòng người đang nôn nóng mang theo một tia mát mẻ.

“To trav-el the world alone and live my life more sim-ply

I have no idea what’s hap-pened to that dream

Cos there’s re-al-ly noth-ing left here to stop me

It’s just a thought, on-ly a thought.....”

Lời ca chỉ nhớ rõ hơn phân nửa, không nhớ rõ thì hát thầm, chất giọng mũi thầm này thế nhưng lại mang lại hiệu quả ngoài ý muốn. Sau khi kết thúc bài hát một lúc lâu đám người mới có tiếng vỗ tay thừa thốt, sau đó tiếng vỗ tay càng ngày càng lớn, tiếng trầm trồ khen ngợi càng ngày càng nhiều.

Tang Đồng kinh ngạc quay đầu lại đã nhìn thấy Hàn Tả Tả cười đưa ngón cái lên với cô, lúc này cô mới kịp phản ứng vội vàng quay xuống dưới cúi đầu cảm ơn.

Đến dưới đài, người quản lý cười híp mắt nghênh đón: “Cô bé hát không tệ lắm, sao, cô định hát mấy bài? Hoạt động của chúng ta sẽ là ba ngày....”

Tang Đồng vừa nghe xong thật vui vẻ, dù sao cũng chỉ là hát hai bài, so với việc đi phát tờ rơi dưới trời nắng to thế này thì công việc này dễ dàng hơn nhiều. Đang định đáp ứng thì Hàn Tả Tả hung hăng kéo lại.

Hàn Tả Tả trợn mắt nhìn cô một cái, quay mặt sang nghiêm trang mặc cả: “Thật ngại nha, lần biểu diễn này giá 150 đồng vốn là hai tổ chia đều nhưng cô gái kia luống cuống, nhờ chúng tôi phản ứng kịp mới không bị hỏng cho nên lần này tiền phải thuộc về chúng tôi mới đúng.”

Người quản lý tất nhiên là đáp ứng: “Được được được, tiền này vốn là của hai cô....Thế này đi, hay là với giá này, hai ngày tới cô hát tiếp được chứ?”

Hàn Tả Tả bắt đầu tin miệng có thể bẫy, ra vẻ làm khó khăn: “Điều này e rằng không được..... Chúng tôi còn phải đi chỗ khác nữa lại không thể thất tín....”

Nghe một chút, nghe một chút! Mấy lời của Hàn Tả Tả các siêu sao thường nói là! Tang Đồng kiêu ngạo mà uỡn ngược ánh mắt nhìn Hàn Tả Tả tràn đầy kính sợ.

Quản lý suy nghĩ một chút rồi nói: “Như vậy đi, tôi trả thêm các cô 100 đồng nữa. ngày mai các cô hát thêm 2 bài nữa....”

Hàn Tả Tả khẽ mỉm cười: “Tôi cảm thấy một bài là được rồi, nhiều ngược lại khiến cho người ta thêm phiền chán hướng chi....Mục đích của các ông vốn là lấy cơ tuyên truyền chứ đâu phải là hội thi hát, ông nói xem có đúng không?”

Quản lý lúc này mới thật tình đánh giá Hàn Tả Tả, đột nhiên cười lớn: “Cô bé này thật là không đơn giản.....Được rồi được rồi, xem các cô là học sinh một bài thì một bài!”

Tang Đồng trợn tròn mắt, cô phát truyền đơn một buổi mới có 2 đồng rưỡi nhưng giờ hát một bài tùy tiện....Mẹ nó, đúng là không thể tin nổi!

Hàn Tả Tả cảm thấy nhìn bộ mặt ngu ngốc của cô cực kỳ không hài lòng kín đáo dẫm cô một cái, bình tĩnh gật đầu: “Cứ quyết định vậy đi!”

3. Chương 3

Chương 3. Miếng bánh từ trên trời rơi xuống

Ánh mắt Tang Đồng vừa u buồn vừa kích động chợt cảm thấy tâm tình của mình thật giống như ong mật, ngọt đến ưu thương.....

Cô vẫn biết mình hát không tệ lắm nhưng không nghĩ được nhiều người yêu thích như vậy. Thời điểm đứng trên sân khấu được nhiều người ủng hộ Tang Đồng cảm thấy có được kết quả như vậy chỉ sợ không lấy một phân tiền cũng đáng giá.

Khi đó, Tang Đồng cùng Hàn Tả Tả còn đắm chìm trong đắc ý bởi khoản tiền nho nhỏ kiếm được mà hoàn toàn không biết buổi biểu diễn xế chiều hôm nay được một người qua đường quay lại post lên mạng. Trong một đêm lượng view tăng nhanh đột biến.

Tang Đồng ở trên quảng trường hát ba ngày, người qua đường dừng lại lắng nghe ngày càng nhiều.

Ngày thứ ba hát xong lúc tẩy trang đã là ban đêm rồi. Tang Đồng cùng với Hàn Tả Tả sung sướng đếm lấy số tiền mấy ngày qua kiếm được đang chuẩn bị đi ăn khao mình thì chợt giữa đường có người cản lại.

Người đàn ông đó chừng ba mươi tuổi, mang một cái kính màu xanh khổng lồ đến khoa trương, ăn mặc hết sức thời thượng.

Tang Đồng nhìn vào cái khăn tam giác hắc quàng ngang cổ trong lòng buồn bực: “Trời nóng như vậy còn quàng khăn không sợ bị rôm sảy sao?”

Hàn Tả Tả hết sức cảnh giác đánh giá đối phương nghĩ thầm: “Người đàn ông này ăn diện so với Tang Đồng lúc này còn kinh khủng hơn, quả thật có thể tin vào mắt có thể nhìn người, nói không chừng còn vớ phải tên biến thái.”

Hàn Tả Tả tiến tới một bước che ở trước mặt Tang Đồng ra vẻ lão thành khách khí hỏi: “Xin hỏi có chuyện gì không?”

Người đàn ông kia không thèm để ý đến Hàn Tả Tả, một tay đút vào túi quần, một tay sờ sờ cảm nhìn chăm chăm vào Tang Đồng từ trên xuống dưới giống như là đánh giá một món đồ. Hồi lâu hắn mới gật đầu, sau đó cô gái trẻ tuổi đứng bên cạnh lập tức tiến đến đưa cho cô một danh thiếp.

“Chào các cô, chúng tôi là công ty truyền thông quốc tế Mia, đây là tổng giám đốc âm nhạc Dương Húc Văn. Tang tiểu thư hát vô cùng tốt, hình thức cũng tốt rất phù hợp với yêu cầu của chúng tôi. Không biết các cô có hứng thú tham gia lớp huấn luyện năm nay của chúng tôi? Nếu như thông qua cuộc thi sẽ có cơ hội ký hợp đồng thành nghệ sỹ chính thức....”

Miếng bánh thật to từ trên trời rơi xuống, nện đến mắt Tang Đồng nổi cả đom đóm vội nhanh chóng đưa mắt sang nhìn Hàn Tả Tả.

Hàn Tả Tả phe phẩy danh thiếp trên tay không nói lời nào chờ Tang Đồng quyết định. Nhìn con người núi Thái Sơn có đồ xuống mặt cũng không đổi sắc kia khiến cho Tang Đồng trong nháy mắt bình tĩnh lại.

Tang Đồng suy tư một phen mới mở miệng: “Tôi muốn thử đến chỗ hai người trước mới suy nghĩ kỹ một chút mới có thể đưa ra câu trả lời chắc chắn, hai người...”

Vẫn đứng bên cạnh không nói chuyện, đột nhiên Dương Húc Văn lên tiếng: “Có thể, cho cô một tuần để suy nghĩ. Cụ thể thế nào Hannah sẽ nói cho cô biết, có vấn đề gì cứ hỏi Hannah.”

Trên đời này có cô bé nào không có mơ mộng được làm ngôi sao? Đứng trên ánh đèn sân khấu, tùy ý có thể phô ra mị lực của bản thân, được vô số người nâng niu mến mộ tôn sùng, điều đó đối với bất kỳ thiếu nữ nào mà nói là không thể kháng cự nổi hấp dẫn.

Tang Đồng tất nhiên không có cách nào cự tuyệt được cơ hội lớn như vậy. Công ty truyền thông quốc tế Mia là công ty số một trong làng giải trí. Mà Dương Húc Văn được khen là thầy giáo tài năng, nếu như có thể được ký hợp đồng với Mia và được Dương Húc Văn chỉ đạo thì vinh quang sẽ không phải là giấc mộng xa vời.

Một tuần sau, Tang Đồng đứng ở phòng học để huấn luyện, trở thành một trong hai mươi học viên mà Mia chiêu thu....

Bóng đêm càng sâu, xung quanh im ắng không một âm thanh nào. Tang Đồng đá văng vỏ chai bên cạnh liêu xiêu trở về phòng. Đứng trước tấm gương lớn, trong gương cô bé vẫn trẻ tuổi xinh đẹp, so với năm 17 tuổi càng thêm thành thực. Bởi vì uống rượu khiến cho đôi má càng thêm đỏ bừng nhưng lại càng xinh đẹp.

Tang Đồng nhìn vào gương nhẹ nhàng cười, mũi chân trái khẽ chuyển động, hai cánh tay mềm mại đưa lên theo đúng chuẩn bước khởi đầu.

Động tác này từng luyện qua vô số lần trong bài căn bản, hôm nay tập lại vẫn không thấy có chút nào khó khăn cả.

Huấn luyện là việc vừa gian khổ vừa khô khan, hoàn toàn không thú vị như cô tưởng tượng. Trời thì nóng bức, trên sàn tập trên người ai nấy đều thấm tím mồ hôi nhưng vẫn cố cắn răng luyện tập.

Mười chín người khác thông qua tầng tầng lớp lớp tuyển chọn mà vào, chỉ có Tang Đồng là đích thân Dương Húc Văn chọn trúng mà đưa đến. Cũng chính bởi vì thế mà phải càng thêm cố gắng dùng thực lực để đánh tan những cảm mắt khinh thường kia.

Có thể đi vào lớp huấn luyện của Mia thực lực không dám để cho người ta khinh thường, đôi mắt nhìn lại đều là trang phục thời thượng, tuấn nam mỹ nữ gọn gàng mà xinh đẹp.

Tang Đồng lén lút quan sát khắp phòng phát hiện một đôi không giống như tất cả mọi người ở đây.

Sở dĩ cô chú ý đến bọn họ là vì cách ăn mặc, mặc dù rất sạch sẽ nhưng vẫn không thể che giấu đi những vết ố đã được giặt rất nhiều lần.

Hai người bọn họ ở trong góc, tuổi cô gái chắc cũng tầm tuổi Tang Đồng, cô gái đang tập lại động tác vừa học mà làm vẫn chưa được chuẩn, chàng trai đứng bên cạnh giúp cô chỉnh lại đúng tư thế.

Chắc là cảm thấy điều gì đó, chàng trai bỗng ngẩng đầu nhìn lại, Tang Đồng vội vàng không kịp quay đi chợt nhìn thẳng vào đôi mắt đó.

Nên hình dung ánh mắt đó như thế nào nhỉ?

Mang theo chút trong trẻo lạnh lùng, một chút đậm bạc mà ẩn sâu trong đó là dã tâm bùng bùng khiến cho con người đen tỏa sáng.

Gương mặt mới trút đi nét non nớt, nhìn qua đã thấy vô cùng anh tuấn. Bộ quần áo ố vàng không thể che giấu đi dáng người cao lớn vững chãi.

Tang Đồng có chút ngây người, thế nhưng chàng trai chỉ cười nhẹ, nụ cười khiến cho băng tuyết đều tan rã, sau đó vẫn tiếp tục chuyên chú sửa động tác cho cô gái.

Sau nhiều ngày huấn luyện, đây là nụ cười duy nhất mà Tang Đồng thấy nó không mang nghĩa khác ngoài nụ cười.

Và đây cũng là lần đầu tiên Tang Đồng chính thức gặp Lương Nguyên.

Tang Đồng nhẹ nhàng xoay người, cảm thấy đầu muốn mê man, trí nhớ rồi rầm tràn vào đầu nhức nhối như muốn nổ tung.

Tang Đồng rên rỉ một tiếng tung chăn nằm trên giường ngủ thật say.

Trong giấc mơ vẫn là sàn tập bằng gỗ trước có một tấm gương lớn, trong phòng tập rộng lớn có một chàng trai với nụ cười như ánh mặt trời đỡ lấy Tang Đồng khi cô đang xoay người sắp ngã.

Ngón tay thon dài mà có lực, nhiệt độ trong lòng bàn tay xuyên thấu qua làn da nóng bỏng vào tận đáy lòng. Chóp mũi ngửi thấy hơi thở sạch sẽ, có thể thấy được mùi thơm ngát nhẹ nhàng của bột giặt, hoàn toàn không có mùi chua bẩn của đàn ông sau khi vận động kịch liệt..

Tang Đồng nhẹ giọng cảm ơn: “Cảm ơn, tôi tên là Tang Đồng, tôi tên là Tang Đồng, mộc để tang, đan sam đồng.”

“Lương Nguyên, nguyên viễn lưu trường đích nguyên.” (có nghĩa là bắt nguồn từ nơi xa mà chảy mãi). Lương Nguyên mỉm cười: “Bên kia là em gái tôi, Lương Tiểu Nghệ.”

Cũng là thiếu nữ trẻ tuổi, Tang Đồng rất nhanh chóng quen thuộc với Lương Tiểu Nghệ. Lương Tiểu Nghệ là cô gái dễ xấu hổ, khuôn mặt hết sức thanh tú, vóc người tin tẻ mang theo cảm giác yếu đuối tựa như đoá hoa sen trắng khiến cho người ta yêu mến mà thương cảm.

Mùa hạ năm đó ba người cùng nhau cố gắng, sau mỗi ngày huấn luyện sẽ cùng nhau đến một chỗ để tiếp tục luyện tập.

Mùa thu đã đến, chương trình học lớp huấn luyện đã tiến hành được một nửa. Kỹ thuật biểu diễn cũng như diễn xuất đã học xong, Tang Đồng phải làm đơn học đại học.

Công ty lo lắng cô bị râm đen liền không cho cô tham gia huấn luyện nữa, Tang Đồng lợi dụng tất cả không gian để học thanh nhạc không như các học viên khác đi học huấn luyện nữa mà sẽ do chính Dương Húc Văn đích thân giảng dạy.

Khi còn bé Tang Đồng có học qua đàn cổ nên về phần nhạc lý không thành vấn đề, hơn nữa Dương Húc Văn giảng bài sinh động đơn giản nên rất dễ dàng để nắm giữ.

Sau hơn hai tháng luyện thanh xong, Dương Húc Văn trực tiếp đưa cho cô một ca khúc mới viết.

Tang Đồng ngâm nga một lần liền thích, thật vui vẻ hỏi: “Cổ Phong..... Anh Văn, đây là album mới của anh?”

Lúc mới bắt đầu, Tang Đồng vô cùng kính trọng địa vị tiền bối cũng như phẩm chất đạo đức của Dương Húc Văn nên gọi là “Chú Văn”.

Dương Húc Văn giận tới 1 tuần liền, kéo tai Tang Đồng bằng giọng lào khào thét lên: “Chú? Chú? Cô thiếu tình thân đến như vậy sao? Không có trưởng bối thương cô à? Tôi có chút nào già cả hả?”

Tang Đồng xoa lỗ tai rất ủy khuất: “Xin lỗi..... Ngài trong có vẻ giống trưởng bối nên tôi mới gọi vậy, tôi không biết ngài còn trẻ như thế.....”

Một ngum máu nẩy lên cổ họng Dương Húc Văn.

Hannah mắt thấy tình huống không đúng, vội vàng ghen cười nhắc nhở: “Trẻ con không hiểu chuyện, anh Văn, thầy phải nhân từ, chú ý hình tượng khí chất nha.....”

Dương Húc Văn hừ hừ, rất kiêu ngạo liếc xéo Tang Đồng cao quý bổ thí: “Thôi được, cô cứ như những người khác gọi tôi là Anh Văn là được rồi.....”

Tang Đồng lần đầu tiên hiểu, thì ra số tuổi không riêng phụ nữ kiêng kỵ mà nam nghệ sỹ trung niên thì nó vẫn là nỗi đau không thể xóa nhòa.

“Anh Văn, nói từ từ thôi.....”

Tang Đồng lặp lại hai chữ này, ánh mắt phiền muộn lại thâm sâu xa, cố gắng đem khăn quàng cổ thời thượng của Dương Húc Văn mở ra một chút.

Dương Húc Văn bí hiểm đưa tay chỉ: “Đây là ca khúc chủ đề của Mía trong buổi biểu diễn tới.”

Mía tỉ mỉ xây dựng buổi biểu diễn, bất luận là diễn viên hay đồng phục đều lưu ý, thậm chí còn mời cả thầy giáo âm nhạc tự mình soạn ca khúc chủ đề.

“Bài hát này cho ai hát vậy? Chị Tân sao?”

Tân Đình chính là hoa đán của Mía, giới ca sỹ xem cô là super star. Nhìn buổi biểu diễn hoành tráng thế này thì ca khúc chủ đề có khả năng hát nhất chính là cô ấy rồi.

Dương Húc Văn bĩu môi nói: “Cô ta không được, giọng không hợp, hát những ca khúc thịnh hành thì hợp còn Cổ Phong thì không thể khổng chế được....Bài hát này cô hát đi!”

Tang Đồng trợn to hai mắt, lắp bắp nói: “Cái gì, tôi? Tôi..... Không được.....”

Dương Húc Văn mắt hững: “Sao cô lại không được? Tôi tự mình dạy cô lâu như vậy, dù có là heo mẹ cũng có thể thở ta được 18 bài rồi! Yên tâm đi, trừ phương diện kỹ thuật so với Tân Đình không bằng còn chỗ khác sao không bằng cô ta?”

Tang Đồng vẫn cảm thấy không có hy vọng: “Nhưng mà tôi một chút danh tiếng cũng không có, có phải sẽ làm hư hết không?”

Dương Húc Văn trợn mắt nhìn cô: “Cô vô danh? Bà cô trẻ của tôi ơi, cô lên mạng mà xem đi, danh tiếng cô nổi như cồn trên mạng đó! Nếu không cô nghĩ tại sao Mía lại đem cô vào đây?”

Không thể trách Tang Đồng hoàn toàn không biết, trong khoảng thời gian này cô đang loay hoay luyện tập hoàn toàn không biết khi vieo của cô được tung lên mạng có bao nhiêu ảnh hưởng.

Dương Húc Văn vung tay lên, quyết định thật nhanh: “Cho cô hai ngày để tìm cảm giác...Hai ngày sau đến phòng thu âm tăng 10 tìm tôi!”

Tang Đồng không thể ngờ là người vô cùng may mắn, chương trình học lớp huấn luyện còn chưa kết thúc đã bị Mía đưa đi biểu diễn rồi, vừa mới ký hợp đồng xong đã đảm nhiệm ca khúc chủ đề trong buổi biểu diễn.

Hai ngày thoáng qua mau, Tang Đồng đứng trong phòng thu, đứng ngoài phòng thu cách lớp cửa kính là Dương Húc Văn đang khẩn trương bắt tay chỉ đạo.

Dương Húc Văn nhìn cô cười khích lệ, chỉ đạo cô qua khẩu hình.

* * *

4. Chương 4

Chương 4. Một phát bách trúng

Tang Đồng hít một hơi thật sâu, thả người vào ca khúc mà mình yêu thích, nhắm mắt lại, âm nhạc vang lên, đập vào mặt hình như có mùi cỏ xanh, cô như đang ở trên cánh đồng cỏ mênh mông bát ngát, trời xanh mây trắng.....

“Suối reo róc rách, gió đùa vi vu, lá trúc khe khẽ, hát tình ca dưới ánh trăng.....”

Sau khi thu âm xong, Tang Đồng không kịp chờ đợi tìm được Dương Húc Văn, thấp thỏm hỏi: “Như thế nào? Có cần lặp lại điệp khúc thêm vài lần nữa hay không?”

Dương Húc Văn nhú, mở nhạc lên: “Tôi từ trước đến giờ chỉ thích làm một lần, lặp lại nhiều lần, âm sắc không chỉ có không đạt tới trạng thái tốt nhất, còn có thể mất đi cảm xúc..... Chính em nghe một chút đi.”

Giai điệu du dương, mê tình hoài cổ, thanh âm Tang Đồng chứa đựng cảm xúc như miếng băng mỏng vỡ vụn, mát lạnh thuần túy, thời điểm thấp giọng ngâm xướng giống như dòng suối chảy róc rách, cao âm to rõ rung động lòng người. Thì ra thật sự có tiếng hát như vậy, mang theo ma lực khiến cho người ta không thể chống cự, dễ dàng xuyên vào tận đáy lòng.

Tang Đồng bất ngờ trở nên nổi tiếng.

Phim cổ trang của Mễ Á hàng năm tỉ lệ người xem TV ngày càng tăng vọt, ca khúc chủ đề Mạch Thượng Tang cũng bắt đầu phát sóng rộng rãi, tỷ lệ bình chọn trên Internet liên tục dao động vượt lên đầu, duy trì ở bảng xếp hạng không tụt xuống.

Tang Đồng chính thức trở thành ca sĩ mới nổi của Mia, cửa ải cuối năm cũng qua, các đài phát thanh lớn đều tới tập mời Tang Đồng làm khách mời,

Hannah tự mình quyết định, chỉ chọn mấy tiết mục đặc biệt nổi tiếng cho Tang Đồng, những cái khác toàn bộ lấy có việc học cuối kỳ sắp tới của cô để từ chối.

Hannah giải thích: “Nếu như không thể bảo đảm lần sau có thể liên tiếp có được cơ hội tốt, người mới tốt nhất không nên nổi lên nhanh như vậy, Văn Ca có ý muốn để cho em giữ vững hình tượng vốn có tươi trẻ trong sạch, vững vàng bước tiếp. Dù sao em còn trẻ, phải thật ổn định con đường thực tế mới có thể đi xa..... Chị cũng vậy rất đồng ý, về phía công ty em không cần lo lắng, dĩ nhiên là dốc toàn lực bồi dưỡng em, chương trình luyện tập đã được chuẩn bị rồi. Khóa bồi dưỡng rất tốt, cũng là để lót đường cho tiền đồ sau này, rất hữu dụng, em tốt nhất nên kiên trì hoàn thành, những chuyện an bài khác chờ sang năm lại nói.”

Tang Đồng tự nhiên không có không đáp ứng, khi đó cô căn bản không nghĩ xa như vậy, thậm chí đều không nghĩ tới xem ca hát là sự nghiệp cả đời của mình. Nghe được Hannah để cho cô tiếp tục học tiếp lớp huấn luyện, trong lòng có chút vui mừng, cùng bạn bè cùng nhau cố gắng sẽ thoải mái rất nhiều, có người làm bạn cũng sẽ không cảm thấy cô đơn, hơn nữa gặp phải vấn đề cũng có thể cùng nhau đối mặt.

Thời điểm Tang Đồng trở lại lớp huấn luyện, ánh mắt người khác nhìn cô liền phát sinh biến hóa, những vẻ mặt mặt mày phức tạp kia, khiến cho Tang Đồng rất khó chịu, cũng may, Lương Nguyên và Lương Tiểu Nghệ đối với cô vẫn trước sau như một.

Đêm ba mươi đêm đó, Tang Đồng được an bài xuất hiện trong buổi liên hoan mừng năm mới của đài truyền hình, Hàn Tả Tả phải về nhà mừng năm mới, chỉ còn lại một mình Tang Đồng, liền có chút không muốn đi.

Lương Nguyên nhìn rõ trong lòng cô mất hứng, cười an ủi cô: “Đừng lo lắng, đến lúc đó anh và Tiểu Nghệ đi cùng em, coi như hai anh là phụ tá của em là được!”

Tang Đồng rất vui vẻ, ngay sau đó có chút do dự hỏi: “Nhưng là, lễ mừng năm mới hai người không bồi người trong nhà sao?”

Lương Tiểu Nghệ nghe vậy, gương mặt xinh đẹp tất cả đều là ảm đạm, nhỏ giọng nói: “Tớ và anh trai ra không còn ai khác.....”

Tang Đồng ngẩn người mới phản ứng lại, kinh sợ hỏi: “Làm sao sẽ..... Thật xin lỗi, tớ không biết.....”

Lương Nguyên ôn hòa cười cười, vỗ vỗ đầu Lương Tiểu Nghệ an ủi cô, mới nói với Tang Đồng: “Không sao. Anh cùng Tiểu Nghệ đều lớn lên ở cô nhi viện, từ nhỏ chỉ có hai người bọn anh sống nương tựa lẫn nhau, sớm đã thành thói quen.”

Tang Đồng lắp bắp không biết nên nói những gì, không thể làm gì khác hơn là lôi kéo tay Lương Tiểu Nghệ nói: “Tớ cũng thường xuyên một mình đón năm mới, trong nhà cũng chỉ có tớ và bà dì, không bằng tớ hát xong hai người cùng tớ về nhà đi, chúng ta cùng nhau gói sủi cảo!”

Lương Tiểu Nghệ căn môi nhìn về phía Lương Nguyên không nói gì.

Lương Nguyên nhìn Lương Tiểu Nghệ bộ dạng có chút đau lòng, suy nghĩ một chút nói: “Nếu như không phiền toái.....”

“Không phiền toái không phiền toái!” Tang Đồng cười hì hì nói, “Quyết định như vậy..... A, hai người thích nhân bánh gì? Tớ nói trước để bà dì chuẩn bị.....”

Tang Đồng là lần đầu tiên đến những buổi lễ như thế này, còn là truyền hình trực tiếp, vốn là còn chút lo lắng, nhưng vừa nghĩ tới biểu diễn kết thúc thì có thể cùng bọn Lương Nguyên cùng nhau về nhà ăn mừng năm mới, tâm tình khẩn trương cũng bị hòa tan rất nhiều.

Tiết mục của Tang Đồng được sắp xếp không trước không muộn, một khúc hát xong liền lập tức đến phòng hóa trang tháo trang sức thay quần áo, sau đó hào hứng lôi kéo anh em Lương Nguyên đi về nhà.

Lương Tiểu Nghệ có chút câu nệ, dọc theo đường đi không ngừng hỏi chuyện Tang Đồng, sợ mình không biết quy củ nhà người ta.

Tang Đồng bất đắc dĩ thở dài: “Có cái gì quy củ, trong nhà cả ngày lẫn đêm chỉ có bà dì và tớ, hiện tại tớ học đại học, nhưng bởi vì làm nghệ sĩ, về nhà lại càng ít.....”

Lương Tiểu Nghệ tò mò: “Ba mẹ cậu đâu?”

Tang Đồng rối rắm nói: “Ba mẹ tớ một là giáo sư lịch sử học, một là nhà khảo cổ học, bọn họ hàng năm bận rộn bên ngoài, vào lúc này không biết là đang ở đâu nữa ấy chứ..... Tớ từ nhỏ chính là được bà dì nuôi lớn.”

Lương Nguyên nhìn đề tài càng ngày càng nặng nề, liền cười chuyển hướng nói: “Nhà em ở nơi rất vắng vẻ.....”

“Đúng vậy a, đây là phụ cận Đại Học Thành, là nhà được trường học phân cho công chức, mẹ em nói nơi này trong cách trường học gần, đi làm dễ dàng..... Chẳng qua em vào đại học không ở nơi này, ở giáo khu phía nam, nên khá xa.....”

Lương Nguyên và Lương Tiểu Nghệ lần đầu tiên cảm nhận được sự ấm áp của gia đình.

Trên cửa, rèm cửa sổ dán giấy cắt màu đỏ, trong sân thậm chí treo hai ngọn đèn lồng đỏ lớn. Trong nhà ấm áp dễ chịu, bà dì tuổi lớn, giúp bọn hắn nấu sủi cảo lại lấy vài món ăn vặt liền đi nghỉ ngơi, chỉ để lại ba người bọn hắn ở phòng khách dưới lầu, vừa xem lễ hội vừa nói chuyện phiếm.

Qua hết năm sau, đợt kiểm tra của lớp đào tạo liền tới.

Hai mươi người chỉ còn lại sáu người. Trừ Tang Đồng đã sớm ký hợp đồng, Lương Nguyên cũng hoàn toàn dựa vào thực lực được Mía ký hợp đồng, Lương Tiểu Nghệ còn kém một chút, khó khăn lắm là người cuối cùng được lưu lại. Những người khác là hai nam sinh và một nữ sinh, được công ty bồi dưỡng thành một nhóm nhạc thần tượng.

Hannah vốn chính là người đại diện Dương Húc Văn chỉ cho Tang Đồng, mặc dù trên tay cô còn dẫn theo hai nghệ sĩ, nhưng Hán Na rất có năng lực cùng ánh mắt, lập tức hợp với Lương Tiểu Nghệ và Lương Nguyên cũng bị cô kéo qua.

Dương Húc Văn có chút không có thể hiểu được, hỏi: “Tang Đồng là chúng ta một tay nâng đỡ lên, Lương Nguyên có được điều kiện ngoại hình và tư chất, Lương Tiểu Nghệ mặc dù thanh tú khả ái, nhưng làng giải trí thứ không thiếu nhất chính là mỹ nữ.....”

Hannah cười cười: “Nghệ sĩ giỏi không có nghĩa là biết ca hát biết biểu diễn, Lương Tiểu Nghệ có lẽ không phải là ca sĩ hoặc là diễn viên chuyên nghiệp, nhưng là cô ấy..... Trời sinh đã thích hợp với làng giải trí.”

Hannah an bài cho bọn họ tiết mục đầu tiên là tiết mục giải trí rất ăn khách của Mễ Á Giải trí ngất trời, làm một ít trò chơi, trả lời vài câu hỏi, cùng tiết mục giải trí bình thường không có bao nhiêu khác biệt. Nhưng bởi vì Mia thường đưa lấy tiết mục này làm nền tảng cho người mới ra mắt, cho nên tỉ lệ người xem TV cũng không tệ lắm.

Trong tiết mục có một đoạn là Lương Nguyên cùng Lương Tiểu Nghệ hát song ca, cho nên trước đó bọn họ sẽ phải đặc biệt chuẩn bị bài hát này.

Cơm trưa cũng không ăn, Lương Nguyên vẫn còn đang mang theo ống nghe luyện tập, Tang Đồng giúp hắn mua một phần hộp cơm, ngồi trên chiếu ở bên cạnh hắn: “Ăn cơm trước nghỉ ngơi một chút đi, cũng đừng quá mệt mỏi, nếu không giọng hát hư mất thì càng phiền toái.”

Lương Nguyên nhận lấy hộp cơm cười cười: “Cám ơn, không sao, Tiểu Nghệ giúp anh chuẩn bị Bàn Đại Hải.”

Tang Đồng an ủi hắn: “Yên tâm đi, tiết mục đều đã an bài tốt, anh không cần lo lắng.”

Lương Nguyên bối vài muỗng cơm, than thở: “Nhưng Trần Lão Sư đối với anh không hài lòng.”

Trần Lão Sư là là giáo viên dạy kỹ thuật xướng âm, lần này ca lên đài cũng là cô lựa chọn.

Tang Đồng suy nghĩ một chút nói: “Em nghe anh hát qua, âm sắc của anh rất tốt, nhưng là thời điểm giọng trầm giọng hát không tự giác sẽ biến lớn, anh có thể thử phát âm như vậy.....”

Nói qua Tang Đồng chọn một đoạn hát đôi giọng trầm.

Lương Nguyên nghiêm túc nghe cô giảng giải, sau đó thử hát hát, quả nhiên hiệu quả tốt hơn rất nhiều.

Tang Đồng cười híp mắt nói: “Hô hấp cũng có kỹ xảo, từ từ liên suy nghĩ là ra được rồi..... Còn nữa, phần âm rung nhớ dùng khí âm, như vậy sẽ tự nhiên hơn.”

Tang Đồng là Dương Húc Văn Thân tự mình dạy, Dương Húc Văn dạy cô không chỉ là kiến thức căn bản chuyên môn, còn có kinh nghiệm kỹ năng chính hắn mấy năm qua tích lũy được, Tang Đồng trình độ tự nhiên so Lương Nguyên cao hơn nhiều.

Làng giải trí cạnh tranh lớn như vậy, nào có người nguyện ý đem bí quyết để đứng vững của bản thân lấy ra cùng đối thủ cạnh tranh chia sẻ hay sao? Nhưng Tang Đồng không như vậy, cô còn không có ý thức tự giác của người nghệ sĩ, mới vào xã hội, thật lòng đem Lương Nguyên làm bạn bè.

Dưới sự trợ giúp hết mình của Tang Đồng, Lương Nguyên và Lương Tiểu Nghệ rất nhanh thông qua đợt kiểm tra của Trần lão sư.

Trước tiết mục chính thức, mỗi người đều được tóm tắt một chút tiểu sử, theo lẽ thường thì hai người chủ trì nói chêm chọc cười mời ra Tang Đồng, Tang Đồng hát xong một ca khúc sau lại thuận thế đưa tới mấy vị đồng môn, sau đó là một chút trò chơi nhỏ.

Phần thứ nhất rất thuận lợi, Tang Đồng vừa ra trận, người xem nhiệt liệt vỗ tay, sau khi đợi cho tất cả mọi người lên đài, tiết mục liền đẩy lên một chút cao trào.

Người nữ chủ trì Lương Minh cười nói: “Hôm nay có thể mời được hai vị khách mời, Lương Nguyên và Tiểu Nghệ đều là họ Lương, oa, một mỹ nữ một đại suất ca, xem ra Lương gia chúng tôi đều được di truyền thật tốt nha!”

Lương Tiểu Nghệ đứng ở vị trí góc khuất, đỏ mặt ngượng ngùng cười.

Lương Nguyên đứng ở bên cạnh Tang Đồng, mang theo nụ cười ôn hòa ngượng ngùng của thiếu niên, ánh mắt xinh đẹp tập hợp vừa đúng một chút hơi nước, như mưa phùn lớt phớt đặc biệt có thể đưa tới mẫu tính của phụ nữ.

Nam chủ trì Lưu Nam lúc này khiển trách: “Rõ ràng cái cô này là đang dán vàng lên mặt mình đấy chứ?”

Lương Minh then thùng bụm mặt: “Ai nha, bị nhìn ra rồi.....”

Lương Nguyên khẽ mỉm cười nói: “Minh tỷ tỷ xinh đẹp như vậy không cần thiết dát vàng nha!”

Không khí hiện trường rất náo nhiệt.

Phần thứ hai là loại trò chơi trừng phạt nhỏ, chơi hát đô-mi-nô (hát nối tiếp), hát tiếp không được sẽ phải bị trừng phạt nhỏ.

Sáu người chia làm hai tổ, Tang Đồng và Lương Nguyên, Tiểu Nghê một tổ, một tổ khác dĩ nhiên là nhóm thần tượng A. I. Ai, ai hát câu nào, ai phạm sai lầm đều được ghi rất rõ ràng.

Nhưng đại khái Lương Tiểu Nghê quá khấn trương, một vòng cuối cùng, vốn nên là cô gái trong A. I Thẩm Lạc sai, nhưng lúc đến phiên Lương Tiểu Nghê cư nhiên không có tiếp được.

Ai phạm sai lầm, ai tiếp nhận trừng phạt, thì ống kính hướng về phía người đó càng nhiều.

Lương Tiểu Nghê áy náy nhìn Thẩm Lạc một cái, đỏ mặt ngượng ngùng cười, ánh mắt giống như là nai con bị hoảng sợ, đáng thương đáng yêu, làm cho người ta nhìn cũng không tự giác sinh ra chút thương tiếc.

Tang Đồng liền vội vàng cười nói: “Tiểu Nghê là người dịu dàng nhất trong chúng ta, mọi người cũng không nên phạt cô ấy ác quá nhé!”

Lương Minh nhìn một chút nụ cười có chút miễn cưỡng của Thẩm Lạc, không thể làm gì khác hơn là tiếp lời nói: “Nếu Tiểu Nghê tiếp không được bài hát, như vậy thì để Tiểu Nghê vì mọi người biểu diễn một ca khúc đi!”

* * *

5. Chương 5

Chương 5. Thiếu nữ tâm sự thành thơ

Cho tới bây giờ, kế hoạch chương trình không thể đảo lộn, Thẩm Lạc nếu bỏ lỡ cơ hội lần này, bọn họ liền không thể làm gì khác hơn là tiếp tục chờ đợi. Chỉ là này..... Lương Minh cười như không cười nhìn Lương Tiểu Nghê một cái, chuyện đảo lộn tiết mục cô vẫn có thể làm.

Vốn dự định dành cho Thẩm Lạc một trừng phạt nho nhỏ thú vị là mười quả bong bóng trong một phút, không chỉ có một phút lên hình, còn có thể khiến người xem khắc sâu ấn tượng.

Lương Tiểu Nghê có chút luống cuống nhìn mọi người, hướng về phía micro nhỏ giọng nói: “Có thể vì mọi người biểu diễn một khúc dĩ nhiên là vinh hạnh của tôi, nhưng mà tôi mang tới là một bài tình ca, cần nam nữ hát song ca, không biết anh hai có thể hay không giúp em một chút?”

Lương Nguyên cười tiến lên.

Giai điệu Xuân về hoa nở vang lên, tình ca nhẹ nhàng, đem tình yêu tốt đẹp thời tuổi trẻ thể hiện vô cùng tinh tế.

“Ngày đó anh nói thích em, cầm tay của em thật ấm áp, em cúi đầu nhìn hai bóng hình kết hợp, vui sướng giống như hoa đào mùa xuân vừa chớm nở.....”

Giọng nữ ngọt ngào, giọng nam trong suốt, chàng trai cô gái nhìn nhau mỉm cười hình ảnh tốt đẹp như vậy.

Âm nhạc dừng lại, trên khán đài tiếng vỗ tay như sấm động, Tang Đồng ngồi ở bên khán đài hàng khách quý, cũng kích động mãnh liệt vỗ tay.

Lương Minh thật sâu nhìn Tang Đồng như vậy, khẽ cười lắc đầu một cái.

Sau khi tiết mục chấm dứt, Tang Đồng cùng Lương Tiểu Nghê ra phía sau đài tháo trang sức, Thẩm Lạc bước nhanh lướt qua bên cạnh họ, ngay cả liếc mắt cũng không nhìn họ.

Tang Đồng không hiểu hỏi: “Tiểu Lạc làm sao vậy? Hùng hùng hổ hổ đi gấp như vậy.”

Lương Tiểu Nghệ mở to hai mắt, trong mắt tràn đầy nghi ngờ, vẻ mặt vô tội vô cùng “Không biết nha, Lạc Lạc tỷ thoát nhìn có vẻ mắt húng.”

Sau lưng truyền đến một tiếng cười khê.

Tang Đồng quay đầu lại, nét mặt tươi cười như hoa chào hỏi: “Minh tỷ!”

Lương Minh gật đầu một cái, ý vị sâu xa nhìn Lương Tiểu Nghệ.

Lương Tiểu Nghệ mặt không đổi sắc, khéo léo nói: “Minh tỷ!”

Lương Minh không nhìn nữa họ, đi qua bên người các nàng chỉ để lại hai chữ mơ hồ: “Không tệ.”

Không tệ cái gì lại không có nói, là cô ca hát không tệ, hay là khả năng thể hiện không tệ, hoặc là cái khác.....

Tang Đồng ngượng ngùng gãi gãi đầu, vui mừng nói: “Tiểu Nghệ, ngay cả Minh tỷ đều nói chúng ta không tệ!”

Lương Tiểu Nghệ nụ cười có chút miễn cưỡng: “Ừ.....”

Nghỉ đông kết thúc, Hàn Tả Tả đã trở lại, hành lý còn chưa kịp sắp xếp liền vô cùng lo lắng mà đem Tang Đồng gọi ra.

Tang Đồng đang chuẩn bị thu âm al—bum mới, nên để cho Hàn Tả Tả trực tiếp đến phòng thu âm.

Lúc Hàn Tả Tả đến, nhìn thấy Tang Đồng đang cầm cuốn sách nhỏ cùng Lương Nguyên nói cái gì, hai người vừa nói vừa cười rất thân mật.

Hàn Tả Tả trong lòng nóng vội lập tức vọt tiến vào, không khách khí đem Lương Nguyên đẩy ra, lạnh lùng nói: “Tang Tiểu Đồng, tớ từ quê có mang quà lên, cố ý cầm đến cho cậu, vị tiên sinh này không ngại cho chúng tôi một chút thời gian chứ?”

Lương Nguyên nhìn hai tay trống không của cô, nhú mày cười nói: “Cứ tự nhiên, Đồng Đồng, anh đi trước tìm Tiểu Nghệ, hai người trò chuyện đi!”

Tang Đồng kỳ quái hỏi: “Đại Tả, cậu làm sao vậy?”

Hàn Tả Tả mặt đen lại: “Tớ có xem giải trí ngắt trời phát sóng!”

Tang Đồng vui mừng nói: “Như thế nào, tớ biểu hiện được không tệ chứ? Còn có Lương Nguyên cùng Tiểu Nghệ.....”

“Ngu xuẩn!” Hàn Tả Tả chỉ tiếc rên sát không thành thép mắng, “Ngu xuẩn chết cậu đi! Lương Tiểu Nghệ kia cậu chú ý một chút, con nhà người ta chỉ lộ ra bộ dáng tiểu bạch cậu liền cho rằng cô ta gần bùn mà chẳng hôi tanh mùi bùn rồi sao!”

Tang Đồng nhú nhú mày: “Đừng nói như vậy, Tiểu Nghệ rất tốt, hơn nữa cô ấy và Lương Nguyên từ nhỏ sống nương tựa lẫn nhau, rất đáng thương.....”

Nhớ tới cái gì, Tang Đồng ngây ngô mà cười: “Cậu không biết đó thôi, Lương Nguyên thật rất tốt, đặc biệt dịu dàng, lần trước tớ nhảy bị trặc chân, tớ cố gắng chống đỡ không lên tiếng, những người khác không nhìn ra, chỉ có Lương Nguyên phát hiện, len lén kín đáo đưa cho tớ thuốc mỡ.....”

Rõ là..... ** tuổi trẻ mơ mộng thật nhiều a!

Hàn Tả Tả mặt hoàn toàn đen lại, đưa trẻ to xác này, khiến người ta buồn bực chết mà.....

“Cậu hãy nghe cho kỹ!” Hàn Tả Tả nghiêm mặt nói, “Làng giải trí là chỗ nào, có thể có được mấy người đơn giản? Cậu đừng một chút ý thức đề phòng người khác cũng không có! Tiết mục ngày đó, rõ ràng trước đó đều rất tốt, thế nào Lương Tiểu Nghệ vừa phạm lỗi, sắc mặt của Thẩm Lạc cũng không thích hợp rồi hả?”

Tang Đồng xem thường: “Tiểu Nghệ nhất gan, khản trương quên ca từ nha, rất bình thường mà..... Sau đó vốn theo kế hoạch là Thẩm Lạc phạm lỗi tiếp nhận trừng phạt liền thay đổi thành Tiểu Nghệ, cho nên Thẩm Lạc có thể không mấy vui vẻ!”

Hàn Tả Tả vừa nghe liền sáng tỏ : “Như thế xem ra, quả nhiên..... Hừ, quả nhiên có nội tình, làm cái gì cũng vâng vâng dạ dạ, làm sao có thể từ trong vạn người ký hợp đồng vBuoói Mia!”

Tang Đồng không quá cao hứng, lẩm bẩm nói: “Nào có như cậu nói phức tạp rối rắm như vậy..... Hàn muội muội, không có việc gì cậu trở về tìm Lý Lỗi nhà cậu đi, chớ đoán mò!”

Kể từ lúc nhân viên sách giáo khoa tiếng Anh xuất hiện làm mai Hàn Tả Tả cùng Lý Lỗi, Tang Đồng đã bắt được chân đau (yếu điểm) của Hàn Tả Tả.

Hàn Tả Tả hận đến cắn răng, gần từng chữ nói: “Để tớ làm trợ lý của cậu! Cậu vừa ra al-bum, nhất định là có rất nhiều việc, công ty nhất định sẽ cho cậu hai trợ lý, để cho tớ làm đi!”

Tang Đồng đương nhiên vui mừng Hàn Tả Tả bồi ở bên người cô: “Tốt, nhưng việc học của cậu làm thế nào nha?”

Hàn Tả Tả khinh bỉ nhìn cô: “Yên tâm, tớ lên lớp so với cậu tuyệt đối nhiều hơn!”

Tang Đồng vốn cũng không phải là mỗi ngày muốn tới công ty, không chỉ có phải bận rộn cho al-bum, phát thông báo, còn phải tới trường đi học, có một bạn học làm trợ lý lúc ở trường học cũng dễ dàng, cho nên công ty rất vui vẻ mà đáp ứng.

Việc quan trọng nhất của Tang Đồng là tập luyện để qua được cửa ải của Dương Húc Văn, mang theo đoàn âm nhạc tốt nhất Mia tự mình trình diễn. Tổng cộng mười ca khúc, Dương Húc Văn thậm chí còn giữ lại một bài cho Tang Đồng tự mình viết lời.

Thời điểm Dương Húc Văn đem nhạc phổ giao cho Tang Đồng nói: “Tôi muốn nâng đỡ, không phải một bình hoa xinh đẹp chỉ biết ca hát!”

Vì những lời này, Tang Đồng dồn hết toàn bộ tâm ý đi sáng tác ca từ, càng sợ Dương Húc Văn thất vọng, thì càng đối với mình không hài lòng.

Cùng lúc đó, Lương Nguyên tham gia một bộ phim điện ảnh thị trường, mặc dù không phải là chế tác lớn, nhưng đạo diễn Phương Tĩnh là người rất coi trọng người mới, ông đã đạo diễn qua hai bộ phim vé bán và dư luận cũng không tệ, lần này mặc dù Lương Nguyên không phải vai nam chính, nhưng đất diễn cũng không ít.

Lương Tiểu Nghệ cùng nhóm A. I đóng chung một bộ phim thần tượng, bộ phim này được Mia chế tác để tung ra người mới, hai chàng trai nhóm A. I theo thứ tự là nam chính và nam thứ chính, Thẩm Lạc bởi vì mang phong cách trung hòa, trong bộ phim diễn vai bạn tốt của nữ chính, tính cách nghĩa khí, trọng tình nghĩa, ngược lại rất phù hợp với hình tượng vốn có của Thẩm Lạc. Mà Lương Tiểu Nghệ chính là nữ chính trong chuyện xưa Cô bé lọ lem, dịu dàng, thiện lương, cùng công tử nhà giàu xảy ra một đoạn tình cảm dây dưa quấn quýt.

Mất thấy album đã được biên soạn một nửa, ngay cả MV cũng bắt đầu khởi quay rồi, Tang Đồng đối với ca từ vẫn là vô kế khả thi, liền quảng bút chuẩn bị ra ngoài giải sầu.

Không biết từ nguyên nhân gì, Tang Đồng quỷ thần xui khiến lấy ra điện thoại gọi cho Lương Nguyên.

Lương Nguyên vừa đúng có một cảnh diễn phải quay buổi tối, công việc vẫn chưa kết thúc, Tang Đồng quyết định nhanh chóng đến thăm trường quay.

Lúc chạy tới đoàn làm phim đã kết thúc công việc rồi, Tang Đồng lặng lẽ chạy tới bên sân, đang nhìn chung quanh, đột nhiên bắt gặp vai vớ một cái.

Tang Đồng vừa quay đầu lại, đã nhìn thấy dưới ánh đèn mờ ảo, Lương Nguyên tóc dài buộc trên đỉnh đầu, khuôn mày tuấn lãng, mặc trường bào màu xanh, vạt áo tung bay, ngọc thụ lâm phong, rất có cảm giác phong lưu phóng khoáng không chịu nổi.

Lương Nguyên cúi đầu mỉm cười, rõ ràng không có một ngôi sao nào, Tang Đồng lại giống như nhìn thấy đầy trời sao sáng lấp lánh, chỉ cảm thấy sáng chói chói mắt tới cực điểm.

“Làm sao vậy?”

Tang Đồng hồi hồn, cảm thấy hai má khê nóng lên, quay đầu nói: “Không có gì, anh đói chưa, em có mang theo đồ ăn?”

Lương Nguyên cười nhận lấy: “Em vừa nói, anh thật đúng là đói bụng! Đi thôi, bên ngoài rất lạnh, chúng ta tới phòng thay đồ, nơi đó không có ai cả.”

Đêm đã khuya, sau khi kết thúc công việc nhân viên đoàn làm phim đều đi nghỉ ngơi cả, phòng thay đồ yên tĩnh lúc này chỉ có hai người bọn họ.

Lương Nguyên vừa ăn vừa hỏi: “Album của em chuẩn bị đến đâu rồi?”

Tang Đồng mặt ủ mày ê nói: “Văn Ca để cho em viết ca từ, mà em một chút cảm hứng cũng không có.....”

Lương Nguyên lau qua miệng, an ủi: “Không nên gấp gáp, từ từ suy nghĩ, em thông minh như vậy, nhất định không thành vấn đề!”

Tang Đồng thở dài, hỏi: “Anh thì sao? Quay phim có vất vả hay không?”

“Cũng ổn, đạo diễn tuy nghiêm khắc, anh học được rất nhiều thứ.”

Tang Đồng nhìn một bộ quần áo xinh đẹp màu trắng treo trên tường, nói: “Trang phục của các anh thật xinh đẹp, trong MV của em cũng có cảnh cổ xưa, thật đáng tiếc em không có vai diễn trong đó.....”

Lương Nguyên nhìn cô ấy biểu tình thực hâm mộ, cười đứng lên đem quần áo cẩn thận gỡ xuống: “Em mặc thử một chút đi, nhất định rất đẹp mắt.”

Tang Đồng ánh mắt sáng lên: “Thật có thể không?”

“Không sao.”

Bộ đồ màu trắng này váy vạt áo rất nhiều, mặc vào rất phiền toái, may là Lương Nguyên giúp một tay mới mặc xong.

Tang Đồng đỏ mặt nhìn Lương Nguyên cúi đầu, ngón tay thon dài khớp xương rõ ràng thông thả ung dung giúp cô chỉnh đai lưng, dịu dàng tỉ mỉ, đột nhiên đã cảm thấy gian phòng quá nhỏ, ngột ngạt khiến cô không thở nổi, chung quanh quá yên tĩnh, cô có thể nghe được rõ ràng nhịp tim của mình.

“Tốt lắm!” Lương Nguyên nhìn cô, ánh mắt nghiêm túc, mang theo kinh ngạc, lôi kéo cô đi tới trước gương.

Tang Đồng giương mắt nhìn về phía gương to, thiếu nữ trang phục màu trắng, một đầu tóc đen dài xõa xuống, bên cạnh là thiếu niên mặt mày hiền ngang, hăng hái.

Tầm mắt Tang Đồng, vừa lúc chống lại đôi mắt trong gương của Lương Nguyên.

Trong lúc nhất thời, vạn vật như dừng lại, yên lặng không tiếng động.

Hai người thậm chí đã quên tách ra hai cánh tay đang nắm chặt nhau.

Tang Đồng lúc trở về đã là sau nửa đêm rồi, nhưng mà một chút buồn ngủ cũng không có, mệt nhọc cùng phiền não trước đó được quét sạch, kích động cực kỳ.

Rút giấy ra, Tang Đồng suy nghĩ một chút, liền hí huáy viết.

Một tháng sau, Mia dồn sức quay album mới nguyên âm sơ hát chính thức tung ra, ca khúc chủ đề Nhớ anh nhạc do nhạc sĩ nổi tiếng Dương Húc Văn Thân sáng tác, ca từ do ngôi sao thiên tài mới Tang Đồng viết lời và biểu diễn.

Ngày ra mắt Album mới đã quyết định, Hannah giúp Tang Đồng tiếp nhận vô số thông báo, hành trình sắp xếp kín mít, cả ngày lẫn đêm bốn ba giữa các tiết mục lớn, dốc sức tuyên truyền ca khúc mới.

Ngày Album ra mắt đầu tiên, Tang Đồng cũng không có cơ hội thấp thỏm lo lắng, đã bị Hannah mang tới quảng trường Thời Đại.

Ở cửa studio lớn nhất T thị, tạm thời đặt một cái bàn, nhiệm vụ của Tang Đồng chủ yếu chính là vừa hát vừa đẩy mạnh tiêu thụ cho album mới, thuận tiện ký tên cho fan hâm mộ.

Đội ngũ xếp hàng rất dài, nhìn không thấy điểm cuối, fan hâm mộ rất nhiệt tình, giờ biểu diễn cùng áp-phích cao giọng la to, Tang Đồng hát càng về sau cổ họng cũng bốc lửa, nhưng vẫn có rất nhiều người cầm album chờ cô ký tên.

Đột nhiên dưới đài hơi xôn xao, Tang Đồng ánh mắt nhìn thoáng qua, đã thấy Lương Nguyên, mang theo nụ cười ôn hòa, vừa cùng mọi người chào hỏi vừa cố gắng đi về phía mình.

Lương Nguyên đón lấy micro, bắt kịp tiết tấu thâm tình hát lên: “Nhớ em, thời thời khắc khắc đều không thể ngừng lại, cũng không muốn nó ngừng lại, nụ cười hòa tan băng giá rét lạnh. Nhớ em, em vẫn đang dịu dàng quan tâm, tỉ mỉ dặn dò, nhớ nhưng cũng đã bắt đầu thức giấc.....”

Có Lương Nguyên giải vây, Tang Đồng lặng lẽ thở phào nhẹ nhõm, mang theo nụ cười thân thiết tiếp tục ký tên cho fan hâm mộ.

Sắc trời đã tối, Hannah chỉ huy an ninh duy trì trật tự, mang theo Tang Đồng áy náy chào tạm biệt fan hâm mộ.

Tang Đồng ngồi vào trong xe, lái thật xa mới đột nhiên thanh tĩnh lại, mệt mỏi một chút hình tượng cũng không có dựa vào trong ngực Hàn Tả Tả.

Hàn Tả Tả đau lòng mở bình giữ nhiệt giúp cô uống chút nước, còn không quên dặn dò: “Nhớ đừng ăn đồ nóng, nhớ ngàn vạn lần đừng để bị cảm lạnh, buổi tối nghỉ ngơi sớm một chút....”

Tang Đồng không còn hơi sức gật một cái, nhìn Lương Nguyên cảm kích nói: “Cũng may là có Lương Nguyên tới cứu nguy, tớ cảm giác sẽ tắt tiếng ngay lập tức rồi, may nhờ anh ấy kịp thời chạy tới, nếu không giọng của tớ cũng không cất lên được!”

Lương Nguyên quay đầu lại cười nói: “Đừng nói như vậy, không cần khách khí.”

Hàn Tả Tả mặt đen lại liếc mắt, âm dương quái khí nói: “Đúng là không cần khách khí, người ta Lương đại minh tinh cũng không khách khí với cậu một chút, không cần kêu cũng lần lần chạy tới, nhìn khí thế của anh thế phô trương biết bao a.....”

“Tả Tả!” Tang Đồng cau mày, “Lương Nguyên cũng là có ý tốt, anh ấy quay phim mệt mỏi như vậy còn nhún chút thời gian tới giúp tớ, cậu đừng nói chuyện như vậy. Xin lỗi anh, con người cô ấy là như vậy, nói năng chua ngoa nhưng lòng như đậu hũ.”

“Hừ!” Hàn Tả Tả cười lạnh, châm chọc nói, “Nói năng chua ngoa nhưng lòng như đậu hũ so ra còn kém người nào đó mặt người dạ thú!”

Mắt thấy sẽ lập tức cãi vả, Lương Nguyên nụ cười không thay đổi, hơi hột đổi chủ đề, “Đúng rồi, Đồng Đồng có hỏi qua công ty chưa, lượng tiêu thụ ngày đầu như thế nào?”

Tang Đồng quả nhiên dời đi chú ý lực, gọi điện thoại hỏi Dương Húc Văn.

Tang Đồng ừ a a cúp điện thoại, nhìn Hàn Tả Tả cố giả bộ bình tĩnh cùng Lương Nguyên mặt tràn đầy khẩn trương, bật cười nói: “Đã đột phá tám vạn rồi!”

“Tám vạn?” Hàn Tả Tả kêu lên, mặc dù cô tin chắc Tang Đồng sẽ không bị vùi dập giữa đường, trong lòng lại đoán chừng nhiều nhất năm vạn thì tốt rồi, không nghĩ tới cứ nhiên ngày đầu tiên thu được tám vạn. Phải biết rằng rất nhiều ở ca sĩ lẫn lộn vài chục năm cũng không nhất định đạt được thành tích như vậy, hơn nữa xem tình hình lúc này, lượng tiêu thụ đoán chừng còn có tăng cao.

Lương Nguyên thay cô vui mừng: “Chúc mừng chúc mừng, anh biết ngay nhất định sẽ đại thu hoạch! Nhớ anh mới vừa phát sóng trên đài, anh liền nghe ngay lập tức, thật sự rất êm tai!”

Tang Đồng mặt vốn đang tươi cười sáng lạn, nghe vậy không khỏi sắc mặt đỏ lên, có chút xấu hổ chột dạ cúi đầu.

Thật may là Hàn Tả Tả còn đắm chìm trong vui mừng, đang gọi điện cho công ty xác định hành trình được sắp xếp sau này, không chú ý tới sóng ngầm giữa bọn họ.

* * *

6. Chương 6

Chương 6. Sét đánh giữa trời quang

Tin tức phong lưu của Lạc Hưởng Ngôn cho tới bây giờ chưa bao giờ kết thúc, đội chó săn đeo bám hai ngày cũng yên tĩnh lại.

Gió êm sóng lặng một đoạn thời gian, Lạc gia đại tiểu thư trở về nước, Thái hậu cảm quyền Lạc gia trực tiếp gọi một cú điện thoại, gọi Lạc Hưởng Ngôn và Tang Đồng trở về nhà.

Lạc Hưởng Ngôn vô cùng không tình nguyện, vừa lái xe vừa oán trách: “Lạc Khinh Ngữ gả cũng gả rồi, không ở nhà hảo hảo giúp chồng dạy con, trở về nước làm gì nha!”

Lạc Hưởng Ngôn cả ngày bày ra bộ dáng hoa hoa công tử (playboy), tự xưng là phong lưu, cổ tình hình tượng Nhị Thế Tổ này bị Lạc Khinh Ngữ không để vào mắt, hai chị em hễ cứ gặp mặt là cãi vã không dứt.

Tang Đồng lơ đãng nói: “Gả đi ra ngoài thì thế nào, còn có thể không để cho chị hai về nhà thăm người thân?”

Vừa vào cửa chính, đã nhìn thấy Lạc phu nhân ngồi trên ghế sa lon, cầm trong tay một cây mai rừng, đang trêu chọc cùng Vương Gia chơi đùa.

Vương Gia lỡ tai vừa động, lập tức vui mừng chạy tới bổ nhào trên người Tang Đồng, rầm rì ngoắt ngoắt cái đuôi.

Tang Đồng sờ sờ đầu Vương Gia, cười nói với Lạc phu nhân: “Ô, Vương Gia lại thon thả rồi, mẹ ngài đem nó nuôi thật tốt!”

Vương Gia là con dachshund năm trước Tang Đồng mua về, nuôi không quá hai tháng liền bị Lạc phu nhân mang đi.

Tang Đồng có một thói quen, vì giữ gìn vóc người, mặc kệ đồ ăn ngon đi nữa, cũng chỉ ăn vài miếng liền vứt bỏ. Những thứ mỹ vị kia thành món ăn của Vương Gia, nhưng Tang Đồng lại hiếm khi dẫn nó đi dạo, không bao lâu, liền đem nó nuôi thành tròn vo.

Lạc phu nhân nhìn thấy, nhất thời lên

g mày dưng đứng: “Tang Đồng con thật lợi hại! Một con dachshund thon thả xinh đẹp như vậy, lại bị con nuôi thành thịt viên!”

Vì điều này Tiểu dachshund liền giao cho Lạc phu nhân.

Lạc phu nhân quẳng xuống cây mai rừng, vuốt vuốt tóc mai nói: “Tối đây ngồi, đợi lát nữa lập tức ăn cơm.”

Lạc Hưởng Ngôn cột nhả tiến tới, ân cần giúp Lạc phu nhân bóp vai: “Mẹ, con nghe nói ngài cố ý tăng thêm tiền đầu tư cho Nghiêm Dục?”

Lạc phu nhân ánh mắt chợt lóe, vỗ vỗ tay của con trai, nhàn nhạt nói: “Ừ, Nghiêm Đạo là bạn tốt nhiều năm của mẹ, ông ấy ở trong giới điện ảnh cũng là nhân vật số một số hai, phim do ông ấy đạo diễn đều được mọi người yêu thích..... Tốt lắm, chuyện này sau này hãy nói., Tiểu Đồng, con tối đây, ca khúc mới nhất của Chữ Tự Thần là con viết sao?”

Tang Đồng ngẩn người, mới phản ứng được Chữ Tự Thần là nghệ sĩ mới dưới trướng của Hàn Tả Tả, đoán chừng Hàn Tả Tả tìm mình sáng tác bài hát chính là cho anh ta.

“Dạ, Hàn Tả Tả tìm con giúp một tay, con liền viết.”

Lạc phu nhân gật đầu một cái, tán thưởng nói: “Tiểu Hàn cô nương kia không tệ, dám liều mạng xông pha, ta rất thưởng thức. Không giống như một số cô nương, chịu không nổi một chút thất bại, hai năm qua cô ấy một mình trong vòng lẩn quẩn này không biết đã ăn bao nhiêu khổ, dẫn dắt nghệ sĩ không người nào không thành danh!”

Tang Đồng hơi yên tâm.

Lạc phu nhân thấy vẻ mặt cô, nhẹ nhàng cười một tiếng: “Thế nào? Con là lo lắng ta sẽ bởi vì con giao thiệp với làng giải trí mà không vui vẻ?”

Tang Đồng lúng túng cúi đầu.

Lạc phu nhân hừ nhẹ một tiếng: “Ta nếu không muốn con dâu mình xuất đầu lộ diện, ban đầu cũng sẽ không đồng ý chọn con rồi!”

Tang Đồng yên lặng than thở, cô làm sao sẽ quên, mẹ chồng trước mắt này là nữ hoàng trong làng giải trí, xuất thân người mẫu, gả vào Lạc gia sau đó liên tục chiến đấu trên các lĩnh vực của giới văn nghệ, không chỉ trong giới điện ảnh rất có danh vọng, còn phụ tá chồng mình đem Lạc thị phát dương quang đại, sau khi trưởng phu qua đời vẫn đứng ra giúp đỡ con cái xây dựng một vùng trời riêng.

Có thể nói, không có Lạc phu nhân, cũng chưa chắc có được vương quốc giải trí Lạc thị như hôm nay.

Lạc phu nhân không chút để ý chải lông cho Vương Gia, nói: “Con cũng đừng trách ta nói chuyện khó nghe, con bây giờ có tiếp tục trong làng giải trí hay không ta tuyệt không quan tâm..... Bất quá, ta vẫn muốn nói với con một câu, gặp phải chút chuyện liền đem bản thân co lại không đi ra ngoài, tình cảm cũng không phải là toàn bộ cuộc sống, con người chung quy cũng phải có chút thành tựu, nếu không đời này sống thật uổng phí không phải sao? Phụ nữ nha, nhất định phải tạo nên một loại phong thái, để bản thân tồn tại không thể thay thế được, mới có thể bất luận tại chỗ nào cũng đứng vững trên đôi chân của mình!”

Tang Đồng kính cẩn nghe theo gật gật đầu: “Dạ, con nhớ rồi.”

“Xi.....”

Lạc Khinh Ngừ từ trên lầu đi xuống, cười nói: “Mẹ lại đang giáo dục người khác rồi, chỉ là.... Mẹ, ngài thế nào không giáo huấn con trai của ngài, để cho hắn đừng chỉ có thể đứng vững ở trong đám phụ nữ, ở địa phương khác chân liền mềm nhũn ra!”

Lạc Hưởng Ngôn lập tức trầm mặt, không khách khí chút nào phản kích: “So ra kém chị, tất cả đàn ông vừa nghe thấy tiếng đã sợ mất mật, đây mới là bản lãnh.”

Lạc Khinh Ngừ vóc người cao gầy, không nhanh không chậm mà đi tới đây, có chút khí thế từ trên cao nhìn xuống nhìn hắn: “Em trai đối với phụ nữ không phải rất phong độ sao? Lúc này sao lại cay nghiệt như vậy? Đám chột trúng chỗ đau của em à?”

Lạc Hưởng Ngôn cười nhạo: “Chị là phụ nữ?” Từ trên xuống dưới nhìn cô một lượt, sau đó ánh mắt dừng lại ở trước ngực Lạc Khinh Ngừ, châm chọc nói, “Gặp qua ngực phẳng, chưa từng thấy qua không có..... Ai nha em nói chị hai à, nếu thật sự thân thể không có phát triển, tốt xấu gì chị cũng nên làm nhiều vận động giúp nở nang cơ ngực, luyện được một chút cơ ngực để bề ngoài thêm quyến rũ!”

Lạc Khinh Ngừ giận dữ, vừa muốn phát tác liền nghe Lạc phu nhân ho một tiếng.

Lạc phu nhân ôm Vương Gia đứng lên, dáng vẻ không thèm quan tâm rời khỏi phòng khách, nhàn nhạt nói: “Các con tiếp tục âm ỉ đi, Tiểu Đồng, chúng ta đi ăn cơm!”

Cơm tối rất an tĩnh kết thúc. Sau khi ăn xong Lạc phu nhân muốn ra ngoài dắt chó đi dạo, Tang Đồng liền dắt chó ngoan ngoãn cùng đi ra ngoài.

Đã yên lặng gần ba năm ca hậu Tang Đồng lại xuất hiện, viết ca khúc đầu tiên thì cho Chữ Tự Thần, này không thể nghi ngờ mang đến cho hắn danh tiếng rất lớn, không chỉ có đĩa đơn bán chạy, còn rất được mọi người tán thưởng.

Chữ Tự Thần muốn mời Tang Đồng ăn cơm bày tỏ lòng cảm ơn, Hàn Tả Tả liền gọi cô ra.

Tang Đồng đối với vị thiên vương mới này thật sự tò mò, dù sao người có thể được Hàn Tả Tả nhìn trúng rất ít, huống chi Hàn Tả Tả biết rõ cô không muốn xen vào chuyện làng giải trí nữa, vẫn vì hắn cố ý chạy đến tìm cô sáng tác bài hát.

Lúc Tang Đồng chạy tới phòng ăn, Hàn Tả Tả và Chữ Tự Thần đã tới rồi.

Chữ Tự Thần có một khuôn mặt cực kỳ tinh xảo, góc cạnh rõ ràng, dung mạo ẩn chứa một loại tà khí sắc bén, vừa vặn lại có một cơ thể cường tráng, sẽ không làm cho người ta cảm giác trung tính hóa.

Thấy Tang Đồng, Chữ Tự Thần rất lễ phép nói cảm ơn, cũng tự mình rót rượu kính cô một ly, thái độ cung kính giống như đối đãi tiền bối, hai người mặc dù tuổi tác không sai biệt lắm, nhưng Chữ Tự Thần so với Tang Đồng xuất đạo muộn mấy năm, gọi một tiếng tiền bối cũng không quá đáng.

Hàn Tả Tả chờ bọn khách sáo xong, mới mở miệng: “Tự Thần, một lát còn có tiết mục cần ghi hình, cậu bây giờ đi qua đó thôi.”

Chữ Tự Thần gật đầu một cái, hướng Tang Đồng khách khí tạ lỗi liền rời đi.

Tang Đồng nhìn chằm chằm Chữ Tự Thần rời đi, sau đó mặt cười xấu xa lại gần Hàn Tả Tả: “Đại Tả, cậu không bình thường a!”

Hàn Tả Tả nhú nhú mày: “Là lạ ở chỗ nào?”

Tang Đồng cười đến ý vị sâu xa, lại hỏi một đằng đáp một nẻo: “Chữ Tự Thần này không tệ, mặc dù tuổi còn nhỏ một chút, nhưng nhìn kỹ rất có trách nhiệm, lại nói hiện tại chị em yêu nhau cũng không coi là cái gì.....”

Hàn Tả Tả hừ một tiếng, không được tự nhiên xoay mặt đi, nhàn nhạt nói: “Chớ vọng tưởng, cậu đói chưa, ăn cơm trước đi!”

Chữ Tự Thần đủ hào phóng, một bàn đầy món ăn Tang Đồng trông thấy liền mở rộng khẩu vị, lập tức không khách khí ăn sạch.

Ăn được một nửa, Hàn Tả Tả vãn về chiếc đĩa, bất thành linh hỏi: “Tối hôm qua buổi lễ trao giải cậu có xem không?”

Tang Đồng lắc đầu một cái: “Không có, hôm qua cùng Lạc Hưởng Ngôn trở về Lạc gia, cả đêm cũng cùng với Thái hậu Lạc gia dất chó đi dạo, làm sao có thời giờ! Là Chữ Tự Thần đoạt giải chính trong buổi lễ kia sao? Làm sao vậy, còn có ai đoạt giải nữa hả?”

Hàn Tả Tả thở dài, để đĩa xuống, muốn nói lại thôi nói: “Mấy mình tinh đoạt giải kia thật cũng không có gì ngoài ý muốn..... Chỉ là, tối hôm qua trong khách quý trao giải có..... Lương Nguyên.”

Tang Đồng đang với tay lấy chai rượu, nghe vậy không biết thế nào tay vừa trượt, chai rượu păng một tiếng rơi xuống, sau đó cô lỗ lỗ lăn trên đất, phát ra một tiếng “Đông” nặng nề, giống như dùi trống đập vào trong lòng.

Tang Đồng ngẩn người, thu tay lại tiếc nuối nhìn dưới mặt đất: “Thật đáng tiếc, tớ còn chưa uống đủ đâu..... Hắn ta đang nước Mĩ quốc rất tốt, trở về làm gì chứ?”

Hàn Tả Tả vô cùng chương mắt đáng vẻ kia của Tang Đồng, lạnh lùng cười cười nói: “Không muốn cười cũng đừng cười, khó coi chết đi được!”

Tang Đồng nhất thời giận dữ: “Người ta là mỹ nữ quay 3600 vẫn xinh đẹp! Cậu chỉ có thể ngồi chồm hổm phía sau sân khấu không được xem là mình tinh mần bạc mới khó coi!”

Hàn Tả Tả khinh bỉ nhìn cô: “Cậu chỉ có chút xíu tiền đồ như vậy! Chỉ biết đối với tới than thở kêu la! Lúc đầu bị người ta khi dễ đến trên đầu cũng không thấy cậu lớn tiếng được như vậy, còn trốn tránh ra vẻ đáng thương!”

Tang Đồng lập tức ỉu xiu, cắn chiếc đĩa buồn bực không lên tiếng.

Hàn Tả Tả có chút không nhịn, rung chuông kêu một tá rượu, hơi hợt giải thích: “Lương Nguyên ở nước Mĩ công việc phát triển không tệ, hai năm qua chuyên tâm ở nước ngoài phát triển, một lòng chuẩn bị tiến quân Hol—ly—wood, ngược lại ở trong nước danh tiếng giảm xuống, lần này bí mật trở về nước không chỉ là vì buổi lễ trao giải năm nay, còn bởi vì muốn khuếch trương danh tiếng trong nước. Mặc kệ nói thế nào, dù sao trong nước mới là hậu phương mạnh mẽ của hắn. Cho nên lần này trở về..... Đoán chừng hắn sẽ gây ngốc thật lâu.”

Tang Đồng hưng trí bừng bừng mở rượu, ào ào rót một ly đầy, như không có việc gì nói: “Có bảo bối Tiểu Bạch Liên ở đây, hẳn đương nhiên không cần lo lắng sự nghiệp bản thân rồi. Lương Tiểu Nghệ thà rằng thua sạch tất cả, cũng sẽ giữ được đường làm quan rạch rỡ cho Lương Nguyên rồi.”

Hàn Tả Tả lông mày nhăn lại càng chặt, giống như nhớ tới cái gì không chịu nổi, vẻ mặt ghét bỏ.

“Hừ, Lương Tiểu Nghệ hiện tại cũng không phải là Tiểu Bạch Liên rồi! Cô ta đi nước Mĩ mà vàng quay trở lại, hiện tại toàn thân lóe ra ánh sáng lấp lánh như Thánh mẫu Maria! Tổ gặp cũng không nhận được muốn cúng bái cô ta!”

Tang Đồng ừng ực ừng ực buồn bực nốc một chén rượu lớn, lau miệng thở dài nói: “Đẳng cấp Thánh mẫu..... Tổ là người phạm, thực sợ hãi a!”

Hàn Tả Tả không yên lòng: “Cậu đừng không để ở trong lòng, cậu cũng là vừa bắt đầu vận khí hơi tốt, không phải tổ nói, người ta tính kế cao thâm hơn cậu rất nhiều, sau này có gặp cô ta nhớ trốn xa một chút!”

Tang Đồng vui vẻ: “Được rồi! Tổ chính là bất hạnh mới gặp phải cô ta, chống đỡ không nổi nhân vật cao quý đó, nhất định sẽ thật nhanh chân lẩn trốn!”

Hàn Tả Tả nghe vậy yên lặng chốc lát, biết trong lòng cô không thoải mái, liền không tiếp tục khuyên nhủ nữa, dù sao có cô ở đây, Tang Đồng có thể nào cũng không thể bị người khi dễ đi.

Lạnh lùng cười một tiếng, Hàn Tả Tả phóng khoáng giơ chén lên: “Không nói nữa, tối nay tận tình phóng túng đi, không say không về!”

Tư vị say rượu thật là không dễ chịu.

Ngày thứ hai Tang Đồng rên rỉ tỉnh lại, phát hiện Hàn Tả Tả không biết từ lúc nào đã đi rồi, bản thân đang ở trong phòng khách sạn của nhà hàng kia.

Bò dậy ngáp một cái, vừa mới há mồm Tang Đồng liền “Ai yêu” một tiếng, đau đến thẳng hít một hơi.

Chạy vào phòng vệ sinh soi gương cẩn thận há miệng ra, quả nhiên nhìn thấy xung quanh chân răng khôn chung quanh hồng hồng một mảnh, nửa bên mặt cũng sưng phồng.

Tang Đồng u buồn nhìn chính mình trong gương vô cùng thê thảm, than thở quả nhiên cùng Lương Tiểu Nghệ bất tự xung khắc, vừa nhắc tới cô ta tuyệt đối sẽ xui xẻo.

* * *

7. Chương 7

Chương 7. Sự dẫu dằn khó chịu nhất

Đánh răng đau, rửa mặt đau, uống nước đau, ăn cái gì..... Căn bản cũng không dám cắn!

Tang Đồng đau đến chết đi sống lại, không thể làm gì khác hơn là vội vã thu thập đi bệnh viện.

Buổi sáng bệnh nhân rất nhiều, khu vực đợi khám bệnh ngồi đầy người, cơ hồ một hàng dài nữ nhân, Tang Đồng thiếu chút nữa cho là mình chạy đến khoa phụ sản rồi chứ.

Cuối cùng đến buổi trưa mới xếp hàng đến lượt cô.

Bác sĩ là một chàng trai trẻ tuổi, mang một đôi mắt kính rất hợp với khuôn mặt, mặc áo blouse trắng nõn cử chỉ nho nhã lịch sự.

Tang Đồng đột nhiên hiểu tại sao hôm nay lại có nhiều bệnh nhân nữ như vậy rồi.....

Tang Đồng nói sơ qua bệnh tình, sau đó liền nằm ở trên ghế trị liệu há hốc miệng chờ đợi kiểm tra, xong rồi lại đem hóa đơn chạy đến dưới lầu đóng tiền, chụp phim.

Bác sĩ nhìn tấm phim một chút, liền bắt đầu vừa viết bệnh án vừa nói: “Viêm nút răng khôn cấp tính, tương đối nghiêm trọng, cũng có chút sinh mủ, đề nghị cô truyền dịch, uống thuốc sợ rằng hiệu quả không tốt bằng..... Chiếc răng khôn này của cô mọc lệch, xem ra sau này thỉnh thoảng sẽ nhiễm trùng, thời gian lâu dài còn có thể ảnh hưởng đến toàn bộ hàm răng của cô, cho nên chờ chứng viêm răng được trị khỏi hãy mau chóng nhổ nó đi!”

Tang Đồng mặt sầu khổ hỏi: “Nhất định phải nhổ răng sao? Rất đau phải không?”

Bác sĩ khẽ mỉm cười, ôn hòa nói: “Tốt nhất nên nhổ..... Yên tâm, tiêm thuốc tê sẽ không đau!”

Tang Đồng không thể làm gì khác hơn là gật đầu đồng ý.

Bác sĩ ngẩng đầu nhìn đồng hồ nói: “Buổi trưa sắp tan tầm rồi, như vậy đi, hôm nay là ca trực của tôi, cô đi tới văn phòng làm việc của tôi truyền dịch đi!”

Tang Đồng không hiểu, chẳng lẽ phòng vô nước biển buổi trưa không có y tá trực sao?

Chỉ là không cần ở giữa đám người huyên náo trong đại sảnh vô nước biển, Tang Đồng vẫn rất vui mừng, liền cảm kích nói: “Vậy thì cảm ơn bác sĩ.”

Bác sĩ trẻ tuổi đẩy mắt kiếng một cái, nói: “Không cần khách sáo..... Đúng rồi, tôi ngày mai không có ca trực, cô để lại số điện thoại đi, lúc nào chứng viêm sưng hết rồi thì gọi điện thoại cho tôi hẹn thời gian, tôi giúp cô nhổ răng?”

Tang Đồng gật đầu một cái, đọc số của mình.

Hai chai nước truyền xong, Tang Đồng cảm giác mình cả người mơ màng, mu bàn tay căng đau khó chịu, về đến nhà cư nhiên nhìn thấy Lạc Hưởng Ngôn lần đầu tiên ở nhà lúc này.

Lúc đầu gặp Tang Đồng, Lạc Hưởng Ngôn bị sợ đến giật mình, sờ sờ mặt Tang Đồng sưng lên thật cao hỏi: “Cô đây là..... đánh cướp thất bại?”

Tang Đồng tức giận vô cùng, nếu không phải đang đau răng, khẳng định nhào tới cắn chết hần!

Tang Đồng “Pằng” một tiếng mở ra tay của hần, tức giận nói: “Chớ có phiền tôi, tôi đau răng!”

Lạc Hưởng Ngôn tiếp tục đưa tay, nắm lấy cằm của cô, đem mặt của cô kéo qua nói: “Đừng động, tôi xem một chút.....”

Ánh mắt của Lạc Hưởng Ngôn rất nghiêm túc, lúc nói chuyện đứng đắn giọng nói trầm thấp, lại có khí thế làm cho không người nào có thể kháng cự.

Tang Đồng không được tự nhiên há miệng ra, phần nút xung quanh răng khôn cũng sưng đỏ cả, thậm chí xung quanh những cái răng khác cũng vậy.

Lạc Hưởng Ngôn Tử nhìn thật kỹ, trong mắt lóe lên một tia đau lòng, buông tay ra nhàn nhạt hỏi: “Đã đi bác sĩ chưa? Có mua thuốc uống hay không?”

Tang Đồng gật đầu một cái: “Đã đi rồi, còn truyền hai chai nước biển, bác sĩ nói phải nhổ răng, tôi sợ đau.....”

“Đau dài không bằng đau ngắn, răng khôn mọc lệch không nhổ hết, sẽ luôn luôn đau nhức! Lúc quay lại nhổ răng tôi đi cùng cô.....”

Tang Đồng khoát khoát tay: “Để sau hãy nói, tôi mệt mỏi, đi ngủ trước một lát!”

Tang Đồng mê man, tỉnh dậy phát hiện trời đã tối rồi.

Truyền dịch quả nhiên hiệu quả, mặc dù răng còn rất đau, nhưng mặt sưng phù không còn lợi hại như trước nữa.

Tang Đồng ra khỏi phòng, Lạc Hưởng Ngôn đang ngồi trên ghế sa lon xem văn kiện, thấy cô rời giường, liền đứng lên nói: “Ăn một chút gì đi!”

Tang Đồng cả ngày không ăn cơm, vào lúc này quả thật rất đói bụng, liền gật đầu một cái ngồi ở bên cạnh bàn.

Một chén cháo đậu đỏ thơm lừng, một đĩa. Đây là món ăn mềm dễ nuốt. đậu hũ mềm, một đĩa thịt bò chưng trứng

Tang Đồng giật mình, yên lặng cầm muỗng lên húp cháo, chỉ cảm thấy ban đêm yên tĩnh bình thản như vậy, làm cho lòng người không tự chủ được sinh ra vô số ôn nhu.

Gần cuối năm Lạc Hưởng Ngôn từ trước đến giờ luôn bận rộn, công ty giải trí Lạc thị Kỳ Hạ không chỉ có bắt đầu tranh đoạt các giải thưởng lớn, còn phải vội vàng chụp mừng cho năm mới, hợp đồng của các nghệ sĩ cũng tăng lên, loay hoay với các đài phát thanh và những buổi dạ tiệc.

Mặc dù Lạc Hưởng Ngôn bận rộn chân không chạm đất, lại như cũ kiên trì mỗi ngày tối trở về làm chút thức ăn, buổi sáng trước khi đi còn nhớ rõ giúp Tang Đồng đem điểm tâm giữ ấm, buổi trưa không kịp về cũng sẽ không quên giúp cô gọi đồ ăn ngon bên ngoài.

Tang Đồng trong lòng cảm động, đứng nhìn Lạc Hưởng Ngôn cả ngày lẫn đêm luôn thích chăm chọc khiêu khích cô, còn nhìn có chút hả hê cười nhạo mặt cô sưng lên giống heo, thật ra thì Lạc Hưởng Ngôn vẫn còn là rất nghĩa khí. Người đàn ông dịu dàng tử mĩ như vậy, khó trách không có mấy nữ nhân có thể ngăn cản được thể công nhu tình này của Lạc Hưởng Ngôn.

Tang Đồng nhìn hần mỗi đêm ngủ trể như vậy, ngày hôm sau sáng tinh mơ liền rời giường, thật sự không đành lòng quấy rầy, nên sau khi chứng viêm sưng trị hết liền tự mình đi bệnh viện.

Triệu Tư Viễn, là bác sĩ trẻ tuổi nhiệt tình khoa răng miệng, không hổ là bác sĩ từ nước ngoài trở về, Tang Đồng chỉ cảm thấy cây kim đâm xuống, sau đó không quá mấy phút đồng hồ liền nghe hần nói xong rồi.

Tang Đồng cắn cục bông, nhìn một chút chiếc răng máu chảy đầm đìa trong khay, lập tức liền cảm thấy thật nhẹ nhõm.

Bác sĩ Triệu tử mĩ viết lời dặn của bác sĩ, sau đó đem bệnh án giao cho Tang Đồng: “Nhớ nửa giờ sau mới nhổ bông ra, trong vòng hai mươi bốn giờ không được súc miệng.....”

Tang Đồng gật đầu một cái, hàm hàm hồ hồ nói: “Cám ơn bác sĩ Triệu!”

Lạc Hưởng Ngôn đối với việc Tang Đồng một mình chạy đi bệnh viện cảm giác vô cùng bất đắc dĩ, mặc dù hần cho rằng nhổ một cái răng không có gì quan trọng, nhưng Tang Đồng sợ hãi như vậy cũng không nguyện ý gọi hần cùng đi, thật sự là quá xa lạ rồi.

Qua vài ngày tiếp theo, Tang Đồng không hề nữa đau đớn, mặt cũng bớt sưng rồi, đột nhiên liền nhận được điện thoại của Triệu Tư Viễn.

Triệu Tư Viễn ân cần hỏi thăm tình huống sau khi nhổ răng của Tang Đồng nhổ răng, cuối cùng có chút ngưỡng ngừng nói: “Tang tiểu thư, tôi có đồ muốn đưa cho cô, có thể hay không cùng nhau ăn cơm tối?”

Tang Đồng nhú nhú mày: “Thứ gì?”

“Là một thứ của cô, đang ở chỗ tôi..... Tôi có thể mời cô dùng bữa hay không?”

Tang Đồng dù sao không có việc gì, nên liền đồng ý.

Triệu Tư Viễn và Tang Đồng hẹn ở một nhà hàng tư nhân nổi tiếng.

Nhìn thấy Tang Đồng đi vào, Triệu Tư Viễn lập tức đứng lên, tao nhã lễ phép giúp Tang Đồng cởi xuống áo khoác treo lên, sau đó giúp cô kéo cái ghế ra để cho cô ngồi xuống.

Tang Đồng cười nói: “Bữa cơm này nên là tôi mời bác sĩ Triệu mới đúng, anh giúp tôi chuyện lớn như vậy, tôi còn chưa có cảm tạ anh!”

Triệu Tư Viễn nâng đỡ mắt nói: “Đó là công việc của tôi, không cần thiết cảm ơn gì..... Vả lại, tôi cũng không quen để cho phụ nữ mời cơm.”

Tang Đồng ha ha cười, trong lòng nghĩ quả nhiên là từ nước ngoài trở về, không biết Lương Nguyên và Lương Tiểu Nghệ có phải cũng để ý chuyện nhỏ nhặt như vậy hay không.

“Đúng rồi, anh nói tôi làm rơi đồ ở chỗ anh, là cái gì?”

Triệu Tư Viễn từ trong túi móc ra một cái lọ nhỏ đưa cho cô.

Cái lọ rất tinh xảo, lọ thủy tinh thân óng ánh trong suốt, cao khoảng chừng 5 cm, bên trong là một chiếc răng trắng tinh.

Tang Đồng kinh ngạc hỏi: “Đây là.....”

“Đây là chiếc răng cô đã nhổ bỏ, tôi đã rửa sạch và khử trùng rồi..... Cho cô lưu làm kỷ niệm.”

Tang Đồng trong lòng cảm thấy kỳ quái, trên mặt lại cảm kích cười cười: “Thật sự rất cảm ơn anh!”

Triệu Tư Viễn ho nhẹ một tiếng, nhìn Tang Đồng nghiêm túc nói: “Không cần khách khí, tôi không hy vọng cô khách khí với tôi.....” Dừng một chút, tiếp tục nói, “Xin lỗi, tôi thích thẳng thắn dứt khoát..... Tang tiểu thư, tôi đối với cô rất có hảo cảm, xin cho tôi một cơ hội, để cho tôi được theo đuổi cô đi!”

Tang Đồng trợn tròn mắt.

Cô a, được thổ lộ?

Nhất định là cô nhổ răng cách thức không đúng rồi!

Tang Đồng bị sốc thiếu chút nữa không phân biệt được tình huống, mặc dù anh lớn lên ở nước ngoài, tốt xấu gì cũng là người Trung Quốc, làm sao lại không kế thừa nửa điểm đức tính tốt đẹp hàm súc nội liêm vậy hả? Anh thẳng thắn bộc lộ như vậy, nhưng cũng phải cho tôi cơ hội giải thích tôi là người đã kết hôn có gia đình rồi chứ!

Tang Đồng khó khăn mở miệng: “Thật xin lỗi, tôi.....”

“Dừng cự tuyệt nhanh như thế!”

Triệu Tư Viễn cách một cái bàn, ánh mắt chuyên chú lại thâm tình, “Tôi hiểu rõ quá bất ngờ, nhưng tôi sợ mình trễ một bước thì một cô gái ưu tú như cô liền bị người ta theo đuổi cướp mất. Mặc kệ như thế nào, suy nghĩ một chút được không?”

“Anh căn bản cũng không hiểu tôi.....”

“Không quan trọng, chúng ta có thể từ từ tìm hiểu lẫn nhau!”

Tang Đồng trong lòng buồn bực nghĩ, anh có để cho bà cô tôi nói hết câu không hả! Chị đây nghĩ nói cho người biết rằng mình đã kết hôn rồi ai biết người cứ như vậy cắt đứt..... Lại nói người thật không ngại vợ mình là một người phụ nữ tái giá sao?

Triệu Tư Viễn vẫn còn đang đắm đuối đưa tình ngưng mắt nhìn cô, giữa ánh mắt chờ đợi còn mang theo một chút khẩn trương.

Không khí tốt như vậy, Tang Đồng không thể làm gì khác hơn là miễn cưỡng nói: “Tôi sẽ nghiêm túc suy nghĩ, không bằng chúng ta trước thử làm bằng hữu được không?”

Triệu Tư Viễn đạt được mong muốn nở nụ cười: “Tốt, trước làm bằng hữu!”

Đã bao lâu không được người thổ lộ rồi?

Tang Đồng suy nghĩ một chút, mới phát hiện, mặc dù có vô số người đuổi theo cô kêu “Anh yêu em”, được rất nhiều nam nhân tôn sùng là nữ thần trong lòng, nhưng nghiêm chỉnh được thổ lộ, hình như chỉ có Lương Nguyên lần đó.....

Nhớ lại lúc đó sau khi số đầu tiên được phát hành, bộ phim điện ảnh Lương Nguyên tham gia rất nhanh nổi tiếng, giai đoạn trước công tác tuyên truyền tốt vô cùng, cho nên buổi chiếu phim đầu tiên rất nhiều người tới xem.

Tang Đồng lúc phim bắt đầu chiếu mới lặng lẽ đi vào, cầm chiếc vé Lương Nguyên cố ý đưa cho cô ngồi ở hàng cuối cùng, trong phòng chiếu phim tối đen, người xem cũng đắm chìm trong bầu không khí của bộ phim, không ai phát hiện ra cô.

Tang Đồng mới vừa ngồi xuống không bao lâu, liền cảm giác bên cạnh chỗ trống có người ngồi xuống, ánh mắt thoáng nhìn mới phát hiện ra là Lương Nguyên.

Tang Đồng nghi ngờ nhìn hắn, Lương Nguyên giống như biết cô muốn hỏi cái gì, cười cười kéo tay của cô qua, ở trong lòng bàn tay cô viết: “Cùng em.”

Đầu ngón tay có vết chai, xúc cảm hơi thô ráp từ lòng bàn tay ngựa ngựa truyền đến đáy lòng.

Tang Đồng mặt nhanh chóng đỏ ửng, nghiêng đầu sang chỗ khác làm bộ rất nghiêm túc xem phim, sau đó Lương Nguyên cũng bắt đầu hết sức chăm chú xem phim, giống như đã quên tay Tang Đồng còn bị mình nắm thật chặt.

Một hồi phim trong lúc tâm trí Tang Đồng nhấp nhô gợn sóng liền kết thúc rồi.

Cuối bộ phim, Lương Nguyên diễn vai nam chính số hai một thân áo xanh nhuộm đầy máu, nhìn bóng dáng màu trắng nữ chính càng chạy càng xa, nhẹ giọng lầm bầm nói: “Anh yêu em..... Thật xin lỗi, đã đồng ý với em..... Hảo hảo sống tiếp, nhưng..... Anh không làm được.....”

Sau đó bóng dáng lảo đảo ngã xuống đất, ngồi dựa lưng dưới tàng cây, ánh mắt vẫn nhìn chằm chằm phương hướng nữ chính rời đi, giữa vẻ mặt bình thản lại mang theo một tia bi thương thâm thiết, từ từ nhắm mắt.

Lương Nguyên biểu hiện rất tốt, trên mặt không có quá nhiều biểu tình, nội tâm phức tạp mà nồng đậm tình cảm toàn bộ xuyên thấu qua một đôi mắt để diễn tả, khiến người xem nhìn thấy phải thổn thức không dứt, rớt rớt vì nam chính thứ hai thâm tình không đổi mà cảm động.

Tang Đồng không nhận được tiến tới bên tai Lương Nguyên, nhỏ giọng nói: “Anh diễn thật sự rất tốt!”

Lương Nguyên khẽ nghiêng đầu, đôi môi như có như không sát lại gần gương mặt của cô, trong lúc đó ánh sáng màn hình phản chiếu trong mắt hắn, cặp mắt kia không thấy chứa đựng lạnh lùng chút nào, tất cả đều tràn ngập dịu dàng, ở trong bóng tối rực rỡ phát sáng.

Tang Đồng cảm giác bản thân giống như đắm chìm ở trong đôi mắt đó, sau đó liền nghe thấy tiếng Lương Nguyên thật trầm, giống như thở dài nói: “Này thật sự cảm ơn em, lúc anh quay cảnh đó, Lâm tỷ mặc chính là bộ trang phục màu trắng kia, mà trong lòng anh nghĩ..... Tất cả đều là em!”

Đây quả thật là lời bày tỏ cảm động nhất Đồng nghe qua.

Không có lời thề non hẹn biển, không có từ ngữ trau chuốt hoa lệ, một câu trong lòng nghĩ tất cả đều là em, khiến cho cô không thể chùn bước nữa mà giao ra tình cảm.

* * *

Chương 7. Sự dằn dặt khó chịu nhất

Đánh răng đau, rửa mặt đau, uống nước đau, ăn cái gì..... Căn bản cũng không dám cắn!

Tang Đồng đau đến chết đi sống lại, không thể làm gì khác hơn là vội vã thu thập đi bệnh viện.

Buổi sáng bệnh nhân rất nhiều, khu vực đợi khám bệnh ngồi đầy người, cơ hồ một hàng dài nữ nhân, Tang Đồng thiếu chút nữa cho là mình chạy đến khoa phụ sản rồi chứ.

Cuối cùng đến buổi trưa mới xếp hàng đến lượt cô.

Bác sĩ là một chàng trai trẻ tuổi, mang một đôi mắt kính rất hợp với khuôn mặt, mặc áo blouse trắng noãn cử chỉ nho nhã lịch sự.

Tang Đồng đột nhiên hiểu tại sao hôm nay lại có nhiều bệnh nhân nữ như vậy rồi.....

Tang Đồng nói sơ qua bệnh tình, sau đó liền nằm ở trên ghế trị liệu há hốc miệng chờ đợi kiểm tra, xong rồi lại đem hóa đơn chạy đến dưới lầu đóng tiền, chụp phim.

Bác sĩ nhìn tấm phim một chút, liền bắt đầu vừa viết bệnh án vừa nói: “Viêm nút răng khôn cấp tính, tương đối nghiêm trọng, cũng có chút sinh mủ, đề nghị cô truyền dịch, uống thuốc sợ rằng hiệu quả không tốt bằng..... Chiếc răng khôn này của cô mọc lệch, xem ra sau này thỉnh thoảng sẽ nhiễm trùng, thời gian lâu dài còn có thể ảnh hưởng đến toàn bộ hàm răng của cô, cho nên chờ chứng viêm răng được trị khỏi hãy mau chóng nhổ nó đi!”

Tang Đồng mặt sầu khổ hỏi: “Nhất định phải nhổ răng sao? Rất đau phải không?”

Bác sĩ khẽ mỉm cười, ôn hòa nói: “Tốt nhất nên nhổ..... Yên tâm, tiêm thuốc tê sẽ không đau!”

Tang Đồng không thể làm gì khác hơn là gật đầu đồng ý.

Bác sĩ ngẩng đầu nhìn đồng hồ nói: “Buổi trưa sắp tan tầm rồi, như vậy đi, hôm nay là ca trực của tôi, cô đi tới văn phòng làm việc của tôi truyền dịch đi!”

Tang Đồng không hiểu, chẳng lẽ phòng vô nước biển buổi trưa không có y tá trực sao?

Chỉ là không cần ở giữa đám người huyên náo trong đại sảnh vô nước biển, Tang Đồng vẫn rất vui mừng, liền cảm kích nói: “Vậy thì cảm ơn bác sĩ.”

Bác sĩ trẻ tuổi đẩy mắt kiếng một cái, nói: “Không cần khách sáo..... Đúng rồi, tôi ngày mai không có ca trực, cô để lại số điện thoại đi, lúc nào chứng viêm sưng hết rồi thì gọi điện thoại cho tôi hẹn thời gian, tôi giúp cô nhổ răng?”

Tang Đồng gật đầu một cái, đọc số của mình.

Hai chai nước truyền xong, Tang Đồng cảm giác mình cả người mơ màng, mu bàn tay căng đau khó chịu, về đến nhà cư nhiên nhìn thấy Lạc Hưởng Ngôn lần đầu tiên ở nhà lúc này.

Lúc đầu gặp Tang Đồng, Lạc Hưởng Ngôn bị sợ đến giật mình, sờ sờ mặt Tang Đồng sưng lên thật cao hỏi: “Cô đây là..... đánh cướp thất bại?”

Tang Đồng tức giận vô cùng, nếu không phải đang đau răng, khẳng định nhào tới cắn chết hần!

Tang Đồng “Pằng” một tiếng mở ra tay của hần, tức giận nói: “Chớ có phiền tôi, tôi đau răng!”

Lạc Hưởng Ngôn tiếp tục đưa tay, nắm lấy cằm của cô, đem mặt của cô kéo qua nói: “Đừng động, tôi xem một chút.....”

Ánh mắt của Lạc Hưởng Ngôn rất nghiêm túc, lúc nói chuyện đứng đắn giọng nói trầm thấp, lại có khí thế làm cho không người nào có thể kháng cự.

Tang Đồng không được tự nhiên há miệng ra, phần nút xung quanh răng khôn cũng sưng đỏ cả, thậm chí xung quanh những cái răng khác cũng vậy.

Lạc Hưởng Ngôn Tử nhìn thật kỹ, trong mắt lóe lên một tia đau lòng, buông tay ra nhàn nhạt hỏi: “Đã đi bác sĩ chưa? Có mua thuốc uống hay không?”

Tang Đồng gật đầu một cái: “Đã đi rồi, còn truyền hai chai nước biển, bác sĩ nói phải nhổ răng, tôi sợ đau.....”

“Đau dài không bằng đau ngắn, răng khôn mọc lệch không nhổ hết, sẽ luôn luôn đau nhức! Lúc quay lại nhổ răng tôi đi cùng cô.....”

Tang Đồng khoát khoát tay: “Để sau hãy nói, tôi mệt mỏi, đi ngủ trước một lát!”

Tang Đồng mê man, tỉnh dậy phát hiện trời đã tối rồi.

Truyền dịch quả nhiên hiệu quả, mặc dù răng còn rất đau, nhưng mặt sưng phù không còn lợi hại như trước nữa.

Tang Đồng ra khỏi phòng, Lạc Hưởng Ngôn đang ngồi trên ghế sa lon xem văn kiện, thấy cô rời giường, liền đứng lên nói: “Ăn một chút gì đi!”

Tang Đồng cả ngày không ăn cơm, vào lúc này quả thật rất đói bụng, liền gật đầu một cái ngồi ở bên cạnh bàn.

Một chén cháo đậu đỏ thơm lừng, một đĩa. Đều là món ăn mềm dễ nuốt. đậu hũ mềm, một đĩa thịt bò chưng trứng

Tang Đồng giật mình, yên lặng cầm muỗng lên húp cháo, chỉ cảm thấy ban đêm yên tĩnh bình thản như vậy, làm cho lòng người không tự chủ được sinh ra vô số ôn nhu.

Gần cuối năm Lạc Hưởng Ngôn từ trước đến giờ luôn bận rộn, công ty giải trí Lạc thị Kỳ Hạ không chỉ có bắt đầu tranh đoạt các giải thưởng lớn, còn phải vội vàng chụp mừng cho năm mới, hợp đồng của các nghệ sĩ cũng tăng lên, loay hoay với các đài phát thanh và những buổi dạ tiệc.

Mặc dù Lạc Hưởng Ngôn bận rộn chân không chạm đất, lại như cũ kiên trì mỗi ngày tối trở về làm chút thức ăn, buổi sáng trước khi đi còn nhớ rõ giúp Tang Đồng đem điểm tâm giữ ấm, buổi trưa không kịp về cũng sẽ không quên giúp cô gọi đồ ăn ngon bên ngoài.

Tang Đồng trong lòng cảm động, dừng nhìn Lạc Hưởng Ngôn cả ngày lẫn đêm luôn thích chăm chọc khiêu khích cô, còn nhìn có chút hả hê cười nhạo mặt cô sưng lên giống heo, thật ra thì Lạc Hưởng Ngôn vẫn còn là rất nghĩa khí. Người đàn ông dịu dàng tử mĩ như vậy, khó trách không có mấy nữ nhân có thể ngăn cản được thể công nhu tình này của Lạc Hưởng Ngôn.

Tang Đồng nhìn hần mỗi đêm ngủ trẻ như vậy, ngày hôm sau sáng tinh mơ liền rời giường, thật sự không đành lòng quấy rầy, nên sau khi chứng viêm sưng trị hết liền tự mình đi bệnh viện.

Triệu Tư Viễn, là bác sĩ trẻ tuổi nhiệt tình khoa răng miệng, không hổ là bác sĩ từ nước ngoài trở về, Tang Đồng chỉ cảm thấy cây kim đâm xuống, sau đó không quá mấy phút đồng hồ liền nghe hần nói xong rồi.

Tang Đồng cắn cục bông, nhìn một chút chiếc răng máu chảy đầm đìa trong khay, lập tức liền cảm thấy thật nhẹ nhõm.

Bác sĩ Triệu tử mĩ viết lời dặn của bác sĩ, sau đó đem bệnh án giao cho Tang Đồng: “Nhớ nửa giờ sau mới nhổ bông ra, trong vòng hai mươi bốn giờ không được súc miệng.....”

Tang Đồng gật đầu một cái, hàm hàm hồ hồ nói: “Cám ơn bác sĩ Triệu!”

Lạc Hưởng Ngôn đối với việc Tang Đồng một mình chạy đi bệnh viện cảm giác vô cùng bất đắc dĩ, mặc dù hần cho rằng nhổ một cái răng không có gì quan trọng, nhưng Tang Đồng sợ hãi như vậy cũng không nguyện ý gọi hần cùng đi, thật sự là quá xa lạ rồi.

Qua vài ngày tiếp theo, Tang Đồng không hề nữa đau đớn, mặt cũng bớt sưng rồi, đột nhiên liền nhận được điện thoại của Triệu Tư Viễn.

Triệu Tư Viễn ân cần hỏi thăm tình huống sau khi nhổ răng của Tang Đồng nhổ răng, cuối cùng có chút ngưỡng ngừng nói: “Tang tiểu thư, tôi có đồ muốn đưa cho cô, có thể hay không cùng nhau ăn cơm tối?”

Tang Đồng nhú nhú mày: “Thứ gì?”

“Là một thứ của cô, đang ở chỗ tôi..... Tôi có thể mời cô dùng bữa hay không?”

Tang Đồng dù sao không có việc gì, nên liền đồng ý.

Triệu Tư Viễn và Tang Đồng hẹn ở một nhà hàng tư nhân nổi tiếng.

Nhìn thấy Tang Đồng đi vào, Triệu Tư Viễn lập tức đứng lên, tao nhã lễ phép giúp Tang Đồng cởi xuống áo khoác treo lên, sau đó giúp cô kéo cái ghế ra để cho cô ngồi xuống.

Tang Đồng cười nói: “Bữa cơm này nên là tôi mời bác sĩ Triệu mới đúng, anh giúp tôi chuyện lớn như vậy, tôi còn chưa có cảm tạ anh!”

Triệu Tư Viễn nâng đỡ mắt nói: “Đó là công việc của tôi, không cần thiết cảm ơn gì..... Vả lại, tôi cũng không quen để cho phụ nữ mời cơm.”

Tang Đồng ha ha cười, trong lòng nghĩ quả nhiên là từ nước ngoài trở về, không biết Lương Nguyên và Lương Tiểu Nghệ có phải cũng để ý chuyện nhỏ nhặt như vậy hay không.

“Đúng rồi, anh nói tôi làm rơi đồ ở chỗ anh, là cái gì?”

Triệu Tư Viễn từ trong túi móc ra một cái lọ nhỏ đưa cho cô.

Cái lọ rất tinh xảo, lọ thủy tinh thân óng ánh trong suốt, cao khoảng chừng 5 cm, bên trong là một chiếc răng trắng tinh.

Tang Đồng kinh ngạc hỏi: “Đây là.....”

“Đây là chiếc răng cô đã nhổ bỏ, tôi đã rửa sạch và khử trùng rồi..... Cho cô lưu làm kỷ niệm.”

Tang Đồng trong lòng cảm thấy kỳ quái, trên mặt lại cảm kích cười cười: “Thật sự rất cảm ơn anh!”

Triệu Tư Viễn ho nhẹ một tiếng, nhìn Tang Đồng nghiêm túc nói: “Không cần khách khí, tôi không hy vọng cô khách khí với tôi.....” Dừng một chút, tiếp tục nói, “Xin lỗi, tôi thích thẳng thắn dứt khoát..... Tang tiểu thư, tôi đối với cô rất có hảo cảm, xin cho tôi một cơ hội, để cho tôi được theo đuổi cô đi!”

Tang Đồng trợn tròn mắt.

Cô a, được thổ lộ?

Nhất định là cô nhổ răng cách thức không đúng rồi!

Tang Đồng bị sốc thiếu chút nữa không phân biệt được tình huống, mặc dù anh lớn lên ở nước ngoài, tốt xấu gì cũng là người Trung Quốc, làm sao lại không kế thừa nửa điểm đức tính tốt đẹp hàm súc nội liêm vậy hả? Anh thẳng thắn bộc lộ như vậy, nhưng cũng phải cho tôi cơ hội giải thích tôi là người đã kết hôn có gia đình rồi chứ!

Tang Đồng khó khăn mở miệng: “Thật xin lỗi, tôi.....”

“Dừng cự tuyệt nhanh như thế!”

Triệu Tư Viễn cách một cái bàn, ánh mắt chuyên chú lại thâm tình, “Tôi hiểu rõ quá bất ngờ, nhưng tôi sợ mình trễ một bước thì một cô gái ưu tú như cô liền bị người ta theo đuổi cướp mất. Mặc kệ như thế nào, suy nghĩ một chút được không?”

“Anh căn bản cũng không hiểu tôi.....”

“Không quan trọng, chúng ta có thể từ từ tìm hiểu lẫn nhau!”

Tang Đồng trong lòng buồn bực nghĩ, anh có để cho bà cô tôi nói hết câu không hả! Chị đây nghĩ nói cho người biết rằng mình đã kết hôn rồi ai biết người cứ như vậy cắt đứt..... Lại nói người thật không ngại vợ mình là một người phụ nữ tái giá sao?

Triệu Tư Viễn vẫn còn đang đắm đuối đưa tình ngưng mắt nhìn cô, giữa ánh mắt chờ đợi còn mang theo một chút khẩn trương.

Không khí tốt như vậy, Tang Đồng không thể làm gì khác hơn là miễn cưỡng nói: “Tôi sẽ nghiêm túc suy nghĩ, không bằng chúng ta trước thử làm bằng hữu được không?”

Triệu Tư Viễn đạt được mong muốn nở nụ cười: “Tốt, trước làm bằng hữu!”

Đã bao lâu không được người thổ lộ rồi?

Tang Đồng suy nghĩ một chút, mới phát hiện, mặc dù có vô số người đuổi theo cô kêu “Anh yêu em”, được rất nhiều nam nhân tôn sùng là nữ thần trong lòng, nhưng nghiêm chỉnh được thổ lộ, hình như chỉ có Lương Nguyên lần đó.....

Nhớ lại lúc đó sau khi số đầu tiên được phát hành, bộ phim điện ảnh Lương Nguyên tham gia rất nhanh nổi tiếng, giai đoạn trước công tác tuyên truyền tốt vô cùng, cho nên buổi chiếu phim đầu tiên rất nhiều người tới xem.

Tang Đồng lúc phim bắt đầu chiếu mới lặng lẽ đi vào, cầm chiếc vé Lương Nguyên cố ý đưa cho cô ngồi ở hàng cuối cùng, trong phòng chiếu phim tối đen, người xem cũng đắm chìm trong bầu không khí của bộ phim, không ai phát hiện ra cô.

Tang Đồng mới vừa ngồi xuống không bao lâu, liền cảm giác bên cạnh chỗ trống có người ngồi xuống, ánh mắt thoáng nhìn mới phát hiện ra là Lương Nguyên.

Tang Đồng nghi ngờ nhìn hẩn, Lương Nguyên giống như biết cô muốn hỏi cái gì, cười cười kéo tay của cô qua, ở trong lòng bàn tay cô viết: “Cùng em.”

Đầu ngón tay có vết chai, xúc cảm hơi thô ráp từ lòng bàn tay ngựa ngựa truyền đến đáy lòng.

Tang Đồng mặt nhanh chóng đỏ ửng, nghiêng đầu sang chỗ khác làm bộ rất nghiêm túc xem phim, sau đó Lương Nguyên cũng bắt đầu hết sức chăm chú xem phim, giống như đã quên tay Tang Đồng còn bị mình nắm thật chặt.

Một hồi phim trong lúc tâm trí Tang Đồng nhấp nhô gợn sóng liền kết thúc rồi.

Cuối bộ phim, Lương Nguyên diễn vai nam chính số hai một thân áo xanh nhuộm đầy máu, nhìn bóng dáng màu trắng nữ chính càng chạy càng xa, nhẹ giọng lầm bầm nói: “Anh yêu em..... Thật xin lỗi, đã đồng ý với em..... Hảo hảo sống tiếp, nhưng..... Anh không làm được.....”

Sau đó bóng dáng lảo đảo ngã xuống đất, ngồi dựa lưng dưới tàng cây, ánh mắt vẫn nhìn chăm chăm phương hướng nữ chính rời đi, giữa vẻ mặt bình thản lại mang theo một tia bi thương thâm thiết, từ từ nhắm mắt.

Lương Nguyên biểu hiện rất tốt, trên mặt không có quá nhiều biểu tình, nội tâm phức tạp mà nồng đậm tình cảm toàn bộ xuyên thấu qua một đôi mắt để diễn tả, khiến người xem nhìn thấy phải thổn thức không dứt, rồi rít vì nam chính thứ hai thâm tình không đổi mà cảm động.

Tang Đồng không nhận được tiến tới bên tai Lương Nguyên, nhỏ giọng nói: “Anh diễn thật sự rất tốt!”

Lương Nguyên khẽ nghiêng đầu, đôi môi như có như không sát lại gần gương mặt của cô, trong lúc đó ánh sáng màn hình phản chiếu trong mắt hẩn, cặp mắt kia không thấy chứa đựng lạnh lùng chút nào, tất cả đều tràn ngập dịu dàng, ở trong bóng tối rực rỡ phát sáng.

Tang Đồng cảm giác bản thân giống như đắm chìm ở trong đôi mắt đó, sau đó liền nghe thấy tiếng Lương Nguyên thật trầm, giống như thở dài nói: “Này thật sự cảm ơn em, lúc anh quay cảnh đó, Lâm tỷ mặc chính là bộ trang phục màu trắng kia, mà trong lòng anh nghĩ..... Tất cả đều là em!”

Đây quả thật là lời bày tỏ cảm động nhất Đồng nghe qua.

Không có lời thề non hẹn biển, không có từ ngữ trau chuốt hoa lệ, một câu trong lòng nghĩ tất cả đều là em, khiến cho cô không thể chùn bước nữa mà giao ra tình cảm.

* * *

8. Chương 8

Chương 8. Vô quýt dày – móng tay nhọn

Tang Đồng ngân nga bài hát trở về nhà, ở cửa ra vào lại gặp phải Lạc Hưởng Ngôn.

Lạc Hưởng Ngôn vừa mở cửa vừa thuận miệng hỏi: “Đi đâu về mà vui vẻ như vậy?”

Tang Đồng hi hi ha ha mà cười, mặt mơ mộng, nhưng không có trả lời, hỏi ngược lại: “Hôm nay lại trở về rất muộn nữa sao?”

Lạc Hưởng Ngôn gật đầu một cái, cởi áo khoác xuống nói: “Có một hội nghị tri hoãn, cô ăn rồi à..... Trong nhà còn có đồ ăn chứ?”

Tang Đồng mở tủ lạnh ra nhìn một chút, mấy ngày nay Lạc Hưởng Ngôn luôn về nhà nấu cơm cho cô ăn, cho nên tủ lạnh vẫn luôn đầy ắp.

Tang Đồng ngượng ngùng, nói: “Tôi ở bên ngoài ăn cơm xong rồi, nếu không..... Tôi nay để tôi làm cơm thế nào?”

Lạc Hưởng Ngôn khinh thường nhìn cô một cái: “Cô làm? Tôi còn muốn sống thêm vài năm!”

Tang Đồng nhất thời nổi giận, thuận tay đem cái chìa khóa ném ở trên khay trà.

Lạc Hưởng Ngôn tùy ý nhìn thoáng qua, đột nhiên dừng lại, tò mò cầm chìa khóa của cô lên nhìn một chút, chặc chặc lấy làm kỳ quái nói: “Đây chính là chiếc răng khôn cô đã nhổ? Ai chà chà, thật là hiếm gặp nha, tôi chỉ thấy qua người ta lấy răng chó treo trên người, chưa từng thấy qua người nào treo răng của chính mình!”

Tang Đồng tức giận đoạt lấy xâu chìa khóa, liếc mắt nói: “Ăn nói nhảm cuội, đây chính là bác sĩ Triệu tặng! Tôi trước giờ thật đúng là chưa gặp qua người nào sẽ đem răng của tôi cẩn thận thu tập như vậy..... Khi tôi còn bé thay răng bà ngoại luôn nói đem răng ném trên nóc nhà răng sẽ mau dài ra nha.....”

Lạc Hưởng Ngôn nghi ngờ: “Bác sĩ Triệu?”

Tang Đồng trừng mắt nhìn, “A, bác sĩ Triệu chính là người xem bệnh cho tôi, chặc chặc, thật là trẻ tuổi lại lịch sự, anh cũng không biết anh ấy có bao nhiêu phong độ đâu, lúc ăn cơm một mực chăm sóc tôi, làm cho tôi thật xấu hổ khi ăn đâu.....”

Lạc Hưởng Ngôn cau mày, biểu tình kia giống như sư tử chúa tể sơn lâm phát hiện lãnh địa bị động vật khác xâm lấn: “Cô tối nay chính là cùng hần ta đi ra ngoài ăn cơm?”

“Đúng nha, anh ấy hẹn tôi đi ra ngoài, dù sao tôi cũng không có việc gì, liền đi ra ngoài thôi!”

Lạc Hưởng Ngôn có chút không vui: “Người nào hẹn cô đi ra ngoài cô cũng đồng ý..... Cẩn thận người ta có dụng tâm bất lương!”

Tang Đồng khinh bỉ nhìn hần: “Lòng dạ tiểu nhân! Con người bác sĩ Triệu xem việc cứu người là nhiệm vụ của mình, hào hoa phong nhã như thế, coi như yêu thích tôi, cũng là từng bước một mà tiến hành, trước thối lộ, sau hẹn ước..... Chỗ nào giống anh, nhìn thấy phụ nữ xinh đẹp ngay lập tức dụ dỗ lừa gạt người ta lên giường!”

Ánh sáng trong mắt Lạc Hưởng Ngôn tắt ngấm, nhưng không có trả lời lại một cách mỉa mai, vẻ mặt khó lường hỏi: “Hần ta hướng cô thối lộ?”

Tang Đồng vốn không muốn nói, dù sao sau này vẫn phải tìm cơ hội nói cho Triệu Tư Viễn cô là người có vợ có chồng, hai người cũng không thể tiến tới. Sau lại đột nhiên nghĩ đến cái gì, lời đến khóe miệng liền thay đổi, đắc ý dạt dào nói: “Đúng vậy a, sự thật chứng minh, tôi vẫn xinh đẹp như trước!”

Lạc Hưởng Ngôn ánh mắt trầm xuống, không chút để ý mở miệng: “Cô động lòng?”

“Động lòng cái gì.....” Tang Đồng bưng mặt cổ ra vẻ thẹn thùng, “Người đàn ông tử mị dịu dàng như vậy, ta vẫn là lần đầu tiên gặp được, thật rất có hảo cảm, đoán chừng bởi vì anh ấy trước đó luôn ở nước ngoài, không biết tôi là minh tinh, cho nên đối với ta cũng không có đặc biệt gì..... Trong lòng ta áp lực nhỏ rất nhiều a!”

Lạc Hưởng Ngôn duy trì không nổi vẻ mặt bình tĩnh rồi, đành mặt hỏi: “Vậy Lương Nguyên thì sao? Cô trước kia không phải cũng nói hần ta vô cùng dịu dàng sao? Thế nào..... Quá khứ cô đều đã buông xuống?”

Có lẽ là không nghĩ tới Lạc Hưởng Ngôn đột nhiên nhắc đến Lương Nguyên, ánh mắt của Tang Đồng có chút mờ mịt, chuyện đã qua lâu như vậy, đây là lần đầu tiên cô nghiêm túc đối mặt.

Tang Đồng hiếm khi chịu đi suy nghĩ những chuyện này, suy tư chốc lát lắc đầu một cái, dẫn đo mở miệng: “Tôi không biết có để xuống toàn bộ hay không..... Tôi chỉ biết, người cũng chỉ có hai cánh tay, thứ có thể cầm rất hạn chế, muốn cầm giữ nhiều hơn, nhất định phải để xuống chút những thứ mà tay không thể với tới được. Tôi nghĩ, có lẽ tôi càng không ngừng thử cầm lên một món đồ mới nào đó, từ từ cũng có thể hoàn toàn buông xuống thôi.....”

Lạc Hưởng Ngôn trầm mặc một hồi lâu, đột nhiên cười lạnh một tiếng nói: “Cô đây là chó nóng nảy cũng phải nhảy tường đi!”

Tang Đồng kinh ngạc nhìn hần: “Cái gì?”

Lạc Hưởng Ngôn hai mắt sâu thẳm khó hiểu, khuôn mặt châm chọc, vẻ mặt như vậy thậm chí có một tia hung ác.

“Cô cũng biết tên tiểu tử Lương Nguyên kia trở về nước, sợ mình cầm giữ không được làm ra chuyện mất mặt xấu hổ, cho nên vội vàng tìm một người đàn ông, sốt ruột gấp gáp muốn chứng minh mị lực lúc đầu của mình không giảm, hướng Lương Nguyên thể hiện bản thân là không quan tâm! Tang Tiểu Đồng, cô thật là đủ mất mặt đó nha! Chuyện xấu hổ như vậy cũng có thể hạ bút thành văn! Bị người bỏ không mất mặt, nhớ mãi không quên cũng không khó coi, này không có gì, người nào lúc trẻ tuổi không hiểu chuyện mà không có vấp ngã một hai lần như vậy chứ? Nhưng cô như vậy vội vàng tìm một người đàn ông tới lợi dụng hần ra thì càng thấp kém hơn nữa! Tang Tiểu Đồng, nghe ca ca khuyên một câu, không bỏ được tự nhiên tiêu sái cũng không sao, nhưng cũng chớ làm chuyện ngu xuẩn!”

Tang Đồng càng nghe càng tức, lời nói này từng chữ từng chữ, toàn bộ nặng nề nện vào trong lòng, khiến cô vô cùng đau đớn.

Tang Đồng giận không kềm được, giận đến mặt mũi trắng bệch, không nhịn được nhảy dựng lên tức giận miệng mắng to: “Mắc mớ gì tới anh! Lạc Hưởng Ngôn, đừng quên chúng ta trừ bỏ chỉ là vợ chồng trên danh nghĩa, quan hệ nào cũng không có! Anh dám tư cách gì quơ tay múa chân với tôi? Anh chơi qua bao nhiêu người phụ nữ rồi! Anh ngựa đực chết tiết chỉ số thông minh quả nhiên tất cả đều mọc ở nửa người dưới, nửa người trên suy nghĩ cứ nhiên giảm xuống đáng thương như vậy, lời nói hiểm lạ như vậy cũng dám nói ra ngoài, anh không phải không biết xấu hổ à?”

Lạc Hưởng Ngôn sắc mặt cực kỳ khó coi, từ trước đến vẻ mặt luôn tươi cười chợt nhả lại có chút dữ tợn.

“Không quan hệ? Tốt, tốt, tốt! Coi như tôi nửa người dưới chỉ số thông minh quá ới có thể nào tàn cùng cô nói nhiều như vậy!”

Lạc Hưởng Ngôn một câu nói quảng xuống, gọn gàng linh hoạt xoay người rời đi, hung hăng sập cửa lại.

Phòng khách đột nhiên yên tĩnh lại.

Cơn giận của Tang Đồng lại giống như khinh khí cầu bị chọc thủng, nhanh chóng xì hơi xẹp xuống, đột nhiên sau đó liền cảm thấy rất uất ức.

Lạc Hưởng Ngôn cái tên khốn kiếp, bản thân mỗi ngày quyến rũ phụ nữ không ngừng, cô thật vất vả có một người theo đuổi, cứ nhiên cứ như vậy chửi cô.

Hung cái gì mà hung!

Tang Đồng lúc đi qua phòng ngủ của Lạc Hưởng Ngôn thì hung hăng đập cửa phòng hần, sau đó vội vàng chạy về phòng của mình, ngày thơ cảm thấy thuận khí không ít.

Tang Đồng và Lạc Hưởng Ngôn bắt đầu chiến tranh lạnh.

Hai người kể từ lúc biết nhau, hai bên châm chọc khiêu khích vô số lần, luôn tìm cơ hội hung hăng hạ bệ chế nhạo đối phương, nhưng thật sự chiến tranh lạnh vẫn là lần đầu tiên.

Cũng không biết Lạc Hưởng Ngôn có phải hay không cố ý muốn khiêu khích Tang Đồng, vốn là vô cùng bận rộn, cố tình gần đây bất luận vội bao nhiêu cũng sẽ đúng hạn về nhà, cũng không đi ra ngoài lêu lổng, mỗi ngày tự mình nấu cơm tự mình ăn, đối với Tang Đồng thì làm như không thấy.

Tang Đồng hận đến cắn răng nghiêng lợi, cố tình một chút biện pháp cũng không có.

Triệu Tư Viễn lại gọi điện thoại tới, Tang Đồng liền cảm thấy không được tự nhiên rồi, vốn là không muốn đáp ứng lời lời của anh, nhưng cần thận suy nghĩ, có mấy lời cần phải gấp mặt nói rõ ràng mới tốt.

Lần này Triệu Tư Viễn hẹn ở quán trà, bởi vì không phải chủ nhật, quán trà rất ít người, hương trà nồng đậm thoang thoảng, cộng thêm âm nhạc êm dịu, không khí đặc biệt tốt.

Triệu Tư Viễn rất nhuần nhuyễn làm ấm bình trà và tách trà, cho trà vào ấm, pha trà, sau đó đem một tách trà nhỏ đưa cho Tang Đồng.

Tang Đồng nhìn động tác pha trà của hắn cũng biết là người trong nghề, cười nói: “Không nghĩ tới anh từ nhỏ lớn lên ở nước ngoài, cư nhiên cũng thích uống trà, tôi còn tưởng rằng anh sẽ thích uống cà phê hơn!”

Triệu Tư Viễn nâng lên chén nhỏ chậm chậm nhấp môi, đặt ở chóp mũi ngửi một cái, mới khẽ mỉm cười nói: “Ông nội anh rất ưa thích uống trà, từ nhỏ anh đã đi theo phía sau ông nghe ông nói về Trà Đạo, thời gian lâu dài dĩ nhiên là càng ngày càng thích. Hơn nữa mặc dù anh vẫn sống ở nước ngoài, nhưng mà bởi vì gia đình ảnh hưởng, anh rất thích văn hóa Trung Quốc, thật ra thì bên trong anh rất truyền thống.....” Triệu Tư Viễn dừng một chút, nhìn Tang Đồng nói, “Anh đã nói với em chưa, con mắt của em rất đẹp, hắc bạch phân minh, rất cổ điển.”

Triệu Tư Viễn hơi ngưng ngừng: “Anh và người nhà anh luôn hi vọng cưới một cô gái Trung Quốc, là người rất truyền thống Anh lần đầu gặp em đã cảm thấy, em chính là cô gái mà anh ngàn dặm xa xôi quay về Trung Quốc tìm kiếm.”

Tang Đồng ngẩn người, vẻ mặt có chút hoảng hốt. Lời nói này, trước kia cũng từng có người nói qua, người kia nói thế nào nhỉ?

A, hắn vừa khe khẽ hôn lên hai mắt của cô vừa than thở, “Đôi mắt của em thật xinh đẹp, đường nét thanh nhã, giống như đôi thủy mâu cổ điển hắc bạch phân minh, có hương vị nói không ra lời.....”

Tang Đồng rất nhanh từ trong hồi ức tỉnh táo lại, không khỏi nhíu mày một cái.

Bởi vì nguyên nhân cha mẹ đối với lịch sử điên cuồng yêu thích, thời điểm Tang Đồng không nói lời nào, xác thực có phong cách cổ đại danh môn khuê tú khí chất ưu nhã, chẳng lẽ quý Tây Dương (cách gọi người phương Tây của người xưa) là vì nguyên nhân này mà coi trọng người của mình? Đây cũng coi trọng một món đồ sứ có cái gì khác nhau?

Triệu Tư Viễn không có chú ý tới tâm tình của cô, nói tiếp: “Thật ra thì cà phê uống nhiều rất có hại cho thân thể, đối với hàm răng cũng không tốt.....”

Lại nữa, bắt đầu tuyên truyền giáo dục sức khỏe rồi.

Tang Đồng nội tâm bất đắc dĩ, sâu sắc nhận ra rằng bản thân là người phạm tục không có biện pháp vượt qua ý nghĩ siêu phàm thoát tục thánh khiết của vị bác sĩ này, không khỏi hài hước nói: “Anh đây là bệnh nghề nghiệp?”

Triệu Tư Viễn lúng túng ngừng lại, cười cười nói: “Là có một chút..... Làm nghề này đã lâu, anh nhìn người khác luôn không nhìn nhìn răng người đó trước, giống như một căn bệnh ám ảnh.”

Tang Đồng tò mò, bật thốt lên hỏi: “Vậy anh nhìn thấy đối phương trên hàm răng dính miếng rau có thể hay không ngứa ngáy tay chân giúp người ta lấy xuống?”

Triệu Tư Viễn nghe vậy động tác dừng lại, để xuống ly trà đã đưa đến khóe miệng, sắc mặt hơi mất tự nhiên: “Không thoải mái nhất định là có, anh chỉ là nghĩ tới một chút đã cảm thấy rất khó chịu..... Chẳng qua người thất lễ thiếu lịch sự như vậy, đoán chừng sau này anh cũng sẽ không lui tới.”

Tang Đồng nghe trong lòng không cho là đúng, yên lặng châm chọc, làm bác sĩ quả nhiên thích sạch sẽ rất nghiêm trọng, đây quả thật là chủ nghĩa khiết phích, thật là muốn chết!

Một bình trà uống xong, Tang Đồng vẫn không thể nào tìm được cơ hội nói rõ ràng, liền không thể làm gì khác hơn là đi theo Triệu Tư Viễn đi ăn cơm, sau đó luôn quan niệm không muốn nợ ân tình người khác, sau khi ăn xong Tang Đồng chủ động đưa ra yêu cầu mời hắn đi xem ca kịch.

Tan cuộc ra ngoài, sắc trời đã tối hẳn, Triệu Tư Viễn lái xe, kiên trì muốn đưa Tang Đồng về nhà, Tang Đồng bây giờ đã vô lực châm chọc rồi..... Cho tới bây giờ, cũng không tìm được cơ hội.

Sau khi lên xe Tang Đồng trực tiếp nói đường tên, Triệu Tư Viễn mặc dù nghi ngờ Tang Đồng ở nơi vắng vẻ như vậy, nhưng cũng không muốn hỏi nhiều, một đường lái xe đưa cô về nhà.

Tang Đồng chỉ chỉ phương hướng nói: “Ở Cảnh Thái Uyển dừng là được rồi.”

Triệu Tư Viễn kinh ngạc, khu chung cư này cũng không phải có tiền là có thể mua được, người có thể ở Cảnh Thái Uyển, không phú cũng quý.

Mặt Triệu Tư Viễn đầy vẻ nghi hoặc, Tang Đồng nhún vai một cái lạnh nhạt giải thích: “Nơi này công tác bảo vệ là tốt nhất T thị, an ninh vô cùng kinh nghiệm, tuyệt đối sẽ không tùy tiện thả người đi vào, mặc kệ đám chó săn có bao nhiêu mưu chước, cũng đừng mơ tưởng bước vào một bước.....”

Triệu Tư Viễn kinh nghi (kinh ngạc + nghi ngờ) nhìn kỹ Tang Đồng một chút: “Em là minh tinh?”

* * *

9. Chương 9

Chương 9. Bất ngờ không phòng bị gặp nhau

Triệu Tư Viễn kinh nghi nhìn kỹ Tang Đồng một chút: “Em là minh tinh?”

Tang Đồng gạt đầu một cái, thản nhiên thừa nhận: “Em mười bảy tuổi ra mắt, hiện tại đã rút lui khỏi làng giải trí hơn hai năm rồi.”

Triệu Tư Viễn trong lòng rất không thoải mái, làng giải trí là địa phương nào, Tang Đồng trẻ tuổi như thế đã rút lui khỏi đó, còn không biết trải qua bao nhiêu chuyện nhơ nhớp gì, vốn tưởng rằng Tang Đồng là met cô gái đơn thuần truyền thống, bây giờ hình như lại không phải.

Triệu Tư Viễn trong lòng đột nhiên dâng lên nồng nặc mất mát, chần chừ nói: “Xin lỗi, anh là người trực tiếp, không thích dài dòng dây dưa..... Lúc trước anh đã nói với em, gia đình anh rất truyền thống, anh cũng vậy vẫn hi vọng tìm một cô gái truyền thống đơn giản, anh chưa bao giờ nghĩ tới vợ mình là một minh tinh.....”

Thật đúng là đến nơi đến chốn! Lúc thổ lộ câu thứ nhất chính là “Xin lỗi, anh là người thích trực tiếp”, không nghĩ tới cự tuyệt cũng nói y như vậy!

Tang Đồng trong lòng cười lạnh, nhìn bộ dạng Triệu Tư Viễn, sợ rằng trong lòng đang nghĩ đến chính là câu “Diễn viên bạc này” rồi.

Tang Đồng chẳng hề để ý cười cười nói: “Em hiểu rõ ý tứ của anh, hơn nữa em cũng đã kết hôn rồi..... Chỉ là anh là bác sĩ đầu tiên hỏi rằng cho em mà còn tặng lại chiếc răng, đáng đáp lại không khó nhìn, em nhất thời hưng phấn mới..... Anh cũng đừng để ý.”

Triệu Tư Viễn sắc mặt lại biến đổi lần nữa, coi như trong lòng tức giận cũng không tiện phát tiết, dù sao người nói lời khó nghe trước là mình.

Tang Đồng không thèm để ý chút nào, như không có việc gì đẩy cửa xe ra, cười đến đặc biệt sáng rỡ, phát tay một cái nói: “Cám ơn đưa em về nhà, gặp lại!”

Triệu Tư Viễn miễn cưỡng bình tĩnh nói: “Hẹn gặp lại.” Sau đó một cước đạp chân ga, cũng không quay đầu lại nhanh chóng rời đi.

Tang Đồng trong bụng hiểu rõ, đây là lần cuối cùng hai người gặp mặt, không khỏi xúc động thật lâu.

Người đàn ông vừa lịch sự dịu dàng vừa đáng giá như vậy, về sau sợ rằng không thấy nhiều, cứ nhiên cứ như vậy bị cô hù dọa chạy!

Tang Đồng đưa mắt nhìn phương hướng xe rời đi, nổi lên xúc cảm thương tiếc bản thân hoa đào “Còn không kịp nở rộ đã héo tàn”, đột nhiên nghe được thanh âm vô cùng quen thuộc.

“Đồng Đồng.....”

Ven đường trồng trái, thanh âm này giống như từ chỗ rất xa, xuyên qua hơn tám trăm ngày đêm mờ mịt tưởng niệm, nhẹ nhàng mà đến, rồi lại nặng nề nện vào đáy lòng.

Tang Đồng toàn thân cứng đờ, trong đầu trong nháy mắt thoáng qua ngàn vạn hình ảnh, rồi lại giống như không có gì cả, chỉ còn lại một mảnh chói mắt trắng xóa.

“Đồng Đồng.....”

Thanh âm như vậy quen thuộc lại như vậy xa lạ, Tang Đồng từng nghe thanh âm như vậy chìm vào giấc ngủ, từng nghe thanh âm này ở bên tai thâm tình hát tình ca, còn có thanh âm này mang tới..... Một lần lại một lần đau đớn tan vỡ đáy lòng.

Đã bao nhiêu lâu chưa được nghe qua thanh âm này gọi mình tên rồi nhỉ?

“Đồng Đồng” thời điểm hai chữ này phát ra, giống như là từ đầu lưỡi thoát ra, mang theo một loại thâm tình khác lạ, lại làm cho Tang Đồng trong nháy mắt phục hồi lại tinh thần.

Tang Đồng xoay người, đã nhìn thấy dưới đèn đường vàng nhạt, người đàn ông mặc áo khoác đậm màu, ngọc thụ lâm phong, gương mặt cực kỳ tuấn lãng.....

Đã từng, cũng vào ban đêm như vậy, chàng trai mặc trường bào màu xanh mặt mày tinh xảo, tóc dài buộc trên đỉnh đầu, vạt áo dài tung bay, kia giống như công tử thời Ngụy Tấn tiêu sái phong lưu không kiềm chế được, làm cho Tang Đồng ở trong đêm tối âm u nhìn thấy đầy trời sao sáng chói lóa. Mà bây giờ, gương mặt đó góc cạnh càng thêm rõ ràng, so với nhiều năm trước, tăng thêm chút thành thực, cũng càng làm cho người ta trầm luân, lại làm cho Tang Đồng trước mắt chìm trong một mảng hắc ám.

Tang Đồng lẳng lẳng nhìn hắn, liền nhìn thấy bản thân uất ức suy sụp hơn tám trăm ngày đêm qua.

Lương Nguyên vẫn mang theo một nụ cười dịu dàng, ánh mắt tham luyến từng lần một khắc họa hình dáng Tang Đồng, ánh mắt tràn đầy tất cả đều là nhớ nhung.

Tang Đồng đột nhiên cười một tiếng, kỳ quái nói: “Ồ, đây không phải là Lương đại minh tinh sao? Lâu như vậy không thấy tôi thiếu chút nữa không nhận ra được rồi! Tôi nói nha, ngài đi một vòng hết nước Mỹ, gương mặt này sao da lại dày như vậy chứ? Trở về thì trở về đi, ngài sao lại không biết xấu hổ ngồi chồm hổm trước cửa nhà tôi như vậy chứ?”

Lương Nguyên nụ cười trên mặt không giảm, trong ánh mắt thống khổ và hối tiếc một lóe rồi biến mất, mặt không đổi sắc nói: “Đồng Đồng, em có thể đối với anh tức giận, anh sẽ không để tâm, tra tấn anh ra sao đều được, đây là báo ứng anh đáng phải nhận. Trước khi anh tới, vẫn luôn lo lắng..... Anh không sợ em hận anh, anh chỉ sợ em không hận. Anh sợ em thật sự buông xuống, ngay cả hận cũng không nguyện ý, trong lòng không còn có anh.....”

Tang Đồng cười nhạo một tiếng cắt ngang lời hắn: “Lương đại minh tinh, anh không phải là đi Mỹ sao? Hay anh chính là đến Anh quốc đi? Nếu không sao lại mở miệng đều mang hơi hướm của Shakespeare, to be or not to be, anh lần sau hay là phiên dịch thành thi từ Trung Quốc cổ đại rồi hãy tới đây, nói không chừng còn hợp khẩu vị của tôi hơn!”

Lương Nguyên cười khổ: “Đồng Đồng, anh hiểu rõ em trách anh, anh thực có lỗi với em, lúc ấy anh thật sự không có biện pháp..... Nhưng em cũng không thể lấy hạnh phúc cả đời mình đến báo thù anh! Lạc Hưởng Ngôn là ai? Số phụ nữ qua lại với hắn còn nhiều hơn so với hắn thay quần áo nữa! Cùng người như vậy ở chung một chỗ, làm sao em có thể vui vẻ được? Đồng Đồng, hơn hai năm qua, anh lúc nào cũng hối hận, anh lần này trở lại, chính là muốn bù đắp.....”

“Bù đắp?” Tang Đồng không thể tưởng tượng nổi nhìn chằm chằm hắn, chằm chọc nói, “A, đứa bé mất rồi, anh quay lại..... Bù đắp còn có ích lợi sao? Lương đại minh tinh, xin nhớ kỹ, Đồng Đồng không phải anh có thể tùy tiện gọi, xin gọi tôi là Lạc phu nhân!”

Nói xong, Tang Đồng không để ý đến hắn nữa, xoay người muốn đi.

Lương Nguyên nóng nảy, kéo cổ tay cô lại: “Đồng Đồng, là anh không đúng, em dù thế nào cũng phải cho anh cơ hội sửa sai..... Chúng ta ở chung một chỗ năm năm, năm năm tình cảm, sao có thể nói buông xuống thì buông xuống, anh không tin em thật sự gả cho Lạc Hưởng Ngôn!”

Tang Đồng buồn cười, dùng sức hất tay của hắn ra, lạnh lùng nói: “Năm năm tình cảm thì thế nào? Ban đầu anh còn không phải là nói chia tay liền chia tay sao! Anh tin cũng tốt, không tin cũng chẳng sao, tóm lại tôi và Lạc Hưởng Ngôn đã là vợ chồng được pháp luật công nhận, chẳng lẽ anh một Lương đại minh tinh còn đi làm tiểu tam hay sao?”

Lương Nguyên trầm mặc, đột nhiên nở nụ cười: “Tốt thôi, Tiểu Tam thì thế nào, chỉ cần có thể để cho em một lần nữa quay lại bên cạnh anh, anh làm cái gì đều được! Huống chi..... Nên nói ai có tư cách được gọi là Tiểu Tam nhất, vậy thì không phải là Lạc Hưởng Ngôn thì là ai!”

Tang Đồng khinh miệt hừ một tiếng, sẽ không để ý tới hắn, bước nhanh đi vào chung cư.

Cảnh Thái Uyển rất lớn, từ cửa chung cư đi tới nhà phải mất nửa giờ, Tang Đồng ban đầu còn có thể không chế bản thân từng bước một trầm ổn đi tới, kết quả càng chạy càng nhanh, cuối cùng dứt khoát chạy.

Thở hồng hộc chạy đến cửa nhà, phát hiện trong phòng đèn vẫn sáng, ánh sáng sáng ngời từ cửa sổ hắt ra, Tang Đồng bỗng cảm thấy ấm áp, trong lòng yên ổn lại.

Lạc Hưởng Ngôn ở phòng bếp nghiêm túc rửa chén, mặc áo sơ mi màu đen họa tiết ẩn, tay áo vén tới khuỷu tay, lộ ra cánh tay thon dài có lực, từ phía sau nhìn qua, vai rộng eo hẹp, cao to cường tráng, thân phần an toàn đáng tin.

Nghe được động tĩnh, Lạc Hưởng Ngôn cũng không quay đầu lại, giọng nói kiêu ngạo lại không được tự nhiên: “Còn biết trở lại a, đã trễ như vậy..... Tôi đêm nay làm rất nhiều món ăn ngon, còn dư chút đồ ăn khuya, cô nếu gọi tôi một tiếng ‘hảo ca ca’, tôi liền phát thiện tâm cho cô ăn.....”

Tang Đồng đi tới phía sau hắn, không nhìn được lấy tay vòng lên hông hắn, đem đầu tựa vào trên lưng hắn, nhắm mắt lại nhẹ nhàng nói: “Tôi sai lầm rồi.....”

Lạc Hưởng Ngôn tay vừa trượt, thiếu chút nữa làm rơi cái đĩa, muốn xoay người lại lại không dám động, luống cuống hỏi: “Làm sao vậy hả? Có phải tên khốn kia khi dễ cô rồi hay không? Tôi sớm đã nói, bác sĩ trong bụng đều biến thái..... Quá khinh người rồi, dám khi dễ người của Nhị gia ta, lát nữa tôi sẽ đi san bằng hang ổ của hắn!”

Tang Đồng lỗ mũi đau xót, nhớ tới đủ loại chuyện đã qua, nhớ tới Lương Nguyên ban đầu không chút do dự buông tay, chỉ cảm thấy càng thêm uất ức.

Lạc Hưởng Ngôn cảm thấy trên lưng dần dần ẩm ướt, nhất thời nóng nảy, uốn éo xoay người ôm lấy cô, một tay ở trên lưng cô nhẹ nhàng vuốt, một tay ôm ái vuốt tóc của cô, thủ thủ thì thầm an ủi: “Ngoan nào..., vì loại đàn ông như vậy mà đau lòng là không đáng giá..... Cô yên tâm, hắn khi dễ cô như thế nào, tôi giúp cô trả lại gấp mười lần hai mươi!”

Tang Đồng chôn đầu ở trước ngực hắn gào khóc, vốn là đau lòng muốn chết muốn phát tiết tâm tình một chút, lúc này nghe hắn dụ dỗ giống như đứa nhỏ, không nhìn được liền xì cười ra tiếng, trong lòng lo lắng dần dần tản đi.

Lạc Hưởng Ngôn thở dài, duỗi ra ngón tay sờ sờ sống mũi cô, cứng chiều nói: “Vừa khóc vừa cười, lỗ mũi chảy nước!”

Tang Đồng có chút ngượng ngùng lau nước mắt, đột nhiên động tác dừng lại, chậm rãi đưa tay hướng sau ót sờ sờ.

Lạc Hưởng Ngôn có chút chột dạ mở miệng: “Cái kia..... Cô cũng mệt mỏi, tôi giúp cô đi xả nước tắm.....”

Tang Đồng nửa điểm uất ức hậm hực cũng không có, trong lòng tức giận, mắt lộ ra hung quang, hung tợn nói: “Anh cứ nhiên không lau tay đã sờ tôi, em trai nhà anh một tay toàn dầu mỡ đều chùi hết lên đầu tôi! Ta mới đổi kiểu tóc! A a a —— tôi giết chết anh ——”

Lạc Hưởng Ngôn oa oa kêu to lập tức nhảy cẫng lên, Tang Đồng đuổi theo vừa bắt vừa đánh, trong lúc nhất thời phòng khách khắp nơi náo loạn.

Lương Nguyên thật sự đã trở lại.

Tang Đồng tỉnh dậy, đột nhiên phát hiện thế giới khắp nơi đều là bóng dáng của Lương Nguyên.

Đài phát thanh, Internet, TV, quảng cáo, tạp chí, báo..... Chỗ nào cũng có.

Tang Đồng nhìn chằm chằm tiết mục chào đón Lương Nguyên, thất thần suy nghĩ, người này, thật sự là cùng trước kia không giống nhau.

Hơn hai năm trước Lương Nguyên, thiếu niên trẻ lúc nào cũng nở nụ cười mạnh mẽ có chí tiến thủ, đối với tất cả mọi người đều ôn hòa khách khí, rồi lại mang theo nhàn nhạt xa cách. Thời điểm đó Lương Nguyên, ở nơi không có ai, cũng sẽ ưu sầu, cũng sẽ cười to, thời điểm ở cùng Tang Đồng cũng sẽ gây gổ bày tỏ tức giận, giống như một chàng trai hai mươi tuổi bình thường, vụng về mà dẫu dễ bạn gái là cô đây đang tức giận.

Khi đó Lương Nguyên, không giống hiện tại xa cách như vậy.

Tang Đồng nhìn chàng trai trong tấm hình, anh tuấn phi phàm, thời điểm đối mặt với ống kính, vĩnh viễn thâm tình dịu dàng, cử chỉ ưu nhã, mang theo khí thế cao cao tại thượng.

Ngay cả nụ cười cũng hoàn mỹ, đường cong khóe miệng tinh chuẩn đến từng li một.

Lạc Hưởng Ngôn vừa sửa sang lại cravat vừa đi ra ngoài, nhìn thấy Tang Đồng hướng về phía TV gần người, ánh mắt tối sầm lại, cố ý nhẹ nhàng tiến lên ngăn ở trước mặt cô, dụi hoặc vén vén tóc mái trên trán, nặn ra nụ cười “Tà mị” hỏi: “Như thế nào? Đẹp trai không?”

Tang Đồng giật mình một cái hồi hồn, lập tức che mắt nói: “Mù, mù, Lạc Nhị gia anh quả thật chói lóa mù mắt người khác!”

Lạc Hưởng Ngôn cười ha ha, vươn tay phong độ nói: “Lạc phu nhân, tiệc tối sắp bắt đầu, xin mời!”

Tang Đồng kinh ngạc mà nhìn nhìn bàn tay trước mặt mình, không tự chủ được nắm lấy, mượn lực đứng lên.

* * *

10. Chương 10

Chương 10. Tụ tập chung một chỗ

Kim Bích Huy Hoàng là hội quán nổi tiếng nhất thuộc sở hữu của Lạc gia, cũng là chỗ ăn chơi có tiếng ở T thị. Hội quán nguy nga tráng lệ, hoàn toàn không hổ danh cái tên của nó.

Lạc phu nhân dành ra cả một tầng trên cùng, dùng để tổ chức dạ tiệc từ thiện lần này.

Trước cửa của Kim Bích Huy Hoàng giống như hội triển lãm xe đa quốc gia, thậm chí trải dài từ bậc thang trước cửa tới tận thang máy, lui tới không chỉ có rất nhiều nhân vật nổi tiếng trong giới, còn có những chính khách trong chính phủ và những tinh anh trong thương giới.

Lạc Hưởng Ngôn xuống xe, lập tức đi tới bên kia mở cửa xe, Tang Đồng trong một bộ váy đuôi dài màu đỏ, nổi bật lên màu da óng ánh nhuận như ngọc, làn váy thật dài quét trên mặt đất, khảm kim cương lấp lánh dưới ánh đèn rực rỡ huy hoàng, mái tóc tùy ý mà đơn giản xoa ở sau lưng, uốn thành một đường cong đẹp mắt, theo bước chân di chuyển mà rung động xinh đẹp.

Tang Đồng đem cánh tay đặt vào khuỷu tay Lạc Hưởng Ngôn, một tay phong thái ưu nhã sửa lại làn váy một chút, dung mạo tinh xảo.

Đèn flash nhắm ngay hai người rầm rầm rầm rầm không ngừng, ký giả chen chúc đến bên cạnh bọn họ giờ micro chen chúc hỏi: “Lạc phu nhân, nghe nói ca khúc mới nhất của Chử Tự Thần là cô một tay sáng tác, xin hỏi các người là quan hệ như thế nào?”

“Lạc phu nhân, xin hỏi cô rút lui hơn hai năm qua lần nữa sáng tác, có phải nói lên cô sắp quay trở lại làng giải trí hay không?”

“Lạc tiên sinh, đối với việc Lạc phu nhân trở lại làng giải trí anh có ý kiến gì không, có phải anh không thích phu nhân của mình ở bê

n ngoài xuất đầu lộ diện?”

.....

Bảo vệ ngăn cản đám người, chừa ra một con đường trống ở giữa để cho khách quý đi vào.

Tang Đồng kéo Lạc Hưởng Ngôn đi lên bậc thang, mỉm cười “Cao quý lãnh diễm”, không coi ai ra gì mà đi vào đại sảnh.

Đã có rất nhiều người đến, dưới ánh đèn sáng rực, quần tinh khoe sắc, tốp năm tốp ba tụ chung một chỗ nói chuyện với nhau.

Lạc Hưởng Ngôn mang theo Tang Đồng đi tới vị trí của mình, dọc đường đi ánh mắt nhẹ lướt qua, tạm ngừng bước, khẽ nghiêng người sang, tiến tới bên tai Tang Đồng nhẹ nói: “Đây chuyện không ngay kìa.”

Tang Đồng nhú nhú mày: “Tôi đi toilet.....”

“Không cần.” Lạc Hưởng Ngôn cúi đầu, giúp cô sửa sang dây chuyền, ngón tay thon dài đẹp đẽ lướt qua trên gáy cô hồi lâu, chậm rãi lướt qua xương quai xanh của cô, thả tay xuống cười nói, “Như vậy là tốt rồi!”

Khóe mắt lướt nhìn một người đàn ông đang bị người khác cản lại chào hỏi, sắc mặt khó coi bưng ly rượu uống một hơi cạn sạch.

Lạc Hưởng Ngôn hài lòng ngồi xuống.

Âm nhạc dần dần dừng lại, Lạc phu nhân làm người đứng ra tổ chức lên sân khấu phát biểu như thường lệ.

Tang Đồng không có hứng thú nghe lắm.

Cô vốn là rất không muốn tới tham gia, Lương Nguyên sau khi về nước hoạt động không ngừng, nếu như muốn mau chóng khôi phục danh tiếng như trong quá khứ, loại dạ tiệc từ thiện thế này nhất định sẽ tới, như vậy Lương Tiểu Nghệ làm người đại diện của hắn, cũng nhất định sẽ có mặt.

Nhưng Lạc phu nhân vài ba lời liền bắt cô nhất định phải tới.

Làm con dâu Lạc gia – người tổ chức buổi tiệc, trường hợp này, sao có thể thiếu cô được chứ! Chẳng lẽ lại để cho Lạc Hưởng Ngôn tùy tiện tìm bạn gái đến tham dự sao? Chẳng phải là đánh mất mặt mũi của Lạc gia!

“..... Vì cảm tạ các vị hào phóng quyên tiền, ý tốt làm việc thiện, con dâu của tôi cũng nguyện ý góp một phần năng lực, tối nay người nào quyên tiền nhiều nhất, thì có cơ hội yêu cầu Tang Đồng sáng tác một bài.....”

Lời này vừa nói ra, toàn trường xôn xao.

Tang Đồng cũng kinh ngạc ngẩng đầu lên nhìn về phía Lạc phu nhân.

Tham dự phần lớn là người có danh tiếng ở làng giải trí rất, có thể sở hữu một ca khúc do chính cô sáng tác, trong đó ích lợi lớn đến cỡ nào. Chữ Tự Thân chỉ là một người mới xuất hiện, bởi vì đơn khúc mới nhất là do Tang Đồng sáng tác, đã có thể giành được giải thưởng lớn hàng năm.

Tang Đồng trong lòng quỳnh lên, đã nhìn thấy Lạc phu nhân nhẹ nhàng quét mắt tới, trên mu bàn tay ấm áp, nghiêng đầu sang chỗ khác chống lại ánh mắt hơi lo lắng của Lạc Hưởng Ngôn.

“Xin lỗi, tôi không biết mẹ tôi lại tính toán như vậy..... Cô yên tâm, cô nếu như không muốn, tôi sẽ bỏ vốn.....”

Tang Đồng trong lòng đột nhiên an định xuống, nhàn nhạt cười cười nói: “Không sao, anh giữ nguyên kế hoạch là được rồi, không phải chỉ là một ca khúc ư, tôi có thể cho Hàn Tả Tả, thì cũng có thể cho những người khác.”

Dạ tiệc chính thức bắt đầu, âm nhạc nhẹ nhàng từ từ vang lên. Lạc phu nhân đưa tay khoác lên mu bàn tay Nghiêm Dực, vấy nhưng tơ màu đen duyên dáng sang trọng, trên cổ đeo chuỗi hồng ngọc cực lớn, bất luận lúc nào cũng thể hiện khí thế nữ vương bức người.

Lạc phu nhân và Nghiêm Dực mở màn, Tang Đồng và Lạc Hưởng Ngôn theo sát phía sau, mọi người đều tìm được bạn nhảy ra khiêu vũ.

Lương Nguyên không yên lòng ôm Lương Tiểu Nghệ khiêu vũ, ánh mắt lại vẫn nhìn Tang Đồng.

Lương Tiểu Nghệ trong lòng dâng lên chua xót nồng đậm, ánh mắt nhìn chằm chằm Tang Đồng tràn ngập oán hận.

Lương Nguyên đột nhiên mở miệng: “Tiểu Nghệ, đem số tiền quyền góp sửa lại, thêm vào gấp đôi.”

Lương Tiểu Nghệ cau mày, dè xuống lòng tràn đầy không vui nói: “Ca, em hiểu rõ ý của anh, anh muốn sở hữu sáng tác của Tang Đồng..... Nhưng là, ngay cả khi chúng ta bỏ ra số tiền gấp đôi, cũng không thể lấy được!”

Lương Nguyên như đinh chém sắt nói: “Vậy thì thêm gấp đôi nữa!”

“Ca!” Lương Tiểu Nghệ nóng nảy, “Đừng nói gấp đôi đều không nhất định có thể thành công, phòng công tác bây giờ còn không ổn định, lập tức lấy ra nhiều tiền như vậy, tiền cho album và bộ phim lần sau cũng không đủ dùng!”

Lương Nguyên chán nản thở dài: “Anh không quản được nhiều như vậy, tóm lại tối nay..... Có thể lấy bao nhiêu liền lấy bấy nhiêu đi, không được nữa thì quay về đem phòng của anh bán đi.....”

Lương Tiểu Nghệ trong lòng đau xót, tỉnh táo khuyên nhủ: “Như vậy có cái gì tốt? Phá hủy phòng công tác, anh muốn Đông Sơn tái khởi có bao nhiêu khó khăn? Nếu như cái gì cũng không có, anh lấy cái gì cùng Lạc Nhị gia người ta tranh?”

Lương Nguyên dừng lại bước nhảy, trầm mặc chốc lát, khó khăn gật gật đầu mà nói: “Được rồi, nghe lời em.....”

Lương Tiểu Nghệ đứng tại chỗ, nhìn Lương Nguyên gượng cười rời đi, cầm ly rượu lên buồn bực uống.

Một khúc kết thúc, Lạc Hưởng Ngôn đỡ Tang Đồng tới bên cạnh nghỉ ngơi, giúp cô lấy chút uống.

Tang Đồng vận vẹo uốn éo cổ chân cười nói: “Rất lâu không có mang giày cao gót khiêu vũ rồi, thật là có chút mệt mỏi..... Tôi ngồi nghỉ một lát là tốt rồi, anh đi tới chỗ mẹ đi, bà mới không để cho anh rời khỏi đâu!”

Lạc Hưởng Ngôn đứng lên: “Vậy thì tốt, tôi đi trước.”

Tang Đồng miệng đang uống nước, không chút để ý nhìn mọi người trên sàn nhảy.

Cảm giác đột nhiên có người đứng bên cạnh, Tang Đồng quay đầu lại, đã nhìn thấy Lương Tiểu Nghệ duyên dáng yêu kiều, một thân váy trắng noãn, điểm xuyết những đóa hoa phức tạp, bộ dáng tiểu cô nương chọc người triu mến.

Tang Đồng đột nhiên nghĩ đến Hàn Tả Tả đã từng đáng giá Lương Tiểu Nghệ, vô cùng không hiền hậu “Xì” bật cười.

Lương Tiểu Nghệ trên mặt nụ cười thân thiết nhất thời không nén được tức giận, trong mắt ghen ghét tràn trội trắng trợn không thêm che giấu.

Tang Đồng cười như không cười nhìn quanh bốn phía, nói: “Lương tiểu thư, tôi khuyên cô nên khống chế một chút cơ mặt khuôn mặt, cô thật sơ suất, nếu như không cẩn thận để ký giả chụp được, sợ rằng mọi người sẽ hiểu lầm cô yêu thích Nhị gia nhà chúng tôi, cho nên mới ghen ghét tôi như vậy!”

Lương Tiểu Nghệ hừ lạnh, nhưng cũng hơi thu lại vẻ mặt, mang theo nụ cười nhu nhược động lòng người nói: “Tang Đồng, cô không phải đã rút lui khỏi làng giải trí rồi sao? Thế nào anh tôi trở lại cô liên hoạt động thường xuyên như vậy? Thế nào? Còn chưa hết hi vọng sao, còn muốn cứng rắn trở lại làng giải trí

đến bên cạnh anh tôi à? Đừng nói cô đã giả cho người khác, coi như cô muốn xuất hiện trở lại, lấy danh tiếng anh tôi hôm nay, cô hơn được sao? Cô có thể mang cho anh ấy cái gì?”

Tang Đồng buồn cười: “Lương Tiểu Nghệ, lời này của cô tôi không rõ a! Cái gì gọi là tôi muốn trở lại bên cạnh Lương Nguyên? Là Lương Nguyên trở về nước sau đó tới tìm tôi, loại thuốc cao bôi trên da chó đây đưa không dứt này, tôi nhưng không thêm để tâm tới hắn ta! Thật là buồn cười, tôi hôn nhân mỹ mãn cuộc sống hạnh phúc còn muốn chen vào giữa hai anh em các người sao? Lương Tiểu Nghệ cô có thể hay không không cần phòng tôi như phòng vi khuẩn? Được rồi, tôi hiểu cô từ nhỏ không cha không mẹ cơ khổ, coi như không có cảm giác an toàn, vậy cô cũng không thể đem mọi người toàn thế giới xem là mẹ cô, lúc nào cũng cho là tất cả mọi người phải nuông chiều cô a!”

Lửa giận trong lòng Lương Tiểu Nghệ càng tăng, hạ thấp giọng châm chọc nói: “Đừng cho là tôi không biết cô đang tính toán chuyện gì! Lương Nguyên có thể vì tôi bỏ xuống cô một lần hai lần, như vậy lần này cô đoán anh ấy sẽ lại lựa chọn như thế nào?”

Xa xa, Hàn Tả Tả thấy Tang Đồng cùng Lương Tiểu Nghệ đối mặt, lập tức đẩy ra Chử Tự Thần từ trong sân nhảy vội vã chạy đi, chạy vội tới trước mặt họ.

Lương Tiểu Nghệ lộ ra một nụ cười quỷ dị, còn chưa kịp xuất ra thủ đoạn liền bị Hàn Tả Tả cắt đứt.

Hàn Tả Tả nhìn thấy rõ ràng trong tay Lương Tiểu Nghệ cầm một ly rượu đầy, không khách khí chút nào mắng: “Lương Tiểu Nghệ, cô con mẹ nó chó khôn liền đi, ngửi thấy mùi phân liền vội vã sáp lại gần liếm liếm! Tang Đồng nơi nào trêu chọc cô mà cô cứ đến chết cũng nắm chặt cô ấy không thả như vậy? Cô thích Lương Nguyên thì tự mình đi mà canh giữ! Bất không được lòng của đàn ông còn ghen ghét phụ nữ xinh đẹp khắp thiên hạ, cô loại người này trong lòng đủ vụn vụn a!”

Tang Đồng vốn là thấy Hàn Tả Tả một bộ dáng khấn trương che chở mình như vậy rất cảm động, nhưng vừa nghe đến cô mở miệng liền đầu đầy vạch đen rồi, đây là mắng Lương Tiểu Nghệ hay là chửi mình a!

Lương Tiểu Nghệ đem ly rượu muốn hất lên bản thân thu lại, cật lực nuốt xuống lửa giận đang tuôn trào trong lòng, động tĩnh bên này đã khá lớn, nếu như bị ký giả chú ý tới, không biết lại viết loạn những gì nữa.

Lương Tiểu Nghệ ý định chuyển một cái, cố ý làm ra biểu tình uất ức trừng mắt nhìn, nhẹ nhàng chau mày lại, bộ mặt ần ần giơ ly rượu lên tiến tới bên môi, chậm rãi uống vào.

Một ly rượu đầy thấy đáy, Lương Tiểu Nghệ tái mặt lộ ra nụ cười gian nan, sau đó che miệng vội vã xuyên qua đám người rời đi.

Một màn này rơi vào trong mắt người khác, chính là Tang Đồng lãnh diễm cao quý liên hiệp cùng Hàn Tả Tả mãnh khoẻ cường hãn bắt tay khi dễ Tiểu Bạch liên Lương Tiểu Nghệ nhu nhược, sau đó Lương Tiểu Nghệ không muốn âm ỉ chỉ đành phải khuất nhục nhịn xuống, cỡ nào Thánh mẫu a!

Hàn Tả Tả giận đến lồng ngực phập phồng phập phồng, Tang Đồng thấy vậy sợ hết hồn hết vía, chỉ sợ cô sơ ý một chút, hung khí đỉnh mặc thật chặt đập lên người tiểu lễ phục.

Lạc Hưởng Ngôn lúc này trở lại, liền nhìn thấy Tang Đồng một ngụm lại một ngụm uống rượu, Hàn Tả Tả mặt đen lại ngồi ở bên cạnh, thấy hắn hung hăng trừng mắt liếc hắn một cái, nói: “Coi kỹ vợ anh đừng để bị người khác khi dễ chết!”

Lạc Hưởng Ngôn nghi ngờ nhìn Tang Đồng, Tang Đồng cũng không ngẩng đầu lên, nhìn chăm chăm cái ly trong tay ánh mắt hết sức chuyên chú nghiêm túc.

Hàn Tả Tả từ trong lỗ mũi phát ra khinh miệt khê hừ: “Không có tiền đồ!”

Nói xong liền giẫm lên giày cao gót lộp cộp rời đi.

Lạc Hưởng Ngôn ngồi xuống hỏi: “Lúc này làm sao vậy?”

Tang Đồng thở phào một cái, Hàn Tả Tả khí thế thật sự quá mạnh mẽ, cô một câu nói cũng không dám phản bác.

“Không có gì, mới vừa rồi Lương Tiểu Nghệ tới sửa bảy thuận tiện làm chút trò vặt nhỏ nhỏ hãm hại bọn tôi thôi.”

Lạc Hưởng Ngôn lạnh mặt: “Cô không sao chứ?”

Tang Đồng lắc đầu một cái: “Cô ta dù sao vẫn biết đang ở trên địa bàn của Lạc gia, có thể gây ra chuyện gì? Không cần để ý tới cô ta là được.....”

Đang nói đột nhiên phát hiện xung quanh yên tĩnh lại, tò mò nhìn sang, đã nhìn thấy Lương Nguyên ngồi trước Piano, chiếc Piano màu đen cao quý sáng bóng thật lớn, làm Lương Nguyên nổi bật lên giống như hoàng tử trong đồng thoại.

Hiện trường cũng có rất nhiều người ái mộ Lương Nguyên, nhìn thấy Lương Nguyên muốn biểu diễn, ríu rít kích động không thôi.

Lương Nguyên đưa ra đôi tay đặt ở trên phím đàn đen trắng, đột nhiên quay đầu nhìn hướng Tang Đồng, dịu dàng cười một tiếng, cặp mắt thâm tình giống như tỏa ra yêu thương, mười ngón tay ưu nhã nhấc lên.

* * *

11. Chương 11

Chương 11. Ký ức trở lại

Tiếng đàn lưu loát ưu mỹ, giọng hát thâm tình từ tính, khiến những người nghe không tự kìm hãm được đắm chìm trong đó.

Giai điệu quen thuộc dâng lên như thủy triều đập vào mặt, Tang Đồng như bị đánh một đòn nghiêm trọng, sắc mặt tái nhợt, hung hăng nhắm mắt lại, dùng hết sức lực nhịn xuống nước mắt sắp tràn mi.

“Anh giống như mắc một loại bệnh, trong mắt trừ em ra, tất cả phồn hoa đều là phong cảnh

Giống như đầy trời muôn sao sáng chói, lấp lánh trong suốt, không sánh bằng gương mặt phong tình của em

Anh nguyện ý tin tưởng

Gặp em là trời cao quyết định

Tựa như trăng không thể thiếu bình minh

Trong chỗ u minh đã có ước định

Nhớ em, từng phút từng giây đều không thể ngừng, cũng không muốn ngừng

Nụ cười hòa tan rét lạnh băng giá

Nhớ em, em vẫn như đang nhẹ nhàng dặn dò, tỉ mỉ chăm sóc

Nhớ nhưng cũng đã bắt đầu thức tỉnh

Khống chế không được mà nhớ em

Nhớ em ở lúc bình minh thức dậy

Tựa như cùng một tách trà thơm ấm áp

Hòa với nhu tình quán quanh

Liền năm tháng cũng trở nên an bình

Anh nhớ em.....”

Thời gian gào thét mà đến, mang theo nỗi nhớ ồ ạt cuộn về không thể đỡ.

Lương Nguyên không chỉ hiểu được lợi thế ngoại hình có một không hai, còn có nghị lực vững vàng bền chí, có thể người bình thường không thể chịu khổ, nhưng hắn dù ở trong làng giải trí không có bất kỳ bối cảnh nào, cũng có thể nổi danh.

Giải thưởng Kim Phủ là giải thưởng điện ảnh cao nhất giới giải trí Hoa Ngữ.

Lương Nguyên lần đầu tiên đóng phim đã l

ọt vào vòng, được đề cử giải nam diễn viên phụ xuất sắc nhất, không thể nói là không sợ hãi cùng kinh hỉ.

Lương Nguyên lúc ấy cùng Tang Đồng đi trên thảm đỏ, còn nhớ rõ Lương Nguyên từng nói, bản thân anh cơ hội đoạt giải không lớn, năm ấy cạnh tranh rất kịch liệt.

Lúc trao giải, Tang Đồng so với Lương Nguyên còn khấn trương hơn, quả nhiên không có đạt được giải nam diễn viên phụ xuất sắc nhất.

Tang Đồng không che giấu được mất mát.

Lương Nguyên cười an ủi cô: “Anh lần đầu tiên đóng phim đã có thể được đề cử, đã rất thỏa mãn! A, anh hứa với em, lần sau nhất định sẽ đoạt được chiếc Tiểu Kim Phủ (một loại cúp hay biểu tượng tượng trưng cho giải thưởng) đưa cho em!”

Tang Đồng nở nụ cười: “Đã nói rồi đó, anh phải lấy giải thưởng về đưa cho em, ngộ nhỡ về sau em xuống dốc rồi, còn có thể cầm đi đổi không ít tiền đâu!”

Khi người dẫn chương trình tuyên bố giải thưởng người mới xuất sắc nhất là Lương Nguyên, Lương Nguyên ngây ngẩn cả người, Tang Đồng thiếu chút nữa thét chói tai, liều mạng che miệng, kích động bắt được tay Lương Nguyên.

Lương Nguyên rất nhanh phản ứng kịp thời, mang theo nụ cười ngưỡng chừng không thể tin lên sân khấu.

Giải thưởng người mới xuất sắc nhất, diễn xuất tốt nhất cũng là sự phản ánh sự biến đổi về giải thưởng trong giới điện ảnh. Vô số người mới tranh đến bể đầu chảy máu để giành lấy danh hiệu này, nhiều năm như vậy không biết có bao nhiêu người nhờ nó nổi lên, về sau thành danh, cũng không biết có bao nhiêu người tựa như lưu tinh xẹt qua, nháy mắt huy hoàng sau đó thoáng qua rồi biến mất.....

Lương Nguyên nhận lấy Tiểu Kim Phủ trên tay người dẫn chương trình, hướng về micro nói: “Có thể bắt được giải thưởng này tôi cảm thấy thật ngoài ý muốn, cũng rất vui mừng, cảm tạ sự ủng hộ cùng khích lệ của mọi người. Lần đầu tiên đóng phim có rất nhiều chỗ thiếu sót, không lưu loát, nhưng là tất cả mọi người không ghét bỏ tôi, ngược lại từng chút từng chút hướng dẫn tôi, để cho tôi thu được thành quả bất ngờ này. Cảm ơn.....”

Lương Nguyên ánh mắt thẳng tắp nhìn Tang Đồng dưới sân khấu, thanh âm đột nhiên trầm thấp: “Cảm ơn vẫn làm bạn ở bên cạnh anh, anh sẽ vĩnh viễn ghi nhớ trong lòng!”

Buổi lễ trao giải sau khi chấm dứt, diễn viên mới được giải lập tức trở thành chạm tay có thể bỏng, Lương Nguyên ở tại cửa ra vào bị ký giả chen chúc mà đến ngăn chặn, nhất thời không phân thân ra được, không thể làm gì khác hơn là lặng lẽ nháy mắt ra hiệu cho Tang Đồng.

Tang Đồng sáng tỏ chạy đi, một đường bỏ qua ký giả chạy thẳng tới một vùng ngoại ô nông thôn.

Địa thế nơi này vắng vẻ, là quán ăn kiêm phòng nhỏ một gia đình nông dân giản dị dựng lên, một đôi vợ chồng trung niên đang sắp xếp công việc, không có người nào, Tang Đồng và Lương Nguyên ước hẹn phần lớn đều ở chỗ này, ăn chút món ăn nhà nông, tâm sự, cũng có thể trải qua hơn nửa ngày.

Sắc trời đã tối, đường đi ở vùng ngoại ô không tốt lắm, Tang Đồng nhưng một chút điểm không kiên nhẫn cũng không có.

Ở trong tiệm đợi một lát, Lương Nguyên đã tới. Trong tiệm chỉ có hai người bọn họ, Lương Nguyên thuê một gian phòng, lôi kéo Tang Đồng tiến vào.

Tang Đồng không kịp chờ đợi nói: “Nhanh lên một chút, nhanh lên một chút, để cho em nhìn xem Tiểu Kim Phủ!”

Lương Nguyên cười từ trong túi lấy ra, chiếc rìu kim quang lấp lánh tinh xảo, nặng trĩu, Tang Đồng sợ hãi than liên tiếp.

“Lương Nguyên anh thật lợi hại!”

Dưới ánh đèn mờ, Tang Đồng sắc mặt ửng hồng, cặp mắt sáng long lanh nhìn hấn, mặt tràn đầy sùng bái cùng vui mừng.

Lương Nguyên ánh mắt của từ từ trầm xuống, nhỏ giọng nói: “Tiểu Kim phủ em phải giữ gìn cẩn thận đấy, đây cũng là tín vật đính ước của anh!”

Tang Đồng kinh ngạc trợn to hai mắt, ngây ngốc hỏi: “Anh thật sự cho em à? Đây chính là phần thưởng đầu tiên của anh.....”

Lương Nguyên thật sự nhịn không được rồi, cúi đầu hôn lên môi của cô.

Đây là nụ hôn đầu của bọn họ.

Có bao nhiêu người có thể cùng người yêu cùng nhau chia sẻ lần đầu tiên của mình đây?

Tang Đồng khẩn trương thiếu chút nữa đem Tiểu Kim phủ vứt bỏ, có thể tưởng tượng đến đây là phần thưởng Lương Nguyên thiên tân vạn khổ lấy được, lại trở thành..... Tín vật đính ước, không khỏi nắm chặt hơn.

Lương Nguyên nhích lại gần hơn, dịu dàng phác họa khuôn mặt của cô, đầu ngón tay cảm thụ làn da nhiệt độ nóng rực, trong lòng chỉ cảm thấy một mảnh an bình tốt đẹp.

Tang Đồng xấu hổ đến nỗi ngay cả cổ đều là một tầng nhàn nhạt phấn hồng, lấy lại dũng khí nhìn thẳng hấn, kiễng chân lên ở trên môi hấn chạm nhẹ, cười nói: “Đây là đáp lễ cho anh.....”

Lương Nguyên ánh mắt của thâm trầm, nhẹ giọng nói hỏi: “Chỉ như vậy?”

Nói xong, trong ánh mắt xấu hổ và kinh ngạc của Tang Đồng, nhanh chóng nắm lấy gáy cô, không để cho cô kịp kháng cự mạnh mẽ hôn xuống.

Không còn là chuồn chuồn lướt nước thử dò xét, đôi môi trần trọc mút vào, tìm được một khe hở liền không chút do dự cạy mở hàm răng, câu dẫn lưỡi đối phương, liều chết triển miên.

Tang Đồng chưa bao giờ trải qua nụ hôn đau khổ lại kịch liệt như vậy, đôi tay thật chặt vòng trên cổ của Lương Nguyên, trợn to cặp mắt muốn vũng vàng ghi nhớ giờ khắc này.

Một hồi lâu, Lương Nguyên mới buông ra Tang Đồng toàn thân đã mềm nhũn, ôm cô cùng nhau nằm ở trên giường.

Gian phòng nhỏ nhỏ, cái giường nhỏ nhỏ, lại làm cho hai người không tự chủ được nhích lại gần hơn.

Tang Đồng vui mặt ở hôm vai Lương Nguyên, buồn buồn nói: “Anh thật thuần thực.....”

Lương Nguyên cảm thấy buồn cười nói: “Anh đó là bản năng, hơn nữa..... Anh sớm đã ở trong mộng làm như vậy rất nhiều lần rồi!”

Tang Đồng xấu hổ đánh hấn một cái, tựa vào trên vai hấn nói: “Anh đều đã đem Tiểu Kim phủ đưa cho em, mà em lại không thứ gì có thể đưa cho anh.....”

Lương Nguyên sờ sờ tóc của cô, hài hước nói: “Thế nào, còn không hài lòng? Có muốn một lần nữa hay không?”

Tang Đồng hừ một tiếng, lại ảo não nói: “Làm sao bây giờ, anh đưa nhưng lại là đồ thật giá thật, em bây giờ còn chưa có giải thưởng nào, cũng không có gì có thể đưa cho anh.....”

Lương Nguyên hôn một cái trên trán của cô, cười nói: “Em đã cho anh tín vật rồi nha!”

Tang Đồng buồn bực: “Là cái gì, em thế nào không nhớ rõ?”

“Bài hát, ca khúc em lần đầu tiên sáng tác là vì anh, Nhớ anh , cái này cũng không phải là tín vật tốt nhất sao? Khắp thiên hạ ai cũng biết rồi.....”

Tang Đồng chống đầu lên nhìn hấn: “Làm sao anh biết đó là em vì anh viết ra chứ?”

Lương Nguyên cười cười không trả lời, dịu dàng ôm cô nhẹ nói: “Đồng Đồng, em thật sự tốt vô cùng, có lúc anh không thể tin được em sẽ thích anh..... Em hát lại Nhớ anh lần nữa đi, lần này chỉ hát ột mình anh nghe thôi!”

Tang Đồng hôn cằm của hân một cái, cười gật đầu: “Được, chỉ là không có nhạc đệm, em đành phải hát không rồi!”

Một đêm kia là tốt đẹp như vậy, hát cho người trong lòng nghe, lời ca khúc tự chứa đựng nồng đậm thâm tình. Tang Đồng thanh âm tuyệt vời động lòng người, ở vùng ngoại ô an tĩnh càng thêm nhẹ nhàng thuần túy, mang theo vẻ đẹp tự nhiên.

Hai người ôm nhau nằm ở trên giường, nỉ non tâm sự đi vào giấc mộng, ngay cả khóe miệng cũng treo nụ cười hạnh phúc.....

Lạc Hưởng Ngôn rất nhanh liền phát hiện người bên cạnh không thích hợp, tay Tang Đồng đặt ở trên đùi khê run, cả người giống như đang chịu đựng thống khổ cực đại, ẩn nhẫn đến nỗi đôi môi đã cắn ra máu.

Lạc Hưởng Ngôn kinh hãi, vội vàng cầm bàn tay đang run rẩy của cô, kéo cô thật chặt ôm vào trước ngực.

Tang Đồng thanh âm cực thấp vô cùng khổ sở cầu khẩn: “Dẫn tôi rời đi.....”

Lạc Hưởng Ngôn không nói hai lời trực tiếp ôm ngang cô lên, không quên để cho đầu cô chôn ở trên vai mình, che giấu sự thất thổ của cô.

Tang Đồng rốt cuộc không nhịn được chảy nước mắt, phòng tuyến một khi mở ra, ẩn nhẫn càng lâu, thì càng khó có thể ngăn chặn.

Lạc Hưởng Ngôn cảm thấy đầu vai dần dần ẩm ướt, trong lòng đau xót, cất bước hướng phía cửa đi tới.

Chung quanh đám đông xếp thành từng vòng từng vòng la hét, Lương Nguyên vội vàng đứng lên, ngay cả cái ghế bị lật ngã cũng không quan tâm, đang muốn tách ra đám người chen vào bên trong, liền cảm thấy ống tay áo của mình bị gắt gao níu lại.

Lương Tiểu Nghệ nghiêm mặt lạnh lẽo đè thấp giọng nói nói: “Ca, chú ý cử chỉ của anh!”

Lương Nguyên nội tâm nóng nảy, không suy nghĩ nhiều muốn dứt ra trời buộc, nhưng vẫn đối với Lương Tiểu Nghệ do dự. Cứ như vậy dần co một lúc, liền nghe đến thanh âm lạnh như hàn băng của Lạc Hưởng Ngôn, giống như ẩn chứa mũi băng nhọn sắc bén, hung hăng làm cho người chung quanh kinh sợ.

“Tránh ra!”

Đám ký giả không sợ chết hỏi tới: “Lạc phu nhân bị sao.....”

Lạc Hưởng Ngôn mặt mày rét, ánh mắt như đao, quét một vòng sắc mặt lo lắng của Lương Nguyên, cười quỷ dị: “Không biết, có lẽ là mang thai cũng không chừng.....”

Nói xong, cũng không quản mọi người chung quanh, ôm Tang Đồng bước nhanh rời đi.

Lạc phu nhân cũng bị kinh động, không để lại dấu vết quét mắt qua Lương Nguyên, mang theo nụ cười ưu nhã nói: “Mọi người yên lặng một chút, Tang Đồng thân thể vốn có chút không thoải mái, vì dạ tiệc từ thiện nên vẫn gắng gượng mà tới, mọi người yên tâm, lời tôi nói trước đó vẫn tính, người nào quyền tiền nhiều nhất, Tang Đồng sẽ giao cho người đó một ca khúc mới!”

Lạc phu nhân dễ dàng trấn an mọi người, âm nhạc lần nữa vang lên, mọi người cũng tiếp tục quay lại náo nhiệt vừa nãy.

Lương Nguyên sắc mặt âm đạm, lão đảo muốn ngã, cặp mắt tràn đầy cô đơn cùng tối tăm ân hận.

Lương Tiểu Nghệ đỡ cánh tay của hân, gấp gáp nói: “Ca, anh đừng như vậy.....”

Lương Nguyên cười chua xót, đẩy tay của cô ra, nhàn nhạt nói: “Em để cho anh một mình bình tĩnh một lúc.”

Lương Tiểu Nghệ còn muốn mở miệng, liền nghe đến Lương Nguyên nhẹ nhàng nói với cô: “Cầu xin em.....”

Lương Tiểu Nghệ kinh ngạc đứng tại chỗ nhìn, cả phòng sáng ngời, đèn đuốc sáng rực, lại chiếu không tới đáy lòng âm u của cô ta.

Hàn Tả Tả nhàn nhã đi đến bên người cô ta, nhìn bóng lưng Lương Nguyên rời đi, cười ra tiếng.

Lương Tiểu Nghệ nhanh chóng thu lại tâm tình chưa chất trong lòng, đè nén căm ghét hỏi: “Cô cười cái gì?”

Hàn Tả Tả liếc cô ta một cái: “Cười các ngươi một người so với một người càng ngu ngốc hơn!”

Lương Tiểu Nghệ hừ lạnh, rõ ràng mặc kệ cô.

Hàn Tả Tả đi hai bước đột nhiên quay đầu lại: “Đúng rồi, về sau cô kinh nguyệt tới nên dùng tả giấy babie không thấm ướt, đừng có dùng băng vệ sinh nữa nha.”

Đề tài đột nhiên thay đổi kỳ quái, Lương Tiểu Nghệ không hiểu, phản xạ có điều kiện hỏi: “Tại sao?”

Hàn Tả Tả khế mỉm cười: “Bởi vì tôi sẽ không lúc nào không nguyên rửa cô, nửa đời sau kinh nguyệt mỗi tháng đặc biệt nhiều, đau bụng kinh đến băng cũng rò rỉ!”

Lương Tiểu Nghệ: “.....”

Hàn Tả Tả hài lòng rời đi.

* * *

12. Chương 12

Chương 12. Một tên trúng hai chim

Lạc Hưởng Ngôn ôm Tang Đồng trực tiếp đi xuống lầu dưới vào phòng dành riêng ỳnh.

Đá lên cửa, Lạc Hưởng Ngôn đem Tang Đồng nhẹ nhàng đặt trên giường, muốn đứng dậy đi lấy cho cô một cái khăn nóng lau mặt, quần áo trước ngực vẫn bị nắm chặt không thả.

Lạc Hưởng Ngôn khom người, một chân quỳ gối bên giường, một chân đỡ trên mặt đất, hai tay chống hai bên người Tang Đồng. Loại tư thế này vô cùng mập mờ, Lạc Hưởng Ngôn nhưng một chút lòng riêng hưởng thụ cũng không có. Cho dù ai ngồi trong tư thế này thật lâu thì xương sống thắt lưng và cả cánh tay cũng đều nhức mỏi cả.

Lạc Hưởng Ngôn bắt đắc dĩ than thở: “Cô nắm như vậy chặt, là muốn tôi đối với cô làm ra chuyện gì sao?”

Tang Đồng giọng nói nồng đậm âm mũi từ trước ngực hần truyền đến: “Nơi này hiệu quả cách âm như thế nào?”

Lạc Hưởng Ngôn không rõ chân tướng, nhưng đối với hội quán của mình vẫn rất có lòng tin, gian phòng hiệu quả cách âm nếu là không tốt, đây chẳng phải là làm cái gì cũng có thể bị nghe được ư.

“Dĩ nhiên rất tốt, đây chính là hội quán số một ở T thị!”

Tang Đồng nghe vậy, lúc này mới yên lòng khóc thành tiếng, sau đó thanh âm càng lúc càng lớn, khóc đến hết sức thương tâm.

Lạc Hưởng Ngôn giờ mới hiểu được cô là sợ bị người có lòng nghe thấy, rước lấy phiền toái không cần thiết.

Lạc Hưởng Ngôn vừa cam chịu vừa đau lòng vỗ lưng của cô, lo lắng cô khóc đến nhiều như vậy sẽ bị tắt tiếng.

Tang Đồng chính là một người như vậy, ở trong phạm vi cho phép thì sẽ sống tự nhiên tùy hứng, tuân theo tâm ý, thậm chí ở làng giải trí trói buộc nặng nề cũng có thể sống được chân thật như vậy. Cười chính là chân thành, phát ra từ nội tâm cười to, khóc cũng là như vậy mặc sức phát tiết, kinh thiên động địa.

Lạc Hưởng Ngôn mới vừa đặt hàng chiếc cravat kiểu mới, lại vừa đúng thuận tiện cho Tang Đồng.

Tang Đồng khóc đến nước mũi giàn giụa, ngón tay kéo a kéo, đem cravat Lạc Hưởng Ngôn đeo trên cổ nói lỏng kéo xuống, bao lấy ngón cái và ngón trỏ, để trên lỗ mũi dùng sức.

Lạc Hưởng Ngôn cả khuôn mặt liền tái xanh.

Tang Đồng xoa xoa nước mũi, vừa khóc lớn vừa dứt quãng vắng: “Hắn tại sao có thể..... Tại sao có thể thoải mái tự nhiên mà hát bài hát đó.....”

Lạc Hưởng Ngôn không hiểu, dự dồ cô hỏi: “Bài hát đó thế nào?”

Tang Đồng khóc đến nấc lên nói từng chữ: “Do tôi viết..... Tín vật đính ước.....”

Lạc Hưởng Ngôn trước sau suy nghĩ liền hiểu, trong lòng thêm hận Lương Nguyên, hận không thể đem hắn băm thây vụn dăm, ôm Tang Đồng suy nghĩ thế nào đáp trả Lương Nguyên phần ‘hậu lễ’ này.

Khóc cũng là một công việc dùng thể lực, đặc biệt là dốc cạn sức gào khóc như vậy.

Tang Đồng vừa phát tiết xong, tiếng khóc dần dần nhỏ xuống, sau đó từ từ ngủ thiếp đi.

Lạc Hưởng Ngôn im lặng nhìn chăm chăm khuôn mặt nhỏ nhắn đầy nước mắt của cô, ngực ứ nhọc cực kỳ khó chịu, nhưng quần áo trước ngực vẫn bị Tang Đồng níu lấy, hơi vừa cử động, liền cực kỳ lo lắng nắm chặt hơn. Lạc Hưởng Ngôn trong lòng mềm nhũn, hôn mi tâm đang nhú chát của cô, ôm cô cùng nhau ngủ.

Ngày thứ hai tỉnh lại, Tang Đồng mắt sưng lên giống như hột đào, buồn bã mà nhìn gương than thở: “Tao không có cách nào gặp người rồi.....”

Lạc Hưởng Ngôn tựa vào cửa phòng tắm cười đến run rẩy hết cả người, gặp Tang Đồng phóng ánh mắt phun hỏa về phía mình liền giơ tay đầu hàng, tự giác gọi điện thoại kêu người mang lên chút đá chườm.

Tang Đồng tựa như đại gia ngồi vắt ngang trên ghế sa lon, Lạc Hưởng Ngôn cầm khăn lông gói kỹ mấy viên đá, cẩn thận từng li từng tí giúp cô thoa thoa trông mắt.

Tang Đồng tỉnh lại liền trở mặt, lúc này ý thức trở lại, bắt đầu tính toán sổ sách, nhéo Lạc Hưởng Ngôn diện mạo dữ tợn ép hỏi: “Nói! Tối hôm qua tại sao lại nói tôi mang thai? Anh đây là không phải hủy đi hình tượng băng thanh ngọc khiết của tôi rồi sao!”

Lạc Hưởng Ngôn tỉnh bơ như không khinh thường cô: “Cô cũng đã làm vợ người ta hơn hai năm rồi còn đòi băng thanh ngọc khiết? Hừ —— không nói cô mang thai vậy muốn nói thế nào? Nói người thân hư thể nhục, cảm mạo phát sốt? Lúc bắt đầu là ai lôi kéo tôi khiêu vũ lướt qua lướt lại? Sức khỏe như trâu, nếu như có người tin tưởng mới là lạ!”

Tang Đồng tự động bỏ qua những lời không dễ nghe, cẩn thận ngẫm lại thấy cũng đúng, không khỏi cả giận nói: “Đều tại anh! Chờ đến ngày ước định cùng anh ly hôn, về sau không chừng thật sẽ không ai thèm lấy rồi!”

Lạc Hưởng Ngôn sắc mặt lập tức cứng đờ, giống như lơ đãng nói: “Nhị gia tôi tâm tính thiện lương, tội nghiệp cô phụ nữ tái giá không nơi nương tựa, thu nhận cô như thế nào?”

Tang Đồng khinh thường nhìn hắn một cái: “Anh khi nào đem oanh oanh yến yến bên cạnh dọn dẹp sạch sẽ, mới nói đến chuyện này!”

Lạc Hưởng Ngôn ánh mắt ngẩn ra, nhìn chăm chăm sắc mặt của cô nghiêm túc hỏi: “Thật?”

Tang Đồng bị ánh mắt của hắn nhìn như vậy, trong lòng không tránh khỏi một trận rung động khó hiểu, không được tự nhiên phát phát tay, làm bộ không nhận được nói: “Nói sau nói sau, tôi đói bụng rồi, anh mau đi gọi điểm tâm!”

Lạc Hưởng Ngôn Tâm trong lòng vui mừng, ít nhất Tang Đồng không có dứt khoát nói không. Vui vẻ đi gọi điểm tâm mang lên, cùng Tang Đồng cùng nhau vừa ăn vừa nói chuyện.

“Cô hiện tại tính toán như thế nào? Cô còn muốn..... Còn muốn cùng tên Lương Nguyên kia ở chung một chỗ sao?”

Tang Đồng để muống xuống, tư thế ưu nhã cầm lên khăn ăn lau lau khóe miệng, cổ ra vẻ cao ngạo, lãnh diêm chề cười: “Làm sao có thể! Ngựa tốt không ăn lại đồ cũ, hơn nữa..... Đàn ông ba chân khó tìm, đàn ông hai chân đều thấy đầy đường kia!”

Lạc Hưởng Ngôn hơi yên tâm, cố tỏ ý nghi hoặc nhạo báng: “Đàn ông không phải có ba cái chân sao? Hai cái đi bộ, một cái tạo người.....”

Tang Đồng đang cầm cái ly ừng ực ừng ực uống sữa tươi, nghe vậy nhin không được phun ra ngoài.

Lạc Hưởng Ngôn trên khuôn mặt anh tuấn phủ một lớp sữa màu trắng âm âm, hết sức kiềm chế không nhảy dựng lên, cặp mắt phóng hỏa nhìn chằm chằm cô.

Tang Đồng luống cuống tay chân rút mấy tờ khăn giấy đưa cho hắn, cố nén cười nói: “Không có việc gì không có việc gì, đến đây, tôi giúp anh lau sạch, sữa tươi rất tốt cho da nha!”

Lạc Hưởng Ngôn gân xanh trên trán giựt giựt, cắn răng nghiêng lợi nói: “Nhị gia tôi là tinh anh. Một giọt tinh dịch thơm ngào ngạt cũng rất đẹp da, không bằng cô để tôi giúp cô dưỡng. Bẩn? Bảo đảm không cần cô bôi cũng rất đều rất đều!”

Tang Đồng giận dữ: “Cút đi mau cút đi!”

Lạc Hưởng Ngôn buồn cười, tự mình sửa sang lại sạch sẽ, tiếp theo thở dài: “Lời cô vừa mới nói là nhất thời giận dữ, hay là nói thật? Tên Lương Nguyên kia..... Aiz, tôi muốn nghe cô nói lời thật lòng.”

Tang Đồng ánh mắt tối sầm lại: “Tôi không biết, tôi vẫn không muốn..... Không muốn nghĩ tới việc còn có thể cùng anh ta ở chung một chỗ, cũng không muốn nghĩ tới về sau nên làm như thế nào. Lạc Đà, anh có từng thật lòng thích qua một người hay chưa, mặc kệ anh ta như thế nào đều thích? Trước kia tôi chính là yêu thích Lương Nguyên như vậy, anh ta là cô nhi, tôi đặc biệt đau lòng anh ta, liền muốn đối xử với anh ta thật tốt, anh ta ca hát không được, tôi liền dạy anh ta, anh ta danh tiếng không đủ, tôi liền giúp anh ta..... Tôi thích anh ta như vậy, thế nhưng anh ta vẫn không thể hài lòng. Lương Tiểu Nghê nói rất đúng, anh ta có thể buông xuống tôi một lần hai lần, tương lai cũng sẽ vì đủ loại lý do mà lần nữa rời bỏ tôi..... Dã tâm của Lương nguyên quá lớn, giả trang quá nhiều, ngay cả khi tôi và anh ta ở cùng một chỗ, không biết bị anh ta đặt ở cái góc nào đây?”

Lạc Hưởng Ngôn cười chua xót: “Cô chính là như vậy thích hắn.....”

Tang Đồng suy nghĩ một chút, lắc đầu một cái nói: “Làm sao có thể sẽ yêu thích trước sau như một, tôi cũng không phải là thánh nhân, sẽ không tức giận, sẽ không oán hận! Xảy ra nhiều chuyện như vậy, qua lâu như vậy, đều sẽ thay đổi rất nhiều..... Tôi nghĩ, tình cảm tôi đối với Lương Nguyên, qua hai năm thời gian, đã bị tôi giống như khi còn bé yêu thích một món đồ chơi liền đem giấu đi, cuối cùng có một ngày tôi cũng không còn nhớ đã để ở đâu..... Nhưng là, tôi lại biết, nó vẫn luôn ở một nơi hẻo lánh, vẫn luôn..... Dù sao, khoảng thời gian tốt đẹp nhất tôi gặp chính là anh ta, thích cũng là anh ta.”

Lạc Hưởng Ngôn chưa từng ảo não như thế, oán hận trời cao cho hắn cơ hội gặp Tang Đồng, lại cứ như vậy đến muộn, cho tới thời điểm gặp nhau, trong lòng của cô sớm đã bị người khác chiếm mất một góc..... Nhưng có biện pháp gì đây? Dù là đồ kị muốn phát điên, Lạc Hưởng Ngôn cũng chỉ có không thể ra sức chờ đợi, chờ có một ngày, trong lòng của cô trừ hắn ra, cũng không còn chứa đựng người khác.

Tang Đồng sửa sang lại bản thân miễn cưỡng cũng có thể gặp người, đeo lên mắt kính thật to che giấu hai mắt sưng đỏ, cùng Lạc Hưởng Ngôn từ cửa sau hội quán lặng lẽ rời đi, một đường lái xe tiến về phía Lạc gia.

Tang Đồng ngồi trên xe, yên lặng oán thăm Lạc phu nhân thủ đoạn mạnh mẽ vang dội, chào cũng không chào đã đem cô đi bán.

Thời tiết tốt, Lạc phu nhân rất có tinh thần ngồi trong vườn hoa, nhìn Vương Gia vui vẻ chạy loạn quanh sân.

Tang Đồng đi tới ngồi ở bên người bà, cung kính gọi một tiếng: “Mẹ.”

Lạc phu nhân bưng ly cà phê trên bàn, móng tay sơn đỏ tươi dưới ánh nắng làm nổi bật lên thân lý sứ trắng sữa, không chút nào lộ vẻ tươi đẹp tục tĩu, ngược lại càng lộ vẻ quý khí bức người.

Lạc phu nhân miệng nhấp cà phê, không chút để ý liếc cô một cái, gấp đôi mắt sưng đỏ của cô ánh mắt hơi dừng lại, hừ nhẹ một tiếng: “Thật có tiền đồ!”

Tang Đồng xấu hổ cười cười, mang theo chút uất ức, oán giận nói: “Mẹ, ngài thế nào cũng không cùng con nói một tiếng, cứ như vậy đẩy con đi ra ngoài, làm con giật cả mình!”

Lạc phu nhân để chén cà phê xuống, phong thái yểu điệu nâng lên một chòm tóc bị gió thổi rối xuống, ưu nhã kéo lê một đường cong, dừng lại sau tai, nhàn nhạt mở miệng: “Mẹ dùng cách đó cảm tạ sẽ làm thua thiệt người nhà mình sao?”

Tang Đồng vừa nghĩ, thật đúng là không phải!

Lạc phu nhân thao túng làng giải trí, thời điểm một tay che trời, Tang Đồng cô không biết ngồi chồm hổm ở chỗ nào chơi bòn bầu! Bà không để cho người khác thua thiệt cũng không tệ rồi, còn ai dám chiếm tiện nghi của bà?

Lạc phu nhân nhắc lên áo choàng, nói tiếp: “Yên tâm, tối hôm qua có được bài hát là..... công ty VK – người quyền tiền nhiều nhất.”

Chỉ cần không phải Lương Nguyên là tốt rồi, Tang Đồng yên tâm, suy nghĩ một chút lại kỳ quái nói: “Nhưng bọn họ cũng không phải là công ty giải trí, sao lại bỏ ra một số tiền lớn như vậy mua bài hát này?”

Lạc phu nhân vô cùng bình thản mở miệng: “A, bọn họ là không cần, nhưng ta cũng cần a.”

Tang Đồng càng hồ đồ, lúc nào thì Lạc phu nhân lại lôi kéo VK?

“Nghiêm Dực Toàn là bạn tốt của mẹ, thời điểm mẹ còn chưa rút khỏi làng giải trí đã từng chịu ân huệ của ông ấy..... Ông ấy chuẩn bị nhiều năm như vậy rồi, kìm nén để lấy sức muốn quăng ra một tảng đá lớn mà thôi, lần này tài trợ nhiều tiền nhất là VK công ty..... Bọn họ quyền tiền, mua được bài hát này dĩ nhiên là cho Nghiêm Dực Toàn sử dụng. Cứ như vậy đi, sẽ không ăn thua thiệt đâu!”

Đâu chỉ không thiệt thòi, quả thực là chiếm thiên đại tiện nghi!

Tang Đồng thật sâu cảm thấy mảnh khoé của Lạc phu nhân vô địch thiên hạ rồi, một ca khúc miễn phí, đổi lấy một số tiền quyền góp lớn, tiết kiệm được cho công ty giải của mình bao nhiêu là kinh phí của ca khúc chủ đề, thậm chí ngay cả tiền tuyên truyền đều không cần lo lắng, một mũi tên trúng bao nhiêu con chim, không thể không gọi là inh!

Đối mặt với Tang Đồng ánh mắt kính sợ, Lạc phu nhân thần sắc không thay đổi: “Tốt lắm, lần này con yên tâm đi! Nghiêm Dực Toàn đang Royal, con tùy thời có thể cùng ông ấy bàn chuyện ca khúc.”

Tang Đồng muốn tốc chiến tốc thắng, lúc này theo Lạc Hưởng Ngôn đi tới Royal.

* * *

13. Chương 13

Chương 13. Thì ra sớm đã oán giận

Royal, đài truyền thông Vinh Hiển, là công ty giải trí Lạc gia, đã có mấy thập niên lịch sử, ở trong làng giải trí có thể nói là có tư cách bậc trưởng bối. Vinh Hiển đối với những người ôm giấc mộng mình tinh mà nói, không thể nghi ngờ là một con đường rộng mở đầy triển vọng.

Vinh Hiển chiếm giữ cả tòa nhà lớn nhất T thị, bảo vệ tại cửa ra vào vô số, nhìn thấy vợ chồng Lạc Hưởng Ngôn, vội vàng cúi đầu chào.

Tang Đồng hỏi rõ ràng tầng lầu, liền cùng Lạc Hưởng Ngôn tách ra, một mình đi tới phòng làm việc của Nghiêm Dực Toàn.

Nghiêm Dực Toàn năm nay gần 50, tóc có chút dài, hơi rối, mặt mũi lại hết sức hiền hòa, nụ cười cũng vô cùng thân thiết. Chỉ có những diễn viên đã từng hợp tác cùng ông mới biết, trong công việc Nghiêm Dực Toàn không bao giờ nể mặt tình thân, nghệ sĩ bị ông mắng cho khóc nước mắt không biết có bao nhiêu rồi.

Nghiêm Dực Toàn không hổ danh là “Nghiêm Đạo”, chỉ cần một khi làm việc, khí thế liền đột nhiên biến đổi, miệng mím chặt, cau mày, bộ mặt nghiêm túc, hơn nữa chỉ hơi không bằng lòng liền mở miệng mắng to.

Nghiêm Dực Toàn rất nhiệt tình tiếp đãi Tang Đồng, kêu phụ tá đi pha trà.

Tang Đồng vội khoát tay nói: “Không cần làm phiền, Nghiêm Đạo, hôm nay tôi tới tìm ngài, chính là muốn hỏi ngài một chút về ca khúc chủ đề, ngài muốn đề cập đến dạng chuyện xưa như thế nào?”

Nghiêm Dực Toàn ánh mắt nhìn cô rất kỳ quái, giống như là đang thẩm vấn, Tang Đồng không tự chủ sợ hãi trong lòng. Cẩn thận suy nghĩ một hồi lâu mới mặt không đổi sắc cùng cô mặt đối mặt ngồi xuống, ngón tay gõ gõ tay vịn nó

i: “Cái này không vội, dù sao bộ phim còn chưa khởi quay, ngay cả đài truyền hình đáp ứng lên sóng còn chưa có..... Cô yên tâm, đến lúc đó nhất định sẽ tìm cô giúp một tay.”

Tang Đồng cười cười: “Nghiêm Đạo quá khách khí, có thể giúp Nghiêm Đạo là vinh hạnh của tôi.....”

“Thật sự?” Nghiêm Dực Toàn ánh mắt sáng lên, cười ha hả nói “Có những câu này của cô tôi liền yên tâm!”

Tang Đồng có chút không rõ chân tướng, liền đứng lên nói: “Vậy tôi sẽ không quấy rầy Nghiêm Đạo làm việc.”

Nghiêm Dực Toàn không có giữ cô lại, tự mình tiễn cô ra cửa.

Tang Đồng nhìn đồng hồ, cũng gần đến giờ cơm trưa, liền đi lên phòng làm việc của Lạc Hưởng Ngôn.

Cửa thang máy vừa mở, Tang Đồng đã nhìn thấy người quen.

“Lão Triệu? Sao anh lại ở chỗ này?”

Đây là tầng cao nhất của Vinh Hiển, lão Triệu chỉ là một quản lý cửa hàng trang phục nho nhỏ, sao có thể xuất hiện ở nơi này?

Lão Triệu cùng Tang Đồng có không ít lần giao thiệp, bản thiết kế của Tang Đồng phần lớn đều bán cho cửa hàng trang phục của anh ta. Lúc này bất chợt nhìn thấy Tang Đồng, hơi kinh ngạc, ấp úng không nói được câu nào.

“Anh ấy là tới tìm tôi!”

Lạc Hưởng Ngôn kéo ra cửa phòng làm việc nói: “Triệu tiên sinh là tới tìm tôi bàn bạc vấn đề hợp tác quảng cáo.”

Tang Đồng trong lòng nghi ngờ: “Lúc nào mà ngay cả công tác quảng cáo cũng cần anh tự thân xuất mã rồi?”

Lạc Hưởng Ngôn sắc mặt không thay đổi nói: “Anh ta muốn tạo ra thương hiệu riêng, từ người phát ngôn đến phương án quảng cáo đều là Triệu quản lý tự mình tiến hành, tôi cuối cùng thấy không thể tùy tiện phái một viên chức nhỏ đảm phán cùng anh ta..... Đúng rồi, sao cô nhanh như vậy đã thảo luận xong rồi? Nghiêm Đạo yêu cầu có khó không?”

Lạc Hưởng Ngôn vừa nói sang chuyện khác vừa lặng lẽ nháy mắt ra hiệu cho lão Triệu.

Lão Triệu rất hiểu ý đi vào thang máy, nhanh chóng rời đi.

Tang Đồng lực chú ý bị dời đi, lẩm bẩm nói: “Nghiêm Đạo thần thần bí bí, cái gì cũng không nói..... Thôi, anh ăn cơm chưa?”

Lạc Hưởng Ngôn thuận tay khép lại cửa phòng làm việc, đi ra nói: “Không có, chờ cô đấy, cùng đi chứ!”

Tang Đồng và Lạc Hưởng Ngôn cùng nhau ở trong công ty ăn cơm trưa, Lạc Hưởng Ngôn buổi chiều còn có việc phải làm, Tang Đồng liền tự mình đi về trước.

Mới vừa đi ra cửa chính, đã nhìn thấy phía trước đang đi tới mấy người rất quen thuộc, suy nghĩ một chút mới nhớ ra đó là A. I.

Nhóm A. I những năm qua phát triển không tệ, có rất ít nhóm nhạc có thể kiên trì nhiều năm như vậy, mà A. I trải qua nhiều năm như vậy, ba thành viên cũng càng ngày càng ăn ý, danh tiếng càng ngày càng tốt, nghiêm nhiên trở thành nhóm nhạc đứng đầu.

Thẩm Lạc vẫn giống như trước đây, một thân trang phục phong cách trung tính, đeo một cái mắt kính thật to, hiên ngang mạnh mẽ.

Tang Đồng cười gật đầu với bọn họ một cái, Thẩm Lạc tháo kính mắt xuống, nói vài câu với người bên cạnh, liền hướng Tang Đồng đi tới.

Tang Đồng kinh ngạc cô ấy lại có thể biết chủ động chạy tới, phải biết cô bởi vì Lương Tiểu Nghệ, cùng Thẩm Lạc mặc dù không tính là trở mặt, nhưng quan hệ tuyệt đối không tốt.

Tang Đồng trong lòng khó chịu đôi chút, cũng không để tâm, khách khí cười chào hỏi: “Thẩm Lạc, đã lâu không gặp!”

Thẩm Lạc không khách khí chút nào quét mắt nhìn cô một phen, chê cười nói: “Còn không tính là ngu ngốc, cư nhiên không có bị Lương Tiểu Nghệ con tiện nhân kia bức tử, bất quá cũng đủ suy sụp rồi!”

Tang Đồng buồn bực không nói được gì, biết rõ Thẩm Lạc từ trước đến giờ nhanh mồm nhanh miệng, cũng không để bụng, cười nói: “Không bằng chúng ta tìm chỗ nào đó uống nước?”

Trời mới biết Tang Đồng thật chỉ là khách khí mà thôi, không nghĩ tới Thẩm Lạc cư nhiên không có từ chối, dứt khoát mang theo cô cùng nhau vào quán cà phê bên cạnh công ty quán.

Thẩm Lạc rất quen thuộc quán cà phê này, nhìn Tang Đồng trầm mặc một hồi lâu đột nhiên nói: “Trước kia tôi rất chán ghét cô, lại không giống với ghét Lương Tiểu Nghệ..... Tôi thật không hiểu, cùng là đồng môn, tại sao cô lại đối với Lương Tiểu Nghệ tốt như vậy, toàn tâm tin cậy ả ta, thậm chí cùng ả ta đứng ở chung một trận tuyến đi đối phó tôi? Tôi khi đó thật vừa ghen tỵ lại uất ức, thiếu chút nữa bị Lương Tiểu Nghệ chèn ép phải vì vậy mai danh ẩn tích!”

Tang Đồng cười khổ, muốn cô nói thế nào đây?

Tang Đồng nhớ rõ, thời điểm mới vào Mia, Hannah liền vô cùng nghiêm khắc nhấn mạnh, trong vòng năm năm không cho phép nói yêu đương, ít nhất không thể công khai. Xì căng đan có thể có, nhưng là tuyệt đối không thể chơi thật!

Tang Đồng và Lương Nguyên đều bước vào giai đoạn khởi nghiệp, bận rộn muốn chết, thường thường liên tiếp nhận rất nhiều quảng cáo, ngủ không đủ là bình thường chuyện, cơ hội có thể ở cùng nhau rất ít, cho nên hai người ở chung một chỗ cũng hơn một năm, vẫn chưa có người nào biết.

Thời điểm Tang Đồng mới ra album mới, giai đoạn hậu tuyên truyền cũng làm không sai biệt lắm, album Siren lượng tiêu thụ tốt vô cùng, thậm chí phá kỷ lục cao nhất. Công ty rất vui mừng cho cô mấy ngày nghỉ ngơi. Đúng lúc đó vai diễn của Lương Nguyên cũng kết thúc, Lương Tiểu Nghệ thời gian gần đây cũng lắng xuống, vì vậy ba người liền tụ tập lại mở một bữa tiệc chúc mừng nho nhỏ.

Tang Đồng có chút bận rộn quay album, Lương Nguyên ít giao tiếp để chuyên tâm đóng phim, hai người đã có hơn hai tháng không gặp mặt rồi, nhất thời vui mừng liền ôm cánh tay Lương Nguyên làm nũng, oán trách đã rất lâu không được đi chơi rồi.

Lương Tiểu Nghệ cả người cũng ngơ ngác, kinh nghi (ngạc nhiên + nghi ngờ) nhìn bọn họ, cà lăm hỏi: “Anh, hai người.....”

Lương Nguyên vốn cũng không có ý định gạt cô ta, ôm bả vai Tang Đồng, thoải mái thừa nhận: “Tiểu Nghệ, anh và Tang Đồng đang quen nhau.”

Lương Tiểu Nghệ không thể tin nhìn chằm chằm hấn, một hồi lâu mới khó khăn hỏi: “Lúc nào thì.....”

“Ừm, hơn một năm..... Xin lỗi, anh không phải cố ý gạt em, chỉ là trong khoảng thời gian này quá bận rộn, vẫn không có cơ hội hảo hảo ngồi xuống hàn huyên một chút.....”

Tang Đồng có chút xấu hổ, lại cố ý làm mặt dày che giấu, hi hi ha ha đi đến gần dựa vào Lương Tiểu Nghệ nói: “A, Tiểu Nghệ, cậu không phải sẽ để ý tớ làm chị dâu cậu chứ?”

Lương Nguyên ngắt mặt của cô, cứng chiều nói: “Thật là không biết thẹn thùng!”

Tang Đồng quệt mồm, nhảy đến trên người Lương Nguyên làm bộ muốn đánh trở lại.

Hai người vui vẻ đùa giỡn, ai cũng không nhìn thấy Lương Tiểu Nghệ trong nháy mắt sắc mặt tái nhợt, đồng thời trong ánh mắt đột nhiên dâng lên ghen ghét.

Lương Tiểu Nghệ đột nhiên bưng ly rượu trước mặt lên, cười tủm tỉm nói: “Anh, chị dâu..... Nào, em kính hai người!”

Nói xong không đợi bọn họ phản ứng liền ừng ực ừng ực uống cạn một ly rượu lớn, sau đó kịch liệt ho khan, che miệng lao ra cửa.

Tang Đồng và Lương Nguyên cũng rất kinh ngạc, Tang Đồng không yên lòng, liền vội vàng đi theo xem một chút.

Lương Tiểu Nghệ từ toilet đi ra đã trở lại bình thường, dùng nước lạnh rửa mặt, trên mặt ẩm ướt, nhìn không ra biểu tình trên mặt, nhìn trong gương cười cười nói với Tang Đồng: “Tớ không sao, cậu ra ngoài làm cái gì? Tớ đây là thật vui mừng, uống có chút gấp.....”

Tang Đồng không quá để ý, cầm giấy giúp cô ta lau mặt, hơi trách cứ nói: “Cậu làm gì uống gấp thế kia, giữa chúng ta còn cần khách khí sao! Cậu xem, may mà chúng tớ ở bên cạnh cậu, nếu như đổi thành người khác, cậu uống say rồi, không chừng sẽ xảy ra chuyện!”

Lương Tiểu Nghệ khéo léo gạt đầu một cái, kéo cánh tay của cô ôn nhu nói: “Thật tốt, anh trai và tớ lại có thêm người thân..... Chỉ là về sau ở trước mặt người ngoài kêu chị dâu không tiện cho lắm, nếu không tớ gọi cậu là tỷ tỷ được chứ?”

Tang Đồng tự nhiên gạt đầu: “Tiểu Nghệ cậu vẫn chu đáo như vậy!”

Tang Đồng đối với Lương Tiểu Nghệ sao có thể có phòng bị, cô lúc ấy đắm chìm trong tình yêu tốt đẹp, tự mình đa tình cảm thấy là chị dâu người ta, sẽ phải thay Lương Nguyên chăm sóc thật tốt cô em gái này. Huống chi Lương Tiểu Nghệ lại là một cô gái nhu nhược tể nhị như vậy, khi còn bé chịu nhiều đau khổ như vậy, đương nhiên là phải quan tâm cô ta nhiều hơn. Tang Đồng mù quáng mà tin tưởng Lương Tiểu Nghệ, thậm chí lúc cô và Thẩm Lạc trở mặt, không hỏi rõ ràng đã giúp đỡ Lương Tiểu Nghệ chen ép Thẩm Lạc, thiếu chút nữa làm hại cả nhóm A. I vì vậy giải tán.....

Tang Đồng nghĩ tới đây, trong lòng một trận đau khổ, lắc đầu một cách áy náy nói: “Thật sự xin lỗi, khi đó..... Tôi không phải cố ý cùng cô đối nghịch!”

Thẩm Lạc khoát tay áo giễu cợt: “Tôi dĩ nhiên biết! Cô cho rằng mọi người ai cũng ngu như cô, ai tốt ai xấu đều không biết rõ..... Tôi thật vô cùng chán ghét con tiện nhân kia, đối với cô vừa là đồng tình vừa thêm phần hận. Khi đó ta cùng Lương Tiểu Nghệ ngang tài, ngoài sáng và trong tối không biết bao nhiêu land ăn thua thiệt của ả ta, nhưng cư nhiên không có một người có thể kể khổ! Lương Tiểu Nghệ giả bộ thật sự là quá tốt, một bộ dạng yếu đuối như vậy, ai thấy nàng đều cho rằng ả ta là người bị hại mà thôi.”

Thẩm Lạc tựa như nhớ tới chuyện gì cười cười: “Chỉ là Hàn Tả Tả ngược lại đủ sáng suốt! Tối thiểu cô ấy đủ sức nhìn người, lúc đó chỉ là một trợ lý nho nhỏ không danh không phận, liền dám đi đánh Lương Tiểu Nghệ đã có chút danh tiếng, chắc chắn, một cái tát tai ấy vung lên, không thể nói rằng không lợi hại! Khó trách hôm nay có thể đắc thế được như vậy.....”

Tang Đồng không biết còn có chuyện như vậy, nhíu nhíu mày hỏi: “Hàn Tả Tả đánh Lương Tiểu Nghệ? Chuyện khi nào?”

“Đại khái chính là thời điểm cô vào vòng đề cử Kim Bách Linh không bao lâu.....”

Tang Đồng trong nội tâm lộp bộp rơi xuống.

Làng giải trí từ trước đến giờ cùng xã hội đen qua lại chặt chẽ, từ xã hội cũ lúc còn Đại Thượng Hải là có thể nhìn ra. Cho dù là hiện tại, cũng không thiếu đại ca xã hội đen buộc một vài đạo diễn và minh tinh quay những bộ phim đen, những thứ giao dịch bẩn thỉu kia, phần lớn đều cùng thế lực hắc ám có liên quan.

Trước kia Tang Đồng cũng không biết, cho dù nghe người ta nói qua, cũng không để trong lòng, ngây ngốc cho là xã hội pháp trị, nào có nhiều người như vậy bị buộc bắt đắc dĩ. Làng giải trí rất phức tạp, nhưng cũng chỉ là những người hám danh trục lợi mà thôi, lực đực đầu đá lẫn nhau kịch liệt thôi.

Tang Đồng được bảo hộ quá tốt, Dương Húc Văn thật tâm coi cô như người học trò chân chính mà chăm sóc, những thứ tiền kia, dính vào một chút sẽ trở nên dơ bẩn không chịu nổi, cũng bị Dương Húc Văn ngăn cách bên ngoài, nàng đâu biết rằng người cũng sẽ “vàng đỏ nhọ lòng son”, đến tốt cùng đến cỡ nào đáng sợ.

Nhưng ai có thể nghĩ đến, Tang Đồng lần đầu tiên thấy được mặt đen tối của làng giải trí, lại là bị chính người mình quan tâm tính kế

* * *

14. Chương 14

Chương 14. Gặp được quý nhân trong giới hắc ám

Tang Đồng xuất đạo hơn hai năm, thuận buồm xuôi gió, giải thưởng lớn nhỏ lấy được vô số, trong lúc nhất thời ở nhạc đàn phong đầu đại thịnh. Đáng tiếc lại chỉ thiếu giải thưởng Kim Bách Linh nữ ca sĩ xuất sắc nhất.

Chỉ có lấy được giải thưởng này, Tang Đồng mới có thể xem như là một ca hậu chân chính.

Vì lấy được Kim Bách Linh, Tang Đồng nỗ lực gần nửa năm, hao hết vô số tâm lực sáng tác album mới, ca khúc chủ đề càng phải sửa đi sửa lại mấy lần mới được.

Quả nhiên không phụ kỳ vọng, ca khúc chủ đề lọt vào vòng trong, Tang Đồng cũng được đề cử.

Công ty vì thừa thắng xông lên, có ý nhà tổ chức, giám khảo và nhà đầu tư uống rượu. Vốn là không có ý định để Tang Đồng đi cùng, loại hoạt động này, Hannah từ trước đến giờ luôn giúp cô từ chối.

Ngày đó Tang Đồng một mình luyện vũ đạo trong phòng tập, đột nhiên nhận được điện thoại của công ty, đối phương vô cùng vội vàng bảo Tang Đồng mau thay quần áo trang điểm chạy tới, nhóm người tổ chức muốn gặp cô.

Tang Đồng cảm thấy kỳ quái, nhưng lúc đó nhìn thấy là số của công ty, cũng không suy nghĩ nhiều, hơn nữa cô cũng coi trọng giải thưởng này, dĩ nhiên là vội vã sửa sang xong đi tới rồi.

Một đường lái xe, Tang Đồng đến cửa hội sở mới thở phào nhẹ nhõm, mang giày cao gót vội vàng đi lên bậc thang.

Hội sở bảy lầu tám gác, Tang Đồng đầu óc choáng váng, căn bản không biết là gian phòng nào, ở trong hành lang đi qua đi lại, thời điểm quẹo cua sơ ý đụng trúng một người.

Đối phương đoán chừng uống quá nhiều rượu, vóc dáng cao như vậy, còn là một

đại nam nhân, cương cứng cứ như vậy bị cô dễ dàng đánh ngã trên mặt đất.

Tang Đồng ngã ngồi ở trên thân người kia, đối phương rên lên một tiếng, dùng sức rút ra cánh tay bị đè bên dưới.

Tang Đồng kinh hãi, vội vàng bò dậy, cẩn thận từng li từng tí đỡ hất ngồi dậy, liên thanh nói: “Thật xin lỗi thật xin lỗi, tôi đi quá gấp..... Anh không sao chứ? Có bị thương nơi nào hay không?”

Người đàn ông kia không có trả lời, cau mày nâng cánh tay, Tang Đồng lúc này mới phát hiện ra cánh tay đối phương xuất hiện một vết thương thật dài.

Tang Đồng vô cùng áy náy, cũng không quan tâm đến việc đã tới trễ, cố gắng hết sức nâng hân từ trên mặt đất đứng lên, đỡ đến ghế salon bên cạnh ngồi xuống.

“Rất xin lỗi hại anh bị thương, tôi giúp anh xử lý vết thương nha.....”

Tang Đồng lúc huấn luyện thường bị thương, Hàn Tả Tả luôn để sẵn trong túi của cô một ít thuốc.

Tang Đồng đứng ở trước mặt hân, cẩn thận nâng lên cánh tay của hân, nhẹ nhàng dùng khăn ướt đem vết thương hân lau chùi sạch sẽ, vừa dùng miệng thổi khí, vừa thoa thuốc lên, sau đó dùng băng gạc băng bó cẩn thận.

Tang Đồng làm xong đây tất cả, áy náy ngẩng đầu hỏi: “Anh có bị thương những chỗ khác hay không?”

Người đàn ông vẫn cau mày yên lặng không lên tiếng mặc cho cô băng bó, nghe vậy liền lắc đầu một cái.

Tang Đồng thở ra một hơi, lúc này mới nhớ tới đã rất trễ rồi, bất chợt đứng lên.

“Nguy rồi!”

Tang Đồng ảo não, cẩn cẩn môi từ trong túi lấy ra một cây viết, kéo qua cánh tay không có bị thương của hân, ở trong lòng bàn tay hân viết xuống một dãy số, ngưng ngưng nói: “Thật vô cùng xin lỗi, tôi đang có việc gấp, anh có thể gọi người đưa anh đi bệnh viện được không? Anh đi kiểm tra một chút, đây là số điện thoại của tôi, lát nữa hãy gọi cho tôi, tôi sẽ trả cho anh tiền thuốc thang.....”

Người đàn ông dường như say đến mơ hồ, nhìn dãy số trong lòng bàn tay mình, chẳng nói chẳng rằng gật đầu một cái.

Tang Đồng cười cười, vội vã chạy đi, không được mấy bước lại đột nhiên quay đầu lại hỏi: “Anh biết gian phòng Trúc Vận ở đâu không?”

Người đàn ông kia nhìn kỹ cô một chút, mới lười biếng mở miệng, thanh âm có chút khàn khàn, lại không ngờ rất êm tai.

“Ừ, vẫn đi về phía trước, sau đó quẹo trái phòng cuối cùng của dãy là nó.”

Tang Đồng mừng rỡ, cười nói cảm tạ: “Cám ơn anh! Cái kia..... Anh gần đây tốt nhất đừng uống rượu, đối với vết thương không tốt, gấp lại!”

Tang Đồng rất nhanh chạy đi không còn bóng dáng, người đàn ông kia sững sờ nhìn hướng cô biến mất, hồi lâu mới lười biếng nghiêng dựa vào trên ghế sa lon, cười nhạo một tiếng: “Thật là ngu ngốc, ngay cả vết thương mới cũ cũng không phân biệt được! Đi vào khẳng định bị ăn đến bã cặn cũng không còn.....”

Tang Đồng chạy đến cửa gian phòng, hít sâu điều chỉnh tốt bản thân, mới gõ cửa.

“Vào đi!”

Tang Đồng đẩy cửa đi vào, chống lại ánh mắt quan sát của mọi người, nụ cười lập tức có chút cứng nhắc.

Mười mấy người vây quanh một cái bàn lớn, ở giữa còn có một vài cô gái xinh đẹp ăn mặc hở hang bồi rượu bên cạnh. Trong gian phòng không khí ngột ngạt, khói thuốc lượn lờ nhìn không rõ biểu tình mỗi người, nhưng những ánh mắt quỷ dị kia làm cho Tang Đồng lập tức rợn cả tóc gáy, hận không được xoay người chạy trốn.

Hannah từ chỗ ngồi đứng lên, gượng cười đem Tang Đồng kéo qua, nói xin lỗi với mọi người: “Nhìn xem tôi thật hồ đồ, quên mất, đây chính là ca sĩ đang rất được yêu thích của công ty chúng tôi Tang Đồng, năm nay vừa được đề cử giải Kim Bách Linh nữ ca sĩ xuất sắc nhất!”

Bên trong một người đàn ông đầu hói ồm ồm cười rộ lên, tiếng cười chói tai không mang ý tốt, vuốt cái cằm trơn nhẵn suông sã quan sát Tang Đồng.

“Đến đây, Tang tiểu thư mời ngồi, nếu đã đến rồi, cũng nên vui vẻ một chút!”

Tang Đồng buồn bực nhìn Hannah, Hannah hung hăng lườm cô một cái, tay cầm tay cô dùng sức đến nỗi Tang Đồng cảm thấy cổ tay sắp đứt ra rồi, lại một chữ cũng không dám nói.

Hannah lôi kéo Tang Đồng ngồi xuống bên cạnh mình, lại không nghĩ rằng lập tức có người không hài lòng.

Một kẻ trung niên mặt mày hồng hào, nâng cao bụng bự đứng lên, đưa tay muốn kéo Tang Đồng.

“Ôi chào, hai cô gái các cô ngồi chung một chỗ còn gì thú vị, vị muội muội này tới đây cùng chúng tôi uống hai chén nào.....”

Tang Đồng kinh hoàng lui về phía sau tránh được tay của hắn, khẩn trương nhìn Hannah.

Hannah căn bản không nhìn hắn, hết sức cảnh giác mà đem Tang Đồng kéo ra phía sau che chở, áy náy nói: “Thật ngại quá, Tang Đồng không thể uống rượu, ca sĩ nha, giọng nói chính là sinh mệnh, cái gì kích thích cũng không thể chạm vào..... Các vị thứ lỗi, rượu này tôi bồi mọi người uống có được hay không?”

Tên đầu hói mất hứng, cười như không cười nhìn Tang Đồng, lại hướng về phía Hannah nói: “Ồ, này không phải là chưa lấy được giải thưởng sao, thế nào đã lên mặt mình tinh rồi!”

Tang Đồng sắc mặt tái nhợt rồi, trong lòng cuối cùng cũng hiểu được, mình hôm nay là chạy trời không khỏi nắng rồi.

Hannah nghe vậy, vội vàng cười làm lạnh: “Không dám không dám, không bằng Tang Đồng hát một bài góp vui ọi người như thế nào?”

Tên đầu hói nhàn nhã tựa lưng vào ghế ngồi, trong ngực còn ôm một cô gái mặt đầy son phấn, bộ dạng sao cũng được.

Hannah nháy mắt ra hiệu với Tang Đồng.

Tang Đồng cảm thấy bối rối cực kỳ, nơm nớp lo sợ cầm micro lên, đều đều mở miệng.

Còn chưa hát được hai câu đã bị một trận cười to cắt đứt.

Gã mặt đỏ bụng bự không biết từ lúc nào đứng bên cạnh Tang Đồng, đưa tay đoạt lấy micro, mặt dâm đãng cười nói: “Cái gì hoa hoa cỏ cỏ bọn anh đây không thích nghe! Bọn anh chỉ thích nghe những bài hát dân gian phổ biến hơn.....”

Tang Đồng bị dọa sợ đến lui về sau hai bước, há miệng run rẩy hỏi: “Ông, các người muốn nghe cái gì?”

Người đàn ông ngồi chỗ kia nhất thời ồ ồ cười vang: “Thập Bát Sờ, Thập Bát Sờ! Bọn ta thích nghe Thập Bát Sờ.....”

Tang Đồng cảm thấy khuất nhục, cứng rắn nói: “Tôi không biết hát!”

Tên kia cười càng thêm dâm tà, sáp lại gần cô mê đắm động tay động chân nói: “Đừng sợ, không biết hát không sao, để ca ca tới dạy em.....”

Sau đó vừa lôi kéo Tang Đồng giở trò vừa cất giọng vô cùng kỳ quái hát lên: “Trước sờ tay, sau lại sờ khuỷu tay, sờ tới hai bên meo meo, hai cái meo meo tròn tròn, giống như bánh bao vừa lấy ra khỏi lồng hấp.....” Tang Đồng không thể nhịn được nữa, nổi giận hung hăng đẩy hắn ra, xoay người liền chạy ra cửa, còn chưa chạy được hai bước, liền bị mấy người áo đen không biết từ đâu chui ra bao vây lại.

Sau đó chỉ nghe được bên trong phòng hoàn toàn yên tĩnh, tên bụng bự bị đẩy ngã ngồi dưới đất cũng không dám lên tiếng.

Tên đầu hói trên mặt đã không có tươi cười, âm u giống như sắp nổi bão, cô gái trong ngực nơm nớp lo sợ nằm ở trên người hắn, bả vai khẽ run.

Hannah gấp đến độ sau lưng tất cả đều là mồ hôi lạnh, đứng lên bưng ly rượu bồi tội: “Thật xin lỗi thật xin lỗi, Tang Đồng còn nhỏ, không hiểu chuyện.....”

“Hừ!” Tên kia lạnh lùng liếc cô một cái, không chút để ý xoay xoay chiếc nhẫn màu đen trên tay, nhàn nhạt nói “Cũng không có gì, cùng lắm thì, uống một chén với lão Vương bồi tội đi.”

Nói xong, một người không biết từ đâu bưng tới một chén rượu đầy đưa tới trước mặt Tang Đồng.

Một chén này uống vào nhất định không phân rõ đông tây nam bắc, nhưng so với việc đứng ở chỗ này bị người vũ nhục còn tốt hơn.

Tang Đồng nhất thời xúc động phần nộ, không nói hai lời nhận lấy cái ly giữa cổ một hơi uống cạn.

Hannah cả kinh thất sắc, muốn ngăn cũng không ngăn được, loại địa phương này tại sao có thể tùy tiện uống rượu người khác đưa chứ!

Tang Đồng phóng khoáng uống xong, lau miệng ba, cổ tay khê đảo, ly rượu ngã tới đây.

“Tôi uống xong, có thể để tôi được chưa!”

Tên đầu hói nhìn cô một hồi lâu, đột nhiên nhếch miệng cười một tiếng: “Ha ha ha ha, có ý tứ, tôi rất lâu rồi chưa thấy qua cô gái nào có ý tứ như vậy..... Uống rượu xong rồi, nhưng cô còn chưa nói xin lỗi lão Vương đâu!”

Tang Đồng không cảm thấy mình có lỗi, nhưng là người ở dưới mái hiên không thể không cúi đầu, Tang Đồng không thể làm gì khác hơn là đi tới bên cạnh tên bụng bự cúi người chào nói: “Thật xin lỗi.”

Còn chưa có nâng người lên, Tang Đồng đã cảm thấy người không thăng bằng, mắt thấy sắp ngã về phía trước, may nhờ luống cuống tay chân bắt được cái ghế bên cạnh mới không có ngã xuống.

Tang Đồng cực kỳ khó chịu, hơi sức toàn thân giống như lập tức biến mất hầu như không còn, trận khô nóng không hiểu ở đâu xuất hiện dịch chuyển toàn thân, thần trí cũng có chút mơ hồ không rõ, cảm giác tay chân sắp thoát khỏi sự khống chế chính mình.

Tang Đồng khó khăn ngồi ở trên ghế, chưa bao giờ trải qua tình cảnh như thế này khiến cho lòng cô sinh ra cảm giác vô cùng sợ hãi, hung hăng bám vào lòng bàn tay để giữ cho bản thân một tia thanh tỉnh cuối cùng, lặng lẽ lấy ra điện thoại di động dè vào số của Lương Nguyên, chống đẩy đi ra ngoài.

Những hành động này đều nằm trong mắt những người khác, lại không một ai tiến lên ngăn cản, mọi người giống như say mê thưởng thức một vở kịch nhìn cô phí công giày giụa.

Lương Nguyên tắt máy, tia thanh tỉnh cuối cùng của Tang Đồng cũng đã dùng hết, lòng tràn đầy tuyệt vọng rồi cuộc điện thoại di động cũng không cầm được nữa. Trong giây phút bóng tối sắp đánh úp tới cô tựa hồ thấy có người đang đi về phía mình.

Giống như phát sốt, đầu đau muốn nứt ra, trên người một hồi lạnh một hồi nóng, trong người khó chịu như muốn được cái gì lấp đầy.

Chìm nổi trôi giạt trong mộng cảnh, Tang Đồng đột nhiên tỉnh lại, phát hiện mình nằm ở một căn phòng xa lạ, toàn thân vô lực, huyết thái dương giật giật, đầu đau như muốn nổ tung, ngay cả quần áo trên người cũng không phải là bộ ban đầu cô mặc.

Tang Đồng nhớ tới chuyện xảy ra trước khi té xỉu, lập tức mặt trắng như tờ giấy, đầu óc trống rỗng, tay run run vén lên một góc chăn, phát hiện mình mặc là áo choàng tắm của khách sạn, bên trong áo choàng tắm trống trơn cái gì cũng không có.

Quả nhiên là đã xảy ra chuyện, Tang Đồng đáy lòng một mảnh mờ mịt, chỉ cảm thấy không còn hy vọng, hốc mắt đỏ lên, gắt gao nắm chặt chăn.

* * *

15. Chương 15

Chương 15. Ngoài ý muốn trở thành ca hậu

“Em đã tỉnh?”

Tang Đồng nhanh chóng nghiêng đầu sang chỗ khác nhìn về phía cửa, Hannah đang cầm mấy cái túi bước nhanh đến.

“Cám ơn trời đất, tiểu tử tông của tôi ơi, em cuối cùng cũng tỉnh rồi!”

Tang Đồng khổ sở trong lòng, cắn môi, cúi đầu không nói một lời.

Hannah đem túi ném cho cô: “Nếu tỉnh thì nhanh thay quần áo đi, buổi tối chính là lễ trao giải, em tốt nhất chuẩn bị một chút.....”

Tang Đồng nào có ý định tham gia buổi lễ trao giải, giận dữ một tay đem quần áo ném đi.

Hannah cau mày: “Đây là thế nào? Ở a, bây giờ mới biết sợ? Tất cả đều là tại em! Ngày hôm qua nếu không phải là Lạc Nhị gia tốt bụng, em còn có thể hoàn hảo không hao tổn tỉnh lại sao?”

Tang Đồng không thể tin ngẩng đầu lên, giọng nói kích động biến thành run run: “Chị, chị nói..... Em, em không có việc gì?”

Hannah chống nạnh từ trên cao trừng mắt nhìn cô, một hồi lâu đột nhiên hiểu ra cái gì, cười lên: “Em không có việc gì, yên tâm, chén kia rượu mặc dù có bỏ thêm thuốc, nhưng được hiệu không mạnh, nhiều lắm chỉ làm cho người ta thần chí không rõ có chút động dục mà thôi, ngâm nước lạnh hạ hạ nhiệt một lát là tốt rồi..... Ngược lại em tối hôm qua say rượu mơ mơ màng màng, ới khắp nơi, may nhờ Lạc Nhị gia không có ghét bỏ, gọi gian phòng này cho em nghỉ ngơi.”

Tang Đồng vui mừng nhảy cẫng lên ôm lấy Hannah cười to.

Hannah tức giận đẩy cô ra, không quên dạy dỗ cô: “Em cũng thiệt là, ai cho em tới chỗ như thế này! Em có biết hay không tên kia là lão đại nổi danh

h lòng dạ độc ác, dắc tội hấn ta liền không có kết cục tốt, mình tỉnh bị hấn chơi đùa tới chết không biết có bao nhiêu kia kia! Còn có cái người kêu lão Vương kia, hủy hoại con gái người ta thì càng đếm không hết.....”

Tang Đồng uất ức vô cùng, nhưng lại không dám oán trách, le lưỡi một cái, đành hoàng thay quần áo, lúc này mới suy nghĩ cẩn thận chuyện đã xảy ra.

“Hannah tỷ, thật xin lỗi, cho chị thêm phiền toái rồi..... Nhưng là, không phải công ty gọi điện thoại gọi em tới sao?”

“Cái gì? Làm sao có thể? Cho dù không lo lắng an toàn của em, trước buổi lễ trao giải cũng sẽ không để em và ban giám khảo tiếp xúc với nhau, nếu không đến lúc đó em nhận được giải thưởng, người khác sẽ phỏng đoán em như thế nào chứ? Nói em đi cửa sau quy tắc ngầm? Đến lúc đó không chỉ có em xong đời, ngay cả hình ảnh công ty cũng toàn bộ bị hủy, chị nói em thấy em ngu chưa!”

Tang Đồng trong lòng nghi ngờ càng sâu: “Cú điện thoại kia là từ nội bộ công ty gọi tới, đến tột cùng là người nào em không có nghe ra.....”

Hannah trầm mặt suy tư chốc lát, nói: “Rất nhiều điện thoại của nội bộ công ty đều đặt ở địa điểm công cộng, tùy tiện ai cũng có thể sử dụng, nhất định là có người cố ý hãm hại em! Chuyện này chị sẽ đi thăm dò..... Tóm lại lần sau, làm việc phải suy nghĩ cẩn thận trước sau, không xác định liên gọi điện thoại hỏi chị hoặc là Văn Ca, nếu không nói cho Hàn Tả Tả cũng được!”

Tang Đồng trong lòng vẫn còn sợ hãi, ngoan ngoãn gật đầu đồng ý.....

Tang Đồng nhìn “ngựa xe như nước” trên đường phố qua cửa sổ thủy tinh, nội tâm một mảnh lạnh lẽo, tay đang cầm chén cà phê dùng sức đến đốt ngón tay trắng bệch.

Thì ra là..... Từ vừa mới bắt đầu, chính là cô tự mình đa tình, ngay từ lúc đó, Lương Tiểu Nghệ đã hận cô như vậy!

Tang Đồng tự giễu cười, cô vẫn cho là bởi vì cô và Lương Nguyên ở chung một chỗ không để mắt đến Lương Tiểu Nghệ, là cô cướp lấy tình yêu thương Lương Nguyên dành cho Tiểu Nghệ quan ái, mới khiến cho Lương

Tiểu Nghệ hận cô như thế. Không nghĩ tới từ đầu đến cuối..... Lương Tiểu Nghệ đã không coi cô như bằng hữu!

Như vậy vừa lúc bắt đầu hai người thân thiết vui đùa quan tâm lẫn nhau đều là giả sao?

Thẩm Lạc nhìn sắc mặt cô không tốt, thúc thời ho một tiếng nói: “Tôi còn có chuyện, đi trước.....”

Tang Đồng lấy lại tinh thần, khó khăn cười cười: “Gặp lại!”

Thẩm Lạc đi hai bước, quay đầu lại nói: “Giữa tôi và cô thật ra thì cũng không có bao nhiêu thù hận, cho nên có mấy lời không thể không nói..... Con tiện nhân kia không phải cô có thể đấu lại, có thể tránh liền tránh đi, ngàn vạn lần đừng nghĩ tới báo thù gì đó..... Lương Nguyên chính là phiền toái, cách hẳn xa một chút thì tốt hơn!”

Tang Đồng mệt mỏi nhu nhu thái dương, đứng lên từ từ đi ra quán cà phê, lái xe về nhà.

Giải thưởng Kim Bách Linh – nữ ca sĩ xuất sắc nhất năm đó, Tang Đồng nội tâm nửa điểm hi vọng cũng không có. Chỉ bằng việc cô đắc tội nhiều nhân vật trọng yếu như vậy, cũng không thể đoạt giải, hơn nữa về sau còn có thể tiếp tục công việc trong làng giải trí hay không cô cũng không biết.

Nhưng nhiều người nhìn cô như vậy, nhiều người ái mộ mong chờ cô như vậy, dù là thua đến thất bại thảm hại, dù là một chút hi vọng cũng không có, Tang Đồng vẫn muốn chuẩn bị thật xuất sắc xuất hiện.

Lương Nguyên đang bận rộn hoạt động tuyên truyền bộ phim mới, không có biện pháp chạy tới hiện trường, Tang Đồng hơi mất mát, thời điểm gặp chuyện không may Lương Nguyên cũng không thể chạy tới, hiện tại cô nhớ lại vẫn còn cảm thấy hoảng sợ, vô cùng muốn ôm lấy hắn, được hắn an ủi.

Theo như kịch bản chỉ có mình cô đi trên thảm đỏ, Tang Đồng vừa từ trên xe bước xuống, liền phát hiện bên cạnh ngừng một chiếc Cadillac màu đen, chiếc xe quá phô trương rồi.

Tang Đồng hướng về phía mọi người cười cười, liền nghe thấy tiếng cửa xe vang lên, một người đàn ông mặc lễ phục màu đen, hai chân thon dài bước chân ưu nhã, bộ dáng nhàn nhã hướng cô đi tới.

Tang Đồng ngẩn người, cảm giác người đàn ông này nhìn có chút quen mắt.

Đột nhiên bên cạnh một trận xôn xao, có người kêu lên: “Lạc Nhị gia!”

Tang Đồng kinh ngạc nhìn hắn một chút, Lạc Nhị gia? Đó không phải là ân nhân cứu mạng của mình sao?

Hannah đã từng nhắc đến Lạc Nhị gia, Nhị Thế Tổ Lạc gia tùy hứng làm bậy, ông trùm trẻ tuổi nhất giới giải trí, nổi danh hoa hoa công tử đại thiếu gia.

Người đàn ông hướng về phía đèn flash lộ ra nụ cười tà khí, giơ tay lên, chập hai ngón tay đặt ở trên trán là một động tác chào, hành động này không nói lên lời tiêu sái cùng..... Khiêu khích.

Lạc Hưởng Ngôn liếc mắt liền nhìn thấy Tang Đồng đứng ở phía trước, mặc lễ phục màu xanh ngọc thật dài, phong cách hơi bảo thủ, lại rất phù hợp với tuổi của cô.

Lạc Hưởng Ngôn ánh mắt chợt lóe, nụ cười nơi khóe miệng càng sâu, nhắc chân đi về phía cô.

Tang Đồng tròn mắt nhìn hắn từng bước một đi tới, khuôn mặt như không thể tin.

Lạc Hưởng Ngôn khẽ mỉm cười, nụ cười không nói ra được có bao nhiêu “Tà mị cuồng quyền”, nhỏ giọng nói: “Có thể mời cô..... cùng tôi đi vào hay không?”

Nhất thời chung quanh đèn flash lóe lên càng thêm lợi hại, thậm chí có người nhin không được thét chói tai. Hàn Tả Tả kinh ngạc nhìn hắn một chút, con người xoay động, nội tâm thật nhanh suy tính, nhanh chóng vươn tay hung hăng néo sau lưng Tang Đồng.

Tang Đồng từ trong cơn khiếp sợ hồi hồn, cắn răng nhin xuống tiếng hô sắp thoát ra khỏi miệng, nặn ra một nụ cười nói: “Dĩ nhiên.”

Lạc Hưởng Ngôn nghe vậy, nụ cười càng phát ra mê người, đem khuỷu tay đưa tới, Tang Đồng mang theo nụ cười hoàn mỹ khoác tay vào, hai người vừa hướng giới truyền thông và những người ái mộ phát tay chào hỏi, vừa chậm rãi đi qua thảm đỏ.

Đi tới cửa hội trường, cặp đôi dẫn chương trình lập tức lộ ra nụ cười sáng lạn: “Đang tiến vào, là người có bài hát đang được yêu thích ‘Nữ thần biển Siren*’ – Ca sĩ Tang Đồng, cùng cô ấy đi trên thảm đỏ, là người tổ chức giải Kim Bách Linh của chúng ta lần này tổng tài Vinh Hiển của Lạc thị Lạc Hưởng Ngôn Lạc tiên sinh, Lạc Nhị gia đồng thời cũng là khách quý được mời lên trao giải năm nay! Vâng, xin mời hai vị lưu lại bàn kỷ niệm ký tên, cảm ơn, cảm ơn hai vị đã đến.....”

*Siren: các nữ thần biển có hình dạng mặt người thân chim sống trên các hòn đảo ở Địa Trung hải (nàng tiên cá trong thần thoại Bắc Âu cũng được gọi là Siren nhé). Các nàng tiên chim này có giọng hát rất hay làm mê hoặc những người đi biển, làm họ u mê để mặc thuyền va vào đá.

Lạc Hưởng Ngôn đứng ở bên cạnh chờ Tang Đồng ký tên xong, sau đó phong độ vươn tay, ý bảo Tang Đồng đi vào hội trường trước.

Tang Đồng hướng anh gật đầu một cái, bước vào trước.

Sớm đã có tiểu thư tiếp tân ở bên cạnh chờ, hướng dẫn bọn họ ngồi vào chỗ của mình.

Tang Đồng ngồi ở trước mấy hàng, mà Lạc Hưởng Ngôn trực tiếp được an bài ở hàng ghế thứ nhất, hai người cách nhau cũng không xa lắm.

Cùng nghệ sĩ xung quanh chào hỏi, nhẹ giọng cười nói mấy câu, không bao lâu, các minh tinh cũng đã đến đủ, buổi lễ trao giải bắt đầu.

Tang Đồng bởi vì cảm thấy mình không lấy được giải thưởng, liền cảm thấy nhẹ nhõm, ngồi ở đó nghe từng người một nhận được giải thưởng phát biểu cảm nghĩ.

Buổi lễ trao giải dần dần tiến lên cao trào.

Trên màn hình lớn xuất hiện đặt danh sách những ca sĩ được đề cử giải nữ ca sĩ xuất sắc nhất, trừ Tang Đồng, còn có một số ca sĩ khác rất có thực lực.

Tang Đồng trong lòng có chút tiếc nuối, nhưng vẫn duy trì nụ cười tự nhiên.

Cô gái dẫn chương trình cố làm ra vẻ thần bí nói: “Mọi người có biết hiện tại trên những web đang rất yêu thích ca khúc ‘Nữ thần biển Siren’ không?”

Bạn dẫn chung với cô lập tức tiếp lời: “Cô đang muốn nói ấy đó là vị nữ thần có tiếng hát tuyệt đẹp, có thể mê hoặc lòng những người đi biển sao?”

“Đúng vậy, nhưng hiện tại, vị nữ thần này không còn là nhân vật trong thần thoại nữa, không tin anh hãy thử nghe một đoạn ca khúc này, xem một chút có phải như mọi người đánh giá hay không, dùng linh hồn ca hát!”

Âm nhạc vang lên, giọng hát như miếng băng mỏng vỡ vụn, giọng nữ du dương biến ảo, chấn động lòng người.

Là Siren Mọi người phấn khởi la hét.

Cô gái dẫn chương trình vẻ mặt say mê nói: “Như thế nào? Có phải rất mê hoặc hay không?”

“Đúng vậy a Đúng vậy a, cực kỳ dễ nghe!”

Cô gái dẫn chương trình hướng về phía mọi người cười nói: “Cho nên, năm nay giải nữ ca sĩ xuất sắc nhất, chính là nữ thần biển Tang Đồng của chúng ta ——“

Máy quay chuyển qua khán đài, quay cận cảnh Tang Đồng.

Tang Đồng vui mừng cười cười, vẫn cảm giác cô đang nghe lầm.

Người dẫn chương trình cao giọng nói: “Xin mời nữ ca sĩ Tang Đồng lên sân khấu!”

Tang Đồng lúc này mới phản ứng được, thu hồi khuôn mặt khiếp sợ, nhanh chóng điều chỉnh tốt trạng thái, đứng thẳng người chậm rãi đi lên bục lĩnh thưởng.

Người chủ trì theo thường lệ nói một chút lời ca ngợi cùng khích lệ, sau đó mời khách mời lên sân khấu.

Lạc Hưởng Ngôn đứng lên, thong thả ung dung sửa sang quần áo và vạt áo chẳng có tí nếp gấp nào, động tác không nói ra được ưu nhã cùng tự phụ ra sao, giống như là quý tộc châu Âu thời Trung Cổ, kiêu ngạo, cố tình lại mang theo chút cảm giác du côn, lôi cuốn sự chú ý của phụ nữ.

Lạc Hưởng Ngôn khoe môi nhếch lên một nụ cười nhạt, không nhanh không chậm đi lên sân khấu, từ trong tay tiểu thư lễ tân nhận lấy cúp, sau đó đưa tới trước mặt Tang Đồng.

Tang Đồng nhìn thấy hấn trong mắt mang theo cảm kích, trịnh trọng nhận lấy chiếc cúp Kim Bách Linh này, sau đó lễ phép vươn tay cùng Lạc Hưởng Ngôn bắt tay.

Lạc Hưởng Ngôn trong mắt đột nhiên cực nhanh thoáng qua nụ cười không mang theo ý tốt, nhanh chóng nắm lấy tay cô kéo lại, cúi đầu ưu nhã mà phong độ ở trên mu bàn tay cô lưu lại một nụ hôn.

Tuần nam mỹ nữ đứng chung với nhau hình ảnh vô cùng xinh đẹp, Lạc Hưởng Ngôn tựa như một người ký sĩ phong lưu tiêu sái, thành kính, tràn đầy ái mộ hôn lên mu bàn tay công chúa.

Nhưng Tang Đồng lại đang cố gắng khống chế vẻ mặt của mình, để inh cười dường như khó coi như vậy, nếu không quá mức kinh ngạc chẳng phải làm trò cười cho người ta ư.

Dưới đài xôn xao một hồi, tiếng vỗ tay như sấm, không khí của hiện trường được đẩy lên cao nhất.

Lạc Hưởng Ngôn nghiêng đầu, lộ ra nụ cười xấu xa, hướng về phía micro trong tay người dẫn chương trình nói: “Tang tiểu thư không hổ với danh xưng nữ thần biển Siren, tiếng hát xác thực mê hoặc lòng người.”

* * *

16. Chương 16

Chương 16. Đối phó với lưu manh phải hung ác

Lạc Hưởng Ngôn nói lời này giọng điệu có chút thâm ý, nụ cười trên mặt người dẫn chương trình lập tức mang ý vị sâu xa.

Tang Đồng không ngu ngốc, cũng phản ứng kịp vị Lạc Nhị gia nổi danh khó hầu hạ này là đang có ý trêu chọc cô, mặc dù rất cảm kích đối phương trọng nghĩa cứu giúp, cũng không khỏi ở trong lòng thầm mắng hấn hành vi không đứng đắn, phong lưu thành tánh.

Người dẫn chương trình cười ha hả không ngớt rồi nói : “Lạc Nhị gia ở nước ngoài học tập mấy năm quả thật đã bị ảnh hưởng bởi văn hóa phương Tây..... Tốt lắm, hiện tại xin mời tân ca hậu của chúng ta có vài lời phát biểu với mọi người!”

Tang Đồng không dấu vết cọ cọ mu bàn tay trên váy, cười cười, ánh mắt chậm rãi quét qua dưới sân khấu, trong lòng tiếc nuối, ở tại thời khắc như vậy, Lương Nguyên cư nhiên không đến chứng kiến.

Tang Đồng hơi thu hồi tầm mắt, vừa đứng đối diện với ánh mắt đầy thâm ý của Lạc Hưởng Ngôn.

Tang Đồng trong lòng không hiểu giật mình, có chút rối loạn dời đi tầm mắt, lặng lẽ hít vào thở ra, hướng về phía micro nói: “Có thể nhận được giải thưởng này, tôi vô cùng ngoài ý muốn, tôi có thành tựu của ngày hôm nay, đều là dựa vào Dương Húc Văn lão sư hết lòng vun trồng, đồng thời cũng cảm tạ Mia đã dẫn dắt và hỗ trợ tôi! Tôi hi vọng sau này có thể mang lại ọi người nhiều niềm vui hơn, âm nhạc là ngôn ngữ đẹp nhất, giai điệu là cuộc sống, ca từ là chuyện xưa. Hy vọng có thể dùng ngôn ngữ đẹp nhất, kể lại nhiều hơn những câu chuyện xưa cảm động lòng người. Cảm ơn mọi người!”

Tang Đồng cầm chiếc cúp nặng trĩu

, trong tiếng vỗ tay nhiệt liệt quay trở về chỗ ngồi.

Buổi lễ trao giải sau khi kết thúc chính là tiệc rượu chúc mừng. Hàn Tả Tả xách túi đi tìm Tang Đồng, giúp cô trang điểm, sửa sang lại xong xuôi, sau đó cùng cô đi vào khách sạn.

So với buổi lễ, tiệc rượu hiển nhiên náo nhiệt hơn rất nhiều, tốp năm tốp ba xúm lại nói chuyện, Tang Đồng một đường đi qua, có rất nhiều người cười nói chúc mừng cô, cười đến mặt cũng cứng ngắc rồi.

Cả đêm đi giày cao gót, Tang Đồng sắp đứng không nổi, bước chân khó khăn đi tới ban công.

Ban công và đại sảnh tựa như hai thế giới, cửa thủy tinh đem thân ảnh lung linh xinh đẹp của cô cách ly với thế giới hào nhoáng, Tang Đồng đỡ bả vai Hàn Tả Tả ngồi trên ghế, cau mày oán trách: “Một chết đi được, tại sao nhất định phải mang loại giày cao gót này? Mười mấy cm giống như đi cà kheo..... Tớ cũng không có lùn à nha!”

Hàn Tả Tả đưa cho cô một ly nước, tức giận liếc mắt nói: “Ai bảo cậu khí thế không đủ, chỉ có từ chiều cao lấy được chút khí thế! Hay là..... Muốn cho cậu thoát ra phong cách của tân ca hậu, hạc đứng trong bầy gà?”

“Không uống không uống.....” Tang Đồng chán ghét đẩy cái ly ra “Cả đêm uống nhiều sâm banh như vậy, tớ hiện tại chỉ cần thoáng động một cái đã cảm thấy trong bụng phát ra tiếng nước, người không biết còn tưởng rằng tớ muốn vỡ nước ối đấy.....”

“Phốc ——“

Trong góc tối đột nhiên truyền ra một tiếng cười nhẹ, Hàn Tả tả cảnh giác đứng lên quát hỏi: “Là ai?”

Trong bóng tối đi ra một người, lễ phục màu đen để cho hắc cơ hồ cùng hắc ám hòa làm một thể, phải cố ý quan sát mới nhận ra.

“Lạc Nhị gia?”

Tang Đồng cuối cùng cũng có cơ hội, liền vội vàng đứng lên, sửa lại làn váy một chút, trình trọng đối với ân nhân cứu mạng cúi đầu chào một góc 90 độ.

Lạc Hưởng Ngôn sợ hết hồn, thuốc lá đang kẹp ở trong tay vuốt vuốt lập tức rơi xuống đất.

Lạc Hưởng Ngôn cau mày, chần chờ hỏi: “Cô đây là..... đang bá tể tổ tiên sao?”

Tang Đồng động tác đứng dậy dừng lại, đột nhiên cảm thấy động tác mình trình trọng nói cảm tạ đặc biệt ngu đi.

Lạc Hưởng Ngôn cười cười: “Được rồi, cô hành đại lễ lớn như vậy làm chi, nhắc tay chi lao, lại nói tôi cũng chỉ là trả lại cho cô một cái nhân tình mà thôi!”

Tang Đồng trừng mắt nhìn, không rõ chân tướng: “Nhân tình gì?”

Lạc Hưởng Ngôn mới vừa lấy ra một điều thuốc khác, nghe vậy lại rơi trên mặt đất, sau đó chậm rãi ngẩng đầu lên, không thể tin nhìn chằm chằm cô: “Cô quen?”

Ánh mắt kia quá mức quỷ dị, Tang Đồng do dự nhìn Hàn Tả Tả bên cạnh một chút, lúng túng nói xin lỗi: “Ngượng ngùng.....”

Lạc Hưởng Ngôn thật sâu thở dài, cư nhiên bị coi nhẹ! Hắc đời này còn chưa bị coi thường như thế đâu! Đặc biệt là phụ nữ!

“Cô đụng vào tôi, lại giúp tôi băng bó vết thương.....”

Tang Đồng đột nhiên nghĩ tới, vui mừng bật thốt lên hỏi: “Anh là người ở Túy Miêu?”

Hàn Tả Tả không muốn tiếp tục dò xét biểu tình của Lạc Hưởng Ngôn rồi, đau xót cầm tay Tang Đồng: “Tôi đi ra ngoài trước, các người từ từ tán gẫu.....”

Tang Đồng gượng gượng cười hai tiếng: “Ngày đó anh có đi bệnh viện chưa? Vết thương như thế nào rồi?”

Lạc Hưởng Ngôn im lặng: “Cô đáng người lại không lớn, có thể đụng bị thương tôi sao? Vết thương là trước kia không cẩn thận gây ra, cùng cô không có gì quan hệ.....”

Tang Đồng thở phào nhẹ nhõm: “Vậy thì tốt..... Chỉ là anh đối với tôi có ân cứu mạng, về sau có cái gì tôi có thể giúp, tôi nhất định dốc hết sức đi làm!”

Lạc Hưởng Ngôn nhìn Tang Đồng bộ dáng không có ý gì khác ngoài muốn báo đáp ra, liền không nhin được trong lòng vui vẻ, khóe mắt dư quang cảm thấy có ánh đèn chột lóe, không khỏi nở cười xấu xa.

“Ừm, để cho tôi suy nghĩ một chút..... Cũng không phải là không có cách nào báo đáp, ân cứu mạng sao — không bằng cô lấy thân báo đáp như thế nào?”

Nói xong không đợi cô kịp phản ứng, nhanh chóng tiến lên một bước, cầm bả vai của cô vừa dùng lực, đè cô ở trên lan can ban công, cúi đầu hôn lên.

Tang Đồng cả kinh, nhưng còn không kịp phản ứng đã bị hấn cầm giữ, phía sau thất lưng chống đỡ lan can, nửa người trên nghiêng ra bên ngoài khiến cô cảm thấy vô cùng sợ hãi, không tự chủ đưa tay nắm lấy phần áo trước ngực của hắn, nhìn qua tựa như hai người đang ôm hôn thắm thiết vậy.

Lạc Hưởng Ngôn say mê ngậm môi cô mút vào, dùng răng nhẹ nhàng gặm nuốt, đầu lưỡi có lực linh hoạt đẩy ra phòng tuyến của cô, mang theo cường thế không cho cự tuyệt, gầy nhẹ chậm quét, cực kỳ sắc tình trêu chọc.

Tang Đồng đại não trống rỗng, Lạc Hưởng Ngôn hôn so với Lương Nguyên hoàn toàn khác nhau, Lương Nguyên mỗi lần đều là khắc chế lễ độ, tư vị khô mát cùng Lạc Hưởng Ngôn mười phần hơi thở nam nhân hoàn toàn bất đồng, Lạc Hưởng Ngôn hôn mang theo tính xâm lược, bá đạo tình dục, khiến cho người ta trầm luân.

Hơi thở lạnh lạnh mang theo mùi thuốc lá cuốn tới, môi trên bị đầu lưỡi có lực quét qua, thân thể nhạy cảm giật mình một cái, Tang Đồng tay bắt lấy quần áo hắn bắt đầu dùng sức khước từ, ra sức giằng co.

Lạc Hưởng Ngôn cũng không miễn cưỡng, chiếm được tiện nghi liền rút lui, hai mắt sáng quắc nhìn Tang Đồng sắc mặt đỏ ửng lên, vẫn chưa thỏa mãn liếm môi một cái, có vẻ cực kỳ kích tình. Sắc tình trêu đùa, sau đó lưu manh mà cười.

Tang Đồng đầu tiên là xấu hổ, tiếp theo liền giận dữ, giơ tay lên lưng hung hăng lau miệng, cắn răng nghiêng lợi mắng: “Hạ lưu!”

Lạc Hưởng Ngôn cười càng vui vẻ, đưa ra ngón tay thon dài lẳng lơ vô cùng lắc lắc, nghiêm mặt nói: “Là phong lưu, không phải hạ lưu!”

Tang Đồng cực kỳ tức giận xông lên, nhanh chóng nhấc chân hung hăng đạp lên chân của hắn, đem trọng lực tập trung ở gót giày dùng sức nghiền nghiền.

Lạc Hưởng Ngôn đau đến mặt tái xanh, cắn răng từng chữ từng chữ bắn ra ngoài: “Cô nãi nãi, không muốn náo loạn để người khác vây xem thì buông ra chân!”

Tang Đồng còn chưa hả giận, một cùi chỏ hung hăng thúc vô bụng hắn, lúc này mới nhấc chân, từ trên cao nhìn xuống Lạc Hưởng Ngôn đang khổ sở khom lưng, lạnh lùng nói: “Thử đoạn thổ phỉ, giở trò lưu manh cư nhiên đùa bỡn đến trên đầu cô nãi nãi nhà anh, nếu có lần sau nữa, tôi phế anh!”

Nói xong, cũng không quan tâm chân đau, tức giận cố gắng ngẩng đầu ưỡn ngực hướng đại sảnh đi tới.

Lạc Hưởng Ngôn vịn ghế ôm bụng thở gấp, cắn răng mở miệng nói: “Người phụ nữ ác độc như cô..... Sao còn có thể bị người hãm hại!”

Tang Đồng bước chân ngừng lại một chút, liền nghe đến Lạc Hưởng Ngôn giễu cợt nói: “Cô ta không phải là đồng môn của cô ư, cư nhiên một chút tình cảm và thể diện đều không lưu lại! Xem cô hung hãn như vậy, làm sao có thể gặp kẻ liễu yếu đào tơ như vậy chứ? Chắc là, cũng không phải là bằng hơi sức..... Quả nhiên ngực lớn nhưng không có đầu óc!”

Tang Đồng bỗng nhiên quay đầu: “Đồng môn? Người đồng môn nào của tôi?”

Lạc Hưởng Ngôn bĩu môi: “Cô hỏi tôi tôi hỏi ai? Cũng không phải chỉ là một cái tên..... Bắt quá nha, nếu như cô cầu xin tôi, tôi liền giúp cô tra rõ như thế nào?”

Tang Đồng cười lạnh: “Đừng hòng tưởng bở! Ít ở đó khích bác ly gián đi, một đại nam nhân cùng các thím ba hoa giống y như nhau ở sau lưng nói xấu người khác, tôi thật sự xem thường anh!”

Nói xong Tang Đồng không thèm để ý tới hân, sải bước đi khỏi ban công.

Tang Đồng một mình trở lại đại sảnh, vừa đứng chạm mắt Lương Tiểu Nghệ.

Tang Đồng vui mừng bước nhanh hai bước tới hỏi: “Sao cậu lại tới đây? Cậu tới lúc nào?”

Lương Tiểu Nghệ mím môi cười nói: “Tôi được một lát rồi, tìm khắp nơi cũng không thấy cậu đâu..... Ừ, đây là tờ giúp anh hai mang quà tặng cho cậu, chúc mừng cậu thành công!”

Tang Đồng vui mừng phần chần nhận lấy túi giấy, là một chai rượu đỏ.

Lương Tiểu Nghệ trong ánh mắt tràn đầy sùng bái cùng vui sướng: “Tang tỷ tỷ thật là lợi hại, nhanh như vậy đã có thể trở thành ca hậu..... A, tờ còn chưa có chúc mừng cậu nha!”

Tang Đồng khoác tay Lương Tiểu Nghệ nói: “Đừng đừng, tờ cả đêm nghe chúc mừng nghe deens đau cả đầu, đi đi đi, chúng ta lặng lẽ đi đến chỗ của Lương Nguyên đi!”

Đêm đó Tang Đồng lôi kéo Lương Tiểu Nghệ sớm rời khỏi, mang theo bình rượu đỏ chúc mừng này tìm Lương Nguyên chia sẻ, căn bản không nghĩ tới lời mình và Lạc Hưởng Ngôn nói đều bị Hàn Tả Tả nghe hết một chữ cũng không bỏ sót.

Lạc Hưởng Ngôn là ai, ở trong giới lẩn lộn từng ấy năm, đối với hân khen ngợi là không đồng nhất. Có người thích hân thanh niên tài tuấn thủ đoạn phi phạm, có người ghen ghét hân hành vi phong lưu phóng đảng không kềm chế được. Phụ nữ bên cạnh Lạc Hưởng Ngôn chưa từng có ai lặp lại, bạn gái lâu nhất cũng chẳng quá nửa tháng. Người đàn ông nguy hiểm như vậy cố tình lại xuất thân từ Lạc gia hiển hách, có quyền thế địa vị vô số người hâm mộ.

Tang Đồng không suy nghĩ nhiều, Hannah cũng không đoán hoài tới cô, tự nhiên sẽ không nói cho cô biết nội tình. Nhưng Hàn Tả Tả trong lòng lại vô cùng rõ ràng. Lúc ấy ở trong phòng, là Lạc Hưởng Ngôn đem Tang Đồng ôm đi, ở trong mắt đám người đó, Tang Đồng dĩ nhiên là người của Lạc Hưởng Ngôn, bọn họ làm sao còn dám đánh chú ý với cô, ra làm ăn kiếm sống, nịnh bợ Lạc Nhị gia còn không kịp, cho nên năm nay danh hiệu ca hậu, Tang Đồng trong lòng hoang mang, Hàn Tả Tả nhưng là một chút lo lắng cũng không có.

Hàn Tả Tả hi vọng Tang Đồng có thể cùng hân giao hảo, có hân bảo bọc, từ đó tiền đồ thuận buồm xuôi gió, đồng thời, lại không yên lòng bạn tốt của mình, lo lắng cô bị người khi dễ, liền không thể làm gì khác hơn là canh giữ ở bên ngoài ban công, không xa không gần mà chú ý cô ấy.

Tang Đồng vừa đi, Hàn Tả Tả liền lập tức đẩy cửa đi ra ban công.

Lạc Hưởng Ngôn lười biếng ngồi ở trên ghế, giương mắt nhìn cô một chút, không chút để ý mở miệng: “Sao nào, không phải trung thành đỡ cho chủ mà tới chứ?”

Hàn Tả Tả trầm mặc một hồi lâu, vô cùng thành khẩn nói: “Lạc Nhị gia, tôi thay Tang Đồng nhận lỗi với anh, cô ấy tuổi trẻ nông nổi không hiểu chuyện, anh đại nhân đại lượng chớ cùng cô ấy so đo.”

Lạc Hưởng Ngôn quay mặt sang nhìn thẳng cô: “Nói mục đích.”

Hàn Tả Tả cũng không vòng vo, trực tiếp mở miệng: “Lạc Nhị gia biết nội tình Tang Đồng bị hãm hại sao?”

Lạc Hưởng Ngôn sờ sờ cằm: “Không phải biết tường tận, chỉ là..... Tôi vừa vắn ở góc hành lang nghe được chút chuyện thú vị. Chắc chắn, Mia các người thật lắm kẻ tài giỏi, thủ đoạn lòng xúi giục mượn đao giết người này, thật là làm cho người ta mở mang tầm mắt.”

Hàn Tả Tả lơ đãng cười cười, ánh mắt lạnh lẽo: “Có phải người này hay không?”

Lạc Hưởng Ngôn liếc màn hình điện thoại di động một cái, cười nói: “Nha đầu này cũng không nên khinh thường.....”

Nói xong từ trên xuống dưới quan sát cô, cuối cùng ánh mắt dừng lại ở trước ngực Hàn Tả Tả ngực, chắc chắn hai tiếng, tiếc nuối thở dài nói: “Thật là không tệ, đáng tiếc..... Tôi thích phụ nữ thông minh xinh đẹp, lại không thích quá mức thông minh.”

Hàn Tả Tả cũng không tức giận, thoải mái mặc hần nhìn đủ, nhìn chăm chăm Lạc Hưởng Ngôn nghiêm túc nói: “Vây cũng thật là vinh hạnh của tôi!”

Lạc Hưởng Ngôn cứng họng.

Hàn Tả Tả thu hồi điện thoại di động, nghênh ngang rời đi.

Rống —— Lạc Hưởng Ngôn gãi gãi cằm, Mía lúc nào thì có nhiều phụ nữ thú vị như vậy?

* * *

17. Chương 17

Chương 17. Quyết định tham gia diễn xuất

Chủ nhật Lạc Hưởng Ngôn hiếm khi ở nhà không đi ra ngoài lêu lổng, Tang Đồng gói lên trên đùi hần, trong ngực ôm gối ôm, nhàm chán đến chết nhìn tin tức giải trí trên TV.

Lạc Hưởng Ngôn chịu khổ nô dịch, đem vải trong đĩa cây bóc cẩn thận, sau đó đưa đến khoe miệng Tang Đồng, tay dính đầy nước nhưng ngay cả một quả cũng không ăn được.

Màn hình TV vừa chuyển, liền nhìn thấy Lạc Hưởng Ngôn một thân áo sơ mi màu vàng nhạt vừa người, nút áo trước ngực cởi ra, lộ ra cơ ngực như ẩn như hiện.

Lạc Hưởng Ngôn hướng về phía ống kính cười đến vô cùng thuần lương: “Vợ tôi hết sức quan tâm công việc từ thiện, đoạn thời gian trước vì dạ tiệc từ thiện vẫn luôn vất vả, cho nên tinh thần áp lực quá lớn, sinh ra triệu chứng giả có thai, đã đến bác sĩ xem qua, hiện tại không có gì đáng ngại, đang ở nhà tĩnh dưỡng.”

Ký giả phỏng vấn nói chút lời ca ngợi và chúc phúc Tang Đồng.

Lạc Hưởng Ngôn cười cười nói: “Tôi nhất định sẽ chuyển lời, cảm ơn mọi người đã quan tâm chúng tôi, xin hãy yên tâm, vợ chồng chúng tôi đồng tâm hiệp lực, nhất định sẽ sớm ngày sinh hạ bảo bảo!”

Tang Đồng xem đến đây, nuốt vào trái vải đồng thời hung hăng cắn ngón tay Lạc Hưởng Ngôn còn chưa kịp thu hồi lại.

“Ngao —— em là cầu sao!”

Lạc Hưởng Ngôn cau mày, phản xạ có điều kiện mà đem ngón tay bị cắn đau bỏ vào miệng mút.

Tang Đồng vốn muốn phản bác lại, vừa ngẩng đầu nhìn thấy hần động tác tự nhiên như vậy, sắc mặt đỏ lên, làm bộ cái gì cũng không nhìn thấy nằm trở về.

“Đáng đời, ai cho anh nói lung tung!”

Lạc Hưởng Ngôn “Hừ” một tiếng, không khỏi hả hê nói: “Tại sao gọi là nói lung tung? Anh nói như vậy, hai chúng ta trong mắt người khác chính là đôi vợ chồng ân ái lại thiện lương, Lạc thị hình tượng dĩ nhiên sẽ tốt hơn! Em còn không biết, đoạn video này lúc được phát sóng, cổ phiếu Lạc thị lập tức tăng lên không ít.....”

Tang Đồng châm biếm: “Lạc thị quan hệ xã hội quả nhiên lợi hại, chắc chắn, thật là làm cho người ta mở mang tầm mắt nha! Lạc Đà sao anh không để cho phòng quan hệ xã hội cải thiện chính hình tượng ngựa đực của anh vậy? Cũng để cho người ngoài nhìn xem anh Lạc Hưởng Ngôn là thế hệ thanh niên trọng tình cảm có đạo đức tác phong đứng đắn làm việc hữu ích a!”

Lạc Hưởng Ngôn không cho là đúng hừ nói: “Em thì biết cái gì, hình tượng như vậy đối với đại đa số phụ nữ mà nói mới là hấp dẫn trí mạng! Tình cảm sâu đậm? Cái gì gọi là trọng tình cảm? Hữu tình cái rắm!”

Tang Đồng nhất thời im lặng.

Trong TV, cô gái dẫn chương trình hưng phấn nói: “Hôm qua mười giờ tối, nam ca sĩ trẻ đang được yêu thích Chữ Tự Thần ở ngoài đường phố đánh ký giả.....”

Tang Đồng bỗng nhiên ngồi dậy, thấy trên màn ảnh tình hình hỗn loạn, vội vàng lấy điện thoại di động ra gọi.

Hàn Tả Tả bên kia cúp điện thoại, một lát sau mới gọi lại.

Tang Đồng liền vội vàng hỏi: “Này, Tả Tả cậu bây giờ đang ở đâu? Có chuyện gì hay không?”

Điện thoại bên kia rất ồn ào, Hàn Tả Tả thanh âm mơ hồ nói: “Ừm, tớ đang uống rượu nha, cậu tới đây cùng tớ.....”

Tang Đồng vừa nghe liền lo lắng, hỏi rõ ràng địa chỉ vội vàng chạy tới.

Hàn Tả Tả tâm tình không tốt lắm, trên bàn đã đầy những vỏ chai rượu, mà cô vẫn còn đang uống không ngừng.

Tang Đồng vọt vào quầy rượu, đặt mông ngồi ở bên cạnh Hàn Tả Tả, hào phóng vỗ bàn một cái nói: “Thêm một chục nữa!”

Hàn Tả Tả mắt say lơ lơ mông lung nhìn cô hỏi: “Cô không phải là ‘đã mang thai’ rồi hả? Thế nào còn uống rượu?”

“Không thể a, phải Uống....uồ...ng! Coi như thật mang thai, gặp Đại Tả cậu không vui vẻ tớ cũng phải tiếp rượu a!”

Hàn Tả Tả bật cười: “Quả nhiên đàn ông đều không nhờ vả được..... Cậu nhìn Chữ Tự Thần coi, tớ mệt sống mệt chết đem hần nâng lên vị trí hôm nay, hần thì tốt rồi, chỉ thiếu kiên nhẫn liền đánh người, đánh người cũng không nhìn một chút đối tượng là ai, đặc tội ai cũng không thể đặc tội Cầu Tử a, tất cả cố gắng trước nay đều mất sạch! Bây giờ bị công ty phải sạch quan hệ tương lai hần phải như thế nào a!”

Tang Đồng buồn bực: “Lần trước gặp mặt cảm thấy hần thật chừng chặc a, chuyện gì có thể làm cho hần không nhận được hươu năm đầm?”

Hàn Tả Tả than thở: “Ký giả kia chụp ảnh trên đường, tớ và Chữ Tự Thần cùng nhau đi ăn khuya vân vân và vân vân đều bị hần chụp được..... Sau đó Tự Thần bảo hần xóa hết hình đi, hần không chịu, sau liền phát sinh tranh chấp, tên ký giả kia nói..... Nói tớ Hàn Tả Tả chỉ cần giang hai chân là có thể ba hai Tiểu Minh Tinh phát lên nổi tiếng! Tự Thần vừa nghe thì tức giận, tớ không có ngăn lại, đánh gãy hai cái xương sườn của tên đó.....”

Tang Đồng oán thăm, là không có ngăn lại hay là không muốn ngăn?

Hàn Tả Tả phiền muộn nhìn chằm chằm vào ly rượu nói: “Cũng bởi vì sự việc lần này, mấy quảng cáo lớn mời Tự Thần làm phát ngôn cũng bị hủy bỏ, ngay cả thông báo cũng không có, vốn là mấy tấm hình chụp trước đó cũng bị loại bỏ.....”

Tang Đồng nâng trán: “Tả Tả a, cậu muốn bảo tớ làm cái gì liền trực tiếp nói, không cần giả bộ bộ dạng nhu nhược không chỗ nương tựa như vậy, thật không thích hợp với cậu chút nào!”

Hàn Tả Tả là ai? Có chuyện gì làm khó được cô! Nếu như thực sự gặp phải ký giả không có mắt, không cần Chữ Tự Thần động thủ, Hàn Tả Tả cũng có thể khiến cho hần hối hận đã sinh ra trên đời này. Lại nói..... Chuyện nhỏ xiu xiu như vậy Tang Đồng cũng không xem ra gì, huống chi là Hàn Tả Tả? Cô sao có thể có bộ dáng mặt ủ mày ê chứ!

Hàn Tả Tả trong nháy mắt thu hồi đau khổ trên mặt, vội ho một tiếng nói: “Chuyện Tự Thần đánh ký giả ảnh hưởng quá lớn, phải nghĩ biện pháp thay đổi hình tượng..... Nghiêm Dực Toàn muốn quay một bộ phim mới, tớ và Nghiêm Đạo đã bàn bạc qua, bên trong có một nhân vật có thể cho Tự Thần, mặc dù không là vai chính, nhưng là đất diễn cũng không ít, đây là một cơ hội rất tốt..... Tang Đồng, Nghiêm Đạo ra điều kiện chính là bảo tớ mời cậu diễn vai nữ chính.”

“Phốc ——” Tang Đồng một ngụm rượu phun ra thật xa, kinh ngạc nói “Cái gì? Nói tớ diễn vai nữ chính? Nghiêm Đạo bị đứt gân não đi! Tớ đã rút khỏi giới hơn ba năm rồi!”

Hàn Tả Tả tỉnh táo tháo xuống khăn che ở trước mặt: “Cậu biết đó, Nghiêm Đạo người này mỗi lần bấm máy đều làm ra những việc ngoài dự tính của mọi người..... Lại nói cậu đã từng là ảnh hậu không phải sao? Cậu diễn bộ phim kia cũng không tệ, ông ấy sao không thể tìm cậu diễn?”

Tang Đồng nhớ tới thời huy hoàng ngày đó, không khỏi trong lòng đau xót.

“Tớ vì chuyện gì không muốn tiếp tục diễn xuất, người khác không biết..... Tả Tả cậu còn không biết sao?”

Hàn Tả Tả trầm mặc chốc lát, nghiêm túc nói: “Cậu từ nhỏ đã như vậy, giống y như bàn tính hạt châu, không gảy không động..... Trốn tránh hữu dụng sao? Lương Tiểu Nghệ con tiện nhân kia không phải cũng vẫn khi dễ đến trên đầu cậu sao? Lại nói..... Cậu thật có thể để xuống sao? Cậu dám nói cậu không thích ca hát, không thích diễn xuất sao?”

Tang Đồng bị nói á khẩu không trả lời được, lặng lẽ bưng ly rượu lên.

Thời điểm mới vừa vào làng giải trí, Tang Đồng quả thật không quan tâm có thích hay không, nhưng thời gian lâu dài, người ái mộ càng ngày càng nhiều, cô đột nhiên phát hiện thì ra mình có thể mang cho người khác nhiều cảm xúc như vậy. Sau này, cô là thật tâm công tác, quà tặng người hâm mộ đưa tới đều cẩn thận cất giữ, mỗi một phong thư đều nghiêm túc đọc xem những gì bọn họ viết. Cô ra sức, không phải là bởi vì sự chuyên nghiệp, mà là vì thể hiện tới đa giá trị bản thân mình.

Ban đầu rút lui, cũng là bị bắt buộc a.....

Hàn Tả Tả bất thành linh nói: “Thật ra là Lạc phu nhân bảo tớ tới tìm cậu! Nghiêm Đạo nhìn trúng cậu, biết cậu sẽ không dễ dàng tiếp nhận, nên đi tìm mẹ chồng cậu để cho bà ấy khuyên cậu, Lạc phu nhân liền lấy đây là điều kiện, chỉ cần cậu đồng ý đóng vai nữ chính, chuyện của Tự Thần sẽ không thành vấn đề!”

Tang Đồng kinh ngạc, Lạc phu nhân lại đánh chủ ý quái lạ nào đây!

Hàn Tả Tả thở dài nói: “Tang Đồng, cậu chừng nào thì có thể chân chính vì bản thân mà đưa ra lựa chọn, không chịu bị người khác ảnh hưởng, chỉ vì bản thân yêu thích?”

Tang Đồng uống xong rượu trong chén, nói: “Để cho tớ suy nghĩ trước đã.....”

Biết Hàn Tả Tả không có việc gì, Tang Đồng liền tạm biệt cô, chưa về nhà ngay, mà trực tiếp đi tìm Lạc phu nhân.

Lạc phu nhân đánh bài hơn nửa ngày, vận may tốt vô cùng, thắng không ít tiền, lúc này tinh thần cũng vui vẻ, nhìn thấy Tang Đồng khó được lộ ra nụ cười hòa ái.

Lạc phu nhân đem vị trí tặng cho người khác, mang theo Tang Đồng đi lên lầu.

Tang Đồng còn chưa có chuẩn bị tốt nên mở miệng như thế nào, liền nghe Lạc phu nhân một hơi tán dương: “Tiểu Hàn tay chân thật nhanh nhẹn!”

Tang Đồng im lặng, một hồi lâu mới chậm rì rì nói: “Mẹ, ngài lần sau lúc muốn con làm việc gì, có thể hay không thông báo trước một chút.....”

Lạc phu nhân khinh thường nhìn cô một cái: “Con? Thôi đi, mẹ có thể sai được con sao!”

Tang Đồng lúng túng sờ sờ lỗ mũi hỏi: “Mẹ, Nghiêm Đạo tại sao phải tới tìm con diễn vai nữ chính? Con nhớ được dưới trường Vinh Hiển có rất nhiều nữ nghệ sĩ so với con điều kiện tốt hơn rất nhiều.....Bằng không ty khác cũng có rất nhiều ứng viên thích hợp nha?”

Lạc phu nhân híp híp mắt, không trả lời vấn đề của cô, nhàn nhạt mở miệng: “Tang Đồng, con có phải lúc đó cho là không có trợ giúp của con Lạc gia sẽ không vượt qua được cửa ải khó khăn hay không?”

Tang Đồng không hiểu đề tài thế nào đột nhiên chuyển tới vấn đề này, nhất thời lúng ta lúng túng không biết làm sao trả lời.

Lạc phu nhân cười nói: “Lạc gia từ lúc tiến vào cái vòng luẩn quẩn này, gió to sóng lớn gì chưa từng thấy qua? Bất quá chỉ là một công nhân bị chết, chẳng lẽ lại thật sự không có cách nào giải quyết sao?”

Tang Đồng trầm mặc một hồi lâu hỏi: “Mẹ, ngài muốn nói cái gì?”

Lạc phu nhân nhìn cô, thở dài nói: “Ta dường ra đứa con trai này quả thật rất tốt.....” Giọng điệu đột nhiên chuyển một cái nói “Chắc hẳn cửa hàng thời trang ‘Mỹ Ái’ con cũng không xa lạ chứ?”

Tang Đồng kinh ngạc hỏi: “Làm sao mẹ biết Mỹ Ái?”

Đột nhiên nghĩ đến ngày đó ở Vinh Hiền nhìn thấy lão Triệu quản lý Mỹ Ái, Tang Đồng trong lòng có một loại suy đoán xuất hiện.

Lạc phu nhân nhàn nhạt cười cười: “Con cho rằng với kiến thức nửa năm mình vừa học vừa chơi là có thể trở thành nhà thiết kế rồi hả? Chỉ bằng vài bức vẽ linh tinh của con, sẽ có người gấp gáp muốn mua? Đó là Hưởng Ngôn tự mình móc tiền túi mua lại..... Nó muốn giúp con, lại sợ con không vui, làm tổn thương tự ái của con, cho nên ới thu mua cửa hàng thời trang sắp đóng cửa đó với một số tiền lớn, để cho bọn họ đặc biệt thu mua thiết kế của con, thật ra thì đã sớm đổ vào không biết bao nhiêu tiền.....”

Tang Đồng sững sờ ngồi ở đó, nhớ lại những năm này Lạc Hưởng Ngôn luôn tự nhiên quan tâm, trong lòng nhất thời không biết là gì tư vị.

Lạc phu nhân nhìn chằm chằm vẻ mặt của cô, trong lòng tính toán, trên mặt như cũ không biến sắc, nói tiếp: “Vốn là ta không muốn mượn danh Hưởng Ngôn, dù sao đây cũng là nó cam tâm tình nguyện làm, ta đây sao ngược lại giống như đang bắt báo đáp ân tình, cũng sẽ làm vấy bẩn lòng tốt của nó..... Nhưng Nghiêm Đạo là bạn tốt nhiều năm của ta, bộ phim này kinh phí quá lớn, Vinh Hiền năm nay tất cả tài lực đều đặt vào bộ phim này, cho nên ta không thể không đem con trai ra sử dụng! Nghiêm Đạo nhìn trúng con, như thế nào, nữ chính không tính là bồi nhọ con chứ?”

Tang Đồng có chút do dự: “Nhưng là, con đã ba năm không có đóng phim rồi.....”

Lạc phu nhân cười khê: “Vậy thì thế nào? Bộ phim con diễn ta đã xem qua, quả thật không tệ..... Một người nghệ sĩ, cho dù thối lui ra khỏi cái vòng này, những thứ đã khắc vào cốt tủy cũng sẽ không thay đổi! Ta tin tưởng ánh mắt Nghiêm Đạo. Người dùng vội quyết định, đây là kịch bản, con cầm về xem kỹ hẳn nói.”

Tang Đồng nhận lấy kịch bản, thận trọng gật gật đầu nói: “Mẹ yên tâm, con nhất định nghiêm túc suy nghĩ.”

Tang Đồng trở về nhà liền không kịp chờ đợi móc kịch bản ra.

Khuynh tấn thiên hạ là Dương Vận Văn kim bài biên kịch viết về chuyện xưa tranh giành quyền lực, đem đại nghĩa danh tộc, lý tưởng khát vọng, yêu hận tình thù đan chung vào một chỗ. Đề tài không tính là mới mẻ độc đáo, nhưng lại thắng ở chỗ đất diễn rộng rãi, tình cảm phong phú, mấu chốt có cao trào xung đột tình cảm rất rõ ràng, nhân vật cũng rất có sức cuốn hút.

Vốn là còn chút xú do dự, nhưng sau khi xem hết kịch bản, Tang Đồng đã quyết định nhận vai diễn này.

* * *

18. Chương 18

Chương 18. Công khai quyền rũ

Lúc Lạc Hưởng Ngôn về đến nhà thấy Tang Đồng còn chưa ngủ, trong tay cầm một quyển gì đó vùi ở trên sofa, không biết đang suy nghĩ cái gì, ngay cả hắn trở lại cũng không phát hiện.

Lạc Hưởng Ngôn đi tới trước mặt cô, đưa tay ở trước mắt cô quơ quơ hỏi: “Làm gì đó? Trễ như vậy thế nào còn không đi ngủ?”

Tang Đồng cả kinh hồi hồn, quơ quơ kịch bản trong tay nói: “Không có việc gì, em mãi xem kịch bản, không để ý thời gian.”

“Kịch bản?” Lạc Hưởng Ngôn kinh ngạc rút đi kịch bản trong tay cô, vừa lật vừa hỏi, “Khuyên tấn thiên hạ? Đây không phải là bộ phim Nghiêm Đạo sắp đóng máy sao?”

Tang Đồng nhún vai một cái: “Đúng vậy a, Nghiêm Đạo mời em diễn xuất, em nói là muốn xem trước kịch bản một chút.....”

“Em muốn làm việc lại?”

Tang Đồng gật đầu một cái: “Em muốn, em mới 25, câu chuyện xưa này em rất thích, Nghiêm Đạo lại là Đạo Diễn số một, em dĩ nhiên không có lý do cự tuyệt.”

Lạc Hưởng Ngôn mày nhíu lại rất chặt: “Có phải mẹ anh tìm em rồi hay không? Bà ấy ép em ra diễn đúng hay không? Em yên tâm, chỉ cần là em không muốn, anh có thể nghĩ biện pháp.....”

Tang Đồng trừng mắt nhìn, nhìn hần bộ dạng có chút nóng nảy, không nhịn được liền bật cười.

“Lạc Đà, anh sao lại đối với em tốt như vậy chứ?”

Lạc Hưởng Ngôn nghe thấy sững sốt, vẻ mặt mất tự nhiên, làm bộ như không cho là đúng đáng về cười nhạt nói: “Anh đối tốt với em? Con mắt nào của em nhìn thấy anh đối tốt với em chứ?”

Tang Đồng nhíu mày: “Hả? Vậy sao?”

Lời còn chưa dứt liền lấy khí thế sét đánh không kịp bưng

tai nhảy dựng lên, nhào tới trên người Lạc Hưởng Ngôn, thật nhanh từ trong túi của hần rút ra một chiếc khăn tay.

Lạc Hưởng Ngôn đối với ôm ấp yêu thương nho nhỏ của cô nhận nhạo, nhưng vừa nhìn thấy thứ đồ lúc ẩn lúc hiện ở trong tay cô, không khỏi sắc mặt cứng đờ, thẹn quá thành giận muốn đi đoạt lại.

“Trả cho anh!”

Tang Đồng nhanh chóng thu tay lại, mở ra, cười nói: “Ồ, khăn tay em đưa cho anh không phải anh không thích sao? Thế nào còn mang theo bên người nha?”

Lạc Hưởng Ngôn quay mặt đi, hừ lạnh một tiếng nói: “Khăn tay của anh đã đem đi giặt, tạm thời không có cái khác sạch sẽ, không thể làm gì khác hơn là lấy cái của em vừa vặn thích hợp.....”

Tang Đồng khẽ cười một tiếng, mở ra khăn tay, màu xanh dương đậm ở một góc khăn tay, thêu hoa thể L. Đây là ban đầu Tang Đồng học thiết kế tiện tay làm được, đưa cho Lạc Hưởng Ngôn làm lễ vật, còn bị hần khắp nơi cười nhạo một phen.

Tang Đồng khẽ mỉm cười, nghiêm túc nói: “Lạc Đà, cảm ơn anh những năm qua đã chăm sóc em.”

Lạc Hưởng Ngôn có chút không tự nhiên, lỗ tai cũng ửng hồng, xoay xoay vặn vặn hừ một tiếng nói: “Nói cảm ơn thì không cần? Anh nói rồi, cảm tạ anh chỉ tiếp nhận là lấy thân báo đáp!”

Tang Đồng “Cắt” một tiếng, cầm tay khăn ném tới trên mặt Lạc Hưởng Ngôn: “Năm trước đưa cho anh một rương Durex vẫn chưa hết à?”

Không đề cập tới chuyện này còn đỡ, vừa nhắc tới Lạc Hưởng Ngôn lập tức xù lông

Năm trước Lạc Hưởng Ngôn sinh nhật, Tang Đồng vừa đúng dịp cùng hần cãi nhau, giận dữ ở trên mạng đặt hàng một rương lớn Durex size nhỏ nhất, đặc biệt thất đức gửi đến Vinh Hiến, khiến Lạc Hưởng Ngôn trong mấy tháng liền đều không có mặt mũi đi làm.

Lạc Hưởng Ngôn vừa nghĩ tới biểu tình lúc nữ trợ lý xinh đẹp ôm rương lớn Durex đưa đến trước mặt mình, trên cái rương dán chữ S khổng lồ cực kỳ chói mắt. Các cấp dưới ánh mắt phức tạp, khiến Lạc Hưởng Ngôn hận không thể đem cái rương vứt hết trên mặt bọn họ.

Lạc Hưởng Ngôn sắc mặt tối sầm, cười lạnh nói: “Anh đưa cho em ** cỡ bự em dùng hết rồi à, cũng không thấy ngực em nở nang mấy, đoán chừng đây chính là cực hạn của em rồi!”

Lạc Hưởng Ngôn tự nhiên không chịu thua thiệt, mua một rương sản phẩm lớn ngực tới cằm chọc Tang Đồng.

Tang Đồng ôm ngực hừ lạnh: “Như thế nào? Ngựa Ưng Long dễ dùng hay không?”

Lạc Hưởng Ngôn vừa nghe “Ngựa Ưng Long” suýt nữa bạo phát, nhìn chằm chằm bộ ngực Tang Đồng giấu cột: “Anh đưa cho em túi nước quần ngực siêu dày 32A cũng vô dụng sao? Khó trách đều thành ra như vậy! Bất quá coi như em mặc rồi, đoán chừng người kia sờ soạn vóc người cũng sinh bất mãn.....”

Tang Đồng giận dữ, một cú chạy lấy đà nhảy phốc lên trên người Lạc Hưởng Ngôn, đụng phải hấn lui về phía sau mấy bước mới miễn cưỡng đứng vững.

Tang Đồng hai tay ghì chặt cổ hấn, cặp chân thật chặt kẹp ở bên hông hấn, nghe ra hai hàng răng trắng tinh, hung hăng cắn lên lỗ mũi Lạc Hưởng Ngôn.

Đau đớn bén nhọn kích thích, Lạc Hưởng Ngôn lập tức không chế không được chảy nước mắt, muốn đem Tang Đồng từ trên người mình đẩy xuống, rồi lại lo lắng làm cô té, không thể làm gì khác hơn là nâng cô, chịu đựng cảm giác đau nhức đánh thẳng vào tuyến lệ.

Tang Đồng buông miệng ra, lui về phía sau một chút, thấy trên lỗ mũi anh tuần của Lạc Hưởng óng ánh hiện lên dấu răng mới mẻ, vô cùng hài lòng.

Lạc Hưởng Ngôn nâng cô, muốn sờ sờ lỗ mũi cũng không có tay mà sờ, cười khổ nói: “Cho dù em yêu anh yêu đến khắc cốt ghi tâm, cũng không cần thiết in dấu ân cá nhận trên lỗ mũi anh đi..... Yên tâm, chỉ cần một câu nói của em, anh lập tức ở trên trán xăm lên năm chữ to ‘Tang Đồng là tất cả!’”

Tang Đồng giùng giằng nhảy xuống: “Nghĩ hay thật!”

Vừa muốn xoay người rời đi, Lạc Hưởng Ngôn kéo cổ tay cô lại, cười gằn sáp lại: “Cứ như vậy bỏ đi?”

Tang Đồng trong lòng giật mình: “Vậy anh muốn như thế nào?”

Lạc Hưởng Ngôn nhích càng gần: “Không muốn thế nào, anh chỉ muốn ăn miếng trả miếng.....”

Nói xong nhanh chóng cắn lên môi Tang Đồng, hung hăng nghiền áp đi lên. Dùng lực nắm chặt cổ tay của cô, Tang Đồng bị đau không khỏi buông lỏng hàm răng đang khép chặt.

Lạc Hưởng Ngôn không chút lưu tình công kích tiến vào, đầu lưỡi mạnh mẽ hung hăng quét sạch, chuyên chọn địa phương Tang Đồng nhạy cảm, chút nhẹ chút nặng trên chọc.

Tang Đồng sao có thể là đối thủ của Lạc Hưởng Ngôn, rất nhanh liền bị đánh tới bởi, ở trong ngực hấn hóa thành một vùng nước.

Lạc Hưởng Ngôn hôn dần dần triển miên, vừa cường thế lại dịu dàng liếm mút, một tay vững vàng giữ chặt cô ở trước ngực, một tay lục lọi mò đến bên hông Tang Đồng, dò xét tiến vào trong quần áo, ở trên da thịt nhẩn nhai mà nhạy cảm chậm rãi vuốt ve.

Tang Đồng cảm thấy cả cột sống đều tê rần, hốt hoảng dè dặt bàn tay đang đốt lửa xung quanh của hấn, cố gắng nghiêng đầu sang một bên, hít thở dồn dập nói: “Chờ, chờ một chút..... Như vậy có thể hay không quá nhanh?”

Lạc Hưởng Ngôn lồng ngực phập phồng lên xuống, vô cùng bất mãn cau mày: “Nhanh? Chúng ta cũng đã kết hôn ba năm rồi còn nói là nhanh?”

Tang Đồng tránh ra, lấy tay chống đỡ ở trước ngực hấn, thở hổn hển nói: “Không được..... Em còn chưa chuẩn bị tốt!”

Sau đó không đợi Lạc Hưởng Ngôn nói ra bất mãn, lập tức chạy về phòng của mình.

Đóng cửa lại, Tang Đồng mới phát hiện ra tim mình đập thật nhanh, chân cũng mềm nhũn chống đỡ không được cơ thể, dựa lưng vào cửa ngồi bệt xuống, Tang Đồng vuốt đôi môi sưng đỏ, ha ha cười lên.

Lạc Hưởng Ngôn đã thật lâu không có đối với cô đùa bỡn lưu manh. Thật ra thì trước khi kết hôn, Lạc Hưởng Ngôn luôn đặc biệt thích ngoài ý muốn chiếm tiện nghi của cô, sau khi kết hôn ngược lại thu liễm rất nhiều.

Nhớ khi ấy Tang Đồng mới vừa nhận được vòng nguyệt quế ca hậu không bao lâu, Hannah đã giúp cô tiếp nhận quảng cáo trang sức của Phong Thượng.

Lúc ấy có một vài báo chí nói, Tang Đồng có thể lấy được Kim Bách Linh giải thưởng nữ ca sĩ xuất sắc nhất, không phải là nhờ Lạc Nhị gia ủng hộ sao. Mặc dù cũng có rất nhiều người ái mộ kiên trì ủng hộ cô, nhưng Tang Đồng trong lòng không thể không thất vọng.

Vì vậy khi nhận được quảng cáo trang sức của Phong Thượng dưới trướng Lạc thị, Tang Đồng trong lòng vô cùng khó chịu.

Hannah chẳng thẳng vô lỗ mũi cô mà mắng: “Lúc này em nói gì cũng vô ích! Đừng nói em có thực lực, coi như em dựa vào quy tắc ngầm đi lên, vậy thì thế nào! Em càng chột dạ những người đó lại càng vui vẻ! Chị mặc kệ em, em là nghệ sĩ của Mia, phải có tự giác của người nghệ sĩ, đừng nghĩ muốn làm gì thì làm, em còn chưa có tư cách nói không!”

Tang Đồng mặc dù bằng mọi cách không tình nguyện, cũng đành phải ngoan ngoãn đi chụp hình.

Phong Thượng quảng cáo trang sức dưới trướng Lạc thị ra đời không lâu, so với Vinh Hiển của Lạc thị, Phong Thượng có thể coi như nghề phụ. Nhưng là dù vậy, có thể leo lên Lạc thị, đối với rất nhiều nghệ sĩ mà nói, cũng là một cơ hội rất tốt.

Phong Thượng lần này tính chụp một chuỗi quảng cáo, cải biên từ chuyện cổ của Andersen Bà chúa Tuyết.

Trong chuyện xưa nam nữ diễn viên chính là thanh mai trúc mã, nam chính tặng nàng một chậu hoa hồng tự tay trồng làm tín vật đính ước, sau đó nam chính bị Bà chúa Tuyết nhốt vào trong lâu đài băng tuyết, cũng bị hoàng hậu dùng ma pháp mê hoặc mất đi trí nhớ. Nữ chính trải qua thiên tân vạn khổ tìm được hắc, thế nhưng hắc lại không nhớ rõ nàng, trở nên hết sức lạnh lùng, không có chút nhân khí. Nữ chính rất đau lòng, nhịn không được thương tâm khóc rơi lệ, nước mắt hóa thành một đóa thủy tinh khắc hoa hồng, khiến lòng của nam chính dần dần hòa tan, cuối cùng nhớ lại quá khứ. Sau đó hai người đồng tâm hiệp lực, phá vỡ cung điện ma pháp của Bà chúa Tuyết quay về Liễu gia, cuối cùng cùng nhau cử hành hôn lễ ấm áp, ở trong tiết trời xuân về hoa nở trao đổi nhàn cười.

Tang Đồng diễn chính là vai nữ chính, cùng diễn chung vai nam chính là diễn viên thần tượng đang được yêu thích Ninh Phi.

Tang Đồng mặc vào chiếc váy mang phong cách Tây Phương cung đình trước đây, làn váy thật to kéo dài trên mặt đất, tóc quần cao đeo đồ trang sức Phong Thượng, có vẻ hoạt bát đáng yêu.

Trang điểm tốt, Tang Đồng và Ninh Phi đứng chung với nhau, hướng về phía ống kính bày ra các tư thế phong phú, chính thức chụp ảnh cho lần tuyên truyền đầu tiên.

Hình rất thuận lợi chụp xong, đạo diễn ọi người nghỉ ngơi một chút, Tang Đồng cảm kích bản đi qua một bên xem, không có bao nhiêu lời kịch, quảng cáo tổng cộng chia làm ba đoạn, không tính là khó khăn.

Tang Đồng chuyên tâm đọc thuộc lời thoại, đột nhiên nghe được trên đỉnh đầu có tiếng ho khan nhẹ nhàng truyền đến.

Tang Đồng ngẩng đầu lên, liền chống lại ánh mắt cười như không cười của Lạc Hưởng Ngôn.

“Lạc Nhị gia tại sao lại ở chỗ này?”

Lạc Hưởng Ngôn cúi người xuống, đưa tay rút kịch bản nhìn một chút, không chút để ý nói: “Phong Thượng là sản nghiệp của tôi, em đang công tác tại Phong Thượng, ta đương nhiên muốn tới xem một chút.”

Tang Đồng đứng lên, nhàn nhạt nói: “Lạc Nhị gia không yên lòng? Sợ tôi diễn không tốt?”

Lạc Hưởng Ngôn chột nhứ mày, khép lại kịch bản, nhìn chằm chằm Tang Đồng ánh mắt mang ý hỏi: “Em đây là đang giả ngây giả ngô không biết, hay là đang chơi trò lạc mềm buộc chặt?”

Tang Đồng không nhịn được, lườm hằn khinh thường nói: “Lạc Nhị gia dựa vào đâu nói như vậy? Anh không khỏi quá đề ỉnh rồi đó!”

“Vậy không phải?”

“Đều không phải!” Tang Đồng tức giận liếc mắt.

Lạc Hưởng Ngôn sáng tỏ gật gật đầu: “Xem ra em còn không biết tôi đáng giá bao nhiêu rồi.”

Tang Đồng không thể tin nổi nhìn chăm chăm hấn, thật sự không hiểu sao trên thế giới có thể có người vô sỉ như vậy tồn tại.

Tang Đồng cười lạnh: “Tôi chỉ biết anh bao nhiêu sức nhẹ!”

Ngụ ý chính là đang mắng chửi người tiện rồi.

Thật ra thì với thân phận địa vị Lạc Hưởng Ngôn lúc đó, thật không có mấy người dám cùng hấn nói như vậy. Tang Đồng mặc dù trẻ tuổi, nhưng cũng bước từ thấp bò lên cao ở trong giới hai ba năm, không phải không hiểu thế thái nhân tình. Nhưng không biết vì sao a, cô luôn không nhịn được cùng Lạc Hưởng Ngôn đối chọi gay gắt, có lẽ trong tiềm thức cảm thấy Lạc Hưởng Ngôn cũng sẽ không thật cùng cô tức giận.

Quả nhiên Lạc Hưởng Ngôn nghe vậy mặt không đổi sắc, đưa kịch bản trong tay trả lại cho cô nói: “Chỉ cần em nguyện ý, loại này quảng cáo chẳng qua chỉ là chuyện vặt mà thôi, ra album, phim truyền hình, đóng phim..... Em muốn tung hoành ở lĩnh vực nào cũng có thể.”

Tang Đồng bị tức điên : “Nhị gia anh hôm nay ra cửa có phải quên uống thuốc hay không? Không sợ nói cho anh biết, tôi thật đúng là không lạ gì mình có thể nổi tiếng bao nhiêu! Anh thích làm gì thì làm, quảng cáo này anh muốn loại tôi tôi cũng không ngại, tùy anh!”

Tang Đồng nói xong cũng khí thế hùng hăng xoay người, chạy đi tìm Ninh Phi luyện tập.

Lạc Hưởng Ngôn đứng tại chỗ, vốn là nghe nói người đại diện quảng cáo có Tang Đồng, hấn hưng phấn bồng bồng dời lại mấy cuộc hội nghị chạy tới, bây giờ suy nghĩ một chút, không khỏi cảm thấy có chút hào hứng.

* * *

19. Chương 19

Chương 19. Ký ức bi thương ủa về

Ninh Phi có ngoại hình rất tốt, vô cùng phù hợp hình tượng ca ca nhà bên trong chuyện xưa, hơn nữa thực lực cũng không tệ. Tang Đồng rất nhanh liền cùng hấn quen thuộc, tiến độ ghi hình từ từ tăng nhanh.

Lương Tiểu Nghệ cũng nhận một quảng cáo mỹ phẩm, chụp ảnh ở cách đó không xa, liền thỉnh thoảng chạy tới xem Tang Đồng ghi hình.

T thị mùa đông vẫn rất lạnh, cũng may đều là chụp ảnh bên trong phòng, không cần chịu đựng gió lạnh gào thét bên ngoài.

Đạo diễn một kêu “Cắt”, Tang Đồng liền lập tức run rẩy, xoa xoa tay đi tới ghế dựa bên ngoài ngồi xuống.

Một cái áo khoác có mũ chụp xuống, Tang Đồng luống cuống tay chân mặc vào, ngưỡng mặt lên gượng cười nói: “Cám ơn.....”

Lạc Hưởng Ngôn không chút để ý cười cười, đưa đem đồ uống nóng trong tay đưa cho cô.

Tang Đồng đã lạnh đến mức không có tinh thần làm kiên, vội vàng cầm cái ly uống một hớp nhỏ, sau đó thoải mái thở ra.

Lạc Hưởng Ngôn trong khoảng thời gian này không có việc gì liền chạy tới đi một vòng, trên đùa Tang Đồng một chút, hoặc là cái gì cũng không làm, nhìn xong lập tức đi ngay, không quá hai ngày liền nghe thấy mấy nhân viên làm việc bàn luận xôn xao, truyền nhau một chút tin đồn.

Tang Đồng đối với mấy lời đồn đại này vô cùng cảm tức, nhưng Lạc Nhị gia người ta quang minh chính đại thị sát công việc, cô cũng không thể không cho hắn đến.

Lạc Hưởng Ngôn ngồi x

uống bên cạnh, nhìn quanh bốn phía một phen, hỏi: “Bên cạnh em không phải ngày ngày đều đi theo một nha đầu trung thành hộ chủ sao? Thế nào trong khoảng thời gian này không thấy đâu?”

Tang Đồng không rõ chân tướng: “Tiểu nha đầu?”

“A ——” Lạc Hưởng Ngôn cười quỷ dị “Chính là trợ lý ngực rất lớn đó!”

Tang Đồng đầu đầy vạch đen, đoán chừng lời này để cho Hàn Tả Tả nghe được, không bạo phát mới là lạ.

“Chị Hannah tinh lực có hạn, lại nhận thêm vài người mới, không giúp được, cố ý bồi dưỡng Hàn Tả Tả..... Trong khoảng thời gian này Tả Tả đều cùng chị Hannah học tập.”

Lạc Hưởng Ngôn mở miệng, còn chưa lên tiếng, đột nhiên nghe được “Kéo kẹt” một tiếng, không khỏi nhú nhú mày.

Tang Đồng cũng nghe đến thanh âm kỳ quái này, theo nơi phát ra nghiêng đầu tìm kiếm, còn chưa nhìn thấy cái gì, liền nghe được Lạc Hưởng Ngôn hô to một tiếng “Cẩn thận”, sau đó cánh tay của mình bị người dùng sức kéo, Lạc Hưởng Ngôn đem cô ôm vào trong ngực, xoay người một cái té nhào xuống đất.

Chỉ nghe được một tiếng “Phanh ——”, Tang Đồng cảm thấy trên người đột nhiên trầm xuống.

Không quan tâm tới bị nước nóng phỏng tay, Tang Đồng đỡ cái đầu đang chôn ở cổ mình, lo lắng hỏi: “Này này, Lạc Nhị gia, Nhị gia anh có chuyện gì hay không?”

Lạc Hưởng Ngôn đôi mắt nhắm nghiền, không có chút phản ứng.

Tang Đồng đột nhiên cảm thấy lòng bàn tay một mảnh ẩm ướt dính dính, lật qua nhìn xem, vết máu màu đỏ sẫm dính đầy lòng bàn tay, không khỏi luống cuống.

Những người khác cũng nghe được tiếng động, vội vàng chạy tới, đem xà ngang nên ở trên người Lạc Hưởng Ngôn dời đi.

Đạo diễn tách đám người ra rống giận: “Con mẹ nó vây quanh đây làm gì! Mau gọi điện thoại kêu xe cứu thương! Phó đạo diễn phong tỏa tin tức, không cho phép ký giả phỏng vấn! Những người còn lại trước tiên đem Lạc Nhị gia mang đến chỗ an toàn.....”

Tang Đồng trên người đột nhiên nhẹ hẫng, sau đó được Ninh Phi và Lương Tiểu Nghê đỡ lên.

Lương Tiểu Nghê biểu tình chực khóc: “Tang tỷ tỷ, chị không sao chứ? Có chỗ nào bị thương hay không?”

Hiện trường một mảnh hỗn loạn, Tang Đồng sắc mặt có chút tái nhợt, Lạc Hưởng Ngôn trên đầu chảy nhiều máu như vậy, có thể xảy ra vấn đề gì hay không.....

Xe cứu thương rất nhanh đã tới, mọi người ba chân bốn cẳng đem Lạc Hưởng Ngôn đặt lên băng ca, lúc này có người phát hiện Tang Đồng cũng một tay đầy máu, cho là cô cũng bị thương, vội đem cô đưa lên xe cứu thương.

Tang Đồng ngơ ngác ngồi ở đó, nhìn nhân viên cứu hộ đầu vào đẩy xử lý vết thương, trong lòng cảm thấy hết sức sợ hãi.

Nếu không phải vì cứu cô, Lạc Nhị gia căn bản sẽ không gặp chuyện không may, ngộ nhỡ có chuyện gì, cô nên làm cái gì bây giờ?

Lạc Hưởng Ngôn bị đưa vào phòng cấp cứu phẫu thuật, Tang Đồng ngồi ở bên ngoài, Lạc gia đã nhận được tin tức, Lạc phu nhân mang giày cao gót thật nhanh đi tới, sớm có nhân viên cấp cứu chờ ở cửa phòng mổ truyền lại tin tức.

“Lạc phu nhân, Lạc Nhị gia não bộ bị thương, máu đã dừng lại, không có gì đáng ngại, có chút chấn thương sọ não, cần nằm viện quan sát một đoạn thời gian.....”

Tang Đồng thở phào nhẹ nhõm, buông lỏng tựa vào bên tường.

Lúc này có y tá chú ý tới cô, vội chạy tới hỏi: “Cô có sao không, tôi xem trên người cô có máu, tôi giúp cô xử lý hạ vết thương.....”

Lạc phu nhân đang cảm ơn bác sĩ, lúc này mới nhìn về phía Tang Đồng.

Ở trên đường đã có người đem chuyện xảy ra không bỏ sót một chi tiết kể lại cho Lạc phu nhân. Vào lúc này nhìn thấy nhân vật chính, Lạc phu nhân ánh mắt đột nhiên sắc bén.

Tang Đồng co rúm lại một chút, lại vẫn lấy dũng khí đi tới trước mặt Lạc phu nhân, thật sâu cúi người xuống nói: “Thật xin lỗi, đều tại tôi, nếu như không phải là vì cứu tôi, Nhị gia sẽ không xảy ra chuyện!”

Lạc phu nhân đưa tay vỗ vỗ Tang Đồng, ý bảo cô nâng người lên, nhàn nhạt nói: “Là bản thân Hưởng Ngôn muốn cứu cô, chuyện không liên quan gì tới cô, mặc kệ muốn cảm tạ hay là muốn nói xin lỗi, chờ Hưởng Ngôn tỉnh lại tự cô nói với nó..... Cô hiện tại cùng y tá đi xử lý vết thương đi!”

Tang Đồng cắn cắn môi, gật đầu một cái rời đi.

Tang Đồng không bị thương tích gì, trên tay bị phỏng có chút đỏ, trầy da một chút, khử độc là không có chuyện gì.

Lương Tiểu Nghệ thở hồng hộc chạy vào, lôi kéo Tang Đồng từ trên xuống dưới kiểm tra, vành mắt ửng hồng nói: “Làm em sợ muốn chết, hoàn hảo chị không có việc gì.....”

Tang Đồng giúp cô ta sửa sang lại mái tóc, trấn an nói: “Không có việc gì, đừng sợ, chị không phải còn tốt sao?”

An ủi Lương Tiểu Nghệ, cũng bảo cô ta đi về trước nghỉ ngơi, Tang Đồng lấy điện thoại di động ra gọi cho Hàn Tả Tả, mặc kệ nói thế nào, Lạc Hưởng Ngôn đều là bởi vì cô mà bị thương, dù thế nào cũng phải lưu lại chờ hần tỉnh lại.

Đến buổi tối, Lạc Hưởng Ngôn mới mở mắt ra, sắc mặt có chút tái nhợt, vừa tỉnh lại liền bắt đầu ói, bác sĩ y tá ra vào bận rộn nửa ngày mới ngừng lại.

Tang Đồng dưới ánh mắt của Lạc phu nhân, lặng lẽ bưng lên nước ấm, nhẹ nhàng đỡ Lạc Hưởng Ngôn dậy, đút chút nước cho hần.

Lạc Hưởng Ngôn uống chút nước cảm thấy thoải mái hơn, nằm ở trên giường thở hổn hển nửa ngày, cau mày nhìn Lạc phu nhân một chút, lại nhìn Tang Đồng một chút, nghi ngờ hỏi: “Các người làm sao vậy?”

Tang Đồng sắc mặt trắng nhợt, thanh âm run rẩy hỏi: “Anh, anh không phải đã quên.....”

Trời ơi, có cần phải cầu huyết như vậy hay không, cư nhiên mất trí nhớ!

Lạc Hưởng Ngôn trầm mặc nhìn Tang Đồng một hồi lâu, mới sâu kín nói: “Đúng vậy a, tôi cái gì cũng không nhớ, chỉ nhớ rõ em là vợ của tôi.....”

Lạc phu nhân ho nhẹ một tiếng: “Nếu tỉnh, mẹ đi về trước đây, con nằm viện, lưu lại một đồng chuyện cần mẹ đi xử lý.”

Lạc Hưởng Ngôn cười cười, làm nũng nói: “Mẹ, ngài vất vả rồi, ngày mai con muốn uống canh mẹ hầm.”

Lạc phu nhân hừ nhẹ một tiếng, nhưng cũng không có phản đối, trước khi đi liếc Tang Đồng một cái.

Tang Đồng uất ức quyết miệng chỉ trích: “Anh lại gạt tôi nữa a, làm tôi sợ muốn chết..... Tôi còn tưởng rằng anh mất trí nhớ!”

Lạc Hưởng Ngôn buồn cười nói: “Nào có dễ dàng mất trí nhớ như vậy, chưa từng thấy qua em đóng phim bị điện giật, sao có thể tưởng tượng ra tình tiết nhảm chán như vậy?”

Tang Đồng xách cái ghế ngồi ở bên cạnh, cúi đầu xoắn ngón tay, nửa ngày mới mở miệng: “Cảm ơn anh đã cứu tôi.....”

Lạc Hưởng Ngôn than thở: “Em không cần cảm thấy có lỗi, chuyện này lại không trách em..... Nếu em thật muốn xin lỗi, chỉ bằng cùng anh đi!”

Tang Đồng tức giận nhìn chằm chằm hấn: “Anh có vấn đề phải không, đầu cũng bể rồi còn muốn nói chuyện không đứng đắn, có phải nào anh bị thu hẹp lại không? Hay là cung phản xạ của anh dờ xuống hết nửa người dưới rồi hả?”

Lạc Hưởng Ngôn uất ức hề hề oán trách: “Anh đều thành như vậy em vẫn không thể đối với anh dịu dàng một chút? Lại nói anh bị thương là đầu, nửa người dưới chức năng một chút vấn đề cũng không có, sủng ghờm không ngã! Ai anh nói em đừng đối chủ đề a, như thế nào? Làm bạn gái của anh được không?”

Tang Đồng lắc đầu một cái nghiêm túc nói: “Lạc Nhị gia, anh đã cứu tôi, tôi rất cảm kích, nhưng tôi không thể đồng ý anh..... Không ngại nói cho anh biết, thật ra thì tôi đã có người trong lòng rồi, tôi có bạn trai, thật xin lỗi.....”

Lạc Hưởng Ngôn trầm mặc, phòng bệnh nhất thời yên tĩnh có chút dọa người, ngay cả tiếng dịch truyền nhỏ tí tách cũng có thể nghe thấy rõ ràng.

Tang Đồng thấp thỏm nhìn hấn, Lạc Hưởng Ngôn đột nhiên cười nhạo một tiếng: “Có bạn trai thì thế nào..... Thôi, đã trễ vậy rồi, em đi về nghỉ ngơi đi.”

Tang Đồng đứng lên, chặn chừ hỏi: “Vậy còn anh? Buổi tối không ai trông chừng không tốt lắm đâu.....”

Lạc Hưởng Ngôn mệt mỏi nhắm mắt lại: “Không có việc gì, có bác sĩ y tá ở đây..... Có em ở đây tôi không ngủ được.”

Tang Đồng suy nghĩ một chút, nói: “Vậy cũng tốt, sáng sớm ngày mai tôi lại tới thăm anh.”

Tang Đồng vẫn không rời đi, mà ra ngoài mua một ít thức ăn, liền một mình ngồi trên ghế ngoài hành lang, chờ trời sáng có người tới chăm sóc hấn, cô mới có thể yên tâm rời đi.

Ban đêm không biết thiếp đi lúc nào, cũng may điều hòa bệnh viện mở đủ ấm, thật cũng không có chuyện gì.

Tang Đồng đi toilet rửa sang lại mình một chút, nhìn đồng hồ, sau đó chạy ra bên ngoài bệnh viện mua cháo.

Lạc Hưởng Ngôn tỉnh lại, đã nhìn thấy mẹ mình đang say sưa bưng chén cháo ăn ngon lành.

“Mẹ, ngài đã tới, còn chưa ăn cơm sao?”

Lạc phu nhân nuốt xuống ngụm cháo, giống như lơ đãng nói: “A, ăn rồi, chỉ là nhìn thấy Tang Đồng mua cháo, mùi vị không tệ, con lại chậm chạp không tỉnh, mẹ liền ăn!”

Lạc Hưởng Ngôn kinh ngạc hỏi: “Cô ấy đưa tới? Cô ấy sao lại tới sớm như vậy, người đâu.....”

Lạc phu nhân không chút để ý vừa ăn vừa nói: “A, mẹ đã hỏi trực y tá rồi, nghe nói cô ấy một mình ở bên ngoài hành lang đợi cả đêm, mới vừa nói phải trở về làm việc nên đi trước rồi.”

Lạc Hưởng Ngôn nghe vậy trong lòng vừa vui mừng vừa đau lòng, cau mày vô cùng bất mãn oán trách: “Mẹ ngài sao lại ăn cháo của con, con là bệnh nhân, cho con.....”

Lạc phu nhân ngạc nhiên nhìn hấn: “Mẹ đã ăn rồi con còn ăn à?”

Lạc Hưởng Ngôn hừ một tiếng thò tay tới tiếp nhận: “Ăn, vốn chính là cho con!”

Lạc phu nhân ưu nhã lau khóe miệng một cái, cười trêu nói: “Ăn ngon không?”

Lạc Hưởng Ngôn không để ý tới bà, đem phần cháo dư lại vài hộp ăn sạch. Thật ra thì hấn bị thương vừa mới tỉnh lại, căn bản không có khẩu vị gì, không hiểu sao một chén cháo bình thường căn bản nhìn không thuận mắt mà lại thơm như vậy, yêu thích ăn không ngừng.

Lạc phu nhân than thở: “Đến nỗi này sao, mẹ xem cái cô Tang Đồng đó cũng không phải thật tốt, cứ nhiên để cho con xả thân quên mình đi cứu.....”

Lạc Hưởng Ngôn vẫn chưa thỏa mãn buông chén xuống nói: “Con thích!” Suy nghĩ một chút, lại “Hắc hắc he he” mà cười, lấy lòng nói, “Mẹ, ngài gọi điện thoại cho Tang Đồng, nói là..... Ngài bận rộn chuyện của công ty, không rảnh tới chăm sóc con trai của ngài, bảo cô ấy đến đây đi!”

Lạc phu nhân nhìn thật ngứa mắt bộ dạng này của con tria, tức giận đem điện thoại ném cho hắn: “Muốn con bé tới thì tự mình gọi! Con thật là càng lớn càng trẻ con! Theo đuổi con gái còn để ẹ mình ra tay, mẹ sao lại nuôi dưỡng ra một đứa không có tiền đồ như con chứ!”

Lạc Hưởng Ngôn một bên sung sướng bắt lấy di động, một bên chẳng thèm để ý nói: “Con không có tiền đồ y chang như lúc mẹ vừa sinh con ra vậy!”

Lạc phu nhân tức giận, nếu không phải nhìn trên đầu hắn còn băng băng gạc, thì không đánh hắn chết không được mà!

* * *

20. Chương 20

Chương 20. Nhị gia có bệnh lại không ngoan

Tang Đồng cả đêm cơ hồ không được chợp mắt, sáng sớm ôm hai đôi mắt thâm quầng đến công ty làm việc, mặc dù BOSS lớn Lạc Nhị gia bị bể đầu nằm trong bệnh viện rồi, nhưng là tiến độ quảng cáo cũng không thể chậm trễ nha.

Nào nghĩ tới, đổi xong quần áo, ngã trái ngã phải vất vả trang điểm xong, đạo diễn đột nhiên thông báo hôm nay tạm nghỉ, ngừng quay một ngày.

Tang Đồng cảm thấy có chút không giải thích được, lại sợ bởi vì Lạc Hưởng Ngôn bị thương ngoài ý muốn ảnh hưởng đến quảng cáo cho nên ngừng quay, thấp thỏm tìm được đạo diễn hỏi: “Tại sao muốn dừng chụp ạ?”

Đạo diễn lòng thầm nói có thể vì cái gì, dù sao cấp trên đều không lo lắng hắn lại càng không cần sốt ruột, nhưng vẫn cười híp mắt nói: “Lạc Nhị gia bị thương nằm viện, mặc kệ nói thế nào ngài ấy cũng là ở chỗ chúng ta bị thương, là bởi vì chúng ta sơ sót, công tác an toàn không chuẩn bị tốt..... Chúng ta tất nhiên phải đi thăm ngài ấy a! Huống chi lúc đó ngài ấy vì cứu cô, cho nên cùng đi chứ Tang Đồng!”

Tang Đồng há miệng, trầm mặc gật đầu một cái.

Cũng không phải là ông chủ có tin mừng, có cần toàn thể nhân viên không làm việc tụ tập chạy đến bệnh viện thăm hỏi sao? Huống chi..... Mình không phải là mới từ bệnh viện trở lại sao!

Tang Đồng buồn bã ỉu xìu tẩy trang, vừa ra tới cửa đã nhìn thấy Hàn Tả Tả lo lắng chờ ở đó vòng tới vòng lui.

Hàn Tả Tả ân cần lôi kéo cô hỏi thăm: “K

hông có bị thương chứ?”

Tang Đồng lắc đầu một cái: “Không có việc gì, chính là mệt mỏi, hôm qua vốn là chụp hình cả ngày, lại xảy ra việc ngoài ý muốn chạy tới bệnh viện loay hoay cả buổi, đến tối còn phải bồi Lạc Nhị gia một đêm.....”

Hàn Tả Tả nhú nhú mày: “Tớ mới vừa nghe tổ công tác nói các cậu hôm nay nghỉ tập thể, xảy ra chuyện gì?”

“A, đây còn không phải là Lạc Nhị gia nhập viện, đạo diễn tổ chức ọi người cùng nhau đi bệnh viện thăm anh ấy đó mà!”

Hàn Tả Tả suy nghĩ một chút, khẽ cười lạnh: “Cậu trước chớ đi, sắc mặt khó coi thành ra như vậy, khó được có một ngày nghỉ ngơi, về nhà ngủ đi!”

Tang Đồng quả thật vừa mệt lại buồn ngủ, do dự hỏi: “Như vậy có thể hay không không tốt lắm, dù sao anh ấy là vì cứu tớ.....”

“Ai, cậu thật là ngu muốn chết! Dùng đầu gối nghĩ cũng biết đây là Lạc Nhị gia muốn cho cậu cùng tới, sợ mất mặt nên mới gọi toàn thể nhân viên đến yểm trợ cho hấn ta đấy!”

Tang Đồng suy nghĩ một chút, không khỏi có chút im lặng: “Tớ sẽ về nhà ngủ!”

Tang Đồng ở nhà ngủ đến trời đất mù mịt, tỉnh dậy tinh thần sảng khoái, tâm tình cũng khá hơn rất nhiều.

Ra khỏi phòng ngủ, nhìn thấy trên bàn phòng khách để một bó hoa và một giỏ trái cây. Tang Đồng cầm tờ giấy trên bàn lên, phía trên là chữ viết của Hàn Tả Tả.

“Hoa cùng giỏ trái cây đã giúp cậu chuẩn bị xong, nhớ đi bệnh viện thăm Lạc Nhị gia!”

Hàn Tả Tả tính toán thật tốt, đi theo một nhóm người như vậy, tuyệt đối không bằng một mình Tang Đồng đi tới càng có thể khiến Lạc Hưởng Ngôn vui vẻ. Lại nói như vậy vừa có thể để cho Tang Đồng nghỉ ngơi thật tốt, cũng có thể kéo gần quan hệ giữa Tang Đồng và Lạc Hưởng Ngôn.

Tang Đồng không hiểu ý định của Hàn Tả Tả, chỉ cảm thấy đem ân nhân cứu mạng ném ở trong bệnh viện mặc kệ thật không tốt lắm, về tình về lý cũng nên mang chút quà tặng đến thăm.

Tang Đồng ôm hoa, giơ lên giỏ trái cây đi tới bệnh viện.

Lạc Hưởng Ngôn tâm tình rất không tốt, tất cả mọi người đều tới, duy chỉ không thấy Tang Đồng đâu!

Lạc Hưởng Ngôn không nhịn được đuổi những người đó đi, buồn bực nằm ở trên giường, oán giận Tang Đồng đối với mình quá nhẫn tâm.

Tiếng gõ cửa vang lên, Lạc Hưởng Ngôn không kiên nhẫn hỏi: “Người nào?”

Tang Đồng đẩy cửa đi vào: “Ah, đạo diễn bọn họ đều về rồi?”

Trong góc để một đồng quà tặng, Tang Đồng ôm hoa vốn cũng tính toán đặt ở chỗ đó, liền nghe thấy Lạc Hưởng Ngôn nói: “Giúp tôi đem hoa trên tay em cắm vào đi!”

Tang Đồng để giỏ trái cây xuống, cầm bình hoa trên bàn đi đổ nước, sau đó đem hoa sửa sang thật tốt.

Lạc Hưởng Ngôn vẻ mặt ai oán nhìn cô: “Sao bây giờ em mới đến? Tôi còn tưởng rằng em hôm nay không tới chứ.....”

Tang Đồng bất đắc dĩ than thở: “Tôi cũng cần nghỉ ngơi a..... Anh cũng thiệt là, tự nhiên khi không khiến nhiều người như vậy tới đây thăm anh, tiến độ quảng cáo cũng bị trì hoãn!”

Lạc Hưởng Ngôn bất mãn hừ hừ: “Tôi thích đó! Em không biết thời điểm người đang ngã bệnh trong lòng là yếu ớt nhất, một mình tôi bệnh tật nằm ở trên giường, thê lương biết bao a! Tôi bị thương là vì người nào? Em cũng không nói đến chăm sóc tôi, tới thăm một chút thì sao hả?”

Tang Đồng nâng trán thở dài: “Nhị gia ngài có thể đừng giả bộ không? Trước không nói nơi này bác sĩ y tá chờ nịnh bợ anh có bao nhiêu, người trong nhà anh nhất định có thể chăm sóc anh thật tốt mà!”

Lạc Hưởng Ngôn cố làm ra vẻ đáng thương nói: “Mẹ tôi bận chuyện trong công ty, bà mới không có thời gian tới chăm sóc tôi..... Tang Đồng, tôi đây bị thương là bởi vì cứu em, không nói tới bảo em lấy thân báo đáp, dĩ nhiên nếu em không chịu tôi cũng đành thôi..... Nhưng tôi thiếu em phải chăm sóc tôi khỏi hấn chứ!”

Tang Đồng trầm mặc nhìn hấn, một hồi lâu mới chậm rãi mở miệng: “Anh thật không có người chăm sóc?”

Lạc Hưởng Ngôn đầu bị cố định không có cách nào gạt đầu, chỉ có thể dùng đôi mắt chân thành nhìn cô nói: “Thật không có người chăm sóc anh mà!”

Tang Đồng gạt đầu một cái: “Tôi hiểu rồi, anh yên tâm đi..... Anh ăn cơm rồi sao?”

Lạc Hưởng Ngôn sớm đã ăn rồi, không khỏi tiếc nuối nói: “Ăn một chút, thức ăn trong bệnh viện thật là khó ăn, tôi chưa ăn no..... Em giúp tôi gọt táo đi!”

Tang Đồng lặng lẽ cầm lên dao gọt trái cây.

Gọt xong quả táo đưa cho hần, Lạc Hưởng Ngôn mặt đầy ý cười làm nũng: “Tôi không còn sức, em đút tôi.....”

Tang Đồng cố xuống ý định đem dao gọt trái cây trong tay thiên hần **..... Đem trái táo gọt xong đưa tới bên miệng hần.

Lạc Hưởng Ngôn mắt nhìn chăm chăm Tang Đồng, miệng cạp cạp cắn quả táo, nhai đến nước giàn giụa, giống như gặm không là quả táo, mà chính là Tang Đồng.

Tang Đồng mặt ửng đỏ phục vụ hần ăn xong, vội vàng rút ra khăn giấy lau nước và nước miếng của Lạc Hưởng Ngôn trên tay, bộ mặt ghét bỏ.

Lạc Hưởng Ngôn liếm môi một cái, chưa bao giờ cảm thấy ăn táo cứ nhiên thơm ngọt thế này, đắc ý vênh váo nói: “Tôi còn muốn ăn quả chuối tiêu, em giúp tôi lột vỏ đi.”

Chuối hương tiêu có lúc có thể liên tưởng ý đồ tà ác, bị nắm ở trong tay từ từ lột vỏ, sau đó tình ý triển miên dứt ình, suy nghĩ một chút cũng cảm thấy hình ảnh cực kỳ tốt đẹp..... Lạc Hưởng Ngôn sắc mặt có chút đỏ lên, hô hấp cũng biến đổi dồn dập.

Tang Đồng trầm mặt, thuần thục lột vỏ, sau đó hưng hăng đâm vào cái miệng đang ngoác rộng ra của Lạc Hưởng Ngôn.

“Nôn —— khự khự..... Em muốn..... Khự..... Em muốn nghẹn chết tôi à.....”

Tang Đồng cười lạnh đứng lên: “Tôi sáng mai còn phải đẩy nhanh tiến độ, hiện tại trở về trước! Anh còn muốn ăn cái gì, tin tưởng bên ngoài có rất nhiều tiểu y tá vui vẻ vì ngài phục vụ!”

Tang Đồng cầm túi sỏi bước đi khỏi phòng bệnh.

Lạc Hưởng Ngôn ho thật lâu mới nuốt xuống trái chuối hương tiêu thật to này, không khỏi sắc mặt ửng hồng, thở hồng hộc, suy yếu nằm ở trên giường, hơi hồi hận.

“Chắc, trêu chọc hơi quá rồi!”

Lạc Hưởng Ngôn ngủ một đêm ngon lành, ngày thứ hai trời còn chưa sáng đã thức dậy, nằm ở trên giường chờ Tang Đồng đem bữa sáng tình yêu tới.

Ngón tay thon dài cầm chiếc muỗng, từng ngụm đút mình ăn cháo, cỡ nào nhu tình a! Lạc Hưởng Ngôn vô cùng chờ mong cảnh tượng này diễn ra.

Bây giờ bác sĩ tới kiểm tra phòng, không có vấn đề gì rất nhanh liền rời đi.

Không lâu sau đã có người nhẹ nhàng gõ cửa.

Lạc Hưởng Ngôn lau mặt, bộ dáng chờ mong khe mỉm cười, bình tĩnh mở miệng: “Mời vào!”

Một tuổi cô gái hơn 20 tuổi giơ lên hộp cơm đi tới.

Lạc Hưởng Ngôn biểu tình ngưng tụ, nghi ngờ hỏi: “Cô có phải đi nhầm phòng bệnh rồi hay không?”

Cô gái ngược ngừng cười một tiếng: “Xin hỏi ngài là Lạc tiên sinh sao?”

“Ừ, là tôi.”

“Vậy thì không sai nha!” Cô gái buông đồ trong tay nói “Tôi là hộ lý Tiểu Lưu, một vị tiểu thư họ Tang gọi điện thoại mời tôi tới chăm sóc ngài.....”

Lạc Hưởng Ngôn biểu tình rạn nứt, mặt nháy mắt đen thui, cắn răng nghiêng lợi hỏi: “Cô ấy mời cô chăm sóc tôi? Cô ấy đâu?”

Tiểu Lưu bị biểu tình của hần dọa sợ hết hồn, sợ hãi nói: “Tang tiểu thư nói cô ấy bận rộn, hơn nữa chưa từng chăm sóc ai sợ mang đến phiền toái, cho nên mời nhân viên chuyên nghiệp tới chăm sóc ngài..... Tang tiểu thư còn bảo tôi chuyển lời với ngài, chúc ngài sớm ngày bình phục!”

Lạc Hưởng Ngôn giận dữ: “Đi ra ngoài! Tôi không cần!”

Tiểu Lưu bị dọa lui về phía sau mấy bước, cà lăm nói: “Nhưng, nhưng Tang tiểu thư đã trả tiền.....”

Lạc Hưởng Ngôn oán hận nằm ở trên giường: “Tôi nói rồi, không cần!”

Tang Đồng, tốt, rất tốt!

Tang Đồng không tốt, thật không tốt!

Quảng cáo tiến hành rất thuận lợi có thể kết thúc công việc sớm hơn dự kiến, sắc trời còn sớm, Tang Đồng vẫn còn thời gian đi tìm Lương Nguyên cùng ăn bữa tối. Lương Nguyên ra nước ngoài chụp ngoại cảnh, đã đi hơn một tuần lễ rồi, hôm nay mới vừa xuống máy bay thì gọi điện cho cô, nên Tang Đồng mới có thể lúc quay phim đột nhiên bộc phát, một lần NG cũng không có.

Tang Đồng mang theo cái mũ cùng khẩu trang, đem bản thân bao bọc cực kỳ chặt chẽ, lặng yên không một tiếng động đi vào nhà trọ của Lương Nguyên.

Lương Nguyên lấy tay ra dấu, cầm điện thoại nói mấy câu nói liền gác máy.

Tang Đồng bỏ mũ và khẩu trang ra, lập tức thật nhanh nhào vào lòng Lương Nguyên, hôn hân một cái thật kêu.

Lương Nguyên bất đắc dĩ cười: “Trên mặt cũng bị em gặm ra dấu!”

Tang Đồng cười híp mắt vắt trên người hắn: “Nguyên Nguyên, anh đi chụp hình lâu như vậy rồi có nhớ em không? Có mang quà tặng gì cho em hay không?”

Lương Nguyên sờ sờ tóc của cô: “Anh mua cho em chút quà tặng, hành lý còn chưa có đưa đến, ngày mai đưa cho em..... Đồng Đồng, mấy ngày nay có xảy ra chuyện gì hay không?”

Tang Đồng do dự một chút nói: “Không có việc gì a, chỉ nhận đóng một quảng cáo, gần đây cũng không nhận công việc nào đặc biệt.....”

Lương Nguyên trầm mặc chốc lát hỏi: “Anh xem tin tức, trong lúc quay quảng cáo xảy ra chuyện ngoài ý muốn, Lạc Nhị gia anh hùng cứu mỹ nhân.”

Tang Đồng nụ cười trên mặt từ từ biến mất: “Trong cái vòng này lời đồn đại nhiều như vậy, anh cũng không phải không biết, những ký giả kia chỉ thích viết lung tung để thu hút người đọc mà thôi.....”

Lương Nguyên từ trên ghế salon lấy ra một tờ báo đưa cho cô.

Bài báo dành nguyên trang đầu để tường thuật lại, còn có tám hình minh họa, thấy được vô cùng rõ ràng, đặc biệt là cảnh Lạc Hưởng Ngôn đem Tang Đồng vững vàng ôm vào trong ngực bảo vệ.

Tang Đồng ném tờ báo xuống: “Lúc ấy rất hỗn loạn, anh ấy đúng lúc ở bên cạnh em, cho nên thời điểm xà ngang rơi xuống liền kéo em, anh ấy cũng là tốt bụng..... Nguyên nguyên, em và anh ấy căn bản không có gì cả!”

Lương Nguyên thở dài: “Anh dĩ nhiên tin tưởng em, anh chỉ là không tin hân ta thôi..... Đồng Đồng, anh rất lo lắng cho em, lạc Nhị gia danh tiếng không tốt, hân ta nhìn trúng người phụ nữ nào liền nhất định sẽ dùng hết thủ đoạn đoạt lấy, anh là sợ em thua thiệt! Có lẽ em trong sạch chuyện gì cũng không làm, nhưng ở trong mắt người khác thì không phải là như vậy..... Em xem một chút những ký giả kia nói những thứ gì, nói em cùng Lạc Nhị gia đã sớm quen biết, nói em là dựa vào quan hệ với hân mới có được quảng cáo của Phong Thượng! Đồng Đồng, nếu như em và hân thật không có gì, hân chỉ là tốt bụng cứu em, như vậy loại người có thân phận như hân làm sao mỗi ngày đều ở phòng chụp ảnh lượn qua lượn lại? Em cho là người khác sẽ nghĩ như thế nào chứ?”

* * *

21. Chương 21

Chương 21. Dã thú cũng nghĩ Tường Vi

Tang Đồng trong lòng có chút uất ức, Lương Nguyên biết rõ lúc chụp ảnh xảy ra chuyện ngoài ý muốn, cư nhiên cũng không hỏi một chút cô có bị thương hay không, cứ liên tục chất vấn như vậy.

Vốn là nghĩ tới Lương Nguyên mang theo quà tặng trở về nước tâm tình tràn đầy vui vẻ, trở lại liền nhìn thấy tin tức như vậy, đổi lại người khác cũng sẽ rất tức giận, Tang Đồng vẫn dè xuống khó chịu trong lòng, ôm cổ Lương Nguyên giải thích: “Nhưng anh ta là ông chủ, anh ta muốn đến em có thể nói gì? Em đã nghiêm túc cự tuyệt anh ta! Như vậy đi..... Em đây quay xong quảng cáo sẽ không cùng Lạc thị hợp tác nữa như thế nào?”

Lương Nguyên hôn lên trán cô.

Tang Đồng nhìn hắn cười nói: “Nguyên Nguyên anh mới vừa rồi là đang..... Ghen?”

Lương Nguyên vẻ mặt có chút không tự nhiên, cười khổ nói: “Thật xin lỗi, anh ghen tỵ..... Đồng Đồng, anh rất sợ em rời khỏi anh!”

Tang Đồng ôm hắn kiên định nói: “Sẽ không, em tuyệt đối sẽ không rời khỏi anh!”

Quảng cáo chỉ còn lại đoạn cuối, Tang Đồng tay đeo chiếc nhẫn Phong Thượng, cùng Ninh Phi tay trong tay nhìn nhau.

“Cắt ——“

Đạo diễn hài lòng quay về phía màn hình, nói: “Không thành vấn đề!”

Cuối cùng cũng hoàn tất, Tang Đồng thở phào nhẹ nhõm, cùng Ninh Phi nhìn nhau cười một tiếng: “Cuối cùng cũng kết thúc!”

Ninh Phi và Tang Đồng hợp tác rất ăn ý, cười hỏi: “Như thế nào? Buổi tối cùng đi ra ngoài ăn mừng một chút?”

Tang Đồng vừa muốn gật đầu, liền nhìn

thấy Lương Nguyên và Lương Tiểu Nghệ đi tới.

“Tiểu Nghệ, các người sao cũng tới?”

Lương Nguyên và Ninh Phi chào hỏi nhau: “Anh tới xem Tiểu Nghệ, em ấy biết hôm nay em đóng xong quảng cáo, một hai đôi kéo anh cùng đi chúc mừng em!”

Ninh Phi bắt đầu dĩ nhiên vai một cái: “Xem ra chúng ta phải chờ tới lần sau rồi!”

Tang Đồng xin lỗi cười cười: “Lần sau tôi mời anh!”

Ninh Phi đi trước, Lương Tiểu Nghệ nháy mắt chế nhạo cười: “Tang tỷ tỷ, yên tâm được rồi, em lập tức rời đi, không làm kỳ đà cản mũi hai người đâu!”

Tang Đồng ngượng ngùng sờ sờ lỗ mũi: “Thật ra thì em không cần cố ý giúp bọn này tạo không gian, ba người chúng ta cũng đã lâu không có cùng nhau tụ tập rồi!”

Lương Tiểu Nghệ hì hì nói: “Ai nha coi như Tang tỷ tỷ chị không tính toán, anh hai cũng sẽ chê em cản trở đấy! Tốt lắm, chúng ta đi thôi.....”

Tang Đồng tẩy trang ra ngoài, cùng Lương Tiểu Nghệ tay trong tay, Lương Nguyên đi ở bên cạnh Tiểu Nghệ, người khác nhìn thấy cũng chỉ sẽ cảm thấy ba người bọn họ quan hệ đồng môn rất tốt, sẽ không truyền ra chút xì căng đan nào.

Mới vừa ra khỏi phòng chụp ảnh, liền nhìn thấy Lạc Hưởng Ngôn từ trong xe bước xuống, trên đầu đội cái nón Panama bánh bao tình tứ, mặc quần áo thuần một màu đen được là phẳng, hoàn toàn không có tiêu tụy sau khi bị thương, vẫn như cũ ‘dung nhan’ toả sáng.

Tang Đồng ngăn người, không nghĩ tới Lạc Hưởng Ngôn cứ nhiên nhanh như vậy đã ra viện, theo bản năng quan sát sắc mặt của Lương Nguyên.

Lương Nguyên sắc mặt vẫn không nhúc nhích, như cũ nở nụ cười ôn hòa như thường ngày.

Lạc Hưởng Ngôn đi tới trước mặt bọn họ, không biến sắc quan sát Lương Nguyên một phen, cúi đầu cười hỏi: “Nghe nói quảng cáo tiến hành rất thuận lợi, tôi mời em ăn cơm, tôi cảm ơn em!”

Tang Đồng khách khí cự tuyệt: “Không cần, Lạc Nhị gia ngài không cần cảm tạ, tôi đã nhận được khoản tiền phát ngôn rất lớn từ Phong Thượng các ngài, làm việc cho các ngài là lẽ đương nhiên, theo như nhu cầu thôi!”

Lạc Hưởng Ngôn chưa từ bỏ ý định: “Vậy hãy để cho tôi bày tỏ lòng biết ơn em đã chăm sóc tôi lúc nằm viện thì thế nào.”

Tang Đồng cười cười: “Vậy thì càng không cần cảm ơn tôi rồi, anh là vì cứu tôi mới bị thương, tôi chăm sóc anh cũng là chuyện đương nhiên.”

Lạc Hưởng Ngôn ngăn ở trước mặt bọn họ, rõ ràng cho thấy chẳng phải dễ dàng đuổi đi được.

Lương Nguyên nhẹ nhàng cười một tiếng, đẩy ra một bước, tựa vào bên cạnh Tang Đồng, vươn cánh tay rất tự nhiên đặt trên vai cô, hết sức thành khẩn nói xin lỗi: “Có thể phải khiến Lạc Nhị gia thất vọng rồi, vốn là anh đã cứu Đồng Đồng của chúng tôi, về lý tôi nên bày tỏ lòng biết ơn, nhưng tôi và Tiểu Nghê đã chuẩn bị xong món ăn vì Tang Đồng chúc mừng, Lạc Nhị gia mới có thể thông cảm cho chúng tôi làm nghề sĩ nhin chút thời gian rảnh thật không dễ dàng đâu?”

Nụ cười chân thành vô hại, nhưng trong đôi mắt cũng là tuyên cáo trắng trợn rõ ràng, tuyên cáo độc chiếm đối với Tang Đồng.

Lạc Nhị gia sắc mặt trầm xuống.

Lương Nguyên giống như không nhìn thấy, nói tiếp: “Đồng Đồng, thời gian không còn sớm.”

Lương Tiểu Nghê khéo léo gạt đầu một cái: “Đúng vậy a, Tang tỷ tỷ, em cả một ngày quay quảng cáo cũng rất đói bụng, chúng ta đi trước ăn cơm đi?”

Tang Đồng trong lòng cực kỳ vui mừng, Lương Nguyên có thể bất chấp tất cả đứng ra bảo vệ cô khiến cô hết sức cảm động, áy náy cười nói: “Thật ngại quá, Lạc Nhị gia, chúng tôi đi trước.”

Lương Nguyên ôm cả người Tang Đồng, mang theo Lương Tiểu Nghê lên xe rồi đi.

Lạc Hưởng Ngôn mặt âm trầm trở lại trong xe.

Tài xế cẩn thận từng li từng tí hỏi: “Nhị gia, muốn theo sau sao?”

Lạc Hưởng Ngôn hung hăng lột xuống cái mũ ném qua một bên, tức giận nói: “Theo sau nhìn người khác ngọt ngào sao? Tới quây rượt!”

Tài xế xuyên qua kính chiếu hậu nhìn bằng gạc trên đầu Lạc Nhị gia, do dự mở miệng: “Nhưng vết thương của ngài.....”

“Không chết được!”

Tài xế lập tức cầm miệng, khởi động xe.

Tang Đồng và Lương Nguyên thật vui vẻ chơi đùa cả một buổi tối.

Sáng sớm ngày thứ hai, Tang Đồng tới Mia chuẩn bị tìm Dương Húc Văn thảo luận chi tiết về ca khúc mới, mới ra cửa đã nhìn thấy Hàn Tả Tả đứng ở trước xe đưa đón của công ty đợi cô.

Tang Đồng lên xe hỏi: “Cậu hôm nay sao lại tới đón tớ?”

Hàn Tả Tả ném cho cô một chồng báo thật dày, đối với tài xế nói: “Ra cửa sau chung cư, tránh qua những ký giả đi đến công ty!”

Tang Đồng nhìn tờ báo mấy lần liền tối mặt: “Lạc Hưởng Ngôn sao lại không biết xấu hổ như vậy!”

Các tờ báo lớn cũng đăng vài tấm hình, đều không ngoại lệ là Lạc Hưởng Ngôn cùng Tang Đồng, cơ hồ chiếm gần hết mặt báo, là tiệc rượu sau buổi lễ trao giải Kim Bách Linh, hình Lạc Hưởng Ngôn vad Tang Đồng ôm hôn.

Tang Đồng siết chặt tờ báo trong tay, tức giận mắng: “Nhất định là Lạc Hưởng Ngôn làm, lúc ấy anh ta đột nhiên hôn tớ, thì ra là con mèo núp trong chỗ tối chờ tớ! Anh ta nghĩ dùng loại thủ đoạn này ép tớ đi vào khuôn khổ, nằm mơ đi!”

Hàn Tả Tả bình tĩnh đem tờ báo ném qua một bên nói: “Không nhất định là Lạc Nhị gia, hẳn từ trước đến giờ rất biết tự giữ thân phận, loại thủ đoạn bỉ ổi này còn khinh thường dùng!”

Tang Đồng làm sao nghe lọt, thở phì phò gọi điện cho Lạc Hưởng Ngôn.

Lạc Hưởng Ngôn say rượu chưa tỉnh, mơ mơ hồ hồ nhận điện thoại hỏi: “Là ai?”

“Lạc Hưởng Ngôn! Anh làm người phải có giới hạn! Sao anh có thể vô sỉ như vậy! Vốn tôi còn tưởng rằng anh không phải loại phong lưu thấp kém, không nghĩ tới anh cư nhiên..... Cư nhiên làm ra vụ scandal này trả thù tôi! Anh thật khiến người ta chán ghét.....”

Lạc Hưởng Ngôn nhú nhú mày, hoàn toàn tỉnh táo lại: “Tang Đồng? Em đang nói cái gì..... Rốt cuộc xảy ra chuyện gì?”

“Đừng đánh trống lảng! Đừng tưởng rằng như vậy tôi sẽ đồng ý làm bạn gái của anh, khắp thiên hạ đàn ông đều chết hết tôi cũng thà cùng nữ nhân cũng sẽ không ở chung một chỗ với anh!”

Tang Đồng rống xong liền ngắt điện thoại.

Lạc Hưởng Ngôn ngồi dậy, sững sờ trong chốc lát, mới phát giác được hình như có cái gì không đúng.

Lạc Hưởng Ngôn đánh một cú điện thoại: “Kevin, hôm nay có sự tình đặc biệt gì không?”

“Tấm hình Ngải và Tang tiểu thư ở tiệc rượu ôm hôn bị lộ ra, xin yên tâm, chúng ta đã tạo áp lực với truyền thông rồi.”

Cửa vào Mia vây quanh rất đông ký giả, Tang Đồng và Hàn Tả Tả từ cửa sau phá vòng vây đi vào.

Hannah đã chờ các cô, sốt ruột ở trong phòng làm việc đi tới đi lui, vừa thấy được Tang Đồng liền bắt đầu hỏi: “Chuyện gì xảy ra? Không phải nói trong vòng năm năm không cho phép nói yêu thương sao? Em cho dù muốn gây ra scandal cũng đừng cùng Lạc Nhị gia a, hẳn đối nữ nhân so thay quần áo còn chịu khó hơn, chờ hẳn chơi đủ rồi vứt bỏ em, khi đó em có còn hình tượng sao?”

Hàn Tả Tả tỉnh táo nói: “Hannah tỷ, chuyện này không nên trách Tang Đồng! Hơn nữa em không cảm thấy đây là chuyện xấu.....”

Tang Đồng không nghe lọt bọn họ cãi vã, nhìn chăm chăm điện thoại di động ngẩn người.

Gọi điện thoại Lương Nguyên không ai nhận, gửi nhắn tin giải thích cũng thấy hồi âm, Lương Nguyên khẳng định rất tức giận!

“Hannah tỷ, via rồi Tiểu Lưu điện thoại tới, nói Lạc phu nhân ra mặt.....”

Hannah cùng Hàn Tả Tả đồng thời xoay người hỏi: “Như thế nào?”

“Lạc phu nhân nghiêm khắc trách cứ ký giả vô lương tâm, chỉ lo chụp hình bắt quái, tổn hại mạng người, thời điểm ở phòng chụp ảnh xảy ra chuyện ngoài ý muốn cư nhiên phản ứng đầu tiên không phải cứu người mà là vui vẻ phấn khởi chụp hình! Lạc phu nhân đau lòng bày tỏ hối tiếc đối với nghề ký giả giới giải trí đồng thời bộc lộ lo lắng đạo đức nghề nghiệp của họ, đối với những tòa soạn kia sẽ đưa ra đơn kiện.....”

Hàn Tả Tả nở nụ cười: “Lạc phu nhân ra tay, chúng ta chỉ cần chờ xem cuộc vui thôi!”

Hannah cũng thở phào nhẹ nhõm, bước nhanh đi về phía TV, ấn nút mở.

Trên màn hình, Lạc phu nhân trên gương mặt được bảo dưỡng tốt vô trăn đầy thất vọng đau lòng: “Ồ cửa ải sống chết lại chỉ lo chụp hình, loại hành vi này làm cho người ta giận sôi gan.....”

Sau đó hình ảnh chuyển một cái, chuyển tới Lạc Hưởng Ngôn.

Lạc Hưởng Ngôn lần này không có đội mũ, chìa vào bằng gạc thật dày nói: “Tôi thừa nhận mình cử chỉ có chút lỗ mãng, bởi vì ái mộ Tang tiểu thư, hơn nữa uống chút rượu có chút kiềm chế không nổi, cho nên vô ý mạo phạm cô ấy. Vì biểu đạt áy náy của tôi, khi biết Tang tiểu thư tham gia quảng cáo của Phong Thượng, liền tự mình đến thăm cô ấy, không nghĩ tới lại có chuyện ngoài ý.....”

Hàn Tả Tả hài lòng quay đầu lại, nhú nhú mày đi về phía Tang Đồng: “Mặt ủ mày ê là cho người nào nhìn đây? Tôi nói cho cậu biết Tang Đồng, cậu là ca hậu, là thần tượng trong lòng hàng vạn người ái mộ, cậu ở phía sau như thế nào tôi mặc kệ, trước mặt người khác mặc kệ xảy ra chuyện gì cũng phải mỉm cười cho tôi! Còn phải cười thật rực rỡ!”

Tang Đồng sững sờ nhìn Hàn Tả Tả, nhắm mắt lại, lần nữa mở ra đã là gương mặt tươi cười.

“Đại Tả cậu yên tâm, tôi sẽ không làm bê mặt cậu đâu!”

Tang Đồng đứng lên: “Hiện tại tôi muốn đi tìm Văn Ca, tôi cho rằng..... Đây là lúc chuẩn bị cho liveshow của tôi rồi!”

Hàn Tả Tả chờ Tang Đồng ra cửa mới nói với Hannah: “Em cảm thấy được chuyện này có chút kỳ quái..... Đây không giống với tác phong của Lạc Nhị gia!”

Hannah sâu sắc nhìn cô một cái, cười nhạt nói: “Chỉ hiểu ý của em, chỉ là..... làng giải trí vốn chính là như vậy, nếu như ngay cả bản thân đều không nhìn rõ, em có thể bảo vệ được con bé bao lâu!”

Lạc phu nhân và con trai ngồi ở ghế sau, nhận lấy ly rượu đỏ con trai đưa cho bà, miệng nhấp một ngụm nhỏ.

Lạc Hưởng Ngôn cười nói: “Mẹ, cảm ơn ngài!”

Lạc phu nhân quơ quơ ly rượu trong tay, nhàn nhạt mở miệng: “Con là con ta, mẹ đương nhiên che chở con..... Chẳng qua mẹ xác thực không rõ, mấy người phụ nữ trước của con, so Tang Đồng tốt hơn rất nhiều, thế nào cổ tình liên không thể không có con bé rồi sao?”

Lạc Hưởng Ngôn uống vào một ngụm rượu đỏ, cảm khái thật lâu chăm chú nhìn lên ngoài cửa sổ nói: “Mẹ, ngài không hiểu, con cùng Tang Đồng thời điểm ở cùng nhau..... Cảm giác không giống nhau!”

“Hả?” Lạc phu nhân có chút hăng hái hỏi, “Thế nào là không giống nhau?”

Lạc Hưởng Ngôn ánh mắt xa xăm cảm thán: “Con cảm giác được, con cùng Tang Đồng ở chung một chỗ, cả người cũng thay đổi..... Con mỗi lần ở thời điểm trước khi gặp cô ấy luôn lo lắng bản thân không nhận được ngay tại chỗ chiếm lấy cô ấy, có thể nhìn thấy cô ấy con lại cảm thấy cứ như vậy bồi ở bên cạnh cô ấy cũng rất tốt, thậm chí ngay cả cô ấy lạnh nhạt với con, con cũng cảm thấy rất tốt..... Những người phụ nữ trước kia, con đối với bọn họ chỉ có chung một cảm giác, chính là có đủ hay không xinh đẹp, có thể để cho con tận hưởng hay không..... Mẹ, chắc ngài không biết, con chợt cảm giác mình lập tức thuần khiết cao thượng hơn rất nhiều, cảm giác này..... Cảm giác này thật là mới mẻ lại rất khác biệt a!”

Lạc phu nhân bị ai nhìn hấn: “Con trai a, chỉ sợ con lần này..... Là gặp trắc trở rồi!”

Lạc Hưởng Ngôn ngẩn người, không thể tin hỏi: “Mẹ là nói con thích cô ấy.....”

Lạc phu nhân vỗ vỗ tay hấn: “Mặc dù ta cảm thấy con trai cưng của ta đáng cho bất kỳ cô gái tốt trên đời thật lòng đối đãi, nhưng là mặc kệ con lựa chọn người nào, chỉ cần con vui vẻ, mẹ cũng sẽ ủng hộ!”

* * *

22. Chương 22

Chương 22. Sau lưng có người hăm hại

Tang Đồng và Dương Húc Văn đang thảo luận vấn đề biểu diễn, Tân Đình liền hùng hùng hổ hổ xông vào.

Tân Đình là đàn chị trong Mia, trong giới cũng là tiền bối, Tang Đồng thấy cô ta liền vội vàng đứng lên cười chào hỏi: “Tân tỷ!”

Tân Đình khinh thường liếc cô một cái, cũng không thèm để ý cô, trực tiếp nói với Dương Húc Văn: “Văn Ca, em nghe nói anh đang vì Tang Đồng chuẩn bị liveshow riêng?”

Dương Húc Văn đối với thái độ cô nàng có chút bất mãn, nhíu nhíu mày: “Đúng vậy a, Tang Đồng mới vừa nhận giải thưởng Kim Bách Linh, công ty cũng cho là nên thừa thắng xông lên.....”

“Là công ty cho là như vậy hay chính là anh?” Tân Đình bèn nhón chất vấn “Tại sao cô ta có thể không cần tốn nhiều công sức đã lấy được danh hiệu ca hậu? Tại sao cô ta xuất đạo không bao lâu là có thể có liveshow riêng?”

“Tân Đình!” Dương Húc Văn lạnh lùng quát bảo ngưng lại “Tang Đồng hát em cũng đã nghe qua, em nói cô ấy dựa vào cái gì?”

Tân Đình căm hận nhìn Tang Đồng: “Cô ta hát có khá hơn nữa cũng là người mới! Tư cách là ở chỗ..... Đừng cho là em cái gì cũng không biết, cô ta đầu tiên là dính vào anh, sau đó lại cầu kết với Lạc Nhị gia, Văn Ca, loại Bạch Nhân Lang tốn công nuôi dưỡng này anh tại sao đối với cô ta tốt như vậy?”

Dương Húc Văn mắt lạnh nhìn cô nàng, đây là lần đầu tiên Tang Đồng thấy Dương Húc Văn không khách khí như vậy.

“Tân Đình, em ở trong cái vòng lẩn quẩn này cũng không phải là một ngày hay hai ngày, cái gì nên nói cái gì không nên nói em tự mình rõ ràng nhất! Đừng nói đây là phòng làm việc

của anh tại Mia, coi như ở trong nhà mình, em nói những lời này sẽ không sợ bị người khác biết được nói em ghen tỵ đồng môn sao?”

Tân Đình cười lạnh, cao ngạo ngẩng đầu nói: “Em sợ cái gì? Sợ tẩy chay? Nực cười!”

Tang Đồng không nhìn nổi rồi, thở dài nói: “Tân tỷ, em luôn luôn kính trọng chị là tiền bối! Liveshow lần này trước hết là em đề nghị, nhưng công ty chỉ đồng ý ở T thị, mặc dù chủ yếu là em hát chính, nhưng sẽ có rất nhiều đồng môn lên biểu diễn..... Tân tỷ, em không có đi quyến rũ ai để leo lên được vị trí này, chị nếu như không tin em, cũng không nên hoài nghi Văn Ca!”

Tang Đồng bất đắc dĩ nói với Dương Húc Văn: “Văn Ca, chuyện liveshow lần khác lại thảo luận tiếp, em còn có việc đi trước.....”

Tang Đồng thật là bị tức sắp bùng nổ rồi, nhịn xuống cơn tức trong lòng nổi giận dưng dưng rồi đi. Đều là Lạc Hưởng Ngôn làm chuyện tốt! Nếu không phải hấn phát điên hôn cô, làm sao sẽ bị đội chó săn chụp được? Cô hiện tại tình nguyện bị bẻ đầu là cô, cũng không nguyện ý để Lạc Hưởng Ngôn anh hùng cứu mỹ!

Tang Đồng nhìn điện thoại di động một chút, tâm phiền ý loạn nhét vào trong túi, dứt khoát trực tiếp đi tới phòng tập luyện tìm người.

Tang Đồng từng tầng một tìm xuống dưới, cuối cùng ở phòng luyện thanh tìm được Lương Nguyên.

Trong gian phòng trống rỗng, Lương Nguyên ngồi ở trên bệ cửa sổ, đeo tai nghe thật to, đang nhìn thứ gì đó cầm trong tay.

Ánh mặt trời không tính là mãnh liệt, chiếu vào trên mặt Lương Nguyên, phủ lên trên gò má hấn một tầng ánh sáng mỏng manh, rõ ràng là ánh nắng ấm áp, lại giống như không sưởi ấm được sự cô tịch của Lương Nguyên.

Tang Đồng thế nhưng cảm thấy hình ảnh như vậy thực thương cảm, vốn là trong lòng còn chút oán hận từ từ mềm nhũn, nhẹ nhàng đi tới bên người Lương Nguyên, vỗ vỗ bờ vai của hấn.

Lương Nguyên ngẩng đầu lên nhìn thấy cô, lập tức lộ ra một nụ cười ôn hòa.

“Đồng Đồng, sao em lại tới đây?”

Tang Đồng ngồi xuống hẳn đối diện, tựa vào trên bệ cửa sổ khẽ khàng nói: “Nguyên Nguyên, anh đừng giận em..... Lạc Hưởng Ngôn tên lưu manh đó đột nhiên tập kích em, em không phòng bị mới có thể bị hắn chiếm đi tiện nghi.....”

Lương Nguyên cười sờ sờ cái mũi của cô: “Vốn là còn một chút xiu tức giận, em có thể tìm được anh anh liền không giận nữa rồi! Anh tin tưởng em, chiều hôm qua em lựa chọn đi theo anh anh biết ngay, là Lạc Nhị gia một bên tình nguyện!”

Tang Đồng vui vẻ cực kỳ, trên mặt lại cố làm ra vẻ uất ức oán trách: “Vậy anh tại sao không nhận điện thoại của em, cũng không hồi âm tin nhắn của em? Làm hại em lo lắng thật lâu!”

Lương Nguyên kinh ngạc: “Anh không nghe thấy a..... Không đúng, thậm chí anh mang tai nghe, cũng có thể cảm thấy chấn động.....”

Lương Nguyên từ trong túi móc ra điện thoại di động, bất đắc dĩ nói: “Cầm nhầm điện thoại di động, nhất định là hôm nay cùng Tiểu Nghê ở trên xe không có chú ý.”

Lương Nguyên và Lương Tiểu Nghê điện thoại giống nhau như đúc, nhất thời không chú ý cầm nhầm cũng không kỳ quái.

Lương Nguyên nhìn điện thoại di động nhú nhú mày: “Tiểu Nghê sao lại đem thanh âm chính thành im lặng, như vậy con bé bình thường thế nào kịp thời nhận được thông báo..... Thôi, anh vẫn là đi một chuyến đưa cho con bé vậy!”

Tang Đồng gật đầu một cái: “Chắc hôm nay cô ấy quay quảng cáo cho nên mới chỉnh lại như vậy..... Có muốn em đi cùng anh hay không?”

Lương Nguyên khoát tay áo: “Hay là thôi đi, hiện tại bên ngoài ký giả nhiều như vậy, em tốt nhất nên tránh một chút đi!”

Tang Đồng ngoan ngoãn đồng ý, dây dưa ôm cánh tay Lương Nguyên làm nũng: “Vậy em cùng anh đi tới cửa có được hay không, bảo đảm không để cho ký giả phát hiện.....”

Lương Nguyên cười nói: “Em a..... Đi thôi!”

Bởi vì sự kiện scandal huyền náo xôn xao, Hannah giúp Tang Đồng cản rất nhiều thông báo.

Buổi tối, Tang Đồng phải tham gia một tiết mục trò chuyện, bởi vì tiết mục này tương đối nghiêm túc, người chủ trì cũng sẽ không hỏi quá nhiều vấn đề làm cho người ta khó chịu, Hannah rất yên tâm để cho cô lên sóng.

Máy quay ánh sáng mỗi người đều có vị trí và cương vị riêng, thời gian sắp tới, Hàn Tả Tả dặn dò Tang Đồng: “Đây là hiện trường trực tiếp, cậu chú ý không nên nói chuyện lung tung, một khi người chủ trì có khuyh hướng gây khó khăn cho cậu, cậu liền cố gắng nói sang chuyện âm nhạc, nói về liveshow sắp tiến hành..... Dù sao nhớ đem cuộc đối thoại chuyển hướng đi! Tổ có việc rồi đi trước một chút, lát nữa kết thúc tổ tới đón cậu!”

Tang Đồng gật đầu: “Cậu yên tâm đi nhanh lên, tổ có thể ứng phó!”

Tiết mục bắt đầu, người chủ trì ôn hòa mỉm cười, hỏi đều là chút vấn đề vặt vãnh, phần lớn đều là câu trả lời Tang Đồng đã xem qua.

Cả tiết mục không khí cũng rất tốt, đến nửa đoạn sau, người chủ trì đột nhiên chuyển chủ đề hỏi: “A, mọi người đều biết, nghệ sĩ đôi lúc cũng gặp phải tình huống khó xử, tỷ như không đủ tự do, dính vào scandal..... Vậy cô đối với scandal có ý kiến gì không?”

Tang Đồng trong lòng lộp bộp, nụ cười không thay đổi nói: “Mặc kệ làm nghề gì cũng sẽ có mặt tốt cùng mặt xấu, tôi nếu lựa chọn làm một ca sĩ, vậy dĩ nhiên là phải chấp nhận những khó khăn mà nghề ca sĩ này mang tới..... Nghề giải trí ấy mà, dĩ nhiên đầu tiên là mang đến niềm vui ọi người, xì căng đan có lúc cũng là một loại thủ đoạn lăng xê, nhìn một chút cười một cái đạt tới hiệu quả giải trí là được rồi, không cần truy cứu! Nói ví dụ tôi lần này tổ chức liveshow, đầu tiên phải làm tốt khắp mọi mặt tuyên truyền, tuyên

truyền không thích hợp làm sao có thể hấp dẫn người khác tới nghe đây? Nói về show diễn, thật ra thì công ty vẫn rất coi trọng, hơn nữa show diễn đầu tiên đương nhiên phải tổ chức ở T thị rồi.....”

Tang Đồng nói một hơi không kịp thở, liều mạng tán gẫu về buổi diễn và các loại hạng mục công việc, từ khâu tuyên truyền tới kế hoạch ca khúc chủ đề, từ thiết bị bố trí tới các vị khách mời đặc biệt..... Tang Đồng thao thao bất tuyệt nói xong, khiến người chủ trì không còn cơ hội nói chen vào.

Biên đạo ở bên dưới mặt lo lắng quơ quơ bằng hiệu, nụ cười trên mặt người chủ trì cũng có chút mất tự nhiên, mấy lần muốn nắm bắt tiết tấu cuộc trò chuyện cũng không thể thành công.

Tang Đồng làm bộ cái gì cũng không biết, vẫn nói đến khi tiết mục kết thúc mới thở phào nhẹ nhõm, miệng đắng lưỡi khô bưng ly nước lên uống một hớp to.

Người chủ trì cười khổ: “Cám ơn cô đã phối hợp..... Nước có đủ hay không? Bình nước của tôi cũng chưa đựng tới, cô cứ cầm đi”

Tang Đồng nhếch miệng cười một tiếng, làm bộ không có nghe ra ý tứ trong lời nói của người chủ trì: “VẬY thì thật cám ơn cô, cô biết đó, ca sĩ phải bảo vệ tốt giọng nói, tôi liền không khách khí!”

Tang Đồng cầm bình nước này lên, vô cùng vui vẻ đi xuống đài.

Hàn Tả Tả mới vừa trở lại, trên người còn mang theo khí lạnh bên ngoài, sắc mặt có chút khó coi, tìm được Tang Đồng cũng không nhiều nói gì, cùng nhau lên xe đợi sẵn.

Tang Đồng lo âu hỏi: “Thế nào? Cậu có phải mệt mỏi hay không? Trong khoảng thời gian này có cuộc thi, cậu không nên để áp lực quá lớn.....”

Hàn Tả Tả than thở: “Tang Tiểu Đồng, cậu vẫn nên quan tâm chuyện của mình đi!”

“Tớ thế nào?” Tang Đồng sắc mặt trầm xuống, “Có phải Lạc Hưởng Ngôn lại làm ra chuyện gì hay không?”

Hàn Tả Tả tức giận liếc cô một cái: “Lần này cậu phải đa tạ Lạc Nhị gia người ta đó! Anh ta giúp cậu giải quyết sự kiện scandal, không chỉ có ra mặt giải thích bảo đảm hình tượng của cậu sẽ không bị tổn hại, thậm chí ép những thứ tạp chí đã đăng chuyện này rồi rút nói xin lỗi, không nói xin lỗi cũng bị khởi tố rồi..... Tang Tiểu Đồng, chuyện này thật không phải là Lạc Nhị gia làm, thậm chí chụp ảnh hai người cũng không phải là ký giả!”

Tang Đồng bất mãn lắm lắm: “Lạc Hưởng Ngôn cái tên khốn kiếp đó, cậu làm gì mà luôn nói giúp cho hắn thế?”

“Bởi vì so với Lạc Nhị gia chân thành khốn kiếp, tớ càng chán ghét hơn loại người dối trá giả bộ tốt bụng!” Hàn Tả Tả bất đắc dĩ nói “Cậu cho rằng ai cũng giống cậu không biết nhìn người như vậy sao, lần này nếu không phải cậu sơ sót, cũng không biến thành bị người gài bẫy đến mức này!”

Tang Đồng vừa nghĩ liền hiểu: “Là có người cố ý muốn hãm hại tớ? Người nào thất đức như vậy!”

Hàn Tả Tả cười lạnh: “Cậu không cần quan tâm, cậu phát lên phải quá nhanh, bị người ghen ghét có cái gì kỳ quái!”

Tang Đồng mất hứng: “Làm gì không nói cho tớ chứ? Ít nhất phải để cho tớ biết là ai a, tớ không thể cứ như vậy không công bị hãm hại rồi..... Lại nói biết người biết ta, tớ mới phòng bị tốt được!”

Hàn Tả Tả xem thường nhìn cô: “Dựa vào chỉ số thông minh của cậu, thôi đi! Tốt lắm, đừng bận tâm, về sau nhớ nên có tâm phòng bị người khác, chớ cả ngày lẫn đêm ngốc hê hê mà đem ai cũng xem là người tốt! Cho dù..... Lương Nguyên cùng Lương Tiểu Nghệ cũng phải lưu ý một chút!”

Tang Đồng chớp mắt mỉm cười: “Lưu ý cái gì chứ, bọn họ thì có liên quan gì! Cậu cũng không phải không biết, một là bạn trai tớ, một là em dâu tớ.....”

Hàn Tả Tả nâng trán thở dài: “Cậu ngu đến không có cách nào trị rồi! Cậu nói cậu, có phải hay không nào trái ngậm nước nóng nào phải đựng bột mì a, suy nghĩ đều là tương hồ?”

Tang Đồng cả giận nói: “Hàn Tả Tả cậu ít công kích tớ đi, không có việc gì thì lần trở về tìm Lý Lỗi nhà cậu chơi trứng nhỏ đi!”

Hàn Tả Tả mặt đen lại, không khách khí chút nào một cước đá qua.

“Cậu cút xuống cho tớ mau!”

Xe ngừng, Tang Đồng hả hê đắc ý xuống xe, còn sung sướng phát phát tay: “Ngủ ngon lộc cộc, mộng đẹp lộc cộc ~”

Tang Đồng đang đắm chìm trong mối tình đầu ngọt ngào tốt đẹp, cái gì khác cũng không đoái hoài tới.

Thật ra thì Hàn Tả Tả đã ám chỉ qua rất nhiều lần, nhưng Tang Đồng làm sao cũng không hiểu, càng không nghĩ tới rõ ràng là người rất thân cận mình, tại sao lại hận mình như vậy, nếu hận, sao có thể ở trước mặt mình thân mật cười dịu dàng như thế!

Bây giờ nhớ lại, Tang Đồng cũng không khỏi cười mình ngây thơ. Khi đó không chỉ có lắm tin người khác, còn oan uổng Lạc Hưởng Ngôn! Nếu không có hấn mọi cách ủng hộ, chỉ sợ cô không ngừng bị buộc rơi xuống thảm hại như vậy. Nếu không phải hấn, Tang Đồng hôm nay sợ rằng đã sớm sụp đổ rồi!

Có lẽ là bởi vì tối hôm qua Lạc Hưởng Ngôn hôn ngủ ngon, Tang Đồng mặc dù có chút hưng phấn ở trên giường lăn thật lâu, nhưng thế hiếm thấy ngủ thật ngon giấc.

Sáng sớm tỉnh lại, Tang Đồng nhìn thấy Lạc Hưởng Ngôn có chút không được tự nhiên, hấn ngược lại bộ dáng không sao cả, ngồi trước bàn vừa xem báo vừa ăn điểm tâm.

Lạc Hưởng Ngôn gấp tờ báo để sang một bên, nói: “Mẹ anh hôm nay gọi điện thoại bảo em buổi trưa đi thử vai.”

“Thử vai?” Tang Đồng không hiểu “Nhanh như vậy?”

“Là Nghiêm Đạo nóng lòng! Thí sinh được chọn cũng không sai biệt lắm, thử vai chỉ là hình thức mà thôi..... Đừng lo lắng, anh buổi chiều không có việc gì, cùng đi với em!”

Tang Đồng gật đầu một cái, bắt đầu ăn điểm tâm.

* * *

23. Chương 23

Chương 23. Gây khó dễ khi thử vai

Sau khi ăn xong Lạc Hưởng Ngôn đi làm, Tang Đồng liền ở nhà tiếp tục xem kịch bản.

Khuynh tấn thiên hạ - câu chuyện xảy ra ở thời Tam quốc thế chân vạc, Tang Đồng trong vai nhân vật gọi là Cố Khanh Trần, là nữ nhi duy nhất của đại tướng quân Bình Nam Vương Cố Thường đã qua đời của Tây Tấn. Bởi vì triều đình cảm động và nhớ thương Bình Nam Vương cả đời chinh chiến vì nước vất vả, đặc biệt phong làm Ninh Quốc quận chúa, từ nhỏ được nuôi dưỡng bên cạnh thái hậu, cùng con cháu hoàng thất vào Thái Học, cũng quen biết Tam hoàng tử Lăng Phi Dương.

Lăng Phi Dương là một thiếu niên rất có khát vọng, một lòng nghĩ muốn thống nhất thiên hạ, cho bách tính có một thời thái bình thịnh thế. Cho nên trong lúc các hoàng tử khác đều vì hoàng vị mà tranh đấu gay gắt, Lăng Phi Dương quan tâm hơn chính là chúng sinh thiên hạ, vì vậy Cố Khanh Trần đối với hấn rất có hảo cảm, hai người là thanh mai trúc mã tình cảm cực kỳ tốt.

Năm Cố Khanh Trần mười một tuổi, Tây Tấn đánh bại Đông Ngụy, Ngụy Quốc không chỉ bị bắt hàng năm tiến cống Tây Tấn, còn đưa tới Ngũ hoàng tử Ngụy Quốc Tô Thanh Hòa làm hạt nhân (con tin). Vì để thể hiện Tây Tấn rộng lượng, Tô Thanh Hòa cũng được đối đãi như các hoàng tử, cũng vào Thái Học.

Tô Thanh Hòa mặt ngoài dịu dàng vô hại, cũng là một người rất có dã tâm.

Cố Khanh Trần trong lúc vô tình phát hiện ra bộ mặt thật giả dối của Tô Thanh Hòa, không khỏi vì Tây Tấn lo lắng. Khi đó Tam hoàng tử Lăng Phi Dương ở dưới sự trợ giúp của nàng, thành công leo lên vị trí thái tử, nếu như không xảy ra chuyện gì ngoài ý

muốn, vị vua sau này của Tây Tấn chính là Lăng Phi Dương.

Nhưng Tô Thanh Hòa vẫn luôn khiến Cố Khanh Trần mơ hồ cảm nhận được uy hiếp, một khi Tô Thanh Hòa trở lại Đông Ngụy, đó chẳng khác nào thả hổ về rừng, sẽ hậu hoạn vô cùng.

Tuy nhiên Lăng Phi Dương cũng không để ý lời của Cố Khanh Trần, dù sao lúc này Tô Thanh Hòa cũng chỉ là một hạt nhân thân cô thế cô, là một kẻ bị Đông Ngụy bỏ rơi mà thôi.

Cố Khanh Trần bất đắc dĩ, cũng chỉ có thể tự mình dùng tất cả biện pháp ngăn cản tất cả hành động của Tô Thanh Hòa, thậm chí cố ý ở học đường làm cho hần bệ mặt bị tiên sinh (phu tử) chán ghét mà vứt bỏ. Lại không nghĩ rằng hai người từ đối chọi gay gắt từ từ biến thành ăn ý hiểu nhau, cuối cùng thành tri kỷ rồi yêu nhau.

Mà đầu mối cả câu chuyện xưa, chính là xoay quanh tình cảm rối rắm giữa ba người này mà triển khai, dựa vào đại nghĩa dân tộc, hận nước thù nhà, lúc xung đột trong phim tăng cao, sẽ càng thu hút người xem.

Tang Đồng cho tới trưa đều ở đây nghiên cứu kịch bản, ngay cả buổi trưa cùng Lạc Hưởng Ngôn ăn cơm cũng có chút không yên lòng.

Cửa lớn Vinh Hiển sớm đã bị ký giả vây tới nước chảy không lọt, tuy nói chỉ là quay thử, nhưng với danh tiếng Nghiêm Đạo ở đây, hơn nữa Vinh Hiển bỏ vốn đầu tư cùng với lực ảnh hưởng của Tang Đồng, đương nhiên đạt được hiệu quả tuyên truyền vô cùng tốt, đưa đến tất cả mọi người đều tới xem kết quả.

Tang Đồng và Lạc Hưởng Ngôn dưới sự che chắn của bảo vệ khó khăn đi vào tòa nhà Vinh Hiển, Nghiêm Đạo đã mang theo đội ngũ chuyên nghiệp của mình chuẩn bị sẵn sàng rồi. Lạc phu nhân mặc một bộ âu phục màu trắng, mái tóc búi cao tinh xảo cùng gương mặt trang điểm tỉ mỉ làm toát lên khí thế cường đại, vào lúc này đang ôm Vương Gia ngồi ở một bên, cùng Hàn Tả Tả cười nói vui vẻ, nhìn thấy con trai và con dâu, nhưng chỉ nhàn nhạt gật đầu một cái, một bộ dáng làm việc công tư rõ ràng.

Nghiêm Đạo đã xem vài người quay thử, cũng không quá hài lòng, vẫy vẫy tay, nói với Tang Đồng: “Trước đi trang điểm thay quần áo, quay thử lập tức bắt đầu.”

Trừ Tang Đồng, còn có mấy nam nữ trẻ tuổi tham gia quay thử. Nghiêm Đạo xem qua từng cái met nhưng không đưa ra bình luận gì, đợi lúc Tang Đồng vừa ra tới, sắc mặt chuyên chú, chỉ vào kịch bản nói: “Tang Đồng, cô tới diễn cảnh này, Lương Nguyên lại đây cùng cô ấy phối hợp một chút!”

Tang Đồng sửng sốt, lúc này mới phát hiện ra Lương Nguyên và Lương Tiểu Nghệ trong đám người, không nghĩ tới hần cư nhiên cũng tới tham gia quay thử.

Bởi vì không phải chính thức khởi quay, cho nên trang phục và đạo cụ đều vô cùng đơn giản. Tang Đồng đã xem trước kịch bản, cùng người khác không có xem qua kịch bản so sánh, tất nhiên chiếm phần lớn ưu thế.

Cảnh này Lương Nguyên mới vừa lên ngôi, vì ổn định triều chính không thể không lập con gái Tả Tướng làm hậu, Tang Đồng biết được hần phản bội lời thề, hai người khác khẩu.

Cảnh này đối thoại không nhiều lắm, vì thể hiện ra nội tâm tuyệt vọng vô cùng trong lúc đó, ngay cả chấm câu hay giọng điệu trong đối thoại đều phải được quan tâm chau chuốt. Không có nhiều động tác, lại muốn đem mâu thuẫn giữa hai người đẩy lên tới cực điểm, không tính là khó khăn, cũng không dễ dàng như vậy.

Khả năng diễn xuất của Lương Nguyên vô cùng thuần thực, vừa tiến vào khu vực máy quay, cả người khí thế chợt biến đổi, trường bào màu vàng lấp lánh, gương mặt góc cạnh rõ ràng, môi mím chặt, tựa như một Đế Vương chân chính, làm cho người ta có cảm giác bị áp bách.

Nhưng cặp mắt kia, thời điểm nhìn chăm chú Tang Đồng, lại hắc bạch phân minh đầy ẩn tình, có áy náy, có thâm tình, cũng có bất đắc dĩ.

Tang Đồng nhắm mắt lại, yên lặng thôi miên bản thân, hiện tại không có Tang Đồng, chỉ có Cố Khanh Trần.

Lần nữa mở mắt ra, cung trăng cao kể (búi tóc cao của nữ nhân thời xưa), ánh mắt chứa đựng sự quật cường, nghiêm nhiên chính là Cổ Khanh Trần.

Lương Nguyên dưới ánh mắt phần hận ôm chặt Tang Đồng, lẩm bẩm van xin: “Thật xin lỗi, Nàng..... Nàng có thể nhẫn nhịn một chút, vì ta, nhẫn nhịn một lần cuối cùng này nữa.....”

Tang Đồng không đáp hồi ngược lại, thanh âm khàn khàn, khó khăn mở miệng, ngữ điệu chậm chạp: “Chàng thật..... muốn cùng người khác thành thân?”

Lương Nguyên trong mắt lóe lên tia khổ sở rồi biến mất: “Ta không còn cách nào..... Nàng phải tin tưởng ta, mặc kệ ta lập ai làm hậu, với ta nàng là duy nhất.....”

“Đủ rồi!” Tang Đồng gương mặt bình tĩnh cắt lời hắn, “Hoàng thượng là nhất quốc chi quân, lập ai làm hậu, cưới bao nhiêu nữ nhân, đều cùng thần nữ không liên quan..... Xin cho thần nữ được cáo lui trước!”

Lương Nguyên kinh ngạc mà nhìn xem nàng, đây là lần đầu tiên Tang Đồng không gọi hắn là Tam ca, rõ ràng vất vả loại bỏ khó khăn thành công lên ngôi, tại sao quan hệ giữa bọn họ lại trở nên như vậy?

Lương Nguyên biểu tình xen lẫn mê mang, càng nhiều hơn là quyết tuyệt vì lý tưởng khát vọng mà vứt bỏ tất cả.

Mà Tang Đồng, sắc mặt bình tĩnh, khẽ khụy gối sau đó chậm rãi rời đi, ánh mắt quật cường, mang theo một cỗ bi tráng.....

Tang Đồng đi tới trước mặt Nghiêm Đạo, đem kịch bản trả lại, sau đó hướng mọi người cười cười đi vào phòng hóa trang thay quần áo.

Thời điểm trở ra, trừ diễn viên đã được chọn, những người khác đều đã rời khỏi.

Nghiêm Đạo cười híp mắt nói: “Không tệ không tệ, Tang Đồng diễn xuất mặc dù còn đôi chỗ thiếu sót, nhưng hình tượng vô cùng phù hợp!”

Nghiêm Đạo hướng những người khác vẫy vẫy tay: “Nghe nói Lương Nguyên cùng cô là đồng môn, hai người chắc cũng không xa lạ..... Vị này là Tô thiên vương.”

Tô Vĩ lần này vào vai Tô Thanh hòa. Thời điểm Tang Đồng xuất đạo, Tô Vĩ cũng đã có chút danh tiếng, bây giờ đã là thiên vương tiếng tăm lẫy lừng.

Tô Vĩ từ trước đến giờ nổi danh khó tính, bây giờ cư nhiên khó được thân thiết cười cười: “Tang sư muội, anh từng được Văn Ca chỉ dạy qua, coi như là sư huynh của em rồi!”

Tang Đồng kinh sợ cúi người chào: “Xin chào Vĩ ca!”

Vĩ ca..... Tô Vĩ nụ cười cứng đờ.

“Phốc ——” Hàn Tả Tả và Chữ Tự Thần đi tới, “Vĩ ca nghe xác thực thân thiết rất nhiều.”

Tô Vĩ ánh mắt sâu xa nhìn về phía cô: “Sóng muội nghe cũng rất thân mật!”

Hàn Tả Tả hừ lạnh một tiếng, vừa muốn đáp lại một cách mỉa mai liền nghe thấy tiếng Lạc phu nhân hoà giải.

“Tốt lắm tốt lắm, mọi người không dễ gì gặp nhau, về sau hãy hợp tác cho tốt.” Lạc phu nhân khẽ cười một tiếng, nhìn sắc mặt của mọi người chung quanh một chút, nói, “Nếu diễn viên đã được quyết định, đợi tất cả sẵn sàng, liền sẽ thông báo ọi người!”

Lương Nguyên đứng ở bên kia, nhìn Tang Đồng muốn nói lại thôi. Tang Đồng nhìn cũng không nhìn hắn, tìm được Lạc Hưởng Ngôn, vô cùng tự nhiên kéo cánh tay hắn.

Lạc Hưởng Ngôn sắc mặt rất thú vị, trong lòng quả thật có một vụn cây cỏ bị ngựa chạy qua đạp ngã.

Lạc phu nhân cư nhiên ở sau lưng hắn mời Lương Nguyên tới!

Ghê tởm hơn chính là..... Mới vừa rồi ở trước mặt mình ngang nhiên ôm ôm ấp ấp! Cái này nếu hắn không có ở đây, tên tiểu tử Lương Nguyên kia không chừng còn ăn đậu hũ lão bà hắn như thế nào nữa chứ!

Nghiêm Dực Toàn nói đơn giản mấy câu liền giải tán.

Mấy vị diễn viên chính cùng đi ra khỏi Vinh Hiển, ký giả rồi rít gờ micro chen lên, ồn ào xôn xao đặt câu hỏi.

Cái gì nên nói cái gì không nên nói, tất cả mọi người rất rõ ràng, liền mượn cơ hội này trả lời chút vấn đề, nhằm tuyên truyền bộ phim mới sắp tới.

Tang Đồng cũng ứng đối trôi chảy, Lạc Hưởng Ngôn đứng ở bên người bảo vệ cô, giúp cô ngăn cản ký giả.

Đột nhiên có một thanh âm rất chói tai cắt ngang xen vào: “Tang tiểu thư lần này nhận vai nữ chính có ẩn tình gì không? Diễn xuất? Mọi người đều biết cô đã từng dính vào scandale dựa vào quy tắc ngầm để thăng vị, lần này lại là bộ phim mới của Vinh Hiển, không biết có phải hay không là bởi vì Lạc Nhị gia ‘đặc biệt’ chiếu cố?”

Lạc Hưởng Ngôn sắc mặt lạnh lẽo, không chút để ý nhìn lướt qua thể nhân viên đeo trước ngực ký giả đó.

Tang Đồng nụ cười không thay đổi: “Scandale mấy năm trước không phải cũng đã giải thích rồi sao? Vào lúc này lại đem ra thảo luận, một chút ý mới cũng không có..... Nói thật, nếu không phải bởi vì Nhị gia, tôi cũng sẽ không nhận bộ phim này, sự nghiệp của chồng mình, làm vợ đương nhiên phải ủng hộ hết mình!”

Hai người là vợ chồng, đáp án như vậy cũng không có vấn đề gì.

Cái đó ký giả cũng không thuận theo: “Xin hỏi Nhị gia có để ý tai tiếng trước đó của phu nhân ngài hay không, chứng kiến qua Tang tiểu thư từng bán dâm. Sau khi các bài báo đưa tin về sự bê bối này ngài sao lại quyết định cùng cô ấy kết hôn?”

Lạc Hưởng Ngôn cười lạnh: “Những bài báo kia cũng được chứng thực là ác ý hãm hại, tôi còn cần suy tính gì chứ?”

Lạc Hưởng Ngôn lạnh lẽo đối với an ninh cửa ra vào nháy mắt, ý bảo bọn họ đưa ký giả này mang xuống.

Tên ký giả kia cũng phát hiện, vội vàng bật thốt lên: “Nếu Lạc Nhị gia nói như vậy, như vậy đem động phòng hoa chúc..... Tang tiểu thư nhất định là xử nữ rồi?”

Cái vấn đề này vô cùng vô lễ, không chỉ có Tang Đồng, ngay cả Hàn Tả Tả bọn họ cũng tối mặt. Các ký giả khác mặc dù khinh thường hấn có hành vi đào bới gièm pha quá mức, nhưng cũng ở trong lòng yên lặng kính sợ sự can đảm của hấn, lại dám ở trên đầu Lạc Nhị gia nhổ lông.

Tang Đồng sắc mặt cực kỳ khó coi, tay đang nắm lấy Lạc Hưởng Ngôn đã bị mồ hôi lạnh thấm ướt.

Lạc Hưởng Ngôn liếc mắt ra hiệu, dừng lại động tác của bảo an, đột nhiên nâng lên nụ cười quỷ dị.

“Như vậy..... Anh trước trả lời tôi, vợ của anh có phải là xử nữ hay không?”

Tên ký giả kia hơn ba mươi tuổi, vóc người nhỏ gầy, gương mặt có cảm giác hơi chanh chua.

Tuy là đang phỏng vấn gây sự, đột nhiên ở trước mặt công chúng bị hỏi loại vấn đề này, hấn cũng có chút lúng túng.

“Đương, đương nhiên là..... Xử nữ!”

“Ừ.” Lạc Hưởng Ngôn gật đầu một cái, bày ra dáng vẻ đương nhiên nói, “Gả cho anh, vợ anh tự nhiên cả đời đều là xử nữ!”

“Không sai!” Tô Thiên Vương lướt qua bọn họ, ác liệt mà cười nói: “Cái kia chính là, ăn quá nhiều thứ đại. Tiểu ca cũng không cứng nổi!”

Lời này nói ra..... Chung quanh lập tức cười vang một trận, tên ký giả kia sắc mặt đỏ lên, bị hai an ninh xách lên mang ra.

Tang Đồng lạnh lẽo thở phào nhẹ nhõm, đột nhiên quay đầu lại, hung hăng trừng mắt nhìn Lương Tiểu Nghệ một cái.

Lạc Hưởng Ngôn vỗ vỗ tay Tang Đồng an ủi cô, lôi kéo cô lên xe.

Dọc theo đường đi Lạc Hưởng Ngôn cũng thối nghiêm mặt im lặng không lên tiếng, Tang Đồng tâm tình từ từ bình phục lại, liền phát hiện Nhị gia không biết làm sao, lại không được tự nhiên rồi!

* * *

24. Chương 24

Chương 24. Khiêu khích rung động

Thật là lòng nam nhân, như kim dưới đáy biển a!

Tang Đồng yên lặng cảm khái một phen, cũng không lên tiếng. Chuyện đã xảy ra hôm nay quá nhiều, đầu óc của cô nhất thời có chút không đủ dùng. Không nghĩ tới mình vừa mới quay lại làm việc sẽ phải cùng Lương Nguyên dây dưa không dứt, chỉ hy vọng Lương Tiểu Nghệ đừng lại lần nữa cắn chặt cô không nhả.

Nhưng mà trước mắt xem ra rất khó, tên ký giả khắp nơi gây khó khăn cho cô kia rõ ràng là có người sắp xếp từ trước!

Tang Đồng vừa nghĩ tới thủ đoạn nhiều vô số kể của Lương Tiểu Nghệ, liền vô cùng nhức đầu, ăn qua cơm tối không chút khẩu vị, đã cảm thấy nuốt không trôi rồi.

Thu thập bát đĩa xong xuôi, mới phát hiện Lạc Hưởng Ngôn hằm hừ ngồi trên ghế sa lon, cầm điều khiển ti vi điên cuồng ấn, màn hình TV lướt qua vèo vèo, gần như sắp nổ tung đến nơi rồi.

Tang Đồng không giải thích được đi tới ngồi ở bên cạnh hắn: “Làm sao vậy, TV cùng anh có thù oán à?”

Lạc Hưởng Ngôn hừ một tiếng ném điều khiển tivi xuống, ngồi xếp bằng ở trên ghế sofa nhìn chằm chằm cô, âm dương quái khí hỏi: “Ái chà chà, cùng người yêu cũ hợp tác đóng phim cảm động quá đi chứ, nhìn xem em đêm nay hôn vía lên mây rồi kia kìa!”

Tang Đồng bình tĩnh hiểu ra!

Đây là..... Ghen?

Khó trách từ lúc bắt đầu quay thử thì lỗ mũi không giống như bình thường, ánh mắt cũng khan khác, Lạc Nhị gia đây là ăn giấm

chua!

Tang Đồng cười đến nghẹn, cũng ngồi xếp bằng ở trên ghế sofa, cùng hắn mặt đối mặt, nghiêm túc nói: “Em không ngờ tới Lương nguyên cũng sẽ tham gia, lúc mới nhìn thấy anh ta quả thật có chút kinh ngạc..... Nhưng mà em mất hồn mất vía tuyệt đối không phải là bởi vì anh ta, em là bởi vì Lương Tiểu Nghệ, người phụ nữ kia anh cũng không phải không biết, bề ngoài thanh khiết như bạch liên*, một bụng chứa toàn nước bùn hôi thối, em lo lắng.....”

*bạch liên = hoa sen trắng

Lạc Hưởng Ngôn sắc mặt hòa hoãn một chút, có chút vô thức mở miệng nói: “Giờ lại tính nói sang chuyện khác sao, bất quá chỉ mới quay thử mà thôi hai người đã ôm ôm ấp ấp rồi..... Kịch bản này do ai viết a, thối như vậy, không được! Phải đổi, tất cả nam chính nữ chính phát sinh tình cảm nhất định phải hàm súc kín kẽ! Đây không phải là phim cổ trang sao? Cổ nhân đã dạy nam nữ thụ thụ bất thân, anh phải giữ gìn lịch sử.....”

Tang Đồng không nhịn được ôm bụng cười ha ha.

Lạc Nhị gia thẹn quá thành giận mắng: “Cười cái gì đó!”

Tang Đồng cố nén cười, đưa chân đá đá chân của hắn nói: “Ai nha nha, Lạc Đà, đây không phải là đang đóng phim thôi sao, cũng không phải là thật..... Anh xem anh ăn dấm thế kia, rất không ý tứ a!”

Lạc Hưởng Ngôn sắc mặt cứng đờ, giận tím mặt nói: “Ai nói anh ghen? Ít con mẹ nó tự mình đa tình! Em thích ôm người nào thì ôm người đó, thích hôn ai thì hôn người đó, anh mới lười đi quần em!”

Tang Đồng ý vị sâu xa nhìn hẩn, chậm rãi hỏi: “A —— vậy sao?”

Lạc Hưởng Ngôn thân thể đột nhiên cứng đờ.

Tang Đồng duỗi bàn chân nhỏ mịn màng, đưa đến giữa hai chân Lạc Hưởng Ngôn, mũi chân linh hoạt gãi gãi, sau đó trực tiếp sử dụng lòng bàn chân mềm mịn chậm rãi vân vê cạo xát một chút chỗ mềm mại kia.

Lạc Hưởng Ngôn về đến nhà liền thay một cái quần dây đai rộng thùng thình, không chỉ có thoải mái, hơn nữa có chút..... cợt nhả.

Chính là bởi vì như thế, bất ngờ không kịp đề phòng, Lạc Hưởng Ngôn bị đâm trúng thiếu chút nữa nhảy dựng lên.

Tang Đồng mang theo nụ cười trêu chọc lòng người, khẽ cúi thấp đầu, nghiêng mắt nhìn hẩn, rất có phong tình quyến rũ, khoe miệng khơi lên độ cong mang theo ý tứ trêu đùa rõ ràng, chọc cho Lạc Hưởng Ngôn trong lòng ngứa ngáy khó chịu, máu nóng toàn thân kêu gào dâng lên, hội tụ tại nơi đang bị Tang Đồng bằng mọi cách trêu chọc.

Tang Đồng chậm rãi trừng mắt nhìn, móng chân được sơn đỏ thắm xinh đẹp diễm lệ, càng thêm nổi bật da thịt như ngọc nơi bàn chân. Ngón chân mượt mà giống như từng viên sỏi đã lột da, trong suốt đáng yêu, tròn phúng phính lại hết sức linh hoạt, vui sướng nhúc nhích trêu chọc nơi mềm mại kia.

Lạc Hưởng Ngôn giật mình một cái, một phát bất được cổ chân mảnh khảnh của cô, sau đó dừng lại bất động, tựa hồ không biết phải đẩy ra, hay là muốn dùng sức kéo về phía mình.

Tang Đồng nhíu lông mày, nụ cười sâu hơn, tùy hẩn cầm cổ chân của mình, thừa dịp cong lòng bàn chân lên, mu bàn chân trắng muốt ngoặt ra làm thành độ cong đầy đặn, lòng bàn chân tạo thành một vòng tròn, vừa vặn bao quanh nơi Lạc Hưởng Ngôn đang dần dần nóng rực ngắc đầu, khi nhẹ khi nặng xoa nắn.

Lạc Hưởng Ngôn hung hăng hít một hơi, bàn tay đang nắm cổ chân không nhịn được tỉ mỉ vuốt ve da thịt trắng nõn, lòng bàn tay nóng rực dần dần đi lên, thăm dò vào ống quần rộng thùng thình, dọc theo bắp chân căng đầy như ngọc, khẽ khiêu khích thần kinh Tang Đồng.

Tang Đồng thời gian dài không luyện tập chân, dần dần có chút mệt mỏi, trên chân lực độ cũng bắt đầu thay đổi nhẹ nhàng, một cái nhẹ một cái nặng, khiến trong lòng Lạc Hưởng Ngôn như có trăm móng vuốt đang gãi ngứa, càng phát ra muốn ngừng mà không được.

Tang Đồng cảm thụ nơi ngay tại lòng bàn chân dội lên rất nhanh thức tỉnh, nhanh chóng nóng rực dựng thẳng đứng lên, không khỏi có chút kinh hoảng, ngưỡng ngừng muốn rút về chân.

Lạc Hưởng Ngôn nhận thấy được ý đồ của cô, lực độ trên tay chợt thu lại, vững vàng nắm lấy mắt cá chân của cô, cúi đầu hôn lên mu bàn chân trắng nõn.

Cảm giác tê tê đại đại thông qua lưng bàn chân truyền tới đáy lòng, Tang Đồng run lên, bắt đầu khẽ dùng sức giãy giụa.

Mu bàn chân mảnh khảnh, có thể nhìn thấy mạch máu màu xanh, khiến Lạc Hưởng Ngôn không nhịn được dọc theo mạch máu nhẹ nhàng gặm nuốt.

Tang Đồng vẫn biết lòng bàn chân là sợ nhột nhất, nhưng không biết mu bàn chân của mình cứ nhiên cũng nhạy cảm như vậy, Lạc Hưởng Ngôn môi lưỡi nóng rực làm cho da đầu cô cũng khẽ tê dại, cổ họng giống như bị cái gì ngăn chặn, muốn phát ra âm thanh. Nhưng nội tâm lại rõ ràng, một khi phát ra tiếng, nhất định là khó nhịn thân ngâm.

Tang Đồng cắn môi, khẽ ngửa đầu, lộ ra cái cổ trắng nõn đẹp đẽ, thở hắt hển nói: “Đủ, đủ rồi.....”

Lạc Hưởng Ngôn nghe vậy bỏ qua mu bàn chân của cô, môi lưỡi lại chậm rãi dời lên trên, dọc theo bắp chân mà liếm. Liếm, ở bên trong đầu gối mềm mại nhạy cảm dùng răng nanh nhẹ nhàng vuốt ve.

Tang Đồng từ trên nhìn xuống, Lạc Hưởng Ngôn nghiêng đầu vùi vào giữa hai chân cô, hình tượng lực kích thích quá mạnh mẽ rồi, Tang Đồng oanh một cái hồng thấu mắt, nhắm mắt lại ưm một tiếng, chợt rút hai chân về dùng hai tay ôm lấy, cúi đầu vùi mặt ở trong đầu gối.

Lạc Hưởng Ngôn bình ổn hô hấp, nhìn người nào đó giống như đà điểu, khả khả quái dị cười, sắc mặt lưu manh mười phần mười như đang đùa giỡn hoàng hoa khuê nữ.

Lạc Hưởng Ngôn chậm rãi đến gần cô, hai tay chống đỡ bên cạnh cô, cúi đầu ghé vào bên tai của cô, hà hơi hỏi: “Thế nào, đốt lửa xong liền muốn chạy?”

Lạc Hưởng Ngôn cường ngạnh lôi kéo tay cô, đặt ở bộ vị đang gắng gượng của mình, vừa tiếp xúc với lòng bàn tay mềm mại, chỗ nóng rực của Lạc Hưởng Ngôn không khỏi nhảy lên, Tang Đồng bị dọa sợ lập tức ngừng đầu lên.

Lạc Hưởng Ngôn xấu xa cười nói: “Em đã khơi lên thì hãy phụ trách dập lửa..... Được rồi, trước cùng tiểu Lạc Đà gặp mặt!”

Lời nói vừa hạ lưu vừa quyến rũ này, Tang Đồng nín thở lung tung vuốt vuốt, lấy lòng nói: “Được, được chưa!”

Lạc Hưởng Ngôn hừ nhẹ: “Còn lâu a! Đại Bảo Bối của Nhị gia anh uy mãnh kéo dài, em tự giác một chút hảo hảo hầu hạ nha!”

Tang Đồng nhìn Lạc Hưởng Ngôn vô lại ánh mắt nguy hiểm, không khỏi ở trong lòng kêu rên.

Lạc Nhị gia chính là một đám củi, không đụng hấn cũng thỉnh thoảng động dục, như vậy trên chộc, còn không phải tiếp thêm củi cháy rừng rực sao!

Tang Đồng đỏ mặt, tay phải bị hấn cưỡng bách đặt tại giữa hai chân, cách vải vóc thật mỏng, nhiệt độ kinh người, thậm chí có thể cảm thấy mạch máu phía trên đập đều đặn.

Tang Đồng nhìn mặt hấn hưởng thụ híp mắt, tò mò giật giật tay, liền nghe thấy Lạc Hưởng Ngôn hô hấp nặng nề, rõ ràng càng thêm hưng phấn.

Tang Đồng chơi thật vui vẻ ngắt ngắt, nhưng không biết chạm phải dây thần kinh nào, Lạc Hưởng Ngôn “Tê ——” một tiếng, mở mắt ra, cắn răng nghiêng lợi buột miệng nói: “Em thật đúng là tiểu yêu tinh thích hành hạ người.....”

Em thật đúng là tiểu yêu tinh thích hành hạ người..... Tiểu yêu tinh hành hạ người..... Tiểu yêu tinh.....

Rắc rắc ——

Một tiếng sét thật lớn từ chín tầng mây bổ xuống trúng đầu Tang Đồng.

Tang Đồng ánh mắt ngây ngốc nhìn Lạc Hưởng Ngôn, đột nhiên đầm ghế sa lon cười lớn: “Oa ha ha ha.....”

Lạc Hưởng Ngôn sợ hết hồn, ngay tiếp theo phía dưới cũng bị giật mình co rụt lại. Đầu đầy vạch đen, không biết Tang Đồng thế nào đột nhiên lại điên cuồng như vậy.

Tang Đồng cười đến nói chuyện cũng đứt quãng: “Lạc, Lạc Đà! Anh nhất định là một ngày lao lực quá độ a..... Nói thật, anh ở trên giường có phải hay không thích nói câu ‘tiểu yêu tinh hành hạ người’ này a, anh không phải đã xem nhiều ngôn tình sắc chứ.....”

Lạc Hưởng Ngôn xấu hổ nhào tới, ôm lấy đầu của cô, hung hăng hôn lên môi cô.

“Ưm ——”

Tang Đồng quơ múa đôi tay, cặp chân lung tung đập muốn từ bên dưới Lạc Hưởng Ngôn giấy thoát, tròng lớn cặp mắt tràn đầy lửa giận.

Lạc Hưởng Ngôn đem đầu lưỡi cường thế tiến vào khoang miệng Tang Đồng, bốn phía khuấy động một phen mới tạm thời thỏa mãn lui ra.

Tang Đồng vừa được giải thoát, lập tức dùng sức đẩy hấn ra, đưa mu bàn tay hung hăng cọ xát môi, phi phi phun vài cái.

Lạc Hưởng Ngôn mặt đen lại, tâm cũng lạnh, lửa giận ngút trời quát: “Em cứ như vậy ghét bỏ anh?”

Tang Đồng liên tục phi phi thật lâu mới bắt đầu phần nộ mà gào thét: “Nói nhảm! Em cái đầu anh anh dám hôn liếm như vậy à! Còn con mẹ nó duỗi đầu lưỡi đi vào khuấy a khuấy! Em, em hôm nay chạy nửa ngày trở lại còn chưa có tắm rửa đâu, anh mới vừa rồi cầm chân em vừa cắn lại liếm nửa ngày không có súc miệng thì đã cho em một nụ hôn nóng bỏng cách thức tiêu chuẩn rồi! Anh không thấy ghê tởm nhưng em ghê tởm, đồ ngựa đực nhà anh chỉ biết sử dụng nửa người dưới suy nghĩ! A Phi!”

Lạc Hưởng Ngôn bó tay rồi, ngay cả nơi nào đó uy vũ kéo dài trước nay luôn kiêu ngạo cũng mềm nhũn xuống.

Tang Đồng thật sự là cao thủ biết phá hư không khí, vốn là nụ hôn tuyệt vời như thế cũng bị cô nói thành không chịu nổi như vậy, thật sự làm cho người ta buồn bực muốn chết mà.

Tang Đồng tức giận một cước đạp Lạc Hưởng Ngôn sang bên, từ trên ghế sa-lon đứng lên.

Lạc Hưởng Ngôn cau mày bất mãn hỏi: “Em muốn đi đâu?”

Tang Đồng nhìn trời liếc mắt: “Đánh răng!”

Lạc Hưởng Ngôn hết ý kiến.

Bởi vì tham gia đóng bộ phim Khuynh tấn thiên hạ , Tang Đồng lại trở thành đối tượng bị ký giả bao vây chặn đánh. Thêm vào đó do không chịu nổi đám chó săn quấy rầy, hơn nữa bên ngoài thời tiết càng ngày càng lạnh, Tang Đồng đơn giản làm tổ ở nhà nghiên cứu kịch bản.

Không quá mấy ngày, đã có người gọi điện thoại thông báo cho cô tới hóa trang, thuận tiện chụp một vài áp – phích tuyên truyền.

Tang Đồng cùng Lạc Hưởng Ngôn nói một tiếng, liền một mình tới Vinh Hiển.

Bộ phim này được ném vào một khoản tiền lớn, thậm chí không sử dụng không gian điện ảnh sẵn có, khu vực tiến hành quay phim được lựa chọn lần nữa, phần lớn thiết bị đều là xây dựng lại.

Tang Đồng cùng nhân viên làm việc chào hỏi, vài vị nhân viên chủ chốt đã đến có mặt, Tang Đồng liền trực tiếp đi theo thợ trang điểm, nhân viên trang phục vào phòng hóa trang.

Soi gương, mặc cho nhân viên hóa trang ở trên mặt mình hoa tay múa chân. Tang Đồng không khỏi nhớ tới cảnh tượng ba năm trước mình lần đầu tiên đóng phim. Khi đó chụp ảnh hóa trang, đương nhiên là ở trong phòng hóa trang cá nhân, có Hàn Tả Tả toàn quyền xử lý, có thợ trang điểm cùng phụ tá đi theo bên cạnh.

Mà bây giờ, Tang Đồng cự tuyệt Lạc Hưởng Ngôn tìm cho cô người hóa trang và người đại diện, bên cạnh chỉ có một tiểu cô nương vừa mới tốt nghiệp đại học chạy ngược chạy xuôi.

* * *

25. Chương 25

Chương 25. Quan hệ tiến triển bất ngờ

Tang Đồng mien liên suy nghĩ một hồi, thời giờ—an cư nhiên trôi qua rất nhanh. Hóa trang tốt, làm xong kiểu tóc, Tang Đồng dưới sự giúp đỡ của nhân viên trang phục mặc vào tầng tầng lớp lớp y phục.

Thợ trang điểm lui về phía sau hai bước thưởng thức một phen, thở dài nói: “Lạc phu nhân phong cách tốt vô cùng, mặc vào bộ y phục này rất có feel—ing, chính xác là một danh môn khuê tú từ cổ đại xuyên qua mà đến!”

Tang Đồng cười nói: “Đây còn không phải là mọi người hóa trang tốt, y phục làm ra tinh xảo, tôi mới có thể đem y phục xinh đẹp như vậy mặc ra hàm xúc!”

Mấy người đang cười nói sửa sang lại Tang Đồng trên người phối kiện, Lương Tiểu Nghệ liền đi vào.

Tang Đồng vừa nhìn ánh mắt của Lương Tiểu Nghệ cũng biết cô ta sắp nói những lời khó nghe rồi, không biến sắc nói với người khác: “Mọi người trước đi ra xem người khác có cần giúp một tay hay không, tôi sửa sang xong lập tức sẽ ra ngoài!”

Trong phòng hóa trang rất nhanh chỉ còn lại Tang Đồng cùng Lương Tiểu Nghệ.

Tang Đồng soi gương sửa sang lại đai lưng, nhìn cũng không nhìn Lương Tiểu Nghệ một cái.

Cung trang hoa lệ, trang dung tinh xảo, phối sức khéo léo sáng tạo..... Cộng thêm Tang Đồng có một gương mặt bình tĩnh nhìn không ra khe hở, không chút nào khiến Lương Tiểu Nghệ tìm ra nơi trút giận.

“Lúc trước cô không phải nói là không muốn bị trộn lẫn trong giới sao? Đều đã rút khỏi làng giải trí lại còn rào trước đón sau bỏ tiến vào. Thế nào, phim của Nghiêm Đạo bộ quá mê người? Chắc là vậy, dù sao Nghiêm Dực Toàn có thể nói là đạo diễn số một số hai, cộng thêm kim bài biên kịch tác phẩm tâm huyết, ê-kíp chế tác là tiêu chuẩn hạng nhất, hơn nữa còn có Vinh Hiến cây bút lớn đầu tư, dù là người nào, cũng không cự tuyệt được cơ hội tốt như vậy.....”

Tang Đồng sắc mặt bất động, đem phối sức ngang hông treo tốt, lúc này mới xoay người nghiêng mặt nhìn Lương Tiểu Nghệ.

Lương Tiểu Nghệ vẫn là bộ dạng nhu nhược yếu đuối chọc người trù ẻo, trên mặt mang nụ cười ôn hòa ngưỡng ngừng, lúc nói chuyện vĩnh viễn nhỏ nhẹ dịu dàng, giống như một con nai con không rành việc đời, lúc nào cũng có thể bị kinh sợ.

Nhưng cặp mắt kia, lại giống như lúc đầu oán độc, chứa đầy những âm mưu tính toán.

“Nha, bị tôi nói trúng chứ gì? Chắc chắn, nhìn xem một chút trang phục cùng đạo cụ này, thật là một khoản đầu tư lớn a! Xem ra Lạc Nhị gia quả thật như bên ngoài đồn đãi tiêu tiền như rác, đối với phụ nữ bên gối vĩnh viễn xa xỉ hào phóng..... Nói một chút coi, Tang Đồng, cô là dùng thủ đoạn gì hầu hạ Lạc Nhị gia vui vẻ như thế, lại đem vai nữ chính cho loại minh tinh hết thời đã thối lui khỏi làng giải trí ba năm qua hả?”

Nếu không phải chính tai nghe thấy, người vĩnh viễn không cách nào tưởng tượng, Lương Tiểu Nghệ bề ngoài vô hại như tiểu cô nương như vậy, là như thế nào dùng một vẻ mặt thuần khiết ngây thơ, nói ra lời khó nghe ác độc như thế.

Lương Tiểu Nghệ liếc nhìn nét mặt của cô, khinh thường nói: “Ít bày ra dáng vẻ cao quý không thể xâm phạm kia đi! Dựa vào loại thủ đoạn này từng bước một bò lên trên..... Cô thật đúng là làm mất thể diện phụ nữ mà!”

Tang Đồng thở dài, trời mới biết cô thật không muốn cùng Lương Tiểu Nghệ đối nghịch, nhưng không chịu nổi có vài người chính là vô liêm sỉ, người càng ẩn núp, họ càng giống như con ruồi đuổi mãi không đi.

Tang Đồng xa cách mở miệng: “Tráng sĩ, tôi có làm mất thể diện phụ nữ hay không, mắc mớ gì tới cô hả?”

Lương Tiểu Nghệ đầu lông mày khẽ co quắp, đè nén tức giận giễu cợt: “Tang Đồng, cô đừng cho là có thể mượn cơ hội này đến gần Lương Nguyên! Cô nhìn xem bộ dáng cô bây giờ coi, không biết bị bao nhiêu đàn chơi đến hư rồi, cô cho dù cố chấp lao vào, Lương Nguyên còn có thể chê cô bẩn nhìn không thuận mắt nữa ấy chứ! Cô nếu như còn muốn giữ chút mặt mũi, liền ít đi lợi dụng Lạc Nhị gia để xuất hiện, hảo hảo kính cẩn ở nhà làm Lạc phu nhân của cô đi!”

Tang Đồng vẻ mặt tán thưởng, cảm thán thật lâu nói: “Lương Tiểu Nghệ, ba năm không gặp năng lực đổi trắng thay đen của cô càng tiến bộ a!”

Tang Đồng nhẹ nhàng cười một tiếng, mang theo hàm ý khinh bỉ từ tốn quá nói: “Tôi bị bao nhiêu đàn ông chơi qua chẳng lẽ là do Lương Tiểu Nghệ cô định đoạt sao? Thế nào, cô không phải đã quên trước kia giúp tôi sắp xếp bao nhiêu đàn ông chứ! Nhìn cô như vậy thật đáng thương a sao lại mắc chứng đãng trí của người già chứ? Không không không, già nua si ngốc làm sao còn có thể có nhiều âm mưu quỷ kế như vậy, lần trước quay thử gặp cực phẩm ký giả là cô an bài đi? Bộ đáng khó coi về mặt chanh chua, khó trách cô đau khổ thâm mến hao tổn tâm cơ bao nhiêu năm, Lương Nguyên vẫn chỉ xem cô là em gái mà thôi!”

Lương Tiểu Nghê hừ lạnh: “Ngay cả khi tôi cả đời chỉ có thể là em gái của anh ấy, cũng so với cô còn vững chắc hơn! Tôi thiếu vì em gái tôi đây, Lương Nguyên chính bỏ rơi cô một lần lại một lần đẩy thôi. Cô thật cho là còn có cơ hội cùng Lương Nguyên ở cùng một chỗ sao? Mặc dù cô và anh ấy có hợp tác bảy lần tám lần đi nữa cũng đừng nghĩ tới chuyện gương vỡ lại lành!”

Tang Đồng gật đầu một cái: “Có chí khí, Lương Tiểu Nghê cô là nam nhân thuần thực, nam tử hán, thật trâu bò! Tôi không sánh bằng cô, tôi là kiều hoa, chịu không nổi cô tàn phá, tôi không đùa với cô nữa được chưa!”

Lương Tiểu Nghê cười nhạo: “Nếu thức thời liền chủ động xin rút lui khỏi đoàn làm phim, về sau biến mất ở trước mặt chúng tôi!”

Tang Đồng tỉ mỉ nhìn nhìn Lương Tiểu Nghê, cười như không cười nói: “Tôi tại sao lại muốn cho cô sung sướng tự tại nha! Cô không phải đang sợ tôi quay lại làm việc chứ? Lương Tiểu Nghê cô cũng có lúc sợ hãi à..... Thế nào, tôi có thể diễn vai nữ chính của Nghiêm Đạo cô ghen tỵ ư? Đúng vậy a, tôi chính là có điều kiện có thể diễn cùng Lương Nguyên, diễn còn là quan hệ thanh mai trúc mã, cô thì sao? Bất quá chỉ là sử dụng những thủ đoạn mờ ám mà thôi!”

Lương Tiểu Nghê giận dữ: “Tang Đồng cô ——“

“Tôi thế nào?” Tang Đồng đi tới cạnh cửa, quay đầu lại giễu cợt nói, “Cô thật cho là tôi không đấu lại cô? Tôi cũng chỉ là lười đi so đo với cô! Còn có..... Nhớ đi trang điểm lại đi, sắc mặt thật rất khó nhìn!”

Tang Đồng thản nhiên ra khỏi phòng hóa trang, đột nhiên cảm thấy uất ức phiền muộn trong lòng bấy lâu nay tản đi không ít.

Diễn viên nam tạo hình tương đối đơn giản, dán lên tóc giả, thay đổi y phục cùng vài phụ kiện linh tinh, cho nên Tang Đồng lúc đi ra, Lương Nguyên và Tô Vĩ đã chờ lâu rồi.

Hàn Tả Tả nhìn thấy Lương Tiểu Nghê theo sát phía sau Tang Đồng đi ra, trong lòng căng thẳng, bước tới nhẹ giọng hỏi: “Không có sao chứ?”

Tang Đồng vỗ vỗ cánh tay Hàn Tả Tả cười nói: “Không có việc gì, tớ cũng không phải là tiểu thụ không biết chống trả, mấy năm qua chịu thiệt như vậy, còn chưa đủ để tớ thông minh một chút sao!”

Hàn Tả Tả thả lỏng, cũng không quên thuận tay dội cô một bát nước lạnh: “Cậu cuối cùng cũng biết trước kia cậu có bao nhiêu ngu xuẩn, tớ rất là vui mừng!”

Tang Đồng liếc mắt, tức giận nói: “Đi mà quan tâm đệ đệ thị vệ nhà cậu đi!”

Chữ Tự Thần mặc dù đóng qua hai bộ phim thần tượng, cũng là lần đầu tiên đóng phim. Lần này diễn vai nam phụ, thị vệ Chu Kính của Tô Thanh Hòa, đất diễn mặc dù không nhiều, lại có không gian phát huy rất lớn. Cho nên Hàn Tả Tả rất coi trọng, ngay cả hóa trang cũng muốn tự mình chạy tới nhìn chăm chăm.

Nghiêm Đạo đối với tạo hình của bọn họ mấy rất hài lòng, liền kêu nhiếp ảnh gia đối chiếu với tạo hình của bọn họ mà chụp.

Tang Đồng đứng ở bên cạnh hai nam chính, theo yêu cầu cùng bọn họ phối hợp các loại tư thế.

Cuối cùng là cảnh Lương Nguyên từ phía sau ôm Tang Đồng, cúi đầu chôn ở bên gáy Tang Đồng, Tang Đồng cùng hấn mười ngón tay đan chặt vào nhau trước thắt lưng, biểu đạt ra Lương Nguyên thâm tình cùng tuyệt vọng, mà Tang Đồng không cần thể hiện nhiều vẻ mặt, ánh mắt lại vô cùng quyết tuyệt, lộ ra kiên nghị.

Chụp thật lâu cảnh này mới được thông qua.

Tang Đồng tránh ra khỏi hai cánh tay Lương Nguyên, hướng hấn nhàn nhạt gật đầu một cái, liền thẳng đi ra khỏi khu vực chụp ảnh.

Lạc Hưởng Ngôn không biết ở trong góc nhìn bao lâu, Tang Đồng mừng rỡ tiến lên phía trước hỏi: “Sao anh lại tới đây? Không phải nói có việc sao.....”

Lạc Hưởng Ngôn vẽ mặt khinh thường liếc nhìn Lương Nguyên, cười nhạo nói: “Em có mà không hy vọng anh tới đây thì có, xem hai người ôm chặt chưa kìa.....”

Tang Đồng cảm thấy buồn cười, yên lặng nhìn Lạc Hưởng Ngôn.

Lạc Hưởng Ngôn không được tự nhiên quay đầu: “Nhìn anh làm gì.....”

Tang Đồng đột nhiên chạy lấy đà bật nhảy lên, nhảy vào trong lòng Lạc Hưởng Ngôn, đôi tay thật chặt vòng quanh cổ hắn, cặp chân cũng vững vàng vòng tại bên hông hắn, vang dội ở trên môi hắn hôn chụt một cái.

Tang Đồng ưỡn thẳng lưng ghé vào lỗ tai hắn thổi hơi: “Lần này nên hài lòng chứ.....”

Lạc Hưởng Ngôn ánh mắt đột nhiên trầm xuống, nâng Tang Đồng trực tiếp lui thân về phía sau phòng hóa trang, sau đó đá lên cửa.

Hoàn hảo không có ký giả, tại chỗ phần lớn là nhân viên nội bộ Vinh Hiển, còn dư lại mấy minh tinh cũng sẽ không ở bên ngoài nói lung tung.

Nghiêm Đạo ha ha cười nói: “Người trẻ tuổi a, chính là tình cảm mãnh liệt như vậy.....”

Lạc Hưởng Ngôn đem Tang Đồng thật chặt chống đỡ trên cửa ra vào, đỡ cái ót của cô, hung hăng mút vào môi cô, cho đến khi đôi môi trở nên sưng đỏ trơn bóng, mới đẩy ra hàm răng, câu dẫn lưỡi của cô mọi cách trêu chọc.

Tang Đồng cảm thấy không khí trong lồng ngực dần dần không đủ dùng, kìm nén đến sắc mặt đỏ bừng, chống đẩy Lạc Hưởng Ngôn mơ hồ không rõ nói: “Đủ, đủ rồi.....”

Lạc Hưởng Ngôn khế lui về phía sau, thở hổn hển hung tợn nói: “Nếu không phải là bên ngoài còn có người, anh thật sự nghĩ hiện tại liền ăn em!”

Tang Đồng cười hì hì đưa tay vuốt vuốt bộ vị hơi ngẩng đầu của hắn: “Thế nào, Lạc Nhị gia muốn cho người khác thưởng thức một màn xuân cung sống sao?”

Lạc Hưởng Ngôn toàn thân cứng đờ, cắn răng cảnh cáo: “Đừng đốt lửa, bằng không anh mặc kệ còn có người khác hay không!”

Tang Đồng biết Lạc Hưởng Ngôn nói được làm được, dứt khoát đẩy hắn ra, nhìn quanh một phen, thở dài nói: “Cư nhiên dẫn em vào lộn phòng hóa trang rồi..... Tóc em không rối chứ, em đi thay quần áo, sau đó chúng ta cùng nhau ăn cơm tối?”

Lạc Hưởng Ngôn gật đầu một cái, nhãn châu xoay động, giúp cô sửa sang quần áo nói: “Anh chờ em!”

Tang Đồng ra cửa, tiếp tục cố tỏ ra bình tĩnh, đối mặt nhiều ánh mắt ý vị sâu xa cười nhạo như vậy, cũng không khỏi đỏ mặt.

Vừa nhìn cô mặt mày hớn hở tươi cười, cùng đôi môi sưng đỏ không chịu nổi, tất cả mọi người trong lòng đều hiểu rõ. Tô Vĩ thậm chí huyết sáo vang dội.

Tang Đồng đỏ mặt vội vã đi vào phòng hóa trang thay quần áo.

Một lát sau, Lạc Hưởng Ngôn mới chậm rãi đi ra, thông thả ung dung quần áo thoải mái, mặt nhộn nhạo ý cười, khẽ nghiêng đầu, khiến ánh đèn hoàn mỹ chiếu vào làm hiện lên dấu vết nhỏ trên môi.

Tô Vĩ đi đến gần, nụ cười mập mờ đẩy đẩy bả vai Lạc Hưởng Ngôn, cười trêu nói: “Hừm, Nhị gia đôi môi cũng bị cắn bết..... Không nhìn ra tiểu sư muội cư nhiên nhiệt tình như lửa như vậy, chắc chắn, thật là đủ cay!”

Lạc Hưởng Ngôn trên mặt vẽ hả hê càng đậm, bộ dáng đắc thắng cho Lương Nguyên một cái ánh mắt mười phần khiêu khích, trong miệng lại như đang tán gẫu bình tĩnh nói: “Tô Vĩ, ít nói những lời không đứng đắn kia đi! Lát nữa để cho chị dâu cậu nghe thấy lại tới tìm tôi náo loạn.....”

Tô Vĩ có chút không giải thích được, không khỏi ở trong lòng thầm mắng, cái gì chị dâu, người nào gọi cậu là đại ca hả..... Nhị gia cậu thực cho rằng mình đủ mặt mũi hử!

Đang muốn châm chọc Lạc Hưởng Ngôn mấy câu, liền nghe thấy Tang Đồng giөн giã kêu: “Nghiêm Đạo, không còn việc gì chúng tôi đi trước?”

Nghiêm Dực Toàn cười híp mắt nhìn cô một chút, lại nhìn Lạc Hưởng Ngôn một chút, phất tay một cái nói: “Không sao, hai người đi đi!”

* * *

26. Chương 26

Chương 26. Khởi quay hữu kinh vô hiểm*

* bị kinh sợ nhưng không gặp nguy hiểm

Lạc Hưởng Ngôn mặt mỉm cười đi về phía Tang Đồng, lúc lướt qua Lương Nguyên, cao ngạo ngẩng đầu, từ trong lỗ mũi khẽ hử nhẹ một tiếng.

Lương Nguyên nụ cười trên mặt đã sớm duy trì không nổi rồi, ánh sáng trong mắt rõ ràng đã bị dập tắt, núp ở dưới bóng ánh đèn mờ nhạt, hoàn toàn tháo xuống ngục trang trên mặt, thần sắc chán nản.

Tại sao có thể như vậy? Hắn cũng chỉ là rời đi không tới ba năm, năm năm tình cảm liền một chút dấu vết cũng không còn sao?

Lương Nguyên nhắm mắt lại, hắn tuyệt đối không nghĩ tới, sẽ có một ngày, nụ cười xinh đẹp như hoa đào của Tang Đồng, lại là trừng phạt lớn nhất dành cho hắn.

Còn nhớ rõ rất nhiều năm trước, mới vừa cùng Tang Đồng ở chung một chỗ không bao lâu, mình trong lúc quay phim đã dâng lên nụ hôn đầu, Tang Đồng ghen tức bùng phát, thể nhưng dời xuống lịch trình tới sớm thủ trước cửa nhà trọ của mình, đợi cho đến nửa đêm.

Khi đó cũng là mùa đông như vậy, bên ngoài gió lạnh thấu xương. Trên quần áo của Lương Nguyên sớm đã phủ một tầng tuyết thật mỏng, mới vừa nhắc chân ra khỏi thang máy, liền bị Tang Đồng đang chờ ở đó đánh úp về.

Lương Nguyên sợ hết hồn, hơi thở quen thuộc truyền đến, không khỏi buồn cười đỡ bả vai của cô hỏi: “Em tới khi nào, thể nào cũng không nói trước nói cho anh biết? Ở bên

n ngoài chờ rất lạnh a!”

Tang Đồng lửa giận dâng cao nhìn chằm chằm hắn, không nói hai lời, kéo đầu hắn xuống hung hăng cắn khước môi hắn.

Lương Nguyên vội vàng không kịp chuẩn bị, kinh hô một tiếng, Tang Đồng hài lòng liếm liếm vết máu rỉ ra tại vết thương nhỏ, hung tợn cảnh cáo: “Cái này, là ký hiệu của em, muốn thời thời khắc khắc nhắc nhở anh, anh là người của em, không cho cùng phụ nữ khác quá thân mật, không cho phép diễn giả thành thật!”

Lương Nguyên dở khóc dở cười, cúi đầu hôn môi của cô một cái, mang theo nụ cười hỏi: “Em bảo anh ngày mai thể nào cùng mọi người giải thích?”

Tang Đồng giao hoạt cười, đưa cho hắn một thỏi son môi: “Ừ, dùng cái này che giấu một cái không phải tốt rồi sao!”

Lương Nguyên dĩ nhiên sẽ không dùng thỏi son môi đỏ tươi kia. Cũng bởi vì Tang Đồng tùy hứng một chút, ngày thứ hai còn không thể không viện lý do không cẩn thận ngã xuống đập đầu rách đôi môi, sau đó từng cái một giải thích ọi người nghe.

Son môi đỏ tươi diễm lệ, đến nay vẫn được Lương nguyên cẩn thận cất giữ.

Mà phần tình cảm sơ khai kia, cũng đã không còn tươi đẹp như cũ nữa rồi.

Lương Nguyên đột nhiên cảm thấy cổ họng giống như bị cái gì ngăn chặn, không phát ra được nửa điểm thanh âm.

Khi đó hai người chỉ có thể âm thầm lén lén lút lút gặp mặt, mỗi lần gặp mặt cũng cực kỳ khó được, liền đặc biệt quý trọng khoảng thời gian ở chung với nhau.

Lương Nguyên vẫn còn nhớ, mỗi lần sau khi ôm Tang Đồng thân thiết, cô chính là bộ dáng như hiện tại, mang theo nụ cười e lệ, trong mắt hàm chứa thủy quang, trên mặt ửng hồng đẹp mắt, ngây thơ xinh đẹp.

Nhưng bây giờ thì sao, những thứ tốt đẹp này vốn thuộc về hắn, Tang Đồng lại không chút do dự ột người đàn ông khác.

Thì ra hắn dễ tâm như thế nào, căn bản cũng không cách nào đổi mặt với mất đi.

Lương Nguyên chân thật ném thử tư vị đau lòng đang kéo về.

Tang Đồng cùng Lạc Hưởng Ngôn ngồi vào trong xe, nhìn kỹ một chút vết thương của hắn, cau mày hỏi: “Trên môi anh tại sao lại bị rách, em nhớ rõ mới vừa còn không có.....”

Lạc Hưởng Ngôn liếm liếm vết thương trên môi, nhúu mày, hả hê đắc ý cười rộ lên.

Tang Đồng hơi suy nghĩ liền hiểu, Lạc Hưởng Ngôn đây là cố ý khiến mọi người biết bọn họ ở phòng hóa trang đã làm chuyện gì đó kịch liệt cỡ nào đi! Vì ở trước mặt Lương Nguyên lộ vẻ ân ái đã kích hắn, Lạc Nhị gia cư nhiên hung ác quyết tâm cắn phá đôi môi mình.

Tang Đồng ngửa mặt lên trời thở dài: “Lạc Đà..... Anh thật là nhàm chán quá đi!”

Lạc Hưởng Ngôn không để ý tới cô, vẫn đắm chìm trong vui sướng thắng lợi, mặt mũi ngây thơ hài lòng cực kỳ giống một đại lang đuôi dài nha!

Cách năm mới còn có nửa tháng, Nghiêm Dục Toàn không chút do dự tuyên bố tin tức, đoàn làm phim công tác chuẩn bị đã hoàn tất, lập tức sẽ cử hành nghi thức khởi quay Khuyên tấn thiên hạ .

Mấy năm này, điện ảnh Âu Mỹ luân phiên tiến vào, sự nghiệp điện ảnh trong nước thật ra thì phát triển cũng không được như mong muốn, thậm chí trong một thời gian dài xuất hiện hiện tượng không có khán giả. Đây cũng giống như bước ngoặt trong sự nghiệp người nghệ sĩ đồng thời cũng là nguyên nhân chủ yếu Lương Nguyên ban đầu lựa chọn ra khỏi nước.

Cho nên Vinh Hiển lần này dốc toàn lực đầu tư phim mới, dẫn tới giới truyền thông trong nghề dậy sóng, ngày diễn ra nghi thức bấm máy, ký giả rầm rộ kéo tới, trong phòng đầy áp người.

Lần này nghi thức khởi quay thanh thế to lớn, không chỉ có mấy vị chủ chốt sáng lập có mặt, ngay cả lãnh đạo Tổng Cục Điện Ảnh T thị, còn có ủy viên tuyên truyền văn hóa T thị cũng những người đẳng cấp cũng đi tới hiện trường, khán đài khách quý ngồi chật nít.

Vinh Hiển mời tới người dẫn chương trình nổi tiếng Lương Minh Minh chủ trì nghi thức bấm máy lần này.

Lương Minh Minh không hổ là người chủ trì nổi danh, năng lực điều khiển không khí rất tốt, mở màn không lâu, hiện trường rất nhanh liền được hâm nóng. Đợi lúc lãnh đạo Điện Ảnh T thị đọc diễn văn xong, liền đến phiên Nghiêm Dục Toàn giới thiệu bộ phim mới lần này.

Tang Đồng cùng vài người chủ chốt ngồi chung một chỗ, bên cạnh là Lương Nguyên và Tô Vĩ, Lạc Hưởng Ngôn làm chủ tịch Vinh Hiển, đương nhiên cùng Lạc phu nhân ngồi ở bên kia.

Tang Đồng nghe người phía trước nói chuyện, có chút cảm thấy buồn chán.

Lương Nguyên khề nghiêng đầu, nhẹ giọng hỏi: “Sao vậy, có phải hay không có chút không nhàm chán?”

Tang Đồng gật đầu một cái, cũng không lên tiếng.

Lương Nguyên cũng không để ý bị cô lạnh nhạt, cười ôn thanh an ủi: “Kiên nhẫn một lát, Nghiêm Đạo ghét nhất thao thao bất tuyệt nói nhảm, rất nhanh là có thể kết thúc.”

Tang Đồng không để ý vẫn mặt lạnh, bên dưới còn có nhiều đèn flash chớp tắt không ngừng, liền nhàn nhạt nói: “Tôi không sao, sớm đã thành thói quen, phiền anh quan tâm.”

Lương Nguyên trong lòng mất mát không nói nên lời, như có như không thở dài, nhưng mà trên mặt lại thủy chung mang theo nụ cười dịu dàng, hướng về phía ông kính một chút xú sớ hờ cũng không có.

Tang Đồng nhàm chán quét mắt nhìn mọi người một lượt, bất ngờ chống lại tầm mắt Lạc Hưởng Ngôn.

Lạc Hưởng Ngôn tư thế thanh thản tựa lưng vào ghế ngồi, cằm nâng lên một chút, ôm cánh tay không biết nhìn cô bao lâu rồi.

Tang Đồng nhớ tới Lạc Hưởng Ngôn nhỏ mọn, bĩu môi, không nói gì liếc mắt.

Nghiêm Dực Toàn quả nhiên vài ba lời liền kết thúc bài phát biểu, sau đó là thời gian ký giả tự do đặt câu hỏi.

Lần này diễn viên chính không chỉ có đại thiên vương Tô Vĩ, còn có Lương nguyên mới vừa từ nước ngoài trở về, cùng với Tang Đồng cho tới nay vẫn như cũ có một tầm ảnh hưởng nhất định trong giới âm nhạc.

Đặc biệt là Tang Đồng cùng Lương nguyên, một người ba năm trước đây gả vào hào môn tuyên bố thối khỏi giới giải trí, một người ba năm trước đây đột nhiên ra nước ngoài khai lập sự nghiệp riêng.

Hai người còn từng là đồng môn, cùng nhau xuất đạo.

Ban đầu Tang Đồng công bố tin kết hôn, Lương Nguyên liền rời đi, hôm nay Lương Nguyên mới vừa trở về nước, Tang Đồng liền tuyên bố tái xuất.

Hai người này ở giữa có bao nhiêu liên hệ..... Không thể không khiến ký giả nguyên bản hết sức phấn khởi lại giống như được tiếp thêm một ống máu gà, càng thêm kích động.

Vấn đề thứ nhất dĩ nhiên là do Tuần san điện ảnh và truyền hình nổi danh nhất trong giới dẫn đầu hỏi lên, tên ký giả kia liền nắm lấy cơ hội, lúc này đem vấn đề ném cho Tang Đồng.

“Xin chào, tôi là ký giả tuần san điện ảnh và truyền hình..... Xin hỏi Lạc phu nhân, sau khoảng thời gian ba năm, nguyên nhân gì khiến cô quyết định làm việc lại và đồng ý tham gia bộ phim mới này, xin hỏi cô đối với việc hợp tác lần nữa cùng Lương Nguyên tiên sinh có cảm tưởng gì?”

Hiện trường đèn flash lập tức chớp lóe không ngừng, ống kính như hổ rình mồi nhắm ngay Tang Đồng.

Tang Đồng cũng không hốt hoảng, cười nhạt một tiếng, đường cong khóe miệng ưu nhã hoàn mỹ, bình tĩnh đáp: “Vốn tôi cũng không nghĩ làm việc lại, nhưng tôi ngẫu nhiên xem qua kịch bản Khuyết tẫn thiên hạ, bị chuyện xưa trong đó làm rung động, Hưởng Ngôn sau khi biết liền khích lệ tôi đi thử một chút..... Vừa đúng lúc Nghiêm Đạo cảm thấy hình tượng tôi phù hợp với nhân vật, liền để cho tôi quay thử một chút! Về phần cùng Lương Nguyên hợp tác..... Khả năng diễn xuất của Lương nguyên không thể nghi ngờ, thời điểm ở Mía luôn chăm sóc đồng nghiệp, chúng tôi quan hệ rất tốt, có thể cùng anh ấy hợp tác, tôi cũng cảm thấy nhẹ nhõm hơn rất nhiều.”

Nói gần nói xa cũng tỏ rõ cùng Lương Nguyên chỉ là quan hệ đồng nghiệp rất tốt.

Thay vì che che giấu giấu để người ta suy đoán lung tung, không bằng hào phóng thừa nhận giữa bọn họ quan hệ khá tốt.

Lạc Hưởng Ngôn hiển nhiên có chút không vừa ý, Lạc phu nhân nhưng lại cười cười, ở dưới mặt bàn vỗ nhẹ tay hất, ý bảo chú ý hình tượng của hân.

Những ký giả khác hiển nhiên không hài lòng với câu trả lời hời hợt như vậy, trực tiếp ném ra một vấn đề khác.

“Hoa danh bên ngoài của Lạc Nhị gia, có lời đồn rằng hai vị tình cảm không hợp, này không biết có thể ảnh hưởng tới công việc của Lạc phu nhân hay không?”

Lạc Nhị gia giận tím mặt, hướng về phía ông nói muốn mắng to, lại bị Lạc phu nhân hung hăng đá trúng bắp chân.

Lạc phu nhân đi một đôi giày cao gót mũi nhọn mới nhất đang thịnh hành, một cước đá đi, vô cùng hung ác!

Lạc Nhị gia gắt gao nhin được mới không có “Ngao” một tiếng hét thẳm lên, lửa giận ngút trời nhất thời nghẹn trở về.

Tang Đồng quay mặt sang nhìn sang Lạc Hưởng Ngôn một chút, trong ánh mắt ý vị mười phần trấn an.

Lạc Hưởng Ngôn vốn là sắc mặt âm trầm, trong ánh mắt Tang Đồng từ từ hòa hoãn xuống.

Tang Đồng mắt chuyển hướng, thẳng tắp nhìn về phía ký giả đã đặt câu hỏi.

“Ý của cô là..... Hưởng Ngôn anh ấy ‘trong nhà cờ đỏ chưa ngã, bên ngoài cờ màu bay bay’?”

Toàn trường ký giả đều yên lặng, đỏ mắt chờ mong Tang Đồng trả lời.

Tang Đồng lãnh diễm cười cười, lạnh nhạt mở miệng: “Làm sao cô biết, chẳng lẽ cô lại chính là một trong những ngôn cờ màu đó?”

Nữ ký giả kia vẻ mặt lúng túng, há mồm muốn nói, lại bị Tang Đồng cười lạnh một tiếng cắt đứt.

“Hưởng Ngôn là chủ tịch Vinh Hiển, Lạc gia Nhị thiếu gia, tôi rất thông cảm anh ấy có chút xã giao bất đắc dĩ, tuyệt đối không bởi vì nhìn thấy vài tấm hình trên báo mà đi chất vấn anh ấy! Vợ chồng chúng tôi tình cảm rất tốt, nhưng công việc là công việc, tôi có thể nhận vai nữ chính, là do Nghiêm Đạo thưởng thức, cũng không phải bởi vì quan hệ của tôi và Hưởng Ngôn. Đồng dạng, đời sống tình cảm của tôi, cũng sẽ không ảnh hưởng công tác của tôi!”

Tang Đồng chậm rãi nhìn lướt qua ký giả phía dưới, cười lạnh nói: “Mặc kệ nói thế nào, tôi cũng đã từng nhận được Kim Phũ giải thưởng diễn viên nữ chính xuất sắc nhất, tôi có lòng tin có thể đạt tới yêu cầu của Nghiêm Đạo!”

Ký giả đặt câu hỏi nhất thời trên mặt có chút không nhin được, ngượng ngừng ngồi xuống.

Tang Đồng đột nhiên ôn hòa cười một tiếng: “Những đề tài khác hay là để sau lại nói tiếp, hi vọng mọi người có thể hỏi những vấn đề liên quan đến bộ phim lần này, quan tâm nhiều hơn tới điện ảnh nước mình!”

Những câu hỏi kế tiếp, liền bắt đầu xoay quanh những diễn viên chính khác, căn bản đều là liên quan tới bộ phim.

Đều không phải là người mới, mọi người trả lời đương nhiên không chê vào đâu được.

Kết thúc phần đặt câu hỏi của ký giả, dàn diễn viên chính đứng chung một chỗ chụp hình lưu niệm, nghi thức khởi quay cũng đến hồi kết thúc.

Tang Đồng lặng lẽ thở phào nhẹ nhõm, đối với Lạc Hưởng Ngôn đằng xa nở nụ cười.

Lương Nguyên hướng về phía ống kính lộ ra nụ cười hoàn mỹ, giọng nói tự nhiên, đối đáp trôi chảy, không ai nhìn thấy tay của hắn, nhét ở trong túi, từ đầu đến cuối đều nắm chặt thành quyền.

Cảnh quay đầu tiên được tiến hành.

Hôm nay không có phần diễn của Tang Đồng, nhưng Tang Đồng vẫn đi tới trường quay, chậm rãi đi tới nơi được trang bị đầy đủ, cảm nhận không khí cổ kính, bồi dưỡng cảm xúc bản thân.

* * *

27. Chương 27

Chương 27. Không dễ dàng gì cầu xin tha thứ

Những đạo cụ phong phú được sắp xếp cùng khung cảnh được dàn dựng trực tiếp làm cho bầu không khí khác hẳn.

Tang Đồng muốn trước hết phải làm quen với những yếu tố bên ngoài, mới có thể phát huy tốt nhất khả năng của mình.

Cảnh quay đầu tiên là lúc Lương Nguyên và các hoàng tử tranh đấu.

Lương Nguyên không hổ là ảnh đế, vừa đối mặt với máy quay, khí thế toàn thân đột nhiên biến đổi, không có nhiều động tác hình thể, nhưng ánh mắt cùng vẻ mặt thể hiện rất tốt, trên căn bản chỉ cần một hai lần quay liền hoàn thành tốt.

“Cắt ——“

Nghiêm Đạo hài lòng rời mắt khỏi máy ghi hình cảnh quay vừa rồi, đối với ghi chép trường quay nói: “Chuẩn bị cảnh kế tiếp!”

Tang Đồng nhìn một lát, liền đi một mình đến chỗ khác, ngồi trên hàng ghế suy nghĩ tới cảnh quay đầu tiên của mình.

“Cô ở chỗ này làm cái gì?”

Tang Đồng mở mắt ra, vẫn còn đắm chìm trong kịch bản chưa quay trở lại, ánh mắt có chút mê mang, chốc lát mới khôi phục thanh tỉnh.

Tang Đồng nhíu nhíu mày: “Lương Tiểu Nghệ, cô ở đây làm gì?”

Lương Tiểu Nghệ cười lạnh: “Tôi là người đại diện kiêm phụ tá của anh hai, anh trai ở chỗ nào tôi tất nhiên là phải ở chỗ đó rồi..... Hôm nay hình như không có cảnh quay của cô nha? Thế nào, không phải là tới xem Lương Nguyên? Tôi nói cô thật là có kiên nhẫn, chờ ở bên cạnh tận dụng mọi thứ.....”

“Đủ rồi!” Tang Đồng không nhịn được nói: “Tôi lười phải giải thích với cô! Lương Tiểu Nghệ, tôi cảnh cáo cô, bộ phim này đối với tôi không quá trọng yếu, kể cả khi tôi diễn không tốt thì ở V

inh Hiến cũng không có một người nào dám nói tôi nửa câu! Nhưng đối với Lương Nguyên thì khác, cô cũng sẽ không muốn anh ta vừa trở về nước đóng bộ phim đầu tiên đã bị mắng té tát đi! Tôi khuyên cô thu hồi những mảnh lời thấp kém kia đi, trước kia cô có thể lần lượt hăm hại tôi, tôi là nể mặt Lương Nguyên mới không cùng cô so đo, hôm nay tôi cũng không cần khách khí với cô nữa đâu!”

Nói xong, Tang Đồng cũng không nhìn Lương Tiểu Nghệ một cái, trực tiếp xoay người rời đi.

Mới vừa quẹo khúc quanh liền gặp phải Lương Nguyên vừa nghỉ ngơi quay trở lại.

Lương Nguyên cầm trong tay hai chai nước, mỉm cười hỏi: “Đồng Đồng, có khát không, có muốn uống chút nước hay không?”

Tang Đồng đang tức giận, thấy hắn không khỏi càng thêm nổi điên lên, không nhịn được nói: “Lương Nguyên, coi như tôi van anh, có thể bảo em gái bảo bối của anh yên tĩnh một lát không được sao! Ba năm không gặp, chứng vọng tưởng của Lương Tiểu Nghệ càng nghiêm trọng! Đó là bệnh biết không, là bệnh thì phải trị! Làm phiền anh trông coi cẩn thận chớ tùy tiện thả ra bên ngoài cần bẫy người khác được không?”

Lương Nguyên hơi khẽ cau mày nói: “Đồng Đồng, đừng nói Tiểu Nghệ như vậy, anh biết giữa bọn em có chút hiểu lầm, em ấy không có ý xấu, cũng chỉ là quá lo lắng anh, em.....”

Tang Đồng phiền chán nghe hắn thay Lương Tiểu Nghệ biện bạch, lời giải thích này hai năm trước không biết nghe qua bao nhiêu lần rồi!

“Lương Nguyên, anh lại còn không biết xấu hổ nói cô ta không có ý xấu?”

Tang Đồng có chút khó tin, cười lạnh nói “Anh luôn miệng nói hối hận, nói muốn bù đắp cho tôi..... Nhưng anh xem một chút, bất luận xảy ra chuyện gì, vĩnh viễn là Lương Tiểu Nghệ đứng trước nhất! Lương Nguyên, anh sờ sờ trái tim của mình hỏi một câu, anh có từng tin tưởng tôi giống như vậy hay chưa?”

Lương Nguyên gấp gấp muốn kéo cô lại: “Thật xin lỗi, Đồng Đồng, anh không phải ý đó, bọn em đã từng đối xử tốt với nhau như vậy, anh không hy vọng giữa hai người có hiểu lầm.....”

Tang Đồng một phát đẩy tay hất ra, không khách khí chằm chọc nói: “Hiểu lắm? Lương Nguyên anh lại còn nói giữa tôi và cô ta là hiểu lắm? Là ai cố ý cạy lỏng đỉnh ốc khiến cho xà ngang rớt xuống? Là ai tung ra những tấm hình kia? Là ai cuối cùng vu hãm tôi bán thân thể ép tôi không thể không thối lui khỏi làng giải trí?”

Lương Nguyên sắc mặt của bỗng trắng bệch, khó khăn mở miệng, lại không biết phải nói cái gì.

Tang Đồng mệt mỏi phát phát tay, nhàn nhạt nói: “Đủ rồi, đừng nói nữa... Anh không cần phải nghĩ biện pháp vì Lương Tiểu Nghệ biện bạch..... Lương Nguyên, nể tình tình cảm những năm qua, anh đừng để cho tôi cảm thấy buồn nôn!”

Tang Đồng nói xong, cũng không quay đầu lại từ bên cạnh Lương Nguyên lướt qua.

Lương Nguyên trơ trọi đứng tại chỗ, áo bào gấm rực rỡ, lại có vẻ cực kỳ cô quạnh. Tay cầm cái chai dần dần buộc chặt, dần sức đem cái chai bóp cho biến hình, nắp chai tóe ra, nước ào ào chảy xuống.

Tang Đồng trong giới ca hát có thể nói là thần thoại không người nào sánh bằng, nhưng ở trong giới điện ảnh lại chỉ là người mới.

Xuất đạo năm năm trừ bỏ MV, chụp hình quay quảng cáo, Tang Đồng chỉ đóng qua một bộ phim. Bộ phim này đã giúp cô nhận được vòng nguyệt quế giải thưởng Kim Phũ vai nữ chính xuất sắc nhất, cũng trở thành ảnh hậu trẻ tuổi nhất trong vòng hai mươi năm qua.

Cũng là bộ phim này, thúc đẩy sự nghiệp của Tang Đồng lên đến đỉnh cao, nhưng cũng buộc cô không thể không vào thời điểm kia rút lui khỏi làng giải trí.

Cảnh quay đầu của Tang Đồng là ở hoàng cung.

Nghiêm Dực Toàn rất chiều cố Tang Đồng, trước khi bắt đầu quay đã bớt chút thời gian nói sơ qua cảnh diễn với cô. Tang Đồng nghe hết sức nghiêm túc, ở trong lòng lặp lại cân nhắc vài lần lời thoại kịch bản.

Tây Tấn thẳng trận, triều đình tổ chức ăn mừng, Đông Ngụy sứ giả mang đến vô số trân bảo cùng hạt nhân tiếp kiến. Cảnh quay này chính là Cố Khanh Trần, Lăng Phi Dương cùng Tô Thanh Hòa ba người lần đầu gặp mặt.

Vào vai hoàng đế Tây Tấn chính là diễn viên nổi tiếng trong nghề “Hoàng đế chuyên nghiệp” Trần Thiên Vận, bản thân đã sớm có một cổ uy nghi sẵn có, thư ký trường quay gõ tấm bảng, lập tức nhập vai.

Diễn viên giỏi không chỉ có kỹ thuật diễn tinh xảo, càng có thể dẫn dắt đối phương nhập vai rất nhanh.

Tiền bối xác thực không tầm thường, Tang Đồng dưới khí thế của hân, đột nhiên cảm thấy mình chính là Ninh quốc Quận chúa, Cố Khanh Trần.

Tô Vĩ mặc trường bào xanh da trời, ăn mặc mặc dù không cao quý, lại cực kỳ tinh xảo. Mà như vậy vừa vặn khiến cho Tô Vĩ đem hình tượng một hoàng tử đã tâm ấn nhãn không được sủng ái, diễn vô cùng hiệu quả.

Tô Thanh Hòa tiến lùi có chừng mực, tao nhã lịch sự, tất cả ứng đối không kiêu ngạo không siểm nịnh.

Chung quanh triều đình bách quan bàn luận xôn xao.

Cố Khanh Trần cùng các nữ quyền ngồi chung một chỗ, thân là hoàng tử Lăng Phi Dương vừa đứng ngồi ở đối diện.

Lăng Phi Dương tính tình hòa nhã ngồi nghe con cháu hoàng thất bên cạnh mặt mày hớn hở nói chuyện, đột nhiên ngẩng đầu, cực nhanh liếc nhìn Cố Khanh Trần, cho thấy sự bất đắc dĩ của mình, bộ dáng nghịch ngợm.

Cố Khanh Trần hơi ngáy ngẩn, che miệng lặng lẽ nở nụ cười.

Tô Thanh Hòa vừa lúc được ban thưởng ngồi, vừa mới xoay người, đã nhìn thấy nụ cười của Cố Khanh Trần, không khỏi nhún mày.

Cố Khanh Trần vì che giấu sự thất thố của mình, vội vàng ngồi nghiêm chỉnh, ưu nhã hướng Tô Thanh Hòa khẽ mỉm cười.

Cảnh quay này diễn viên tham diễn mặc dù rất nhiều, nhưng đối với bọn họ mà nói cũng không khó khăn gì.

Tang Đồng biểu hiện đều được thông qua.

Lúc nghỉ ngơi, Nghiêm Dực Toàn cầm một bình nước đi qua.

“Tang Đồng a, cô có biết tại sao tôi nhất định phải chọn cô nhận vai nữ chính bộ phim này không?”

Tang Đồng ngẩn người, cô quả thật cũng nghĩ tới vấn đề này, không hiểu đạo diễn luôn luôn nghiêm cẩn tại sao tìm tới cô.

Nghiêm Dực Toàn tiếp tục nói: “Tôi đã xem qua cô diễn Liễu Mộng Trong phim có một cảnh, cô vào vai Liễu Mộng nằm vùng bị bại lộ thân phận, ở pháp trường trước lúc bị tử hình, gào to cuộc đời vốn là một vở kịch. Cảnh này cô diễn rất tốt, đem nhân vật Liễu Mộng cơ khổ cả đời, bị thương không được người quan tâm cùng mọi việc xem như nước chảy mở ra lối thoát cho tất cả, diễn được rất tốt! Chính là bởi vì phim đó, tôi mới quyết định để cô nhận vai nữ chính..... Tang Đồng, cô không cần phải tạo quá nhiều áp lực ỉnh, hãy phát huy đặc điểm của mình ra ngoài! Cô tốt nhất nên suy nghĩ một chút đi!”

Tang Đồng không hiểu Nghiêm Dực Toàn là có ý gì, nhưng lại hiểu mình biểu hiện hôm nay, đã khiến Nghiêm Dực Toàn có chút thất vọng.

Nhưng là..... Tại sao lại muốn phát huy đặc điểm của mình? Diễn viên giỏi không phải là nên hoàn toàn nhập vai, sau đó quên mình, biến thành nhân vật trong kịch bản sao?

Tang Đồng có chút nhụt chí.

Trang điểm lại, Tang Đồng trở lại trung tâm phim trường, ánh sáng cùng máy quay đã vào vị trí.

Cảnh này là giữa bữa tiệc, Cố Khanh Trần từ trong yến tiệc lặng lẽ ra ngoài hóng mát, vô tình bắt gặp Tô Thanh Hòa.

Tô Thanh Hòa ở trước mặt thị vệ từ nhỏ cùng nhau lớn lên Chu Kính vẫn luôn duy trì ôn tồn nho nhã nụ cười vô hại, nhưng khi nói chuyện thì hai mắt khẽ nheo lại, lộ ra vẻ hung ác nham hiểm làm cho lòng người kinh hãi.

Cố Khanh Trần nhìn thấy ánh mắt này, bỗng dưng cả kinh, rượu uống vào toàn bộ đều thành mồ hôi lạnh, vừa định tránh đi đã bị Chu Kính nhạy bén phát hiện.

“Cắt ——“

Nghiêm Dực Toàn bộ mặt đen thui, nhưng vẫn dè nén lửa giận: “Tang Đồng, cô kia là giật mình, không phải hoảng sợ! Cô phải nhớ kỹ cô là Ninh quốc Quận chúa, nổi danh khắp nơi, khí độ cùng gan dạ sáng suốt không phải người thường có thể sánh bằng..... Ánh sáng chuẩn bị, một lần nữa!”

Nghiêm Dực Toàn vung tay lên, hô to: “Ac—tion!”

Tô thiên vương nhập vai cực nhanh, đạo diễn vừa dứt lời, đã đổi lại bộ dáng tươi cười hòa nhã, trong ánh mắt lộ ra hàn quang.

“Mấy vị hoàng huynh tốt kia động tác không ít a!”

Chu Kính cung kính cúi đầu: “Đại hoàng tử cùng nhị hoàng tử tranh đấu kịch liệt gay gắt, Tam hoàng tử tuyên bố với bên ngoài đóng cửa tu dưỡng.....”

“Cắt ——“

Nghiêm Dực Toàn kéo cái mũ trên đầu xuống, phiền não bới bới tóc nói: “Tang Đồng, cô diễn chính là tướng môn chi nữ, linh động nhạy bén, thăng thần hào phóng! Cô kia là cái về mặt gì? Cứng nhắc như vậy để làm chi! Thợ trang điểm nhanh giúp cô ấy trang điểm lại, một lần nữa!”

Thợ trang điểm vội vàng chạy lên trước giúp Tang Đồng xoa xoa cái trán đầy mồ hôi, sau đó nhanh chóng trang điểm lại.

Tang Đồng hạ mí mắt, cố gắng quên mọi vật chung quanh, liều mạng thôi miên mình, mi là Cố Khanh Trần, nữ nhi duy nhất của đại tướng quân, Ninh quốc Quận chúa của Tây Tấn.....

Lần nữa mở mắt ra, ánh mắt của Tang Đồng đã thay đổi.

Nghiêm Dực Toàn ngăn người, phát tay ý bảo bắt đầu.

Tô Thanh Hòa nụ cười nơi khóe miệng dần dần nhiều hơn một tia ý tứ châm chọc, giọng nói dịu dàng lại làm cho người ta rợn cả tóc gáy: “Vậy thì thêm một chút lửa, dứt khoát đem mọi thứ thiêu cháy sạch sec!”

Chu Kính chấp tay: “Dạ, chủ tử..... Người nào?”

Cố Khanh Trần dưới sự kinh hãi, lui về phía sau nửa bước, rồi lại cứng rắn ổn định thân hình, cười nhạt một tiếng mà nói: “Thì ra là Tô công tử.”

Tô Thanh Hòa không để lại dấu vết quan sát nàng một cái, thuận lương mà cười nói: “Quận chúa sao lại từ chỗ ngồi đi ra?”

Cố Khanh Trần không chút để ý sửa lại trên váy áo không có một nếp gấp nào, trấn định nói: “Trong đó quá buồn bức, ta uống hơi nhiều rượu nên ra ngoài cho bay bớt mùi rượu, lúc này đang muốn đi về, Tô công tử thì sao?”

Tô Thanh Hòa vươn một tay ra: “Quận chúa mời đi trước, ta sẽ theo sau.”

“Cắt ——” Nghiêm Dực Toàn sắc mặt hơi có hòa hoãn, mặc dù vẫn còn nhú chặt mày, lại không dọa người như mới vừa rồi, ý là cảnh này được thông qua.

Tang Đồng hai tay đặt trước eo, chậm rãi rời đi trường quay.

Lương Nguyên ở bên cạnh nhìn hồi lâu, vào lúc này không khỏi có chút bận tâm, bước ra đón hỏi: “Em còn tốt đó chứ? Nghiêm Dực Toàn yêu cầu rất cao, em đừng để trong lòng.....”

Tang Đồng nhìn hẩn, nụ cười linh động xinh đẹp tuyệt trần: “Tam ca, ngươi đừng lo lắng, ta đi nghỉ ngơi một lát là tốt rồi.....”

Lương Nguyên đầu tiên là bối vì nụ cười của nàng trái tim chột căng thẳng, còn không kịp mừng như điên, đã cảm thấy nghi ngờ. Tang Đồng như vậy có chút không đúng, hiển nhiên là còn chưa thoát khỏi vai diễn.

Lương Nguyên cau mày, nắm bả vai của cô lắc lắc nói: “Đồng Đồng, Đồng Đồng.....”

* * *

28. Chương 28

Chương 28. Uyên uyên ương ương hí thủy

Tang Đồng nháy mắt mấy cái, ánh mắt đột nhiên biến đổi, chột đẫy Lương Nguyên ra.

“Lương Nguyên, anh làm gì đó?”

Lương Nguyên thở phào một cái: “Anh xem em mới vừa rồi chưa thoát khỏi vai diễn, có chút lo lắng.”

Tang Đồng sắc mặt có chút không tự nhiên, khoát tay áo không thèm để ý nói: “A, nhập vai có chút sâu, tôi không sao!”

Lương Nguyên còn muốn nói thêm gì nữa, bên kia đã có người gọi hẩn qua.

Lương Nguyên không thể làm gì khác hơn là nói: “Đồng Đồng, anh đi trước quay phim, em có chuyện gì nhớ nói với anh.”

Lương Nguyên rời đi, Tang Đồng toàn thân đột nhiên buông lỏng, giữa hai lông mày vẻ buồn rầu chột lóe.

Khiến bản thân hóa thân thành nhân vật, có thể có một ngày không ra được hay không?

Hôm nay cảnh quay kết thúc, trời đã tối rồi.

Tang Đồng một mình lái xe về đến nhà, thấy trên bàn cơm bày đầy thức ăn, đều là món cô bình thường thích ăn.

Lạc Hưởng Ngôn nghe được động tĩnh từ trong phòng đi ra, vui mừng cao hứng nói: “Hôm nay là ngày đầu tiên quay phim, có vất vả hay không? Anh cố ý chuẩn bị một bàn đầy món ăn ngon tối khao em.....”

Lạc Hưởng Ngôn từ trong tủ rượu lấy ra rượu đỏ trân quý: “Khui bình rượu ăn mừng một chút được không? Uống ít một chút, anh bảo đảm sẽ không ảnh hưởng buổi quay ngày mai!”

Nhìn Lạc Hưởng Ngôn bộ dạng hào hứng bồng bồng,

Tang Đồng không muốn đả kích ý tốt của hắn, làm bộ như người không có việc gì cười cười nói: “Được, cảm ơn.”

Lạc Hưởng Ngôn dừng lại động tác rót rượu, quay đầu nhìn sắc mặt của cô một chút, hỏi: “Sao vậy? Có phải hôm nay quay phim không thuận lợi hay không?”

Tang Đồng thái độ cứng đờ, cười khổ mà nói: “Xem ra kỹ thuật diễn của em quá tệ rồi.”

Lạc Hưởng Ngôn để chai rượu xuống, đi tới trước mặt cô, sờ sờ mặt của cô an ủi: “Không có việc gì, em trước kia không phải đã nhận được giải vai nữ chính xuất sắc nhất sao? Em cũng ba năm không có đóng phim rồi, nhất thời cảm thấy lạ lẫm, tìm được cảm giác rồi sẽ tốt hơn thôi!”

Tang Đồng sa sút tinh thần thở dài: “Nhưng mẹ nói, diễn xuất là thứ dung nhập vào trong xương cốt, cả đời sẽ không biến mất.”

Lạc Hưởng Ngôn cười nhạo: “Em nghe bà nói vậy, bà xuất chúng hơn người như thế biết cái gì diễn trò a..... Tốt lắm, ăn cơm trước có được hay không, ăn no từ từ nghiên cứu kịch bản!”

Lạc Hưởng Ngôn lôi kéo Tang Đồng đi tới bên cạnh bàn, ấn cô ngồi xuống: “Ăn cơm!”

Tang Đồng cầm đũa lên, một chút thềm ăn cũng không có, nhưng không nghĩ phụ lòng Lạc Hưởng Ngôn tỉ mỉ chuẩn bị bữa ăn tối, không thể làm gì khác hơn là cưỡng bách bản thân tận lực ăn nhiều một chút.

Lạc Hưởng Ngôn nhìn cô ăn khổ sở như vậy, đề tay của cô lại nói: “Thôi, anh đi múc cho em chén canh.....”

Tang Đồng cầm đũa, đột nhiên cảm thấy rất khổ sở.

Lạc Hưởng Ngôn núp ở trong phòng bếp, lấy điện thoại di động ra gọi điện thoại.

“Mẹ, ngài có thể giúp Tang Đồng một chút hay không? Cô ấy cảm xúc thật không tốt.....”

Lạc Hưởng Ngôn cau mày, đề thấp thanh âm thở dài nói: “Con hiểu rõ, nhưng Nghiêm Dực Toàn cùng Trần Lão Sư..... Ngài cũng không phải không biết, bọn họ chỉ cấp cho ngài mặt mũi!”

“..... Cảm ơn mẹ!” Lạc Hưởng Ngôn cúp điện thoại, múc chén canh bưng đi ra.

“Canh tối.....” Lạc Hưởng Ngôn cả kinh “Trời ạ, em uống bao nhiêu rồi!”

Tang Đồng đỏ mặt, ôm chai rượu còn muốn hướng trong ly uống.

Lạc Hưởng Ngôn vội vàng buông chén xuống đem rượu đoạt đi: “Tiểu tử tông, em thật là không để cho người ta yên tâm được mà! Rượu này tác dụng chậm rất lớn đấy.....”

Tang Đồng mắt phủ một tầng hơi nước, ngay cả cổ đều đỏ, ngẩng ngốc nhìn chằm chằm Lạc Hưởng Ngôn, cười khanh khách.

Lạc Hưởng Ngôn tức giận mắng: “Sáng mai sớm nếu có nhức đầu, anh xem em làm sao đóng phim được!”

Nghe được hai chữ “đóng phim”, Tang Đồng nhếch nhếch miệng, “Oa” một tiếng khóc lên.

Lạc Hưởng Ngôn bị dọa đến thiếu chút nữa ném đi chai rượu đỏ bảo bối của mình, vội vàng ngồi chồm hổ xuống, lôi kéo tay của cô dụ dỗ: “Làm sao vậy làm sao vậy, sao lại khóc lên thế này a.....”

Tang Đồng vừa gào khóc, vừa chỉ trích: “Đều tại anh, không cho em uống rượu.....”

Lạc Hưởng Ngôn cảm giác mình cũng muốn nhức đầu: “Dạ dạ dạ, là lỗi của anh!”

“Anh hung dữ với em! Còn lớn tiếng như vậy!”

Lạc Hưởng Ngôn nhẹ nhàng ình một cái tát: “Anh khốn kiếp!”

Tang Đồng tiếp tục mắng: “Lương Tiểu Nghệ là ả tiện nhân!”

Lạc Hưởng Ngôn giúp cô xoa xoa nước mắt: “Người đàn bà kia lại khi dễ em rồi hả?”

Tang Đồng ôm Lạc Hưởng Ngôn khóc lớn: “Diễn không tốt bọn họ khẳng định đều cười nhạo em..... Nhất định sẽ nói em ba năm trước đây đạt được danh hiệu ảnh hậu là dựa vào thân thể đối lấy!”

Lạc Hưởng Ngôn than thở, vỗ lưng cô trấn an nói: “Sẽ không, đây không phải là mới ngày đầu tiên thôi sao? Chúng ta không gấp, từ từ đi có được hay không.....”

Tang Đồng vừa khóc vừa thông suốt, đem uất ức trong lòng phát tiết ra ngoài, lau nước mắt nói lầm bầm: “Em muốn tắm, mệt mỏi, anh giúp em.....”

Lạc Hưởng Ngôn không để ý gạt đầu một cái: “Hảo hảo hảo, mệt mỏi chúng ta liền tắm một cái rồi ngủ, anh giúp em..... Anh đi! Em, nói, Cái... gì?”

Tang Đồng có chút không tỉnh táo, bị hấn đột nhiên quát hỏi sợ hết hồn, ủy ủy khuất khuất ở trong ngực của hấn nói: “Em không muốn động, anh giúp em tắm.....”

“Rầm ——” Lạc Hưởng Ngôn nuốt nước miếng hầu kết lên xuống điên cuồng, kích động đến không kèm chế được, thanh âm run rẩy hỏi: “Thật muốn anh..... Giúp em?”

Tang Đồng dứt khoát không nói, một cước đạp hấn ra, lão đảo đứng lên đi tới phòng tắm.

Lạc Hưởng Ngôn bị đạp ngã xuống đất, ngồi tại chỗ nhìn bóng lưng Tang Đồng tiếc nuối vô cùng.

Tang Đồng vừa đi vừa dùng sức cởi nút áo, ngón tay lại mất linh hoạt, nửa ngày cũng không cởi ra được, không khỏi ão ão, dùng sức xé ra, nút áo răng rắc rớt đầy đất.

Tang Đồng đi vào phòng tắm, đột nhiên xoay người lại, đỡ cửa phòng tắm nghi ngờ hỏi: “Làm sao anh còn không đi vào?”

Lạc Hưởng Ngôn sững sờ, ánh mắt theo từ trên mặt cô từ từ di động đến trước ngực cô, sau đó liền trực ngay ngốc bất động.

Tang Đồng cúc áo sơ mi bị kéo đứt, lộ ra áo lót bên trong, họa tiết tinh xảo, màu xanh dương mê người, nổi bật lên da thịt trắng muốt như ngọc.

Oanh ——

Lạc Hưởng Ngôn giống như nghe được trong lòng mình đột nhiên bùng lên ngọn lửa hùng hực. Thất lưng giống như bị nhấn chốt mở, tách một cái dựng đứng lên.

Tang Đồng nhìn hấn ngồi dưới đất bất động, bất mãn lớn tiếng chỉ trích hấn: “Có phải anh không muốn giúp em!”

Lạc Hưởng Ngôn lúc này mới hồi hồn, lấy tay chống đất nhảy lên, nhanh nhẹn nhảy đến trước mặt cô, nắm cả người cô tiến vào phòng tắm, phanh một tiếng đóng sầm cửa lại.

Lạc Hưởng Ngôn vừa hôn cô, vừa thở hổn hển cười: “Đây chính là em cầu xin anh đấy..... Có đậu hũ tự mình lột da đưa đến khoe miệng, anh không ăn anh chính là thẳng ngốc!”

Lạc Hưởng Ngôn đôi tay chuyển qua trước ngực cô, lôi kéo váy của cô chạm rai cởi xuống.

Tang Đồng ngoan ngoãn giang hai cánh tay, mặc cho hắn từng chút một cởi xuống quần áo của mình.

Theo vãi vóc càng ngày càng ít, Lạc Hưởng Ngôn tay cứ nhiên càng ngày càng run rẩy.

Lạc Hưởng Ngôn ở trong lòng hung hăng đâm mình một cái.

Thời khắc mấu chốt như xe bị tuột xích! Cũng không phải là tiểu tử mới lớn chưa từng ăn qua thịt, có cần kích động như vậy không!

Lạc Hưởng Ngôn tay run run cởi bỏ áo lót, bộ ngực mướt mà mềm mại tựa như hai con thỏ ngọc hoạt bát nhảy ra ngoài, run rẩy, Lạc Hưởng Ngôn cảm giác lòng của mình cũng hung hăng run rẩy theo.

Tay Lạc Hưởng Ngôn theo sóng lưng của cô chậm rãi dời xuống, Tang Đồng nằm ở trước ngực hắn, bộ ngực ấm áp mềm mại dán sát vào bộ ngực tinh trắng khỏe mạnh của hắn, thoải mái than dài thành tiếng.

Lạc Hưởng Ngôn nuốt nước miếng một cái, ** đã hoàn toàn thức tỉnh, toàn thân lỗ chân lông giống như đang kêu gào: đoạt lấy người trước mắt, hung hăng ôm chặt cô ấy!

Lạc Hưởng Ngôn cứ nhiên không dám nhìn nữa, cặp mắt gắt gao nhìn chằm vách tường trước mặt, sờ tới bên cạnh quần lót, một tay ôm chặt thắt lưng cô, một tay khó khăn cởi ra che giấu cuối cùng.

Tang Đồng bị lột trần trụi nằm ở trong bồn tắm, thoải mái mặc cho nước chảy trên tấm lưng trơn bóng của cô.

Lạc Hưởng Ngôn vẻ mặt đau khổ nhìn phía dưới của mình một chút, ** bộc phát đến trình độ đau đớn, nhưng cô gái đã trêu chọc mình kia, lại không phát giác gì đang nhắm hai mắt hưởng thụ.

Khí nóng mờ mịt, nước theo sóng lưng bóng loáng như ngọc vui vẻ chảy xuống, xoẹt qua chiếc eo động lòng người.

Đỉnh mướt mà ngạo nghễ ưỡn lên, giống như mật đào tươi mới, bị nước nóng chưng ra màu hồng, giống như là từ bên trong da thịt nhú ra tròn vẹn, vô cùng hấp dẫn.

Hai chân thon dài trong nước mở rộng, thời gian dài tập nhảy khiến hình dáng đôi chân cực đẹp, cân xứng thon dài, giống như bạch ngọc, dưới sóng nước lặn tẩn có vẻ cực kỳ oánh nhuận.

Lạc Hưởng Ngôn hai ba cái đã kéo xuống quần áo của mình, đem quần lót rơi xuống đất một cước đá bay, ngồi chồm hổm xuống, ánh mắt xanh mơn mồn từng tắc thường thức cảnh đẹp trước mặt, thanh âm trầm thấp khàn đi: “Có muốn anh cho em..... mát xa hay không?”

Một chữ cuối cùng kéo dài âm cuối, mang theo ý vị dụ dỗ không nói nên lời.

Tang Đồng lười biếng đưa tay, đem tóc hất sang một bên: “Tốt!”

Lạc Hưởng Ngôn một tay từ từ đặt trên vai cô chậm rãi vuốt ve, lòng bàn tay chạm tới xương bả vai nhô ra, mang theo một ** cảm giác tê liệt. Một tay kia không nhịn được đè ** căng đau của mình.

Tang Đồng thoải mái khẽ hừ, thanh âm mềm mại cực kỳ giống như đang khinh ngâm, nghe được Lạc Hưởng Ngôn hai mắt đỏ ngầu.

Lạc Hưởng Ngôn tay dần dần dời xuống, ở thắt lưng mềm mại mảnh mai vuốt ve, Tang Đồng khó chịu chấn động, làm nũng nói: “Nhột.....”

Từ trong lỗ mũi hừ ra một âm tiết, nghe vào trong lỗ tai Lạc Hưởng Ngôn, rõ ràng chính là lời mời gọi không kiên nhẫn.

Nhị gia phong lưu chơi bởi tất cả các bụi hoa, lúc nào thì ủy khuất qua mình! Ở trong từ điển của Lạc Nhị gia, chưa từng có mấy từ giữ mình trong sạch này.

Lạc Hưởng Ngôn cũng nhịn không được nữa, chợt đứng lên, giơ chân lên định chen vào bồn tắm đè lên, lại nhìn thấy Tang Đồng giật giật, lật người nằm ngửa.

Lạc Hưởng Ngôn đại não không còn, ngơ ngác nhìn thân thể mê người trong nước. Không hề được gọi là Siren, như vậy hồn nhiên bất giác lại lộ ra được vẻ đẹp của mình, không phải yêu tinh là cái gì.

Trống ngực đập thình thình, máu kịch liệt lưu chuyển. Đột nhiên cảm thấy mũi ngứa ngứa, có dòng chất lỏng ẩm áp chảy ra, Lạc Hưởng Ngôn tiện tay quẹt qua, không khỏi ngáy ngẩn cả người.

Trên mu bàn tay là vết máu đỏ tươi chói mắt, khiến Lạc Hưởng Ngôn bị phản vọt ra khỏi phòng tắm.

Cư nhiên chảy máu mũi!

Nhất định là bởi vì thời tiết hanh khô bắt lửa!

Lạc Nhị gia tuyệt đối sẽ không thừa nhận mình nhịn quá lâu bị chọc kích thích đến chảy máu mũi!

Bên ngoài nhiệt độ có chút thấp, Lạc Hưởng Ngôn tựa vào trên vách tường lạnh lẽo, từ từ bình phục hơi thở trong cơ thể nóng ran.

Còn chưa phải lúc a.....

Lạc Hưởng Ngôn khẽ thở dài một cái, lúc này mới nhớ tới Tang Đồng còn đang ngâm trong nước!

Gõ cửa không ai trả lời, Lạc Hưởng Ngôn chỉ đành phải bất đắc dĩ đẩy cửa vào, phần chân tinh thần mười phần tiểu Lạc Đà, an ủi: “Huynh đệ tốt, tối nay uất ức người, về sau nhất định gấp trăm gấp ngàn lần bù đắp trở lại cho người!”

Nước nóng làm cho người ta buông lỏng, khắp người mệt mỏi cũng bị nước nóng kích phát ra. Tang Đồng uống rượu vốn là choáng váng, ngâm mình ở trong bồn tắm, đã ngủ rồi.

Lạc Hưởng Ngôn cảm thấy số lần mình thở dài trong ba mươi năm qua cũng không bằng tối hôm nay.

Suy nghĩ một chút, một tay nâng thất lưng Tang Đồng, một tay đặt ở khuỷu chân của cô, ở trong nước lắc lắc, sau đó mới khóa nước, cầm khăn tắm bao lấy Tang Đồng, ôm cô đến trên giường.

Mặc dù không có cách nào ăn hết, nhưng là tiện nghi quyết không thể không chiếm!

Lạc Hưởng Ngôn nhanh chóng vọt vào phòng tắm, sau liền trần truồng chui vào chăn trong, ôm thân thể trơn mượt thơm ngào ngạt, tứ chi quấn lấy nhau tốt đẹp đi vào giấc ngủ.

* * *

29. Chương 29

Chương 29. Bối rối sau khi say rượu

Tang Đồng nằm mộng.

Trong giấc mơ cô biến thành một con cá, ngâm mình ở trong một chậu cá đơn sơ, Lạc Hưởng Ngôn đem cô vớt lên ném tới trên tấm thớt, tay cầm một con dao phay sắc bén, một tay gắt gao đè lại thân thể cô, một tay không chút lưu tình, từ từ cạo sạch vảy của cô.

Tang Đồng bằng mọi cách giãy giụa, nhưng bất luận cô giãy dựa uốn éo thân thể thế nào, đều không thể thoát khỏi gông cùm của Lạc Hưởng Ngôn, chỉ có thể mở to miệng phun từng ngụm bọt khí, ngay cả chút thanh âm cũng không phát ra được. Mắt thấy trên người mình vảy cá bị cạo sạch không còn một mảnh, Lạc Hưởng Ngôn bỗng nhiên dừng tay, giờ con dao phay hướng cổ mình bổ tới, Tang Đồng mãnh liệt dùng sức, tỉnh lại.

Nhìn trần nhà quen thuộc, Tang Đồng có chút thả lỏng, mặc khác nuốt vào tiếng la sắp bị cô thét ra khỏi miệng.

Hình ảnh hỗn loạn tối hôm qua càng không ngừng thoáng hiện, Tang Đồng cảm giác bỗng chốc tay chân bị quấn lấy thật chặt, không khỏi cứng đờ người.

Toàn thân cao thấp một mảnh vải cũng không có, thân thể của mình dính sát vào nhiệt độ hơi cao, phun ở bên tai nóng rực lại là hơi thở quen thuộc..... Tang Đồng nhắm lại mắt, lần nữa mở ra vẫn là như thế.

Tang Đồng khóc không ra nước mắt, cư nhiên không phải là mộng.....

“Đã tỉnh rồi hả?”

Tiếng cười khê vang lên bên tai, Lạc Hưởng Ngôn thanh âm mang theo chút khàn khàn do mới vừa tỉnh ngủ, ngoài ý muốn trầm thấp từ tính.

Tang Đồng toàn thân cứng đờ, chậm rãi xoay đầu qua, liền n

hìn thấy Lạc Hưởng Ngôn một tay chống đầu, hứng thú nhìn mình.

Tang Đồng khó khăn mở miệng: “Tối hôm qua.....”

Lạc Hưởng Ngôn trong mắt lóe lên tia sáng không có ý tốt, “Tà mị cười một tiếng”, gật đầu một cái: “Đúng vậy a, tối hôm qua..... Ờ hèm, em hiểu!”

Tang Đồng kinh hãi : “Em tối hôm qua say rượu mất lý trí thật đem anh cường bạo?”

Lạc Hưởng Ngôn nụ cười cứng đờ, chán nản nằm xuống, nhìn trần nhà suy yếu nói: “Phản ứng của em thật không ngờ tới, anh không biết làm sao để tiếp nhận, cho phép anh trước tiêu hóa một chút.....”

Tang Đồng nhất thời càng thêm kinh hãi: “Anh bộ dạng này..... Em tối hôm qua sẽ không ‘mạnh tay bẻ hoa’ đi?”

Lạc Hưởng Ngôn cứng lại, tức giận liếc mắt: “Mạnh tay bẻ hoa? Nghĩ hay quá nhỉ! Em còn có tật xấu tự cho là đúng..... Thật là làm cho người ta tức giận!”

Tang Đồng cười hì hì nằm xuống bên cạnh hắn, cười xấu xa vươn tay mò xuống dưới: “Tức giận? Tỷ giúp đỡ xoa xoa.....”

Sáng sớm chính là thời khắc nam nhân huyết khí sôi trào. Lạc Hưởng Ngôn bất ngờ không kịp chuẩn bị, tinh thần phần chấn tiểu Lạc Đà bị Tang Đồng một phát vừa bóp vừa vặn, nhất thời hít một ngụm lạnh khí, kịp thời bắt được tay cô đang quấy rối văng tục: “Em làm gì đấy! Tối hôm qua châm lửa còn chưa đủ hử? Thật mẹ nó thiêu cháy gia để gia cho em một tháng xuống giường không được!”

Tang Đồng thuận thế xoa nhẹ hai cái, lại vỗ vỗ nói: “Phải, Nhị gia anh trước nên chịu đựng đi thôi..... Ai bảo anh tối hôm qua lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn chứ!”

Lạc Hưởng Ngôn quả thật khóc không ra nước mắt, tối hôm qua rõ ràng là cô ôm ấp yêu thương, mình hiếm khi ngồi trong lòng mà vẫn không loạn, cư nhiên chỉ làm một nửa, sớm biết hắn còn bận tâm cái rắm á!

Tang Đồng mạnh mẽ một cước đem hắn đạp xuống giường: “Chạy về phòng của anh đi, em muốn rời giường!”

Sàn nhà lạnh lẽo kích thích Lạc Hưởng Ngôn giật mình một cái, một tay che giữa hai chân, một tay dấm giường rống giận: “Anh con mẹ nó còn đang trần như nhộng! Em có thể cho cái gì đó để che hay không!”

Tang Đồng khinh bỉ nhìn hắn một cái: “Chỉ có một cái chăn giường..... Lạc Nhị gia anh lúc nào thì kiên trinh thánh khiết rồi hả? Tốt lắm, cái gối cho anh, che đi đi!”

Lạc Hưởng Ngôn bị phần tiếp được cái gối ném tới, một che ở trước mặt, một đặt ở phía sau, nhếch nhác nhảy lên trở về phòng mình.

Chậc chậc, có phải là khi dễ có chút quá ác hay không!

Tang Đồng gạt bỏ buồn bực tối hôm ra sau đầu, vui vẻ huyết sáo, ngâm nga bài hát đứng lên mặc quần áo.

Thời điểm thức dậy hơi muộn, Lạc Hưởng Ngôn cũng không có thời gian chuẩn bị điểm tâm, đen mặt lái xe đưa Tang Đồng đi phim trường, ở trên đường mua chút đồ ăn sáng, Tang Đồng tâm tình thật tốt giải quyết điểm tâm.

Lạc Hưởng Ngôn liếc cô một cái, cười lạnh: “Xem ra em tâm tình không tệ?”

Tang Đồng liếm liếm ngón tay: “Ừ, tốt hơn rất nhiều.”

“Tất nhiên, khổ sở toàn bộ đã dời tới thân anh rồi!”

Lạc Hưởng Ngôn một cước dẫm phanh lại : “Đến!”

Tang Đồng cười híp mắt cởi dây an toàn ra, nhào tới trên người Lạc Hưởng Ngôn, ôm mặt của hắn hung hăng hôn một cái, cúi đầu nghiêm túc nói: “Lạc Đà, cảm ơn anh!”

Lạc Hưởng Ngôn nhìn bóng lưng Tang Đồng biến mất ở khúc quanh, sờ sờ đôi môi, cười ngây ngô nửa ngày, đột nhiên phát hiện cái gì, vỗ tay lái, kèn xe bèn nhon vang lên, dọa người chung quanh giật mình.

“Đáng chết!”

Hai lần cơ hội tốt như vậy lại bị bỏ lỡ!

Tang Đồng vừa tới trường quay, phụ tá tiểu Lưu liền chạy tới, mặt gấp gấp nói: “Mới vừa rồi Nghiêm Đạo tìm chị, hiện tại nhanh đi thay trang phục, thợ trang điểm đã chờ.....”

Tang Đồng gạt đầu một cái, để túi xuống đi thay quần áo.

Kịch bản bị lật đến nhẵn cả góc, lời kịch cũng đã lăn qua lộn lại nhảm vô số lần, nhưng là lần quay trước đó, Tang Đồng vẫn cảm thấy thấp thỏm không yên.

Nghiêm Dực Toàn đang tức khí mười phần rống tới rống đi, chỉ huy nhân viên làm việc sắp xếp đạo cụ, Tang Đồng nhắm mắt tiến lên hỏi: “Nghiêm Đạo, ngài có rãnh không, tôi muốn cùng ngài hàn huyên một chút?”

Nghiêm Dực Toàn nhìn cô một cái, đứng ở bên cạnh hỏi: “Cô biết vấn đề của mình ở chỗ nào rồi hả?”

Tang Đồng có chút xấu hổ, lắc đầu một cái áy náy nói: “Tôi cảm thấy bản thân đã hoàn toàn dung nhập vào trong câu chuyện rồi, tôi chính là Cố Khanh Trần..... Nhưng tôi không hiểu rõ yêu cầu của ngài.”

Nghiêm Dực Toàn than thở: “Làm sao để diễn tốt nhân vật của cô là chuyện của chính cô..... Cô có biết tại sao tôi có có can đảm dùng người mới không? Là bởi vì trên người họ không có có gọi là quý củ không chịu thay đổi gì đó! Tôi cần, là năng lực thực sự của cô, là sắc thái diễn cảm và cách thể hiện của cô..... Cô sai là sai ở chỗ quá đầu nhập, bỏ quên cái riêng của mình.”

Tang Đồng lúc này hoàn toàn hồ đồ: “Quá nhập vai có cái gì không đúng sao? Diễn viên không phải là muốn diễn xuất thật chân thật sao?”

Nghiêm Dực Toàn bất khả tư nghị nhìn cô: “Khó trách cô nhập vai rất nhanh nhưng lại không diễn tốt..... Như vậy cô nói thử xem, cô cần nhập vai, nhưng cũng muốn chân thật tạo nên nền móng tiến bước trên con đường nghệ thuật! Tương tự như vậy tại sao sau khi chế tác người ta còn lầy lý do chỉnh sửa thêm thắt, dù sao điện ảnh cũng không phải hiện thực. Điện ảnh là nghệ thuật, là văn hóa, thời điểm đánh động người xem cũng muốn tạo cho người khác thị giác hưởng thụ! Tôi đây nói như vậy cô có hiểu được không?”

Tang Đồng trong đầu có cái gì đó chợt lóe lên, mơ mơ hồ hồ, giống như đã hiểu chút đường đi như thế nào.

Nghiêm Dực Toàn bộ lắc đầu một cái: “Những kỹ năng này, dựa vào người khác dạy cô là không được, phải tự bản thân cô đi lĩnh ngộ, đi bồi dưỡng cảm giác biểu đạt..... Nếu không phải là nể mặt Lạc phu nhân, ôi..... Được rồi được rồi, tự cô hảo hảo suy nghĩ đi thôi.”

Còn chưa tới phần diễn của mình, Tang Đồng chỉ có một mình ngồi ở trong góc, ôm đầu nhìn kịch bản.

“Thế nào? Vào lúc này phát hiện mình diễn quá tệ?”

Giọng nói tràn đầy hả hê đắc ý, không cần nghe cũng biết là người nào.

Tang Đồng than thở: “Lương Tiểu Nghệ, cô không thể cách tôi xa một chút sao?”

Lương Tiểu Nghệ khoan thai tự động ngồi xuống bên cạnh cô: “Tin tưởng tôi, tôi so bất luận kẻ nào đều luôn hi vọng cách cô rất xa.....” Lương Tiểu Nghệ nhún vai một cái, “Nhưng ai bảo cô luôn liều chết bám dính anh tôi không tha!”

Tang Đồng trầm mặc chốc lát, dứt khoát khép kịch bản lại, quay mặt lại nhìn cô ta: “Nói thật, Lương Tiểu Nghệ, cô đây thích Lương Nguyên, tại sao không dứt khoát nói với hắn? Cô đối phó ta có ích sao?”

Tang Đồng lắc đầu một cái, đứng lên rời đi: “Coi như cô đem tất cả phụ nữ bên cạnh Lương Nguyên đều đuổi tận giết tuyệt rồi, hắn không biết tâm tư của cô, cũng sẽ vĩnh viễn xem cô như em gái mà đối đãi, cô thì vĩnh viễn sẽ không có cơ hội!”

Lương Tiểu Nghệ nhìn Lương Nguyên đang hăng hái dưới ánh đèn, trong lòng tràn ngập hàng loạt khổ sở.

Cảnh diễn hôm nay, là Cố Khanh Trần và Tô Thanh Hòa lần đầu tiên chính thức giao chiến. Nghiêm Dực Toàn trước khi quay đã nói rất rõ ràng, muốn hai người thể hiện được mâu thuẫn dần xé trong lòng.

Có lẽ là lo lắng “năng lực lý giải” của Tang Đồng, Nghiêm Dực Toàn lại đặc biệt giao phó cô: “Cô suy nghĩ kỹ một chút, Cố Khanh Trần bị các loại quy củ trong cung gò bó, từ nhỏ được dạy tuân thủ quy củ mà lớn lên, bề ngoài đoan trang ưu nhã, nhưng trong lòng nàng có một loại tinh thần kế thừa từ đại tướng quân đó là mạo hiểm, trời sinh có chứa dã tính..... Cho nên nàng không chịu khống chế bị Tô Thanh Hòa hấp dẫn, chính là bởi vì Tô Thanh Hòa với nàng là cùng một loại người, đều là giáo hoạt, khát vọng tự do.....”

Tang Đồng cúi mắt suy tư chốc lát, do dự mở miệng: “Tôi cảm nhận được, tôi đại khái hiểu một chút.”

Nghiêm Dực Toàn nắm chắc thời cơ: “Ánh sáng, máy quay..... Chuẩn bị!”

Cố Khanh Trần bày kế khiến phu tử giảng bài đem lửa giận trút lên người Tô Thanh Hòa, làm hại Tô Thanh Hòa bị phạt.

Cố Khanh Trần hả hê đắc ý nhìn Tô Thanh Hòa kinh ngạc, cặp mắt linh động vòng tới vòng lui, tựa như một con tiểu hồ ly giáo hoạt, nhưng bởi vì nhất thời vênh váo đắc ý bị Tô Thanh Hòa bắt được cái đuôi cùng nhau kéo xuống nước.

Tô Thanh Hòa đối mặt phu tử gây khó khăn, mọi người giễu cợt không thêm để ý chút nào, cùng Cố Khanh Trần cùng nhau ở dưới ánh mặt trời chói chang chịu phạt.....

“Cắt ——” Nghiêm Dực Toàn sắc mặt cuối cùng có chút buông lỏng, ngoắc ngoắc tay nói, “Không tệ, cảnh này thông qua, chuẩn bị cảnh kế tiếp, lời kịch tương đối dài, tôi muốn diễn thật lưu loát.....”

Nghiêm Dực Toàn thích sử dụng người mới, mỗi lần tuyển vai luôn coi trọng đặc điểm bản thân diễn viên, cũng vì vậy, rất nhiều nghệ sĩ vốn vô danh nhờ vào sự ưu ái của Nghiêm Dực Toàn mà làm nên tên tuổi.

Nhưng mà làm việc dưới trướng của Nghiêm Đạo cũng không dễ dàng như vậy. Nghiêm Dực Toàn đối với điện ảnh cẩn thận tỉ mỉ đến mức vô cùng hà khắc, ông dành trọn cuộc đời dâng hiến cho sự nghiệp điện ảnh, đối với diễn viên, ánh sáng, đạo cụ, chế tác..... Đều muốn đạt tới trình độ hoàn mỹ.

Những thứ này còn chưa coi là gì, Nghiêm Dực Toàn một khi tiến vào trạng thái làm việc, lực sát thương kinh người, diễn viên bị chửi mắng cho tới khóc không biết có bao nhiêu rồi. Tang Đồng là vận khí tốt, có Lạc Hưởng Ngôn giúp cô chuẩn bị, hơn nữa nể mặt Lạc phu nhân, Nghiêm Dực Toàn tài miễn cưỡng ngăn chặn tính khí của mình, không có mắng chửi người.

Tang Đồng trạng thái vẫn chưa nắm vững, nhưng so với ngày hôm qua, đã tốt hơn rất nhiều, ít nhất Nghiêm Dực Toàn không có tiếp tục ném đồ vật.

Đóng phim kỳ thật cũng không có nhẹ nhõm thoải mái như trong tưởng tượng, từng cảnh quay một có lúc cần lặp lại rất nhiều lần mới có thể thông qua, có lúc một động tác một lời kịch, đều sẽ bị bắt diễn lại rất nhiều lần, rút cạn không còn chút sức lực nào.

Tang Đồng vô lực ngồi ở bên cạnh, phụ tá mang tới áo khoác bông thật dày khoác ở trên người cô, mở bình giữ nhiệt rót chén nước nóng cho cô, chạy trước chạy sau vội vã không nghe.

Thời tiết quá lạnh, vì phù hợp yêu cầu kịch bản, muốn tạo nên cảnh tượng xuân về hoa nở, y phục cũng rất đơn giản mỏng manh, đặc biệt là trang phục của Tang Đồng, vì thể hiện cảm giác phiêu dạt, nên không thể ở bên trong lót thêm quần áo giữ ấm.

Khổ sở nhất chính là, loại thời tiết này, lúc nói chuyện hà ra tới khí nóng gặp phải không khí lạnh liền hoá thành sương trắng, vì để tránh cho xuất hiện xuyên qua ống kính, phàm là có lời kịch, cần mở miệng, trước khi nói chuyện ở trong miệng ngậm một chút băng nhỏ.

Tang Đồng lạnh đến hàm răng khảnh khách va vào nhau, đang cầm nước nóng từ từ uống từng hớp một, mới cảm giác được thân thể mình có chút ấm trở lại.

* * *

30. Chương 30

Chương 30. Năm mới tâm ý sáng tỏ

Lương Nguyên chẳng biết lúc nào đã đi tới, đợi đến khi phụ tá vội mang những thứ khác đi, mới kín đáo đưa cho cô một cái bình giữ ấm, cười nói: “Giữ ấm một lát đi, cẩn thận kéo cảm lạnh đó!”

Tang Đồng do dự một chút, lại đem bình giữ ấm ôm vào trong ngực, khách sáo nói: “Cám ơn.”

“Không cần khách sáo.....hôm nay em thể hiện so với hôm qua tốt hơn rất nhiều, anh đã nói, em nhất định sẽ càng ngày càng thuần thục hơn mà!”

Tang Đồng chăm chú nhìn hắn một cái, nhàn nhạt nói: “Không có gì, thật ra thì Nghiêm Dực Toàn nói rất nhiều thứ tôi đều không hiểu..... Sỡ dĩ hôm nay biểu hiện không tệ, cũng chỉ là bởi vì trong lúc đang diễn nghĩ đến bình thường cùng Hưởng Ngôn đùa giỡn mà thôi.”

Lương Nguyên biểu tình cứng đờ, miễn cưỡng cười nói: “A, vậy sao? Nghiêm Dực Toàn nói có chỗ nào không hiểu, có lẽ anh có thể giúp em.....”

Tang Đồng nhìn Lương Tiểu Nghệ cách đó không xa một chút vẫn nhìn chăm chăm vào cô nói: “Không cần, nếu anh thật có lòng tốt muốn giúp tôi, thì ngay từ lúc tôi lần đầu tiên đóng phim đã qua giúp..... Lương Tiểu Nghệ hình như có chuyện tìm anh, tôi không làm phiền anh nữa!”

Lời này rõ ràng đang đui người, Lương Nguyên cười khổ nhìn cô: “Đồng Đồng, em là đang oán trách anh sao..... Khi đó anh ở chỗ chụp ngoại cảnh, cần bản không về kịp, nhưng anh đã bảo Tiểu Nghệ đi giúp em, kĩ thuật diễn của Tiểu Nghệ không hề kém hơn so với anh.”

Tang Đồng cười lạnh, châm chọc nói: “Đúng vậy a, Lương Tiểu Nghệ khả năng diễn không ai bằng..... Anh có thể hỏi em gái tốt của anh, cô ta đã giúp tôi những thứ gì!”

Tang Đồng nhúc nhích đầu khoát khoát tay: “Lương Nguyên, vì tốt cho tôi, phiền anh lúc tôi làm việc không nên tới gần tôi!”

Tang Đồng nói xong, dứt khoát đứng lên, cầm kịch bản đi tìm Tô Vĩ luyện tập kịch bản.

Lương Nguyên ngồi một mình ở đó, tay nắm cái ly đã bị bỏng đến đỏ lên, tuy nhiên hắn giống như một chút đau cũng không cảm thấy, ngơ ngác nhìn chăm chăm mặt đất.

Lương Tiểu Nghệ quỳ một chân trên đất, lo lắng kéo ngón tay của hắn ra: “Ca, anh buông tay.....”

Lương Nguyên chợt bừng tỉnh, trên tay buông lỏng, liền bị Lương Tiểu Nghệ đoạt đi cái ly.

Lương Tiểu Nghệ đau lòng đang cầm hai tay của hắn, hướng về phía đỏ bừng trong lòng bàn tay nhẹ nhàng thổi khí: “Đau không?”

Lương Nguyên không đáp hồi ngược lại, giọng nói mơ hồ mê mang: “Tiểu Nghệ a, em nói xem..... anh cùng Đồng Đồng yêu nhau như vậy, anh lúc đầu là thể nào nhẫn tâm ruồng bỏ cô ấy?”

Lương Tiểu Nghệ cúi thấp đầu, nước mắt từng giọt từng giọt rơi vào lòng bàn tay Lương Nguyên, khổ sở muốn nói nhưng không thốt nên lời.

Lương Nguyên nhẹ nhàng lau đi nước mắt của cô, hoảng hốt cười: “Em khóc cái gì, hai bàn tay trắng rõ ràng là anh nha..

Lương Tiểu Nghệ cầm lấy tay hắn, vùi mặt vào lòng bàn tay hắn, giống như khi còn bé mỗi lần bị uất ức khó chịu đều như vậy.

“Thật xin lỗi..... Ca, anh không phải là hai bàn tay trắng, anh còn có em....

Lương Nguyên sờ sờ đầu của cô, nhẹ nhàng thở dài một tiếng, một câu cũng nói không ra nữa.

Mặc dù có linh hội nhiều hơn một chút, nhưng những ngày qua tiến độ quay phim tăng nhanh cùng tình tiết phát triển, Tang Đồng vẫn như cũ có chút không thuận lợi.

Sau những lượt NG, cả người Tang Đồng càng ngày mệt mỏi, vẻ mặt cũng càng ngày càng ngẩn ngơ, chính là phần lớn thời gian đều ngồi đọc kịch bản, mọi thứ chung quanh bị giống như bị cô dùng bức bình phong che lại, mặc kệ xảy ra chuyện gì, cũng không nhúc nhích.

Lạc Hưởng Ngôn rất nhanh phát hiện cô có điểm không đúng. lượng cơm Tang đồng ăn bắt đầu giảm đi, càng ngày càng thiếu ngủ.

Lạc Hưởng Ngôn cũng rất lo lắng, biết quay phim mệt đến chết đi, mỗi ngày phí hết tâm tư làm thức ăn dinh dưỡng tốt hơn, cẩn thận để ý chăm sóc cô, không để cho cô chịu quá nhiều áp lực.

Toàn bộ trường quay hoàn toàn yên tĩnh, chỉ có thể nghe được tiếng Nghiêm Dực Toàn rít gào.

“Mẹ nó đây đang là đóng phim, không phải diễn kịch trên sân khấu!” Nghiêm Dực Toàn nóng nảy lớn tiếng mắng to: “Cô đã nói bao nhiêu lần cố gắng cố gắng! Cô nha gương mặt trắng trẻo xinh đẹp, trong đầu toàn bộ mẹ nó là cảm bá! Cô như vậy làm sao nhập vai? Quên những kỹ thuật diễn vô dụng đã học kia đi! Tôi muốn chính là linh hồn xúc cảm của chính bản thân cô, mà không phải những thứ kỹ thuật diễn tình xảo kia.

Tang Đồng trầm mặc chờ Nghiêm Dực Toàn thoải mái phát tiết, bộ dáng rất biết nghe lời cầu xin: “Làm lại một lần thôi.”

Nghiêm Dực Toàn thực sự nổi trận lôi đình: “Có làm lại một trăm lần cũng không được! Cô nhìn lại bản thân cô đi, tiêu tụy ngay cả thợ trang điểm cũng không che giấu được, mà nữ chính có bộ dạng tính tình tinh nghịch, thần thái sáng lạn!” Nghiêm Dực Toàn nhẫn nhịn, thở dài nói, “Tôi trước quay phần của những người khác, vừa đúng có hai ngày nghỉ, cô hãy về nghỉ ngơi mừng năm mới, rồi suy nghĩ thật kỹ lời tôi nói, tôi muốn biểu hiện kia... Sức bật!”

Nghiêm Dực Toàn khi quay phim luôn mang bộ dáng không đùa giỡn, người thân cũng không nhận, thái độ vô cùng nghiêm khắc lại rất chú ý đến hiệu xuất. Xuân năm nay nghỉ lễ chịu ngừng quay vào ba ngày, là vì Lạc phu nhân mãnh liệt yêu cầu.

Ngừng quay rất dễ dàng khiến cho diễn viên đánh mất cảm giác nhập vai vốn đã tìm được, để một lần nữa nắm giữ tiết tấu cùng cảm xúc nhập vào vai diễn cần phải mất thêm thời giờ—an. Có thể nghỉ phép ba ngày, đối với Nghiêm Dực Toàn mà nói đã là cực hạn.

Một ngày trước lúc gi—ao thừa, T thị khắp nơi cũng đã giăng đèn kết hoa trên các cửa hàng. Trên đường người đi đường đi qua đi lại náo nhiệt, cũng để lộ ra nồng đậm hơi thở ngày lễ.

Tang Đồng đang trên đường về nhà, không khí náo nhiệt của năm mới một chút cô cũng không hề cảm thấy. Thần sắc mệt mỏi, sắc mặt tái nhợt, mí mắt đầy cộm một quầng thâm chứng tỏ cô đã rất lâu rồi không có một giấc ngủ ngon.

Xa xa đã nhìn thấy Lạc Hưởng Ngôn mặc áo khoác ngoài màu đen vải nỉ, đứng dưới ngọn đèn đường mờ vàng, vừa dậm chân vừa chờ cô.

Sau đó cũng rất thô bỉ mà nghĩ đến một câu nói: bỗng nhiên quay đầu, người đó đang ở dưới ngọn đèn tàn.

Trong lòng Tang Đồng bỗng dưng ổn định lại, chạy đến bên người hắn hỏi: “Trời rất lạnh, anh ở đây làm gì?”

Lạc Hưởng Ngôn nắm tay lạnh lẽo của cô cùng bỏ vào trong túi áo măng tô ấm áp, vừa đi về nhà vừa nói: “Chờ em nha, Tiểu Trần nói cô ấy gọi điện thoại cho em không được, lo em tâm trạng không tốt, sợ em ở trên đường gặp chuyện không may....”

“A, điện thoại di động của em hết pin rồi!”

Bên tai nghe Lạc Hưởng Ngôn liên tục cằn nhằn không dứt, Tang Đồng mỉm cười đem bản thân dính vào trên người hắn: “Mấy ngày nay ngủ không ngon, em được cho phép nghỉ ba ngày, nghỉ ngơi thật tốt là bình thường lại thôi!”

Lạc Hưởng Ngôn mở cửa vào nhà. Bên trong nhà mở lò sưởi rất ấm áp, khí ấm xông tới mặt Tang Đồng làm cô không nhịn được than thở ra tiếng.

Ngày thứ hai chính là đêm 30 rồi, là ngày cả nhà đoàn viên.

T thị đã sớm ra lệnh cấm lén đốt pháo hoa, cho nên gi—an phòng vẫn yên tĩnh như cũ khi Tang Đồng tỉnh lại.

Bật đèn nhìn thời gi—an, mới phát hiện gần bốn giờ sáng. Chỉ ngủ mấy giờ nhưng Tang Đồng một chút buồn ngủ cũng không còn nữa.

Trợn tròn mắt mãi cho đến khi trời sáng, sau đó nghe được Lạc Hưởng Ngôn, nhẹ nhàng xuống giường.

Tang Đồng quần áo đi ra ngoài, Lạc Hưởng Ngôn kinh ngạc, lo lắng nhìn cô hỏi: “Tối hôm qua lại không ngủ ngon?”

Tang Đồng cười lắc lắc đầu nói: “Em ngủ rất ngon.”

Mắt dày cộm quầng thâm, khuôn mặt tái nhợt, Lạc Hưởng Ngôn tin tưởng lời của cô mới là lạ!

“Anh đi chuẩn bị bữa sáng, ăn một chút gì sau đó trở về Lạc gia tham gia lễ mừng năm mới.”

Thật sự không có khẩu vị, bữa sáng ăn cũng không ăn được nhiều, Tang Đồng không biết có phải bởi vì nghỉ ngơi không tốt hay không mà ngồi ở trong xe cảm thấy vô cùng khó chịu. Đầu óc choáng váng thì không nói, dạ dày cũng sôi lên sùng sục khó chịu.

Lạc Hưởng Ngôn một tay cầm lái một tay sờ sờ trán của cô nói: “Không nóng, sắc mặt em sao lại càng ngày càng kém?”

Tang Đồng buồn bã ỉu xìu tựa lưng vào ghế ngồi: Em không sao, có thể là do say xe, anh đi chậm lại một chút là tốt.”

Lạc Hưởng Ngôn tận lực lái xe ổn định, vừa tới cửa chính Lạc gia, Tang Đồng liền mở cửa xe ra vội vã nhảy xuống, chạy thẳng vào toi—let ói ra.

Lạc phu nhân bị kinh động, vội vàng sai người rót nước, kéo lấy Lạc Hưởng Ngôn hỏi han tình huống.

Lạc Hưởng Ngôn chỉ đành chau mày buồn khổ nói: “Cô ấy quay phim áp lực quá lớn, mỗi ngày ăn ít như vậy, còn thường xuyên không ngủ được..... Mẹ, mẹ đi nói với Nghiêm Đạo một chút, có thể khắc khe với diễn viên như vậy sao chứ?”

“Vô nghĩa!” Lạc phu nhân nhẹ nhàng khinh bỉ nhìn hắn một cái “Tổ chất tâm ký kém như vậy, sao có thể lẫn ở trong vòng lẩn quẩn này nhiều năm như vậy chứ?”

Lạc phu nhân chỉnh lại áo choàng cắt may tinh xảo trên vai, nhàn nhạt nói: “Phản ứng như vậy, mẹ thấy tám phần là mang thai!”

Vừa đúng lúc Tang Đồng đi ra, nghe vậy lập tức cảm thấy dưới chân càng thêm không có sức.

Lạc Hưởng Ngôn lúng túng sờ sờ lỗ mũi: “Mẹ, ngài nói cái gì đó.....”

Lạc phu nhân ánh mắt chuyển sang nhìn Tang Đồng một chút rồi lại nhìn Lạc Hưởng Ngôn, bất chợt hiểu ra, lạnh lùng khinh bỉ: “Mẹ đã tạo nghiệt gì mà sinh ra đứa con trai biểu hiện vô dụng như con vậy chứ!”

Lạc Hưởng Ngôn tức giận cực kỳ, lại cứ không có biện pháp phản bác.

Tang Đồng vừa ới xong, ngược lại thư thái một chút. Nhìn Lạc Hưởng Ngôn dáng vẻ quần bách, trong lòng không khỏi có chút áy náy, đi lên trước kéo tay Lạc Hưởng Ngôn đưa ra lời thề son sắt đối Lạc phu nhân bảo đảm: “Mẹ ngài yên tâm, qua năm con liền cùng Hưởng Ngôn đi khám bác sĩ, nhất định sẽ đem tật xấu của anh ấy chữa khỏi, sau đó nhanh chóng sinh một đứa bé cho ngài chơ đùai!”

Lạc phu nhân không nhịn được cười ra tiếng, Lạc Hưởng Ngôn giận đến đỏ rần mặt.

Thời gian muộn một chút, rất nhiều người thân bạn bè dần dần xuất hiện ở Lạc gia, cùng nhau ăn cơm tất niên, tốp năm tốp ba tụ lại, nói chuyện phiếm, đánh bài.

Tang Đồng miễn cưỡng ứng phó một lát, lại cảm thấy mệt mỏi, Lạc Hưởng Ngôn sẵn sóc để cho cô lên lầu nghỉ ngơi.

Tang Đồng nằm ở trên giường mơ mơ màng màng ngủ thiếp đi, đột nhiên nghe được thanh âm giạt mình tỉnh lại, vừa mở ra mắt liền nhìn thấy trong phòng có bóng đen đang di động.

Tang Đồng xoa mắt mở đèn, liền nghe thấy Lạc Hưởng Ngôn thét lên một tiếng, khom người hai tay che phía dưới tức giận nói: “Em mở đèn làm cái gì?”

Tang Đồng vẫn chưa hoàn toàn tỉnh giấc nhìn Lạc Nhị gia trên người trống trơn, hướng về phía vóc dáng vô cùng tốt kia huyết sáo.

“Em còn chưa hồi anh! Anh hơn nửa đêm động kinh hử, anh từ trong nhà tắm chạy ra không nói, lại còn trần truồng chạy ra!”

Không thể phủ nhận Lạc Hưởng Ngôn có dáng người cực tốt, mặc quần áo liền không nhìn ra, chỉ cảm thấy cơ thể cân xứng. Vào lúc này cởi bỏ, cái mông ngạo nghễ ưỡn lên, bắp đùi cường tráng, lại còn có cơ bụng sáu múi.

Tang Đồng nằm lỳ ở trên giường hai tay chống cằm, say sưa ngon lành mà thưởng thức từ trên xuống.

Lạc Hưởng Ngôn bị cô nhìn sợ nổi da gà, tức giận nói: “Nhìn cái gì vậy! Phòng của anh máy nước nóng không biết sao lại hỏng, cho nên mượn phòng tắm của em dùng, tắm xong mới phát hiện quên cầm theo quần áo. Em ngủ giống như heo, anh làm sao biết em đột nhiên tỉnh lại chứ!”

Tang Đồng hừ nhẹ một tiếng, nhìn chằm chằm vào địa phương bị hấn che gắt gao bộ mặt tiếc nuối: “Vậy anh không biết dùng khăn lông che đi một chút à, cứ như vậy đi ra, em còn tưởng rằng anh đem chim đi dạo ở nơi tĩnh mịch ấy chứ, cũng không sợ gió lớn vọt đến **!”

“Tang, Đồng!” Lạc Hưởng Ngôn cắn răng nghiêng lợi: “Đừng ép anh giở trò lưu manh đó!”

Tang Đồng vén một góc chăn lên, để lại nửa bên giường cho hắn: “Muốn giở trò lưu manh thì cút ngay về phòng mình mà ngủ, đừng trách em không có tình người, căn phòng kia cũng không chỉ có máy nước nóng bị hư, em bảo đảm ngay cả máy sưởi cũng bị hư nốt!”

Lạc Hưởng Ngôn nghi ngờ hỏi: “Tại sao?”

Tang Đồng vẫy vẫy tay ý bảo hắn lên giường: “Lúc ăn cơm tất niên nghe mẹ lặng lẽ phân phó, để cho anh không thể ngủ yên trong căn phòng kia.”

Lạc Hưởng Ngôn lập tức hiểu ra, điên cuồng nhảy lên giường, ôm Tang Đồng cọ tới cọ lui, cảm khái vô hạn nói: “Mẹ anh thật là thương anh a ——“

Tang Đồng để mặc cho hắn ôm mình thật chặt, trầm mặc một hồi lâu mới buồn buồn mở miệng: “Lạc Đà, thật xin lỗi, nếu như không phải là vì em, con của anh sợ rằng cũng đã biết gọi anh là cha rồi.....”

Lạc Hưởng Ngôn cười khê: “Nhưng nếu như không có em, có lẽ anh cả đời nay cũng không biết làm sao để thích một người.”

Lạc Hưởng Ngôn bình thường cà phất cá phơ, ngày thường luôn vui vẻ hờ chút không là mặt nhạt chê cười đùa giỡn, đây là lần đầu tiên có tiếng cũng có miếng đối Tang Đồng nói thích.

Tang Đồng trong lòng ngọt ngào, ngẩng đầu lên nhìn hắn, ánh mắt sáng lên: “Năm đó chúng ta kết hôn ký hợp đồng đó? Anh nói ba năm sau ly hôn, coi như không tính toán gì hết?”

Lạc Hưởng Ngôn một tay ôm cô, cười điên cuồng : “Hợp đồng? Sớm tám trăm năm trước anh đã cho nó vào trong máy hủy giấy rồi! Em gả cho anh, đời này cũng đừng nghĩ ly hôn!”

Năm đó hắn đưa ra hợp đồng như vậy hoàn toàn là để gạt tang Đồng đồng ý gả cho hắn. Lạc Hưởng Ngôn sau khi đạt được ước muốn, tự nhiên ở sau lưng cô lặng lẽ phi tan.

Tang Đồng đâm lồng ngực của hắn cười: “Nhị gia, anh thật là lớn mật rất xấu xa rồi đó!”

Lạc Hưởng Ngôn phối hợp bày ra một bộ mặt lưu manh, cười gi—an nói: “Nam nhân không hư, nữ nhân không yêu!”

Dừng một chút, Lạc Hưởng Ngôn nhỏ giọng hỏi: “Em thì sao? Còn muốn cùng anh ly hôn sao? Còn muốn..... Lương Nguyên sao?”

Tang Đồng nằm ở trước ngực hắn, cúi đầu nghiêm túc nhìn hắn nói: “Lạc Đà, em không muốn lừa dối anh, em đã trải qua năm năm tốt đẹp với Lương Nguyên, khi nhớ lại nó vẫn luôn rõ ràng chân thật, không thể nào hoàn toàn quên đi được..... Nhưng là, em bây giờ trong lòng chỉ có một người, người đó không phải Lương nguyên, mà là anh.”

Tiếng chuông năm mới gõ vang, dưới lầu một mảng náo nhiệt ồn ào, ngoài cửa sổ khói lửa đốt sáng rực cả một góc trời đêm.

Ánh mắt của Lạc Hưởng Ngôn rất dịu dàng, những tia sáng chói lọi chiếu vào trong đôi mắt giống như Hắc Diệp Thạch, càng thêm sáng ngời thâm thúy.

Tang Đồng giật mình, không nhận được nâng mặt của hắn, cúi đầu tỉ mỉ hôn mắt hắn.

Nụ hôn êm ái ấm áp rơi vào trên mí mắt, đáy lòng của Lạc Hưởng Ngôn mềm mại ngẩn ngơ một trận, ngắt đầu hôn lên môi cô, lưu luyến mút vào.

Nụ hôn này, không mang theo chút hơi thở tình dục nào, chỉ có vô hạn nhu tình, lại chuốc say hai người bọn họ.

“Năm mới vui vẻ!”

31. Chương 31

Chương 31. Chợt hiểu ra thấu đáo

Ngày đầu tiên của năm mới, thân thể vui vẻ thoải mái tỉnh lại, bên cạnh là người mình thích thật tốt đẹp.

Ngoài cửa sổ mặt trời vừa lên, ánh nắng chiếu vào mang theo cảm giác ấm áp, Tang Đồng vùi ở trong ngực Lạc Hưởng Ngôn, miễn cưỡng không muốn rời giường, đang muốn nhắm mắt ngủ bù lại, thì Lạc phu nhân đến gõ cửa thúc giục bọn họ rời giường.

Tang Đồng rên rỉ không chịu, lôi kéo tay Lạc Hưởng Ngôn che lên trên ánh mắt mình, cực kỳ không muốn rời giường.

Lạc Hưởng Ngôn vỗ vỗ cô, bắt đắc dĩ nói: “Mau dậy đi, đầu năm mồng một còn phải đi chúc tết mọi người, hôm nay chúng ta có rất nhiều việc!”

Tang Đồng không thể làm gì khác hơn là chậm chạp bò dậy, chạy đến phòng cách vách của Lạc Hưởng Ngôn lấy quần áo.

Rửa mặt xong xuống lầu ăn bữa sáng, Lạc Hưởng Ngôn đã kiểm lại chu đáo quà tặng chuẩn bị ra cửa.

Lúc trước Tang Đồng trong thời gian lễ mừng năm mới cũng sẽ cùng với Lạc Hưởng Ngôn hoặc là Lạc phu nhân ở nhà tiếp khách, bởi vì bạn bè thân thiết của Lạc gia thường trực tiếp đến Lạc gia tham gia lễ mừng năm mới, cho nên Tang Đồng rất ít đi theo mọi người ra cửa.

Lạc Hưởng Ngôn đã từng giải thích qua cho cô biết, hấn ra cửa xã giao với những người đó, phần lớn đều là bạn bè trên phương diện làm ăn.

Năm nay không biết Lạc phu nhân nghĩ thế nào, nhất định mang theo Tang

Đồng ra ngoài đi thăm hỏi bạn bè. Tang Đồng trong lòng không được vui, cô vốn còn muốn ở nhà xem kịch bản một chút, suy nghĩ chuyện sức bật mà Nghiêm Đạo nói.

Nhưng Lạc phu nhân câu đầu tiên là để cho cô ngoan ngoãn theo ở phía sau rồi.

Tài xế lái xe đến một chung cư có vẻ hơi cũ kỹ. Lạc phu nhân bình thường rất lười đi lại, nhiều hơn một bước đều không muốn nhúc nhích, mà lúc này ở cửa chung cư đã bước xuống xe, bảo tài xế ở bên ngoài chờ, mang theo Tang Đồng đi hồi lâu mới dừng lại.

Phòng ốc nhìn từ bên ngoài rất bình thường, trong sân trồng rất nhiều hoa cỏ, có lẽ là bởi vì ngày thường chăm sóc rất tốt nên cho dù là mùa đông cũng không có vẻ tiêu điều xơ xác.

Tang Đồng tự giác tiến lên, một tay nâng hộp quà tặng, một tay ấn lên chuông cửa.

Đợi một lát, cửa phòng mở ra, Tang Đồng liền nhìn thấy một khuôn mặt quen thuộc.

“Trần Lão Sư?”

Trần Thiên Vận trong Khuynh tảo thiên hạ sắm vai hoàng đế Tây Tấn, bình thường mặc vào đồ hóa trang nhìn uy nghi lắm lắm, nhưng bây giờ mặc áo bông ở nhà, khuôn mặt cười thân thiết, Tang Đồng suýt chút nữa không nhận ra được.

“Cảm ơn sư muội, Tang Đồng, bên ngoài lạnh, các người mau vào!”

Lạc phu nhân khẽ mỉm cười: “Trần ca cũng ở đây, Trần lão tiên sinh gần đây thân thể có khỏe không?”

Trần Thiên Vận và Tạ Cẩm rất quen thuộc, cười nói: “Tốt lắm! Ba anh nghe nói em sẽ đến, sáng sớm đã ngồi chờ rồi!”

Mới vừa vào nhà, một lão tiên sinh tinh thần khỏe mạnh chống gậy chào đón, vui vẻ nắm tay Lạc phu nhân nói: “Tiểu Tạ a, con cũng rất lâu không có đến thăm ta rồi!”

Lạc phu nhân đỡ lão tiên sinh ngồi xuống, cười nói: “Con đây còn không phải sợ quấy rầy lão nhân gia người sao..... Trần Lão Sư, hôm nay con cố ý mang theo con dâu tới chúc tết ngài!”

Trần lão tiên sinh chuyển ánh mắt nhìn sang Tang Đồng, Tang Đồng vội vàng để quà tặng xuống cung kính nói: “Trần lão tiên sinh chúc mừng năm mới, một chút quà tặng biểu đạt tấm lòng, chúc ngài thân thể khỏe mạnh!”

Trần Thiên Vận là diễn viên kỳ cựu, mà cha của ông cũng là thế hệ trước của các nghệ sĩ trong giới điện ảnh.

Khi đó điện ảnh Trung Quốc vừa mới bắt đầu phát triển, ông cũng đã là diễn viên được hoan nghênh nhất trên màn hình trắng đen thời bấy giờ rồi, đã cống hiến rất nhiều vì sự nghiệp điện ảnh.

Lạc phu nhân lúc còn trẻ xuất thân là người mẫu, vừa mới gi—a nhập giới điện ảnh gặp rất nhiều khó khăn, sau lại gặp được Trần lão tiên sinh, lão tiên sinh thích sự lạnh lợi cố gắng của bà, liền đem bà nhận làm đệ tử, coi như là sư phụ của Lạc phu nhân.

Trần lão tiên sinh cười ha hả nói: “Quà tặng này vừa nhìn chính là Tiểu Tạ chuẩn bị, nhiều năm như vậy, còn nhớ rõ ta thích nhất uống trà gì!”

“Đó là đương nhiên, con còn nhớ lão sư thích ăn món gì nữa mà!”

Tang Đồng cười nói: “Mẹ ở nhà thường nhắc chuyện về ngài đấy.”

Lạc phu nhân khẽ liếc mắt đứng lên nói: “Lão sư, con nhờ sư huynh mang con vào phòng bếp, người đã lâu không uống trà con pha, hôm nay con sẽ vì người pha một ấm.”

Trần lão tiên sinh vui mừng gật đầu một cái: “Được, Tiểu Tạ tay nghề là tốt nhất!”

Trong phòng khách chỉ còn lại Tang Đồng cùng Trần lão tiên sinh.

Tang Đồng hạ mí mắt lưỡng lự, muốn hỏi lão tiên sinh một chút về vấn đề kỹ thuật diễn, nhưng lại sợ tùy tiện hỏi sẽ khiến cho người khác chán ghét.

Trần lão tiên sinh cười cười: “Nha đầu có phải con đang gặp vấn đề khó khăn hay không? Con không cần phải bận tâm cái gì..... Trong lòng có băng khoăn gì cứ nói ra! Chớ phụ ý tốt của mẹ chồng con!”

Tang Đồng ngượng ngùng cười cười: “Con bây giờ đang cùng Trần Lão Sư hợp tác một bộ phim..... Khi con diễn không nắm được phương hướng diễn đạt, không đạt được yêu cầu của đạo diễn. Nhưng con cảm thấy được con đã rất nhập vai.....”

Trần lão tiên sinh thân thiện mà cười nói: “Con là lần đầu đóng phim ah?”

Tang Đồng suy nghĩ một chút, rồi nói thật lòng: “Thực không dám giấu, đây không phải là lần đầu tiên con đóng phim..... Khi lần đầu tiên con đóng phim, bởi vì sợ mình không thể nhập vai, diễn không tốt, cho nên học rất nhiều sách tâm lý học, thậm chí thỉnh giáo mấy vị chuyên gia tâm lý học..... Sau đó con học được một thủ pháp ám thị bản thân, mỗi lần chính thức nhập vai, con đều thôi miên mình, để mình biến thành nhân vật muốn diễn.”

Trần lão tiên sinh nghe, sắc mặt có chút nghiêm túc: “Nha đầu, con làm việc này là cực kỳ nguy hiểm có biết hay không!”

Tang Đồng sợ hết hồn: “Có chuyện gì vậy ạ? Con nhiều lắm là cảm thấy nhập vai rất mất tinh thần, hơi mệt chút mà thôi.....”

Trần lão tiên sinh lắc lắc đầu, thở dài nói: “Trước không nói đến việc cái phương pháp đó có thể giúp con diễn tốt nhân vật hay không, con như vậy không sợ bản thân xảy ra chuyện hay sao?”

Tang Đồng ngẩn người, đúng là vậy, chẳng lẽ đây chính là nguyên nhân cô càng ngày càng không diễn được sao?

“Con có biết hay không, tại sao diễn viên chúng ta khi diễn xong hết một bộ phim bình thường cần phải có thời gian tự điều chỉnh?”

Tang Đồng suy tư chốc lát hỏi: “Là vì diễn xuất sao?”

Trần lão tiên sinh ý vị sâu xa nói: “Nếu như dồn toàn bộ tinh lực nhập vào vai, quá sức chuyên chú một sự kiện liên tục kéo dài, bình thường sau một thời gian ngắn sẽ mệt mỏi không chịu nổi, không cách nào tập trung vực dậy tinh lực bản thân nữa. Đây cũng là nguyên nhân tại sao con cảm thấy rất mệt..... Hơn nữa cứ thế mãi, tinh thần con sẽ hỏng mất, rất dễ dàng sinh ra các vấn đề ở trong lòng thậm chí là cả vấn đề về tinh thần! Đừng cho là ta đang hù dọa con a, nha đầu, có vài người thậm chí bị tinh thần phân liệt, nghiêm trọng hơn thần kinh có thể vĩnh viễn bị tổn thương, cũng không khôi phục được! Đến lúc đó, đừng nói sự nghiệp diễn xuất của con bị hủy diệt ngay cả con cũng xong luôn!”

Tang Đồng chưa bao giờ nghĩ tới chuyện nghiêm trọng như vậy, khó trách trong khoảng thời gian này cô cảm giác tinh lực không đủ dùng, không cách nào tập trung lực chú ý, hơn nữa còn bị mất ngủ và mơ nhiều, xem ra đều là bởi vì cô quá mức nhập vai mà tạo thành.

“Nhưng là, con vẫn có chút không hiểu, tại sao đạo diễn nói con quá nhập vai cũng là sai lầm, đạo diễn còn nói con diễn không có điểm đặc biệt, diễn xuất nhân vật không có linh hồn.”

Trần lão tiên sinh cười cười nói: “Tiểu tử Nghiêm Dục Toàn kia rất khó tính, ngay cả con của ta cũng thỉnh thoảng bị oán trách mấy câu..... Ý tứ của hắn ta hiểu! Hắn là muốn nói cho con biết, con diễn, không phải một câu chuyện cũ, con chỉ đem mình thành người trong chuyện xưa là không đủ. Con diễn, là một đoạn tình xưa, con phải trở thành người trong chuyện xưa, đồng thời con cũng phải đem mình tách ra đứng ở bên ngoài câu chuyện quan sát, từ từ thể nghiệm yêu hận rối rắm trong truyện, con mới có thể hiểu, cái gì mới là cái con cần biểu hiện.”

Tang Đồng bừng tỉnh hiểu ra, cô chưa từng đứng ở bên ngoài chuyện xưa xem qua các diễn của mình, cô mỗi lần diễn chỉ chú tâm vào vai diễn, mà không phải là nội dung câu chuyện, cho nên cho dù cô trở thành người thật trong kịch bản, nhưng cũng chỉ là một nhân vật khô quắt mà thôi.

Nếu như cô có thể bỏ ra một chút tâm ý đi chú ý phương pháp thể hiện, chú ý đạo cụ bối cảnh xung quanh, chú ý phối hợp với bạn diễn của mình, như vậy, có phải hay không có thể đạt tới yêu cầu của Nghiêm Đạo?

Tang Đồng nghĩ thông suốt điểm này, lời nói của Nghiêm Dực Toàn cũng toàn bộ hiểu thấu đáo.

Tang Đồng mừng rỡ cười cười, cảm kích nói: “Tiên sinh chỉ dạy một phen làm cho con có được ích lợi không nhỏ, thật sự cảm ơn ngài.....”

Trần lão tiên sinh khoát khoát tay: “Không có gì, có thể dạy ra một diễn viên tốt, ta cũng thấy vui vẻ a!”

Lạc phu nhân canh đúng thời gian, bưng mâm trà đi ra, vẻ mặt tươi cười nói: “Lão sư vui vẻ chuyện gì vậy? Tới nếm thử một chút trà con pha, xem xem con có tiến bộ hay không?”

Trần lão tiên sinh không kịp chờ đợi nhận lấy chén tử sa nhỏ trong tay lạc phu nhân, ngửi một cái vẻ mặt say mê than thở: “Không tệ không tệ, tay nghề này so với trước kia còn tốt hơn, trà cũng tốt!”

Lão tiên sinh lớn tuổi, ngồi nửa ngày liền có vẻ hơi mỏi mệt.

Lạc phu nhân thấy vậy liền đứng lên cáo từ, Trần lão tiên sinh mời bà ở lại ăn cơm, cũng bị bà từ chối khéo.

Tang Đồng cho đến lúc cùng Lạc phu nhân song song ngồi ở trong xe, tâm tình vẫn không thể bình tĩnh lại. Nửa ngày này cùng Trần lão tiên sinh nói chuyện cô đã hiểu ra, trong đầu lập tức toát ra rất nhiều ý tưởng, hận không thể lập tức tìm được Nghiêm Dực Toàn đi thử một chút phương thức diễn xuất mới.

Lạc phu nhân nhìn vẻ mặt có chút kích động của cô, cười nhạt hỏi: “Như thế nào, không đến uống công chứ?”

Tang Đồng có chút ngượng ngùng, thành khẩn nói: “Cảm ơn mẹ, nếu không phải là ngài, con sợ rằng tinh thần luôn hỗn loạn, không diễn được còn có thể xuất hiện tình thần phân liệt.....”

Lạc phu nhân ưu nhã lắc lắc ngón tay, nhàn nhạt nói: “Không cần cảm ơn ta, con muốn cảm ơn thì cảm ơn Hưởng Ngôn đi, là nó xin ta giúp con.”

Tang Đồng ngáy ngẩn cả người: “Là anh ấy?”

Lạc phu nhân ưu nhã tựa lưng vào ghế ngồi, hai tay đặt trên đầu gối, liếc cô một cái nói: “Nếu không con nghĩ sao?”

Tang Đồng nghĩ cũng phải, Lạc phu nhân sẽ không phí sức lực làm chuyện vô ích ỉn.

Lạc phu nhân nhìn ngoài cửa xe, ánh mắt xa xa, giọng bình tĩnh nói: “Ta chỉ có một đứa con trai như vậy, vì sinh nó thậm chí rút lui khỏi làng giải trí..... Cho nên từ nhỏ ta liền nuông chiều nó, nó muốn cái gì ta đều nghĩ biện pháp lấy cho được. Giữa ta và lão Lạc tình cảm vô cùng tốt, cho nó ảnh hưởng rất lớn. Phụ nữ a, sự hiểm ác tới so nam nhân còn đáng sợ hơn rất nhiều! Ta sợ nó quá lún sâu vào tình cảm tương lai ở trên người phụ nữ sẽ bị thua thiệt, liền từ bé giáo dục nó, đem nó dạy thành một công tử con nhà giàu phong lưu. Hừ, con trai của ta tại sao có thể là cái loại chỉ biết chơi gái hành vi bại hoại được..... Nó chỉ là còn chưa gặp được người phụ nữ để cho nó hồi tâm thôi!”

Tang Đồng hết sức nghiêm túc lắng nghe, Lạc phu nhân quay mặt sang nhìn cô chậm rãi nói: “Ta một mực chờ đợi nó chân chính lớn lên, có đầy đủ năng lực gánh vác trọng trách của Lạc gia..... Có một ngày, nó đột nhiên chạy tới hỏi ta, ba nó năm đó làm thế nào đem ta lấy về nhà. Bắt đầu từ lúc đó, ta biết ngay người đó là con!”

Tang Đồng không nghĩ tới ban đầu còn có một đoạn như vậy. Cô vẫn cho là Lạc Hưởng Ngôn đối với cô, cũng chỉ là vui vẻ nhất thời mà thôi.

Không có được mới là tốt nhất. Lạc Hưởng Ngôn trước kia đối với cô tìm mọi cách dây dưa, thậm chí trăm phương ngàn kế để cho cô gả cho hắn, không có gì có thể khiến cho Lạc Nhị gia phong lưu thành tánh du côn sở Khanh ở trên người phụ nữ bị áp chế, cho nên lần đầu tiên gặp phải cô gái mình không trị được, nhất thời hứng thú mà thôi.

Nhưng là hai năm qua, Lạc Hưởng Ngôn mặc dù không lên tiếng nhưng đã vì cô làm rất nhiều việc, bao dung cô tất cả, mới để cho cô dần dần tin tưởng, Lạc Hưởng Ngôn đối với cô, là thật sự dụng tâm.

Tình cảm oanh liệt luôn tốt đẹp, làm cho người ta giãy giụa vẫn tránh thoát không được, không giống như nước chảy đá mòn nhu tình càng thêm động lòng người. Khi tất cả kích tình rút đi, tất cả đều đã lắng đọng xuống, chỉ có không ngừng lưu chuyển tình ý, từ từ thấm vào từng lỗ chân lông, dung nhập vào xương tủy, ở trên linh hồn khắc một dấu ấn vĩnh hằng, không thể nghi ngờ là vĩnh viễn khó quên.

“Các con cũng đừng nghĩ gạt ta, ta nhìn thấy rõ ràng lắm!” Lạc phu nhân nhẹ nhàng cười, mang theo ý tứ hơi châm biếm, “Nó che chở cô, cái gì cũng không nguyện nói, ta cũng không phải là ngu ngốc, lòng giải trí luôn tồn tại những chuyện mờ ám dơ bẩn như vậy.....”

Tang Đồng trong lòng giật mình, nhớ tới cảnh tượng được mọi người chào đón hâm mộ trong quá khứ, không khỏi có chút chán nản.

“Con cũng không cần đắm chìm ở quá khứ..... Phải nhớ kỹ, đau đớn không phải không thể chữa khỏi, cũng không phải không có cách có thể chấm dứt trầm luân. Những gì bỏ lỡ, tất nhiên sẽ có một loại phương thức khác lấy trở về!”

Lạc phu nhân gơ hai tay, cẩn thận kiểm tra chỗ móng ngón tay được vẽ tỉ mỉ những họa tiết tinh xảo

“Con trở về suy nghĩ thật kỹ đi! Nếu ta nói, ta thật đúng là nhìn không được con bộ dáng không tim không phổi đi uất ức con trai ta, con nơi nào đáng giá để con ta phí tâm như vậy..... Tốt lắm, ta hẹn cùng bạn đánh bài, tự con trở về đi thôi!”

Tang Đồng xuống ở một chỗ dễ rất bắt xe, cũng không có lập tức đón xe về nhà, mà ngồi lại ở bên đường nhìn người đi lại trên đường, lần đầu tiên thần nhiên đối mặt với đoạn kí ức kia. Chỉ có đối mặt mới có thể hoàn toàn để xuống.

Cô bị người ta ruồng bỏ, biết rõ có bao nhiêu khổ sở, lẽ nào lại nhẫn tâm khiến Lạc Hưởng Ngôn phải chịu một lần tra tấn như vậy!

* * *

32. Chương 32

Chương 32. Hôn diễn không bằng giường diễn

Tang Đồng ủ rũ cúi đầu đi bộ về nhà, trở lại Lạc gia cũng đã thấy đèn đều được bật lên hết rồi. Ở dưới lầu cùng bạn bè thân hữu còn chưa có rời đi chào hỏi xong, cô liền chạy nhanh lên phòng trên lầu, lấy một bình thuốc giấu ở trong túi xách, quay người lại liền nhìn thấy Lạc Hưởng Ngôn đứng ở cạnh cửa, không đã biết nhìn cô bao lâu rồi.

Tang Đồng sợ hết hồn, hỏi: “Anh trở về khi nào?”

Lạc Hưởng Ngôn ôm ngực nhìn cô: “Em chân trước vừa vào cửa, thì anh chân sau đã đến nhà rồi! Làm gì đó sao chạy nhanh như vậy, gọi em mấy tiếng cũng không nghe?”

Tang Đồng lúc này mới nhớ tới thứ trên tay, cố giả bộ bình tĩnh rũ tay áo xuống cánh tay, nắm chặt bình thuốc, nhàn nhạt nói: “Không có gì, chạy về đi toi—let.”

Lạc Hưởng Ngôn nhíu mày, cười lạnh nói: “Vô nghĩa! Trong tay em cầm là cái gì?”

Tang Đồng ngượng ngùng cười: “Không có gì, đồ linh tinh thôi, em đang chuẩn bị ném đi đây.....”

Trong khoảng thời gian này Tang Đồng giấc ngủ vẫn không tốt, tâm tình cũng càng ngày càng lo lắng, liền len lén mua thuốc ngủ. Kết quả càng uống ngược lại tinh thần càng không thoải mái. Hôm nay nghe lời Trần lão tiên sinh nói, tự nhiên muốn ném nó đi, không nghĩ tới vừa đúng lúc bị Lạc Hưởng Ngôn nhìn thấy.

Lạc Hưởng Ngôn lắc đầu một cái, thở dài nói: “Đừng ném, uống chút đối với em mới có lợi!”

Tang Đồng sững sốt, bật thốt lên mà hỏi: “Thuốc ngủ uống nhiều đối với thân thể có chỗ nào tốt chứ?”

Lạc Hưởng Ngôn thần bí cười cười, đắc ý nói: “Em mua về ngày đầu tiên đã bị anh len lén đem đổi, bên trong tất cả đều là thuốc bổ, dầu cá dưỡng nhan!”

Khó trách cảm thấy mùi vị kì quái, trước kia chưa từng uống thuốc ngủ, còn tưởng rằng mùi vị chính là có chút khoa trương chứ!

Tang Đồng âm áp, Lạc Hưởng Ngôn trong mắt luôn luôn không có người khác, lúc nào thì quảng qua sống chết của người khác. Nhưng hắn luôn rất cẩn thận quan tâm tất cả của cô, âm thầm vì cô làm nhiều như vậy, còn không có yêu cầu cô báo đáp cái gì.

Tang Đồng thở phào một cái, bỏ lại bình thuốc, đặt mông ngồi ở trên giường, cố ý làm danh mặt lại hỏi: “Nói, anh tại sao lục lọi túi xách của em? Đây không phải là ** rồi!”

Lạc Hưởng Ngôn thông thả ung dung đi tới trước mặt cô, cúi người xuống cười như không cười nói: “Tiểu Trần là phụ tá anh để bên người em, em để cho cô ta mua cho em loại thuốc này, cô ta tự nhiên sẽ báo cho anh trước tiên.”

Tang Đồng cố làm ra vẻ tức giận kéo cổ áo của hắn, hung hăng cắn lên cắn hắn một cái.

“Tốt, dám sớm như vậy đặt tai mắt nằm vùng ở bên cạnh em!”

Lạc Hưởng Ngôn không có phản kháng, mặc cho cô ở trên cắn mình phát tiết một phen. Ngồi ở bên cạnh cô đem cô ôm vào trong ngực, nghiêm túc nói: “Đồng ý với anh, mặc kệ gặp phải chuyện gì, sau này cũng đừng làm chuyện hại mình.”

Tang Đồng ngẩn người, vươn tay ôm lấy hông hắn, cũng hết sức nghiêm túc bảo đảm nói: “Ừ, em về sau có chuyện gì cũng sẽ nói cho anh biết!”

Lạc Hưởng Ngôn hôn một cái lên đỉnh đầu của cô nói: “Anh không quan tâm em có phải ca sĩ hay ảnh hậu hay không, anh chỉ quan tâm đến con người em thôi..... Chỉ cần em cảm thấy tốt, anh liền rất vui vẻ rồi!”

Trong lòng Tang Đồng mềm mại xuống, chỉ đột nhiên cảm thấy đông qua xuân tới, hoa đào bay đầy trời.

Tang Đồng mềm mại tựa vào trước ngực của hắn, bên tai là giọng nói trầm ổn có lực của Lạc Hưởng Ngôn, cánh tay kiên cố ôm cô, mang đến cho cô cảm giác an toàn chưa bao giờ có.

Nghỉ ngơi mấy ngày, thần kinh Tang Đồng hoàn toàn buông lỏng xuống, ngủ hai buổi tối ngon lành, trạng thái đã được điều chỉnh tốt nhất. Ngày nghỉ vừa kết thúc, nội tâm tràn đầy tự tin theo sát Lạc Hưởng Ngôn đi tới trường quay.

Nghiêm Dực Toàn làm việc vô cùng nghiêm túc, mỗi ngày đều tới trường quay trước nhất, tự mình chỉ huy mọi người sắp xếp công việc chuẩn bị đạo cụ.

Nghiêm Dực Toàn nhìn Tang Đồng một lát, cười gật gật đầu mà nói: “Không tệ không tệ, tôi thiếu khí sắc tốt hơn rất nhiều, người cũng có tinh thần!”

Tang Đồng cười híp mắt khen tặng hắn: “Nghiêm Đạo qua một năm mặt mày cũng hồng hào, trông trẻ hơn rất nhiều..... Nghiêm Đạo, tôi nghĩ những lời ngài nói với tôi lúc trước, tôi đã khắc sâu hiểu rõ.”

Nghiêm Dực Toàn ngẩng đầu suy nghĩ một chút, quyết định thật nhanh nói: “Cô đi hóa trang đi, hôm nay trực tiếp quay đoạn lần trước bị hỏng!”

Lạc Hưởng Ngôn nhìn Tang Đồng rời đi, mới lên trước đối với Nghiêm Dực Toàn thành khẩn nói cảm ơn: “Cảm ơn Nghiêm Đạo những ngày qua đã chăm sóc Tang Đồng.”

Nghiêm Dực Toàn không để ý khoát tay áo: “Đây là việc tôi phải làm, diễn viên không có trạng thái tốt khi làm việc, tôi làm đạo diễn tự nhiên phải gánh vác trách nhiệm..... Lại nói Tang Đồng rất có thiên phú, chỉ là xác định sai phương hướng, một khi đã hiểu được, tôi sẽ không cần bận tâm nữa rồi!”

Lạc Hưởng Ngôn khẽ mỉm cười: “Nếu không phải là ngài đối với cô ấy có nhiều khoan dung, sợ rằng cô ấy đã sớm bị loại rồi.”

Nghiêm Dực Toàn ha ha cười lên: “Tôi không có khoan dung cô ấy, cái gì nên mắng tôi đều mắng..... Thế nào, cậu hôm nay là tới thám thính hay sao?”

“Ừ, tôi muốn xem cô ấy diễn một chút.....”

Nghiêm Dực Toàn đang vội, nghe vậy nói: “Vậy cậu cứ tự nhiên, tôi đi nhìn xem một chút đạo cụ làm xong chưa!”

Động tác làm việc của nhân viên nhanh chóng, rất nhanh liền bố trí xong đạo cụ, cảnh quay này là lúc thái tử Tây Tấn vì muốn lợi dụng Cổ Gia quân, nắm giữ binh quyền, liền tìm cách để xin cưới Cổ Khanh Trần làm vợ. Cổ Khanh Trần biết được tin tức, tìm Thái hậu làm chủ, quỳ gối van xin Thái hậu lưu nàng thêm hai năm.

Tang Đồng hít sâu, tưởng tượng thấy bản thân tách ra làm hai người, một người toàn tâm nhập vai câu chuyện xưa, một ở bên cạnh, nhìn chăm chú phối hợp với chung quanh.

Mặt đá cẩm thạch lạnh lẽo, Tang Đồng phịch một tiếng nặng nề quỳ xuống, quỳ gối đi tới, than thở khóc lóc khẩn cầu Thái hậu.

Màn diễn này cần quỳ thật lâu, Lạc Hưởng Ngôn thấy vậy đau lòng không dứt.

Lạc Hưởng Ngôn mặc dù không quá hiểu kỹ thuật diễn xuất, nhưng dù sao cũng ở nơi này lăn lộn nhiều năm như vậy, diễn có được hay không vẫn có thể nhìn ra được.

Tang Đồng có thể ở trước mặt những diễn viên gạo cội bình thường phát huy, không bị khí thế của bọn họ áp chế, cũng đã rất tốt.

Nghiêm Dực Toàn cũng rất hài lòng, cảnh diễn này trực tiếp thông qua.

Tang Đồng đi xuống nghỉ ngơi, chuẩn bị cho cảnh mới, Nghiêm Dực Toàn cuối cùng không có đen mặt lại nữa, vẻ mặt tươi cười nói: “Không tệ không tệ, tiếp tục giữ vững là không có vấn đề gì lớn nữa rồi!”

Tang Đồng thở phào nhẹ nhõm, ngồi ở bên sân khấu để thợ trang điểm trang điểm lại.

Lạc Hưởng Ngôn vội vàng lại gần, giúp cô khoác thêm y phục, sau đó mang cái ghế ngồi ở đối diện cô, đem cặp chân của cô cầm lên thả đến trên đùi mình, nhẹ nhàng xoa đầu gối giúp cô.

Tang Đồng cười trêu ghẹo hân: “Ồ, Lạc Nhị gia này thật là chuyên nghiệp nha, hoàn toàn có thể đem anh thay thế vị trí phụ tá của Tiểu Trần nha, như vậy còn có thể tiết kiệm được không ít tiền hen!”

Lạc Hưởng Ngôn liếc mắt: “Em cứ tạm thời dắc chí đi! Giá trị con người của anh so với em còn cao hơn, một phút đồng hồ ngàn vạn việc trên dưới, để cho anh tới hầu hạ em? Nghĩ hay lắm!”

Tang Đồng một chân đạp tới, đang muốn đáp trả lại một cách mỉa mai, thì nhìn thấy Lương Nguyên đi tới.

Tang Đồng có chút không được tự nhiên, vừa định rút chân về, liền bị Lạc Hưởng Ngôn giữ lấy thật chặt.

Lạc Hưởng Ngôn cũng không ngẩng đầu lên, thông thả ung dung xoa đầu gối của cô, cử chỉ thân mật vô cùng.

Lương Nguyên nụ cười như cũ ôn hòa như gió xuân, đưa cho cô bình thuốc trong tay nói: “Thuốc này hoạt huyết tiêu sưng hiệu quả rất tốt, em trước kia rất thích dùng nó, rất nhanh khỏi.....”

Tang Đồng sờ sờ lỗ mũi, nhìn Lạc Hưởng Ngôn một cái, thấy hân không có phản ứng, cười khan vờn tay: “Vậy thì cảm.....”

Lạc Hưởng Ngôn dùng lực trên tay bóp cô nhe răng trợn mắt, Tang Đồng liền thu tay lại.

Tang Đồng nhìn lại ánh mắt cảnh cáo của Lạc Hưởng Ngôn, sờ sờ lỗ mũi nói: “Cảm ơn anh Lương Nguyên, đầu gối của tôi không có việc gì, chỉ cần Hưởng Ngôn xoa xoa chút là tốt rồi, thuốc anh cứ giữ đi.....”

Lương Nguyên cười cười, ánh mắt không thay đổi, đem bình thuốc đặt ở trên băng ghế bên cạnh.

“Em cứ cầm đi, anh vẫn còn.”

Lương Nguyên rời đi, Lạc Hưởng Ngôn liền hừ mũi một tiếng.

Tang Đồng đưa tay cầm lấy bình thuốc, trấn an nói: “Được rồi được rồi, anh không cần phải mất hứng, em bảo Tiểu Trần ném nó đi!”

“Không cần!” Lạc Hưởng Ngôn đoạt lấy bình thuốc, kéo ống quần của cô, hướng về phía đầu gối hơi sưng của cô bôi thuốc, sau đó dụng lực xoa nhẹ.

Vừa đau vừa xót, Tang Đồng biết xoa thuốc không chà xát không có hiệu quả, hơn nữa Lạc Hưởng Ngôn sắc mặt có vẻ không bình thường, càng khiến cô không dám phản kháng.

Tang Đồng càng ngày càng có thể tìm đúng cảm giác diễn xuất, mỗi lần sẽ rất nhanh tiến vào trạng thái, diễn cũng dễ dàng hơn nhiều.

Các đoạn diễn rất thuận lợi, Lạc Hưởng Ngôn vừa đứng đang rảnh rỗi, liền cả ngày ngồi ở trường quay.

Đến gần tối hôm nay nội dung còn lại một cảnh cuối cùng.

Tang Đồng đọc kịch bản, kì quái liếc Lạc Hưởng Ngôn một cái, muốn nói lại thôi, cuối cùng vẫn là không nói gì, chột dạ nhận lấy bình nước mát nhân viên làm việc đưa tới, hướng trong miệng rót vào.

Hành lang cổ kính, Tang Đồng mặc một bộ sa y màu xanh, ngồi ở bên hành lang không có một bóng người, nhìn cảnh sắc ngoài vườn.

Nghiêm Dực Toàn ngồi yên, thư ký trường quay gõ bảng ghi cảnh, máy quay bắt đầu ghi hình.

Cả trường quay rất an tĩnh, chỉ có tiếng máy móc ong ong kêu nhỏ.

Cổ Khanh Trần ngồi yên nơi đó, tư thái thanh thản, sắc mặt lại mơ hồ có chút nóng nảy sầu lo.

Đột nhiên, Lăng Phi Dương cất bước đi nhanh vào hành lang, tay áo tung bay, ánh mắt sáng ngời, hăng hái.....

Lạc Hưởng Ngôn ôm ngực ngồi ở bên sân nhìn một màn này, đột nhiên hiểu ra tại sao ban đầu Tang Đồng lại thích Lương Nguyên rồi.

Lương Nguyên ánh mắt khi chăm chú diễn xuất, không thể phủ nhận là có thể cuốn lòng người.

Cổ Khanh Trần lập tức đứng lên, mong đợi nhìn Lăng Phi Dương.

“Tam ca, như thế nào?”

“Muội yên tâm! Phụ vương không có đồng ý, đại ca lần này khẳng định muốn trở mình cũng không được nữa rồi!”

Lăng Phi Dương nhướng mày thần sắc vui vẻ, cái loại tinh thần bông bột phấn chấn tràn đầy năng lượng như lây sang mọi người.

Cổ Khanh Trần cắn cắn môi, gương mặt dâng lên màu đỏ xinh đẹp, lại dừng cảm nhìn thẳng ánh mắt của hắn hỏi: “Vậy..... Tam ca có hay không cùng hoàng thượng nói chuyện của chúng ta?”

Lăng Phi Dương ngẩn người, nắm tay của nàng nhẹ nói: “Thật xin lỗi, Khanh Trần, sợ rằng còn phải uất ức nàng chờ thêm một chút rồi..... Bây giờ đang nhạy cảm như vậy, không phải là thời cơ tốt nhất!”

Ánh mắt của Cổ Khanh Trần ảm đạm xuống, gương cười nói: “Không có chuyện gì, lâu như vậy ta đều đợi được, không thể vào lúc cuối cùng làm trễ nải chàng.”

Lăng Phi Dương dịu dàng cười cười, đưa tay nhẹ nhàng vén một chòm tóc toán loạn của nàng ra sau tai, sau đó nâng mặt của nàng lên, cúi đầu chậm rãi mà tới gần.....

“Cái gì!”

Lạc Hưởng Ngôn bỗng nhiên đứng lên, Tang Đồng bị sợ đến rụt cổ một cái.

Vừa rồi diễn xuất nhập vai hết sức hoàn mỹ, Nghiêm Dực Toàn đang hết sức chăm chú mà nhìn chăm chăm vào màn hình máy quay, bị hô như vậy, sợ đến thiếu chút nữa đập đầu vào phía trước.

Lạc Hưởng Ngôn bước đi lên trước, mặt lạnh hỏi: “Có diễn cảnh hôn?”

Nghiêm Dực Toàn sắc mặt hết sức khó coi: “Thế nào? Có cảnh diễn hôn ngạc nhiên cái gì!”

Lạc Hưởng Ngôn cắn răng nghiêng lợi nói: “Đổi kịch bản!”

Nghiêm Dực Toàn tự nhiên không đồng ý, đen mặt lại mắng: “Không nhìn nổi cút ngay, đi ra ngoài! Nhân viên làm việc vào vị trí, làm lại từ đầu!”

Lạc Hưởng Ngôn biết đây là cần cho bộ phim, hấn mặc dù là giám đốc của Vinh Hiển, cũng không có quyền can thiệp vào cảnh diễn. Không thể làm gì khác hơn là lửa giận bùng bùng đứng ở bên sân, ánh mắt kia, giống như đối đãi với cô vợ hồng hạnh xuất tường.

Tang Đồng nuốt nước miếng một cái, cười cười đối với hấn lấy lòng, liền tiếp tục nhập vào cảnh diễn.

Lăng Phi Dương nhẹ nhàng nâng mặt của nàng lên, chậm rãi đến gần.....

Lạc Hưởng Ngôn ánh mắt giống như giết người, Tang Đồng cảm thấy như dao găm phía sau lưng, mắt thấy Lương Nguyên sắp hôn nàng, không khỏi quay đầu đi, tránh ra.

“Cắt ——“

Nghiêm Dực rống giận: “Tang Đồng, cô cũng là một phụ nữ, cô kiểu cách cái rắm! Cô cho rằng mình còn là tiểu cô nương thuần khiết a! Một nụ hôn có cái gì? Một lần nữa!”

Tang Đồng cảm thấy cực kỳ lúng túng, ánh mắt Lạc Hưởng Ngôn ở bên cạnh nhìn chằm chằm cô, ánh mắt của Lương Nguyên bao hàm quá nhiều thống khổ và hối hận, ép tới cô hít thở không thông.

Tang Đồng liền diễn xuất đi xuống.

“Nghiêm, Nghiêm Đạo, có thể hay không đóng thế?” Không có biện pháp, Tang Đồng không thể làm gì khác hơn là nhắm mắt đề nghị.

Nghiêm Dực bạo phát: “Cho đại gia cô đóng thế! Mấy người các ngươi tới đây, đem Lạc Nhị gia ném ra ngoài cho tôi!”

Mọi người trợn mắt há hốc mồm nhìn Lạc Nhị gia đen mặt rời đi.

Cuối cùng cũng bình yên, Nghiêm Dực Toàn nặng nề thở ra một hơi, lạnh lùng nói: “Mỗi người đều có vị trí và cương vị riêng, một lần này mà không qua, hai người các ngươi liền ăn hết đồng phim nhựa vô dụng này cho tôi!”

Lạc Hưởng Ngôn vừa đi, áp lực chợt giảm, Tang Đồng lập tức nhập vào vai diễn.

Cảnh này kết thúc rất thuận lợi.

Tang Đồng tẩy trang đi ra ngoài, liền nhìn thấy Lạc Hưởng Ngôn ngồi ở trong xe, cánh tay khoác lên trên cửa sổ xe, trên tay cầm nửa điếu thuốc lá.

Tang Đồng đi tới, đưa tay trước mắt hấn giờ giờ: “Lạc Đà, về nhà!”

Lạc Hưởng Ngôn tắt thuốc vứt bỏ, nhàn nhạt nói: “Chờ một chút nữa hãy vào, trong xe có mùi thuốc lá.”

Nhớ thật lâu trước đây, trong một lần Tang Đồng tham gia hoạt động, Lạc Hưởng Ngôn cũng tới, ở phía sau hậu đài chờ nhàn chán, Lạc Hưởng Ngôn liền thuận tay rút ra điếu thuốc.

Hàn Tả Tả lập tức đưa tay dập tắt thuốc của hấn, không khách khí chút nào nói: “Thật xin lỗi, Tang Đồng là ca sĩ, hơn nữa phải bảo vệ tốt giọng nói, thuốc lá này khói thuốc không tốt, Nhị gia ngài hay là ra ngoài hút đi!”

Từ đó về sau, Lạc Hưởng Ngôn cũng không còn có ở trước mặt Tang Đồng hút thuốc, thậm chí sau khi kết hôn cũng rất ít hút thuốc, sợ mang theo mùi thuốc lá ảnh hưởng đến Tang Đồng.

Không khí có chút ngưng trệ, Tang Đồng ngồi vào trong xe, lúng ta lúng túng hỏi: “Lạc Đà, em diễn cảnh hôn..... có phải anh mất hứng hay không?”

Lạc Hưởng Ngôn cười lắc đầu một cái: “Đừng nghĩ loạn, em đóng phim là việc cần phải làm, anh mặc dù có chút không vui, nhưng có thể hiểu.”

Lạc Hưởng Ngôn giúp cô cài tốt dây an toàn nhưng không có ngồi trở lại, nhìn cô do dự nói: “Anh chỉ là..... nhìn em cùng Lương Nguyên phối hợp ăn ý như vậy, cảm thấy có chút khó chịu thôi.”

Lạc Hưởng Ngôn thở dài: “Anh không thể không thừa nhận, hẳn thật sự rất ưu tú. Hai người bọn em đứng chung một chỗ, chỉ một cái ánh mắt cũng biết đối phương cần gì..... anh có chút sợ.”

Lạc Hưởng Ngôn lưu luyến nhiều bụi hoa đã lâu, từ trước đến giờ mọi việc đều thuận lợi, đánh đâu thắng đó không gì cản nổi. Nhiều phụ nữ chủ động với hắn hình thành tính tình kiêu ngạo tự phụ của Lạc Hưởng Ngôn. Nhưng bây giờ, hắn rõ ràng là cũng rất sợ hãi.

Nếu không phải quá mức để ý, làm sao có thể dễ dàng lo được lo mất như vậy?

Tang Đồng đột nhiên thấy chua xót thay cho hắn, nắm tay của hắn nói: “Anh ta đương nhiên rất ưu tú, nếu không cũng sẽ không có địa vị hôm nay..... Nhưng vậy thì thế nào đây? Lạc Đà, anh có biết hay không, em cùng Lương Nguyên ở chung một chỗ, chưa từng có cái loại cảm giác bình yên này. Anh không phải như vậy, mặc kệ xảy ra chuyện gì, anh cũng sẽ không rời bỏ em! Em nhìn vào anh, là có thể nhìn thấy chúng ta hai người cùng nhau đến già! Cho nên..... Anh không cần phải lo lắng, người kia tốt thì sao, không ai có thể mang em từ bên cạnh anh cướp đi?”

Lạc Hưởng Ngôn từ từ mỉm cười, cố ý cau mày than thở: “Nhưng anh lại cảm thấy thiệt thòi lớn rồi..... Sớm biết có cảnh hôn, anh sống chết cũng không để cho em nhận diễn bộ phim này!”

Tang Đồng đưa tay nâng mặt của hắn, hừ hừ mà cười: “Diễn cảnh hôn có cái gì..... Mau lái xe, về nhà chúng ta đến diễn cảnh trên giường!”

* * *

33. Chương 33

Chương 33. Nhúng chàm “trẻ em” thuần khiết như giấy

Lạc Hưởng Ngôn đã đặt một chân lên chân ga, nghe vậy mắt thẳng băng, đập mạnh xuống.

Xe oanh một cái phóng đi thật xa, lại lập tức khẩn cấp thắng xe, tiếng thắng xe chói tai “két” thật lớn.

Tang Đồng sắc mặt trắng bệch, thấy thiếu chút nữa đụng vào lan can, vừa muốn nổi đóa liền nghe thấy bên tai Lạc Hưởng Ngôn trầm thấp hỏi: “Em mới vừa..... Nói gì?”

Sau ót Tang Đồng đầy vạch đen: “Không nghe thì thôi!”

Lạc Hưởng Ngôn lập tức kích động, vòng tay lái, xe liền bay ra ngoài.

Tang Đồng nhìn một chút bảng chỉ đường, nghi ngờ hỏi: “Đây giống như không phải đường về nhà mà?”

Lạc Hưởng Ngôn vừa lái xe thật nhanh, vừa bình tĩnh nói: “Ừ, anh nhớ gần đây có một cái hẻm nhỏ không ai tới.”

“Làm gì?”

Lạc Hưởng Ngôn cười xấu xa: “Xe, Rung!”

Tang Đồng cả giận nói: “Xe rung cái đầu anh ấy!”

Lạc Hưởng Ngôn dĩ nhiên là nói đùa, xe bẫy quẹo tám rẽ xuyên qua mấy con đường nhỏ chạy tới cửa sau Cảnh Thái uyển. Cửa sau cách nhà gần hơn rất nhiều, Lạc Hưởng Ngôn tắt máy, không kịp đợi nữa kéo Tang Đồng vào cửa.

Tang Đồng im lặng không nói, bị Lạc Hưởng Ngôn đặt tại phía sau cửa hung hăng hôn mạnh.

Lạc Hưởng Ngôn động tác hết sức vội vàng, thân thể cứng cỏi chặt chẽ đè ép lên cô, hai tay ôm mặt của cô, ngậm lấy môi cô dùng sức mút vào.

Tang Đồng dùng sức tránh thoát khỏi hai tay hắn, đẩy đầu hắn ra, tức giận hỏi: “Gấp cái gì thế, anh rốt cuộc ghen bao lâu?”

Lạc Hưởng Ngôn hung tợn nhìn cô chằm chằm, thở hồng hộc nói: “Ghen bao lâu? Hừ, ở trên xe ông xã nhà em đã cứng rắn không chịu nổi rồi”

Nói xong, còn đem bộ vị thân dưới nóng rực dùng sức nhấn nhấn.

Tang Đồng cảm nhận được nhiệt độ bất thường trên bụng, sắc mặt đỏ lên.

Lạc Hưởng Ngôn bắt được cổ tay cô, cưỡng ép đem tay của cô đặt xuống phía dưới thân mình, vừa hôn cổ cô vừa mơ hồ không rõ nói: “Sờ anh, sờ anh đi.....”

Tang Đồng sắc mặt đỏ lên, cách lớp quần cũng có thể cảm nhận được nhiệt độ không bình thường, bàn tay đặt phía trên, nhưng không biết nên động như thế nào.

Lạc Hưởng Ngôn bắt lấy hông hăng cắn vành tai của cô một cái, sau đó liếm liếm lỗ tai hồng hồng, hà hơi nói: “Vuốt nó đi!”

Lỗ tai ngứa một chút, cái loại ngứa ngứa này giống như có con kiến bò vào mạch máu, theo huyết dịch tuần hoàn, nhột vào tận đáy lòng.

Tang Đồng bất đắc dĩ, chỉ đành phải dọc theo hình dáng nhô ra, vuốt ve từ trên xuống dưới.

Lạc Hưởng Ngôn càng thêm kích động, tìm được môi của cô, đầu lưỡi mạnh mẽ tách hàm răng ra, chính xác tìm được chiếc lưỡi đang tránh né chung quanh, cuốn lấy tỉ mỉ trên đầu, thỉnh thoảng buông ra, khi nhẹ khi nặng phớt qua môi trên của cô, đưa tới Tang Đồng run rẩy một trận.

Hàm răng nhạy cảm bị liếm qua, đầu lưỡi lần nữa bị bắt giữ, câu dẫn tới lui rồi ngậm vào trong miệng mút hôn, hôn đến nỗi Tang Đồng cảm giác lưỡi của mình tê dại, môi sưng tấy căng ra, bị chà đạp biến thành đỏ tươi bóng lưỡng.

Tang Đồng cảm thấy không khí trong lồng ngực đang tụt xuống nhanh chóng, hít thở không thông làm cho đại não dần dần mơ hồ, trên người cảm giác càng thêm rõ rệt.

Lạc Hưởng Ngôn nhìn cô mềm nhũn thành một vũng nước, liền đại phát thiện tâm buông tha môi lưỡi cô, thuận thế hôn lên chiếc cổ trắng mịn của cô, ở chỗ tĩnh mạch màu xanh nhạy cảm tỉ mỉ gặm cắn, dần dần di chuyển đến xương quai xanh.

Theo hô hấp, lồng ngực Tang Đồng phập phồng lên xuống, kể cả xương quai xanh đẹp mắt cũng nhấp nhô lên xuống, giống như cánh bướm bướm, mê hoặc lòng người.

Lạc Hưởng Ngôn nhìn thấy dục hỏa càng tăng, ngón tay thon dài linh hoạt cởi ra thắt lưng, nháy mắt cởi xuống áo khoác ngoài của cô, tay tham tiến vào vạt áo lông, ở bờ eo mảnh khảnh mềm mại vuốt ve.

Chạm vào là một mảnh da thịt ấm áp giống như mang theo từ lực, càng hút càng chặt không sao rút tay ra được.

Bên hông là chỗ Tang Đồng miễn cưỡng, tê dại ngứa ngứa làm Tang Đồng không nhịn khẽ rên ra tiếng, đè xuống bàn tay ở trong quần áo làm loạn, khó khăn nói: “Đừng, nhột.....”

Lạc Hưởng Ngôn dùng răng khẽ cắn lên xương quai xanh xinh đẹp, nghe vậy cười cười nói: “Nhột? Anh giúp em gãi nhé.....”

Nói xong ngón tay dùng sức, nhéo một khối thịt mịn, kỹ xảo nhu động, kích thích thân thể Tang Đồng run lên, vòng eo không tự chủ uốn éo.

Tang Đồng mặc một cái áo lông rộng thùng thình, cổ áo mở rất thấp, vừa đúng lúc dễ dàng Lạc Hưởng Ngôn hành động.

Lạc Hưởng Ngôn một tay xoa nắn cổ của cô, vuốt ve chốc lát liền bắt chợt kéo cổ áo xuống, lộ ra đầu vai mượt mà trắng nõn, trên bả vai là đai dây áo ngực màu đen nho nhỏ, nổi bật trên làn da trắng bóng như ngọc, cực kỳ hấp dẫn.

Lạc Hưởng Ngôn cúi đầu xuống, nặng nề mút vào mảnh da thịt lộ ra trên bả vai, lưu lại một lại một ấn ký màu đỏ mập mờ.

Tang Đồng lắc đầu tránh né, cô nâng đầu lên cao, lộ ra phần cổ yếu ớt, thở hổn hển nói: “Đừng, đừng ở chỗ này..... Trở về phòng!”

Lạc Hưởng Ngôn hung hăng cắn một cái, ở trên bả vai trắng nõn lưu lại một dấu răng rõ ràng.

Tang Đồng cảm thấy một trận đau đớn bén nhọn, động tác trên tay dừng sức một cái, hung hăng bóp một cái vật đang trong tay mình.

Lạc Hưởng Ngôn rên lên một tiếng, máu nóng toàn thân không còn bị khống chế, gào thét tuôn chảy hướng phía dưới, kêu gào muốn nhiều hơn nữa.

Tang Đồng cảm thấy hả giận, không nhịn được trên tay lại tăng thêm hai phần lực, nhất thời cảm giác nhiệt độ nơi lòng bàn tay càng lên cao, thậm chí kích động nhảy một cái.

Lạc Hưởng Ngôn đè ở trên người cô nặng nề thở hổn hển hai cái, khê cong eo, vươn tay bế bổng Tang Đồng, lên cúi đầu, vừa dây đưa môi lưỡi cùng cô, vừa bước nhanh về phòng.

Chỉ một đoạn đường ngắn ngủn, đầu óc Tang Đồng liền triệt để choáng váng rồi, mở mắt ra lần nữa liền thấy trần nhà, phía dưới là giường lớn mềm mại thoải mái, trên người nặng nề đè ép chính là Lạc Hưởng Ngôn đang vội vã nôn nóng.

Tang Đồng chưa từng thấy qua Lạc Hưởng Ngôn như thế này, cư nhiên kích tình đến rối tinh rối mù. Đột nhiên liền bật cười, đưa tay ôm lên cổ của hắn, tay theo cổ áo của Lạc Hưởng Ngôn dò vào tấm lưng bóng loáng kiên cố, dùng đầu ngón tay vuốt ve chạy dọc theo xương cột sống.

Lạc Hưởng Ngôn quả nhiên càng thêm kích động, ngay cả tròng mắt cũng đã đỏ sẫm, sờ tới vạt áo lông, dùng sức nắm kéo lên trên, Tang Đồng phối hợp nâng cao cánh tay, mặc hắn cởi ra, sau đó tùy tiện vứt xuống dưới giường.

Mái tóc Tang Đồng xỏa tung ở trên giường, trên người trần trụi, chỉ mặc một cái bra tơ tằm khêu gợi màu đen, trắng đen đối lập vô cùng rõ ràng, càng tăng thêm vẻ quyến rũ.

Vòng eo Tang Đồng mảnh khảnh, cái rốn đẹp mắt mượt mà khê hạ xuống, quần jean dưới thắt lưng cần một vòng ngăn ngắn đỏ bên dưới rốn, làm cho người ta có một loại dục vọng muốn ngược đãi, khiến Lạc Hưởng Ngôn mê đắm đưa tay chạm vào phía trên chậm rãi vuốt ve.

Tang Đồng nhìn Lạc Hưởng Ngôn đang từ trên cao nhìn xuống thưởng thức cô, đôi mắt xoay động, khê mở môi đỏ mọng, ngâm nga rên rỉ.

“A a a, R~O~O~M—— Ngừng lại đi ~”

Lạc Hưởng Ngôn nhất thời đầu đầy vạch đen, động tác tay dừng lại, tức giận hỏi: “Kêu la cái gì, anh vẫn chưa làm gì mà! Em cô gái này.....”

Tang Đồng tách hai chân ra vòng tại bên hông hắn, lấy gót chân cọ cọ thắt lưng hắn, bình tĩnh cất ngang lời hắn: “Em đây là đang rên rỉ, gia tăng tình thú anh có hiểu hay không! Đừng nói nhảm nữa, nhanh lên một chút thu phục tiểu yêu tinh mê người này đi!!!!!!”

Lạc Hưởng Ngôn đầu tiên là cảm thấy ngang hông mềm nhũn, tiếp theo bị Tang Đồng nói lời kích thích khiến phía dưới thiếu chút nữa cũng phun trào theo, nhất thời nét mặt hung tàn.

Lạc Hưởng Ngôn lạnh lùng khê hừ, mười ngón tay thon thả quyến rũ từ từ cởi ra từng chiếc nút áo, sau đó động tác thông thả vùng lên, tiếp đến quỳ gối trên người Tang Đồng, rút ra thắt lưng, chậm rãi kéo xuống khóa quần.

Tang Đồng khấn trương nuốt nước miếng một cái, đột nhiên trợn to cặp mắt, nửa ngày mới thốt ra được hai chữ.

“Ôi chết mất!”

Tang Đồng che mắt, xuyên thấu qua khe hở lén lút lút lút thường thức, đồng thời trong miệng quang quác quang quác la: “Mù mắt em rồi, mù rồi, Nhị gia sao anh lại dám lẳng lơ như thế hở! Dám mặt loại quần chữ U khiêu gợi này, sao không mặt chữ T đen luôn đi!”

Lạc Hưởng Ngôn mặc quần lót chữ U không có gì đặc biệt, đặc biệt ở đây là chiếc quần lót chữ U hết sức cọt nhả, hơn nữa vải vóc vô cùng mỏng. Chất vải đậm màu miễn cưỡng giữ được bộ vị ở giữa đang căng phồng lên, hai bên dọc theo bắp đùi. Đường chỉ hai bên hết sức ít ỏi kéo dài đến ngang hông, lông màu đen giương nanh múa vuốt lộ hẳn ra sau lớp vải, kích thích Tang Đồng sắc mặt đỏ bừng, mắc cỡ vội vàng che mắt.

Lạc Hưởng Ngôn cười dữ tợn, ngã nhào vào trên người Tang Đồng, lồng ngực cường tráng đè ở trên áo lót viền tơ, ngứa ngứa nhột nhột.

Tang Đồng vươn tay muốn đẩy hắn, tay chạm phải tất cả đều là làn da trơn trượt bóng loáng, nhất thời không biết nên dụng chỗ nào, chỉ đành phải đem đôi tay đặt ở trên đầu hắn, động tác này không biết là muốn đẩy ra, hay là muốn kéo hắn xuống thêm nữa.

Lạc Hưởng Ngôn chui ở bên cổ của cô, cười hừ hừ, một tay đi vòng qua phía sau cổ cô, ấn cô vào trước ngực, nhất thời phía sau lưng có một khoảng trống để hắn dễ dàng cởi móc khóa áo lót của cô.

Tang Đồng cảm giác trước ngực buông lỏng, hai luồn đứng thẳng mướt mà bị bàn tay bao lại, chậm rãi vuốt ve.

Kích thích này đã làm cho đầu óc Tang Đồng lập tức trống rỗng, nhện không được, từ sau trong thanh quản phát ra một tiếng than thở thật dài, nghe vào trong tai Lạc Hưởng Ngôn lập tức tê rần nửa người.

Lạc Hưởng Ngôn cảm nhận viên bi nhỏ ở trong lòng bàn tay bị chà sát từ từ trở nên cứng rắn, cắn vành tai của cô thì thầm: “Đây mới là rên rỉ kiểu tình thú.....”

Tang Đồng cảm thấy ngực mình bị tay anh dùng sức mân mê, nhiệt độ từ từ tăng dần lên cao, như thiêu như đốt, tương ứng, chỗ kia không hiểu sao đã cảm thấy trống rỗng.

Tang Đồng ừm một tiếng, không nhện được ưỡn ngực, đem bản thân càng thêm đưa đến trong tay hắn.

Lạc Hưởng Ngôn cười trầm thấp: “Biểu hiện không tệ, Nhị gia thưởng cho em.....”

Nói xong, môi lưỡi của Lạc Hưởng Ngôn lướt qua bên gáy, một ngụm ngậm lấy đỉnh đỏ tươi, đầu lưỡi hơi thô ráp linh hoạt đảo quanh đỉnh then thùng kia, thỉnh thoảng điểm nhẹ một chút, rồi lại hung hăng mút vào.

Tang Đồng thét chói tai, cảm thấy trái tim mình, dường như theo lần mút vào này, bị hút lấy trống rỗng hơn phân nửa.

Tang Đồng cảm thấy rất ngứa, lại nói không được là ngứa ở chỗ nào, trong thân thể giống như bò đầy những con sâu nhỏ xảo quyệt, đang dọc theo từng dây thần kinh một mà gặm nuốt, mang đến một trận lại một trận ngứa ngáy xâm nhập vào sâu trong xương tủy.

Lạc Hưởng Ngôn ngẩng đầu lên, liếm liếm khoe môi đầy sắc tình, cười hỏi: “Như thế nào, phần thưởng của Nhị gia anh thích không?”

Tang Đồng khó nhện uốn éo người, lăm bầm mắng: “Lưu manh.....”

Lạc Hưởng Ngôn dùng ngón tay gãi nhẹ lên đỉnh hồng nhuận ướt át, hài lòng thấy Tang Đồng càng thêm run rẩy.

“Nói một chút lời anh thích nghe, thì sẽ thưởng cho em phần thưởng tốt hơn!”

Tang Đồng ô ô mở miệng không nổi, Lạc Hưởng Ngôn cũng không gấp, vươn tay ôm lấy cô, trở mình ngồi trên đầu giường, để cho Tang Đồng dựa vào lồng ngực của hắn ngồi trên người mình, cặp chân bền chắc hữu lực vững vàng giam cầm cô, khiến cho cô bị buộc mở lớn hai chân.

Cuối giường có một tấm gương được chạm trổ thật lớn, Tang Đồng vừa mở ra mắt, đối diện nó, nhất thời xấu hổ muốn chết.

Trong gương, cơ thể da thịt như tuyết, bị tứ chi của Lạc Hưởng Ngôn dây dưa quấn quýt lấy, cánh tay cứng rắn cường ngạnh vững vàng nắm ở ngang hông, một cái tay khác đang nhàn rỗi chơi đùa trước bầu ngực trắng nõn mềm mại.

Hai tay Tang Đồng bao trùm trên cánh tay của Lạc Hưởng Ngôn, không hiểu trong thời gian ngắn ngủi, Lạc Hưởng Ngôn như thế nào thần không biết quỷ không hay mà đem hai người cởi sạch trơn.

Lạc Hưởng Ngôn chôn ở trên gáy của cô cắn cắn không ngừng, tay nắm ở ngang hông không an phận di động xuống dưới.

Tang Đồng nhất thời khẩn trương dè lại tay hắn, cà lăm khẩn cầu: “Đừng.....”

Lạc Hưởng Ngôn không có ý tốt vuốt ve phần bụng mềm mại, ngón tay nguy hiểm tiến tới gần, cười trêu nói: “Đừng cái gì?”

Tang Đồng nhắm mắt lại không dám nhìn, nghiêng đầu nhỏ giọng thỉnh cầu: “Tắt đèn được không?”

Lạc Hưởng Ngôn nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn hồng đến rỉ máu trong gương, trong lòng cảm giác có một loại ngược đãi không tên.

“Mở mắt ra nhìn!”

Lạc Hưởng Ngôn vừa ra lệnh, vừa đem bàn tay đi xuống.

Ngón tay thon dài khớp xương rõ ràng, gầy nhẹ mân mê, hết sức trêu đùa.

Lạc Hưởng Ngôn giở trò, vẫn không quên nói đến: “Như thế nào? Đây mới gọi là mạnh tay bẻ hoa!”

Tang Đồng nhìn hai chân nhỏ dài trắng nõn của mình bị tách ra thật to, nơi tư mật nhất nhìn một cái không sót gì, bị Lạc Hưởng Ngôn cổ động khiêu khích, ngưỡng ngưỡng khó chịu vô cùng, cố tình lại mê muội sưng sờ không chuyển tầm mắt được.

Lạc Hưởng Ngôn nhận thấy được đầu ngón tay ẩm ướt, bật cười đắc ý, không báo trước một tiếng nào dùng sức, ngón giữa lập tức thâm nhập vào địa phương thần bí.

Dị vật xâm lấn cảm giác rõ ràng như vậy, mang theo loại khó chịu nói không nên lời. Tang Đồng phản xạ có điều kiện lui về phía sau tránh thoát, lại càng thêm đến gần lồng ngực nóng rực, ngang hông bị cái gì đó thô ráp chống đỡ, Tang Đồng bị dọa sợ thân thể lập tức cứng lại.

Lạc Hưởng Ngôn vừa thông thả ung dung co rút ngón tay chuyển động, vừa thở dài nói: “Thật là mềm dẻo có lực, cực kỳ nhạy cảm.....”

Tang Đồng mặc cỡ toàn thân cũng nổi lên màu hồng đẹp mắt, trơ mắt nhìn Lạc Hưởng Ngôn chậm rãi lại thêm vào ngón tay.

Phía dưới có chút cảm giác căng đau, rồi lại giống như không hẳn là đau, xen lẫn cảm giác tê ngứa nói không nên lời cùng khoái cảm trước ngực, quét sạch thần trí của Tang Đồng.

Lạc Hưởng Ngôn cảm thấy không sai biệt lắm, máu nóng dâng trào lại tăng thêm ngón tay thứ ba.

Tang Đồng lập tức trừng lớn mắt, đáng thương cầu khẩn: “Đừng, đừng..... Đau.....”

Lạc Hưởng Ngôn khuấy động bên trong nơi chật hẹp, cười xấu xa nói: “Mới bấy nhiêu mà đã không chịu nổi?”

Tang Đồng liền vội vàng gật đầu, khó nhịn rên rỉ: “Cầu xin anh, nhẹ một chút.....”

Lạc Hưởng Ngôn vẽ mặt thành thật suy tư trong chốc lát, gật đầu một cái rộng rãi nói: “Vây được rồi”

Nói xong rút ngón tay ra.

Tang Đồng không biết vì sao, trong lòng thế nhưng mơ hồ có chút mất mát, cảm giác căng đẫy bên vẫn còn lưu luyến, trống rỗng càng thêm khó chịu.

Lạc Hưởng Ngôn nắm một tay cô kéo xuống.

Tang Đồng kinh ngạc mở to mắt, nhìn chằm chằm Lạc Hưởng Ngôn trong gương hỏi: “Anh, anh muốn làm gì?”

Lạc Hưởng Ngôn lộ ra nụ cười vô cùng tà ác, ác ma đủ mười phần, mang theo cảm giác yêu dị không nói ra được.

Hai ngón tay thon dài có lực của người đàn ông, vững vàng kẹp lấy ngón giữa mảnh khảnh của Tang Đồng, cùng nhau dò thật sâu vào giữa hai chân.

Lạc Hưởng Ngôn nhìn chằm chằm ánh mắt của Tang Đồng trong gương, chậm rãi hỏi: “Như thế nào? Ba ngón tay em không chịu nổi, hai cái lại không thỏa mãn được em..... Không bằng như vậy trung hòa lại, anh hai ngón, cùng em một ngón, lại vừa vặn chứ?”

Tang Đồng nói không ra lời, hình tượng này lực kích thích quá lớn, Tang Đồng cảm thấy có cái gì đó dọc theo bụng chảy ra, không nhịn được thanh âm có chút nức nở.

“Không cần.....”

Lạc Hưởng Ngôn mang theo ngón tay của cô từ từ khuếch trương, chậm rãi chơi đùa, ép khước mắt Tang Đồng đều ngân ngẩn nước mắt.

Ánh đèn sáng ngời, mặt kính bóng loáng, khiến hình ảnh vô cùng rõ ràng.

Ngón tay cảm nhận được ướt át khít khao, càng gia tăng cảm giác bị áp bức nơi nào đó. Tang Đồng nhìn trong gương cảnh sắc đậm mị, cũng chịu không nổi nữa bật khóc: “Van anh, không cần.....”

Lạc Hưởng Ngôn tà khí cười một tiếng: “Gọi anh là ông xã, anh liền không khi dễ em.....”

Tang Đồng cắn cắn môi, khóc nhỏ giọng nói: “Ông xã.....”

Lạc Hưởng Ngôn nghe vậy, thứ dưới thân đang chen lấn giữa bụng mình và lưng của Tang Đồng ma sát càng thêm cứng rắn đứng thẳng lên như lớn thêm một vòng.

Lạc Hưởng Ngôn hung hăng néo đỉnh nhọn đỏ tươi động mê người, rút ra ngón tay, đầu ngón tay mang theo ra một đường chỉ tơ trong suốt.

Lạc Hưởng Ngôn cười tà bắt được cổ tay của cô để cho cô nhìn đầu ngón tay ướt át của mình: “Bà xã không kịp đợi à, ngoan, đừng nóng vội, bây giờ ông xã yêu em ngay đây.....”

Nói xong, Lạc Hưởng Ngôn hung hăng nắm eo của cô, nhấc cô lên, sau đó nhắm ngay dục vọng sắp nổ tung của mình, nặng nề đè xuống.

“A ——”

Tang Đồng thét chói tai, móng tay sắc bén hung hăng quệt làm bị thương mu bàn tay của Lạc Hưởng Ngôn, trong gương, vốn là trên mặt đỏ sấp nhỏ máu như mu bàn tay, lại như có thủy triều đi qua quét sạch, sắc mặt tái nhợt rơi nước mắt.

Lạc Hưởng Ngôn không thể tin nhìn chằm chằm cô, toàn thân cứng đờ, lập tức động cũng không dám động.

Tang Đồng khóc mắng to: “Khốn kiếp, đau chết mất, anh cầm thú!”

Lạc Hưởng Ngôn cười khổ, hẳn so với cô cũng không tốt hơn bao nhiêu, vốn là dục vọng căng đau tới cực điểm lại bị gắt gao xoắn chặt, bị nơi ướt át mềm mại kia mút vào từng chút, vừa đau đớn vừa thoải mái, kích thích hẳn đến mức không ngừng tuôn mồ hôi lạnh.

“Thật xin lỗi, anh không biết em là lần đầu tiên.....”

Lạc Hưởng Ngôn chưa bao giờ nghĩ đến, cô và Lương Nguyên ở chung một chỗ năm năm, lại chưa từng trải qua chuyện tình dục. Lần đầu tiên khiến cho cô chịu đau đớn như vậy, Lạc Hưởng Ngôn quả thật đau lòng tới cực điểm.

Tang Đồng toàn thân cứng ngắc, động cũng không dám động, giống như đuôi cá bị người ta xuyên qua cột gỗ, hô hấp một chút thôi cũng có thể mang đến trận hỏa thiêu đau đớn.

“Đừng động! Đã bảo anh đừng động rồi mà!”

“Anh cũng không muốn như vậy, nhưng anh không chế không được, chính nó muốn động đấy!”

Lạc Hưởng Ngôn nhìn bộ dáng thê thảm của cô, tâm có chút không đành lòng, muốn rút ra ngoài, nhưng lại không dám động, chỉ đành phải vươn tay vòng qua trước mặt, đặt tại nơi hai người chặt chẽ kết hợp thành thạo chực.

Dần dần, Tang Đồng cảm giác trừ đau đớn, có một thứ cảm giác khác chầm rãi rõ ràng.

Nơi sâu nhất trong thân thể rung động, hòa cùng nhịp tim của mình, loại cảm giác kỳ dị này khiến đau đớn từ từ tiêu giảm, thay vào đó, là tê dại ngứa ngáy.

Lạc Hưởng Ngôn đương nhiên cũng cảm giác được cô buông lỏng, nhẹ nhàng động eo, chĩa vào địa phương mềm mại từ từ tiến quân.

Cảm giác chua xót theo cột sống truyền khắp toàn thân, hai chân Tang Đồng mềm nhũn, nặng nề ngồi ở trên người Lạc Hưởng Ngôn.

Hai người đồng thời rên lên một tiếng, Lạc Hưởng Ngôn đỡ eo của cô, nhẹ nhàng từ từ di chuyển.

Địa phương mềm mại nhất trên thân thể bị dục vọng cứng rắn nhất của Lạc Hưởng Ngôn tách ra, kiên định ra ra vào vào, Tang Đồng ngửa đầu thật cao, tựa sát vào trước ngực của hắn, trầm giọng rên rỉ

* * *

34. Chương 34

Chương 34. Có thai thì sinh thôi

Quà tặng Halloween, ishtar đã trở lại a.....

Vật to lớn chen vào thân thể, Tang Đồng toàn thân ửng hồng đỏ bừng, càng thêm toát ra vẻ đẹp khiến người mê đắm, cô ngồi xổm ở bên hông Lạc Hưởng Ngôn, ngửa đầu tựa vào trên người anh, hai bầu ngực sữa trắng như ngọc đáng yêu mềm mại, cũng theo động tác của hai người sinh động nhảy lên.

Lạc Hưởng Ngôn ngồi dựa trên đầu giường, phần eo không nhanh không chậm chuyển động lên xuống, Tang Đồng từ từ có cảm giác, cũng có thể ngây ngô đáp lại, phối hợp với tiết tấu của anh, hai tay vịn bắp đùi anh, theo động tác của anh cùng nhau luật động.

Hai người dần dần phối hợp ăn ý, Lạc Hưởng Ngôn liền nâng hai cánh tay, dời lên phía trước ngực, đi theo tiết tấu kích tình mà vuốt ve hai bầu ngực vô cùng mượt mà.

Tang Đồng làm sao mà chịu được trên dưới giáp công như vậy chứ, cả người cô giống như bị lửa thiêu đốt, lập tức mềm nhũn không nhìn được nữa, ngồi phịch ở

trên người Lạc Hưởng Ngôn, mềm giọng cầu xin: “Chậm một chút.....”

Lạc Hưởng Ngôn nghe cô khẽ rên rỉ rõ ràng là cảnh thêm vui thích, cái loại khẩn cầu làm cho lòng người ngứa ngáy khó nhịn hoàn toàn làm anh phấn khích.

Lạc Hưởng Ngôn càng thêm dùng sức lên xuống, ngón tay đồng thời mân mê đỉnh nhọn mê người vừa xoa vừa bóp, hài lòng nghe được tiếng rên rỉ của cô càng lúc càng lớn.

“Không còn hơi sức rồi hả? Kêu một tiếng ông xã yêu dấu, anh se làm cho em sướng khoái.....”

Tang Đồng hận đến nghiêng răng, cổ tình những điểm mẩn cảm toàn thân đều bị Lạc Hưởng Ngôn nắm trong tay, trong gương Lạc Hưởng Ngôn vẻ mặt nhuốm màu tình dục ánh mắt sáng ngời trước nay chưa từng có, trên trán phủ kín mồ hôi chi chít, theo động tác rơi xuống, lướt qua cơ thể tinh trắng đang dính chặt không một khe hở của hai người.

Lạc Hưởng Ngôn mở to miệng, cắn lên vùng da thịt nhạy cảm sau tai cô, vừa gặm vừa liếm mút, động tác trên tay vô cùng thuần thực. Tốc độ gia tăng, phía dưới thoáng chốc một cái nhẹ, thoáng chốc một cái nặng trêu chọc cô không tha.

“Mau gọi, gọi một tiếng ông xã tuyệt vời, ông xã sẽ làm cho em đến thiên đường.”

Tang Đồng nhắm mắt lại, bụng đột nhiên co rúc lại mạnh mẽ, vội vàng không kịp chuẩn bị gắt gao xoắn chặt nam căn của Lạc Hưởng Ngôn.

“Tê ——“

Lạc Hưởng Ngôn bị kẹp lấy như vậy, lập tức thoải mái đến từng sợi tóc, dòng điện kịch liệt dọc theo xương sống từ phía trên truyền thẳng xuống dưới. Dưới thân lại lớn thêm một vòng.

Lạc Hưởng Ngôn cũng nhịn không được nữa, đè chặt thắt lưng của cô, một phát lật người đè cô dưới thân, trong cả quá trình phía dưới của hai người thậm chí cũng không có tách ra, vẫn chặt chẽ kết hợp như cũ.

“A ——“

Tang Đồng thét chói tai, động tác mạnh mẽ đó đem nam căn đẩy sâu vào bên trong rồi lại xoay tròn, tất cả các giác quan đều bị nghiền nát mang đến khoái cảm không ngôn từ nào có thể diễn tả, toàn thân căng thẳng, giống như cá xa nước, tứ chi cũng run rẩy co quắp.

Lạc Hưởng Ngôn nâng cao hông cô, đem hai chân tách ra đến tận cùng, từ trên xuống dưới hung hăng xỏ xuyên, động tác dứt ra rồi hợp lại, lực ở hông giống như được gắn động cơ, càng lúc càng nhanh.

Tang Đồng vốn đã đạt tới cao trào, thân thể đang nhạy cảm đến rối tinh rối mù, bị lực mạnh như vậy thẳng tiến vào cọt sọt, chỉ cảm thấy ngay cả hô hấp cũng ngưng trệ, trong đầu có một trận đại hồng thủy vọt tới, nước dâng ngập trời từng chút một cọt rửa linh hồn, nhẹ nhàng, giống như muốn bay lên.

Lạc Hưởng Ngôn mạnh mẽ ra vào hơn mười cái, bộ vị không ngừng đâm vào càng thêm nóng rực, nặng nề thúc vào chỗ sâu nhất trong thân thể Tang Đồng, sau đó kịch liệt co rút phun ra một dòng dung dịch nóng bỏng.

Lạc Hưởng Ngôn khoái cảm lên đến tận cùng phóng thích ra ngoài, rên lên một tiếng rồi ngã ở trên người Tang Đồng, mơn trớn mặt của cô, hôn thật sâu.

Tang Đồng không chịu nổi cao trào luân phiên như vậy, đã sớm hít vào nhiều mà thở ra không bao nhiêu rồi, không còn hơi sức mặc cho anh định đoạt, ngay cả động ngón tay cũng cảm thấy khó khăn.

Lạc Hưởng Ngôn giống như một con mèo được ăn no, thoải mái ở trên người cô nhích tới nhích lui, đôi tay không thành thật trêu chọc xung quanh.

Tang Đồng mắt thấy anh lại muốn làm loạn, vội vàng hừ hừ nói: “Đi ra ngoài.....”

Lạc Hưởng Ngôn nghe vậy, vô lại ôm sát cô, dùng bên dưới đang dần dần thức tỉnh ma sát cô, làm nũng nói: “Không muốn, thêm một lần nữa đi.....”

Tang Đồng trong lòng phát hỏa, mở mắt ra hung tợn nhìn chằm chằm anh: “Ra ngay, em mệt chết đi được!”

Lạc Hưởng Ngôn vô cùng hạ lưu mà cười, hi hi ha ha nói: “Không sao, em không cần động, để cho anh động là được..... đến, ông xã ‘ra ngay’ cho em!”

Nói xong, hai tay nắm ở eo Tang Đồng, dính sát bụng của mình, cọt xát 360 độ.

Tang Đồng quả thật khóc không ra nước mắt, nào có “Ra ngay” như vậy, cô cũng không muốn lẫn lộn đốt lửa lần nữa ah!

Tang Đồng khẽ cắn răng, phí sức đẩy anh: “Ông xã tốt nhất, lần sau có được hay không, van anh, em không chịu nổi.....”

Lạc Hưởng Ngôn dục vọng đã hoàn toàn thức tỉnh, đầu chịu cứ như vậy bỏ qua cho cô, nâng một chân của cô lên để ở trong khuỷu tay, nông nông sâu sâu ra vào, cười trêu nói: “Lần sau là lần sau, ai bảo em vừa làm chuyện xấu, hả? Tật xấu trái lại học được thật nhanh, để ông xã dạy em thêm hai chiêu.....”

Tang Đồng càng thêm hiểu rõ da mặt dày vô sỉ của anh, phía dưới nhưng lại có cảm giác, rốt cuộc không nhìn được bật ra tiếng nức nở.

Chiều nay, tâm nguyện nhiều năm của Lạc Hưởng Ngôn đạt thành, trái lại điều loay hoay đùa nghịch thân thể trắng mịn của Tang Đồng, hành hạ đa dạng chồng chất, mãi cho đến lúc trời sắp sáng, Tang Đồng bị dày vò không ngừng nghỉ chìm đắm trong khoái cảm đến hôn mê bất tỉnh, Lạc Hưởng Ngôn mới thỏa mãn bỏ qua cho cô.

Quay phim rất vất vả, đặc biệt là diễn viên chủ chốt, hơn năm giờ đã phải rời giường, vội vội vàng vàng chạy tới trường quay hóa trang thay quần áo, sau đó sẽ vừa ăn điểm tâm vừa tập lời thoại.

Lạc Hưởng Ngôn nhìn bộ dạng chịu khổ bị dày vò thê thảm của Tang Đồng, khó được có chút chột dạ, sờ tới điện thoại trên tủ đầu giường, gọi điện thoại cho Nghiêm Dực Toàn xin nghỉ.

Lạc Hưởng Ngôn vừa mới nói chưa tới mấy câu, Tang Đồng liền mơ mơ màng màng mở mắt ra, lẩm bẩm nói: “Đem phần diễn của em dời xuống buổi chiều, em nghỉ ngơi cho tới trưa, sẽ không sao rồi.....”

Lạc Hưởng Ngôn đau lòng sờ sờ mặt của cô: “Như vậy sao được? Hôm nay cũng đừng đi.....”

Tang Đồng vô lực lắc đầu một cái, nhắm mắt lại đã ngủ, thanh âm lung lay mơ hồ nói: “Em buổi chiều có thể chạy tới.....”

Lạc Hưởng Ngôn bất đắc dĩ, chỉ đành phải đem lời này nói lại cho Nghiêm Dực Toàn, nghỉ ngơi cho tới trưa, buổi chiều cứ theo bình thường quay phim.

Chân trời nổi lên ánh sáng mơ hồ, Lạc Hưởng Ngôn cất điện thoại di động, ôm chầm Tang Đồng, hôn một cái mi tâm đang nhú chặt của cô, nhìn nét mặt của cô dần ra, mới ôm cô thật chặt cùng nhau nhắm mắt lại ngủ.

Ngủ một giấc thẳng tới buổi trưa.

Tang Đồng tỉnh lại cảm thấy toàn thân không có một chỗ nào xương cốt không đau nhức, eo như muốn đứt, vô cùng đau đớn, quả thật so với bản thân tập nhảy một ngày còn mệt mỏi hơn.

May mà đã thấy khỏe hơn một chút, phát hiện mình đã được tắm rửa qua, chăn cũng sạch sẽ thơm mát, tới hôm qua dầu vết hỗn loạn cũng đã được dọn dẹp sạch sẽ.

Nghĩ đến tối hôm qua, Tang Đồng lặng lẽ nhìn trần nhà, ở trong lòng đem Lạc Hưởng Ngôn, tên không bằng cảm thú gì đó chém không biết bao nhiêu lần.

“Đã tỉnh rồi hả?”

Tang Đồng nghiêng đầu, đã nhìn thấy Lạc Hưởng Ngôn tinh thần sáng khoái cười cười, mang về mặt ăn uống no đủ lười biếng, dương dương hă hê.

Tang Đồng liếc mắt, mặc kệ anh.

Lạc Hưởng Ngôn cũng không nguyện ý bị bỏ mặc, tiến tới tỉ mỉ hôn cổ của cô, tay tiến đến hông của cô, Tang Đồng cho là anh lại muốn làm loạn, vừa muốn tức miệng mắng to, liền phát hiện Lạc Hưởng Ngôn lực độ vừa phải xoa bóp phần mồi nhừ trên thân thể cô.

Tang Đồng tâm tình thoáng bình phục một chút, mặc cho Lạc Hưởng Ngôn hầu hạ mình.

Lạc Hưởng Ngôn dứt khoát ngồi dậy, vừa tận tâm tận lực xoa bóp cho cô, vừa vui vẻ nói: “Vợ yêu ơi vợ yêu, anh sẽ không bao giờ lo lắng Lương Nguyên cướp em đi nữa rồi.”

Tang Đồng nghĩ thầm, đúng vậy, ăn đến ngay cả mảnh vụn đều không còn, bộ xương già của cô thiếu chút nữa bị anh mở ra nắn lại, anh còn có thể lo lắng mới là lạ.

Sau đó liền nghe Lạc Hưởng Ngôn vô cùng hả hê cảm khái: “Tiểu tử kia với em ở chung một chỗ năm năm cũng không chạm qua em, chắc hẳn phương diện kia thực sự không được..... Dáng vẻ cũng không như anh, thân thể cường tráng, mạnh mẽ như hổ!”

Tang Đồng một ngụm máu chạy lên cổ họng muốn phun, thiếu chút nữa bị anh tức chết rồi.

Lúc cô và Lương Nguyên quen nhau, tuổi còn nhỏ, hơn nữa khi đó hai người cũng bận rộn công việc.. lo cho sự nghiệp của mỗi người, ngay cả muốn gặp mặt cũng không dễ dàng, đương nhiên không có làm được bước cuối cùng, thế nào đến trong miệng Lạc Nhị gia này, mỗi tình đầu vô cùng thuần khiết của cô, lại nghe cứ không chịu nổi như vậy rồi!

Lạc Hưởng Ngôn vẫn còn hưng trí bừng bừng mở miệng nói bậy: “Anh đã sớm xác định thằng nhóc kia có bệnh mà, chắc chắn, bộ mặt, dáng vẻ không như Nhị gia anh, uy vũ hùng tráng cùng tựa như dũng tướng.....”

Tang Đồng không thể nhịn được nữa, ra sức giơ chân lên đem anh đạp sang một bên.

“Anh nấu cơm cho em đi, tối hôm qua cũng không ăn cái gì liền giăng co cả đêm, anh cho rằng người người đều giống như anh, tinh trùng lên não liền cơm cũng có thể không ăn!”

Lạc Hưởng Ngôn tự biết đuối lý, sờ sờ mũi, ngoan ngoãn rời giường đi làm cơm.

Tang Đồng ngồi dậy, từ từ xuống giường, chân vừa chạm đất, liền mềm nhũn thiếu chút nữa ngã sấp xuống. Chậm rãi cầm quần áo mặc lên, Tang Đồng cũng không biết bản thân là mệt hay là đói, chỉ cảm thấy đầu óc choáng váng, miễn cưỡng tựa vào bồn rửa mặt rửa mặt một phen, mới từng bước một đi đến phòng ăn.

Lạc Hưởng Ngôn làm món Tang Đồng thích ăn, hai món xào nhẹ, thêm chút cháo, lợi khí bổ máu tốt cho dạ dày, vội vàng lấy thêm một chén nữa cho cô.

Tang Đồng nuốt một chén cháo nóng xuống bụng, lập tức cảm thấy dạ dày thoải mái hơn nhiều, toàn thân lại khôi phục chút hơi sức, rốt cuộc mặt không có đen lại nữa.

“Đúng rồi, anh hôm nay không đến công ty sao?”

Lạc Hưởng Ngôn dọn dẹp bát đĩa trả lời: “Anh còn chưa có nghỉ đông mà, mấy ngày nay đều không cần đi..... Em nghỉ ngơi một lát, anh thu dọn xong sẽ lái xe đưa em đến trường quay!”

Lạc Hưởng Ngôn rửa chén xong, thay quần áo cùng Tang Đồng cùng nhau ra cửa.

Tang Đồng mới vừa ngồi vào chỗ ghế phụ, Lạc Hưởng Ngôn liền vội vàng cầm lấy một tấm đệm dựa đặt ở sau lưng cô: “Dựa vào cái này sẽ thoải mái hơn một chút.”

Tang Đồng mặc dù trong lòng tức Lạc Hưởng Ngôn tối hôm qua liều mạng điên cuồng, nhưng cũng không thể không cảm động với sự tỉ mỉ dịu dàng của anh.

Thời gian dư dả, Lạc Hưởng Ngôn chậm rãi, xe chạy vừa đều lại ổn.

Tang Đồng xuống xe, cố gắng để mình bước đi được tự nhiên một chút, không có biện pháp, lần đầu tiên liền bị hành hạ như thế, bây giờ nâng bước trên đường, hai chân ma sát một chút, như cũ có thể cảm thấy phía dưới gai gai đau nhức.

Mới vừa vào phòng hóa trang, Lương Nguyên liền đi tới đây, ân cần nhìn nhìn cô hỏi: “Em không sao chứ, nghe Nghiêm đạo diễn nói em bị bệnh, hiện tại như thế nào, khỏe chưa?”

Tang Đồng không biết Lạc Hưởng Ngôn như thế nào xin nghỉ với Nghiêm đạo diễn, chỉ đành phải khách khí miễn cưỡng nói: “Không có việc gì, nghỉ ngơi nửa ngày là tốt rồi.”

Lương Nguyên nhú nhú mày: “Nhưng sắc mặt em khó coi quá, có đi bác sĩ hay chưa?”

Tang Đồng có chút không nhịn được, ý bảo thợ trang điểm tiếp tục trang điểm, nhàn nhạt nói: “Tôi không sao, cảm ơn anh quan tâm.”

Lương Nguyên còn muốn nói tiếp thêm gì, liền nhìn thấy Lạc Hưởng Ngôn bước nhanh đi tới, chỉ đành phải ngậm miệng lại.

Lạc Hưởng Ngôn nhìn Lương Nguyên, ánh mắt đã không còn như dĩ vãng tràn đầy dịch ý, ngược lại nhiều hơn một chút..... Đồng tình?

Lương Nguyên bị anh nhìn tới rợn cả tóc gáy, đặc biệt là ánh mắt của Lạc Hưởng Ngôn luôn vô tình hay cố ý quét qua phía dưới của anh, càng làm cho anh cả người không được tự nhiên.

Lương Nguyên miễn cưỡng cười hướng anh gật đầu một cái, liền trực tiếp rời đi.

Lạc Hưởng Ngôn nhìn anh vừa đi, vội vàng nhào tới ân cần nói: “Vợ yêu, em có phải là cảm thấy không thoải mái không, tuyệt đối cũng đừng cố.....”

Tang Đồng giống như đuổi ruồi phát phát tay, không nhận được nói: “Được rồi được rồi, anh ra bên ngoài đợi đi đi, đừng làm cản trở em!”

Lạc Hưởng Ngôn cẩn thận từng bước đi ra ngoài, thợ trang điểm không nhận được bật cười, hâm mộ nói: “Lạc Nhị gia thật là một người đàn ông tốt, đối với cô thực săn sóc!”

Tang Đồng lặng lẽ liếc mắt, thầm nghĩ đó là cô chưa thấy qua một mặt khốn kiếp của anh.

Thợ trang điểm vừa trang điểm vừa thao thao bất tuyệt tán dương: “Rất ít thấy người có thân phận như Nhị gia còn có thể dịu dàng lo cho bà xã như vậy, hận không thể một tác cũng không rời cạnh giữ ở bên cạnh cô!”

Tang Đồng cười khô khốc: “Anh nào có tốt như cô nói vậy, tính ra cũng có thời điểm khinh suất!”

Thợ trang điểm cười nói: “Tất nhiên, giữa vợ chồng sao có thể không có bấp bênh..... Chờ các người có đứa nhỏ, tình cảm sẽ tốt hơn!”

Tang Đồng sưng sốt, mặc cho cô ấy giúp mình sửa sang lại quần áo, một hồi lâu mới mở miệng nói: “Tôi tự mình làm được rồi, cô đi làm việc khác đi.....”

Thợ trang điểm vừa đi, Tang Đồng liền vội vàng vàng tìm được Lạc Hưởng Ngôn, lôi kéo anh lo lắng nói: “Anh đi mua cho em cái đó.....”

Lạc Hưởng Ngôn như tên hòa thượng lùn 2 thước với tay sờ không đến đầu (*vì phải suy nghĩ theo cách của người khác nên không biết mình suy nghĩ gì): “Cái gì?”

Tang Đồng đỏ mặt một chút, nhỏ giọng nói: “Anh tối hôm qua không có dùng áo mưa an toàn!”

Lạc Hưởng Ngôn “Nha” một tiếng, không chút để ý nói: “Trong phòng anh còn có rất nhiều, tối hôm qua quá gấp nên không có dùng. Không cần mua đâu..... Nếu không hôm nào đó chúng ta đi siêu thị, em chọn mấy cái hộp khẩu vị em.....”

“Thúi lắm!” Tang Đồng tức chết, nhéo anh nói: “Ai bảo anh mua cái đó chứ! Em bảo anh đi mua cho em thuốc tránh thai, loại sau khi làm xong!”

Lạc Hưởng Ngôn cau mày: “Mua thuốc tránh thai làm gì?”

Tang Đồng quả thật muốn bóp chết anh, không nhận được cao giọng: “Ngộ nhớ hai ta một lần mang thai thì sao?”

“Vậy thì sinh ra chơi cùng chứ sao!” Lạc Hưởng Ngôn không để ý lắm nói, “Hai ngày trước em không phải còn đồng ý mẹ anh sinh cho bà một đứa cháu sao?”

Tang Đồng ôm cánh tay cười lạnh: “Lạc Hưởng Ngôn anh đây là giả bộ ngu hử, ngộ nhớ một lần liền mang thai anh thì không có chuyện gì rồi, em không muốn bộ phim còn chưa có quay xong liền bị buộc nằm trên giường tĩnh dưỡng!”

Lạc Hưởng Ngôn cười ha hả, lấy lòng khoác vai của cô dụ dỗ: “Được rồi, được rồi mà, uống thứ đó đối với thân thể không tốt, em yên tâm, tối hôm qua ở trong kỳ an toàn của em, bảo đảm không có việc gì!”

Tang Đồng không thể tin nhìn chăm chăm anh: “Anh ở trong bụng em à, ngay cả cái này cũng biết! Cút qua một bên đi, chớ ở trước mặt em cợt nhả!”

Tang Đồng tức giận nhéo anh một cái, quay người lại đã nhìn thấy Lương Nguyên, sắc mặt cô đơn đứng ở cách đó không xa, khuôn mặt trắng bệch, trong mắt tràn đầy tuyệt vọng không nói nên lời, cả người lão đảo muốn ngã.

Tang Đồng không biết đối thoại của bọn họ bị nghe được bao nhiêu, có chút ngượng ngùng, hung hăng trợn mắt nhìn Lạc Hưởng Ngôn một cái, cúi đầu từ bên cạnh Lương Nguyên vội vã chạy qua.

Lạc Hưởng Ngôn hả hê nhếch nhếch miệng, thoải mái liếc nhìn Lương Nguyên một cái, ánh mắt kia mang theo hàm ý kẻ thắng cuộc cao cao tại thượng, kiêu ngạo vô cùng, ép tới Lương Nguyên cơ hồ không thở nổi.

Lương Nguyên thất hồn lạc phách đi tới vị trí mình thường ngồi, ngồi xuống mở ra kịch bản, lại hoàn toàn xem không vào một chữ.

Lương Tiểu Nghệ ân cần nắm tay của anh: “Anh à, sao vậy?”

Lương Nguyên cười khổ: “Có lẽ anh..... Rất khó đoạt được cô ấy về.”

“Vậy sao?” Lương Tiểu Nghệ cúi đầu, trong mắt tràn đầy âm độc cùng oán hận, không ai có thể nhìn thấy.

* * *

35. Chương 35

Chương 35. Vẫn là bởi vì ngoài ý muốn

Tang Đồng quả thật khổ giống như bị bức tử rồi.

Cô bây giờ coi như đã hoàn toàn hiểu rõ, ngàn vạn lần đừng bao giờ khiêu chiến tôn nghiêm của đàn ông, đặc biệt là đàn ông nín nhịn lâu ngày lại, lại có tình dục mạnh mẽ như thế. Tối hôm qua nếu không phải cô tự mình là thông minh, muốn Lạc Hưởng Ngôn nhanh một chút phát tiết, thì cũng không trở thành bị giày xéo cực khổ nhiều lần.

Tang Đồng lấy lại tinh thần, theo yêu cầu của đạo diễn đứng vào trung tâm của cảnh diễn, chuẩn bị bắt đầu diễn.

Cảnh này là Tô Thanh Hòa cuối cùng biết được xuất thân thấp hèn của mẫu phi mình, lại bị người hành hạ tới chết ở trong hậu cung, vô cùng đau khổ cưỡi ngựa lao ra khỏi kinh thành, biết rõ sẽ không thể quay về nhưng vẫn như cũ thúc ngựa chạy theo tướng Đông Ngụy.

Lúc này Cố Khanh Trần cảm thấy giống với thân thế của mình, đồng cảm với Tô Thanh Hòa, liền ở bên cạnh quan tâm hẩn.

Cảnh này cần phải cưỡi ngựa.

Tang Đồng vốn không cần lo lắng, trước kia cô cũng đã học qua cưỡi ngựa, mặc dù kỹ thuật không thể nói là quá tốt, nhưng chạy mấy vòng căn bản là không có vấn đề gì.

Nhưng cô lúc này đi lại hai chân ma sát với nhau, ở phía dưới đau đớn khôn xiết. Không phải là quá đau, nhưng tuyệt đối cũng không thể coi thường được.

Hướng chi..... Đây là một cảnh diễn cưỡi ngựa chạy trong mưa.

Xe phun nước đã chuẩn bị sẵn sàng rồi, đang trái phải phun nước lạnh lẽo, Tang Đồng mặc y phục mỏng manh ngồi trên lưng ngựa, ở trên yên ngựa cứng rắn xóc nảy một hồi, thật sự là sống không bằng chết.

Bởi vì tình trạng không tốt, cảnh diễn quay được này hoàn toàn không hợp yêu cầu.

Nghiêm Đạo vung tay không chút lưu tình, rống lên một tiếng: “Làm lại!”

Quần áo đã ướt đầm rồi, lạnh lẽo dính vào trên người, vừa nặng lại khó chịu.

Cố Khanh Trần từ trên lưng ngựa trượt xuống, lao đảo đi trên con đường nhỏ đầy bùn lầy, tóc từng lọn từng lọn che khuất trước mắt. Mưa càng lúc càng lớn, tạo thành một màn nước nặng nề dày cộm, bên ngoài trống trải, mơ hồ, liếc nhìn căn bản là không thấy người.

Cố Khanh Trần lo lắng bước thấp bước cao chạy trong mưa, vừa chạy vừa kêu: “Ô Thanh Hòa, Ô Thanh Hòa.....”

Cố Khanh Trần không chú ý, nặng nề té ngã trên mặt đất.....

“Cất”

Nghiêm Dực Toàn đưa cái loa lên kêu: “Ngã không đủ chân thật, làm quá gượng! Tang Đồng, tôi muốn cô ngã thật, nhân viên đâu, làm nước bùn dâng ột chút.....”

Lạc Hưởng Ngôn ở bên cạnh lo lắng đi tới đi lui, mới vừa rồi nghe không những phải cưỡi ngựa, còn phải hứng mưa, hần tựa như ngồi không vững rồi, vội vàng chạy tới muốn cùng đạo diễn đàm phán, nhưng kết quả lại bị Tang Đồng kiên quyết từ chối.

Lạc Hưởng Ngôn đau lòng muốn chết, Nghiêm Dực Toàn này nổi danh là một đạo diễn điên, một khi quay phim, không đạt tới tiêu chuẩn của mình, chắc chắn sẽ yêu cầu làm lại hết lần này đến lần khác, giày vò người tới chết.

Tang Đồng cũng rất bướng bỉnh, cảnh này đối sang buổi khác quay cũng không phải là không được, không phải là muốn cái gì cũng có thể nha.

Lạc Hưởng Ngôn lo chết rồi, không việc gì đứng ôm quần áo, nước nóng ngồi chờ.

Sắc mặt của Tang Đồng càng ngày càng khó coi, tái nhợt không còn một chút máu, đôi môi cũng lạnh đến thâm lại, lại vẫn cố nén để cho giọng nói của mình không run rẩy, nặng nề ngã trên mặt đất.

Cho dù đã phủ lên một lớp nệm thật dày, nhưng té vài lần như vậy cũng chịu không nổi rồi.

Lương Nguyên không nhìn nổi nữa, còn chưa tới lượt hần diễn, nhưng vào lúc này cũng không nhịn được đi tới chỗ Nghiêm Dực Toàn nói: “Nghiêm đạo diễn, tôi thấy Tang Đồng diễn cũng khá ổn, ngộ nhờ cô ấy ngã bệnh.....”

Nghiêm Dực Toàn nhìn chằm chằm vào máy quay phim, đầu cũng không quay lại cắt ngang lời hần: “Ông xã của người ta đứng ngay bên cạnh cũng không nói một câu, cậu nhiệt tình gấp gáp cái gì! Tránh sang một bên đi, một lát đến phiên cậu lên diễn, nếu cũng NG giống như cô ấy, vậy cậu hôm nay cũng liền làm thêm giờ đi!”

Tang Đồng cảm thấy sức lực toàn thân nhanh chóng biến mất, nước lạnh lẽo xối ở trên người, đã không còn cảm giác lạnh rồi, lạnh đến không còn một chút cảm giác, người giống như biến thành một khúc băng di động, chỉ trực lẳng lẳng ngã xuống đất.

“Cất”

Nghiêm Dực Toàn hải lòng gật đầu: “Cảnh này thông qua, thừa dịp trạng thái không tồi, tiếp tục quay một cảnh nữa! Nước mưa lớn hơn một chút nữa, 3, 2, 1, mỗi người đều vào trí và chuẩn bị, ac-tion.”

Ô Thanh Hòa đứng ở bên cạnh Tang Đồng, mặt không chút thay đổi, chỉ có hai tròng mắt lộ ra bị thương sâu đậm ở trong màn mưa tối tăm vô cùng..

Cố Khanh Trần nỗ lực đứng lên, bắt được cánh tay Ô Thanh Hòa nói: “Ô Thanh Hòa trở về đi thôi, người nhân lâu như vậy rồi, chẳng lẽ muốn kiếm củi ba năm thiêu một giờ sao? Vậy..... Mẫu thân của người không phải hy sinh vô ích.....”

Trong ánh mắt của Ô Thanh Hòa có một điểm sáng lên, giống như là bị nước rửa trôi, trong trẻo thâm thúy.

“Tại sao?”

Cố Khanh Trần ngẩn người, cười khổ nói: “Chúng ta là đối địch..... Ta cũng không biết tại sao, đại khái chỉ biết là người thân nhất qua đời sẽ rất khổ sở, không đành lòng nhìn người một mình chịu đựng.....”

Tô Thanh Hòa không nói gì thêm, nhìn nàng không nhịn được rùng mình, đưa tay đặt ở khoe miệng huyết sáo, một con tuần mã màu đen lập tức chạy tới bên cạnh.

Tô Thanh Hòa xoay người lên ngựa, sau đó vươn tay về phía nàng.

Cố Khanh Trần do dự một chút, vẫn là đem tay để ở trong lòng bàn tay của hắn.

Sau đó Cố Khanh Trần bị hắn nhẹ nhàng kéo một cái, ngồi ở trước mặt hắn.....

“Cất ——.”

Nghiêm Dực Toàn vui mừng nói: “Tạm dừng một chút để chỉnh sửa cảnh quay, xe phun nước có thể rút về! Tô Vĩ, Tang Đồng, các người ra thay quần áo nghỉ ngơi..... Chúng ta chuẩn bị một cảnh khác!”

Tang Đồng ôm chặt bản thân, run lấy bầy đi xuống.

Lương Nguyên vừa đứng lúc ra diễn, thấy Tang Đồng lung lay sắp đổ, mất thăng bằng lao đảo một chút, lập tức chạy lên hai bước muốn đỡ cô.

Nhưng có người so với hắn còn nhanh hơn, Lạc Hưởng Ngôn chạy vọt tới bên cạnh Tang Đồng, ôm cô vào lòng, mở quần áo vàng rực bọc cô lại chặt chẽ, đôi môi mím thật chặt hoàn toàn tỏ rõ rất đau lòng.

Lương Nguyên sững sờ, Lạc Hưởng Ngôn..... Là thật sự thích Tang Đồng sao? Có lẽ không giống như lời đồn đại bên ngoài kia, Lạc Nhị gia cho tới bây giờ chỉ biết đùa giỡn, không nói tình cảm.

Lạc Hưởng Ngôn đem nhân viên làm việc đuổi hết ra khỏi phòng.

May mắn đầu tư nhiều, đoàn làm phim không thiếu tiền, bên cạnh có căn phòng nhỏ bên trong đặc biệt có gắn máy nước nóng. Mặc dù không có mấy tuổi, nhưng vẫn có thể tắm nước nóng cũng đã tốt hơn rất nhiều.

Lạc Hưởng Ngôn cau mày, thuần thục lột sạch Tang Đồng, đem quần áo ướt nhẹp vứt qua một bên.

Nước nóng xả xuống, da thịt bị đông lạnh tê cứng vừa tiếp xúc nước nóng, có cảm giác gai ngứa nhột nhột.

Tang Đồng từ từ khôi phục tri giác, thoải mái thở dài.

Lạc Hưởng Ngôn xụ mặt, cẩn thận rửa đi bùn đất dính vào trên người cô, hoàn toàn không để ý quần áo của mình đã bị dính ướt.

Tang Đồng cười trấn an hắn, sờ sờ chân mày nhú chặt của hắn trêu nói: “Lạc Nhị gia kĩ thuật cởi quần áo của phụ nữ thật là nhanh như gió!”

Lạc Hưởng Ngôn lườm cô một cái, thái độ kiên quyết nói: “Về sau nếu có cảnh diễn suốt ngày phải ngã như thế nhất quyết không cho phép diễn!”

Tang Đồng nghĩ thầm, vốn là lần này xuất diễn cũng không có vấn đề gì, nếu không phải là hắn tới hôm qua ra sức dày vò, hôm nay cũng không trở thành diễn đi diễn lại không biết bao nhiêu lần.

Chỉ là Tang Đồng cảm thấy bộ dạng uất ức vô cùng của hắn là vì quan tâm mình, cười cười nói: “Được, về sau em có cảnh diễn nào, nhất định sẽ đem kịch bản cho anh xem trước! Anh đừng cau mày nữa, vốn đã già hơn em, cả ngày cau mày, sẽ càng mau già, cẩn thận em ghét bỏ anh đem đá anh đó nha!”

Lạc Hưởng Ngôn hừ lạnh: “Anh cho dù là tám mươi, cũng có thể làm cho em không xuống giường được!”

Tang Đồng đối với Lạc Hưởng Ngôn rất có bản lĩnh lúc nào cũng có thể đem đề tài chuyển hướng sang chuyện kia, đành chỉ im lặng cảm thán.

Tắm rửa sạch sẽ, toàn thân cũng ấm áp lên rồi, Tang Đồng đẩy đẩy hắn nói: “Được rồi, anh lấy giúp em quần áo sạch ra đây, sau đó anh cũng đi tắm đi.....”

Lạc Hưởng Ngôn không yên lòng cô: “Em cứ ngồi thêm một lát, cảm thấy người nóng lên,tốt nhất là có thể đổ mồ hôi, nếu không, khí lạnh vào cơ thể sẽ bị cảm.”

Tang Đồng không muốn: “Da cũng nóng đỏ hết rồi, không đi ra ngoài, mọi người sẽ nghi ngờ hai chúng ta ở trong phòng tắm nhỏ làm chuyện gì đó!”

Lạc Hưởng Ngôn nhe răng cười: “Hai chúng ta làm gì cũng đều là hợp pháp, cũng không phải là tăng tị với nhau, em sợ cái gì!”

Tang Đồng nhất thời sau ót xuất hiện vạch đen, lấy khăn tắm lau lung tung trên người, run rẩy mặc quần áo sạch vào.

Lạc Hưởng Ngôn cũng cởi sạch quần áo ướt đứng dưới vòi hoa sen hướng về phía nước nóng nói với Tang Đồng: “Trong xe anh có túi du lịch, em giúp anh lấy ra, bên trong có quần áo sạch!”

Tang Đồng sửa sang quần áo xong, tùy tiện lau lau tóc rồi đi ra cửa.

Lạc Hưởng Ngôn đậu xe ở phía tây của phim trường, không những nơi đó hoang vu mà còn xa một chút, Tang Đồng bước nhanh rẽ qua một góc đường, liền trông thấy.

Vừa muốn đi tới, liền phát hiện thấy một người mặc quần áo màu đen, từ mặt khác của xe vòng đến đây.

Tang Đồng ngừng bước một chút không khỏi nghi ngờ trong bụng. Người kia mặc quần áo có mũ, không thấy rõ dáng vẻ, cúi đầu, có cảm giác lén lút.

Hiển nhiên, người kia cũng nhìn thấy Tang Đồng, hơi hốt hoảng, cúi đầu dưới chân chuyển một cái, chạy theo một hướng khác.

Tang Đồng mặc dù nghi ngờ, nhưng cũng không suy nghĩ nhiều, Lạc Hưởng Ngôn vẫn còn ở dưới vòi hoa sen đợi, liền vội vàng lấy ra túi du lịch màu xanh dương từ trong xe, chạy chậm trở về phòng.

Lạc Hưởng Ngôn vừa mặc quần áo vừa tức giận nói: “Em cũng thật là, chạy nhanh như vậy làm gì, tóc cũng không đợi cho khô hẳn lại ra ngoài lạnh, cẩn thận chút nữa lại nhức đầu.....”

Tang Đồng sờ sờ tóc còn nhỏ nước cười nói: “ Em nào có dễ bị ốm như anh nói vậy, nếu em bị bệnh, cũng là tại anh ban cho..... Được rồi, em đi hỏi Nghiêm đạo diễn một chút, xem tiếp theo còn có cảnh diễn của em hay không!”

Nghiêm Dực Toàn biết Tang Đồng vốn là không thoải mái, lại bị cảnh dưới mưa hành lâu như vậy, liền mở lòng từ bi buông tha cô một lần.

“Cô lập tức về nghỉ ngơi trước đi, nếu không thật sự ngã bệnh, sẽ làm trễ nãi chừng mấy ngày quay phim..... Đúng rồi, khoan hãy đi, có ký giả tới đây phỏng vấn phim trường,muốn chụp hình quảng cáo, cô đi ứng phó đi. Tô Vĩ và Lương Nguyên còn phải tiếp tục quay phim, không thể để cho những ký giả kia làm trì hoãn tiến độ, cô chú ý đừng tiết lộ quá nhiều là được!”

Tang Đồng gật đầu một cái đồng ý. Qua hết năm sau, dưới sự an bài của Vinh Hiến, bộ phận tuyên truyền cùng tiêu thụ đều giống trống kua chiêng tăng cường việc quảng cáo Khuynh tấn thiên hạ . Trước vẫn cấm người vào trường quay, làm mọi người tò mò, bây giờ rốt cuộc triển khai tuyên truyền với thanh thế to lớn, mà nhóm đầu tiên được phép vào khám phá phim trường, dĩ nhiên là tờ báo dưới trướng của Vinh Hiến Điện ảnh và truyền hình hàng ngày .

Bởi vì là ký giả Lạc thị nhà mình, cho nên Tang Đồng ứng phó tương đối thành thạo. Hai ký giả này đương nhiên biết thân phận của Tang Đồng, cố hết sức hàm súc thối phồng chỉ hỏi những gì nên hỏi lại hết sức đúng mực nắm bắt được tinh thần vô cùng chuẩn.

Thấy Lạc Hưởng Ngôn cũng ở đây, liền chụp vài tấm ảnh hai người ở chung, chuẩn bị đưa tin vợ chồng Lạc thị thiếu gia dính nhau như hình với bóng, đưa tin vợ chồng tình thâm, dù sao mọi người cũng thích nghe ngóng, nhất định cũng có chỗ tốt đối với việc tuyên truyền.

Hơn nửa giờ sau, ký giả cùng Tang Đồng bắt tay một cái, liền hài lòng rời đi.

Tang Đồng thoải mái đi về phía Lạc Hưởng Ngôn, cười nói: “Em hôm nay kết thúc công việc, chúng ta về nhà chứ?”

Lạc Hưởng Ngôn ôm cả bả vai của cô nói: “Rất lâu rồi không có đi ăn bên ngoài, hay tối nay ra bên ngoài ăn?”

“Được, do anh quyết định!” Tang Đồng suy nghĩ một chút, lại tăng thêm một câu “Đến nhà hàng ít người một chút.”

Lạc Hưởng Ngôn cài dây an toàn cho Tang Đồng xong, liền khởi động xe.

Xe nhanh chóng rời đi, không ai phát hiện chỗ xe đỗ trên mặt đất, có một vùng nước màu đen.

Lạc Hưởng Ngôn vừa lái xe vừa gọi điện thoại đặt bàn trước.

Tang Đồng duỗi lưng một cái, mệt mỏi vắn vẹo uốn éo.

Lạc Hưởng Ngôn lập tức ân cần hỏi han: “Làm sao vậy, còn đau không? Nếu không chúng ta đi hiệu thuốc mua chút thuốc giảm sưng?”

Tang Đồng vẽ mặt đau khổ gật đầu: “Uh đi mua chút thuốc đi, nếu không ngày mai quay phim lại phải chịu tội!”

Lạc Hưởng Ngôn thấy cách đó không xa có tiệm thuốc, liền muốn phanh xe lại.

Tang Đồng nhìn Lạc Hưởng Ngôn đột nhiên nhú mày, trằm mặt hai tay nắm chặt tay lái, đến nỗi gân, khớp xương cũng bởi vì dùng sức quá nên trắng bệch, thấy nghi ngờ liền hỏi: “Sao vậy?”

Sắc mặt Lạc Hưởng Ngôn cực kì khó coi, thanh âm lạnh lẽo nói: “Thắng xe không ăn!”

Tang Đồng kinh ngạc, sợ hãi hỏi: “Vậy làm sao bây giờ?”

Lạc Hưởng Ngôn nhẹ an ủi: “Đừng sợ, gọi điện thoại báo cảnh sát.....”

Lời còn chưa nói hết, phía trước đầu đường một chiếc xe thùng đột nhiên vọt ra.

Tốc độ quá nhanh, cộng thêm khoảng cách quá gần, hoàn toàn không thể né tránh được.

Lạc Hưởng Ngôn chợt quay trục tay lái, xe quẹt qua thùng xe, nặng nề đâm vào hàng rào ven đường.

Tang Đồng chỉ nghe được tiếng vang khổng lồ, tiếp theo là tiếng thủy tinh vỡ, trước mặt bỗng tối sầm, Lạc Hưởng Ngôn vào phút cuối cùng nhào lên trên người cô, đem cô bảo hộ vững vàng dưới thân.

Hô hấp chợt dừng lại, tim cũng nhảy vọt tới cổ họng, Tang Đồng đầu ngón tay run rẩy không dám đụng vào Lạc Hưởng Ngôn.

Chung quanh rất ồn ào, hoàng hôn vẫn buông xuống như ngày thường, Lạc Hưởng Ngôn nhắm chặt mắt, màu máu đỏ tươi chói mắt rãi chảy qua mặt mũi tái nhợt.

Tang Đồng cảm thấy có gì ảm áp sền sệt rơi vào trên cổ của mình, đột nhiên thức tỉnh, một tay ôm Lạc Hưởng Ngôn đầu rũ xuống trên vai mình, một tay vội vàng lấy sức rút tay ra lấy điện thoại bấm số cấp cứu.....

Cùng lúc đó, Lương Tiểu Nghệ đứng ở góc studio, cầm điện thoại di động, khóe miệng nở nụ cười hết sức điềm tĩnh động lòng người, lại mang theo một tia quỷ dị không nói ra được, làm cho đáy lòng người phát rét.

“Tay chân có làm sạch sẽ hay không?”

Lương Tiểu Nghệ nhỏ giọng nói: “Vậy thì tốt, yên tâm..... Nếu tốt sẽ không thiếu anh một phần!”

Cúp điện thoại, Lương Tiểu Nghệ nghiêng người sang, vừa đứng nhìn thấy Lương Nguyên đi về phía bên này.

Lương Tiểu Nghệ trong lòng kinh ngạc, không xác được định Lương Nguyên nghe được bao nhiêu câu, trên mặt cố gắng bình tĩnh hỏi: “Quay xong rồi?”

Lương Nguyên mặt không đổi sắc nhìn cô ta, thấy vậy trong bụng Lương Tiểu Nghệ càng ngày càng không yên.

“Thế nào? Diễn không thuận lợi sao?”

Lương Tiểu Nghệ làm nũng tiến lên hỏi: “Anh, anh đói chưa, hay em lấy cho anh chút gì ăn nhé?”

Lương Nguyên trầm mặc nhìn cô ta, một hồi lâu mới chậm rãi mở miệng: “Tiểu Nghệ, em nhớ Lưu Lệ không?”

Nụ cười trên mặt Lương Tiểu Nghệ cứng đờ, có chút không tự nhiên hỏi: “Dĩ nhiên nhớ, tiểu Lệ trước kia ở cùng phòng em trong cô nhi viện..... Anh, sao anh lại đột nhiên hỏi về cô ấy?”

Lương Nguyên thở dài: “Tiểu Nghệ, anh nhớ khi còn bé, mỗi lần em cười như vậy, Lưu Lệ cũng sẽ gặp xui xẻo..... Nghiêm trọng nhất là vào lần đó bị cô nhi viện cho rằng tâm lý không bình thường bị đưa đi. Tiểu Nghệ, anh không muốn nghi ngờ em, mặc kệ em muốn làm gì, thì cũng đừng tay đi!”

Lương Tiểu Nghệ mở to cặp mắt, đau lòng hỏi: “Anh, anh không phải là đã không tin tưởng em nữa sao?”

Lương Nguyên lắc đầu một cái: “Anh không biết còn có thể tin em nữa hay không..... Tiểu Nghệ, chúng ta chỉ còn lẫn nhau thôi, anh không muốn em lạc bước!”

Hốc mắt của Lương Tiểu Nghệ nhanh chóng đỏ lên, nước mắt ở trong hốc mắt tràn ra, lại quật cường không chịu rơi xuống, nhìn qua vừa nhu nhược vừa đáng thương, sẽ khiến cho lòng tự chữa của người ta mềm xuống.

“Anh, em không có.....”

Lương Nguyên mệt mỏi khoát tay áo: “Không có là tốt nhất, được rồi, chúng ta đi về trước đi, anh mệt mỏi rồi!”

* * *

36. Chương 36

Chương 36. Ngọt ngào ngượng ngùng chăm sóc

Tang Đồng ép buộc mình bình tĩnh lại, tay cầm điện thoại di động run rẩy không ngừng, giọng nói run rẩy nói vị trí của mình, sau đó lại bắt đầu đau khổ chờ đợi.

Cả người Lạc Hưởng Ngôn đè ở trên người Tang Đồng, đầu mềm oặt rũ xuống trên vai Tang Đồng. Tang Đồng muốn xem thử hắn có bị thương ở những nơi khác hay không, lại cũng không dám đụng hắn, cổ của cô cơ hồ tất cả đều là máu của Lạc Hưởng Ngôn.

Mấy phút đồng hồ này đối với Tang Đồng là khoảng thời gian dài nhất mà cô phải trải qua.

Tuyệt vọng, đau lòng, sợ hãi..... Cùng nhau xông lên đầu.

Tang Đồng muốn hướng lên trời khẩn cầu, đang suy nghĩ cũng không biết nên hướng nhóm thần tiên nào van xin.

Có vài người qua đường hảo tâm xuống xe, hợp sức cùng cảnh sát gi—ao thông bên cạnh dùng sức kéo ra cửa xe đã biến dạng.

Chung quanh hò hét ầm ĩ, Tang Đồng chỉ cảm thấy có người ở bên tai hỏi cái gì, tròng lớn mắt ngơ ngác nhìn hắn, lại cái gì cũng nghe không rõ.

Cảnh sát gi—ao thông muốn mang bọn họ từ trong xe ra ngoài, mới vừa nâng Lạc Hưởng Ngôn lên, Tang Đồng giống như con mèo xù lông, ánh mắt hung ác bén nhọn nhìn.

“Không được chạm vào anh ấy!”

Cảnh sát gi—ao thông phỏng đoán cô có thể bị dọa sợ, lớn tiếng nói: “Trước tiên đi ra ngoài, nếu không xe có thể bị cháy nổ tung, các người đều không ai sống nổi!”

Tang Đồng sửng sốt, tay ôm Lạc Hưởng Ngôn chợt buông lỏng, sợ hãi nói: “Cầu xin anh, van cầu anh hãy cứu anh ấy.....”

Cũng may xe có tính năng tốt vô cùng, đầu xe biến dạng, kính chắn gió cũng bị vỡ nát, nhưng những cái khác cũng không có hư hỏng quá nghiêm trọng, nếu không muốn đem người ở bên trong cứu ra phải tốn sức một phen.

Cảnh sát gi—ao thông cùng vài người liên hiệp mới đem Lạc Hưởng Ngôn trong lòng Tang Đồng an toàn chuyển ra ngoài, cẩn thận đưa đến ven đường.

Tang Đồng hoàn toàn thanh tỉnh, không có bị thương, cho nên cũng không mất bao nhiêu sức liên nhếch nhác leo ra ngoài xe.

Thanh âm của xe cứu thương từ đằng xa truyền đến, Tang Đồng nắm tay Lạc Hưởng Ngôn, tay kia cho tới bây giờ đều là kiên định ấm áp, mang đến cảm giác vô cùng an toàn, nhưng bây giờ..... Lại yếu ớt một chút hơi sức cũng không có.

Nhân viên cứu hộ mang băng ca xuống, nhanh chóng đem Lạc Hưởng Ngôn đặt lên xe.

Tang Đồng vội vàng theo ở phía sau, mắt cũng không chớp khấn nguyện mà nhìn chăm chăm vào bác sĩ cứu chữa, vừa mơ hồ đáp trả vấn đề của bác sĩ.

Tang Đồng sợ tới cực điểm, nhất là cổ của Lạc Hưởng Ngôn, bị thủy tinh quệt qua làm bị thương nơi đó đầm đìa máu tươi, từng vết thương một dữ tợn lộ ra ngoài, nhìn thấy mà ghê người.

Ngoại thương rất nhanh được xử lý tốt, Lạc Hưởng Ngôn bị đưa vào phòng cứu cấp tiến hành các loại kiểm tra, Tang Đồng ngồi một mình ở bên ngoài chờ kết quả, ngơ ngàng mù mịt nhìn người tới lui trên đại sảnh, đột nhiên hoảng lên, mấy năm trước, Lạc Hưởng Ngôn cũng vì cứu cô cũng giống như thế này đưa vào bệnh viện.

Khi đó không có chuyện gì, chỉ là não bị chấn động nhẹ..... Có phải lần này cũng sẽ không có chuyện gì hay không.

Tang Đồng bụm mặt rất muốn khóc, nhưng không có Lạc Hưởng Ngôn ở bên người, cô ngay cả vài giọt lệ cũng không chảy ra được.

Nhiều máu như vậy.....

Bất cứ tin tức gì ở làng giải trí đều lan truyền vô cùng nhanh chóng.

Bên này Lạc Hưởng Ngôn kiểm tra còn chưa có làm xong, bên kia thì đã có đài truyền hình đưa tin vợ chồng bọn họ hai người gặp tai nạn xe cộ rồi.

Lạc phu nhân nhìn trên TV đưa tin hiện trường tai nạn, suýt chút nữa ngất đi, quần áo cũng không thèm để ý liền vô cùng lo lắng chạy đến bệnh viện.

Gọi điện thoại cho Tang Đồng hỏi thăm tình huống, trong lòng Lạc phu nhân không khỏi buồn bực, thế nào mà kể từ gặp Tang Đồng, con trai của bà liền dăm ba bữa lại vào bệnh viện!

Lạc phu nhân vừa chạy tới, vừa đúng lúc bác sĩ kiểm tra xong, Lạc Hưởng Ngôn trừ gáy bị thủy tinh quệt làm bị thương bên ngoài, còn lại không có vấn đề lớn.

May nhờ mùa đông mặc nhiều quần áo, mảnh kính vỡ phần lớn bị quần áo che cho rồi, chỉ có phần cổ lộ ra bên ngoài bị chút vết thương không đáng nói.

Chỉ là vẫn hết sức nguy hiểm, có một khối thủy tinh chen vào bên gáy, thiếu chút nữa liền cắt đến động mạch cổ, phải khâu mấy mũi.

Lạc phu nhân thở phào nhẹ nhõm, sau đó chính là lửa giận ngập trời.

“Xảy ra chuyện gì? Làm sao lại đụng vào lan can?”

Sắc mặt Tang Đồng tái nhợt, thanh âm suy yếu trả lời: “Con không biết, vừa đi ra, anh ấy nói thắng xe không ăn, rồi sau đó có xe lao tới.....”

Giọng nói của Tang Đồng ngày càng nhỏ, ấn tượng cuối cùng trước khi ngất xỉu là Lạc phu nhân kinh hoàng lo lắng xông về hướng mình.

Lạc phu nhân luống cuống tay chân đỡ, bị Tang Đồng thiếu chút nữa kéo theo ngã xuống đất, bác sĩ bên cạnh cũng vội vàng giúp một tay, đem Tang Đồng đưa vào phòng cứu cấp.

Lạc phu nhân chán nản ngồi ở trên ghế, vỗ trán than thở, từng người một, thật không để cho bà bớt lo!

Tang Đồng không có vấn đề gì lớn, chỉ là mệt nhọc quá độ, bị cảm lạnh, cộng thêm lo lắng hải hùng, người phát sốt cũng không biết, thân thể chống đỡ không được, cho nên hôn mê bất tỉnh.

Bác sĩ truyền nước cho cô, cùng Lạc Hưởng Ngôn nằm chung một phòng bệnh.

Sắc trời đã hoàn toàn tối mịt, Lạc phu nhân vẫn canh giữ ở phòng bệnh, trợ lý đặc lực của bà mua cơm tối đưa tới, nhưng bà chỉ có nửa điểm muốn ăn.

Trợ lý đưa tới một tập tài liệu, nhỏ giọng nói: “Phu nhân, đây là báo cáo điều tra của đội cảnh sát gi—ao thông phụ trách tai nạn.”

Lạc phu nhân khoát tay áo, cũng không nhìn, nhàn nhạt hỏi: “Kết quả như thế nào?”

“Thắng xe bị người ta động tay chân.”

Lạc phu nhân nhìn lên giường con trai cùng con dâu của bà đang ngủ say, lửa giận muốn ép xuống cũng không được.

Lạc phu nhân gõ nhẹ những ngón tay được bảo dưỡng lên tay vịn của ghế, bình tĩnh giao phó nói: “Đi điều tra.”

Trợ lý cung kính gật đầu một cái, rồi rời đi.

Lạc Hưởng Ngôn tỉnh lại trước.

Mơ mơ màng màng mở mắt ra, liền nhìn thấy mẹ mình, từ trước đến giờ luôn chú trọng hình tượng nhất bây giờ trên mặt Lạc phu nhân lại có vẻ mệt mỏi, tóc cũng không còn được chải chuốt cẩn thận tỉ giồng như trước nữa.

Lạc phu nhân thấy hần tỉnh lại, nhẹ nhõm thở phào một cái, ân cần hỏi: “Có chỗ nào không thoải mái hay không?”

Lạc Hưởng Ngôn muốn lắc đầu, mới phát hiện ra cổ mình bị cố định cứng lại rồi.

Nhú nhú mày, Lạc Hưởng Ngôn mở miệng hỏi: “Tang Đồng đâu?”

Lạc phu nhân vừa nhấn chuông gọi bác sĩ tới kiểm tra, vừa nói: “Con bé không sao, vừa mệt lại sợ, kết quả bị sốt, phải truyền nước hiện tại đang ngủ ở bên cạnh con kia.”

Lạc Hưởng Ngôn dùng sức liếc mắt, quả nhiên nhìn thấy Tang Đồng bình an không hao tổn gì ngủ ở trên giường.

Bác sĩ đi vào làm kiểm tra cơ bản, lại hỏi thêm vài vấn đề, liền cười nói: “Không sao, nghỉ ngơi mấy ngày, một tuần lễ sau bỏ trực cố định là có thể xuất viện..... Chú ý mấy ngày này, vết thương không được thấm nước, giữ xung quanh vết thương sạch sẽ, có thể lấy nước thuốc cho cậu ấy rửa sạch, sẽ có y tá giúp cậu ấy thay thuốc đúng hạn.”

Lạc phu nhân cảm ơn bác sĩ, ngồi cạnh Lạc Hưởng Ngôn hỏi: “Có đói bụng không, có muốn ăn chút gì hay không?”

Lạc Hưởng Ngôn không có khẩu vị gì, nhưng vì không để ẹ lo lắng, miễn cưỡng ăn một chút cháo, lại uống nửa bát canh, thì ăn không vào nữa.

Lạc phu nhân thu dọn bát đĩa, nhàn nhạt nói: “Con an tâm dưỡng bệnh, mọi chuyện đã có mẹ, con trai của Tạ Cẩm ta, quyết sẽ không để cho người ta vô duyên vô cớ làm hại!”

Lạc Hưởng Ngôn ngay từ lúc phát hiện thắng xe không ăn thì trong lòng có nghi vấn, vào lúc này lại nghe được Lạc phu nhân nói lời này, càng thêm chứng minh suy đoán của mình.

Có lẽ là trong thuốc có thêm thành phần an thần, Tang Đồng ngủ một giấc thẳng đến hơn chín giờ mới tỉnh, vừa tỉnh lại liền ngồi bật dậy.

Ngủ quá lâu đột nhiên ngồi dậy, Tang Đồng chút nữa lại đảo ngã, cố nén cảm giác choáng váng vén chăn lên xuống giường, liền thấy Lạc Hưởng Ngôn.

Tang Đồng chạy tới bên giường, sờ sờ khuôn mặt Lạc Hưởng Ngôn, vẫn ấm áp thật tốt.....

Lạc Hưởng Ngôn liếc mắt, cổ không thể cử động, khó chịu muốn chết.

“Anh còn chưa có chết đâu.....”

Tang Đồng vội vàng che cái miệng của hắn, nghiêm túc nói: “Đừng nói mấy lời nói lung tung.....”

Trong phòng bệnh chỉ có hai người bọn họ, những thứ lo lắng sợ hãi, thấp thỏm lo âu kia rốt cuộc có thể phát tiết ra ngoài.

Tang Đồng cúi đầu, nước mắt liền rơi vào bên môi Lạc Hưởng Ngôn.

“Thật xin lỗi.....”

Lạc Hưởng Ngôn đưa đầu lưỡi liếm liếm, nước mắt mằn mặn, cảm giác kia trong nháy mắt truyền đến trong lòng, giây tiếp theo tim cũng buồn buồn chưa xót.

“Đứa ngốc, có cái mà phải xin lỗi chứ!”

Tang Đồng ghen ngào nói: “Anh nếu không vì cứu em, cũng không bị thương nặng như vậy..... Anh có biết hay không, thiếu chút nữa anh đã không toàn mệnh! Anh mà xảy chuyện gì, anh bảo em làm thế nào đây?”

Lạc Hưởng Ngôn đưa tay lên vuốt ve đầu của cô, dịu dàng lau đi nước mắt của cô, khẽ mỉm cười nói: “Ừm, là anh có lòng riêng..... Em mà bị thương, anh chỉ biết sẽ càng khó chịu hơn so với bây giờ! Cho nên không bằng anh thay em bị thương, để cho em vì anh lo lắng sợ hãi..... Đừng khóc nữa, em bảo bác sĩ mau đến giúp em đo nhiệt độ, kiểm tra một chút, xem đã hết sốt chưa!”

Tang Đồng không muốn, lau nước mắt trừng hắn: “Về sau không cho anh làm như vậy!”

Lạc Hưởng Ngôn bắt đắc dĩ nhìn cô: “Ngoan, nghe lời anh, nhanh đi gọi bác sĩ, nếu không anh sẽ không yên lòng..... Chẳng lẽ anh đã bị thương thành như vậy, em còn không để cho anh an tâm hay sao?”

Tang Đồng không thể làm gì khác hơn là nhăn nhó ấn chuông, sau đó lập tức ngồi trở lại bên giường, nắm tay Lạc Hưởng Ngôn không buông.

Hiếm khi thấy Tang Đồng tùy hứng lệ thuộc vào mình như vậy, Lạc Hưởng Ngôn đột nhiên cảm thấy bị thương thể này thật là có chút giá trị!

Kiểm tra qua nhiệt độ đúng thật đã hạ sốt, bác sĩ đề nghị cô nghỉ ngơi thật tốt hai ngày, Tang Đồng liền hùng hổ gọi điện thoại cho Nghiêm Dục Toàn xin nghỉ.

Nghiêm Dục Toàn rất sẵn khoái đồng ý, Lạc phu nhân cũng đã gọi điện thoại tới nói rõ trước với ông, hơn nữa cam kết nếu làm trễ nãi tiến độ quay phim thì tất cả tổn thất, đều do Vinh Hiến trả.

Dù sao cũng còn có thể quay trước những cảnh phía sau, Nghiêm Dục Toàn rất dứt khoát đồng ý cho Tang Đồng nghỉ ngơi nhiều hơn mấy ngày.

Lạc Hưởng Ngôn không động dậy được, Tang Đồng không cần hộ sỹ, tự mình phục vụ hắn.

Vốn là Lạc Hưởng Ngôn rất hưởng thụ cảm giác được cô chăm sóc, nhưng dần dần, Lạc Hưởng Ngôn cảm thấy không có gì thú vị cả.

Nhịn rồi lại nhịn, Lạc Hưởng Ngôn buồn bực nói: “Đỡ anh đi xuống.”

Tang Đồng trừng mắt nhìn hấn hỏi: “Anh muốn cái gì em lấy cho anh, bác sĩ đề nghị anh nằm trên giường tĩnh dưỡng hai ngày, còn nói là không được xuống giường!”

Lạc Hưởng Ngôn cắn răng, thật sự nhịn không được rồi: “Anh không sao, anh chỉ cần chú ý cổ bắt động là được, anh bị thương cũng không phải là chân..... Đỡ anh dậy đi!”

Tang Đồng thái độ kiên quyết cự tuyệt: “Không được, anh muốn làm gì em giúp anh!”

Lạc Hưởng Ngôn im lặng cùng cô nhìn nhau một hồi lâu, đầu hàng nhắm mắt lại, xoay xoay vắn vắn nói: “Vậy em tìm cho anh một hộ sỹ.....”

Tang Đồng chống nạnh, từ trên cao nhìn xuống quan sát hấn, đột nhiên ánh mắt sáng lên, vỗ tay một cái nói: “Có phải anh muốn đi toilet hay không?”

Lạc Hưởng Ngôn hừ hừ.

Tang Đồng cười híp mắt từ dưới giường lấy trong túi nylon đỏ thắm một cái xô, đưa tới trước mắt Lạc Hưởng Ngôn nói: “Nè, đã sớm chuẩn bị cho anh, đây là đặc biệt cho người nằm trên giường dùng, đến nha, em giúp anh.....”

Tang Đồng vừa nói, muốn qua vén chăn của hấn lên.

Lạc Hưởng Ngôn giống như con thỏ con bị kinh động, đôi tay gắt gao nắm chặt không thả, mặt kiên định nói: “Không cần..... Em đi tìm hộ sỹ cho anh!”

Tang Đồng trong lòng buồn cười muốn chết, trên mặt lại bày ra một bộ mặt phớt tỉnh nói: “Anh xấu hổ cái gì chứ, trên người của anh có chỗ nào em chưa thấy qua!”

Lạc Hưởng Ngôn nghẹn sắp chết rồi, nhưng thà chết chứ không chịu khuất phục nói: “Nói nhảm ít thôi, nhanh đi gọi hộ sỹ!”

Tang Đồng cười gằn: “Anh có phải hay không muốn mượn cơ hội quyến rũ cô em y tá xinh đẹp hử? Nghĩ khá lắm! Em cho anh biết Lạc Hưởng Ngôn, anh hôm nay hoặc là dúi dằm lên chăn, hoặc là để cho em tới giúp anh, bản thân mình tự lựa chọn đi!”

Lạc Hưởng Ngôn bị phần nhìn chăm chăm cô, một hồi lâu rốt cuộc bắt đắc dĩ buông lỏng chăn ra.

Tang Đồng hắc hắc cười quái dị, tiếng cười bí ối không nói ra được, phóng khoáng vén chăn lên một cái, móng vuốt vươn tới thắt lưng của Lạc Hưởng Ngôn.

Lạc Hưởng Ngôn mặc quần áo bệnh nhân, quần rộng rãi, bị kéo một chút liền rơi xuống.

Tang Đồng cũng không ngờ đến quần hấn tự nhiên dễ cởi như vậy, nhẹ nhàng lôi kéo liền kéo đến bắp đùi, giữa hai chân một đồng an tĩnh ngủ say, mềm mại nằm ở phần màu đen bên trong.

Tang Đồng ho khan một tiếng, nhìn về phía Lạc Hưởng Ngôn.

Lạc Hưởng Ngôn gương mặt tuần tú tái nhợt tự nhiên nổi lên một tầng màu hồng nhàn nhạt, xấu hổ mắng: “Nhìn cái gì vậy, còn không mau một chút! Cẩn thận anh không nhịn nổi liền tiểu lên mặt em!”

Tang Đồng bĩu môi, tay trái xốc lên cái xô, đem miệng xô nhắm ngay chỗ đó so tới so lui.

“Em đang làm gì thế!”

Tang Đồng cười gượng: “Cái gì kia, mau lấy tay đem bảo bối của anh nhét vào trong miệng xô đi.....”

Lạc Hưởng Ngôn yên lặng nhìn cô, đột nhiên nở nụ cười: “A, anh đang bị thương, là em nói muốn tự thân giúp anh.....”

Lạc Hưởng Ngôn ra dáng đại gia khoanh tay nằm đó, thúc giục: “Nhanh lên một chút!”

Tang Đồng thật sự không thể xuống tay, suy nghĩ nửa ngày cũng không có biện pháp không đụng vào nơi đó mà có thể đem bảo bối Nhị gia nhét vào miệng xô.

Tang Đồng nhìn hấn mặt đỏ tai đỏ bộ dáng tức giận, hung ác quyết tâm đưa tay phải ra, bắt được cái đó một nhát nhét đi vào.

Lạc Nhị gia thiếu chút bị động tác thô bạo của cô kích thích nhảy dựng lên, cắn răng mắng: “Tổ tông à, em nhẹ một chút, bảo bối nhà anh mềm mại lắm nha!”

Tang Đồng hừ lạnh, đỡ cái bô nói: “Ít nói nhảm, anh mau mở cống xả đi!”

Lạc Hưởng Ngôn kìm nén đến khó chịu, nhưng đối diện với Tang Đồng thì lại không tiểu được.

Tang Đồng chờ cả ngày cũng không nghe được tiếng nước chảy, nhìn Lạc Hưởng Ngôn mặt đỏ rần, tròng mắt xoay động, cong miệng lên huyết gió.

Lạc Hưởng Ngôn vạch đen đầy mặt: “Em làm gì thế?”

Tang Đồng nhún vai một cái: “Xem anh không tiểu được khổ cực như vậy, giúp anh thôi, đứa bé không phải là xuyt xuyt như vậy?”

Lạc Hưởng Ngôn khóc không ra nước mắt: “Không được..... Cô nãi nãi anh van em, để cho anh tự làm đi!”

Tang Đồng không nhịn được, đưa tay hướng trên bụng của hắn nặng nề đè một cái, Lạc Hưởng Ngôn kêu lên một tiếng, nước tiểu róc rách rơi vào trong bậu.

Nếu tè ra rồi, Lạc Hưởng Ngôn dứt khoát nhắm mắt lại để mặc cho “tự chảy”, dù sao mặt ngoài mặt trong cũng mất không còn một mống nào cả rồi, cũng không còn muốn để ý tới nữa.

Tang Đồng nho nhỏ nói thầm: “Quả nhiên kìm nén đến quá mức, lượng nước này thật đúng là đầy đủ.....”

Tiếng nước chảy dừng lại, Lạc Hưởng Ngôn nhăn nhó nói: “Tạm thôi.....”

Tang Đồng đang muốn dời đi cái bô, suy nghĩ một chút, nắm lên bảo bối gia run lên, hài lòng nghe mấy tiếng nước rơi xuống.

Mặt của Lạc Hưởng Ngôn cũng xanh như tàu lá.

Tang Đồng đem cái bô đi, thần thái tự nhiên đem nó cầm vào phòng vệ sinh, lại rửa sạch tay ra ngoài.

Tang Đồng cố giả bộ bình tĩnh, nội tâm thì giống như có một vạn con ngựa đang gầm thét, thật không biết những hộ sĩ kia sao có thể làm những chuyện này rất tự nhiên a.

Lạc Hưởng Ngôn do dự kêu một tiếng: “Này.....”

Tang Đồng ngượng ngùng không nhìn hắn, nhìn chằm chằm vách tường trước mặt, cố ý hung dữ hỏi: “Làm gì?”

Trầm mặc chốc lát, Lạc Hưởng Ngôn thanh âm trầm trầm nói: “Em định để nó như vậy hoài sao?”

Tang Đồng giật mình, phản xạ có điều kiện nhìn về hướng chỗ đó, phát hiện mình vừa rồi quên giúp hắn kéo quần rồi.

Lạc Hưởng Ngôn bị ai phát hiện mình bị lấn qua lấn lại như vậy, nơi đó không khống chế được từ từ ngẩng đầu lên.

Tang Đồng hiển nhiên cũng nhìn thấy rõ ràng biến hóa này, sờ sờ lỗ mũi, đi tới giúp hắn sửa lại quần, sau đó đắp chăn lên.

* * *

37. Chương 37

Chương 37. Trong phòng bệnh tình địch đối đầu

Lạc Hưởng Ngôn bất mãn, cảm giác mình bị Tang Đồng không bỏ rơi, tức giận bất bình chỉ trích nói: “Em đối với anh không tốt, cư nhiên ngược đãi nó như vậy!”

Tang Đồng im lặng trong chốc lát, nói sang chuyện khác: “Anh muốn ăn trái cây không? Em gọt táo giúp anh nhé?”

Lạc Hưởng Ngôn không có dễ gặt như vậy: “Hừ hừ, rõ là..... Kéo quần lên cũng không nhẹ nhàng! Em cố ý ngược đãi nó hử, nó như vậy ra sức phục vụ cho em dục tiên dục tử..... làm em vui thích cả ngày lẫn đêm! Nhưng em, thế mà trở mặt nhìn nó khổ sở cũng không thêm an ủi nó.....”

Tang Đồng thở dài, Lạc Nhị gia ngã bệnh tâm trạng không được tốt cô sớm đã hiểu ra.

“Ngoan, nghỉ ngơi thật tốt, đừng quá kích động, ngộ nhỡ vết thương bị vỡ lần nữa thì hỏng bét, chờ anh tốt lên, em sẽ lại hảo hảo an ủi nó!” Tang Đồng đứng lên, vội vã trốn ra bên ngoài “Em đi ra bên ngoài mua dao gọt trái cây.....”

Tang Đồng đóng cửa lại lau mồ hôi lạnh trên trán một cái, hồi y tá siêu thị lân cận ở đâu, rồi đi ra ngoài.

Mua dao gọt trái cây, lại thuận tay chọn mấy thứ đồ dùng hàng ngày, Tang Đồng xách túi lên trở lại khu nội trú.

Mới vừa lên lầu, liền nhìn thấy Lương Nguyên đứng ở trước bàn y tá hỏi thăm.

Tang Đồng do dự một chút, tiểu y tá đã mất tinh đã nhìn thấy cô, chỉ về phía cô cười nói với Lương nguyên: “Ừ, Tang tiểu thư không phải ở nơi đó sao!”

Lương Nguyên vội vàng quay đầu lại, trên mặt mang nụ cười ân cần, bước nhanh đi tới trước mặt hỏi: “Anh xem trên ti vi, em không sao chứ?”

Tang Đồng ngượng ngùng tiếp tục mặt lạnh, khẽ cười cười nói: “Em không sao, tại thời điểm tai nạn xe cộ Hưởng Ngôn che chở cho em, anh ấy bị thương.”

Lương Nguyên nhìn cô mặc dù sắc mặt không phải rất dễ nhìn, nhưng xác thực là không có vấn đề gì lớn, liền yên tâm.

“Đây, hoa cho em.”

Tang Đồng cười nhận lấy, khách khí mà hỏi thăm: “Có muốn vào phòng bệnh ngồi một chút hay không?”

Lương Nguyên gật đầu một cái, cùng Tang Đồng cùng nhau đi vào phòng bệnh.

Lạc Hưởng Ngôn nâng lên mí mắt, thấy Tang Đồng ôm một bó hoa to đi vào, tâm tình cực kỳ vui vẻ: “Không tệ lắm, còn biết mua hoa cho anh..... Nể tình bó hoa này, anh liền không cùng em so đo chuyện vừa rồi.....”

Tang Đồng lúng túng tránh ra, Lạc Hưởng Ngôn liền nhìn đến phía sau cô Lương Nguyên đang theo vào, nhất thời sắc mặt khó chịu.

Tang Đồng buông túi cùng hoa trong tay, trong lòng ảo não muốn chết, cô thiếu não mới có thể nói để Lương Nguyên vào phòng bệnh ngồi một chút.

Lạc Hưởng Ngôn đầy bụng ủy khuất, chính mình bộ dạng nghèo túng nằm ở đây, cổ bị quần băng gạc thật dày, đối lập với Lương Nguyên, quần áo ngăn nắp, tác phong nhanh nhẹn, trong lòng liền từng hồi một là cảm giác khó chịu.

Tang Đồng rót chén nước cho Lương Nguyên, vẫy vẫy tay đối với hắn nói: “Anh ngồi a, đừng đứng!”

Lương Nguyên cười cười, ở trên ghế sofa nhỏ ngồi xuống, lễ phép ân cần nói: “Lạc Nhị gia bị thương như thế nào? Có nghiêm trọng không?”

Tang Đồng vừa muốn trả lời, liền nghe thấy Lạc Hưởng Ngôn không mẫn không nhạt nói: “Không có việc gì, bác sĩ nói nghỉ ngơi 2 ngày sẽ không đáng ngại.”

Tang Đồng hơi ưu sầu nhìn nhìn cổ hắn nói: “Chỉ sợ lưu lại sẹo.....”

Lạc Hưởng Ngôn đưa tay kéo cô, dịu dàng cười nói: “Không có việc gì, dù sao anh cũng không quay phim, có chút sẹo cũng không cần lo!”

Tang Đồng bị hắn lôi kéo, tiện thể ngồi ở bên giường, nhìn thấy giỏ trái cây trên bàn cạnh đầu giường, hỏi: “Em mua dao gọt hoa quả, anh muốn ăn cái gì?”

Lạc Hưởng Ngôn mắt xoay động, nhú mày nói: “Táo đi!”

Tang Đồng chọn một quả táo quơ quơ hỏi Lương Nguyên: “Anh có ăn không?”

Lương Nguyên khoát tay áo: “Không cần.”

Tang Đồng liền cúi đầu, chăm chú gọt vỏ quả táo.

Một phòng yên tĩnh, chỉ có thể nghe được tiếng xào xạc gọt trái táo của Tang Đồng.

Lương Nguyên khoe môi nhếch lên nụ cười thản nhiên, mắt nhìn chăm chăm tay Tang Đồng gọt trái cây.

Tang Đồng hoàn cảnh gia đình tốt, từ nhỏ đã học cổ cầm, mười ngón tay linh hoạt mảnh khảnh, non nớt mịn màng, tay trắng nõn nhẹ nhàng linh hoạt chuyển quả táo, động tác ưu nhã cực kỳ.

Lạc Hưởng Ngôn ánh mắt như có như không liếc mắt nhìn qua Lương Nguyên, nhất thời bất mãn hần dưng ánh mắt này nhìn bà xã nhà mình.

Tang Đồng rất nhanh gọt xong quả táo, đưa cho Lạc Hưởng Ngôn.

Lạc Hưởng Ngôn không nhận, làm khó nói: “Anh không gặm được, miệng vừa dùng lực, vết thương liền đau.....”

Tang Đồng nghe, không nói hai lời đem trái cây cắt thành miếng nhỏ đặt ở trong đĩa, sau đó cầm cây tăm, ghim từng miếng dứt tới khoe miệng Lạc Hưởng Ngôn.

Lạc Hưởng Ngôn rất hài lòng, khó có được Tang Đồng nhượng bộ như vậy.

Lạc Hưởng Ngôn hài lòng thoải mái ăn xong một đĩa trái cây, Tang Đồng rút tờ khăn ướt lau khoe miệng cho hắn một cái.

Lương Nguyên biểu tình hoàn mỹ vô khuyết, không nhìn ra cảm xúc trong lòng, đứng lên cười nói: “Thời giờ—an không còn sớm, tôi cũng nên đi, chúc hai người sớm hồi phục.....”

Lạc Hưởng Ngôn chiếm được thượng phong nho nhỏ, tự nhiên rất rộng rãi, khách khí cười nói: “Đa tạ đa tạ, biết anh là ngôi sao lớn rất bận, vợ chồng chúng tôi cũng không dám giữ anh!”

Lương Nguyên ánh mắt trầm xuống.

Tang Đồng cũng đi theo mà nói: “Tôi tiễn anh.”

Lạc Hưởng Ngôn sắc mặt cứng đờ, bất đắc dĩ trầm mặc xuống.

Tang Đồng đưa Lương Nguyên đến dưới lầu.

Lương Nguyên dừng bước, trên mặt đã không nụ cười vừa rồi, ánh mắt thâm trầm lộ ra tâm tình phức tạp.

Tang Đồng bị nhìn như vậy không được tự nhiên, tránh khỏi tầm mắt cười nói: “Làm sao vậy?”

Lương Nguyên trầm mặc chớp mắt một cái, khó khăn mở miệng, giọng nói đứt quãng hỏi: “Em thật..... Gả cho anh ta?”

Tang Đồng thở dài: “Lương Nguyên, tôi không có lừa anh.”

Lương Nguyên nhắm mắt lại, cười khổ nói: “Anh vẫn cho rằng em là cố ý chọc giận anh đấy..... Đồng Đồng, em, em có phải hay không đã thích anh ta?”

Tang Đồng không chút suy nghĩ gạt đầu: “Thích! Trước đó tôi vẫn cho là mình đối với anh ấy rất có hảo cảm, nhưng thời điểm xảy ra tai nạn, anh ấy bất chấp tất cả nhào lên che giúp tôi, tôi rất cảm động..... Sau đó tôi nhìn thấy anh ấy chảy nhiều máu như vậy, bất tri bất giác nhắm hai mắt, trong lòng tôi cực kỳ sợ hãi, tôi lúc ấy cũng chỉ có một ý tưởng, nếu như người đàn ông này chết đi, như vậy tôi tình nguyện đi theo anh ấy cùng chết ở trong tai nạn xe này!”

Tang Đồng nhìn Lương Nguyên kiên định nói: “Từ lúc đó trở đi tôi liền hiểu ra, tôi là thật sự không thể rời bỏ Hưởng Ngôn rồi!”

Lương Nguyên lui về phía sau một bước, không thể tin như vậy, đột nhiên kích động tiến lên bắt được bả vai Tang Đồng chất vấn: “Tại sao, tại sao? Em và anh ta mới quen biết bao lâu? Rõ ràng là anh biết em trước, rõ ràng em đã nói..... em đã nói tuyệt đối sẽ không rời khỏi anh! Đồng Đồng, làm sao em có thể.....”

Tang Đồng tỉnh táo nhìn hấn: “Lương Nguyên, tôi đã nói qua, nhưng..... Ban đầu là anh rời khỏi tôi trước!”

Ánh mắt của Lương Nguyên đột nhiên sáng lên, lo lắng nói: “Em nói như vậy có phải hay không vẫn còn trách anh? Em là giận anh mới nói thích anh ta đúng không? Đồng Đồng, năm đó anh cũng là bị bắt buộc bắt đắc dĩ, anh có nỗi khổ tâm..... Anh sợ anh không thể cho em cuộc sống tốt đẹp, không thể cho em hạnh phúc! Đồng Đồng, anh chưa bao giờ có ý tứ chia tay cùng em, ban đầu rời đi em đều chỉ là vì muốn có tương lai tốt hơn, có thể cho em tất cả mọi thứ!”

Tang Đồng lắc đầu một cái, đột nhiên nở nụ cười: “Lương Nguyên, anh sao lại không chịu hiểu chứ? Tôi không tham lam như anh nghĩ vậy, tôi muốn vẫn luôn rất đơn giản, rất lâu về trước tôi đã nói với anh rất nhiều lần, chỉ cần cùng anh ở chung một chỗ, bất luận làm cái gì tôi đều cam tâm tình nguyện.....”

Lương Nguyên cắt ngang lời cô: “Nếu như vậy, tại sao bây giờ em không muốn trở về bên cạnh anh? Đồng Đồng, Lạc Hưởng Ngôn có thể cho em cái gì, anh cũng vậy có thể cho em! Tình cảm của anh đối với em không thua gì anh ta, huống chi chúng ta đã từng vui vẻ như vậy, chúng ta có rất nhiều kỉ niệm để nhớ lại, chúng ta, chúng ta có thể bắt đầu lại từ đầu a!”

“Đủ rồi!” Tang Đồng cong lên khoe miệng, mang theo một tia châm chọc nhàn nhạt: “Lương Nguyên, anh không hiểu như thế nào là yêu một người, anh chỉ là..... Quá yêu bản thân mình! Tôi không phải sủng vật, xua liền đi gọi liền đến, mặc kệ đã từng tốt đẹp, cũng không thể quên đi anh đã đem đến cho tôi quá nhiều đau khổ..... Lương Nguyên, anh là người hủy diệt tất cả tình yêu và ảo tưởng của tôi với anh! Giữa chúng ta không thể nào quay lại, hiện tại, tôi thích chính là anh ấy!”

“Em thích anh ta cái gì?” Lương Nguyên thanh âm trở nên kịch liệt, tràn ngập tức giận chất vấn: “Gia thế bối cảnh của anh ta? Em làm vậy không phải là vì giải thưởng vai nữ chính xuất sắc nhất mà bản mình sao? Em có thể thích anh ta ở điểm nào chứ?”

Tang Đồng không thể tin nhìn chằm chằm hấn: “Trong mắt anh tôi chính là người phụ nữ ái mộ hư vinh như vậy sao?”

Lương Nguyên biết mình nói sai, ảo não bắt lấy cánh tay của cô giải thích: “Thật xin lỗi, anh nhất thời nôn nóng nên nói sai.....”

Tang Đồng suy nghĩ một chút, sáng tỏ gật đầu, cười lạnh nói: “Lời này không giống như là anh có thể nói ra được, là Lương Tiểu Nghệ nói có phải không?”

Lương Nguyên đột nhiên sững sốt, trầm mặc không nói.

Tang Đồng cười trào phúng lên tiếng: “Thật là buồn cười! Anh biết rõ ràng Lương Tiểu Nghệ lừa anh, một lần lại một lần hãm hại tôi, anh lại còn tin tưởng lời cô ta nói!”

Lương Nguyên than thở: “Anh không có.....Anh chỉ là không hiểu, giữa chúng ta tình cảm sâu đậm như vậy, làm sao em có thể đi thích người khác!”

Tang Đồng thật sự bị tức điên: “Tôi làm sao không thể thích người khác? Mỗi lần tôi gặp phải cửa ải khó khăn, giúp tôi đều là Lạc Hưởng Ngôn, tôi xảy ra chuyện ở bên cạnh tôi cũng là anh ấy..... Cùng anh ấy ở chung một chỗ, tôi vĩnh viễn không cần lo lắng anh ấy sẽ vì cái gì mà rời bỏ tôi! Lương Nguyên, chính anh suy nghĩ một chút, anh đã làm gì cho tôi? Anh liên tục không tin tưởng tôi, anh còn yêu cầu tôi chờ anh, anh không khỏi quá coi trọng mình rồi!”

Tang Đồng hất tay của hấn ra, đi hai bước lại dừng lại, nhàn nhạt nói: “Cuối cùng khuyên anh một câu, không cần chờ đợi vô ích, tôi sẽ không quay trở lại, không ai một mực đứng tại chỗ chờ anh!”

Lương Nguyên nhìn bóng lưng Tang Đồng từ từ biến mất, đôi tay nắm lại thật chặt.

Trước kia hấn không biết quý trọng, bỏ lỡ quá nhiều, lại cô phụ một mảng thâm tình của cô.

Nhưng hôm nay, hắn cực kì hối hận, những thứ hắn đã từng xem trọng kia tất cả cũng bị hắn bỏ xuống rồi, về tới đây toàn tâm toàn ý sửa chữa, nhưng tại sao ngay cả một chút cơ hội hắn cũng không có đây?

Hắn cũng chỉ vì thời điểm tuổi trẻ hưng phấn phạm vào lỗi lần đầu, ông trời lại lấy đi trân bảo duy nhất của hắn, ngay cả cơ hội cho hắn sửa sai đều không cho.

Lương Nguyên nhắm lại mắt, đột nhiên đã cảm thấy mũi có chút ê ẩm.

Tang Đồng không có đi thang máy, một hơi chạy lên lầu, tựa vào lối đi an toàn không có bóng người thờ hồng học, không nhận được có hơi chút phiền muộn.

Cuộc sống phức tạp, không thể suy nghĩ nhiều, suy nghĩ sâu xa tức chỉ thêm đau khổ.

Cho nên cô vẫn nên không có tim không có phổi vui vẻ, chỉ nghĩ cho bản thân, chỉ tin những gì bản thân nguyện ý tin tưởng.

Có lúc, thay vì nghĩ ngợi, không bằng ngu ngốc một chút.

Đơn giản như vậy sống tốt, không buồn không lo.

Là Lương Nguyên, chưa bao giờ cho cô hạnh phúc, cũng đem đến cho cô tan nát cõi lòng trước nay chưa từng có.

Buộc cô lần lượt đối mặt với quá khứ chồng chất vết thương, từ đó về sau, cũng đã không thể hành động tùy tiện mơ hồ được nữa rồi.

Nhưng..... Dù sao cũng đã thật lòng đi yêu, đã từng có tình cảm sâu tận xương tủy, nếu muốn buông tay, đau không khác nào khoét xương lấy máu.

Lương Nguyên vĩnh viễn sẽ không hiểu, ba năm trước đây cô bị thương sâu sắc bao nhiêu, nhếch nhác vô cùng chạy trốn chết, là Lạc Hưởng Ngôn dẫn cô về nhà.

Khi đó thật là không còn hy vọng, cho là cả đời này mình cứ như vậy đi xuống, là Lạc Hưởng Ngôn kiên định đem cô kéo lên, đẩy tới dưới ánh mặt trời, dùng tư thái vinh quang cao ngạo, trở về đánh những kẻ xấu bụng ác ý hãm hại mình kia.

Nếu không có Lạc Hưởng Ngôn kiên định đứng ở sau lưng cô ủng hộ, cô sớm đã bị người giẫm vào trong nước bùn, làm sao có ngày hôm nay phong quang vô hạn!

Tang Đồng bình phục tâm tình, từ từ đi trở về phòng bệnh.

Lạc Hưởng Ngôn vừa nhìn thấy cô đi vào, liền từ trong mũi nặng nề hừ một tiếng, mắt mũi không bình thường nằm ở trên giường, liếc mắt nhìn nhìn cô, âm dương quái khí nói: “Anh còn tưởng rằng em đưa hắn ta về tận nhà luôn rồi! Hắn ta có thể tự mình tới liền có thể tự mình đi, em ân cần cái gì nhiệt tình cái gì chứ! Còn cùng người tình cũ nói chuyện lâu như vậy.....”

Tang Đồng vốn là tâm tình còn chút buồn bực đột nhiên liền trở thành hư không, bật cười, đi tới bên giường Lạc Hưởng Ngôn ngồi xuống, vùi đầu vào ngực hắn, nhẹ nhàng ôm hắn nói: “Lạc Đà, chờ phim này quay xong, chúng ta cùng đi ra ngoài du lịch có được hay không? Coi như bổ sung lại trắng mặt năm đó nha.”

Lạc Hưởng Ngôn nhảy bén cảm nhận được có gì không đúng, cái gì cũng không hỏi, sờ sờ tóc của cô dịu dàng nói: “Được, em muốn đi chỗ nào anh đều ở cùng với em!”

* * *

38. Chương 38

Chương 38. Hoạn nạn dễ thấy gian tình

Lạc gia có đội ngũ y bác sĩ giỏi kỹ thuật tốt lại tỉ mỉ chăm sóc, vết thương của Lạc Hưởng Ngôn căn bản là không có cái gì đáng ngại.

Mặc dù cổ bị cố định không thể cử động, nhưng đã không còn đau rát như lúc đầu nữa rồi, hai ngày sau, Lạc Hưởng Ngôn có thể xuống giường tự đi lại rồi.

Tang Đồng thấy yên tâm, liền chạy tới trường quay tiếp tục quay phim.

Lạc Hưởng Ngôn cố ý an bài tài xế Lạc gia lái xe đưa đón cô, bên cạnh còn đi theo một vệ sĩ áo đen cao lớn cường tráng.

Tang Đồng mặc dù không thích có người suốt ngày nhìn cô chăm chăm, nhưng để cho Lạc Hưởng Ngôn an tâm dưỡng bệnh, liền không thể làm gì khác ngoài đồng ý.

Mấy ngày nay tin tức vợ chồng Lạc thị cùng nhau gặp tai nạn xe cộ phải nằm viện đều chiếm cứ các tờ báo lớn, biện pháp an toàn của Lạc gia làm tốt vô cùng, ký giả không có biện pháp vào phòng bệnh phỏng vấn, liền ngồi chờ chễm ở lâu dưới khu nội trú.

Tài xế vô cùng có kinh nghiệm, Tang Đồng bịt kín mặt mình lại, đi theo hần từ cửa chính thuận lợi chạy ra, xe đã sớm chờ ở cửa. Tang Đồng vừa lên xe, liền lập tức khởi động, một đường vòng tới vòng lui, không đến mấy phút, đem nhóm lớn ký giả bỏ lại thật xa.

Cửa trường quay cũng vậy đầy ký giả.

Tang Đồng mang khăn quàng cổ thật dày che hơn nửa gương mặt, nhưng vừa xuống xe, vẫn bị ký giả bao vây chặt chẽ lại.

Tài xế cùng vệ sĩ một trước một sau bảo vệ cô, tách khỏi đám người ùn ùn kéo tới. Tang Đồng quả thật nửa bước khó đi, bên tai là các ký giả ồn ào lộn xộn đặt vấn đề, bắt đắc dĩ, Tang Đồng không thể làm gì khác hơn là dừng bước.

“Xin hỏi Lạc Nhị gia hiện tại thương thế như thế nào?”

“Lạc phu nhân, nghe nói Lạc Nhị gia trong tai nạn xe cộ bị thương ở đầu, đã mất trí nhớ, xin hỏi có phải thật vậy hay không?”

“Nghe nói Lạc Nhị gia trong tai nạn xe cộ bị thương nghiêm trọng, đến nay vẫn hôn mê bất tỉnh, xin hỏi Nhị gia có thể biến thành người sống đời sống thực vật hay không?”

“Lạc phu nhân, lúc ấy tai nạn xe cộ tình huống là như thế nào? Tại sao Lạc Nhị gia bị thương nặng, mà Lạc phu nhân ngài lại bình yên vô sự?”

.....

Tang Đồng nghe thấy lần lượt từng vấn đề một, thật sâu bội phục tài làm to chuyện bát quái của các ký giả.

Những người này trí tưởng tượng, thật là phong phú nha! Mất trí nhớ, người sống đời sống thực vật..... Bọn họ chẳng lẽ không biết những thứ này cũng quá ấu trĩ đi? Kịch bản thiếu muối này mà cũng dùng!

Tang Đồng nhàn nhạt nhìn chung quanh một vòng, ý bảo mọi người im lặng.

“Các vị ký giả bằng hữu, cảm ơn các vị quan tâm, Hưởng Ngôn anh ấy chỉ là bị thương ngoài da một chút, không có nghiêm trọng giống như các vị nói, chờ thêm mấy ngày bổ nẹp cố định là có thể xuất viện!”

Có ký giả tới hỏi: “Lạc phu nhân, tình huống lúc đó là thế như nào? Tại sao xe lại đột nhiên đụng vào lan can?”

Tang Đồng nhú nhú mày: “Lúc ấy tôi vừa mới quay phim xong, cùng Hưởng Ngôn chuẩn bị đi ăn cơm tối, sau đó đột nhiên phanh xe không ăn.....”

Tang Đồng dừng một chút, trong lòng mơ hồ có một tia suy đoán không tốt.

Ký giả tiếp tục hỏi: “Thăng xe không ăn?”

Tang Đồng hồi hồn, khẽ mỉm cười nói: “Bởi vì lúc ấy tình hình rối loạn, tôi lại bị hù sợ, cho nên nhớ không rõ ràng..... Tôi chỉ nhớ đầu đường có xe lao ra, Hưởng Ngôn vì không muốn đụng vào người khác, liền đánh tay lái, đụng phải lan can ven đường!”

Xe rất tốt tại sao đột nhiên phanh xe lại không ăn?

Tang Đồng đột nhiên nhớ đến lần trước ở bãi đỗ xe tình cờ gặp một người đàn ông khả nghi.

Lạc Hưởng Ngôn nhất định là có phát hiện gì, mới có thể lo lắng an toàn của mình như vậy, cố ý an bài tài xế cùng vệ sĩ một tắc cũng không rời theo sát mình.

Ký giả vẫn còn ở đó ồn ào lộn xộn hỏi cho không ngừng, Tang Đồng khước miệng nâng lên, cố làm vẻ vô tội nói: “Các vị bằng hữu, các vị chính là muốn cho tôi bị mắng sao?”

Tang Đồng nhún vai một cái, nghịch ngợm nháy mắt mấy cái nói: “Đừng quên tính tình của Nghiêm đạo diễn a, nếu tôi lại không đi hóa trang chuẩn bị quay phim..... Nghiêm đạo diễn sợ rằng lại phát hỏa nha!”

Nghiêm Dực Toàn xấu tính mọi người đều biết, nghe vậy trong lòng liền thấu hiểu cười rộ lên.

Tang Đồng buông tay ra: “Cho nên nha, kính xin các vị bằng hữu trước bỏ qua cho tôi, chờ Hưởng Ngôn khôi phục, chúng tôi nhất định sẽ ọi người một cái công đạo!”

Các ký giả dù chưa thoải mãn vẫn phải nhường đường, Tang Đồng được hộ vệ hộ tống, lập tức đi vào studio.

Nghiêm Dực Toàn đến xem cô, liền ân cần hỏi: “Thân thể không có vấn đề?”

Tang Đồng cười nói: “Thật xin lỗi làm trễ nãi tiến độ của mọi người, thân thể của tôi không có việc gì, lập tức có thể làm việc!”

Nghiêm Dực Toàn nghe liền không nói gì nữa, để cho cô nhanh một chút chuẩn bị bắt đầu làm việc.

Quay phim đã tiến hành một nửa, nếu không có gì bất ngờ xảy ra trong vòng hai tháng có thể hoàn thành.

Tang Đồng đối với kịch bản nắm chắc càng ngày càng thuần thục, mấy vị diễn viên trong lúc đó phối hợp cũng càng ngày càng ăn ý.

Đặc biệt là Lương Nguyên và Tô Vĩ, kỹ thuật diễn tình xảo không phân cao thấp, hơn nữa hai người đều là diễn viên chuyên nghiệp, không có mấy người sánh bằng, khó được gặp gỡ đối thủ thực lực ngang nhau, nên diễn đến độ tấu hỏa nhập ma rồi, ngay cả người chung quanh quay phim đến thập phần nhập tâm.

Trạng thái tốt, quay phim tới hơn chín giờ tối mới kết thúc công việc.

Tang Đồng tẩy trang vội vã ngồi lên xe, sẵn tiện ở trên đường mua luôn cơm tối, liền trực tiếp đi đến bệnh viện.

Những ngày qua vẫn là Tang Đồng chăm sóc, Lạc Hưởng Ngôn chưa ăn cơm tối, đợi đến bây giờ.

Tang Đồng bày thức ăn xong, khẽ ai oán nói: “Trễ như vậy không đói bụng sao, anh bảo người ta tùy tiện mua cho anh ăn chút gì là được, làm gì cần phải chờ em tối giờ này!”

Lạc Hưởng Ngôn cổ cứng ngắc ăn từng ngụm cơm, buồn buồn nói: “Bảo người khác mua, khó ăn chết đi, anh ăn không vô!”

Lạc Hưởng Ngôn miệng rất kén ăn, có rất ít khách sạn bên ngoài hợp khẩu vị của mình, cho nên hắn mới tự mình học nấu ăn, tình nguyện mỗi ngày tốn hơi sức tự ra tay làm, cũng không tình nguyện uất ức miệng của mình.

Tang Đồng cũng biết, chỉ đành phải âm thầm lên kế hoạch về sau nếu lại trễ như thế nữa, liền nói trước bảo người mang thức ăn cho hắn.

“Đúng rồi, Lạc Đà, anh có phải tra được cái gì hay không?”

Lạc Hưởng Ngôn không rõ đầu đuôi hỏi: “Tra được cái gì?”

Tang Đồng cắn chiếc đũa nói: “Lần này tai nạn xe cộ này không phải ngoài ý muốn chứ?”

Lạc Hưởng Ngôn nhìn sắc mặt cô một chút, không muốn gạt cô, trầm ngâm nói: “Phanh xe bị người động vào.”

Tang Đồng tâm trầm xuống: “Em nhớ được thời điểm lúc đi lấy quần áo cho anh, nhìn thấy một người đàn ông lên lút ở cạnh xe đi lại..... Em lúc ấy cũng không có để ý, hắn nhìn thấy em lại rất kinh hoảng chạy đi!”

Lạc Hưởng Ngôn cau mày hỏi: “Còn nhớ rõ hắn hình dạng trông thế nào không?”

Tang Đồng cẩn thận suy nghĩ một chút, lắc đầu một cái nói: “Hắn đội mũ, mặt che ở hơn phân nửa, em không thấy rõ..... Thật xin lỗi a, không giúp đỡ được cái gì.”

Lạc Hưởng Ngôn cười nói: “Không có việc gì, yên tâm đi, nhiều nhất mất chút thời gian, nhất định có thể tra được!”

Tang Đồng do do dự dự hỏi: “Chuyện này..... Là nhằm vào em sao?”

Không thể trách Tang Đồng hoài nghi, cô trước khi nhận lại công việc, Lạc Hưởng Ngôn vẫn bình an, chưa bao giờ gặp qua hãm hại như vậy. Nhưng từ khi cô diễn Khuynh tần thiên hạ, lúc Lạc Hưởng Ngôn cùng cô đi chung với nhau lại có chuyện ngoài ý muốn.

Lạc Hưởng Ngôn cười nói: “Đoán mò gì thế! Nhiều năm như vậy ở Lạc gia chuyện này còn thiếu sao? Là chuyện trên phương diện làm ăn..... Phải là anh liên lụy em mới đúng!”

Tang Đồng thở dài, không nói gì thêm.

Ăn cơm xong, Tang Đồng thu thập bát đĩa, liền theo thói quen bình thường bưng tới một chậu nước ấm, giúp Lạc Hưởng Ngôn lau rửa trên người.

Tang Đồng vắt sạch khăn lông, cho hắn rửa mặt và tay.

Lạc Hưởng Ngôn mặt hưởng thụ để mặc cho cô hầu hạ.

Tang Đồng cởi nút áo của hắn ra, nhẹ nhàng lau ngực cho hắn.

Lau trên người xong, Tang Đồng đứng lên, bưng chậu nước rời đi.

Lạc Hưởng Ngôn một phát bắt được cổ tay của cô, trầm giọng nói: “Còn chưa có lau xong.....”

Tang Đồng ngẩn người, nhìn mặt hắn kiên trì, không thể làm gì khác hơn là để chậu xuống, vén chăn lên, đem ống quần hắn cuốn lại, sau đó lau chân.

Quần chỉ có thể nâng đến đầu gối, Tang Đồng lau lau bấp chân hỏi: “Lần này xong chưa!”

Lạc Hưởng Ngôn không hài lòng: “Còn gì nữa không?”

Tang Đồng coi như là hiểu, chống nạnh từ trên cao nhìn xuống, nhìn chăm chăm hắn, khinh bỉ nói: “Anh thật đúng là tật xấu không đổi!”

Lạc Nhị gia không đỡ mặt chút nào, chân tay mở lớn nằm ở trên giường, giống đại gia nói: “Bụng no thì nghĩ đến XX dâm, đó là nhân chi thường tình, gia ăn uống no đủ, tự nhiên muốn giải quyết nhu cầu sinh lý thôi!”

Tang Đồng lạnh lùng nhìn hắn, một hồi lâu đột nhiên nhếch miệng cười một tiếng: “Được a, chờ em đổi chậu nước liền giúp anh lau thật tốt!”

Tang Đồng cười lạnh vào phòng vệ sinh bên cạnh ổ chậu nước, vắt khăn lông lạnh ngắt, một phát đặt tại ** địa phương Lạc Hưởng Ngôn đang bộc phát.

Lạc Hưởng Ngôn “Khàn ——” một tiếng run lên, ngồi bật dậy, một mạch kéo tay Tang Đồng ra, cắn răng nghiêng lợi mắng: “Tang Tiểu Đồng, em không có đức a! Gia đây nếu bị em phế, nửa đời sau của em liền làm quả phụ đi!”

Tang Đồng cười lạnh bỏ khăn lông ra, lườm hắn hỏi: “Như thế nào, còn tư thương tư dâm. Muốn rời hả?”

Tang Đồng lãnh diễm cao quý ôm cánh tay, rõ ràng là đáng vẻ nghiêm nghị không thể xâm phạm, nhưng ánh đèn mờ nhạt chiếu vào khóe mắt hơi xéch lên, tự nhiên cảm thấy có một tia mỉa mai hoặc khôn tả.

Lạc Hưởng Ngôn bên trên yết hầu lẫn lộn, nói nhỏ nhỏ: “Hồngбет, em sao lại tự nhiên kích thích, băng hỏa hai đầu đối địch, anh đây khó có thể nhịn nữa rồi!”

Tang Đồng không thể tin nhìn nơi vừa mới bị cô làm lạnh, lại tức thì nóng bừng nghênh ngang nâng đầu lên, không khỏi cảm khái có chút im lặng.

Lạc Hưởng Ngôn không kịp đợi, liền nắm cánh tay cô, kéo về trong lòng mình.

Tang Đồng tay chân luống cuống chống đỡ bản thân, lo lắng chạm vào vết thương của hắn, nằm ở trong ngực hắn buồn bực hỏi: “Nói thật, anh rốt cuộc là rất chưa thỏa mãn dục vọng à?”

Lạc Hưởng Ngôn vừa giả trò, vừa cắn lỗ tai của cô cười nói: “Còn không phải là trách em, cho anh nhịn nhiều năm như vậy.....”

Tang Đồng lóe lên ý tưởng, bật thốt lên hỏi: “Mấy năm này anh cũng không có qua...?”

Lạc Hưởng Ngôn không có chú ý đã nói lộ ra miệng, nhất thời có chút xấu hổ nói: “Không có!”

Tang Đồng cười hắc hắc, không khỏi cảm thấy tâm tình rất tốt, ngẩng đầu hôn môi Lạc Hưởng Ngôn một cái nói: “Một cũng không có?”

Lạc Hưởng Ngôn sa sút tinh thần nói: “Sau khi kết hôn với em liền chưa từng chạm những phụ nữ khác, em hài lòng chưa!”

Tang Đồng gật đầu một cái: “Hài lòng hài lòng.....”

Nói xong đẩy Lạc Hưởng Ngôn ra đứng lên.

Lạc Hưởng Ngôn kéo cô không thả, mắt húng nói: “Hài lòng em còn đi..... Em xem anh kìm nén đến thảm như vậy, em không sợ anh bị lửa đốt chết!”

Tang Đồng cười ha ha: “Yên tâm, em không đi! Ngoan a, em đi khóa cửa lại!”

Tang Đồng rất là vui vẻ khóa cửa lại, trở lại trực tiếp nhảy lên trên giường bệnh Lạc Hưởng Ngôn.

Hai người ở chung một chỗ, mặt đối mặt nằm trên giường nhỏ hẹp, đột nhiên mặt liền đỏ lên.

Lạc Hưởng Ngôn ở trong lòng phỉ nhổ chính mình một lần lại một lần, hắn mười mấy tuổi khai trai tới nay, lúc nào thì ngây thơ như vậy!

Cũng không thể lại đôi mắt to trừng đôi mắt nhỏ như vậy!

Tang Đồng đưa ngón tay ngọc thon dài ra, chọc chọc lồng ngực cứng rắn của hắn, do dự hỏi: “Nếu không..... Trước dùng tay?”

* * *

39. Chương 39

Chương 39. Năm mới phúc lợi thật nhiều

Lạc Hưởng Ngôn trong nháy mắt toàn thân cứng đờ, yên lặng nhưng ở trong lòng lệ rơi đầy mặt.

Đánh khắp nơi trên giường không có đối thủ, lưu luyến bụi hoa hơn mười năm Lạc Nhị gia hôm nay lại bị một đứa trẻ non nớt mới nếm vị đời đùa giỡn sao?

Tang Đồng nhìn hắn không có phản ứng, còn tưởng rằng hắn chấp nhận, ngón tay từ trước ngực của hắn chuyển xuống, mò tới giữa hai chân Lạc Nhị gia.

Tang Đồng mắt hồn sờ sờ, vật mềm nhũn không xương, ở trong tay cô kịch liệt run rẩy đứng lên.

Trước lạ sau quen, làm nhiều lần sẽ..... quen tay?

Tang Đồng lặng lẽ vuốt ve vật thể gì đó rất nhanh đã phản ứng lên, nghĩ thầm đàn ông cấm dục nhiều năm thật là chịu không được nửa điểm trên chóc.

Lạc Hưởng Ngôn tiếng thở dốc dần dần tăng thêm, lòng bàn tay mềm mại mảnh khảnh cách quần áo bệnh nhân mỏng manh, truyền đến cảm giác ấm áp kích thích, cũng ở trong lòng khuấy lên từng trận lửa nóng.

Dần dần không thỏa mãn với loại vỗ về chơi đùa giống như gãi không đúng chỗ ngứa này, Lạc Hưởng Ngôn khàn khàn giọng, khó nhịn nói: “Kéo quần xuống.....”

Tang Đồng đỏ mặt, sợ hấn lộn xộn sẽ ảnh hưởng đến vết thương, khéo léo cởi ra nút buộc ngang hông, nhẹ nhàng kéo quần xuống, lộ ra quần lót tối màu.

Dục vọng hoàn toàn thức dậy ngóc thẳng đầu lên, chống đỡ quần lót

căng phồng. Tang Đồng cảm thấy tò mò thích thú, dùng móng tay nhẹ nhàng cào, Lạc Hưởng Ngôn nhạy cảm cứng lại, lập tức bắt được cái tay quấy rối cô, dùng sức đặt tại phía dưới của mình.

“Nhanh một chút!”

Tang Đồng đột nhiên cảm thấy ngượng ngùng, ngượng ngùng ở hông hấn sờ soạn lung tung, chính là không thể thản nhiên giống như vừa nãy vậy.

Lạc Hưởng Ngôn nhú nhú mày, tay dùng sức nắm cổ tay cô thúc giục.

Tang Đồng nhắm lại mắt, lấy dũng khí, một đường kéo xuống quần lót của Lạc Hưởng Ngôn.

Một cái khổng lồ nóng rực vọt một cái bắn ra ngoài, oai phong hùng dũng khí phách hiên ngang chỉ vào Tang Đồng.

Tang Đồng trợn mắt há hốc mồm, cô còn chưa có cẩn thận quan sát qua vật thể ở dưới này, “Tiểu Lạc Đà” cứ thế vọt vàng không kịp chuẩn bị đối mặt, không khỏi sợ hết hồn.

Nơi đó nổi gân xanh nóng hổi, khuôn bố dữ tợn.

Tang Đồng vẻ mặt đau khổ nhìn về phía Lạc Hưởng Ngôn, biểu tình kia giống như tiểu bạch thỏ chịu kinh sợ, ánh mắt ướt sũng vừa vô tội vừa đáng yêu.

Chỉ là lúc này Lạc Hưởng Ngôn nhìn vẻ mặt Tang Đồng như vậy, trong lòng chỉ có dục vọng độc ác chà đạp, càng muốn đè cô dưới thân hảo hảo khi dễ một phen.

Lạc Hưởng Ngôn nhìn cô nửa ngày cũng không động thủ, không nhịn được vươn tay, vuốt da thịt lộ ra bên ngoài cổ của cô, trên tay dùng chút lực, đem đầu cô đè lại.

Lạc Hưởng Ngôn hung hăng hôn cô, ngậm môi của cô hài hước nói: “Hử? Không muốn động thủ? Vậy thì dùng miệng như thế nào?”

Tang Đồng vọt một cái cả người đều đỏ ửng, vành tai càng đỏ đến rỉ ra máu, màu đỏ kia giống như ở trên phiến ngọc trắng muốt dần dần được nhuộm đỏ, đỏ đến lay động lòng người.

Lạc Hưởng Ngôn nhìn một chút, liền di chuyển đi đến gần ngậm vành tai hồng hồng này.

Tang Đồng nhạy cảm, lỗ tai cảm thấy một trận ấm áp, tiếp theo đó là hơi có điểm kì lạ, đầu lưỡi nhẹ nhàng liếm mát, hà hơi, cảm giác nhột nhột làm cho cô không tự giác rụt cổ một cái.

Bất tri bất giác, Tang Đồng liền cảm thấy lòng bàn tay nóng lên, rũ mắt xuống nhìn mới phát hiện Lạc Hưởng Ngôn không biết từ lúc nào đã nắm tay của cô đặt ngay tại giữa chân của hắn.

Lạc Hưởng Ngôn ngậm vành tai cô, hơi thở nóng rực phun tại bên tai, ngứa một chút, làm cho cô chóng mặt.

“Cử động!”

Tang Đồng phản xạ có điều kiện tay trên dưới hoạt động.

Vạn sự khởi đầu nan, một chi đã làm rồi, Tang Đồng cảm thấy cũng không còn gian nan nữa.

Tay linh hoạt xoa vòng quanh, lại tiếp tục di động từ dưới lên trên.

Tay của cô cùng tay của người khác khác biệt rất lớn, hướng chi, Tang Đồng thuở nhỏ học nhạc khí, ngón tay mảnh khảnh tinh xảo, Lạc Hưởng Ngôn càng thêm kích thích thở dốc không ngừng.

“Dùng sức ần!”

Tang Đồng liền nắm tay thật chặt, vừa dùng sức vuốt ve, vừa thỉnh thoảng dùng đầu ngón tay quét qua đỉnh đầu nhạy cảm.

Lạc Hưởng Ngôn trên trán phủ một lớp mồ hôi, bên thái dương gân xanh đã nổi lên, đè nén dục vọng đang dâng trào, khó nhịn chỉ điểm: “Dùng hai tay..... Đúng, lại dùng thêm chút lực! A —— chính là chỗ đó.....”

Tang Đồng giống như một học trò giỏi, chăm chú học tập, theo chỉ thị của Lạc Hưởng Ngôn, hai tay cùng nhau dùng sức hoạt động.

Bên tai là tiếng Lạc Hưởng Ngôn nặng nề thở dốc, bên dưới là dục vọng nóng rực cứng rắn gợi tình, đưa mắt nhìn ra, là bắp đùi bền chắc có lực, cùng cơ bụng hấp dẫn mê người của Lạc Hưởng Ngôn.

Tang Đồng đột nhiên không bình tĩnh nổi, nội tâm bùng nổ nhìn nơi đó của Lạc Hưởng Ngôn, trong lòng đột nhiên cũng cảm thấy khô nóng.

Lạc Hưởng Ngôn đương nhiên không bỏ qua sắc mặt biến hóa của Tang Đồng, bật cười trầm thấp.

Tang Đồng bị vạch trần loại tâm sự xấu hổ này, ảo não dùng lực ngắt, tức giận nói: “Đàn hoàng một chút, bằng không bẻ gãy ** của anh!”

Lạc Hưởng Ngôn buồn cười, dục vọng thế nhưng lại dâng cao, nhất thời cảm thấy đây là loại tra tấn thật ngọt ngào.

Tang Đồng mười ngón tay linh hoạt cử động, không tự chủ được nhớ lại đêm hôm đó, bị Lạc Hưởng Ngôn bắt soi gương bày ra tư thế mắc cỡ vô cùng, sau đó ngón tay của mình bị buộc tiến vào bên trong mình..... Mà bây giờ, tay cô lại đang nắm chặt vật kia, ra sức đồ dành ** của Lạc Hưởng Ngôn.

Tang Đồng nuốt nước miếng một cái, không khống chế được tâm tư bản thân, một đêm vô cùng dâm mị và kiều diễm kia không ngừng lặn lộn trong đầu, trong lòng lửa cũng càng ngày càng bốc lên cao, trong thân thể giống như có vô số con sâu đang chen chúc bò vào, ngứa ngáy khó chịu trâu chọc thần kinh.

Khát vọng vừa quen thuộc vừa xa lạ theo từ đáy lòng chảy ra, nhanh chóng chảy về khắp toàn thân.

Tang Đồng dừng tay, nhìn Lạc Hưởng Ngôn nằm yên mặt hưởng thụ, cảm thấy có một loại khó chịu, buồn bực hung hăng nắm một cái, bĩu môi oán trách: “Thế nào còn chưa được, mệt chết đi được.....”

Lạc Hưởng Ngôn cười gian trá, đột nhiên đưa tay nắm ngực của cô.

Tang Đồng ‘ai yêu’ một tiếng, mềm nhũn cả người.

Lạc Hưởng Ngôn bóp nhẹ hai cái, tay liền tiến vào từ sau lưng cô, theo thắt lưng mò xuống dưới quần, Tang Đồng mặc quần jean bó sát người, tay chỉ mới tiến vào một nửa liền bị mắc kẹt.

Lạc Hưởng Ngôn cũng không miễn cưỡng, dán tay dưới da thịt nhẵn nhụi mềm mại vuốt ve, cười trêu nói: “Anh xem em không phải là mệt chết đi được, mà là đói khát muốn chết!”

Tang Đồng nhất thời sắc mặt đỏ thẫm, thẹn quá thành giận mạnh tay giày xéo vật cứng rắn trong tay, tức giận mắng: “Còn nói bậy nữa em liền phét anh!”

Lạc Hưởng Ngôn giật mình nhào đến, cố ý thân ngâm một tiếng thật dài, rút tay ra vỗ vỗ cái mông của cô nói: “ Cởi quần ra.....”

Tang Đồng mặt nhăn nhó nhí nhí không muốn, Lạc Hưởng Ngôn dứt khoát tự mình ra tay, nắm một tay liền cởi ra thắt lưng của cô.

Tang Đồng rất nhanh liền bị cởi hết chỉ còn lại cái áo, nhéo hần một cái làm bầm: “ Lạc Đà chết tiệt không biết đã cởi qua bao nhiêu quần áo của phụ nữ, nắm một chỗ cũng không bị ảnh hưởng chút nào!”

Lạc Hưởng Ngôn vừa thông thả ung dung vuốt bắp đùi của cô, vừa kiêu ngạo mà nói khoác: “Ông cha anh chính là tài nghệ tinh xảo, chỉ là thật sự không có cỏi qua nhiều quần áo phụ nữ! Điều là phụ nữ khác cỏi quần áo của anh.....”

Tang Đồng quả quyết bóp hấn máng: “Lưu manh thú không biết xấu hổ lưu!”

Lạc Hưởng Ngôn cười hì hì, ở trên người cô gãi gãi gia tăng tình thú, sờ soạng ngực cô một phen rồi nói: “Tự em lên đi!”

Tang Đồng sưng sốt, nhìn chăm chăm hấn hỏi: “Anh nói cái gì?”

Lạc Hưởng Ngôn vô tội buông tay: “Ngồi lên a, anh hành động bất tiện..... em không phải muốn sao? Không có việc gì, anh dạy cho em!”

Lạc Hưởng Ngôn một tay đỡ hông của cô, một tay khác bỏ ra vật cuối cùng che giấu người cô, vuốt ve bầu ngực mượt mà trắng như tuyết nói: “Tách hai chân ra, sau đó ngồi xuống.....”

Tang Đồng đương nhiên không dễ dàng như vậy, tự nhiên làm không được loại chuyện như vậy, xấu hổ đến sắc mặt đỏ bừng, vẻ mặt liều chết cũng không làm.

Lạc Hưởng Ngôn đành phải giả bộ chống người lên trên nói nói: “Vết thương của anh có bị tóet ra, em đừng có hối hận.....”

Tang Đồng bị làm khó, vội vàng đè lại lồng ngực của hấn, để cho hấn chớ lộn xộn, cắn môi, ủy ủy khuất khuất tách ra chân quỳ gối trên hông Lạc Hưởng Ngôn.

Tang Đồng cho tới bây giờ chưa từng chủ động qua, xấu hổ hận không thể lấy chăn bao chặt chính mình từ đầu đến chân, tới nước này rồi, muốn khoanh tay đứng nhìn, Lạc Hưởng Ngôn cũng sẽ không bỏ qua cho cô.

Tang Đồng ở trên Lạc Hưởng Ngôn nhìn thẳng vào trong ánh mắt hấn, một tay đặt ở trên bụng hấn để ổn định chính mình, một tay run run sờ về phía sau, sờ tới nóng rực kiên đỉnh, liền nắm lên rồi thả người từ từ ngồi xuống.

Nơi đó khít khao ấm áp thẳng kích thích dục vọng bùng nổ, Lạc Hưởng Ngôn da đầu tê dại vui sướng, cắn răng thẳng lưng nhịn xuống dục vọng, chờ Tang Đồng chậm rãi thích ứng.

Dạo đầu không đầy đủ, Tang Đồng ngồi xuống rất khó khăn, chỉ tiến vào được một nửa, thì cảm thấy vừa căng vừa đau, làm như thế nào cũng ngồi không xuống được, khóc không ra nước mắt nhìn tới Lạc Hưởng Ngôn: “Không được, em chịu không nổi.....”

Bộ dáng đáng thương hề hề như vậy, căn bản không cách nào khiến người thương tiếc, ngược lại càng kích thích dục vọng tàn nhẫn của Lạc Hưởng Ngôn.

Lạc Hưởng Ngôn một tay vẫn bận rộn thản nhiên chơi đùa hai khóa mềm mại trước ngực của cô, một tay không nhanh không chậm đi đến nơi hai người kết hợp, quen thuộc trêu chọc điểm mẫn cảm của cô, giúp cô thả lỏng người.

Phía dưới nóng hừng hực, nhưng cũng từ từ tăng thêm một tia tê dại khó nhịn, Tang Đồng còn chưa cảm thấy dễ chịu bao nhiêu, lại cảm thấy ngang hông căng thẳng, Lạc Hưởng Ngôn nắm eo của cô hung hăng đè xuống.

“Đừng ——” Tang Đồng mới vừa hô lên một tiếng, liền đau đến nói không ra lời, hỗn hển thở gấp.

Lần này trực tiếp đánh tới chỗ sâu nhất, vừa đau vừa ngứa, cả người thiếu chút nữa duy trì không được ngã xuống.

Lạc Hưởng Ngôn hưng phấn đến tột đỉnh, động eo thúc giục: “Mau cử động!”

Tang Đồng thở hỗn hển, thoáng thích ứng, liền nghe lời từ từ di động.

Lạc Hưởng Ngôn vươn tay, vừa ở trên người của cô đốt lửa làm loạn, lại không ngừng ở một bên hướng dẫn: “Ừm, mau hơn nữa một chút..... Đừng chỉ trên dưới, sang trái sang phải cũng có thể nhúc nhích! Ngao —— về vòng tròn cũng kích thích! Đúng đúng, kẹp chặt một chút.....”

Tang Đồng nghe nói xong mặt đỏ tới mang tai, vừa bải động vòng eo vừa ở trong lòng cắn răng nghiêng lợi mắng: Lạc Hưởng Ngôn anh xong đời, nếu không phải là vì cứu em anh mới bị thương, lão nương em mới sẽ không như vậy nghe lời anh nói! Chờ anh khỏe lại..... Hừ hừ!

Lạc Hưởng Ngôn thời điểm này đang lúc tinh trùng lên não, nào biết những ngày ‘tốt đẹp’ của mình thật nhanh sẽ đến, không nhận được phối hợp đội lên trên, còn vừa hưng phấn thúc giục: “Mau hơn chút nữa, lại dùng sức ần.....”

Quả nhiên ở bên trên cần có thể lực biến thái.

Tang Đồng vốn đã diễn một ngày mệt chết đi, lại bận rộn với tiểu tử này nửa ngày, hơi sức dần dần cạn sạch, động tác cũng chậm lại.

Lạc Hưởng Ngôn đang cao hứng, nhất thời không hài lòng, ai oán nói: “Thật vô dụng!”

Tang Đồng tức chết, nhấc lên sau đó hung hăng ngồi xuống, bụng dùng sức co rúc lại, thắt thật chặt cái vật đang phần chần trong cơ thể cô.

Lạc Hưởng Ngôn hít một ngụm khí lạnh, thiếu chút nữa cứ như vậy tước vũ khí đầu hàng, tầng tầng lớp lớp thịt mềm mại bao quanh kiên đỉnh của mình, như bị vô số cái miệng nhỏ ngoan ngoãn mút vào, khoái cảm lập tức bộc phát, không nhận được động eo nói: “Mau, mau! Tiếp tục!”

Tang Đồng lạnh lùng khê hừ, nghe vậy cũng không nhúc nhích nói: “Em mệt rồi, không còn hơi sức!”

Lạc Hưởng Ngôn lúc này mới phát hiện ra mình hình như đang bị trêu đùa phát hỏa, bị treo lơ lửng, lòng gấp như có hàng trăm cái móng vuốt đang cào nhẹ, lại còn phải cố nở nụ cười trên mặt nói: “Vậy em động chậm một chút.....”

Tang Đồng cười lạnh: “Nghĩ hay nhỉ, em mệt rồi muốn đi ngủ!”

Nói xong, Tang Đồng nâng lên thân thể từ trên người Lạc Hưởng Ngôn đi xuống.

Lạc Hưởng Ngôn cũng không nhận được nữa, liều mạng mặc kệ cổ của mình đang bị thương, lật người đem Tang Đồng đặt ở dưới thân.

Hung hăng thẳng tiến vào, hài lòng nghe được Tang Đồng phát ra một tiếng ngâm mê người từ sâu trong cổ họng, bèn ra sức nghiền nát.

Tang Đồng nắm thật chặt sống lưng trơn bóng của Lạc Hưởng Ngôn, móng tay ở trên lưng lưu lại vài vết cào, hai chân giống như rắn vòng lên hông Lạc Hưởng Ngôn, run run giống như chạm điện, nức nở cầu xin tha thứ: “Không cần.....”

Lạc Hưởng Ngôn mới mặc kệ cô có muốn hay không, dùng toàn bộ lực đạo cùng tốc độ tiến vào Tang Đồng, di chuyển ra ra vào vào.

Vết thương bắt đầu đau đớn tại nơi bị khâu, chỉ khâu chịu lực thiết chặt vào chặt vết thương, càng thêm bén nhọn đau đớn.

Thế nhưng đau đớn này, chẳng những không có giảm bớt tình thú, ngược lại càng tăng thêm khoái cảm khó tả.

Lạc Hưởng Ngôn động tác càng lúc càng nhanh, cúi đầu hung hăng hôn Tang Đồng, thật sâu bên trong, dục vọng kịch liệt lay động tiết ra.

Hai người từ từ bình phục, Lạc Hưởng Ngôn đè Tang Đồng ở trên người, nơi đó chôn sâu ở trong cơ thể cô cảm thụ dư âm cao triều đi qua, hôn cô một cái như có như không.

Tang Đồng từ trong sự kích tình dần dần hồi phục lại tinh thần, lúc này mới đột nhiên nhớ tới vết thương của Lạc Hưởng Ngôn, lo lắng đẩy bờ vai của hắn nói: “Anh đi ra ngoài, chậm một chút, để em nhìn vết thương của anh.....”

Lạc Hưởng Ngôn lười biếng giật giật eo, thoải mái thở dài: “Không có việc gì, không chết được.....”

Tang Đồng vội vàng cắt ngang lời hắn: “Nói hươu nói vượn cái gì! Mau đi xuống, cho em nhìn xem.....”

Lạc Hưởng Ngôn nhìn cô thật sự nôn nóng, sờ sờ lỗ mũi từ từ lui ra ngoài, sau đó từ trên người cô cẩn thận từng li từng tí lật qua.

Tang Đồng vội vàng ngồi dậy, liền cảm thấy một cổ ẩm áp dọc theo bắp đùi chậm rãi mà chảy xuống.

Lần trước làm đến cuối cùng cô liền hôn mê bất tỉnh, hoàn toàn không biết sau đó Lạc Hưởng Ngôn làm thế nào thu dọn giúp cô, nhìn xuống dưới không nghĩ tới, lập tức đỏ mặt.

Lạc Hưởng Ngôn tự nhiên thấy được, không đứng đắn cười trên nói: “Em kẹp chặt liền không chảy ra ngoài a..... cái này là Nhị gia mưa móc, con cháu Lạc gia nha!”

Tang Đồng xấu hổ không chịu nổi nhéo hấn một cái, sợ lại kích thích đến hấn, vội vàng thuận tay cầm lấy một bộ quần áo che người vội vã nhảy xuống giường chạy vào toilet.

Hoàn hảo đây là phòng bệnh cao cấp, Tang Đồng vội vào tắm, đem chính mình tắm rửa sạch sẽ, lúc ăn mặc chỉnh tề mới ra ngoài.

Tang Đồng ngồi ở bên giường, sờ tới trên cổ hấn, đưa tay lấy bông băng dán xé ra, nhìn kỹ vết thương một chút, phát hiện không có chảy máu, liền thoáng yên tâm.

Lạc Hưởng Ngôn lần này vận động kịch liệt, vết thương nơi đó cũng chảy mồ hôi, Tang Đồng liền đem thuốc lại khử trùng cho hấn lau lại một phen, lần nữa xé ra bông băng dán cho hấn thật tốt.

Tang Đồng chạy đến toilet xả ra nước nóng, lần nữa lau người cho hấn.

Trên giường bệnh bị hai người lẫn lộn rối tinh rối mù, Tang Đồng mặt lạnh đỡ Lạc Hưởng Ngôn dậy, để cho hấn nằm ở trên giường của mình, sau đó nhanh chóng đổi ga giường vỏ chăn, vứt xuống trong phòng rửa tay hủy thi diệt tích.

Lạc Hưởng Ngôn nhìn sắc mặt cô một chút, thành thành thật thật tùy cô định đoạt, không dám nói câu nào.

Đã đêm khuya, Tang Đồng mệt mỏi đau lưng, ngã xuống trên giường mới đổi xong, kéo chăn đắp lên trên đầu, lập tức đi vào giấc ngủ.

* * *

40. Chương 40

Chương 40. Có bỏ ra mới được hồi báo

Ngày thứ hai trời còn chưa sáng, Tang Đồng liền kéo thân thể bủn rủn vô lực chạy tới trường quay.

Đã làm trễ nãi không ít tiến độ của bộ phim, đoạn thời gian này gấp gáp một chút cũng là bình thường. Nếu không phải vì chăm sóc Lạc Hưởng Ngôn, Tang Đồng sẽ cùng mọi người ở lại trường quay luôn rồi, còn có thể tiết kiệm không ít thời gian chạy tới chạy lui.

Tang Đồng đang trong thời điểm bận đến chân không chạm đất, Lạc Nhị gia thì lại tâm thần không yên ghen trong bệnh viện.

Lạnh lùng hậm hực khiến nhân viên không chịu nổi, nếu như Tang Đồng tính khí đại phát, Lạc Hưởng Ngôn có vô số biện pháp để cô thuận theo, Tang Đồng lại cố tình giống như người không có việc gì, mỗi ngày mang bộ dáng giải quyết công việc, mặt lạnh đem hấn cá nước bỏ mặc hoàn toàn. Đừng nói ôm hôn một chút, ngay cả sờ tay nhỏ bé một cái, Lạc Hưởng Ngôn cũng không có gan làm.

Cũng may những ngày đau khổ không còn lâu nữa.

Vài ngày sau, Lạc Hưởng Ngôn đến lúc cắt chỉ.

Tang Đồng buổi sáng không có cảnh diễn, vừa đúng cùng ngày với Lạc Hưởng Ngôn ra viện, Lạc phu nhân cũng cố ý chạy đến bệnh viện, sai phụ tá xuống lầu dưới làm thủ tục, rồi cùng nói chuyện với con trai.

Bác sĩ kiểm tra một lần cuối cùng trong phòng, thuận tiện cắt chỉ cho Lạc Hưởng Ngôn.

Lạc Hưởng Ngôn mắt đảo quanh, ra vẻ đáng thương

g nhìn Tang Đồng, biểu đạt mình sợ hãi đối với đau đớn sắp tới.

Tang Đồng nhiều ngày lạnh nhạt hẳn như vậy, hơn nữa những ngày qua Lạc Hưởng Ngôn biểu hiện ra quả thật là rất an phận đàng hoàng, Tang Đồng cũng không nhẫn tâm được, mặt liền hòa hoãn, ngồi vào bên kia, nắm tay Lạc Hưởng Ngôn an ủi: “Không có việc gì, đừng sợ!”

Lạc Hưởng Ngôn trong lòng hài lòng, nhưng trên mặt vẻ mặt đau khổ lo âu vẫn như cũ hỏi thăm: “Bác sĩ, cắt chỉ có đau không?”

Bác sĩ vừa xé ra băng dán giải phẫu, vừa cười nói: “Không đau, yên tâm đi!”

Dùng i-ốt cho vào miếng bông khử độc, bác sĩ một tay cầm cây kéo một tay cầm cái nhíp, ghé vào trên vết thương quan sát cẩn thận, ở trên vết thương kéo lại kéo, kéo nửa ngày mới dùng sức lấy lên một mối gút, tạp một cái cắt đứt.

Lạc Hưởng Ngôn rên lên một tiếng, toàn thân cứng đờ, nắm tay Tang Đồng không tự chủ được siết chặt.

Tang Đồng nhìn hẩn cau chặt chân mày, trên chóp mũi cũng xuất mồ hôi, không khỏi đau lòng.

“Bác sĩ, không phải nói không đau sao? Tại sao lại khổ sở như thế?”

Bác sĩ im lặng một chút nhìn nhìn cô, nói: “Vốn là không có gì, không đau bao nhiêu, cũng không cần tốn sức như vậy, rất nhanh là có thể cắt chỉ xong..... Nhưng cũng không biết có phải là Lạc tiên sinh những ngày qua không chú ý, mối gút toàn bộ tiến vào trong da thịt, thời điểm cắt chỉ dĩ nhiên là lôi kéo có chút đau.....”

Bác sĩ nhíu nhíu mày, có chút nghi hoặc nói: “Vết thương này là tôi khâu, tôi nhớ là không có khâu chặt như vậy a, làm sao lại đi sâu vào trong thịt được.....”

Tang Đồng vừa nghe, lập tức tối mặt, đồng tình trong lòng trong nháy mắt biến mất sạch sẽ, ngay cả Lạc Hưởng Ngôn cũng không còn ý tứ kêu đau nữa rồi, nắm tay để ở trên môi, nhẹ nhàng vội ho khan một tiếng.

Còn có thể do cái nguyên nhân gì nữa chứ, dĩ nhiên là đêm đó vận động quá kịch liệt, bấp thịch căng thẳng, chỉ khâu toàn bộ ghì vào trong thịt.....

Bác sĩ vẫn còn ở đó vừa thao thao bất tuyệt, vừa không chút nào nương tay cạch cạch cắt chỉ.

Lạc phu nhân ung dung thông thả ngồi ở trên ghế sofa nhỏ, liếc nhìn con trai cùng Tang Đồng hai cái, liền lập tức đoán được đại khái, ánh mắt sáng lên, ưu nhã che miệng, ý vị sâu xa cười cười, hết sức vui vẻ.

Cắt chỉ xong, bác sĩ lại đem i-ốt đổ vào miếng bông xoa xoa, sau đó dán băng dán lên nói: “Tốt lắm, cắt chỉ xong hai ngày sau mới có thể đụng nước, mấy ngày nay tốt nhất không nên quá dùng sức, có thể vận động, nhưng không thể quá kịch liệt! Có vấn đề gì thì tới đây, các người bây giờ có thể xuất viện!”

Lạc Hưởng Ngôn nhìn Tang Đồng một cái, cười nói: “Cám ơn bác sĩ!”

Tang Đồng vốn đã hơi tha thứ cho Lạc Hưởng Ngôn, nhưng cơn tức lại lần nữa quay về, xách túi của mình lên, không thêm quan tâm đến lời nói của hắn, đi đầu ra khỏi bệnh viện.

Lạc Hưởng Ngôn hơi ảo não, sờ sờ lỗ mũi đuổi theo ở phía sau, giống như một con chó to không có tiền đồ vây quanh Tang Đồng lấy lòng.

Lạc phu nhân thở dài đứng lên, vuốt vuốt quần áo không chút nếp nhăn, lẩm bẩm nói: “Thật là con lớn không giữ được.....”

Lạc Hưởng Ngôn đã xuất viện, Tang Đồng không cần toàn tâm quan tâm hắn nữa, liền đặt hết tâm trí vui đầu vào cảnh diễn cuối cùng, hơn nữa không để ý phản đối của Lạc Hưởng Ngôn, kiên quyết ở lại trong trường quay.

Mấy vị chủ đầu tư cũng ở tại bên trong trường quay, vì cảnh diễn cuối cùng liền cố gắng phấn đấu một ngày một đêm. Nghiêm Dực Toàn dáng vẻ càng thêm sa sút, đầu bù tóc rối, chỉ duy có đôi mắt sáng kinh người.

Lạc Hưởng Ngôn rất buồn khổ, mặc dù muốn vác mặt dày sống chết bám lấy Tang Đồng ở tại bên ngoài, cũng không thể không ở trước mặt Lạc phu nhân ai oán thu lại mình, trước hết xử lý đồng công việc đã đọng lại thành núi kia rồi tính.

Lần bận rộn này chính là gần nửa tháng.

Công việc của Lạc Hưởng Ngôn dần dần vào quỹ đạo, khôi phục tiết tấu thường ngày, liền có thể dành ra thời gian qua bồi bà xã, lúc này mới phát hiện ra mình đã rất lâu không có gặp mặt Tang Đồng rồi.

Lạc Hưởng Ngôn nhất thời buồn bã, cảm giác mình giống như là nữ nhân bị bỏ rơi, hoàn toàn thất sủng rồi.

Lạc Hưởng Ngôn không ngồi yên, đem công việc lẻ tẻ phía sau ném cho thuộc hạ, liền lái xe một đường chạy thẳng tới phim trường.

Trang phục của Tang Đồng đã theo kịch tính của câu chuyện mà thay đổi, không còn diễn vai thiếu nữ ngây thơ rục rờ nữa. Mỗi cảnh quay đều là diễn ra trên chiến trường, khung cảnh chiến tranh rộng lớn, hai quân không khí đối chọi khấn trương, người ngoài cũng bị ảnh hưởng.

Tang Đồng mặc y phục tiểu binh lính, mặt bị bôi tro bụi vô cùng nhếch nhác, che hết làn da trắng vốn có trên khuôn mặt, chỉ còn lại một đôi mắt sáng ngời có hồn.

Cảnh này là Tây Tấn cùng Đông Ngụy giằng co, lần lượt là cảnh Cố Khanh Trần thất vọng đối với Lăng Phi Dương, dần dần phát hiện mình đối với Tô Thanh Hòa có tình cảm không giống với trước kia, đối diện với tình cảm ngưỡng mộ từ nhỏ đến lớn dành cho Tam ca, cùng cảm giác không tên từ đối chọi gay gắt đến thông suốt hiểu nhau với Tô Thanh Hòa, Cố Khanh Trần mê mang.

Cố Khanh Trần là hậu nhân duy nhất của đại tướng quân đã qua đời, quân sĩ dưới trướng Cố gia vẫn còn đó, đối với Cố đại tướng quân vẫn mang lòng kính trọng, cho nên có Cố Khanh Trần ở đây, Lăng Phi Dương tương đương với nắm trong tay hai mươi vạn quân tinh nhuệ nhất.

Tô Thanh Hòa lặng lẽ lên về Đông Ngụy, một phen sát phạt, rốt cuộc cũng lên làm Đông Ngụy Vương.

Lăng Phi Dương lên làm thái tử, chuyện đầu tiên khi giành được địa vị, chính là tự mình suất binh đánh lui Đông Ngụy.

Đây là khảo nghiệm triều thần Tây Tấn giao cho hắn, Lăng Phi Dương phải làm tốt một phen mới có thể thu phục được lòng người.

Nhưng Tô Thanh Hòa cũng không phải dễ đối phó, trận chiến này chính là kéo dài hơn một năm.

Cố Khanh Trần ở trong cung bị nhị hoàng tử Tây Tấn bức bách, rốt cuộc sống chết trốn chạy ra khỏi hoàng cung, dưới sự giúp đỡ của bạn hữu Cố đại tướng quân ngày xưa, trốn tới chiến trường.

Bởi vì ngẫu nhiên, Cố Khanh Trần trà trộn vào quân doanh Đông Ngụy, lại gặp gỡ Tô Thanh Hòa ngự giá thân chinh, vì đánh cắp tin tình báo, Cố Khanh Trần liền hóa trang thành một tên lính quen ở lại binh doanh, mỗi ngày len lén truyền tin tức cho Lăng Phi Dương.

Hôm nay nhờ sự giúp đỡ của Cố Khanh Trần, Lăng Phi Dương đại quân toàn thắng, Tô Thanh Hòa bị thương được hộ vệ đưa trốn vào trong núi.

Sau trận chiến này, đoán chừng Đông Ngụy muốn khôi phục sĩ khí cũng không dễ dàng như vậy, nhất định sẽ lui quân giữ sức củng cố lực lượng. Cố Khanh Trần có thể thành công trốn đi, thừa dịp hỗn loạn trở lại quân doanh Tây Tấn. Nhưng khi nhìn đến Tô Thanh Hòa trúng tên lại bị thương ở chân, không khỏi lo lắng bám theo một đoạn đường.

Cảnh này chính là Tô Thanh Hòa mất máu quá nhiều té xỉu trên ngựa, Cố Khanh Trần cứu hắn, hai người núp ở trong sơn động.....

Lạc Hưởng Ngôn nhìn đến giữa sườn núi, liền nhìn thấy bà xã mình ngày nhớ đêm mogn, đang dịu dàng tỉ mỉ băng bó vết thương cho Tô Vĩ, Tô Vĩ thân trên để trần, tựa vào trên người Tang Đồng.

Lạc Hưởng Ngôn nhất thời không biết có cảm giác gì, chính mình bị thương cũng chưa từng thấy qua Tang Đồng dịu dàng săn sóc quan tâm như vậy a!

Tang Đồng hoàn toàn không phát hiện Lạc Hưởng Ngôn lúc này ánh mắt giống như bất kể thông dân, đang hoàn toàn đắm chìm trong câu chuyện.

Tô Vĩ không hổ là thiên vương siêu sao, liên tục vài lần đoạt ảnh đế, kỹ thuật diễn rất tốt khiến Tang Đồng sợ hãi than thầm.

Hơn nữa Tô Vĩ luôn là có thể chuẩn xác bắt được đặc điểm của vai diễn, hần tạo ình vai diễn độc đáo riêng. Có lúc bạn cho rằng hần sẽ diễn như vậy, hần lại cố tình đổi sang cách thức biểu hiện khác, nhưng bạn lại có cảm giác phương pháp của hần, càng có thể diễn giải ra nội tâm giãy giụa của nhân vật.

Tô Vĩ trên mặt cũng không có bao nhiêu tình cảm, trong ánh mắt là hiểu rất rõ hành động việc làm của Cố Khanh Trần, có oán hận, không cam lòng, nhưng cũng có một tia ôn nhu cùng yêu thương không dễ dàng phát giác.

Tô Thanh Hòa yêu Cố Khanh Trần sao?

Hần trước sau như một duy trì mặt nạ giả dối dịu dàng, sao có thể có tình cảm được chứ?

Tô Thanh Hòa vẫn hạ mí mắt nhìn Cố Khanh Trần tay chân rối loạn, nhìn nàng rửa sạch vết thương ình, khoe miệng thủy chung treo một nụ cười vạn năm không đổi ôn hòa xa cách.

Nhưng đột nhiên, Tô Thanh Hòa trong nháy mắt Cố Khanh Trần bằng bó kỹ lưỡng, ngẩng đầu lên, từ từ nhìn nàng một cái.

Cái nhìn kia kinh ngạc như thế, mọi người trong trường quay đột nhiên không hện mà cùng nín thở tập trung nhìn chăm chăm vào bọn họ.

Ánh mắt của Tô Thanh Hòa đen nhánh thâm u, đáy mắt bình tĩnh như nước, ẩn chứa bao nhiêu tình cảm cuộn trào kìm nén, một nháy kia, chỉ một cái liếc mắt, liền không ai còn có thể hoài nghi tình cảm của hần.....

Nghiêm Dực Toàn hưng phấn hơi thở kích động, chăm chú nhìn ống kính.

Tô Thanh Hòa dựa vào trên tường, bình tĩnh như không hỏi: “Tại sao không đi?”

Cố Khanh Trần không trả lời, ôm lấy đầu gối ngồi đối diện hần, nghiêng đầu nhìn ngoài động, như là nhìn về phía tương lai xa xôi, ánh mắt mê mang xa xa.

Cố Khanh Trần từ từ trả lời: “Ta từ lần đầu tiên nhìn thấy Tam ca, ta liền tin chắc mình sẽ cùng hần sống vai tạo nên một thời thịnh thế..... Đây là giấc mộng của hần, ta vẫn cho là đây cũng là cái ta trọn đời theo đuổi. Hiện tại ta mới hiểu được, ta hi vọng thiên hạ thái bình, không còn có chiến tranh, đây là tín ngưỡng không cách nào thay đổi, nhưng vĩnh viễn ở cùng một chỗ với Tam ca, cũng không nhất định phải là ta.”

Cố Khanh Trần thu hồi tầm mắt, nhìn chăm chăm mặt đất lảm bảm nói: “Nếu thật có kiếp sau, ta không bao giờ vào cung tường hầu phủ nữa..... Ta nguyện đời đời kiếp kiếp làm một người bình thường trong chúng sinh. Dù là cả đời nghèo khó kham khổ lưu lạc chân trời, chỉ cần có thể yêu hận ca khóc chỉ cần có thể làm điều mình muốn là được.....”

Lạc Hưởng Ngôn đột nhiên cảm thấy tim đập lợi hại.

Giờ khắc này, trước ống kính hình ảnh của Tang Đồng nhếch nhác, trên mặt tất cả đều là bụi bậm, nhưng không cách nào ngăn cản ánh sáng rực rỡ thâm tình, tao nhã vô song, cứ như thế mãnh liệt hấp dẫn hần.

Lạc Hưởng Ngôn chợt hiểu ra, tại sao nhiều người ái mộ Tang Đồng lâu như vậy, còn đối với cô nhớ mãi không quên.

“Cắt ——.”

Nghiêm Dực Toàn kích động nhảy dựng lên, xoa xoa tay liên tục nói: “Tốt, tốt, tốt vô cùng! Tang Đồng Tô Vĩ, cảnh này diễn tốt vô cùng! Đặc biệt là Tang Đồng, lời thoại ở giữa nắm bắt không tệ.....”

Tang Đồng được Nghiêm Dực Toàn tán thưởng cũng là lần đầu tiên, không uống phí mấy ngày nay cô ngày đêm luôn nghiên cứu kịch bản, vui mừng vỗ vỗ Tô Vĩ ở bên cạnh, kích động nói: “Vĩ ca, cảm ơn anh!”

Tô Vĩ khó khăn giật giật khóe miệng.

Tang Đồng rất rõ ràng, mình có thể phát huy tốt nhất như thế này không thể không kể đến công của Tô Vĩ, nếu không phải kỹ thuật diễn của Tô Vĩ dẫn dắt cô, cô không thể nào bộc phát ra như vậy, đem tâm lý nhân vật bộc lộ ra một cách đặc sắc như vậy.

Tô Vĩ tinh mắt nhìn thấy Lạc Hưởng Ngôn, cảm liền hướng hấn gật đầu một cái nói: “Này, con chó trung thành của nhà em nghe mùi tìm tới kìa!”

Tang Đồng vừa quay đầu lại, đã nhìn thấy Lạc Hưởng Ngôn.

Nửa tháng không thấy, Tang Đồng đã sớm quên mất chuyện lúc trước, vui mừng chạy đến trước mặt hấn hỏi: “Sao anh lại tới đây?”

Lạc Hưởng Ngôn mới vừa nhìn thấy cô “Vuốt ve” bả vai trần của Tô Vĩ, trong lòng chua lè, vào lúc này nghe cô nói như vậy, lập tức uất ức chỉ trích nói: “Lời này của em có ý gì a, cứ như không muốn trông thấy anh vậy?”

Tang Đồng tâm tình không tệ, cũng không để ý hấn lòng dạ hẹp hòi, cười híp mắt lôi kéo hấn nói: “Lạc Đà, nếu như không có chuyện ngoài ý muốn, còn có hai tuần lễ nữa bộ phim sẽ quay xong!”

Lạc Hưởng Ngôn nghe vậy quả nhiên vui mừng trở lại: “Vậy là em có thể rảnh rồi rồi phải không?”

Tang Đồng lắc đầu một cái: “Không được ah..., sau đó còn phải tham gia hoạt động tuyên truyền, nhưng cũng sẽ không bận rộn giống như bây giờ nữa rồi..... Anh sắp xếp công việc như thế nào rồi? Chờ em rảnh rồi vừa đúng dịp xuân về hoa nở, chúng ta cùng đi ra ngoài du lịch.....”

Lạc Hưởng Ngôn khoác vai của cô ngồi xuống ghế nghỉ ngơi: “Yên tâm, có mẹ anh trấn giữ, Lạc thị ít đi anh vẫn làm việc như cũ!”

Tang Đồng nhìn hấn một cái giễu cợt: “Quả nhiên là Nhị Thế Tổ vô dụng, ở Lạc thị một chút địa vị cũng không có!”

Lạc Hưởng Ngôn một bụng tức giận, hung hăng muốn đến dạy dỗ cô lại.

Tang Đồng vội vàng tránh sang một bên: “Được rồi chớ làm loạn, nếu không em lại phải hóa trang lại làm phiên thờ trang điểm.....”

Lạc Hưởng Ngôn nhìn thời gian hỏi: “Em còn bao lâu mới kết thúc công việc, chúng ta cùng đi ăn cơm tối?”

Tang Đồng khuôn mặt sầu khổ trả lời: “Sợ rằng không được, mấy ngày nay đều là diễn tới nửa đêm, mỗi ngày chỉ có thể ngủ bốn giờ.....”

Lạc Hưởng Ngôn đau lòng nói: “Vậy cũng không thể không ăn cơm a!”

Tang Đồng chỉ chỉ bên cạnh trên xe nhỏ có một đồng mỳ ăn liền đồ hộp các loại nói: “Ăn cái kia a, nhanh gọn lẹ!”

Lạc Hưởng Ngôn vừa thấy liền đen mặt.

Tang Đồng cười trấn an hấn: “Em không sao, tất cả mọi người đều như vậy, chịu đựng qua mấy ngày là tốt rồi!”

Nếu là lúc trước, Lạc Hưởng Ngôn khẳng định nghĩ hết biện pháp thuyết phục cô không cần quay phim nữa, về sau nên cách xa giới nghệ sĩ cực khổ, an tâm để hấn nuôi là tốt rồi. Nhưng vừa mới xem một màn diễn xuất khi này đã làm cho hấn chấn động quá lớn, cho tới bây giờ hấn hoàn toàn không nói ra được lý do để phản đối nữa.

Lạc Hưởng Ngôn bất đắc dĩ nắm lấy tay cô nói: “Anh đêm nay ở lại, chuẩn bị đồ ăn khuya chờ em cùng nhau ăn.”

Tang Đồng do dự một chút, miễn cưỡng gật đầu một cái nói: “Được rồi, chỉ là trường quay điều kiện cũng không tốt, anh cũng không thể kén cá chọn canh, ghét bỏ điều kiện kém!”

Lạc Hưởng Ngôn hừ lạnh một tiếng: “Mọi người đều ở được, anh làm sao lại không thể?”

Tang Đồng còn muốn nói nữa cái gì, nhưng đã nghe thấy Nghiêm Dực Toàn lên tiếng gọi tất cả mọi người.

Tang Đồng đồng ý một tiếng, vội vã giao phó: “Cái này là chìa khóa căn phòng ở chỗ tiểu Trần đó, một lát trời tối liền rất lạnh, anh trở về phòng chờ em đi, bảo tiểu Trần dẫn anh đi qua!”

Lạc Hưởng Ngôn nhìn bóng lưng Tang Đồng nhanh chóng chạy đi, tâm tình cực kỳ phức tạp.

Chỉ là vài ngày không gặp, Tang Đồng liền gầy đi rất nhiều, cảm trở nên nhọn hắc, nếu không phải trạng thái tinh thần thật sự rất tốt, hẳn sợ rằng sẽ không dễ dàng để mặc cho cô như vậy.

Thế nhưng nhìn tinh thần sáng láng của Tang Đồng, đã thật lâu hẳn không có nhìn thấy rồi.

* * *

41. Chương 41

Chương 41. Nguy hiểm ẩn núp trong bóng tối

Tang Đồng vẫn diễn tới nửa đêm hơn mười một giờ mới kết thúc công việc.

Mấy ngày nay quay phim dã ngoại hết sức khổ cực, không chỉ phải té tới té lui, còn phải công Tô Vĩ đi lên một đoạn đường núi.

Cho dù Tô Vĩ vóc người khá hơn nữa, cũng là người đàn ông trưởng thành cao 1m8, Tang Đồng bị hấn dè một cái, thiếu chút nữa đã nằm rạp trên mặt đất rồi.

Nghiêm Dực Toàn kêu một tiếng kết thúc công việc, Tang Đồng lập tức cảm thấy chân mềm nhũn, cũng không quản trên đất có bẩn hay không, đặt mông ngồi trên mặt đất.

Chữ Tự Thần vừa đứng lúc đi qua, còn tưởng rằng cô đã xảy ra chuyện gì, ngồi chồm hổm xuống ân cần hỏi: “Không có sao chứ?”

Tang Đồng suy yếu khoát tay áo, không còn hơi sức nói: “Tôi không sao, cho tôi lấy hơi.....”

Chữ Tự Thần được Hàn Tả Tả phân phó, phải chăm sóc Tang Đồng nhiều một chút, liền dìu cánh tay của cô kéo cô lên.

Tang Đồng đã sớm đuổi phụ tá tiểu Trần đi nghỉ ngơi rồi, vào lúc này muốn uống miếng nước cũng phải tự mình động thủ.

Tang Đồng được Chữ Tự Thần dìu đến trên ghế ngồi xuống, lại rót chén nước uống..., mới bớt đau một chút, cười nói cảm ơn: “Làm phiền anh, anh đi về nghỉ ngơi đi, tôi lập tức cũng trở về phòng!”

Tổ làm phim cũng ở tại chỗ này, cho dù là giữa sườn núi cũng không có gì nguy hiểm. Chữ Tự Thần gật đầu một cái dặn dò: “Vậy cô hãy cẩn thận một chút.”

Tang Đồng nghỉ ngơi một lát, nhớ tới trong phòng còn Lạc Hưởng Ngôn đang chờ, lập tức đứng lên đi trở về phòng.

Đã trễ thế này, cũng sắp mười hai giờ rồi, đoán chừng Lạc Hưởng Ngôn đã ngủ mất rồi.

Tang Đồng đến gần vừa nhìn, phát hiện mình đèn trong phòng vẫn còn sáng, tâm tình đột nhiên khá hơn nhiều.

Đẩy cửa ra, đã nhìn thấy Lạc Hưởng Ngôn nửa nằm tựa vào đầu giường, đang chán đến chết lật tạp chí.

Lạc Hưởng Ngôn nghe được tiếng động ở cửa, lập tức bỏ tạp chí trong tay ra, ngồi dậy oán trách nói: “Thế nào trễ như vậy mới trở về? Nghiêm Đạo có nhân tính hay không hả, đẩy nhanh tiến độ cũng không thể liều mạng như thế.....”

Vừa nói, Lạc Hưởng Ngôn vừa dọn dẹp cái bàn: “Em nhanh đi tắm một cái rồi thay quần áo, anh kêu người đưa đồ ăn khuya tới, vẫn đang giữ ấm!”

Tang Đồng trên người tất cả đều là bụi bặm lẫn trên đất, cười cười đi vào phòng tắm, tắm qua loa đơn giản liền vội ra ngoài, Lạc Hưởng Ngôn đã bày xong bát đĩa.

Tất cả đều là món tốt cho tiêu hóa lại có dinh dưỡng, Tang Đồng những ngày này đều chưa có bữa ăn nào ra hồn, cơm tối cũng chỉ là cơm hộp với thức ăn nhanh, vào lúc này nghĩ thấy được mùi thơm bụng lập tức thâm thì kêu lên.

Trong phòng nhỏ rất đơn sơ, ngay cả một cái ghế dư ra cũng không có.

Tang Đồng dứt khoát ngồi xếp bằng ở trên giường, cầm lên chiếc đĩa liền ăn ngấu nghiến.

Lạc Hưởng Ngôn đau lòng, vừa giúp cô múc chén canh vừa nói: “Ăn từ từ, coi chừng nghẹn..... Này này, em vài ngày qua ăn cái gì hử? Ăn ít một chút, chớ ăn quá no bụng, một lúc sẽ ngủ rồi, em ăn nhiều như vậy lát nữa lại không tiêu hóa được.....”

Quả thật không thể ăn quá no bụng, nếu không ngày mai lại bao tử đau nữa.

Tang Đồng cắn chiếc đĩa, vẫn chưa thỏa mãn nhìn mỹ vị còn dư lại, mắt lưu luyến nói: “Giữ lại ngày mai em ăn tiếp.....”

Lạc Hưởng Ngôn vừa đau lòng vừa buồn cười, dọn dẹp bát đĩa nói: “Tốt lắm tốt lắm, anh ngày mai sẽ mua cho em đồ ăn còn ngon hơn nữa!”

Tang Đồng lúc này mới thu hồi tầm mắt, ngồi ở trên giường đem tóc lau khô.

Lạc Hưởng Ngôn đơn giản thu thập xong, ngồi ở bên giường hỏi: “Có mệt hay không, anh xem em cả người đều gầy đi một vòng lớn..... Vốn là trắng trắng nõn nõn còn dễ xem một chút, thế nào lại gầy như vậy, chắc, ngực cũng bằng phẳng rồi.....”

Tang Đồng tức giận cầm khăn lông quất hần vài cái, sờ sờ mái tóc đã khô hần, từ từ nằm xuống giường.

Lạc Hưởng Ngôn tự nhiên thấy được tư thế ngủ không được tự nhiên của cô, cau mày hỏi: “Sao vậy?”

Tang Đồng vui mặt ở trong gối, buồn buồn nói: “Mấy ngày nay vừa cưỡi ngựa khắp núi vừa chạy tới chạy lui, lưng đau.....”

Lạc Hưởng Ngôn vội vàng lại gần, vén lên quần áo của cô nói: “Để anh xem một chút.....”

Phần lưng trắng nõn trần truồng, có một vết sưng đỏ, từ vai trái xéo xuống dưới. Ngang hông còn có một mảng lớn máu ứ đọng, trên vai phải cũng có một phần nhỏ tím bầm.

Đau đến kinh hoàng xẹt qua đáy mắt, Lạc Hưởng Ngôn trong cơn giận dữ hỏi: “Đây là chuyện gì xảy ra?”

Tang Đồng không thấy được phía sau, không biết phần lưng mình nhìn có bao nhiêu thê thảm, chỉ là mấy ngày nay đau nhức cũng không dám nằm ngang, cũng có thể đoán được đại khái bị thương không nhẹ.

Tang Đồng nghiêng đầu vỗ vỗ cánh tay của hần nói: “Không có việc gì, thời điểm quay phim không cẩn thận bị nhánh cây quệt trúng.....”

Ngày hôm trước có một cảnh quay cần Tang Đồng từ trên cây nhảy xuống, mặc dù đã lót một tầng đệm thật dày, nhưng mà tại thời điểm rơi xuống, Tang Đồng không chú ý, bị nhánh cây chia ra ngoài quệt bọ thương. Lúc ấy đau rất vô cùng, nhưng cũng may y phục mặc không ít, cũng không thấy chảy máu, Tang Đồng cũng không để ý, tiếp tục quay phim.

Không nghĩ tới bây giờ để cho Lạc Hưởng Ngôn thấy được.

Lạc Hưởng Ngôn hiển nhiên không hài lòng với việc cô qua loa như vậy, đề trên phần eo máu ứ đọng của cô, quả nhiên nghe thấy Tang Đồng đau đến oa oa kêu to.

Lạc Hưởng Ngôn chân mày nhíu chặt vào nhau, ấn cô để cho cô nằm yên đừng động, đau lòng hỏi: “Có còn thuốc không, anh giúp em bôi một chút?”

Tang Đồng thở gấp vươn tay, chỉ chỉ vào trong góc nói: “Tại đó trong bao nhỏ.”

Lạc Hưởng Ngôn nghiêm mặt đổ thuốc ra, lấy một chút trong lòng bàn tay, sau đó chà xát, cảm thấy nóng lên rồi, chợt đặt tại chỗ máu ứ đọng của Tang Đồng, dùng sức xoa nhẹ.

Tang Đồng :Ngao ——” một tiếng, đau đến nước mắt thiếu chút nữa chảy ra ngoài, đầm giường kêu to: “Nhẹ một chút nhẹ một chút.....”

Lạc Hưởng Ngôn xuống tay không chút lưu tình, lạnh lùng nói: “Không đem máu bầm xoa tan ra, để cho thuốc thấm vào vết thương, có ích lợi gì? Kiên nhẫn một chút!”

Lạc Hưởng Ngôn mặc dù không có học qua xoa bóp, nhưng hẳn đã được xoa bóp nhiều lần, thủ pháp không tồi, trong chốc lát, Tang Đồng cũng cảm giác được chỗ vốn chưa xốt đau đớn đã bắt đầu nóng lên, thư thái rất nhiều.

Lạc Hưởng Ngôn lại lấy ra thuốc trị thương trong túi xách, bôi ở chỗ bị nhánh cây quệt làm bị thương.

Tang Đồng nước mắt lưng tròng nhìn tới trước hân: “Xong chưa?”

Lạc Hưởng Ngôn liếc cô một cái hỏi: “Có tinh dầu không?”

“Phía trên cùng trong ngăn kéo.”

Lạc Hưởng Ngôn mở ngăn kéo lấy ra tinh dầu, sau đó bắt đầu giúp Tang Đồng xoa bóp toàn thân.

Sức lực vừa phải, đau đớn trên lưng và vai từ từ giảm bớt, bắp thịt chưa xốt cũng lập tức tiêu tán.

Tang Đồng nằm lỳ ở trên giường, thoải mái râm rì.

“Đúng, chính là chỗ đó..... Ừ, rất thoải mái, a! Lại dùng thêm chút sức, dùng sức.....”

Mấy diễn viên khác ở phòng gần đó.

Lương Nguyên sau khi thu thập xong, nhớ tới ban ngày tư thế Tang Đồng không được tự nhiên, lập tức tìm rượu thuốc đưa qua cho Tang Đồng.

Vừa đi đến cửa phòng, liền nghe thấy trong phòng truyền ra thanh âm mập mờ, tay Lương Nguyên nâng giũa không trung cứng đờ, cũng không gõ nổi nữa.

Bên trong nhà, Lạc Hưởng Ngôn đổ rất nhiều tinh dầu ở trên lưng của Tang Đồng, dùng bàn tay vỗ, phát ra vang dội “Ba ba”, nghe vào trong tai Lương Nguyên ở ngoài cửa, chói tai biết bao nhiêu.

Tang Đồng thoải mái cảm khái: “Ề hèm, đó —— tiếp tục, a —— nơi đó nhẹ một chút, a, đau, không cần.....”

Lương Nguyên cũng không chịu được nữa, nắm thật chặt bình thuốc trong tay, lảo đảo xoay người, giống như chạy trốn chạy về căn phòng của mình.

Đẩy cửa ra, phát hiện Lương Tiểu Nghệ đang đợi hân, Lương Nguyên lúc này buồn bã tới cực điểm, căn bản không có ý định ứng phó Lương Tiểu Nghệ.

Lương Tiểu Nghệ nhìn sắc mặt của hân một chút, ân cần hỏi: “Ca, anh có phải rất mệt hay không?”

Lương Nguyên lắc đầu một cái, hỏi: “Làm sao em còn không đi nghỉ ngơi?”

Lương Tiểu Nghệ quan sát hân một phen, tinh mắt nhìn thấy rượu thuốc trong tay Lương Nguyên, nhất thời hiểu ra Lương Nguyên mới vừa đi nơi nào.

Lương Tiểu Nghệ đề xuống không vui trong lòng, cười nói: “Em mang cho anh ly sữa bò, có thể trợ giúp cho giấc ngủ.”

Lương Nguyên chán nản nằm ở trên giường, vô lực nói: “Để chỗ đó đi, anh một lát nữa uống..... Tiểu Nghê, anh một mỗi, em trước đi nghỉ ngơi đi.....”

Lương Tiểu Nghê không yên lòng, ngồi ở bên cạnh hắn nói: “Ca, đã xảy ra chuyện gì? Có phải hay không..... đưa rượu thuốc cho Tang tỷ tỷ, cô ấy không cần?”

Lương Nguyên giật giật khóe miệng, cười đến hết sức khó khăn: “Không phải..... Được rồi, Tiểu Nghê, chớ suy nghĩ lung tung nữa! Anh thật sự vô cùng mệt mỗi, muốn ở một mình một lát, em trước đi ra ngoài đi!”

Muốn nói như thế nào đây? Nói mình rốt cuộc đã tin tưởng Tang Đồng thật sự thuộc về người khác ư?

Lương Nguyên vào giờ phút này, mới chính thức cảm thấy nản lòng thoái chí.

Lương Tiểu Nghê đau lòng mà nhìn hắn một cái, không thể làm gì khác hơn là rời đi, khe đóng cửa.

Mặc dù mùa xuân đã tới, nhưng ban đêm vẫn như cũ rất lạnh, gió xuân se lạnh chạm mặt nhào tới, cũng không sánh được với lạnh lẽo trong lòng Lương Tiểu Nghê.

Mặc dù nói không biết tình huống cụ thể rốt cuộc như thế nào, nhưng mỗi lần anh hai đau lòng nhất định là cùng Tang Đồng có liên quan.

Lương Tiểu Nghê từ từ đi trở về căn phòng của mình, trong lòng khổ sở một hồi tiếp một hồi.

Tại sao lại có người ngoài xen vào thế giới của bọn họ?

Trước khi gặp Tang Đồng, cô ta và anh hai vẫn sống nương tựa lẫn nhau, mặc dù cuộc sống gian khổ, nhưng giữa hai người không có hiềm khích.

Nếu không phải Tang Đồng, anh hai làm sao sẽ đau lòng như vậy? Nếu không có Tang Đồng..... Bọn họ một ngày nào đó sẽ đi đến một nơi!

Lương Tiểu Nghê quả thật hận tới cực điểm, Lương Nguyên càng khổ sở, cô ta thì càng không cách nào không chế oán hận đối với Tang Đồng.

Tang Đồng không biết lúc nào đã ngủ thiếp đi, buổi tối được Lạc Hưởng Ngôn xoa bóp vô cùng thoải mái, bất tri bất giác liền tiến vào mộng đẹp.

Tỉnh dậy, trời còn chưa sáng, Tang Đồng lặng lẽ rời giường, rón rén rửa mặt, chỉ sợ đánh thức Lạc Hưởng Ngôn.

Vừa ra khỏi cửa liền gặp Tô Vĩ.

Tô đại thiên vương cặp mắt mơ màng, hiển nhiên là bộ dáng thiếu ngủ, nhìn thấy Tang Đồng, mặt không thay đổi nói: “Tiểu sư muội, em thực trâu bò!”

Tang Đồng không rõ chân tướng.

Tô Vĩ giống như một du hồn lướt qua bên người cô, sâu kín nói: “Một mỗi thành ra như vậy buổi tối còn kịch liệt như thế, tuổi trẻ không có giới hạn ah....!”

Tang Đồng ngẩn người, không hiểu có ý gì, bĩu môi, cho rằng Tô Vĩ còn chưa tỉnh ngủ.

Hóa trang xong ra ngoài, liền nhìn thấy Lương Nguyên mang theo cặp mắt quầng thâm trầm trọng, mặt mũi tiêu tụy, đang cố sức xách đạo cụ.

Nhìn xem sắc mặt Lương Nguyên giống như cả đêm không ngủ, một mảnh thâm đạm, ngẩng đầu thấy Tang Đồng đi tới, lặng lẽ nhìn cô, ánh mắt buồn bã ưu thương.

Tang Đồng buồn bực, hôm nay thế nào tất cả mọi người đều không bình thường như vậy.

Đang nói thầm, Nghiêm Dực Toàn bọc áo khoác ngoài thật dày đi qua, vỗ vỗ Tang Đồng nói: “Chuẩn bị một chút diễn xuất!”

Trước tiên quay tiếp vài cảnh, mãi cho đến khi sắc trời sáng choang Nghiêm Dực Toàn mới thả cho bọn họ đi ăn điểm tâm.

Trường quay ồn ào đã sớm đánh thức Lạc Hưởng Ngôn, thấy Tang Đồng cuối cùng cũng được nghỉ ngơi, vội vàng kêu cô tới dùng cơm.

Lạc Hưởng Ngôn giúp cô mở ra hộp giữ ấm, đưa cho cô cái muỗng, vội vã đứng lên nói: “Em nhớ ăn hết cháo, anh đi trước!”

Tang Đồng vội vàng nuốt sủi cỏ hấp trong miệng xuống, hỏi: “Anh không ăn sao?”

Lạc Hưởng Ngôn nhìn đồng hồ nói: “Không còn kịp rồi, anh trước buổi trưa có một hội nghị phải có mặt..... Buổi trưa anh rút ra chút thời gian lại tới đưa cơm cho em!”

Nói xong Lạc Hưởng Ngôn cũng nhanh chóng rời đi.

Tang Đồng cao giọng hô: “Nếu công việc bận rộn buổi trưa cũng đừng tới nữa!”

Tang Đồng buồn bực chọc chọc khuấy cháo, đột nhiên đã cảm thấy không muốn thêm ăn như mới vừa rồi nữa.

Đang hợp một ngụm cháo còn chưa có nuốt xuống, Lương Tiểu Nghê đi tới.

Tang Đồng ngẩng đầu nhìn cô ta một cái, giọng điệu bình thản nói: “Vốn là rất đói, vừa nhìn thấy cô lập tức no rồi.”

Lương Tiểu Nghê cười lạnh: “Tang Đồng, người cô hận là tôi, tại sao lại đối với anh tôi như vậy?”

Tang Đồng thật lòng cảm thấy tối hôm qua nhất định là xảy ra chuyện lớn gì, nếu không thể nào sáng sớm, mọi người đều trở nên không bình thường!

Hoặc là mọi người đều bình thường, hoặc là cách thức cô rời giường không đúng?

Lương Tiểu Nghê nhìn cô không nói lời nào, cho là cô chấp nhận, giọng nói nhất thời trở nên kịch liệt: “Tang Đồng, cô muốn trả thù liền nhắm về phía tôi mà đánh, đừng hành hạ Lương Nguyên nữa!”

Tang Đồng liếc mắt, dọn dẹp một chút bát đĩa đứng lên nói: “Lương Tiểu Nghê, cô có phải là chưa tỉnh ngủ muốn trở về phòng ngủ tiếp!”

Lương Tiểu Nghê ngăn cô lại, ác độc mà nhìn chăm chăm vào cô, gần từng chữ: “Cô là không có ý định bỏ qua cho Lương Nguyên ư?”

Tang Đồng im lặng một chút nhìn trời, chăm chú hồi đáp: “Xuống núi bắt xe buýt số 117, trạm cuối chính là trung tâm thần kinh, đi bác sĩ khám kỹ một chút, ngàn vạn lần đừng làm trễ nãi bệnh tình.”

Nói xong, Tang Đồng không tiếp tục để ý tới cô ta nữa, khoan thai tự đắc hướng trung tâm phim trường đi tới.

Lương Tiểu Nghê xoay người, ánh mắt gắt gao đuổi theo bóng lưng Tang Đồng, ánh mắt âm độc, tràn đầy oán hận.

Một hồi lâu, Lương Tiểu Nghê mới thu hồi ánh mắt, từ từ xòe tay phải ra, tỉ mỉ nhìn móng tay của mình, chậm rãi nói: “Tang Đồng, tôi đã cảnh cáo cô, đừng trách tôi lòng dạ độc ác!”

Lương Tiểu Nghê thanh âm rất thấp, trong giọng nói loại quỷ dị làm người ta rợn cả tóc gáy lập tức phiêu tán trong không trung.

Đảo mắt đã đến trưa, Lạc Hưởng Ngôn điện thoại tới nói đang trên đường tới.

Mọi người nghỉ trưa, một tổ ong tiến tới xe thức ăn bên cạnh giành cơm.

Tang Đồng mặc dù rất đói, nhưng nghĩ đến một lát nữa Lạc Hưởng Ngôn sẽ đem bữa cơm tình yêu tới, nhất thời cảm thấy hộp cơm dầu mỡ kia khó ăn vô cùng.

Không có chạy đi giành cơm còn có Chữ Tự Thần, cười kêu Tang Đồng nói: “Tả Tả đến thăm đoàn, có mang đồ ăn ngon tới, lại đây cùng ăn một chút đi.”

Tang Đồng hoan hô chạy lên trước, lập tức đưa tay từ trong hộp cơm bóc miếng thịt nhét vào miệng.

Hàn Tả Tả ghét trừng mắt nhìn cô một cái: “Muốn ăn thì cầm đĩa ăn cho đã, cậu nhìn lại cậu một chút, tí xíu hình tượng cũng không có!”

Tang Đồng chẳng hề để ý nói: “Tớ chỉ ném thử một chút, Lạc Đà đưa cơm cho tớ, lập tức sẽ tới!”

Hàn Tả Tả nâng má nhìn Tang Đồng mỗi một món ăn đều bóc một khối, hỏi: “Trong khoảng thời gian này vẫn thuận lợi chứ? Lương Tiểu Nghệ có tìm cậu gây phiền toái nữa hay không?”

Tang Đồng mút mút ngón tay nói: “Không có, cô ta có thể tìm tớ gây phiền toái gì chứ!”

Hàn Tả Tả than thở: “Không có thì tốt, cậu trốn xa một chút, chớ trêu chọc Lương Nguyên.....”

Tang Đồng căn bản không có nghe vào tai, con mắt lóe sáng ngời ngời nhìn về phía Lạc Hưởng Ngôn đang đi tới, cao hứng phấn chấn nói: “Mang cho em đồ ăn ngon gì thế?”

Hàn Tả Tả bất đắc dĩ nâng trán, nhiều năm như vậy, Tang Tiểu Đồng thế nào nữa điểm cảnh giác cũng không có!

Ăn cơm xong, Tang Đồng còn chưa có nghỉ ngơi được một lát, liền lập tức bị kéo qua tiếp tục quay phim.

Cảnh quay này có chút nguy hiểm, cần treo trên dây cáp để ngừa bất trắc.

Nhân viên làm việc giúp đỡ Tang Đồng cài tốt dây an toàn, lại kiểm tra độ kiên cố của dây, bảo đảm chắc chắn rằng vào lúc diễn sẽ không xảy ra sự cố nào.

Tất cả chuẩn bị sẵn sàng, Nghiêm Dực Toàn vừa muốn kêu “action”, liền nghe thấy một tiếng hô to.

“Chờ một chút!”

* * *

42. Chương 42

Chương 42. Vì cái gì lại là anh em

Nghiêm Dực Toàn không hề vui vẻ nhìn Hàn Tả Tả: “Có chuyện gì?”

Hàn Tả Tả lạnh nghiêm mặt, đứng bên cạnh Chữ Tự Thần nói: “Nghiêm Đạo, dây cáp trượt còn chưa có kiểm tra!”

Tang Đồng không giải thích được nhìn Hàn Tả Tả bọn họ, tại sao đột nhiên yêu cầu kiểm tra thanh trượt? Bình thường đều là kiểm tra trang bị trên người diễn viên có phù hợp yêu cầu hay không. Thêm vào đó cô lại không cần treo ngược lên đánh nhau, loại động tác phi thân độ khó cao này, chỉ là bởi vì ở bên vách núi quay phim có chút nguy hiểm, để đề phòng bất trắc nên mới treo dây cáp, cẩn thận một chút căn bản là không cần dùng tới.

Hàn Tả Tả rất kiên trì, Nghiêm Dực Toàn nhú nhú mày, chuyện liên quan đến vấn đề an toàn, cái gì cũng không nói, phát phát tay ý bảo nhân viên làm việc kiểm tra.

Trong chốc lát, nhân viên làm việc lau mồ hôi trên trán nói: “Ít đi hai đĩnh ốc.....”

Lạc Hưởng Ngôn sắc mặt của trầm xuống, ánh mắt giống như có thể phóng ra dao găm, thẳng tắp mà nhìn về phía Hàn Tả Tả.

Hàn Tả Tả không sợ hãi chút nào nhìn thẳng vào mắt hắn, khẽ mỉm cười liếc Lương Tiểu Nghệ bên sân một cái.

Trường quay thiếu chút nữa xảy ra sự cố, sắc mặt của Nghiêm Dực Toàn vô cùng khó coi, thanh âm lạnh lùng chỉ đạo lần nữa kiểm tra tất cả đạo cụ.

Tang Đồng từ bên vách núi cẩn thận từng li từng tí đi xuống, chạy đến trước mặt Hàn Tả Tả hỏi thăm.

Hàn Tả Tả vươn tay, nằm trong lòng bàn tay là hai chiếc đinh ốc.

“Tự Thần đi ao nước bên kia ném rác, tình cờ trông thấy Lương Tiểu Nghệ vứt bỏ hai cái đinh ốc này, anh ấy tò mò nhặt lên cầm về, vừa lúc bị tớ nhìn thấy.....”

Lạc Hưởng Ngôn giận không kìm được, ánh mắt bén nhọn quét về phía Lương Tiểu Nghệ cách đó không xa.

Tang Đồng kéo Lạc Hưởng Ngôn lại, lắc đầu một cái, xong cầm lấy hai chiếc đinh ốc trong tay Hàn Tả Tả thẳng tắp đi về phía Lương Tiểu Nghệ.

Lương Nguyên vừa đứng đứng ở bên cạnh Tiểu Nghệ, nhìn Tang Đồng tức giận dửng dưng đi tới, không khỏi kinh ngạc hỏi: “Có chuyện gì thế?”

Tang Đồng cười lạnh, cũng không thèm nhìn hấn, đem đinh ốc trên tay hung hăng ném vào người Lương Tiểu Nghệ: “Tôi sớm đã cảnh cáo cô, thu hồi những thủ đoạn bẩn thỉu của cô lại! Lúc trước quay quảng cáo cô nạy rơi xà ngang, đập bị thương tôi và Lạc Hưởng Ngôn, tôi không tìm cô tính sổ không nói, còn cầu xin Hưởng Ngôn bỏ qua cho cô, nhưng cô thì sao? Thật là tính xấu không chữa..... Cô thật cho là tôi cứ luôn dễ khi dễ như vậy?”

Lương Nguyên thấy hai chiếc đinh ốc này, sắc mặt bỗng dưng biến đổi, thẳng tắp nhìn về phía Lương Tiểu Nghệ, giống như không tin mở miệng: “Tiểu Nghệ, đây rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?”

Lương Tiểu Nghệ met trắng bệch, cắn môi, uất ức nói: “Ca, anh cứ nhiên tin lời người ngoài tới chất vấn em?”

Lương Nguyên trầm mặc nhìn Lương Tiểu Nghệ không nói.

Tang Đồng ôm cánh tay, khuôn mặt lạnh lùng mơ hồ ẩn hiện một tia trào phúng, cũng không nhiều lời, chờ xem anh em bọn họ diễn kịch như thế nào.

Hàn Tả Tả nhàn nhã bước đi thong thả tới đây, trên mặt đã sớm thu hồi vẻ mặt tức giận, cười ha hả đứng ở bên cạnh Tang Đồng, giống như xem diễn không chút để ý, nhàn nhạt nói: “Ai nha, lúc này nhân chứng vật chứng đều có đủ, Lương Tiểu Nghệ, cô còn có cái gì để nói nữa chứ?”

Lương Nguyên này giờ không nói lời nào, cũng không nhìn ra hấn rốt cuộc đang suy nghĩ cái gì. Lương Nguyên như vậy khiến trong lòng Lương Tiểu Nghệ dâng lên vẻ bối rối, bắt được cánh tay Lương Nguyên buồn bã nói: “Ca, anh đừng nghe người ngoài nói bậy.....”

Lương Tiểu Nghệ hốc mắt nhanh chóng đỏ lên, nổi lên một tầng hơi nước mờ mờ, vừa vô tội vừa đáng thương.

“Anh, nhất định là bọn họ hợp nhau hỏa hãm hại em..... Chứ Tự Thần vốn chính là người của Hàn Tả Tả, Tang tỷ tỷ hận em như vậy, cho nên bọn họ liên thủ muốn trả thù chúng ta! Ca, anh không thể để bị lừa, bọn họ chính là muốn nhìn hai chúng ta trở mặt thành thù.....”

Lương Nguyên trên mặt dần dần nhiều hơn một tia bi ai, cặp mắt vĩnh viễn ôn hòa thâm tình kia giờ đây tràn ngập tất cả đều là thất vọng cùng đau lòng.

“Thật xin lỗi.....”

Lương Tiểu Nghệ không thể tin tưởng lớn cặp mắt, vội vàng hô: “Ca, anh.....”

Lương Nguyên ngắt lời cô ta, hít một hơi thật sâu, bình tĩnh nhìn Tang Đồng, thành khẩn nói: “Đồng Đồng, thật xin lỗi..... Chuyện này chính là anh làm!”

Lời vừa nói ra này, tất cả mọi người khó có thể tin nhìn Lương Nguyên, Hàn Tả Tả bỗng nhiên lộ vẻ xúc động cùng thương hại cười cười, thẳng tắp nhìn Lương Tiểu Nghệ đang khiếp sợ, nhẹ giọng nói: “Lương Tiểu Nghệ, loại người như cô, có tài đức gì a.....”

Hàn Tả Tả nói còn chưa dứt lời, ý vị không rõ cười cười rồi rời đi.

Tang Đồng thở dài, vô cùng bất đắc dĩ và phiền muộn xông lên đầu.

Lương Tiểu Nghệ phản ứng lại, hốt hoảng cao giọng nói: “Không, không..... Chuyện này là.....”

“Là anh làm!”

Lương Nguyên chém đinh chặt sắt nói: “Chỉ có một mình anh làm chuyện này, Đồng Đồng, anh, anh oán hận em vứt bỏ anh mà đi, cho nên nhất thời bị ghen tỵ làm cho u mê đầu óc, tháo bỏ xuống hai chiếc đinh ốc, em muốn làm gì với anh, anh đều cam tâm tình nguyện chịu đựng!”

Tang Đồng cười nhạo một tiếng, nhìn sang Lương Tiểu Nghệ khóc như hoa lê đái vũ, đột nhiên cảm thấy vô cùng không có ý nghĩa, lười biếng phất phất tay nói: “Thật là..... Huynh muội tình thâm ah! Lương Nguyên, tôi không muốn phá hủy bộ phim này, đây là lần cuối cùng tôi nhẫn nhịn, nếu có lần sau nữa, đừng trách tôi không niệm tình cũ..... Cho nên, phiền anh trông coi kỹ em gái bảo bối của anh!”

Lương Tiểu Nghệ khóc đến ruột gan đứt từng khúc, nước mắt từng viên từng viên rơi xuống đất, nắm tay Lương Nguyên không ngừng khê run, nghẹn ngào nói: “Tại sao muốn thay em gánh chịu, là em làm, là em, với anh một chút quan hệ cũng không có..... Tại sao.....”

Lương Nguyên dịu dàng giúp cô ta lau đi nước mắt, sau đó từng chút gỡ ra ngón tay, lui về phía sau một bước nhàn nhạt nói: “Em rút cuộc nguyện ý thừa nhận.....”

Lương Nguyên đột nhiên cười khở ra tiếng, từ từ trả lời: “Anh không thay em gánh chịu, chẳng lẽ muốn trở mặt nhìn thấy em tự hủy diệt bản thân sao.... Tiểu Nghệ, anh là anh trai, đây là anh nợ em!”

Lương Tiểu Nghệ đột nhiên cuồng loạn kêu to lên tiếng: “Anh không phải nợ em!”

Lương Nguyên giật mình.

Lương Tiểu Nghệ khóc không thành tiếng: “Luôn là như vậy! Từ nhỏ đến lớn anh đều là một người anh trai tốt, em chỉ có thể là em gái của anh! Vĩnh viễn là em gái! Em không muốn, em một chút cũng không muốn..... Tại sao anh luôn là đối với em tốt như vậy? Tại sao anh đối tốt với em tất cả đều chỉ là bởi vì anh nợ em?”

Lương Nguyên thở dài nói: “Từ năm anh mười ba tuổi, liền nhận định, anh nợ em cả đời trong sạch.....”

Lương Tiểu Nghệ giống như không đứng vững được nữa lão đảo muốn ngã: “Không, anh không phải nợ em, cho tới bây giờ cũng không nợ em, đó không phải là lỗi của anh.....”

Lương Nguyên đau lòng vô cùng nhìn cô ta: “Tiểu Nghệ, nếu không phải sự kiện kia, em cũng sẽ không biến thành như bây giờ..... Em đã làm quá nhiều chuyện sai lầm, là anh không có đem em dạy dỗ tốt.”

Lương Tiểu Nghệ gương mặt đầy nước mắt, thê thảm mà cười lên: “Đúng vậy a, em làm nhiều chuyện như vậy, đều là bởi vì anh..... Lương Nguyên.....”

Lương Nguyên ngăn người, Lương Tiểu Nghệ trước giờ luôn gọi mình anh hai, đây là lần đầu tiên hắn nghe thấy cô ta gọi thẳng tên họ mình.

Lương Tiểu Nghệ một cái lau sạch nước mắt trên mặt, nhẹ nói: “Anh đã cảm thấy nợ em cả đời không trả hết được, vậy thì bắt anh dùng cả đời đến trả..... Lương Nguyên, anh vĩnh viễn sẽ không vứt bỏ em đâu, có đúng hay không?”

Lương Nguyên đột nhiên cảm thấy lời nói này có điểm quái dị, lại chỉ cho là Lương Tiểu Nghệ từ nhỏ thiếu hụt cảm giác an toàn, sợ hãi là người thân duy nhất cũng bỏ cô ta mà đi, liền không có suy nghĩ nhiều.

“Tiểu Nghệ, anh làm sao sẽ vứt bỏ em, em là người thân duy nhất của anh mà!”

Lương Tiểu Nghệ cười cười, nụ cười mang theo đau lòng không nói thành lời: “Anh, em mệt mỏi, anh cũng nên trở lại quay phim rồi, đi đi!”

Lương Nguyên chần chờ hỏi: “Một mình em.....”

“Yên tâm đi!” Lương Tiểu Nghệ giống như không có chuyện gì cười nói “Em về nhà trước, phòng công tác bên kia còn có chút chuyện phải xử lý, yên tâm, em sẽ không làm gì nữa!”

Lương Nguyên gật đầu: “Vậy em đi đường cẩn thận, có chuyện gì gọi điện thoại cho anh, chuyện phòng công tác tạm gác qua một bên, em trở về trước phải nghỉ ngơi thật tốt!”

Lương Nguyên đưa Lương Tiểu Nghệ ra khỏi trường quay, mới quay trở lại khu việc đóng phim.

Lúc này Nghiêm Dực Toàn đã phân công tổ đạo diễn chuẩn bị xong xuôi hết rồi, tất cả mọi chuyện đều như lúc ban đầu một mảnh gió êm sóng lặng.

Hàn Tả Tả sớm không biết đã chạy đi đâu, Tang Đồng cùng Lạc Hưởng Ngôn ở một bên nói chuyện tán dóc, nhìn thấy hân đi đây nhưng cũng chỉ là mặt không thay đổi xoay người qua một bên.

Lương Nguyên đang ngăn người, bị Nghiêm Dực Toàn bất thành linh mắng to: “Lương Nguyên, cậu chạy tới xó xỉnh nào hử, đến cảnh diễn của cậu rồi có biết không? Tìm cậu nửa ngày không thấy bóng dáng, tới đây cho tôi!”

Lương Nguyên liên tục không ngừng mà đáp ứng, sửa sang chỉnh lý lại y phục đi tới ống kính trước.

Lạc Hưởng Ngôn nhéo mặt của Tang Đồng, mắt hững hờ: “Em cứ như vậy bỏ qua cho bọn họ?”

Tang Đồng đẩy tay của hân ra, lầm bầm nói: “Nếu không còn có thể làm sao? Làm lớn chuyện tất cả mọi người đều khó coi, không chừng đây là chuyện những ký giả kia dựng nên..... Hơn nữa, bộ phim này quay cũng được hơn non nửa rồi, cũng không thể lúc này đổi diễn viên được, Nghiêm Đạo còn không khai đao chém chúng ta thành mấy khúc ấy chứ? Được rồi được rồi, lần sau bọn họ lại trêu chọc em, em sẽ không nhân từ nương tay nữa!”

Lạc Hưởng Ngôn bất đắc dĩ nói: “Em thật đúng là có thể nuốt xuống cục tức này hử!”

Tang Đồng có thể nuốt xuống cục tức này, là bởi vì cô và Lương Nguyên dù sao cũng đã có nhiều năm tình cảm, cùng Lương Tiểu Nghệ cũng đã từng là bạn rất thân, huống chi, hiện tại lợi ích của cô và Lương Nguyên lại cột vào cùng nhau.

Nhưng Tang Đồng có thể dàn xếp ổn thỏa, Lạc Hưởng Ngôn lại không nghĩ cứ như vậy bỏ qua cho bọn họ.

Lương Nguyên tiểu tử kia không phải coi trọng nhất phòng làm việc của mình sao?

Lạc Hưởng Ngôn sờ sờ lên cái cằm, len lén ở trong lòng tính toán.

Không biết có phải hay không là Tang Đồng cảnh cáo có tác dụng, mấy ngày nay vẫn không thấy Lương Tiểu Nghệ tới trường quay, trước kia cô ta đều là hạn không thể 24h dính vào bên cạnh Lương Nguyên, mắt lom lom nhìn cô chăm chăm, để phòng cô như để phòng vi khuẩn vậy.

Mà bây giờ, bên cạnh Lương Nguyên chỉ đi theo một chàng trai trẻ, tạm thời thay thế chức phụ tá của Lương Tiểu Nghệ.

Tang Đồng vui vẻ mắt không thấy, tâm không phiền, không có Lương Tiểu Nghệ ở chung quanh ẩn hiện, nhất thời cảm thấy an toàn rất nhiều, ngay cả không khí cũng mát mẻ.

Bên này nắm chặt thời gian đuổi kịp tiến độ, bên kia cũng đã khai chiêng gióng trống tiến hành chế tác hậu kỳ.

Nghiêm Dực Toàn giải thích qua, vốn là từ từ quay cũng được, kéo dài thêm vài ngày cũng không cần gấp gáp, nhưng mà bây giờ, muốn đẩy nhanh tiến độ hoàn tất bộ phim vào tháng sau, tham gia liên hoan điện ảnh nước F.

Mấy cảnh quay cuối cũng cũng không được thuận lợi cho lắm.

Vì vậy đến cuối cùng, các diễn viên cùng đạo diễn áp lực lại càng lớn.

Cảnh này là đoạn cao trào của hồi kết, mấy nhân vật chính tình cảm xung đột, khung cảnh chiến tranh rộng lớn, toàn bộ đều diễn ra trước mắt.

Tang Đồng mệt mỏi kiệt sức, thời tiết bắt đầu ấm lại rồi, mùa xuân đặc biệt ấm áp làm cho người ta không nhận được buồn ngủ.

Tang Đồng rót một chén nước lạnh lớn phần chấn lại tinh thần, cởi ra nút thắt cổ áo cực kỳ chặt chẽ, cầm khăn lông lau mồ hôi.

Mới vừa nghỉ ngơi trong chốc lát, liền nghe thấy Nghiêm Dực Toàn gọi mình tới.

Tang Đồng kêu rên một tiếng, đứng lên chạy chậm đi qua.

Nghiêm Dực Toàn đang cùng một người thảo luận gì đó, người kia đưa lưng về phía Tang Đồng, vóc người không quá cao, mang theo một cái nón bành bao rộng vành, mặc Maison Martin Margiela cao cấp mới của bộ sưu tầm thời trang mùa xuân, quái dị được mặc ở trên thân người kia, lại kỳ dị hài hòa vô cùng.

Tang Đồng đã chạy tới, người kia xoay người lại, ngón trỏ cùng ngón giữa khép lại, đặt ở trên hàng lông mày bên dưới chiếc nón, lộ ra khuôn mặt tươi cười cực kỳ quen thuộc.

Tang Đồng vui mừng hô lớn: “Văn Ca!”

Dương Húc Văn những năm này không thay đổi gì cả, vẫn như cũ lẳng lơ vô hạn.

“Tiểu không có lương tâm, lâu như vậy cũng không tới thăm anh!”

Tang Đồng cười hì hì đi đến gần: “Em đây không phải sợ làm trẻ nãi Văn Ca sáng tác sao? Đừng thấy em không có đi thăm anh, thật ra thì trong lòng lúc nào cũng nhớ anh muốn chết! Như thế nào, Văn Ca gần đây có khỏe không?”

Dương Húc Văn gạt đầu một cái, có chút tỉnh lược nói: “Cũng không tệ lắm, không sao, mới vừa nhận việc làm!”

Tang Đồng lập tức hiểu được, nhìn Nghiêm Dực Toàn hỏi: “Bộ phim này ngài tìm phòng làm việc của Húc Văn để làm âm nhạc?”

Nghiêm Dực Toàn cười nói: “Đúng vậy a, trừ cô đồng ý viết ca khúc chủ đề ra, tất cả những cái khác phối nhạc nhạc đệm là do Húc Văn đảm nhận!”

Tang Đồng vui sướng cực kỳ, ban đầu xảy ra sự kiện kia, làm liên lụy tới Dương Húc Văn. Mấy năm này càng thêm vì kiêng dè, cô và Dương Húc Văn cũng xa cách không ít, bây giờ có thể cùng hợp tác, đương nhiên mừng rỡ vô cùng.

Dương Húc Văn gõ đầu của cô một cái: “Lần trước em viết ca khúc cho người khác anh đã nghe rồi, bình thường, cũng hai ba năm rồi mà một chút tiến bộ cũng không có, thật làm cho anh mất mặt! Anh cảnh cáo em, lần này không được làm xấu mặt sư phụ là anh đây, nếu không anh không tha cho em!”

Tang Đồng không để bụng, trong lòng cô hiểu rõ Dương Húc Văn mất cao hơn đầu, hấn nói cũng bình thường chính là cũng không tệ lắm, liền mặt kiên định nói: “Lão sư yên tâm, viết xong rồi em đem đến cho anh xem đầu tiên, có chỗ nào không tốt sẽ sửa lại ngay!”

Nghiêm Dực Toàn đều xem hai thầy trò bọn họ gặp mặt vui vẻ, trò chuyện đùa giỡn thoải mái, nhin lại nhin nói: “Hai người lát nữa lại tán gẫu tiếp, nên quay phim rồi.....”

Tang Đồng mặt buồn bã nhìn đạo diễn thiết diện vô tư, nắm tay áo Dương Húc Văn lưu luyến không rời nói: “Văn Ca, không cần quá nhớ em, em lát nữa lại đi tìm anh nha?”

Dương Húc Văn hất tay của cô ra, ghét bỏ sửa sang lại tay áo, chỉ sợ cô để lại dấu vết, không nhin được đuối người nói: “Được rồi được rồi, làm bộ làm tịch, mau mau cuốn gói đi!”

Nhìn thấy ân sư Dương Húc Văn lâu rồi không liên lạc, Tang Đồng trong lòng vui mừng vô cùng, ngay tiếp theo thời điểm quay phim trạng thái cũng rất tốt, giống như được tắm máu gà, hoàn toàn không có cái loại uế oải như vừa rồi, từng cảnh một quay xong hết, cư nhiên rất ít NG.

Nghiêm Dực Toàn rất hài lòng, vung tay lên: “Tang Đồng có thể kết thúc công việc trước thời hạn rồi!”

Tang Đồng vui sướng hài lòng trong lúc mọi người hâm mộ ghen ghét dọn dẹp một chút rồi đi.

Ba năm nay, Tang Đồng vẫn trốn tránh quá khứ, cố ý tránh xa những thị phi của làng giải trí, không hề quan tâm tin tức ý giải trí. Không nghĩ tới Dương Húc Văn ba năm không gặp, cư nhiên cũng không có nhiều biến hóa.

Tang Đồng ngồi ở trên xe về nhà, nhìn ngoài xe đèn đường cảnh trí rực rỡ, không khỏi nhớ lại những chuyện đã qua.

* * *

43. Chương 43

Chương 43. Vụ tai tiếng kinh thiên động địa

Mỗi ca sĩ đều hy vọng có thể tổ chức một buổi biểu diễn dành cho riêng mình, đứng ở trên sân khấu sáng chói chói mắt, nghe dưới đài ngàn vạn người yêu ca nhạc kích động hô hào, vui sướng tràn trề hát lên ca khúc của mình.

Mới vừa nhận được giải thưởng nữ ca sĩ được yêu thích nhất, Mia quyết định thừa thế tiến lên, hi vọng mượn buổi biểu diễn, đem danh tiếng của Tang Đồng nâng cao hơn một chút.

Đối với một ca sĩ mới xuất đạo không lâu mà nói, Tang Đồng không thể nghi ngờ là rất may mắn. Có thể có thành tựu hiện tại, trừ thiên phú cùng cố gắng, Tang Đồng không thể không thừa nhận còn có rất lớn một phần vận số ở trong đó.

Mặc dù buổi biểu diễn này Mia sẽ dùng phương thức mời các ca sĩ khách mời đặc biệt rồi mượn cơ hội làm nổi bật lên người mới, nhưng là mặc kệ như thế nào, đây đều là lần đầu lấy Tang Đồng lấy danh nghĩa tổ chức một liveshow riêng, Tang Đồng đương nhiên phải toàn lực ứng phó.

Sân khấu liveshow được xây dựng, thiết bị được lắp đặt, đại sảnh bố trí những thứ gì đều không cần Tang Đồng hỏi tới, tự có Mia mời nhân viên chuyên nghiệp tới thiết kế.

Công việc chủ yếu của Tang Đồng chính là càng không ngừng tập luyện ca múa, vắt hết óc suy tư như thế nào tương tác cùng người xem, sau đó trong các buổi luyện tập quảng cáo, trong các tiết mục truyền hình tuyên truyền cho buổi biểu diễn sắp tới.

Hannah phải dẫn dắt người mới, Tang Đồng liền được Hàn Tả Tả toàn quyền đưa đi đón về.

Hàn Tả Tả mặc dù cũng là người mới, nhưng năng lực không tệ, đem Tang Đồng giao cho cô ấy Hannah cũng rất yên tâm.

Mấy ngày nay, Hàn Tả Tả ngay cả trường học cũng rất ít đến, tận hết sức lực chạy đôn chạy đáo, từ áp phích quảng cáo, đến giá cả vé vào cửa và an bài các tiết mục, Hàn Tả Tả cũng tự mình quán xuyến, chỉ sợ có phân đoạn nào xảy ra vấn đề.

Tang Đồng chê cười cô: “Cậu là người đại diện, không phải bảo mẫu con nít, có một số việc giao cho phụ tá đi làm là được rồi, làm gì liều mạng như thế, tớ còn không khấn trương, cậu khấn trương cái gì chứ?”

Hàn Tả Tả tức giận không nói nên lời chĩa chĩa trăn cô mắng: “Cậu được đấy, tri ân không báo đáp tiểu bạch nhãn lang! Tớ mệt sống một chết là vì ai hử? Còn không phải là bởi vì cậu sao! Thời gian trước cậu và Lạc Nhị gia xì căng đan huyền náo xôn xao, buổi biểu diễn lần này nếu lại làm hư, cậu chờ bị những thứ kia dùng ngòi bút làm vũ khí đìm chết đi!”

Hàn Tả Tả phiền não cào cào tóc, khẽ buồn bực nói: “Lại nói, đây là công việc đầu tiên sau khi tớ chính thức trở thành người đại diện của cậu..... Tớ thất bại thì không sao, chỉ sợ liên lụy đến cậu thôi!”

Tang Đồng lồi kéo cô ngồi xuống bên cạnh, cười nói: “Cậu biết mà, tớ vốn chính là bởi vì tò mò cảm thấy chơi thật vui mới đi ký hợp đồng, mấy năm này mới từ từ thích làm ca sĩ..... Cho nên cho dù bị cậu liên lụy cũng không quan hệ, nhiều lắm thì danh tiếng tụt dốc, cùng lắm không làm nghệ sĩ nữa, tớ cũng không phải là không thể ca hát không được! Tả Tả, cậu đừng lo lắng, tớ tin tưởng cậu!”

Đều vẫn là những thiếu nữ mới vừa tròn đôi mươi, cho dù sẽ bàng hoàng sẽ mê mang, cũng sẽ rất nhanh lại kiên định, lấy dũng khí hướng về mục tiêu của mình, tinh thần phấn chấn bông bột mà phấn đấu.

Hàn Tả Tả tâm tình chuyển biến tốt, nhéo cô một cái nói: “Ít nói nhảm, thời gian nghỉ ngơi kết thúc, giờ thì tiếp tục đi!”

Tang Đồng buồn bã đứng lên, hướng về phía chiếc gương to lớn, một lần một lần luyện tập vũ điệu mới.

Tang Đồng tiếp nhận qua khóa học bổ túc cơ bản nhất, được huấn luyện viên ở trên phương diện này rất có tiếng tăm dạy dỗ, cộng thêm mị lực trên sân khấu của cô, có thể lập tức thích ứng bất đồng sân khấu nào, cùng người xem tương tác lẫn nhau càng thêm thuần thực.

Duy nhất cần tăng cường chính là khả năng diễn đạt đặc biệt cũng những động tác tạo hình phức tạp của vũ điệu kia.

Gần tới buổi biểu diễn, Tang Đồng mỗi ngày trời còn chưa sáng liền rời giường, chạy bộ tới công ty, một mình ở phòng vũ đạo luyện tập, ép buộc chân đau đến nổi chảy cả nước mắt, nhưng vẫn cắn răng kiên trì.

Căn bản tập luyện còn chưa có kết thúc, Hàn Tả Tả đã tới rồi.

Tang Đồng cũng không chút để ý, tiếp tục tập luyện, những ngày này đều là Hàn Tả Tả tiện đường đem điểm tâm tới cho cô.

Thời gian vừa đến, Tang Đồng từ từ thu lại chua xót đau đớn dưới chân, ngồi ở trên đệm hít sâu.

Hàn Tả Tả sắc mặt có chút khó coi.

Tang Đồng kỳ quái hỏi: “Tối hôm qua ngủ không ngon?”

Hàn Tả Tả muốn nói lại thôi, thở dài mà nói: “Ngủ không ngon, tối hôm qua bị điện thoại gọi tới quấy rầy suốt đêm!”

Tang Đồng cảm thấy không được bình thường, vội hỏi: “Đã xảy ra chuyện gì?”

Hàn Tả Tả từ trong túi lấy ra tờ báo vứt xuống trước mặt Tang Đồng.

Lại có cái gì xì căng đan?

Tang Đồng không chút để ý mở ra, tiêu đề trang đầu chính là ảnh chụp phóng lớn của Tang Đồng, tựa đề đồ tươì nhìn thấy mà ghê người.

“Dùng thân thể trả học phí, hát nhép để mê hoặc thánh giả.”

Tang Đồng chỉ cảm thấy đầu giống như bị tảng đá lớn đập trúng, lập tức trở nên bối rối.

Hàn Tả Tả thở dài: “Ngày hôm qua có rất nhiều ký giả gọi điện thoại cho tớ, tớ cảm thấy được bây giờ vẫn là không nên trả lời thì tốt hơn, dù sao chỉ là bịa đặt, thái độ tiêu cực, những ký giả kia có lẽ không quá mấy ngày sẽ ngừng lại thôi.....”

Tang Đồng quảng tờ báo cả giận nói: “Không thể nào! Tớ không trả lời chẳng phải là chấp nhận! Như vậy sẽ liên lụy Văn Ca.....”

“Đừng nóng vội!” Hàn Tả Tả cũng không nghĩ tới sắp đến ngày biểu diễn, lại có thể xảy ra chuyện như vậy, gấp đến độ tới tới lui lui chân không chạm đất.

“Văn Ca ở trong vòng luẩn quẩn này danh tiếng rất tốt, làm sao có thể bị nói thành như vậy! Lại nói..... Tại sao có thể nói cậu hát nhép? Tớ cảm thấy nhất định là có người cố ý ở sau lưng giở trò.....”

Tang Đồng lập tức nhảy dựng lên, tức giận nói: “Là Tân Đình! Nhất định là cô ta!”

Hàn Tả Tả cau mày: “Làm sao cậu có thể xác định là cô ta?”

Tang Đồng tức muốn chết: “Không phải cô ta còn có thể là ai? Tớ ở Mia lại không đắc tội qua người nào, trừ Tân Đình..... Ngày đó cô ta còn chạy đi tìm Văn Ca oán trách, chỉ trích tớ tại sao bỏ lên cao nhanh như vậy.....”

Thật ra thì người cậu đắc tội thật đúng là không ít, không biết có bao nhiêu người ghen ghét cậu nổi danh quá nhanh!

Hàn Tả Tả vào lúc này ngược lại vô cùng bình tĩnh: “Không có chứng cứ không nên nói bậy! Hiện tại cái gì cũng không cần quản, một lát mở cuộc họp, phía trên nhất định sẽ tập trung thảo luận chuyện này, tớ đi trước thăm dò ý tứ một chút, lại nghĩ biện pháp giải quyết!”

Tang Đồng ưu sầu, có chút ủ rũ hỏi: “Có thể hay không ảnh hưởng tới buổi biểu diễn? Dù sao truyền ra là hát nhép.....”

Hàn Tả Tả như chém đinh chặt sắt nói: “Sẽ không! Cậu yên tâm, vô luận như thế nào tớ cũng sẽ để cho cậu thực hiện buổi biểu diễn thành công!”

Hàn Tả Tả không có nói ra, vấn đề trước mắt, nếu như buổi biểu diễn bị hủy bỏ, ngược lại có vẻ như chột dạ, càng thêm xác thật lời đồn đãi hát nhép này.

Hàn Tả Tả ôm lấy cô, trầm tĩnh nói: “Cậu trước hết đừng động tới chuyện này, tập trung chuẩn bị buổi biểu diễn của cậu cho thật tốt là được!”

Hàn Tả Tả nhìn xem thời gian cũng sắp tới rồi, cũng không an ủi nữa, vội vã đi tới phòng họp.

Này tin tức vừa truyền ra, vô số truyền thông, Internet đều ở điên cuồng đăng lại. Thậm chí còn có rất nhiều tạp chí báo chí cũng đăng tin tức tương tự.

Tang Đồng là người mới Mia nâng đỡ lên, là lá bài chủ chốt mấy năm này, nếu không cần thiết, tuyệt đối sẽ không dễ buông tha cho cô.

Hàn Tả Tả thoáng an tâm, tại vị trí của mình ngồi xuống.

Bộ phận tuyên truyền, bộ phận lập kế hoạch, phòng âm nhạc..... cho tới nhân viên các ngành khác toàn bộ đều đã sẵn sàng.

Quản lý Triệu Kim trầm mặt mở màn hình thật lớn ở trên tường lên, đúng lúc là tin tức giải trí mới nhất, người dẫn chương trình đang thuyết minh Tang Đồng dựa vào quy tắc ngầm mà nổi danh, dựa hơi Dương Húc Văn, mặc dù hát nhép cũng có thể một lần là nổi tiếng.

Triệu Kim vỗ bàn một cái thật lớn, giận dữ quát trời hỏi: “Đây là chuyện gì xảy ra? Loại thời điểm này lại có thể truyền ra chuyện như vậy! Dương Húc Văn cậu nói xem, cậu và Tang Đồng rốt cuộc có quan hệ hay không?”

Dương Húc Văn sắc mặt khó coi cực kỳ: “Tuyệt đối không có!”

“Vậy cậu tại sao đối với cô ấy tốt như vậy!”

Dương Húc Văn day day huyết thái dương, hơi mệt mỏi nói: “Ban đầu là công ty quyết định đem cô ấy thành trọng điểm mà bồi dưỡng, tôi cũng chỉ là nghe theo an bài của công ty mà thôi. Tang Đồng rất có thiên phú, tôi khó tránh khỏi sinh ra lòng yêu tài, cho nên thu nhận cô ấy vì đồa ẹ..... Nhưng học trò qua tay tôi không biết có bao nhiêu người, riêng Mia, thì cũng có tới mười mấy là tôi dạy dỗ đấy!”

Dương Húc Văn ở trong giới âm nhạc rất có uy vọng, Triệu Kim rất nhanh liền tỉnh táo lại: “Xin lỗi, tôi mới vừa rồi quá kinh hãi, nhân phẩm của Dương tổng giám đốc công ty luôn tin tưởng..... Cậu yên tâm, sáng nay bộ phận pháp chế cũng đã chính thức khởi tố mấy tòa soạn này rồi, công ty sẽ hết sức đề xuống chuyện này!”

Triệu Kim đầu vào đấy đem công việc công ty an bài nói một lần, gõ gõ cái bàn trầm ngâm nói: “Tiểu Hàn, cô là người đại diện của Tang Đồng, những ngày qua giúp cô đẩy xuống tất cả hoạt động, lấy lí do toàn lực chuẩn bị cho buổi biểu diễn, nếu truyền thông hỏi tới, tạm thời không cần có bất kỳ giải đáp nào!”

Hàn Tả Tả hơi yên tâm, gật gật đầu nói: “Tôi hiểu rồi.”

Nhưng chuyện không có lạc quan như vậy.

Hát nhép đối với ca sĩ mà nói, là đả kích trí mệnh.

Làm ca sĩ, anh có thể cùng người khác truyền chút xì căng đan, thậm chí truyền ra tin đồn sứt dụng quy tắc ngầm cũng không có vấn đề gì quá lớn, nhưng một khi truyền ra là hát nhép, này không thể nghi ngờ là đang nói...ca sĩ này là đang lừa gạt tất cả những người yêu ca nhạc.

Đối mặt với lửa gạt, mọi người yêu ca hát tức giận rất có thể sẽ phần nào tẩy chay một ca sĩ đang nổi danh.

Mấy báo chí tạp san bị khởi tố cũng chỉ là một vài tờ báo bát quái không đáng quan tâm, cắt bỏ những tin tức của mấy tờ báo đó coi như dần xẹp ổn thỏa rồi. Nhưng là bây giờ cơ hồ tất cả truyền thông đều đang chất vấn Tang Đồng, Mia lập tức cảm thấy lực bất tòng tâm.

Hàn Tả Tả đau đầu bận rộn không ngừng, tình thế phát triển quá mức nhanh chóng, đã rất khó khống chế nổi rồi.

Tang Đồng mấy ngày nay bị công ty lệnh cưỡng chế đợi ở trong nhà, ngay cả công ty cũng không thể đi. Cũng may đây là căn hộ cao ốc an ninh vô cùng tốt, Tang Đồng ở nhà chính mình miễn cưỡng có được chút an tĩnh.

Lâu dưới ngồi chễm chệ rất nhiều ký giả, Hàn Tả Tả cũng không có biện pháp thường tới đây cùng cô, trừ khi đem cho cô đưa thức ăn, nhu phẩm cần thiết ra, vẫn luôn giúp cô chạy chọt khắp nơi.

Trên internet chửi bới khắp nơi, thậm chí còn moi ra scandal lần trước cùng Lạc Hưởng Ngôn, chỉ trích Tang Đồng là vì nổi danh là người không từ thủ đoạn, bán thân thể mua danh tiếng, bắn thủ ghê tởm tới cực điểm.

Còn có rất nhiều người ái mộ bị mờ mắt, gay gắt hơn một chút, nghĩ mình bị lừa gạt tức giận mắng vô cùng khó nghe, những thứ kia quả thật chói tai vô cùng. Mà khá hơn một chút, cũng có người khóc lóc kể lể đau lòng, nói mình tin lầm người, về sau sẽ không bao giờ yêu thích cô nữa.

Tang Đồng mệt mỏi đóng lại trang web, cảm thấy vô lực cực kỳ.

Tại sao mọi người dễ dàng liền từ thích biến thành chán ghét như vậy? Chỉ làm một chút tin tức không thật, cũng có thể khiến những người đã từng theo đuổi yêu thích cô người mù quảng tin tưởng, đều không nhìn đến những cố gắng trước kia, coi thường lý do đã từng yêu thích, gọn gàng dứt khoát phản bội đi ngược lại.

Tang Đồng đột nhiên cảm thấy trái tim có chút băng giá.

Trong phòng trống rỗng, chỉ có một mình Tang Đồng, ngay cả rèm cửa sổ cũng không dám kéo ra, buồn bực đến khiến người hít thở không thông.

Tang Đồng khổ sở trong lòng, cô linh một mình ở trong nhà, không khỏi càng thêm nhớ nhung Lương Nguyên.

Lúc này tất cả mọi người đối với cô e sợ tránh còn không kịp, Tang Đồng sợ làm liên lụy tới Lương Nguyên, cũng không dám cùng hắn gặp mặt.

Tang Đồng suy nghĩ một chút, vẫn là nhịn không được gọi cho Lương Nguyên.

Chuông vang lên thật lâu mới có người nghe, Tang Đồng giống như là đứa bé bị uất ức thật lớn, rốt cuộc tìm được người lớn có thể cưng chiều mình trấn an mình, không khỏi lỗ mũi chua xót, khổ sở nói: “Nguyên Nguyên, em thật là khổ sở, anh không bận thì tâm sự với em một chút, những người đó thật ghê tởm, cư nhiên.....”

“Xin lỗi!”

Tang Đồng bị cắt đứt, ngăn người nhìn xem điện thoại một chút.

Lương Tiểu Nghệ áy náy nói: “Tang tỷ tỷ, anh hai đang chụp hình, hiện tại không tiện nghe điện thoại.....”

Tang Đồng hơi lúng túng, cười khan một tiếng nói: “Là Tiểu Nghệ a, không có chuyện gì, nếu anh ấy bận mình liền không quấy rầy, Tiểu Nghệ giúp mình nhắn lại với Lương Nguyên một tiếng, khi nào anh ấy có thời gian gọi điện thoại ỉn.....”

Lương Tiểu Nghệ do do dự dự không có trực tiếp đồng ý.

Tang Đồng rất nhạy cảm cảm thấy có cái gì không đúng, hỏi: “Sao vậy?”

Lương Tiểu Nghệ giống như rất khó mở miệng, cuối cùng tựa như là rốt cuộc không nhin được nữa, trong thanh âm đều mang theo tiếng nữ nở: “Tang tỷ tỷ, ca ca biết chuyện của chị thực lo lắng, anh ấy không để ý công ty phản đối đứng ra muốn ủng hộ chị, đã vì vậy mất đi rất nhiều hoạt động quảng cáo..... Nếu là, nếu là anh ấy sẽ cùng chị giữ liên lạc, em sợ.....”

Tang Đồng trong lòng một lộp bộp, gấp gấp hỏi: “Vậy anh ấy hiện tại như thế nào?”

Lương Tiểu Nghệ rốt cuộc không nhin được nhỏ giọng khóc sùt sùi: “Không tốt lắm, em thật sự sợ tiền đồ của anh hai cứ như vậy bị hủy.....”

Tang Đồng lòng của dần dần lạnh xuống, nhẹ giọng hỏi: “Vậy ta phải làm sao?”

Lương Tiểu Nghệ lầm bầm nói: “Cũng không thể để hai người bọn chị cũng bị hủy diệt..... Nếu hai người về sau một bộ phận cũng không nhận được, một chút hoạt động cũng không làm nên được cái gì? Núi xanh còn đó, sợ gì không có củi đốt, chung quy cũng phải giữ lại một người a.....”

Lương Tiểu Nghệ đột nhiên ngừng lại, giống như là nhớ tới cái gì hốt hoảng nói: “Tang tỷ tỷ em là đang nói hươu nói vượn, chị ngàn vạn đừng có tin, nếu như bị ca ca biết, anh ấy nhất định sẽ giận em.....”

Tang Đồng suy nghĩ hoảng hốt, khó khăn bật cười: “Tiểu Nghệ, chớ khẩn trương, tớ sẽ không nói cho Lương Nguyên..... Cậu, cậu nói..... Đúng! Tớ không thể ích kỷ như vậy, anh ấy hiện tại chính là như mặt trời lúc ban trưa, sao có thể bởi vì tớ mà thất bại thảm hại? Tiểu Nghệ, cậu đừng lo lắng rồi, cũng đừng nói cho Lương Nguyên tớ có điện thoại tới, nếu như anh ấy muốn giúp tớ, cậu nhớ khuyên anh ấy một chút, nói cho anh ấy biết..... Tự tớ sẽ có biện pháp, nói với anh ấy không cần ra mặt vì tớ!”

Lương Tiểu Nghệ lại nói cái gì đó, Tang Đồng cũng không có nghe vào, cúp điện thoại đột nhiên đã cảm thấy vô cùng cô độc và mất mát.

Lương Tiểu Nghệ hài lòng cúp máy, nhẹ nhàng gõ gõ ngón tay, xóa bỏ lịch sử cuộc gọi.

Lương Nguyên từ trên sân nhảy xuống, hỏi: “Thế nào? Mới vừa ai gọi tới?”

Lương Tiểu Nghệ cười để điện thoại di động xuống, cầm khăn giấy giúp hắn cẩn thận từng li từng tí lau đi mồ hôi trên trán, không thêm để ý nói: “Không có gì, mới vừa là một ký giả nào đó gọi tới, nói muốn xin phỏng vấn độc quyền anh, em xem đối phương là cái loại nhân vật râu ria không đáng để ta,, đã giúp anh chuyển cự tuyệt.”

Lương Nguyên không nghi ngờ gì, uống chút nước, thở phào nói: “Cũng không biết Đồng Đồng sao lại không liên lạc với anh..... Anh bên này gần kết thúc rồi, một lát cùng đi ăn cơm không?”

“Tang tỷ tỷ trong khoảng thời gian này cần phải cẩn thận, anh nên thông cảm thông cảm cho chị ấy!” Lương Tiểu Nghệ thuận miệng an ủi đôi câu, liền vui vẻ nói: “Em chờ anh, đã lâu không có cùng nhau ăn cơm rồi.”

Lúc tối, Hàn Tả Tả còả sức phá vòng vây của đám ký giả, mang đến chút nhu phẩm cần thiết cho Tang Đồng.

Mở cửa phát hiện đèn cũng không mở, trong phòng khoảng không gian đen kịt, Hàn Tả Tả lục lọi công tắc trên vách tường, mở đèn.

Tang Đồng đang ôm đầu gối vùi ở trên sofa, cũng không nhúc nhích, nửa ngày mới sâu kín mở miệng: “Cậu đã đến rồi à.....”

* * *

44. Chương 44

Chương 44. Luôn có cách để trở mình

Hàn Tả Tả bị dọa sợ giật mình, cảm thấy tâm tình của cô vô cùng xuống thấp, vội vàng để đồ xuống lại đây ngồi, sờ sờ lưng của cô hỏi: “Sao vậy?”

Tang Đồng nản lòng thoái chí ngẩng đầu: “Không có gì, chỉ là đột nhiên cảm thấy không có ý nghĩa..... Tôi chỉ là muốn ca hát cho những người yêu thích âm nhạc nghe, tại sao lại cứ phải khó khăn như vậy?”

Hàn Tả Tả không biết đã xảy ra chuyện gì, cho là cô vì những tin đồn kia mà khổ sở, thở dài an ủi: “Cái vòng lẩn quẩn này vốn chính là vô cùng phức tạp, cậu nếu như đã dấn thân vào trong đó, nhất định phải học cách thích ứng với nó! Tang Đồng, cậu là nghệ sĩ, không thể nào chỉ cần ca hát thật hay là được, giải trí là giải trí, không có những thứ tin đồn ngổn ngang kia để cho quần chúng tiêu khiển, sao có thể còn gọi là giải trí đây? Yên tâm, không quá vài ngày nữa lực chú ý của mọi người sẽ chuyển đến tin tức khác, chớ nên suy nghĩ quá nhiều, tất cả đều sẽ tốt hơn!”

Tang Đồng tựa vào trên ghế sa lon, nhìn trần nhà nhỏ giọng nói: “Tôi cảm thấy mệt quá, lần này sợ rằng không dễ dàng giải quyết như vậy đâu..... Tả Tả, dứt khoát tôi thừa dịp lúc này rút lui khỏi thôi, tránh để mọi người phiền phức như vậy!”

Làng giải trí quá mức phức tạp, những biến đổi quá nhiều, sẽ luôn khiến cho người ta nhanh chóng trưởng thành, những kẻ vì danh lợi tiền tài mà giẫm đạp hãm hại lẫn nhau cô nhìn thấy nhiều vô số kể, tâm cũng rất nhanh t

rởn tang thương.

Tang Đồng cuối cùng cũng ném được loại tư vị này.

Đã từng yêu thích mình, những người ái mộ mang ình vô số cảm động, đã từng chịu đựng muốn bản thân kiên trì nghiêm túc tiếp tục ca hát vì những người hâm mộ, toàn bộ đều trở mặt đối chọi gay gắt. Cái loại cảm giác bị toàn thể giới phản bội đó..... Tang Đồng đột nhiên mất đi tất cả khí lực.

Hàn Tả Tả bình tĩnh nhìn cô, giọng nói bình thản hỏi: “Cậu muốn rút lui khỏi?”

Tang Đồng cô đơn gật đầu một cái.

Hàn Tả Tả đột nhiên đứng dậy, giọng nói không tính là kịch liệt, từng chữ từng chữ lại nặng nề nện vào trong lòng Tang Đồng.

“Tôi mới vừa trở thành người đại diện của cậu, cậu hồi báo tôi như vậy sao? Tang Đồng, cậu hiện tại không phải một mình, cậu có từng nghĩ qua kết quả của việc chặt vật trốn tránh này hay chưa? Cậu nói xem Văn Ca phải làm thế nào đây? Cậu muốn cho tôi lâm vào tình cảnh như thế nào?”

Tang Đồng đột nhiên không phản bác được, ấp úng nói: “Nhưng là, tôi.....”

“Nhưng mà cái gì?”

Hàn Tả Tả giận quá thành cười: “Chúng ta quen biết nhiều năm như vậy, cậu phải mông bỏ chạy như vậy tôi còn giúp đỡ cậu cái gì nữa chứ! Cậu cho rằng tôi không biết cậu rốt cuộc đang suy nghĩ cái gì sao? Không phải là cậu muốn rút lui để sau này có thể tự do tự tại cùng Lương Nguyên ở chung một chỗ hử! Tang Đồng, cậu đừng ngu ngốc như vậy nữa, nếu như cậu trở thành hai bàn tay trắng, Lương Nguyên căn bản nhìn cũng không liếc xem cậu một cái!”

Tang Đồng lập tức bị nói trúng tâm sự, tay chân có chút luống cuống, đối mặt với ngôn ngữ trực tiếp sắc bén Hàn Tả Tả, khó chịu cúi đầu xuống: “Lương Nguyên sẽ không! Tôi..... Tôi chỉ nghĩ rằng sẽ liên lụy người khác, tiếp tục kiên trì chống đỡ thì có ích lợi gì chứ? Nếu như tôi rút lui khỏi làng giải trí, như vậy thì không còn ai chú ý đến tôi nữa, tôi và Lương Nguyên có thể.....”

“Là có thể ở chung một chỗ?”

Hàn Tả Tả châm chọc nói: “Lương Nguyên coi trọng sự nghiệp của mình như vậy, cậu cho rằng hẳn ta sẽ cùng met người bị gièm pha chèn ép cả đời không ngóc đầu lên được ở chung một chỗ? Tang Đồng, cậu thật đúng là ngây thơ đến mức buồn cười!”

Đáy lòng Tang Đồng nặng nề trầm xuống, không thể không nói lời của Hàn Tả Tả đã tiết lộ vấn đề lo lắng nhất mà Tang Đồng chôn sâu dưới đáy lòng.

Đúng vậy a, nếu như mình nản lòng thoái chí, vậy thì đồng nghĩa với chấp nhận tin đồn gièm pha này là thật, mặc dù mình rút lui khỏi cái vòng này, cũng chỉ là một con chuột hôi chạy qua đường như cũ, như vậy mình, Lương Nguyên còn có thể thích nổi không?

Hàn Tả Tả nhìn Tang Đồng gương mặt đau lòng mê mang, lòng có chút không đành lòng, mặc dù không muốn tranh cãi, nhưng cũng vì cô yếu ớt mà khổ sở.

Nhưng bất luận như thế nào, cũng không thể để mặc cho Tang Đồng trốn tránh tiếp nữa.

Hàn Tả Tả ánh mắt kiên định, từng chữ từng câu vang vang có lực nói: “Tang Đồng, con người tớ trước giờ như thế nào cậu cũng hiểu, tớ Hàn Tả Tả hoặc là không làm, nếu làm thì sẽ làm được tốt nhất! Cậu nếu như đã kéo tớ vào cái vòng này, vậy tớ liền nhất định phải trở thành người đại diện danh tiếng nhất! Tớ cho cậu biết, thủ hạ của tớ tuyệt đối không cho phép xuất hiện nghệ sĩ hèn nhất. Cậu có thể thất bại, nhưng tuyệt đối không thể giống như con rùa đen rút đầu được!”

Tang Đồng kinh ngạc nhìn nhìn cô, trên người Hàn Tả Tả có một loại ánh sáng chói lọi không thể tả, làm cho không người nào có thể tránh khỏi bị lôi cuốn, cái loại tự tin thẳng thắn, bình tĩnh quả quyết, đều mang cho người khác niềm tin to lớn.

Tang Đồng chậm chậm miệng, giọng nói có chút không lưu loát, nhưng lại vô cùng kiên định: “Tớ tin cậu! Phía dưới ta muốn làm sao làm?”

Hàn Tả Tả nhìn chăm chăm cô, chậm rãi lộ ra một nụ cười: “Đi tắm một cái rồi ngủ đi!”

Tang Đồng sững sốt, mắt hững nói: “Tớ thật sự muốn làm một chút gì đó, cậu cứ như vậy xem thường tớ?”

Hàn Tả Tả nhún vai một cái: “Đã trẻ thế này cậu có thể làm cái gì, còn không bằng đi ngủ một giấc thật ngon, giữ vững thể lực cùng tinh lực thật tốt! Cậu chỉ cần chuyên tâm chuẩn bị cho buổi biểu diễn là được, những thứ khác, còn có người đại diện tớ đây chuẩn bị cho!”

Tang Đồng do dự hỏi: “Gặp phải chuyện như vậy, buổi biểu diễn..... Còn sẽ có người đến xem sao?”

Hàn Tả Tả tức giận cho gõ đầu cô một cái: “Mới vừa còn nói tin tưởng tớ! Yên tâm, cùng lắm thì tớ bỏ tiền, làm buổi biểu diễn lấy tiền cứu tế, đến lúc đó hát trực tiếp, không sợ người khác lại nói cậu hát nhép nữa!”

Hàn Tả Tả bận rộn một ngày, lại ở nơi này thuyết giáo lâu như vậy, mệt mỏi muốn chết, ngày mai còn không biết sẽ như thế nào, từng bước từng bước ép cô sắp chịu đựng không nổi nữa rồi.

Nhưng có khó khăn nữa cũng phải chịu đựng, cô là người đại diện, nhất định phải gánh vác trách nhiệm của mình, vả lại cô là người bạn tốt nhất của Tang Đồng, sao có thể vào lúc này bỏ giữ mình vứt bỏ cô ấy không để ý được chứ?

Hàn Tả Tả đi tới bên cửa sổ, vén màn cửa sổ ra nhìn xuống, cũng đã đêm hôm khuya khoắc rồi, lầu dưới vẫn còn có thể nhìn thấy mấy ký giả ngồi chễm chệ canh chừng.

Hàn Tả Tả bất đắc dĩ nói: “Thôi, tối nay tớ liền không trở về, ở lại chỗ của cậu ngủ vậy! Tớ sắp mệt muốn chết rồi, tùy cậu muốn làm gì thì làm, tớ đi ngủ trước!”

Tang Đồng bị Hàn Tả Tả khích lệ như vậy, tâm tình tốt lên rất nhiều, vội vàng đi theo cô vào nhà, hấp ta hấp tấp ân cần nói: “Tả Tả, tớ tới giúp cậu xoa bóp nha!”

Mấy ngày kế tiếp, Tang Đồng nghe theo Hàn Tả Tả an bài, ở nhà một mình chuyên tâm tập luyện ca múa, không lên mạng, cũng không xem tạp chí nữa.

Nhưng thế giới bên ngoài hoàn toàn không giống như Hàn Tả Tả nói gió thổi mây nhẹ trôi.

Hàn Tả Tả đã bể đầu sút trán. Cô mới vừa trở thành người đại diện, kinh nghiệm giao thiệp quá ít, có thể vận dụng lực lượng cực kỳ có hạn, căn bản ắt chế không nổi càng ngày càng có nhiều lời đồn đãi.

Bất đắc dĩ, Hàn Tả Tả chỉ có thể đi theo sự chỉ dẫn của Dương Húc, chiếu theo danh sách, từng cái một tìm được học trò Dương Húc Văn đã từng đã dạy, cùng những người đã từng cùng hắn hợp tác, hi vọng bọn họ có thể giúp Dương Húc Văn nói chuyện.

Nhưng là bây giờ, ai cũng cảm thấy lo lắng, mặc dù những học trò đã từng chịu ân huệ có rất nhiều, cũng không có ai dám dễ dàng đứng ra, dù sao sợ ý một chút, sẽ liên lụy đến tin đồn có quan hệ sau lưng với ân sư.

Hàn Tả Tả thật sự là cùng đường rồi, người từng kiêu ngạo tùy tiện, không thể không để cuối đầu, đuổi theo phía sau những người kia cũng không sợ người khác chê phiền, không biết bao nhiêu lần cầu khẩn.

Hàn Tả Tả cả đời này, cũng chưa từng luôn cuối như vậy.

Tang Đồng hoàn toàn không biết, cho đến khi Lương Tiểu Nghệ gọi một cú điện thoại, mới hiểu được Hàn Tả Tả vì mình, chịu bao nhiêu uất ức.

Tang Đồng sững sờ để điện thoại xuống, lời Lương Tiểu Nghệ nói vẫn còn vang vọng ở trong đầu lặp đi lặp lại.

Bị người chế nhạo, bị chê cười, bị ký giả bao vây chặn đánh..... Chuyện này vốn là nên xảy ra ở trên người mình mới đúng!

Nhưng bởi vì cô mềm yếu vô năng, bởi vì cô không hành động, lại làm cho bằng hữu tốt nhất của mình gánh chịu tất cả.

Tang Đồng hung hăng inh một bạt tai!

Đứng lên đi tới bên cửa sổ, dùng lực thật mạnh kéo màn cửa sổ ra, bên ngoài ánh mặt trời sáng lạn phút chốc rải vào trong nhà.

Tang Đồng nhanh chóng sửa sang lại bản thân thật xinh đẹp chói lọi, vội vã đi xuống lầu.

Các ký giả đợi mấy ngày, ngày ngốc ở đây cũng không gặp được Tang Đồng, đáng lẽ đều phải bỏ cuộc không ngồi chồm hổm canh chừng nữa rồi, đột nhiên chứng kiến thấy nhân vật chính trong tin đồn kia, cũng có chút không dám tin.

Sững sốt chớp mắt một cái, các ký giả đột nhiên như được đánh đánh máu gà, mọi người hưng phấn hai mắt tỏa sáng lấp lánh, trong nháy mắt xúm lại bên cạnh Tang Đồng, ồn ào xôn xao truy vấn.

Tang Đồng lấy xuống mắt kính thật to đeo trên mặt, mắt diếc tai ngơ những vấn đề làm cho người ta khó thừa nhận kia, trên mặt lạnh lùng hiện đầy nghiêm nghị, cao ngạo nhìn chung quanh một vòng.

Vẻ mặt như vậy, nghiêm nghị không thể xâm phạm, cư nhiên khiến người chung quanh lập tức ngậm miệng lại.

Tang Đồng lãnh diễm vô cùng nhếch miệng, thanh âm không lớn, lại như tảng băng vỡ vụn, lạnh lùng rõ ràng.

“Bất quá chỉ là tin đồn không có chứng cứ, cũng đáng giá để các người theo sát không tha? Tôi Tang Đồng từ nhỏ đến lớn có biết bao nhiêu người thầy đã từng chỉ dạy, chẳng lẽ toàn bộ đều có giao dịch bẩn thỉu mờ ám kia sao! Thật là chuyện cười, tôi tuy không phải là danh môn vọng tộc gì, nhưng cũng không thiếu vài ba đồng tiền, nói tôi bán mình để đóng học phí, tốt, các người hiện tại liền đi theo tôi tới bệnh viện, xem xem tôi làm sao bán thân thể!”

Những ký giả kia bị khí thế trên người Tang Đồng ép tới ngạt ngừng, Tang Đồng cũng không quản phản ứng của bọn họ, thẳng tắp mà đi về phía nhà để xe, lái xe nghênh ngang rời đi.

Tang Đồng nhìn qua kính chiếu hậu một cái, cười lạnh liên tục, không sợ những cầu tử kia theo dõi, chỉ sợ bọn họ không theo cùng!

Tang Đồng dừng xe ở một bệnh viện gần đây, không để ý chút nào ánh mắt của người chung quanh, đều đầu vào đây xếp hàng, đăng ký, đóng tiền.

Tang Đồng tìm đến bệnh viện phụ khoa uy tín nhất, sau khi tiến vào kiểm tra thất rất nhanh lại đi ra.

Ký giả cũng vây ở cửa, ngay cả rất nhiều bệnh nhân đều hiếu kỳ vây xung quanh nhòm ngó.

Tang Đồng áy náy đối với vị thầy thuốc kia nói: “Thật sự xin lỗi, mang đến phiền toái cho cô rồi!”

Vị bác sĩ kia là một phụ nữ trung niên nghiêm túc, nghiêm mặt ngẩng đầu quét qua bên ngoài một cái, mặt không thay đổi nói: “Còn có cả máy quay?”

Tang Đồng chăm chọc nhìn bọn họ một cái: “Hiện trường truyền hình trực tiếp sao?”

Vị bác sĩ không ngẩng đầu, vừa lả tả viết chẩn đoán bệnh, vừa dùng giọng nói không mang theo chút nào tình cảm nói: “Vừa đúng lúc làm một chút tuyên truyền cho bệnh viện chúng tôi..... Trải qua bước đầu kiểm tra, cô vẫn còn , hoàn hảo không tổn hao gì, mắt thường là có thể nhìn thấy, cũng không có nhìn ra có bệnh tật khác, cô có thể yên tâm, không cần phải làm những loại kiểm tra khác!”

Tang Đồng cảm kích nói cảm ơn, nhận lấy kết quả kiểm tra, mở ra hướng về phía máy quay lạnh lùng nói: “Phách Thanh sở điểm, lần này hài lòng chưa?”

Những ký giả kia cuối cùng cũng biết mục đích của Tang Đồng, không khỏi một hồi lúng túng, đặc biệt là chống lại tầm mắt bác sĩ và bệnh nhân chung quanh, quả thật hận không thể lập tức chạy trốn.

Tang Đồng đi bước này quả thật là rất tuyệt, mặc dù không tránh khỏi có chút khuất nhục, nhưng dầu gì cũng ngăn chặn được miệng lưỡi của những người đó.

Tang Đồng không để ý tới bọn họ nữa, trực tiếp lái xe tiến về phía Mia.

Một đường không thèm để ý những ánh mắt không rõ hàm ý kia, Tang Đồng đẩy ra cửa phòng làm việc của Triệu Kim, đem kết quả kiểm tra của mình vỗ mạnh trên bàn làm việc.

Triệu Kim ngây ngẩn cả người: “Làm sao cô lúc này lại chạy tới công ty?”

Tang Đồng khẽ mỉm cười: “Tôi nếu còn không đến, sợ rằng vĩnh viễn cũng không cần đến rồi..... Đây là kết quả kiểm tra của tôi, đoán chừng hiện tại trên tivi đều có thể nhìn thấy truyền hình trực tiếp rồi, a, chuyện còn lại phải xem bản lãnh của bộ phận quan hệ xã hội của Mia rồi!”

Triệu Kim quét nhìn tờ giấy kiểm tra một cái, đầu tiên là tròng lớn mắt, phụt cười vui vẻ, giơ lên ngón tay cái đối với Tang Đồng nói: “Chiều này của cô đủ ngoan độc, đủ trực tiếp!”

Tang Đồng cười cười, nói: “Vậy tôi sẽ chờ an bài của công ty!”

Quả nhiên, ngày đó báo cáo kiểm tra ở bệnh viện của Tang Đồng liền được ồ ạt tung ra bên ngoài, hung hăng đánh cho những ký giả hồ ngôn loạn ngữ kia một bạt tai vang dội.

Đêm đó trong tiết mục giải trí, Tân Đình nhận được vị trí quán quân tiết mục Người nổi tiếng , ngay trước mặt đông đảo người xem đứng ra ủng hộ Dương Húc Văn.

Tân Đình là một trong số những học trò Dương Húc Văn đặc ý nhất, Là bậc đàn chị trong giới âm nhạc, cô ta có thể đứng ra không thể nghi ngờ dành cho Tang Đồng và Dương Húc Văn ủng hộ rất lớn.

Tân Đình hoàn toàn ngoài mọi người dự liệu, ở tiết mục cuối cùng, tự tiện sửa lại kế hoạch sắp xếp từ trước, hướng về phía ống kính nói: “Tôi không biết tin đồn Văn Ca liên quan tới quy tắc ngầm là như thế nào xuất hiện, những lời nói vô căn cứ mê hoặc tâm lý người khác, tin tưởng không cần tôi nhiều lời tất cả mọi người đều biết rõ!”

Lời vừa nói ra này, người dẫn chương trình cùng biên đạo dưới đài toàn bộ ngây ngẩn cả người.

Tân Đình không nhìn tới vẻ mặt khác nhau của bọn họ, chăm chọc cười lên: “Các người nói Tang Đồng là hát nhép? Không biết có ai còn nhớ hay không Tang Đồng là như thế nào xuất đạo, các người có thể tìm ra video lần đầu tiên cô ấy lộ diện trước mặt rất nhiều người, sân khấu ngoài trời đơn sơ như vậy, ngay cả ánh đèn cũng không có, micro cùng âm hưởng cũng chói tai, nhưng cô ấy bằng vào một ca khúc mà nổi danh, thanh âm của cô ấy có thể là giả sao? Cô ấy hát trực tiếp cũng không có ít, các người đều là điếc sao?”

Tân Đình trên mặt hơi chút giễu cợt khinh thường vẻ mặt đột nhiên biến đổi, có chút trở nên thất vọng cùng đau lòng: “Về phần liên quan đến Văn Ca, hừ, Văn Ca là tiền bối trong giới âm nhạc, vì âm nhạc dâng hiến cả cuộc đời của mình, các người có bao nhiêu người chịu qua ân huệ của Văn Ca? Anh ấy siêng năng đào tạo thành công biết bao nhiêu học trò? Giúp đỡ qua bao nhiêu ca sĩ thành danh? Nhưng gặp chuyện trước mắt, cư nhiên không có một người đứng ra lời nói thật lòng, các người không hổ thẹn với lương tâm của mình sao?”

Tân Đình vô cùng đau đớn mà lắc lắc đầu: “Tôi đây không phải gặp chuyện bất bình bênh vực lẽ phải, tôi chỉ là không cách nào nhìn thấy ân sư của mình cùng đồng môn bị người khác ác ý hãm hại, thật thất vọng cho ngàn vạn người ái mộ bị một chút lời lẽ của người tâm thuật bất chánh che mờ mắt..... Tôi hiểu rõ hôm nay tôi nói ra những lời này, có lẽ sẽ có rất nhiều nước dơ hướng trên người tôi dội tới.....”

Tân Đình cười chua xót cười, từ từ kiên định, lời nói trầm ổn tỉnh táo càng thêm đả động lòng người xem, khiến vô số người phải xúc động.

“Nhưng là, người không thể vong ân phụ nghĩa, không thể đánh mất lương tâm! Cho nên hôm nay, tôi đứng ra, hi vọng mọi người có thể trước sau như một địa tương tin Dương Húc Văn lão sư, tin tưởng ca sĩ mọi người đã từng yêu thích, không có cô phụ kỳ vọng của mọi người!”

Tân Đình nói xong lời này, thật sâu cúi đầu bày ra tư thế cảm ơn, sau đó tiêu sái ở trước mặt người dẫn chương trình đang trợn mắt há hốc mồm, rời đi sân khấu.

Bởi vì là hiện trường trực tiếp, cắt nối biên tập cũng không có, căn bản không biện pháp bổ sung, chỉ có thể mặc cho đoạn văn này bị truyền ra.

Đoạn tuyên ngôn này ở trên mạng được nhanh chóng đăng lại, cộng thêm video ban ngày Tang Đồng ở bệnh viện kiểm tra, ở trên internet nổi lên từng đợt sóng lớn.

Ngày thứ hai, tạp chí giải trí dưới trướng của Vinh Hiển dùng toàn bộ một trang báo, đăng tin trăm người liên hiệp ký tên, vì Dương Húc Văn và Tang Đồng dính chính.

* * *

45. Chương 45

Chương 45. Thay đổi kế hoạch tác chiến

Hàng chữ to bắt mắt làm cho người đọc cảm giác rung động,

“Liên hiệp tuyên bố cải chính, chống lại tin tức không đúng sự thật.”

“Chúng tôi là những người đã từng được thầy Dương Húc Văn dạy dỗ, hướng dẫn và dìu dắt.

Thời điểm cùng thầy Dương Húc Văn hợp tác làm việc, chúng tôi đều cảm thấy rằng Văn Ca là một người trọng tình trọng nghĩa, rất có tài hoa, han nữa luôn sẵn lòng chỉ dạy và hướng dẫn các nghệ sĩ. Ngài ấy đã đem toàn bộ sinh mạng hiến dâng cho âm nhạc, soạn nhạc ra vô số chương nhạc động lòng người, bởi vì có ngài ấy dẫn dắt cùng cố gắng, mới có thể thúc đẩy nền âm nhạc nước nhà càng thêm phát triển.

Vậy một Lão sư khoan hậu mà tận tâm như thầy, gần đây lại bị mọi người luân phiên chửi bới, thậm chí học trò của ngài ấy – Tang Đồng, cũng bị người ác ý hãm hại, đối với lần gièm pha này, chúng tôi cảm thấy đau lòng sâu sắc. Hôm nay tại đây mọi người chúng tôi phát biểu và liên hiệp ký tên, chống lại những thứ tin tức ác ý bêu xấu không thật kia!”

Bên dưới đoạn tuyên bố này, chiếm hơn nửa trang báo, là chữ ký chằng chịt rậm rạp, có học trò ngày xưa của Dương Húc Văn, những người đã từng được hỗ trợ giúp, còn có các đạo diễn đã từng hợp tác cùng hắn, thậm chí còn có Hứa Đa Đa – nghệ sĩ đã cùng Tang Đồng làm việc với nhau.

Phần tin tức này lập tức được đăng lại các tờ báo và tạp chí lớn khác, thậm chí trên internet cũng có một số người cổ tên tuổi của làng giải trí phát biểu qua video, ở trước màn ảnh thanh thế to lớn chinh phạt những phóng viên tùy ý bêu xấu người khác.

Ngay cả Vinh Hiển – đối thủ cạnh tranh mạnh mẽ của Mia, cũng thả ra tin tức, nguyện ý lấy lương cao hơn mời Dương Húc Văn và Tang Đồng gia nhập.

Tình thế lập tức đảo ngược.

Này vẫn chưa hết, Mia vài ngày sau vĩ Dương Húc Văn tổ chức buổi họp ký giả.

Vô số truyền thông ùn ùn kéo tới, hội trường phía dưới đầy áp người, đèn flash lóe lên không ngừng.

Dương Húc Văn hiềm khi ăn mặc chỉnh tề, nghiêm trang hướng về phía micro, đầu tiên là cảm ơn những bạn bè đã tin tưởng hẳn, tiếp đến là bắt đầu giải thích ngọn nguồn chuyện này.

Dương Húc Văn biểu tình vô cùng trầm ổn, giọng nói cũng hết sức dè dặt: “Tôi vốn là xuất phát từ ý tốt, phải biết rằng cổ một người tài hoa hơn người có thể gặp nhưng không thể cầu, không nên bị mai một! Tôi ra sức vun trồng cho Tang Đồng, không chỉ là bởi vì công ty hi vọng tôi làm, nguyên nhân quan trọng hơn là, bản thân Tang Đồng chính là một ca sĩ vô cùng có linh tính!”

Dương Húc Văn cười khổ: “Sau khi Tang Đồng có chút danh tiếng, tôi nhận được điện thoại của mẹ Tang Đồng Khi đó tôi mới biết, thì ra mẹ Tang Đồng

là ân sư lúc tôi học đại học!”

Lời này vừa nói ra, bên dưới xôn xao.

Có ký giả hỏi tới: “Mẹ của Tang tiểu thư cũng là thầy dạy âm nhạc sao?”

Dương Húc Văn lắc đầu một cái: “Mẹ của Tang Đồng là giáo sư đại học nổi tiếng về lịch sử học cùng cổ Hán ngữ học, tôi đã từng học qua tiết học của bà, bà trợ giúp tôi rất nhiều. Hơn nữa vì quốc gia cùng sự nghiệp, cha mẹ của Tang Đồng quanh năm bên ngoài, không thể ở bên cạnh chăm sóc con gái của mình nên cảm thấy hết sức áy náy. Cho nên thời điểm ân sư biết con gái mình ký hợp đồng với Mia, cố ý nhờ vả tôi trông nom nhiều hơn.”

Dương Húc Văn cười cười nói: “Tin tưởng các vị cũng có thể cảm thấy trên người Tang Đồng có một loại phong cách đặc biệt cổ điển, cũng là bởi vì bị cha mẹ

của cô ấy ảnh hưởng bản thân Tang Đồng vô

cùng có tài hoa, tôi dĩ nhiên vui lòng chỉ dạy nhiều hơn. Huống chi tôi muốn đem nhiệt huyết đối với âm nhạc, truyền lại cho càng nhiều người, đây chính là mơ ước trong cuộc đời này của tôi!”

Dương Húc Văn giọng điệu thay đổi, cười lạnh nói:

“Chỉ là lại có người nói tôi và học trò của mình có quan hệ mập mờ, thật là chuyện nhục cười!”

Ký giả phía dưới cũng đã từng tận hết sức đi đào móc tin tức qua này sự kiện, lúc này vừa nghe thấy, không khỏi có chút ngưng ngừng, hiện trường đột nhiên yên tĩnh lại.

Dương Húc Văn giống như không phát hiện có thay đổi gì, tiếp tục cười nhạo nói: “Những kẻ không bằng cảm thú làm người ta giận sôi gan tung tin đồn cư nhiên cũng có người đi tin tưởng! Thật là làm cho lòng người lạnh ngắt! Huống chi, với tuổi của tôi, cũng có thể làm cha của Tang Đồng được rồi, cô ấy đi cửa sau, trừ phi năm trăm năm nữa thì may ra!”

Những ký giả kia bị lời này nói trúng, cũng không tiện nắm chặt tin đồn này mà không thể buông ra rồi, nói ra mấy lời không mặn không nhạt liền phải sạch mọi vấn đề”

Cuối buổi họp báo, Tang Đồng xuất hiện.

Không nói hai lời, cầm micro lên hát một bài, một chiêu này, ngay cả tin đồn Tang Đồng hát nhép cũng không công tự phá rồi.

Các ký giả rất có nhãn lực độc đáo vây quanh hỏi về chuyện buổi biểu diễn, bắt đầu tuyên truyền rầm rộ.

Buổi họp báo kết thúc suông sẻ.

Tang Đồng đi tới phía sau hậu trường, đi tới trước mặt Dương Húc Văn, áy náy nói: “Thật xin lỗi, Văn Ca, đều là em liên lụy anh “

Hình tượng Dương Húc Văn ở trên đài có tiếng vừa có miếng lập tức biến mất, lại khôi phục bộ dáng bình thường kiêu ngạo khó tính, hừ nhẹ một tiếng nói: “Em đúng là làm liên lụy tới tôi, bất quá không cần xin lỗi tôi.

Tang Đồng nghi ngờ: “Có ý gì?”

Dương Húc Văn thần bí cười cười, nói: “Tôi vẫn muốn tự mở phòng làm việc của mình, khổ nỗi Mia vẫn không thả người Xảy ra chuyện như vậy, Mia xử lý không thỏa đáng, vừa đúng lúc cho tôi cơ hội, cho nên tôi vẫn quyết định nộp đơn từ chức!”

Tang Đồng cả kinh, không buông tha hỏi: “Anh phải đi?”

Dương Húc Văn cười nhạo một tiếng: “Cố thể đi đến chỗ nào đây? Phòng công tác vẫn còn đang chuẩn bị, vừa mới bắt đầu không thể thiếu được sự quan tâm chăm sóc của mọi người nha A, lúc cần báo đáp ân sư, nhớ phải tới giúp một tay đó!”

Tang Đồng miễn cưỡng dè xuống sự không nỡ trong lòng, chần chờ hỏi: “Anh mới vừa nói, mẹ em bà ấy.....”

Dương Húc Văn vỗ vỗ bả vai Tang Đồng nói: “Tôi cũng là gần đây mới biết, mẹ em rất lo lắng em, cho nên nhờ vả tôi chăm sóc em nhiều hơn!”

Tang Đồng cười cười: “Không nghĩ tới Văn Ca cùng mẹ em đã sớm quen biết.”

Dương Húc Văn như chìm vào trong hồi ức, cảm khái nói: “Đúng vậy a, khi đó em còn nhỏ, tôi chọn học một khóa của bà, bà thấy tôi là một học sinh khó khăn, rời xa nơi chôn nhau cắt rốn, cuộc sống vô cùng vất vả, liền thường xuyên chăm sóc tôi..... Chớp mắt một cái đã qua nhiều năm như vậy rồi!”

Dương Húc Văn cười cười: “Được rồi, kh

ông nói những thứ này nữa, tôi còn có việc, đi trước một bước!”

Dương Húc Văn rời đi trước, Tang Đồng liền trở lại công ty.

Không nghĩ tới trước cửa thang máy gặp phải Tân Đình, Tang Đồng nhớ tới lúc trước cùng cô ấy tranh chấp không ngừng, rồi lại chịu sự giúp đỡ của cô ấy, vào lúc này bất chợt thấy mặt, hơi lúng túng.

Tân Đình cùng lúc trước không khác nhau nhiều, nhìn thấy cô vẫn như cũ liếc mắt.

Trong thang máy chỉ có hai người bọn họ, Tang Đồng rốt cuộc thoải mái nói cảm ơn: “Tân tỷ, đa tạ chị có thể đứng ra vì tôi nói chuyện!”

Nếu không phải là Tân Đình đánh trận đầu, đứng ra trợ giúp cô đầu tiên, đoán chừng những người khác cũng sẽ không lấy dũng khí liên hiệp ký tên công khai ủng hộ bọn họ, chuyện này cũng không thể nhanh như vậy đã được giải quyết.

Tân Đình nhàn nhạt nói: “Cô không cần phải cảm ơn tôi, tôi không phải giúp cô, tôi là giúp Văn Ca.”

Tang Đồng lúc này mới nhớ tới, Tân Đình cũng là học trò đặc ý của Dương Húc Văn. Mặc dù Tân Đình nói như vậy, nhưng đối với cô ấy sự kính nể một chút cũng không có giảm bớt. Dù sao ở lúc mọi người cảm thấy lo lắng, bo bo giữ mình, cô ấy có thể không chút để ý tất cả đứng ở bên cạnh bọn họ, đối với Tang Đồng mà nói chính là trợ giúp lớn nhất.

Huống chi, Tang Đồng trong lòng còn tràn đầy áy náy.

Ban đầu Tang Đồng không phân tốt xấu hoài nghi cô ấy, bây giờ nhớ tới, không khỏi cảm giác mình có lòng tiểu nhân.

“Mặc kệ như thế nào, chị chính là đã giúp tôi, về sau có việc gì tôi có thể giúp được một tay, tôi nhất định đem hết toàn lực.”

Tân Đình nhìn chằm chằm đèn trong thang máy, thở dài nói: “Cô không cần phải có bộ dạng như vậy, cô cũng không cần lo lắng tôi sẽ đối với cô có cái gì bất lợi. Cô là học trò Văn Ca thích nhất..... Chỉ cần là Văn Ca thích, tôi đều sẽ không ghét.”

Lời nói này có chút kỳ quái, Tang Đồng suy nghĩ một chút, chậm lụt đã hiểu ra cái gì, ghen hòng nhìn trần trời nói: “Chị, chị, chị thích..... Văn Ca?”

Tân Đình cười nhạo một tiếng, liếc cô một cái nói: “Đúng vậy a, tôi thích Văn Ca, thích đã rất nhiều năm! Có cần có biểu hiện như nhìn thấy yêu quái như vậy không?”

Tang Đồng không biết nói cái gì cho phải.

Tân Đình có chút phiền muộn: “Nhưng Văn Ca đã kết hôn rồi, tôi đời này, nhất định chỉ có thể làm học trò giỏi của anh ấy.”

Tang Đồng đột nhiên có chút vì cô ấy mà khổ sở.

Tân Đình xì cười ra tiếng, lắc đầu một cái bất đắc dĩ nói: “Thật không biết tại sao lại nói với cô những thứ này..... Thôi, cô ngu ngốc như vậy, nói cho cô cũng không có gì phải lo cả! Văn Ca muốn rời đi, tôi đương nhiên theo anh ấy cùng đi, về sau không có Văn Ca bảo kê cho cô, cô nên nghe lời Hàn Tả Tả lời nói, không được làm cho Văn Ca thất vọng.”

Tang Đồng cảm thấy có chút ưu thương, giống như đột nhiên, người quen bên cạnh đều rời đi cả rồi.

Thang máy “Đình ——” một tiếng dừng lại, Tân Đình cũng không quay đầu lại đi ra ngoài.

Trước đi tìm Triệu Kim báo cáo, nói đơn giản một số chuyện liên quan đến buổi biểu diễn, Tang Đồng liền trực tiếp đi tìm Hàn Tả Tả.

Hàn Tả Tả đang cầm một đồng lớn tài liệu xem xét, nhìn thấy Tang Đồng đi tới, ngoắc ngoắc tay bảo cô ngồi xuống ở bên cạnh, rầm rầm đảo tài liệu nói: “Tớ có một số ý tưởng mới, về việc phát triển tương lai của cậu, chúng ta cần phải kế hoạch thật tốt một phen.....”

Tang Đồng nhìn một chút chung quanh không có ai, sắp lại gần nhỏ giọng nói: “Tả Tả, Văn Ca cùng Tân tỷ muốn rời khỏi Mía.”

Hàn Tả Tả dừng một chút, cau mày hỏi: “Cậu cũng biết những chuyện này?”

Tang Đồng liền đem đoạn đối thoại với Văn Ca thuật lại.

Hàn Tả Tả trầm ngâm không nói gì.

Dương Húc Văn đột nhiên quyết định rời đi Mía như vậy, chắc chắn sẽ không đơn giản giống như hắn nói vậy.

Hắn đã công tác ở Mía nhiều năm như vậy, đối với Mía rất có tình cảm, coi như một lòng muốn thành lập phòng âm nhạc của riêng mình, cũng sẽ không nói đi là đi.

Tang Đồng không hiểu, Hàn Tả Tả chỉ cần ngẫm nghĩ liền nhìn thấu tất cả.

Xảy ra loại chuyện như vậy, chỉ sợ là phải kiêng dè, Dương Húc Văn lần này rời đi, để lại cho Tang Đồng, chính là không gian tự do phát triển.

“Văn Ca thật là người tốt khó gặp.....” Hàn Tả Tả thở dài nói “Chuyện này không cần nói cho bất luận kẻ nào, cậu hãy xem như cái gì cũng không biết đi.”

Tang Đồng nâng cằm lên: “Tớ hiểu rõ á..... Ai, nếu không phải do hợp đồng của tớ chưa tới kỳ hạn, tớ thật đúng là nghĩ giống như Tân tỷ vậy, đi theo Văn Ca.”

Hàn Tả Tả tức giận nói: “Thôi đi, coi như hợp đồng của cậu tới kỳ hạn, cậu cũng không thể đi theo Dương Húc Văn, cậu suy nghĩ một chút, cái loại gièm pha còn chưa có ngưng lại đâu, cậu lại muốn giống trống khua chiêng cùng Dương Húc Văn Thân mật lui tới, cậu không sợ những ký giả kia lại bắt đầu tung tin đồn giật gân à?”

Tang Đồng thất vọng than thở: “Tớ trách lầm Tân tỷ rồi, tớ lại còn hoài nghi là chị ấy cùng ký giả lập mưu.....”

Hàn Tả Tả bình tĩnh vô cùng nói: “Tớ cũng sớm biết không phải chị ấy.”

Tang Đồng nghi ngờ nhìn cô: “Cậu biết?”

Hàn Tả Tả nhíu mày cười một tiếng: “Tớ dĩ nhiên biết, tớ biết rõ không chỉ có những thứ này đâu đấy..... Bất quá chuyện tới đây là ngừng, cậu chuyên tâm chuẩn bị biểu diễn đi, chờ buổi biểu diễn kết thúc, tớ nhất định nói cho cậu biết rõ ràng!”

Tang Đồng tin tưởng Hàn Tả Tả, liền cái gì cũng không hỏi nữa, chỉ chỉ giấy tờ ngổn ngang trên bàn, hiểu kỳ nói: “Cậu lại đang bận việc gì thế?”

Hàn Tả Tả lấy đồ trên tay đưa cho cô, hơi hưng phấn nói: “Tớ đã nghiên cứu rồi, vốn là trang phục biểu diễn cùng tất cả các thứ đều được chuẩn bị sẵn, nhưng tớ cảm thấy chúng ta nên sửa đổi phong cách một chút, cậu xem những bộ trang phục này.....”

Hàn Tả Tả ngừng tạm, đột nhiên hỏi: “Cậu còn nhớ rõ tình cảnh lúc cậu đi bệnh viện phụ sản kiểm tra chứ? Ngày đó khí thế của cậu không tồi chút nào!”

Hàn Tả Tả đưa ngón trở ra gãi gãi cằm nói: “Những trang phục thiếu nữ này không thích hợp, một chút khí thế cũng không có, Tang Đồng, bắt đầu từ hôm nay, tớ sẽ giúp cậu thay hình đổi dạng, đoan trang kiêu ngạo!”

Tang Đồng không hiểu.

Hàn Tả Tả châm chọc cười lên: “Tang Tiểu Đồng, chỉ bằng chỉ số thông minh còn thấp hơn cả mực nước biển của cậu, cậu chỉ hơn được những tiểu yêu tinh mới ra lò mà thôi! Nói thế nào cậu cũng 20 rồi, tâm tính vẫn ngây thơ như vậy, giả bộ một chút cũng không giống, nếu tiếp tục như vậy con đường thiếu nữ tương lai sẽ phải xuống dốc! Những thứ không nói khác, liền chỉ nói Lương Tiểu Nghê, cậu dù giả bộ như thế nào không bằng cô ta đóng kịch, cô ta mới là mềm dẻo vô hại, một đóa bạch liên một thánh khiết tươi mới! Cho nên tớ cần thận suy nghĩ qua, tớ sau này vẫn nên sửa đổi một chút phong cách cho cậu, nếu không sánh bằng người ta, liền đổi con đường khác mà đi..... Con đường cao quý lãnh diễm cũng khá tốt, dù sao giả bộ uy hiếp người khác cũng có chút hiệu quả! Đạo này, người người bị coi thường, nhà nhà hách dịch, cậu càng lạnh lùng khó gần ngay cả thần thánh cũng không thể mạo phạm, thì càng không có người nghĩ muốn đến tiếp cận!”

Tang Đồng trợn mắt há hốc mồm, ngay Hàn Tả Tả mắng cô dung tục cũng không so đo, cà lăm nói: “Cậu, cậu bị ma nhập rồi hả? Cao quý lãnh diễm? Cậu xác định không phải khiến cho tớ tự hủy hình tượng chứ?”

Hàn Tả Tả không để ý tới cô, vỗ tay phát ra tiếng hào hứng nói: “Cứ quyết định như vậy!”

Tang Đồng khóc không ra nước mắt, hoàn toàn theo không kịp suy nghĩ của Hàn Tả Tả: “Đại Tả a, tớ cần yên tĩnh một lát.....”

Hàn Tả Tả trầm ngâm nói: “Trước sẽ bắt đầu từ buổi biểu diễn mà thay đổi, về sau ở trước mặt truyền thông, chớ đừng cột nhả dây! Nhớ, thế nào là cao quý lãnh diễm, phải có khí thế nghiêm nghị không thể xâm phạm, như vậy những ký giả kia cũng không dám tùy tiện hỏi cậu mấy tin đồn lung tung!”

Tang Đồng cứng họng: “Tớ nào có khí thế nữ vương a.....”

Hàn Tả Tả liếc xéo nhìn cô: “Ngày đó cậu tới bệnh viện không phải rất có khí thế sao! Khi đó cậu đã làm rất tốt, về sau cũng có thể.....”

Hàn Tả Tả đột nhiên ý tứ sâu xa, nghiêm túc nói: “Tang Đồng, cậu không thể vĩnh viễn núp ở sau lưng người khác, tớ cũng có lúc không làm gì được, đến lúc đó cậu phải làm thế nào? Cậu là nghệ sĩ, không thể bị truyền thông cùng người ái mộ cậu dắt mũi, cậu phải tạo được khí chất của riêng mình, để dẫn dắt bọn họ, để cho bọn họ thần phục cậu. Như vậy, cậu mới có thể bất bại, sẽ không dễ dàng bị lời đồn đại đánh ngã!”

Tang Đồng sững sờ nhìn cô, trầm mặc hồi lâu mới nói: “Cậu nói đúng, tớ không thể vĩnh viễn dựa vào người khác..... Tả Tả, tớ nghe cậu, buổi biểu diễn liền giao cho cậu rồi!”

Hàn Tả Tả chậm rãi lộ ra nụ cười tươi tắn, vươn tay, Tang Đồng lập tức cầm lấy.

“Cùng nhau cố gắng!”

Tác giả có lời muốn nói: nhà hàng, chương sau ở buổi biểu diễn Lạc Nhị gia tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho loại cơ hội tốt này, nhất định sẽ xuất hiện thật hoành tráng

~

Sau đó Lương Tiểu Nghệ âm mưu sẽ bị bại lộ rồi

~

Lập lập lập, Tang Tiểu Đồng chân chính trưởng thành!

* * *

46. Chương 46

Chương 46. Âm mưu sau khi được phơi bày

Hàn Tả tả thực trâu bò.

Đùng một phát là có thể đem tin đồn có thể chìm chết một nghệ sĩ trở thành thù đoạn tuyên truyền.

Vé vào buổi biểu diễn của Tang Đồng một tấm khó cầu, trong thời gian ngắn ngủi vé vào được cửa bán sạch không còn 1 cái, vé chợ đen đắt đến làm cho người ta cắn răng nghiêng lợi.

Tang Đồng đã sớm đưa hai tấm vé VIP cho Lương Nguyên và Lương Tiểu Nghệ.

Đêm đó, Lương Nguyên dời lại tất cả hoạt động, mang theo Lương Tiểu Nghệ lẳng lẽ tiến vào trong hội trường, trong bóng tối, tất cả mọi người nín thở chờ đợi Tang Đồng xuất hiện, đương nhiên không ai phát hiện bọn họ.

Lương Nguyên tìm được chỗ ngồi dành cho tiệc khách quý ngồi xuống, vị trí này tầm mắt tốt vô cùng, quan trọng hơn là đối diện với sân khấu.

Hội trường ánh sáng từ từ dập tắt, trên sân khấu có một bó sáng mãnh liệt rạch ra tấm màn màu đen, đang chiếu vào người chẳng biết lúc nào đã xuất hiện ở chính giữa sân khấu,

Toàn trường xao động, những người ái mộ ở phía dưới bộc phát thét chói tai, đỉnh tai nhức óc hô hào lấy sang môi người,

Âm nhạc róc rách tuôn ra, người hâm mộ nhiệt tình kiềm lại lòng tràn đầy kích động, dần dần trầm tĩnh lại.

Ca khúc thứ nhất, không có hiệu ứng sân khấu hoa lệ, không có vụ điệu làm cho người hoa mắt hỗn loạn.

Tang Đồng cứ như vậy lẳng lặng đứng ở trên đài, chỉ có một chùm sáng bao phủ, mặc một bộ váy dài màu đen, tóc ôm sát một bên, nắm micro trước mặt.

Tang Đồng nhìn chung quanh một vòng, thấy người quen dưới đài, nhẹ nhàng cười một tiếng, nhắm mắt lại hát lên.

Bối cảnh bài nhạc đơn giản tới cực điểm, chỉ có tiếng đàn ghi-ta như có như không, lại càng làm nổi bật thêm thanh âm biến ảo của Tang Đồng, tại trong bóng tối tĩnh mịch này, xa xa mát lạnh, giống như đến từ tiên cảnh, rót vào đầu mũi tim của mọi người, trong nháy mắt làm mềm mại lòng của mỗi những người nghe nhạc.

Loại phương thức làm mở màn độc xướng này, làm lòng người nghe mê đắm, chính là minh chứng tốt nhất, có lợi nhất.

Một khúc vừa rồi hát xong, đột nhiên trên sân khấu tất cả ánh đèn cùng nhau lóe lên, lửa khói hoa mỹ kèm theo âm nhạc sục sôi, làm cho trái tim mọi người cùng nhau chấn động.

Tang Đồng ở trong khói mù lượn lờ từ từ cởi ra váy dài màu đen, ở trong tiếng thét chói tai kích động của những người hâm mộ tiêu sái hất ra y phục, mặc quần áo bó sát người bằng da, bước theo nhịp trống sống động mười phần, vừa nhảy vừa hát.

VỖ SỔ ánh mắt mang theo sùng bái cùng si mê, nhìn chằm chằm Tang Đồng trên sân khấu vừa múa vừa hát

Ngay cả Lương Nguyên cũng bị lây dính bầu không khí như vậy.

Lương Nguyên lẳng lặng ngồi ở dưới sân khấu, nhìn trên đài Tang Đồng ánh sáng bắn ra bốn phía, tình cảm trong lòng cuộn cuộn nói không rõ.

Tang Đồng Giống như đột nhiên thay đổi.

Không còn là cô thiếu nữ trẻ trung nhà bên nữ, giống như đóa hoa trong một đêm đột nhiên nở rộ xinh đẹp, rõ ràng không có làm ra bao nhiêu kỹ thuật nhảy mê người **, tất cả lại cố tình làm cho lòng người thần trí dao động, không dời mắt được.

Giống như Trong lúc bất chợt có thêm một loại

khí thế, làm cho người ta cảm thấy, cô trời sinh chính là đứng ở trên sân khấu hoa mỹ để cho người ta sùng bái. Làm cho người ta càng thêm mê đắm, trong lòng mơ hồ xuất hiện cảm giác muốn thần phục dưới chân

Đây chính là mị lực của ca hậu, đây mới hoàn toàn xứng đáng là nữ thần ca hát Siren.

Một cái ánh mắt, một câu nói, cử chỉ giơ tay nhắc chân, cũng làm cho người ta nhin không được dời mắt nhìn xem

Lương Nguyên đột nhiên cảm thấy, Tang Đồng như vậy, có một loại sức mạnh làm cho không người nào cá thê cự tuyệt được, cô đứng ở nơi đó, nơi đó ánh sáng rực rỡ, hấp dẫn tất cả tầm mắt, lại cường thế làm cho người ta không dám vượt qua.

Lương Nguyên vừa vui mừng, vừa tự hào.

Tang Đồng như vậy, người khác chỉ có thể ở trong lòng tôn sùng là nữ thần mà cúng bái, nhưng lại chỉ thuộc về một mình hắn.

Lương Nguyên ngồi ở chỗ đó, thỉnh thoảng cùng Tang Đồng trao đổi ánh mắt mà chỉ có hai người mới hiểu, nghe cô hát một bài lại một bài, đột nhiên cảm thấy có chút khủng hoảng không sao diễn tả

Giống như trân bảo quý giá mà không thể cất giữ kỹ, lo lắng người khác phát hiện giá trị của cô, sau đó sinh ra tâm tình mơ ước.

Lương Nguyên nắm chặt tay, âm thầm quyết định, nhất định phải mạnh hơn, mới có thể đuổi theo bước chân của Tang Đồng, đem cô vững vàng khóa ở bên người.

Trên sân khấu đột nhiên phun ra làn khói trắng phau phau, thanh âm Tang Đồng đột nhiên cao vút, âm vực cao ngất trong trẻo hoa lệ xuyên thấu lòng của mỗi người trong khán phòng, mang theo lực hút mê hoặc kỳ diệu, tựa như câu hồn, làm cho người ta cũng nhìn không thấy những cái khác nữa, cũng không nhớ nổi những cái khác

Bên tai chỉ có tiếng hát của Tang Đồng, trong mắt chỉ có thể nhìn thấy nụ cười của Tang Đồng.

Đột nhiên, sương mù dày đặc từ từ tiêu tán, đóa hồng diễm lệ gộp lại thành một nụ hoa khổng lồ, chậm rãi từ trên trời rơi xuống.

Trong nháy mắt bên dưới khán đài tựa như nổ tung, trừ thét chói tai không còn những phương thức khác để diễn tả nội tâm kích động.

Tang Đồng không giải thích được quay đầu lại, có chút mờ mịt nhìn một chút nụ hoa tình yêu bị đóng băng trên đầu, sau đó quay mặt qua vui mừng nhìn về phía Lương Nguyên.

Thời điểm tiếng hát tạm nghỉ, đột nhiên từ không trung len lỏi một giọng nam trầm thấp quyến rũ.

“Một vụn đóa hoa hồng không đủ để tôn lên vẻ đẹp của em. chỉ muốn dùng cách này để biểu đạt lòng ngưỡng mộ của anh, chúc mừng em đêm biểu diễn thành công tốt đẹp!”

“A ——“

“Tang Đồng, Tang Đồng!”

Người hâm mộ dưới đài hưng phấn hô hào, Tang Đồng lại sắc mặt có chút cương cứng.

Vốn cho là Lương Nguyên tạo cho cô một niềm vui bất ngờ, không nghĩ tới cư nhiên nghe được giọng nói của Lạc Hưởng Ngôn.

Tang Đồng nhất thời có cảm giác mình bị chơi xỏ.

Quay đầu lại, đã nhìn thấy Hàn Tả Tả bình tĩnh đứng ở phía sau cánh gà, trấn định tự nhiên mà mỉm cười, ý bảo Tang Đồng đừng ngừng lại.

Lúc này, không biết người nào đột nhiên bén nhọn hét lên một câu: “Gả cho anh ấy!”

Sau đó vô số người hâm mộ sôi trào, liều mạng quơ múa cây đèn huỳnh quang, cùng nhau cao giọng gào thét: “Gả cho anh ấy, gả cho anh ấy ——“

Cảnh tượng lãng mạn như vậy, là giấc mộng đẹp trong lòng bao nhiêu người.

Mộng cảnh như vậy đã từng ảo tưởng qua vô số lần, đột nhiên xuất hiện trong buổi biểu diễn của ca hậu, sao có thể không lây lan sang bao người chứ!

Lương Nguyên sắc mặt trầm xuống, muốn đứng lên, lại bị người bên cạnh một phát đè lại.

Lương Tiểu Nghệ đến gần hẳn, nhỏ giọng hỏi: “Anh muốn đi đâu? Anh có thể làm cái gì?”

Lương Nguyên sững sờ, chần nẫn tựa lưng vào ghế ngồi.

Ánh mắt của Lương Tiểu Nghệ lóe lóe, nhẹ giọng nói: “Ca, Tang tỷ tỷ ưu tú như vậy, có người theo đuổi là bình thường..... Có lẽ đây chỉ là kế hoạch của công ty thôi? Anh yên tâm, lấy thực lực và danh tiếng của Tang tỷ tỷ hiện giờ, tuyệt đối sẽ không vì danh lợi mà bán mình.....”

Lời này khiến Lương Nguyên không tự chủ được nhớ tới chuyện đã xảy ra trước đây không lâu, thở dài nói: “Cái vòng này có không biết bao nhiêu giao dịch bẩn thỉu, anh lo lắng Đồng Đồng quá đơn thuần bị người ta lừa gạt.....”

Lương Tiểu Nghệ cười cười: “Sẽ không, Tang tỷ tỷ rất thông minh, nếu chỉ ấy không muốn, ai cũng không có biện pháp lừa được chị ấy.”

Trừ phi là cô tự nguyện, nếu không ai có thể ép buộc cô bán mình đổi lấy thành công đây?

Lương Tiểu Nghệ lời nói chứa đầy hàm ý, vô cùng xảo diệu.

Lương Nguyên trầm mặc.

Người hâm mộ hét lên một tiếng tiếp một tiếng.

Tang Đồng không tự chủ được nhìn về phía Lương Nguyên, lại phát hiện Lương Nguyên cúi đầu, Lương Tiểu Nghệ lại gần ghé vào lỗ tai hẳn nói chuyện.

Hiện trường quá tối, Tang Đồng không thấy được biểu tình của Lương Nguyên, đột nhiên cũng có chút hoảng hốt.

Giai điệu tiếp tục, Tang Đồng biết mình nên biểu diễn ca khúc tiếp theo, nhưng trong lòng hoảng hốt, quên mất ca từ.

Tang Đồng cố gắng ổn định trạng thái của mình, dứt khoát hướng về phía micrônói: “Cám ơn các bạn đã ủng hộ tôi, mọi người phía dưới cùng nhau hát có được hay không?”

Sau đó, Tang Đồng đi tới mép sân khấu, đem micro hướng về phía dưới đài.

Người hâm mộ không tự chủ được cùng nhau hát lên.

Hàn Tả Tả thở phào một cái, thối lui đến phía sau màn.

Lạc Hưởng Ngôn hai chân bắt chéo ngồi ở phía sau, chống cằm nhìn cô, bất mãn nói: “Thế nào không an bài cho tôi ghế VIP nha?”

Hàn Tả Tả khẽ mỉm cười, nghiêm túc giải thích: “Nghe thấy giọng nói của ngài đây đã hù dọa Tang Đồng quên ca từ như vậy, nếu như nhìn thấy gương mặt của ngài, không phải sẽ bị dọa cho ngất xỉu sao?”

Lạc Hưởng Ngôn sắc mặt trầm xuống, hừ lạnh: “Qua cầu rút ván!”

Hàn Tả Tả không thèm để ý khoanh tay: “Theo như nhu cầu thôi!”

Không biết Hàn Tả Tả rút cuộc dùng thủ đoạn gì, đem mấy kế hoạch của công ty toàn bộ đổi hết, thay đổi tất cả thành ca sĩ chút danh tiếng xuất hiện trợ uy. Vì vậy màn diễn xuất này, Tang Đồng danh xứng với thực có một liveshow riêng thực sự.

Vốn là kế hoạch biểu diễn chỉ có ba tiếng, nhưng những người hâm mộ quá nhiệt tình, thanh âm gào thét không ngừng nghỉ, Tang Đồng mặc dù vừa mệt vừa đói, giọng hát cũng khàn khàn, vẫn không chịu được người xem nhiệt tình giữ lại, không thể làm gì khác hơn là lại tăng thêm hai bài hát, hát đến cuối cùng giọng nói cũng phiêu phiêu sắp tắt mới miễn cưỡng kéo màn che xuống.

Tang Đồng thở hổn hển ngồi xuống, phía ngoài tiếng ồn ào còn chưa tiêu tán.

Hàn Tả Tả vội vàng đưa cho cô một ly trà lớn thơm ngon đã chuẩn bị từ trước, Tang Đồng khát khô cả cổ, vì bảo vệ cổ họng cũng không dám uống ừng ực..., chỉ đành phải kiên nhẫn một chút một chút mím môi.

Nghỉ ngơi một lát, Tang Đồng mới phát hiện phía sau đài có một ông thần đang ngồi, lập tức lộ ra biểu tình như thấy quỷ.

“Làm sao anh lại ở chỗ này?”

Tang Đồng nghiêng đầu sang chỗ khác nhìn chằm chằm Hàn Tả Tả: “Cậu mời anh ta tới?”

Hàn Tả Tả không chút để ý gạt đầu một cái: “Cậu có thể dẹp yên tin đồn, Lạc Nhị gia cũng giúp sức không ít..... Thậm chí lần biểu diễn này có thể thành công như vậy, cũng có công lao của Nhị gia.”

Tang Đồng mới lười đi nghe Hàn Tả Tả giải thích, trực tiếp hỏi: “Mời thì mời, anh ta giúp một chút chúng ta cũng nên cảm tạ thật tốt một phen, nhưng tại sao..... Lấy nhiều hoa hồng như vậy? Đây không phải là cố ý tạo ra tin đồn sao?”

Lạc Hưởng Ngôn mắt hững, mắt mặt nói: “Cái gì tin đồn, rõ ràng là mọi người thích nghe ngóng một chút tin tức thôi!”

Tang Đồng cười lạnh: “Anh câm miệng!”

Hàn Tả Tả trấn định giải thích: “Chẳng lẽ cậu không phải muốn biết là ai vẫn luôn hãm hại cậu sao?”

Tang Đồng trầm mặc.

Đột nhiên, thanh âm nhu nhược ngọt ngào của Lương Tiểu Nghệ vang lên: “Tang tỷ tỷ, em cùng ca ca tới chúc mừng chị!”

Tang Đồng nhanh chóng ngẩng đầu lên, liền nhìn đến Lương Nguyên đang nở nụ cười nhàn nhạt, cùng Lương Tiểu Nghệ cùng nhau đi về phía bên này.

Tang Đồng vừa nhìn thấy Lương Nguyên, lập tức đem chuyện không vui ném ra sau ót, trong nháy mắt đôi mắt sáng lấp lánh.

Lạc Hưởng Ngôn lông mày nhíu chặt lại, ánh mắt sắc bén quét về người đàn ông đối diện.

Lương Nguyên cố ý xem thường ánh mắt tràn đầy địch ý của Lạc Hưởng Ngôn, dịu dàng nhìn về phía Tang Đồng, khẽ cười một tiếng: “Đồng Đồng, chúng ta cùng đi ăn cơm được không, ăn mừng buổi biểu diễn của em thành công tốt đẹp.”

Hàn Tả Tả ôm cánh tay cười lạnh một tiếng: “Tang Đồng, tớ không phải đã nói sau khi buổi biểu diễn chấm dứt sẽ cho cậu biết đáp án sao? Hiện tại vừa đúng lúc, mọi người đều đến đông đủ!”

Lời vừa nói ra này, Tang Đồng cùng Lương Nguyên cũng nghi ngờ nhìn về phía cô.

Hàn Tả Tả thẳng tắp nhìn Lương Tiểu Nghệ, từng chữ từng câu hỏi: “Lương Tiểu Nghệ, cô là có bao nhiêu ghen ghét Tang Đồng, mới có thể làm ra nhiều chuyện ác độc đi hãm hại cậu ấy như vậy!”

Lương Tiểu Nghệ sắc mặt thoáng chốc tái nhợt, cắn môi uất ức nói: “Cô đây đang nói cái gì, tôi không hiểu.....”

Lạc Hưởng Ngôn cười cười cất tiếng: “Vậy không bằng để tôi tới giúp cô giải thích một chút..... Xà ngang nơi quay quảng cáo đột nhiên rớt xuống, đập bị thương tôi cùng Tang Đồng, cô chắc là có ấn tượng đi, dù sao lúc ấy cô cũng ở chỗ đó.”

Lạc Hưởng Ngôn nhìn Lương Tiểu Nghệ, từ từ tiến tới gần cô ta nói: “Người kia thật thông minh, sao lại quên phòng quay quảng cáo khắp nơi đều gắn camera? Tôi vừa đúng lúc được xem trò hay a.....”

Lương Nguyên trầm mặc tiến lên một bước, đem Lương Tiểu Nghệ bảo hộ ở phía sau.

Lạc Hưởng Ngôn đối với cách làm của hắn từ chối cho ý kiến, chậm rãi nói tiếp: “Lẽ chúc mừng Kim Bách Linh đêm đó, tôi chính là nhìn thấy cô ở bên ngoài ban công nhìn lên tôi cùng Tang Đồng, mới có ý cưỡng hôn cô ấy..... Được rồi, tôi thừa nhận hành động của mình lúc đó có chút ác ý, nhưng không nghĩ tới cô động tác lại nhanh như vậy, ngày thứ hai liền đem hình đưa cho Lương Nhuận Long.”

Lương Nhuận Long là chủ biên Giải trí Tiên Phong, trong nghề có tiếng xấu bàn tay ma quỷ, nghệ sĩ bị hắn ta hủy hết không biết có bao nhiêu.

Tang Đồng trầm mặc nhìn Lương Tiểu Nghệ, Tiểu Nghệ tròn mắt đã ửng hồng, từng viên từng viên nước mắt lăn xuống, vừa vô tội vừa đáng thương, nghẹn ngào lắc đầu một cái, một chữ đều nói không ra lời.

Hàn Tả Tả hận hận nói: “Những thứ này còn chưa tính! Nhưng tôi thật không nghĩ tới cô sẽ âm độc như vậy! Cô cư nhiên cố ý từ nội bộ công ty gọi điện thoại cho Tang Đồng lừa gạt cậu ấy đi tiếp rượu..... Cô có biết hay không, Tang Đồng bị người bỏ thuốc thiếu chút nữa bị cưỡng bức! Lương Tiểu Nghệ, cô thật là đáng sợ!”

Lương Nguyên chột quay đầu lại, không thể tin nhìn Hàn Tả Tả.

Hàn Tả Tả châm chọc cười lên: “Thế nào, không tin? Ngày đó Tang Đồng xảy ra loại chuyện đó, trước tiên gọi điện thoại cho anh nhờ giúp đỡ, nhưng anh thì sao? Anh tắt máy..... Sau đó cậu ấy sợ ảnh hưởng công việc của anh, mặc kệ có hoảng sợ bao nhiêu cũng không nguyện ý quấy rầy anh! Lương Nguyên, anh làm cái gì? Anh trừ để mặc cho lòng tốt của em gái anh lần lượt tổn thương Tang Đồng, anh còn làm cái gì!”

Hàn Tả Tả chất vấn khiến Lương Tiểu Nghệ không nhin được, đứng ở bên cạnh Lương Nguyên lớn tiếng nói: “Không cho cô nói anh tôi như vậy!”

Hàn Tả Tả gạt đầu một cái, thờ ơ nói: “Vậy cũng tốt, không nói Lương Nguyên vậy cứ tiếp tục nói cô được rồi..... Cô cho rằng cho Lương Nhuận Long phỉ bật miệng nên hắn ta cái gì cũng không nói sao? Hắn là loại người nào chứ, ai cho tiền nhiều hơn sẽ nghiêng về phái kẻ đó! Cô bẽ cong sự thật, tung tin vu oan Tang Đồng dựa vào Dương Húc Văn đi cửa sau để được nổi tiếng, bán thân thể của mình đổi lấy danh hiệu ca hậu..... Lương Nhuận Long đều đã khai hết tất cả rồi! Lương Tiểu Nghệ, cô bây giờ còn.....”

“Đủ rồi!”

Lương Nguyên đột nhiên hét lớn một tiếng, chung quanh mọi người không tự chủ ngừng lại.

Lương Nguyên mặt mũi vuốt vuốt trán, nhân nhát hỏi: “Đồng Đồng, em mời bọn anh tới buổi biểu diễn của em, chính là để sau khi kết thúc nhục nhã Tiểu Nghệ sao?”

Tang Đồng chột trợn to cặp mắt, không thể tin nhìn về phía Lương Nguyên.

Lương Nguyên cười khê một tiếng: “Không có bằng chứng cụ thể, các người bịa đặt như vậy cùng Lương Nhuận Long có gì khác nhau chứ?”

Hàn Tả Tả sắc mặt tối sầm, giận không kiềm được mắg: “Lương Nguyên, con mẹnó anh bị Lương Tiểu Nghệ tẩy não rồi!”

Tang Đồng nhẹ nhàng kéo Hàn Tả Tả sắp bùng nổ, đi tới trước mặt Lương Nguyên, thẳng tắp nhìn hai mắt của hắn hỏi: “Trong mắt anh, em chính là hạng người như vậy sao?”

Lương Nguyên không nhìn cô, đem Lương Tiểu Nghệ kéo lại nhàn nhạt nói: “Vậy em có thể giải thích Vinh hiển tại sao lại hết sức quan tâm giúp đỡ em ư?”

Tang Đồng hết sức thất vọng, cười chua xót cười: “Lương Nguyên, anh biết không, thật ra thì em sớm đã biết là Lương Tiểu Nghệ ra tay rồi.....”

Lời này vừa nói ra, Hàn Tả Tả cùng Lạc Hưởng Ngôn cũng ngoài ý muốn nhìn nàng.

* * *

47. Chương 47

Chương 47. Không dám nhớ lại quá khứ

“Em mơ mơ hồ hồ chạy đi tiếp rượu, bị người bỏ thuốc, thiếu chút nữa thất thân. Thật may là Lạc Nhị gia đã cứu em, em vừa giận vừa hoảng sợ, Hannah tỷ vì trấn an em, cố ý giúp em tra rõ tất cả mọi chuyện. Tới khi em biết rõ chân tướng thì đau lòng cực kỳ, em chưa bao giờ nghĩ rằng Tiểu Nghệ sẽ oán hận em như vậy..... Nhưng sau đó em lại nghĩ, em và anh ở chung một chỗ, khó tránh khỏi khiến anh bỏ quên Tiểu Nghệ, cho nên cô ấy trong lòng mới oán hận em cũng là bình thường..... Hai anh em anh vẫn sống nương tựa lẫn nhau, tình cảm tốt như vậy, không thể bởi vì em mà khiến cho giữa hai người nảy sinh mâu thuẫn, vì vậy em cố gắng đi thông cảm, bị uất ức em chịu đựng một chút cũng qua..... Nhưng Lương Nguyên, em im hơi lặng tiếng uất ức cầu toàn như vậy, đổi lấy là cái gì?”

Tang Đồng cố nén nước mắt, cổ họng giống như bị cục đá chặn lại, giọng nói đau rất, dùng hết hơi sức khàn khàn mở miệng, từng chữ từng chữ hỏi: “Trong mắt anh em chính là một người tâm cơ thâm là không từ thủ đoạn sao?”

Lương Nguyên đột nhiên á khẩu không trả lời được, một bên là em gái sống nương tựa lẫn nhau từ nhỏ, một bên là Tang Đồng mà hắn yêu, nhìn gương mặt cô đơn của Tang Đồng cùng gương mặt khóc đến đau lòng của Tiểu Nghệ, trong lúc nhất thời không biết như thế nào cho phải, chỉ cảm thấy tim như bị đao cắt.

Lúc này, Lương Tiểu Nghệ đột nhiên ngẩng đầu lên, oán hận chỉ vào Tang Đồng nói: “Chính là lỗi của cô, kể từ khi có cô, anh hai không bao giờ quan tâm tới tôi giống như trước kia nữa.....”

Hàn Tả Tả không nhịn được hướng lên trời liếc mắt: “Ha, lời này mà cô cũng nói được, cô bao nhiêu tuổi rồi, cô còn phải cần anh trai nhìn chăm chăm cô giúp cô thay tã hay sao!”

Ngay cả Lạc Nhị gia chưa bao giờ làm khó phụ nữ cũng không khỏi sờ sờ lỗ mũi,cảm khái nói: “Tổng hợp hai loại là có bệnh a!”

Lương Tiểu Nghệ bị hai người này cười nhạo, nước mắt chảy tràn ra dữ tợn hơn, lệ rơi đầy mặt khóc nói: “Anh hai một lòng toàn bộ đều đặt ở trên người cô, trước kia anh ấy không có như vậy..... Nhiều người vây xung quanh cô như vậy, nhiều người vì cô bảo hộ che chở như vậy..... Nhưng tôi thì sao? Tôi bị người khi dễ nhục mạ, ở phòng quay bị người kêu đến gọi đi..... Ngay cả người anh trai duy nhất quan tâm tôi tốt với tôi cũng bị cô cướp đi! Tại sao? Cô đã có nhiều như vậy, tại sao còn phải cùng tôi tranh giành anh tôi!”

Lương Nguyên khó khăn mở miệng: “Tiểu Nghệ, thật sự là em làm sao?”

Lương Tiểu Nghệ dùng sức lau nước mắt một cái, cực kỳ uất ức nói: “Họ nói như thế, em có thể phản bác sao? Em không có bối cảnh không có núi dựa, còn không phải là mặc người chém giết!”

Lương Nguyên dịu dàng giúp cô ta lau đi nước mắt, giống như khi còn bé ôm cô ta như vậy, vỗ lưng của cô ta dịu dẽ: “Chỉ cần em không có làm, anh bắt chấp tất cả, cũng sẽ che chở em.....”

Tang Đồng nhìn bọn họ anh em tình thâm ôm nhau ở chung một chỗ, cười khổ mà lắc lắc đầu, trong lòng xông lên một từng đợt sóng lớn, tràn đầy, tất cả đều là thất vọng cùng đau lòng.

Lương Tiểu Nghệ đột nhiên đẩy hẳn ra, khóc kêu to: “Em không muốn anh đối với em tốt như vậy! Không muốn anh vì em mà chia tay Tang tỷ tỷ!”

Nói xong, Lương Tiểu Nghệ liền bụm mặt xông ra ngoài.

Lương Nguyên hoảng sợ, vội vàng đuổi theo sau lưng cô ta.

Tang Đồng cảm giác được có thứ gì đó sắp sửa mất đi, mới vừa nhắc chân liền bị Lạc Hưởng Ngôn bắt được cánh tay.

“Bên ngoài đều là ký giả, dáng vẻ của cô bây giờ đi ra ngoài, muốn giải thích như thế nào?”

“Không cần anh lo!” Tang Đồng hung hăng hất tay của hẳn ra.

Hàn Tả Tả cực kỳ tức giận xông lên, quay đầu cho cô một cái tát, giận dữ hét: “Cũng không cần tớ lo luôn phải không? Thật vất vả mới có một chút khởi sắc, cậu như vậy là muốn kiếm củi ba năm thiêu một giờ sao? Cậu không phải vì mình suy nghĩ, chẳng lẽ cũng muốn không quan tâm đến sự cố gắng của tớ nhiều ngày qua sao? Cậu lại đem ý tốt của Dương Húc Văn đặt ở chỗ nào!”

Tang Đồng bị một cái tát tỉnh mộng, sững sờ đứng tại chỗ.

Đêm biểu diễn đã có được thành công to lớn, lúc tám màn kéo xuống kết thúc hoàn hảo là vô số tiếng hét chói tai không ngừng của người hâm mộ, bọn họ kích động ôm nhau, cười to kêu khóc, toàn bộ đều là bởi vì cô.

Nhưng..... Vốn là thời khắc hoàn mỹ như vậy, tại sao cô lại cảm thấy trong lòng trống trải đây?

Lạc Hưởng Ngôn không đành lòng, loại tâm tình như bị thắt chặt cảm giác đau khổ vừa khó chịu này, hẳn chưa bao giờ thể nghiệm qua. Chỉ cảm giác bản thân giờ phút này, dù có bỏ ra tất cả, cũng không muốn nhìn thấy vẻ mặt Tang Đồng như thế.

Lạc Hưởng Ngôn ở trong lòng thở thật dài một cái, tiến lên một bước, do dự vươn tay, ôm chặt bả vai Tang Đồng, hoàn toàn là tư thế an ủi bạn bè, không vượt khuôn không mập mờ.

Đôi vai gầy mảnh khảnh đã sớm bị gió thổi lạnh lẽo một mảnh, bỗng nhiên tiếp xúc với bàn tay dày rộng ấm áp, Tang Đồng kim lòng không được đến gần.

Một chút ấm áp như vậy, rốt cuộc ép vỡ cố gắng Tang Đồng duy trì, Lương Nguyên không chút do dự rời bỏ cô, để cho tất cả kiên nhẫn của cô toàn bộ thành trò cười.

Hơi sức toàn thân giống như bị rút khô, Tang Đồng cũng không nhịn nữa, cái trán chống đỡ trên bả vai Lạc Hưởng Ngôn, cắn đầu lưỡi ép xuống tiếng khóc nghẹn ngào.

Lạc Hưởng Ngôn trầm mặc vỗ lưng cô, động tác nhẹ nhàng từ tốn, mang theo sự dịu dàng không nói ra được.

Hàn Tả Tả trong lòng than thở, đem không gian để lại cho bọn họ, lặng lẽ đi ra bên ngoài.

Tang Đồng nước mắt lặng yên toàn bộ rơi trên áo của Lạc Hưởng Ngôn, trong lòng thư thái rất nhiều, liền dứt khoát đẩy hẳn ra.

Tang Đồng mặt không chút thay đổi nhìn hẳn, lạnh lùng nói: “Cám ơn anh vì tôi làm nhiều việc như vậy.....”

Lạc Hưởng Ngôn nhin lại nhin, không nhin được cắt ngang lời cô: “Trước..... Rửa mặt đi thôi.”

Tang Đồng nhú nhú mày.

Lạc Hưởng Ngôn buồn cười chỉ chỉ bả vai của mình, nơi đó đã có một bãi nước đọng đen nhánh: “Lớp hóa trang trôi hết rồi, xấu xí chết đi thôi..... Nhanh đi rửa mặt, nếu không đã qua nửa đêm sẽ hù chết người đó!”

Tang Đồng ngẩn người, nhìn về phía gương to bên cạnh, màu mắt thật đậm bị nước mắt làm lem luốc thành một mảng đen thui, rõ ràng là dáng vẻ của nữ quý, ở trên quần áo của Lạc Hưởng Ngôn cọ qua cọ lại như vậy, càng thêm thâm thắm không nở nhìn.

Tang Đồng cảm giác bị thương đau đớn trong lòng lập tức toàn bộ tiêu tán rồi, thẹn quá thành giận đập Lạc Hưởng Ngôn một cước, bùm mặt chạy đi rửa sạch.

Buổi biểu diễn kết thúc thật viên mãn làm cho danh tiếng của Tang Đồng nâng cao chưa từng thấy, đồng thời giá trị con người cũng tăng đột biến, vô số doanh nghiệp chào đón, còn có thật nhiều người đem kịch bản tới.

Hàn Tả Tả rất thận trọng, giúp cô tiếp nhận tất cả các quảng cáo đều là quảng cáo tốt, danh tiếng không tồi.

Diễn tốt thì hát tốt, ngược lại, rất nhiều người trong nghề cũng rối rít cố gắng phát triển theo những phương diện khác.

Hàn Tả Tả nói, Tang Đồng còn trẻ, hoàn toàn có thể ở trong giới âm nhạc bảo tồn lực ảnh hưởng của mình, phát triển toàn diện, trở thành nghệ sĩ nổi tiếng cả về âm nhạc lẫn điện ảnh và truyền hình.

Tang Đồng vì chuyện tình của Lương Nguyên mà phiền lòng, nghe vậy không mấy hứng thú nói: “Cái gì mà nắm giữ cả ba lĩnh vực chứ, trong giới âm nhạc tớ còn chưa là gì cả đâu!”

Hàn Tả Tả phẫn nộ cực kỳ chĩa chĩa trán của cô mắng: “Vì đàn ông mà cậu thành ra như vậy hử..... Cút nhanh lên, tớ giúp cậu tranh thủ hai ngày nghỉ phép, sau khi xử lý xong những chuyện linh tinh kia, trở lại toàn tâm toàn ý vào công việc cho tớ, tớ giúp cậu nhận một bộ phim thật hay.....”

Hàn Tả Tả phía sau nói gì Tang Đồng căn bản không nghe thấy, hoan hô một tiếng nhảy dựng lên: “Đại Tả tớ yêu cậu, tớ đi trước!”

Vội vã cầm túi lên bao, lưu lại Hàn Tả Tả ở nơi đó la mắng.

Tình trạng Lương Tiểu Nghệ không tốt lắm, Lương Nguyên không yên lòng, mấy ngày nay hoạt động có thể dời lại cũng dời lại rồi, tận lực bồi ở bên cạnh Tiểu Nghệ nhiều hơn.

Lúc Tang Đồng tìm đến hần, Lương Tiểu Nghệ vừa mới rời đi.

Lương Nguyên mở cửa nhìn thấy cô, trong mắt vui mừng chợt lóe lên, cười nói: “Anh vừa định đi tìm em, em đã tới rồi.”

Tang Đồng còn có chút không được tự nhiên, ai oán nói: “Anh đột nhiên chạy mất, nhiều ngày như vậy cũng không tới tìm em.....”

Lương Nguyên lôi kéo cô vào nhà, rót cho cô ly nước, ngồi xuống nói: “Anh nhận được ghi âm Hàn Tả Tả gửi tới cho anh, là chứng cứ Lương Nhuận Long cung cấp, nên cho là em còn đang tức giận..... Đồng Đồng, anh thay Tiểu Nghệ nói với em lời xin lỗi, là anh không quản tốt em ấy, để cho em ấy làm nhiều chuyện thương tổn em như vậy.”

Tang Đồng do dự một chút, hỏi: “Nguyên Nguyên, em hiểu hai anh em anh từ nhỏ sống nương tựa lẫn nhau, quan hệ không thể so với bình thường, nhưng..... Anh không cảm thấy Tiểu Nghệ có chút quá kỳ quái rồi sao?”

Lương Nguyên trầm mặc không nói gì.

Tang Đồng nhìn sắc mặt của hần một chút, lấy dũng khí nói: “Coi như Tiểu Nghệ có lệ thuộc vào anh đi nữa, cũng không có đạo lý chỉ bởi vì anh bỏ mặc cô ấy mà làm ra những chuyện như vậy với em chứ? Cô ấy làm như vậy, thật vô cùng..... Nguyên Nguyên, em không muốn nói Tiểu Nghệ không tốt, cô ấy là em gái anh, em vẫn luôn coi cô ấy là bạn tốt, nhưng cô ấy có một số việc thật sự rất quá đáng!”

Tang Đồng giống như đau lòng: “Cô ấy liên tiếp nhắm vào em, dù sao em cũng không có tổn thất gì nhiều, nghĩ tới tình cảm của ba người chúng ta, em có thể giả vờ như không biết..... Thế nhưng lần thứ nhất, cô ấy không chỉ làm thương tổn em, còn kéo cả Văn Ca vào! Nguyên Nguyên, Văn Ca đã giúp đỡ chúng ta rất nhiều, là ân sư của chúng ta a! Tiểu Nghệ làm như vậy, không tránh khỏi thật không có lương tâm.....”

Lương Nguyên chán nản than thở, day day trán mệt mỏi nói: “Đồng Đồng, em nói những lời này, anh đều biết..... Tiểu Nghệ em ấy, quả thật rất khổ. Có lẽ em không biết, chi em ấy còn bé vô cùng đáng yêu, hồn nhiên ngây thơ, khi đó ở cô nhi viện, cuộc sống rất gian khổ, vật dụng khan hiếm, nhiều đứa bé như vậy ngay cả ăn cơm đều phải tranh nhau, Tiểu Nghệ tuổi còn nhỏ, lại yếu ớt, mỗi lần cũng nhận hết khi dễ.....”

Lương Nguyên chưa từng nói qua cuộc sống trước kia của hắn, Tang Đồng sợ chạm đến nỗi đau trong lòng của hắn, vẫn một mực cẩn thận tránh nói những đề tài nhạy cảm này. Lúc này nghe thấy Lương Nguyên nhắc đến quá khứ của hắn và Tiểu Nghệ, Tang Đồng mới chính thức ý thức được, cô căn bản một chút cũng không hiểu rõ Lương Nguyên, càng không cách nào tưởng tượng, những đứa bé ở cô nhi viện lớn lên, có tuổi thơ chưa xót như thế nào.

“Tiểu Nghệ chưa bao giờ có ý nghĩ muốn tranh giành, nếu không phải anh thường xuyên che chở em ấy, em ấy chỉ sợ sớm đã bị tật bệnh cùng đói khát hành hạ chết rồi!”

Lương Nguyên thái độ từ từ trở nên châm chọc: “Anh khi đó chẳng qua cũng mới mười hai mười ba tuổi, trong lòng còn cất chứa ảo tưởng ngây thơ..... Anh không tin mẹ anh sẽ vứt bỏ anh, mỗi ngày đều ngồi ở trong đại viện, hướng về phía cửa chính của cô nhi viện chờ đợi, chờ người mẹ độc ác của anh tới đón anh về nhà!”

Tang Đồng đau lòng đến gần hắn, mở ra bàn tay đang siết chặt của hắn, cùng hắn mười ngón tay đan lại, im lặng an ủi hắn.

Lương Nguyên lắc đầu một cái, khuôn mặt hối tiếc: “Nếu không phải là anh ngu ngốc cố chấp, Tiểu Nghệ cũng sẽ không gặp chuyện sau đó.....”

Tang Đồng vỗ vỗ tay hắn, không nhịn được hỏi: “Sau đó thế nào?”

“Một cặp vợ chồng trung niên hi vọng nhận nuôi một đứa bé, bọn họ kết hôn đã nhiều năm rồi, vẫn không thể có con..... Lúc ấy bởi vì anh luôn ngồi ở tại cửa ra vào, liền một cái thì nhìn trúng anh, nhưng anh sợ sau khi anh đi mẹ trở lại không tìm được anh, liền cự tuyệt..... Anh nghĩ đến Tiểu Nghệ, em ấy cơ khổ không nơi nương tựa, nếu như được người khác nhận nuôi thì có thể sinh hoạt khá hơn một chút, sẽ không cần bị những người khác trong cô nhi viện khi dễ.”

Lương Nguyên vô ý thức nhìn hơi nước lượn lờ bốc lên trong chén, từ từ nói: “Đôi vợ chồng kia nhìn qua rất thân thiết, anh liền đem Tiểu Nghệ giao cho bọn họ..... Anh không biết, không biết đôi vợ chồng đã sớm bằng mặt không bằng lòng, bất quá là hi vọng có một đứa con về sau, có thể điều chỉnh mâu thuẫn giữa vợ chồng bọn họ.....”

Lương Nguyên nắm chặt tay, hối hận nói: “Tiểu Nghệ sau khi bị dẫn đi, hơn một năm sau, đột nhiên chạy trở về..... Cả người toàn thương tích ở cửa cô nhi viện. Viện trưởng cả kinh thất sắc, lúc này báo án, anh cùng viện trưởng đi bệnh viện, bác sĩ nói Tiểu Nghệ rất suy yếu, toàn thân đều là vết thương, chỉ có chịu đựng ngược đãi lâu dài mới có thể tạo thành như vậy.....”

Tang Đồng căng thẳng trong lòng, nhìn Lương Nguyên đáng vẻ ảo não xuất phát từ trách, đột nhiên hiểu ra tại sao Lương Nguyên toàn tâm toàn ý chăm sóc Lương Tiểu Nghệ.

Lương Nguyên những năm này, vẫn sống trong sự tự trách, khó trách vẫn không vui.

Lương Nguyên nói tiếp: “Sau đó anh mới biết, sau khi Tiểu Nghệ bị dẫn đi không tới một tháng, đôi vợ chồng kia liền ly hôn, người vợ bỏ đi một mình, người đàn ông kia trong lòng biến thái, đem toàn bộ tức giận trút hết trên người Tiểu Nghệ!”

Lương Nguyên khổ sở nói: “Đồng Đồng, em biết Tiểu Nghệ gặp phải chuyện gì không? Sau khi em ấy tỉnh lại cả người đều không còn thanh tỉnh, chỉ biết là kêu ca ca, một tác cũng không rời ở bên cạnh anh, hỏi em ấy cái gì cũng không trả lời, bất luận kẻ nào đến gần em ấy đều khóc, không dám phát ra âm thanh, một người co lại yên lặng chảy nước mắt..... Sau anh lại nghe thấy bác sĩ nói chuyện, Tiểu Nghệ trên người có nhiều chỗ phỏng do tàn thuốc, vết roi, dưới da nhiều chỗ máu bầm nghiêm trọng, nơi mềm mại nhất bầm tím diện tích lớn, bọn họ..... Từ dưới hạ thể của Tiểu Nghệ lấy ra rất nhiều mảnh vụn thủy tinh..... Tên cầm thú kia cư nhiên đem mảnh ly thủy tinh vỡ vụn nhét vào!”

Tang Đồng không dám tin trọn to cặp mắt. Mặc dù cha mẹ của cô vẫn luôn không có ở bên cạnh, nhưng cuộc sống vẫn không sầu không lo, chưa bao giờ nghĩ tới, sẽ có chuyện như vậy xảy ra, nhất thời quá mức khiếp sợ, cư nhiên không biết nên nói gì.

“Qua hơn nửa năm, Tiểu Nghê mới chậm rãi khôi phục, từ khi đó, em ấy liền thay đổi, luôn khiếp đảm nhìn thấy trước người khác, ngoại trừ anh ra, ai cũng không thể khiến cho em ấy thanh tỉnh lại..... Sau đó, Tiểu Nghê mới nói chuyện với anh một chút, tên cầm thú kia thường không cho em ấy cơm ăn, hơi có không thuận theo liền quyền đâm cước đá, còn thường xuyên đem đầu Tiểu Nghê ấn vào trong bồn cầu..... Tất cả chuyện này, vốn nên xảy ra ở trên người anh, nếu không phải là anh, Tiểu Nghê cũng sẽ không chịu khổ sở nhiều như vậy! Là anh thật xin lỗi em ấy, nếu như không phải là Tiểu Nghê may mắn, thừa dịp hấn uống say bí tỉ chạy thoát, sợ rằng em ấy sớm đã..... Đồng Đồng, anh đây cả đời đều phải bị lương tâm khiển trách, anh vĩnh viễn cũng không có biện pháp đền lại.....”

Tang Đồng trong lòng khổ sở cực kỳ, ôm Lương Nguyên an ủi hần: “Anh cũng không muốn, anh là vô ý..... Nguyên Nguyên, anh yên tâm, em không trách Tiểu Nghê rồi, về sau em và anh cùng nhau chăm sóc cô ấy! Em với anh cùng nhau hoàn lại!”

Tang Đồng không hiểu, Lương Nguyên khi đó lưng đeo bao nhiêu hối hận cùng khổ sở.

Có thể nói ra miệng thật xin lỗi, cho tới bây giờ cũng sẽ không vĩnh viễn thật xin lỗi.

Không nói ra miệng chỉ là bởi vì mình cũng không cách nào tha thứ cho bản thân, thì như thế nào van xin đối phương tha thứ?

Chỉ có những việc không cách nào nói ra khỏi miệng lời xin lỗi, mới có thể giam cầm con người khi còn sống.

Từ một khắc Lương Tiểu Nghê té xỉu ở cửa kia, Lương Nguyên cũng không còn là người thiếu niên cố chấp chờ đợi mẹ nhận mình về nhà nữa rồi.

Người thiếu niên ngây ngô kia đã bị thực tế vô tình phá hủy, một cậu bé mười ba mười bốn tuổi, đã thể nghiệm lòng người hiểm ác quá sớm, học được gánh vác trách nhiệm, không hề lại dễ dàng tin tưởng bất luận kẻ nào, dùng cánh tay non nớt xây lên bức tường thật dày, đem hấn cùng Lương Tiểu Nghê bảo hộ ở trong đó.

Lần thứ nhất sai lầm, đổi lấy một tòa Thập Tự Giá nặng nề, đè chặt trong lòng, cuộc đời này không thể tiếp tục nhẹ nhõm.

* * *

48. Chương 48

Chương 48. Không hối hận khi đã yêu

Khuynh tần thiên hạ đã tiến vào giai đoạn quay cuối cùng.

Tây Tấn cùng Đông Ngụy hai nước giằng co không dứt, sanh linh đồ thán, dân chúng lầm than.

Lăng Phi Dương sau khi lên ngôi vì ổn định triều cương, không thể không tiếp nhận nữ nhân triều đình kín đáo đưa cho hấn, đặc biệt là cháu gái tướng quốc quyền khuynh cả triều, càng thêm bị hối thúc lập nàng ta làm hậu.

Cố Khanh Trần rút cuộc đối với Lăng Phi Dương hoàn toàn chết tâm, quyết định vứt bỏ tất cả đi tìm Tô Thanh hòa.

Lăng Phi Dương dưới cơn nóng giận đem Cố Khanh Trần nhốt ở trong thâm cung.

Tô Thanh Hòa đem thuộc hạ thu xếp thích đáng, sai phái Sứ giả cầu hòa.

Sứ giả Đông Ngụy ngay trước mặt bá quan văn võ Tây Tấn, chuyển đạt yêu cầu của Tô Thanh Hòa.

“Nguyện lấy cả nước Đông Ngụy, đổi cưới một mình Cố Khanh Trần. Từ đó trên đời không còn Đông Ngụy, không còn Tô Thanh Hòa.”

Lời này vừa nói ra, bách quan mặt lộ vẻ kinh hãi, lớp lớp dâng sớ cầu Lăng Phi Dương đồng ý.

Lăng Phi Dương sắc mặt tái xanh, chỉ để lại câu “Ngày mai bàn tiếp”, liền bực tức bãi triều.

Lăng Phi Dương cảm giác sâu sắc mình bị Cố Khanh Trần phản bội, trong cơn giận dữ, lão xưng Cố Khanh Trần đã chết, thậm chí ngụy tạo một cỗ thi thể, đưa tới cho Tô Thanh Hòa tự mình nghiệm chứng.

Lăng Phi Dương tự nhiên làm được không chê vào đâu được

c, khiến Tô Thanh Hòa tin tưởng, Cố Khanh Trần vì không liên lụy hấn, đã tự ả tử bô minh.

Tô Thanh Hòa vô cùng bị thương, quỳ gối trước mộ phần Cố Khanh Trần suốt cả hai ngày.

Bão tuyết đầy trời, ngàn dặm đóng băng, Tô Thanh Hòa một lòng không muốn sống nữa để mặc cho gió tuyết đông chết.

Lăng Phi Dương chỉ là muốn khiến Tô Thanh Hòa tự động buông tha, không nghĩ tới sẽ hại chết hấn, chuyện này bị Cố Khanh Trần biết được, Cố Khanh Trần lấy cái chết uy hiếp, vợ và rời cung tìm kiếm Tô Thanh Hòa.

Cố Khanh Trần một đường chạy như bay, đi theo phía sau chính là Lăng Phi Dương.

Tuyết đóng thật dày bao trùm Tô Thanh Hòa, Cố Khanh Trần giống như nổi điên đem tuyết động phủ xuống, Tô Thanh Hòa ôm thật chặt mộ bia, ở trên tấm bia lưu lại thật sâu vết móng tay, ngón tay bị đá cắm thạch trên bia mộ mài đi gần một đốt, lộ ra xương trắng bên trong, vết máu đã sớm khô lại, vô cùng nổi bật trên nền tuyết trắng, làm cho ai nhìn thấy mà cũng ghê người.

Tất cả động tác của Cố Khanh Trần bỗng nhiên dừng lại, ngơ ngác quỳ gối bên cạnh Tô Thanh Hòa.

Lăng Phi Dương không nghĩ tới sẽ là cảnh tượng thê thảm như vậy, chỉ cảm thấy không còn hy vọng, từ đó về sau, hấn sẽ không thể tiếp tục có được Cố Khanh Trần.

Hôm nay là cảnh quay cuối cùng của Tang Đồng, xuân về hoa nở mùa, lại phải quay cảnh ngày mùa đông giá rét. Tang Đồng không khỏi oán thán, không biết Nghiêm Dực Toàn nghĩ như thế nào, tại sao không ở trước khi tuyết tan quay cảnh này xong luôn cho rồi.

Thật ra thì Nghiêm Dực Toàn không phải là không có nghĩ tới việc quay trước cảnh này, nhưng ông lại lo lắng Tang Đồng có thể không có biện pháp làm bật ra được loại rung động mà ông mong muốn, cho nên tốt nhất là theo đúng trình tự cảnh quay mà tiến hành, cũng có thể khiến cho các diễn viên nhập vai tốt hơn.

Thợ trang điểm đem sắc mặt của Tang Đồng hóa trang thành xanh trắng, sắc môi cũng vô cùng nhợt nhạt, thật phù hợp với cảnh quay trong tuyết này.

Tô Vĩ đang ở trước tấm bia đá quỳ xuống, đôi tay ôm thật chặt mộ bia, nhân viên hiện trường lập tức đi lên bổ sung thêm chút màu đỏ sẫm của vết máu, lại ở trên người, trên đầu Tô Vĩ phủ đầy “Bông tuyết”.

Tang Đồng ý bảo mình chuẩn bị xong, Nghiêm Dực toàn bộ hô to một tiếng “Action——”, tất cả máy quay lập tức bắt đầu vận hành.

Tang Đồng chậm rãi quay đầu, nước mắt từ từ rơi ở trên mặt tuyết, khóc hô: “Ta cầu xin người, van cầu người..... Đem Thanh Hòa trả lại cho ta, trả hấn cho ta!”

“Cắt ——“

Nghiêm Dực Toàn cầm cái loa hô to: “Tang Đồng, trong cảnh này, tôi muốn cô hoàn toàn nhập tâm vào trong đó! Không cần nghệ thuật, không cần kỹ thuật, cô chính là Cố Khanh Trần, Cố Khanh Trần chính là cô!”

Nghiêm Dực Toàn phát phát tay: “Làm lại một lần nữa, mỗi người đều có vị trí và cương vị riêng, 3,, 2, 1, action——“

Tang Đồng nhắm mắt lại, nhớ tới bản thân đã từng một thân một mình giẫy giụa trong thâm cung, hoa đào rơi đầy trời trong vườn hoa, Tô Thanh Hòa một thân áo lam, mang theo bộ dáng thư sinh đặc biệt ngông nghênh phong lưu, ngón giữa khẽ nâng một nhành hoa, không chút để ý cười.....

Ở bên trong trận mưa to, Tô Thanh Hòa ngồi trên ngựa vươn tay về phía mình, vẻ mặt kiên định, đầy mắt mang theo một tia đau thương nồng đậm.....

Trong núi sâu, Tô Thanh Hòa sắc mặt tái nhợt, chan chứa ý cười nói vài câu, khiến cho nàng không thể tiếp tục trốn tránh tình cảm vốn đã ẩn sâu trong lòng.....

Tang Đồng mở mắt ra, một khắc kia, cô chính là Cố Khanh Trần.

Cố Khanh Trần đem tay bị thương của Tô Thanh Hòa gỡ xuống, cầm hai tay ghé sát vào khoe miệng, nhẹ nhàng hà hơi, mang trên mặt ý cười hoảng hốt.

Một màn này trong kịch bản cũng không có, Lương Nguyên cũng sởn nhanh chóng hồi hồn, trong mắt dần dần toát ra tuyệt vọng lớn lao.

Cố Khanh Trần chậm rãi quay đầu, trong đôi mắt trống rỗng, sạch sẽ, một giọt lệ cũng không có, sắc mặt bị đông cứng tới trắng xanh, vẻ mặt một mảnh mờ mịt.

Nhưng Cố Khanh Trần như vậy, so với vừa rồi đáng vẻ lệ rơi đầy mặt khăn cả giọng càng làm cho người ta đau lòng.

Cố Khanh Trần tầm mắt chống lại Lăng Phi Dương, từ từ có tiêu cự, mặt tràn đầy cầu khẩn nhẹ nói: “Tam ca, van cầu người, cầu xin người đem Thanh Hòa trả lại cho ta.....”

Thanh âm nhẹ vô cùng, giống như là sợ đánh thức Tô Thanh Hòa trong ngực, rồi lại rất nặng, khiến người ta nói không ra cự tuyệt.

Lương Nguyên con người khê co rúc lại, không thể tin nói: “Ta..... Không ngờ đến sẽ như vậy.....”

“Cắt ——”

Nghiêm Dực Toàn chống nạnh hô to: “Lương Nguyên, vẻ mặt kia của cậu là sao hả! Cậu hận chính là Tô Thanh Hòa hay là Cố Khanh Trần? Cố Khanh Trần có yêu Lăng Phi Dương hay không? Nàng liên tiếp đau lòng liên tiếp tuyệt vọng, nhưng mỗi lần cũng vẫn đứng ở bên cạnh cậu! Cô ấy có yêu cậu hay không? Dù cho sau này cô ấy yêu người khác, cũng lựa chọn rời đi hắt hủi lại bên cạnh cậu ủng hộ cậu nhất thống thiên hạ! Cậu nói, cô ấy có yêu hay không cậu đây?”

Nghiêm Dực Toàn khàn cả giọng lớn tiếng chất vấn: “Trong lòng cậu đối với cô ấy rốt cuộc là cảm giác gì? Cậu nhớ, cô ấy chưa bao giờ phản bội cậu! Là cậu một mực để cho cô ấy thất vọng!”

Cô ấy chưa bao giờ phản bội cậu, là cậu một mực để cho cô ấy thất vọng!

Là cậu một mực để cho cô ấy thất vọng.....

Sai thủy chung chỉ có bản thân mình, quá quan tâm quyền thế danh lợi, đã sớm quên đi mộng tưởng thuở ban đầu.

Lương Nguyên lão đảo lui về sau một bước, nhìn Tang Đồng cặp mắt đầy hối hận cùng áy náy.

Hối hận mình không thể quý trọng, một bước sai, càng thêm sai, một tay tạo thành kết cục không thể vãn hồi của hôm nay.

Lương Nguyên đột nhiên nhớ tới, trước đây thật lâu, gương mặt Tang Đồng mềm mại vẫn mang theo một tia ngây thơ, cười đến hồn nhiên chân thật, ánh mắt lại vô cùng kiên định, từng lần một tự nói với mình, tuyệt đối sẽ không rời đi hắt hủi, tuyệt đối không buông tha hắt hủi.....

Nghiêm Dực Toàn ánh mắt sáng lên, kích động đến cả khuôn mặt đều đỏ bừng, ý bảo máy quay tiếp tục ghi hình.

Lương Nguyên giống như bị hút đi ý thức, thất thần lâm bầm nói: “Thật xin lỗi.....”

Bi thương đến chết tâm, hắt hủi hết tất cả, cuối cùng đối lấy một thiên hạ không có nàng.....

Tâm đã thành tro bụi, cả thiên địa, chỉ còn lại nồng tan tuyệt vọng khôn cùng, đè nén làm cho người ta hít thở không thông.....

Bộ phim còn chưa hoàn thành, nhưng cảnh quay của Tang Đồng đã kết thúc.

Trong lòng thoải mái không diễn tả được, nhìn lại cảnh quay vừa rồi, Tang Đồng vừa hài lòng đồng thời lại cảm thấy nuối tiếc không ngừng.

Cứ như vậy kết thúc..... Khổ cực và bận rộn mấy tháng, không nghĩ tới nói kết thúc liền kết thúc.

Tang Đồng ngồi ở trên băng ghế, nhìn nhân viên hiện trường đã quen thuộc chạy tới chạy lui trong trường quay, tất bật không ngừng, nhìn Tô Vĩ vẽ mặt ghét bỏ rửa sạch “vết máu” trên ngón tay, nhìn Nghiêm Dục Toàn gặm thết cùng diễn viên.....

“Đồng Đồng.....”

Tang Đồng phục hồi lại tinh thần, nhìn một chút chẳng biết lúc nào Lương Nguyên đã đứng ở bên cạnh cô, nhàn nhạt hỏi: “Có chuyện gì?”

Lương Nguyên sắc mặt cực kỳ khó coi, gương mặt ôn hòa thường ngày cũng không duy trì nổi nữa rồi, cả người có vẻ tuyệt vọng lại chán chường.

Lương Nguyên ngồi xổm xuống, nhỏ giọng hỏi: “Chúng ta có thể hay không..... Nhờ một chút?”

Tang Đồng vốn định lên tiếng cự tuyệt, nhưng khi nhìn bộ dáng này của hắn, chợt nhớ tới điều gì, kể từ khi bọn họ tách ra, đã có rất nhiều năm không bình tĩnh nói chuyện rồi.

Tang Đồng thở dài, coi thường sự rầu rĩ trong lòng mình giờ phút này, gật gật đầu mà nói: “Được, tôi đi trước tháo trang sức, một lát gặp ở cửa.”

Sắc trời còn sớm, Tang Đồng cũng không đói, liền cùng Lương Nguyên đi tới một quán trà.

Hương trà lượn lờ trong không khí, Lương Nguyên hai mắt không chuyển nhìn chăm chăm vào một góc.

Tang Đồng chờ cả ngày, cũng không biết hắn muốn nói những gì, không khỏi có chút không nhịn được mở miệng: “Anh muốn nói chuyện gì?”

Lương Nguyên trầm mặc nhìn cô, từ từ cất tiếng: “Đồng Đồng, cảnh quay vừa rồi, khiến anh đột nhiên suy nghĩ hiểu rõ rất nhiều chuyện..... Nhớ trước đây thật lâu, anh đã nói với em, anh muốn trở thành một nghệ sĩ thành công, một minh tinh cực kỳ sáng lạn, khiến người của toàn thế giới đều biết đến anh..... Như vậy, ba mẹ anh ta cũng có thể trông thấy, bọn họ nhất định sẽ hối hận ban đầu đã vứt bỏ anh.....”

Lương Nguyên cười chua xót: “Nhưng là, tuy vậy thì như thế nào, mặc dù anh làm được, bọn họ cũng sẽ không tới tìm anh, sợ rằng..... Bọn họ đã sớm đem anh quên mất.”

Tang Đồng nhíu nhíu mày: “Lương Nguyên, anh rốt cuộc muốn nói cái gì?”

“Anh rốt cuộc phát hiện ra, nhiều năm đuổi theo danh lợi như vậy, khiến cho anh bỏ lỡ quá nhiều, khiến cho anh thiếu chút nữa..... Quên mất mục tiêu ban đầu. Đồng Đồng, anh sai lầm rồi.....”

Tang Đồng cắt ngang lời hắn: “Lương Nguyên, mỗi người có theo đuổi của riêng mình, anh có cách sống của anh, anh chỉ cần cảm thấy vui vẻ, vậy thì không sai.”

Tang Đồng dừng một chút, hồi lần nữa: “Anh rốt cuộc muốn nói cái gì?”

Lương Nguyên khó khăn hỏi: “Đồng Đồng, anh không bỏ được, nhiều năm như vậy, anh chưa bao giờ nghĩ tới để xuống đoạn tình cảm cùng với em..... Em có yêu anh sao? Nếu như em thật có yêu anh, vậy sao em lại có thể yêu người khác?”

Tang Đồng trầm mặc một hồi lâu, đột nhiên trào phúng mà cười.

“Lương Nguyên, anh không khỏi quá buồn cười, hiện tại hỏi vấn đề này anh hi vọng được nghe được đáp án như thế đây? Nói không có yêu, như vậy anh sẽ dễ chịu hơn một chút? Hay là nói có yêu, để cho anh ngoài hối hận còn có thể được một chút an ủi?”

Lương Nguyên ngẩng đầu lên, nhìn cô mong đợi nói: “Anh đã nhận ra được sai lầm của mình, anh không thể cho em tin tưởng ngang hàng, ba năm trôi qua, anh lúc nào cũng hối hận cùng khổ sở..... Hiện tại, anh chỉ muốn biết em có yêu anh hay không, Đồng Đồng, nếu như, nếu như em còn nguyện ý tiếp tục yêu anh, anh.....”

“Anh nghĩ chuyện này có thể sao?” Tang Đồng không để ý tới ánh mắt tha thiết của hắn, trấn định tự nhiên mà nói “Lúc này, anh còn muốn nghe suy nghĩ của tôi sao?”

Lương Nguyên kiên định nói: “Anh muốn nghe lời thật.”

Tang Đồng nhìn hắn, đột nhiên nở nụ cười: “Lương Nguyên, anh biết không? Anh đi nước Mỹ ngày đó tôi liền gả cho Lạc Hưởng Ngôn, tôi và anh ấy có ký một hợp đồng, giúp đỡ lẫn nhau mà thôi, hôn nhân cũng là trên danh nghĩa..... Cho nên tuần trăng mật vừa bắt đầu tôi liền cùng anh ấy mỗi người đi một ngã.”

Lương Nguyên vui mừng nhìn cô, muốn nói cái gì, lại bị Tang Đồng chặn lại.

Tang Đồng nhàn nhạt nhớ lại nói: “Một mình tôi đi đến rất nhiều nơi, tôi muốn mượn chuyến du lịch này mà quên anh đi..... Nhưng tôi không bỏ được, mặc dù anh tổn thương tôi, nhưng hồi tưởng lại khoảng thời gian năm năm tốt đẹp ấy, tôi vẫn không bỏ được quên đi! Tôi chạy đến nhà thờ thánh St. Peter, hướng về phía cây thánh giá ngồi cả một buổi chiều, tôi hi vọng lấy được đáp án, nhưng không ai có thể nghe lời thỉnh cầu của tôi. Tôi rất cuộc không nhận được nữa, ngay đêm đó đã mua vé máy bay đi tìm anh..... Nhưng tôi thấy được cái gì? Anh ở đây Broadway vừa mới kết thúc biểu diễn, thần thái phấn khởi cùng mỹ nữ tóc vàng ôm hôn..... Lương Nguyên, anh biết tôi tuyệt vọng bao nhiêu không? Anh nói anh mỗi ngày đều trôi qua trong khổ sở, nhưng tôi thì sao? Anh có từng nghĩ tới anh cho tôi những thương tổn kia, tôi có thể gánh nổi hay không đây?”

Lương Nguyên đột nhiên nhớ lại thời điểm vừa tới Mỹ quốc, thường đi Broadway biểu diễn, có một đêm hắn giống như nhìn thấy Tang Đồng, đang muốn đuổi theo, lại bị bạn diễn cùng sân khấu biểu diễn ngăn lại, cô gái ngoại quốc nhiệt tình vô cùng thể nhưng ngoài ý muốn hôn hắn.

Tang Đồng ánh mắt không một chút gợn sóng nhìn về phía Lương Nguyên, trong ánh mắt bình thản như vậy, Lương Nguyên nói không ra một câu giải thích, thậm chí không dám nhìn thẳng, rũ mắt xuống.

Một khắc kia, lòng Lương Nguyên như gánh chịu một đòn nghiêm trọng, không phải cái loại bén nhọn đau đớn, mà là sau một kích nặng nề, từ từ chết lặng, từng trận đau đớn nặng nề chậm rãi lan khắp cơ thể, vô luận như thế nào cũng không giãy thoát ra được.

Lương Nguyên buồn bã mở miệng: “Thật xin lỗi.....”

Nói xong, ngay cả Lương Nguyên cũng cảm thấy tự khinh bỉ bản thân mình, trừ ba chữ yếu ớt này, hắn không dám nói ra những lời khác nữa.

Tang Đồng khẽ mỉm cười: “Một mình tôi ở nơi đất khách quê người uống say mềm, say bí tỉ ở nơi đầu đường xa lạ, nếu không phải có người tốt bụng đi ngang qua đưa tôi đến khách sạn, tôi chỉ sợ là đã chết ở xứ người rồi..... Lương Nguyên, từ lúc tôi tỉnh lại, tôi liền quyết định, mặc kệ có bao nhiêu khó khăn, tôi đều phải quên được anh!”

Sắc mặt của Lương Nguyên bỗng nhiên trắng bệch một mảnh.

Tang Đồng yên lặng nhìn Lương Nguyên nói: “Như thế nào, anh còn muốn hỏi tôi có yêu anh nữa hay không..... Lương Nguyên, anh đã đem một chút tình cảm cuối cùng tôi dành cho anh, diệt trừ sạch sẽ hầu như không còn rồi!”

Lương Nguyên chột lắc đầu một cái: “Không, không phải như thế..... Đồng Đồng, anh làm nhiều như vậy cũng là vì chúng ta có thể có một tương lai tốt hơn! Hai chúng ta đều là nghệ sĩ, ở trong vòng phức tạp này, rất nhiều việc cũng là thân bất do kỷ! Anh muốn để cho em có một cuộc sống tự do tự tại, cho nên anh nhất định phải cường đại để có thể cho em tất cả, để cho em có thể làm những gì mình thích.....”

Tang Đồng liên tục cười khổ: “Lương Nguyên, anh luôn nói anh làm tất cả đều là thân bất do kỷ, cũng là vì tôi, nhưng anh có từng nghĩ qua, tôi muốn cũng không phải những thứ kia!”

“Vậy em nghĩ muốn cái gì?” Lương Nguyên khổ sở nhỏ giọng nói, “Em muốn không phải là những thứ này, nhưng anh lại muốn đem mọi thứ tốt nhất dành cho em.....”

Tang Đồng nhìn hần càng ngày càng khó lấy mình, đột nhiên liền bình tĩnh lại, nhàn nhạt nói: “Anh hỏi tôi nghĩ muốn cái gì, tôi đã sớm nói với anh rồi đấy thôi..... Lương Nguyên, tôi với anh đã là quá khứ.”

Lương Nguyên trầm mặc không nói, vô lực nhìn cô.

Tang Đồng không nhanh không chậm nói: “Ngày xưa có một Quốc vương, giọt nước mắt của hai cô con gái ngài có thể biến thành kim cương. Cô chị gả ột hoàng tử dùng nước mắt của cô tạo ra những tòa lâu đài, cô em lại gả ột người du mục bình thường. Trước lúc Quốc vương qua đời muốn gặp mặt bọn họ, cô chị khắp người vàng bạc châu báu, mà cô em cùng người du mục vẫn bộ dạng nghèo khó. Quốc vương rất kinh ngạc hỏi, rõ ràng một giọt nước mắt của con là có thể giúp cho các con sinh sống tốt hơn, tại sao các con còn phải sống túng quẫn như vậy? Người du mục nói: nhưng con không nỡ để cho nàng ấy khóc a.....”

Lương Nguyên chấn động toàn thân, cũng không thể nói được câu nào.

Tang Đồng dừng một chút, bình tĩnh hỏi: “Lương Nguyên, anh cảm thấy là cô chị khắp người phục trang đẹp dễ sẽ có cuộc sống hạnh phúc, hay là cô em nghèo khó lại được người xem như trân bảo sẽ sống hạnh phúc?”

Lương Nguyên á khẩu không trả lời được, đột nhiên cảm thấy không còn mặt mũi đối diện với Tang Đồng nữa rồi.

Tang Đồng nhấp một ngụm trà, nhớ tới những điều tốt đẹp mà bọn họ đã từng cùng nhau trải qua, hơi phiền muộn: “Tả Tả nói rất đúng, nếu như một người đàn ông yêu thương tôi, vĩnh viễn sẽ không bỏ lại tôi, mặc kệ tình huống có khó khăn bao nhiêu đi chăng nữa.”

Sắc trời đã tối, Tang Đồng để ly xuống đứng lên: “Em cần phải trở về..... Lương Nguyên, tôi không phải Thánh mẫu, Hưởng Ngôn cho tôi cuộc sống rất vui vẻ, cho nên tôi đã không còn oán hận anh nữa rồi..... Nhưng là, thật xin lỗi, tha thứ tôi hiện tại không có biện pháp chúc phúc anh.”

Tang Đồng đi hai bước, không nhịn được quay đầu lại, nhàn nhạt nói: “Anh mới vừa nói nếu quả như thật sự có yêu, cũng sẽ không lại đi yêu người khác. Nhưng Lương Nguyên, anh lần lượt từ bỏ tôi, còn muốn tôi thế nào kiên trì ở nguyên tại chỗ chờ anh?”

Lương Nguyên rút cuộc hoàn toàn chết tâm, giờ khắc này, hần cũng tìm không được lý do để kiên trì nữa rồi.

Tang Đồng đi thật lâu, ly trà trên bàn, đã sớm không có hơi nóng, Lương Nguyên không biết như thế nào vươn tay, một hớp uống cạn hết.

Nước trà lạnh lẽo, mang theo vị trà bị ngâm đã lâu, thật đắng vô cùng, không còn là vị đắng đi qua ngọt ngào sẽ tới, chỉ còn lại tối tăm đau đớn khôn cùng, đau đến ngay cả trái tim cũng khẽ co rúc lại.

* * *

49. Chương 49

Chương 49. yêu sâu sắc đến điên cuồng

Lương Nguyên ngây người ngồi ở bên cửa sổ, hồi ức lướt qua thật nhanh, từ lần đầu quen biết đến hiểu nhau rồi yêu nhau, từng chút từng chút một ký ức toàn bộ hầy còn mới mẻ.

Hồi tưởng bao nhiêu tốt đẹp, hiện tại liền có bấy nhiêu hối hận, Lương Nguyên như đang tự trách vấn đắm chìm trong quá khứ, cho đến khi quán trà đóng cửa mới rời đi.

Đèn đường rực rỡ được bật lên, dòng xe chạy tấp nập không ngừng, người đi đường tốp năm tốp ba, cười nói lướt qua bên cạnh Lương Nguyên.

Cảnh đêm phồn hoa như vậy, chỉ làm cho Lương Nguyên cảm thấy càng thêm bi thương, tất cả ồn ào đều không liên quan gì tới hắn. cái thế giới này, cuối cùng cũng vẫn chỉ còn lại một mình hắn, trời đất bao la, cũng không có nơi nào có thể đi.

Lương Tiểu Nghệ gọi mười mấy cú điện thoại cho Lương Nguyên, điện thoại di động vẫn không có người nào nghe, gọi điện thoại hỏi người trong đoàn phim, đều nói Lương Nguyên đã sớm kết thúc công việc rồi.

Lương Tiểu Nghệ đứng ngồi không yên, lo lắng đi tới đi lui, lo lắng Lương Nguyên đã xảy ra chuyện gì.

Đợi cho đến rạng sáng, mới nghe được bên ngoài truyền đến tiếng khóa cửa vang lên sột soạt

Lương Tiểu Nghệ liền vội vàng đứng lên chạy ra cửa, nắm tay kéo cửa ra, Lương Nguyên đã say mông lung nhìn chằm chằm vào cô ta, lảo đảo đẩy cô ta ra đi vào trong nhà.

Lương Tiểu Nghệ đi theo phía sau hắn, ngửi thấy được mùi rượu nồng nặc, lấy làm kinh hãi. Cô ta hết sức hiểu rõ anh trai mình, nhiều năm như vậy, cho tới bây giờ chưa từng thấy qua anh ấy uống nhiều rượu như vậy.

Lương Tiểu Nghệ đỡ hắn, lo lắng nói: “Ca, làm sao anh lại uống nhiều rượu như vậy, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

Lương Nguyên cau chặt lông mày, dáng vẻ rất không thoải mái, giãy giụa thoát khỏi sự giúp đỡ của Lương Tiểu Nghệ, nói lầm bầm: “em ở đây làm cái gì...”

Lương Tiểu Nghệ phớt lờ sức đẩy của hắn về phòng ngủ, giúp hắn nằm lên giường, giúp hắn cởi áo khoác cùng giày xuống.

Lương Nguyên khó chịu hừ hừ, sắc mặt uống đến xanh trắng, lồng ngực kịch liệt đập phồng.

Lương Tiểu Nghệ vừa tức lại vừa đau lòng, vội vã vắt cái khăn nóng, giúp Lương Nguyên lau mặt.

Lương Tiểu Nghệ vừa mới chuẩn bị đứng lên rót cho hắn ly nước, tay liền bị văng vàng bắt được.

“Đừng đi...”

Lương Tiểu Nghệ sững sốt, sau đó ngồi bên giường, vỗ vỗ Lương Nguyên an ủi: “em không đi, em đi rót cho anh một cốc nước.”

Lương Nguyên sức lực rất lớn, nắm đến Lương Tiểu Nghệ mơ hồ cảm giác đau đớn.

“Đừng đi, không cần rời bỏ anh...Đồng Đồng, tại sao...”

Lương Tiểu Nghệ mặt liền biến sắc, khổ sở cắn cắn môi, mở miệng nói: “Ca, anh tỉnh tỉnh, em là Tiểu Nghệ.”

Lương Nguyên mặc kệ, lôi kéo tay Lương Tiểu Nghệ đặt lên trên ánh mắt của mình, mơ hồ không rõ nói: “Cầu xin em, cho anh thêm một cơ hội...”

Lương Tiểu Nghệ kinh ngạc mà nhìn em hắn, bàn tay truyền đến cảm giác lạnh lạnh, dần dần bàn tay tất cả đều là nước mắt.

Lương Nguyên nghẹn ngào nói: “Anh sai lầm rồi, anh thật sự sai lầm rồi, anh chỉ phạm sai lầm có một lần, tại sao em không thể cho anh một cơ hội sửa sai.”

Lương Tiểu Nghệ đáy lòng chua xót khó đề nén, liền chột rơi lệ.

Từ nhỏ tới lớn cô ta vẫn ngược nhìn Lương Nguyên, liều mạng đuổi theo bên cạnh Lương Nguyên. Anh hai ở trong cảm nhận của cô ta, vĩnh viễn cường đại nhất. mặc kệ gặp phải chuyện gì, chỉ cần anh hai ở bên cạnh, cô ta cũng sẽ không sợ. Cho tới nơi, mặc kệ trên sinh hoạt khó khăn đến dường nào, Lương Nguyên ở trước mặt cô ta vĩnh viễn đều mỉm cười dịu dàng. Dù là thời điểm nghèo túng nhất, Lương Nguyên cũng chưa từng tuyệt vọng giống như hôm nay.

Lương Tiểu Nghệ chậm rãi cúi người xuống, dán sát mặt ở trước ngực Lương Nguyên, nhẹ giọng lại kiên định: “Ca, bỏ lỡ liền bỏ lỡ, anh còn có em.. Em vĩnh viễn đều sẽ không rời khỏi anh, chỉ có em mới sẽ không rời anh đi.”

Lương Tiểu Nghệ suy nghĩ nói ra tâm sự của mình ra, nhưng cô ta không dám, sợ sẽ bị cự tuyệt, sợ sau khi nói ra, ngay cả tình cảm anh em đều sẽ không còn.

Mặc dù, cho dù là thời khắc say rượu như vậy, cô ta đều không dám đi mạo hiểm một lần.

Lương Nguyên giống như không nghe thấy, khổ sở đè nén thật lâu hoàn toàn bộc phát, lần lượt vứt bỏ chua xót trong lòng, nhiều năm như vậy một mình thừa nhận uất ức cùng cô độc, khiến cho hần giờ phút này cũng không thể tiếp tục kiên trì nữa rồi, mặt nạ ôn hòa thường ngày bị phá hủy triệt để, rốt cuộc như đứa bé nhận hết khổ sở, mặc sức phát tiết ra ngoài.

Lương Tiểu Nghệ ôm hần thật chặt, tại sao đã nhiều năm như vậy, Lương Nguyên luôn không nhìn thấy sự tồn tại của cô ta.

Lương Nguyên tâm trí choáng váng, đầu óc giống như bị kéo căng cực điểm, đau đớn muốn nứt ra, lẩm bẩm gọi tên Tang Đồng, bất tri bất giác đã ngủ mất.

Lương Tiểu Nghệ nghe Lương Nguyên hô hấp từ từ đều đều vững vàng, liền lặng lẽ ngẩng đầu lên, xác định hần ngủ thiếp đi, mới rón rén đứng dậy giúp hần đắp chăn. Lương Tiểu Nghệ ngồi ở bên giường, nhẹ nhàng giúp hần lau mặt, kim lòng không được cúi đầu, hôn lên mi tâm đang nhũn nhũn của Lương Nguyên. Thân thiết như vật, cũng chỉ vào lúc này mới có thể có.

Lương Tiểu Nghệ cười chua xót, ở bên tai Lương Nguyên nhẹ nhàng nói: “Anh, em sẽ không để cho bất luận kẻ nào tổn thương anh...”

Cũng may ngày thứ hai không cần tới trường quay vào sáng sớm, Lương Nguyên đau đầu tỉnh lại, mới vừa ngồi dậy, trong dạ dày một trận cuộn cuộn, liền lăn một vòng xuống giường vào phòng vệ sinh, nằm ở bên bồn cầu ói ra kinh thiên động địa. Lương Tiểu Nghệ đang ở bên ngoài chuẩn bị điểm tâm, nghe được âm thanh vội vàng vọt tới, một tay vỗ vỗ sau lưng Lương Nguyên, một tay cầm cái ly cho hần súc miệng. Lương Nguyên luôn luôn nghiêm túc, rất hiếm khi uống say, chưa bao giờ giống như tối hôm qua uống nhiều rượu như vậy. vào lúc này dạ dày trống không, chỉ có thể nôn khan, khó chịu muốn chết, hận không thể ngay cả dạ dày cũng nôn ra.

Thật vất vả ngừng nôn mửa, Lương Nguyên chỉ cảm thấy hoa mắt, bụng rỗng tuếch ừng ực ừng ực vang kêu vang. Súc súc miệng, Lương Nguyên hướng Tiểu Nghệ phát tay áo, ý bảo mình không có việc gì, sau đó từ từ đứng lên bắt đầu rửa mặt.

Lương Tiểu Nghệ thở dài, vừa đi vừa quay đầu lại nói: “Nếu như đầu rất đau, thì uống thuốc, em có đặt ở trên tủ bên giường rồi.”

Lương Nguyên nhàn nhạt trả lời một tiếng, nhìn trong gương hai con mắt đỏ bừng, mở khóa vòi nước, nước lạnh leo đạo vào mặt, không nhận được rung mình, lại cảm giác mình từ từ sống lại.

Lương Tiểu Nghệ múc cho hần chén cháo, trước để hần làm ấm bụng. Lương Nguyên trầm mặc rũ mắt xuống, lặng lẽ húp cháo. Trong nhà hết sức an tĩnh, không khí cũng bỗng dưng có chút đè nén, Lương Tiểu Nghệ thấp thỏm trong lòng, làm như không có việc gì ăn cơm, giống như đang tán gẫu nói: “Hôm qua em hỏi đoàn phim, nói còn có hai ngày nữa là kết thúc?”

Lương Nguyên không mặn không nhạt “Ừ” một tiếng.

Lương Tiểu Nghệ biết hần không vui, không để ít chút nào nói: “Mấy ngày nay em luôn bận rộn vấn đề ở phòng làm việc... Anh, em cảm thấy được chúng ta hay là mau chóng về nước Mỹ thì tốt hơn, hai ngày nay em phát hiện phòng công tác tiền vốn không đủ, giống như có người vẫn luôn nhằm vào chúng ta...”

“Cũng được.” Lương Nguyên không mặn không nhẹ buông chén xuống, mệt mỏi nói “Em xem rồi làm đi, hiện tại không có biện pháp rời đi, bộ phim vừa mới hoàn thành sau đó còn có cả đồng hoạt động tuyên truyền.”

Lương Tiểu Nghệ nghĩ tới những vấn đề mấy ngày nay làm cho cô sút đầu mẻ trán, chần chừ nói: “Nhưng văn phòng bên kia em không gánh nổi rồi... Tiền bạc không thích hợp, công việc kế tiếp cũng không biện pháp tiến hành! Anh, em cuối cùng vẫn cảm thấy có người đang chèn ép chúng ta, em liền tìm người điều tra một chút, phát hiện Vinh Hiền...”

“Tiểu Nghệ” Lương Nguyên phiên não đứng lên “Văn phòng có thể duy trì thì duy trì, không gánh nổi thì buông tay thôi... Nói thật, anh không quan tâm, ban đầu anh đã không có ý định ở nước ngoài gây dựng sự nghiệp! hiện tại mất thì mất, có thể có cái gì không được...”

Lương Nguyên thở dài, cô đơn nói: “Anh đã mất đi thứ quan trọng nhất, những thứ khác với anh mà nói cũng là gánh nặng... Tiểu Nghệ, em để cho anh yên tĩnh một chút.”

Nói xong, Lương Nguyên trực tiếp xoay người rời đi, vào phòng ngủ tự giam mình trong phòng.

Lương Tiểu Nghệ ngây người trong chốc lát, mới đứng lên máy móc dọn dẹp bàn. Lần này Lương Nguyên thật sự là bị thương tan nát cõi lòng.

Lạc Hưởng Ngôn đi thành phố lân cận họp, tối hôm qua Tang Đồng nằm ở trên giường cùng hấn tán gẫu qua điện thoại thật lâu, cuối cùng cũng không biết lúc nào thì ngủ mất, buổi sáng phát hiện điện thoại vẫn còn trong trạng thái trò chuyện, vừa buồn cười vừa tức giận theo sát Lạc Hưởng Ngôn cầu nhàu đôi câu, Tang Đồng mới lưu luyến không rời cúp điện thoại.

Công việc quay phim của Tang Đồng đã kết thúc, thời gian nhàn hạ đột nhiên nhiều hơn, Lạc Hưởng Ngôn không ở nhà, Tang Đồng liền cảm thấy không có việc gì làm. Gọi điện thoại cho Hàn Tả Tả, không nghĩ tới cô ấy cũng nhàn rỗi nhàm chán, đang một mình đi dạo Thương Thành, Tang Đồng hỏi rõ địa chỉ, vội vàng chạy đi tìm cô ấy. Hàn Tả Tả chọn quà tặng ột người bạn, lúc Tang Đồng tìm được cô ấy, cô ấy đã gói xong đồ rồi.

Tang Đồng tò mò xem xét hộp quà được gói rất cẩn thận, hỏi : “Thứ gì vậy?”

Hàn Tả Tả sắc mặt có chút kỳ quái, vội ho một tiếng, không biến sắc nói sang chuyện khác: “Cậu hôm nay sao lại rảnh rỗi cùng tớ đi dạo phố?”

Tang Đồng quả nhiên bị Hàn Tả Tả dời đi sự chú ý, than thở một tiếng nói: “Lạc Đà đi công tác rồi, chắc ngày mai mới có thể trở về, một mình tớ ở nhà nhàm chán muốn chết.”

Hàn Tả Tả ranh mãnh cười nói: “Thế nào, một mình trong phòng, không chịu nổi tịch mịch rồi hử?”

Tang Đồng chẳng biết xấu hổ than thở: “Đúng vậy a, trong khoảng thời gian này luôn bận rộn chuyện quay phim... cẩn thận tính toán toán, tớ cùng Lạc Đà cũng hơn một tháng không có ... rồi.”

Hàn Tả Tả tức giận chột chột ột cô, cười mắng: “Da mặt thật dày, có muốn tớ mua hay “dụng cụ chấn động” an ủi cậu hay không?”

Tang Đồng “Cắt” một tiếng, khinh thường nói: “ông xã tớ thân thể cường tráng, giữ lại cho cậu tự mình giải sầu đi”

Hàn Tả Tả cùng Tang Đồng giống như lúc còn trung học vậy, lôi kéo nhau đi dạo khắp nơi, trong chốc lát liền mua không ít thứ.

Tang Đồng nhìn đồng hồ nói: “Đến trưa rồi, cậu đói chưa, trong chúng ta buổi trưa ăn cái gì?”

Hàn Tả Tả suy nghĩ một chút hỏi: “Đến đối diện ăn lẩu đi, vừa đúng phía trên tiện kia có rạp chiếu bóng, ăn xong chúng ta đi xem phim?”

Tang Đồng buổi chiều dù sao không có việc gì, liền vui vẻ đồng ý.

Mới vừa đi ra khỏi khu thương mại, liền cảm giác trước mắt chột lóe lên tia sáng, tách tách tách mấy tiếng, Tang Đồng phản xạ có điều kiện che mắt lại. Hàn Tả Tả lập tức tiến lên một bước đem Tang Đồng ngăn ở phía sau, ánh mắt đảo qua, phát hiện mấy ký giả lén lút trốn ở một góc chụp ảnh.

Hàn Tả Tả trong miệng mắng một câu, vội vàng lôi kéo Tang Đồng muốn chạy đi, vừa mới xoay người liền thấy Lương Tiểu Nghệ từ trên xe bước xuống.

“Thật là oan gia ngõ hẹp!” Hàn Tả Tả tức giận liếc mắt.

Chạy không thoát Tang Đồng dứt khoát thoải mái đứng lại, dù sao cũng chỉ là cùng Tả Tả cùng nhau dạo phố, liệu những tạp chí bát quái kia có thể viết nên cái gì.

Lương Tiểu Nghệ thần sắc tiêu tụy, cặp mắt nhìn chằm chằm Tang Đồng chợt sáng lên.

Tang Đồng vừa nhìn thấy ánh mắt này của cô ta trong lòng liền nghi ngờ, cùng Hàn Tả Tả lặng lẽ liếc mắt nhìn nhau, cùng nhau thở dài, không thể làm gì khác hơn nhìn Lương Tiểu Nghệ ở đối diện đi tới.

Không biết Lương Tiểu Nghệ là đi có chút gấp, hay là quá khẩn trương, khẽ thở hổn hển nói: “Tang Đồng, tôi, tôi cầu xin cô... bỏ qua cho anh trai tôi.”

Tang Đồng sững sờ, ngẩng đầu nhìn về phía mấy ký giả kia, phát hiện bọn họ đã bắt đầu hưng phấn hướng bên này tụ tập lại.

Tang Đồng còn chưa kịp mở miệng, Hàn Tả Tả đã không khách khí nói đến: “Lương Tiểu Nghệ, cô bây giờ muốn diễn vở kịch nào nữa đây?”

Lương Tiểu Nghệ giống như không nghe thấy. chỉ nhìn Tang Đồng chằm chằm, thanh âm cứ nhiên không nén được run rẩy, nhẹ giọng khẩn cầu: “Tang Đồng, là tôi có lỗi với cô, tất cả đều là tôi làm, cô muốn trả thù thì nhắm vào tôi, đừng ...đối phó anh trai tôi! Bộ phim này kết thúc, chúng tôi trở về nước Mỹ, văn phòng của Lương Nguyên tuyết đối sẽ không làm cản trở cô, cầu xin cô buông tay... Lương Nguyên anh ấy. thật rất đau lòng...”

Hàn Tả Tả cười lạnh: “Cô và những ký giả kia thông đồng? Cô lại muốn hãm hại Tang Đồng?”

Lương Tiểu Nghệ ngăn người: “cái gì ký giả...”

Tang Đồng không nhịn được cắt ngang cô ta: “Lương Tiểu Nghệ cô diễn xong chưa, tôi đã cùng Lương Nguyên nói rất rõ ràng, tôi và anh ta vĩnh viễn không thể nào, để cho anh ta hoàn toàn chết tâm! Cô còn không hài lòng sao? Hiện tại lại chạy tới, bày ra bộ dáng uất ức nén giận như vậy cho ai xem? Tôi đã nói rồi, cô nếu lại chọc tôi, cũng đừng trách tôi không khách khí.”

Lương Tiểu nghệ tức giận bất bình nói: “Thì ra là cô, cô rốt cuộc nói cái gì khiến anh tôi khổ sở như vậy.... Tang Đồng, cô coi như là đã gả vào Lạc gia, cuộc sống hiện tại mỹ mãn, tại sao còn phải đối với Lương Nguyên đuổi cùng giết tuyệt như vậy. tại sao còn phải trả thù anh ấy?”

Đuổi cùng giết tuyệt? tang Đồng cảm thấy cô tả quả thật vô lý, mắt thấy ký giả hào hứng hướng nơi này lại gần, phiền lòng nói: “Cô thật không thể nói lý, mau tránh ra giùm!”

Lương Tiểu Nghệ giận tái mặt, từng chữ từng câu hỏi: “Cô là không muốn bỏ qua cho anh ấy?”

Tang Đồng chỉ có cảm giác một ngày vui vẻ của mình đều bị Lương Tiểu Nghệ phá hư sạch sẽ không còn một chút.

“tôi không biết cô đang nói gì, Lương Tiểu Nghệ, cô không phải muốn ở trước mặt mọi người mất hết mặt mũi chứ?”

Lương Tiểu Nghệ trong lòng hận ý không nhịn được nữa, thì hận làm cho cô ta mất hết lý trí, bỗng dưng giơ cánh tay lên, hung hăng tát Tang Đồng một cái.

Tang Đồng cả kinh lui về sau hai bước, cổ tay Lương Tiểu Nghệ bị Hàn Tả Tả kịp thời bắt được, sau đó hung hăng đẩy cô ta ra. Ký giả vừa nhìn thấy có kịch hay, lập tức hô hào xông tới, kích động cầm máy chụp hình chụp không ngừng.

“xin hỏi Lương tiểu thư cùng Lạc phu nhân có mâu thuẫn gì?”

“Lạc phu nhân, không biết có phải do mâu thuẫn với Lương tiểu thư lúc còn làm việc ở Mia hay không?”

“Anh trai Lương tiểu thư Lương Nguyên đang cùng Lạc phu nhân hợp tác, có phải bởi vì trong quá trình hợp tác sinh ra mâu thuẫn gì, cho nên Lương tiểu thư mới có thể ra tay với cô?”

“Lạc phu nhân...”

Hàn Tả Tả từ trên cao nhìn xuống Lương Tiểu Nghệ đang uể oải trên mặt đất, đối với việc cô ta luôn tỏ ra đáng vẻ nhu nhược vô tội cực kỳ khinh bỉ, cười lạnh trả lời: “có cái gì kỳ quái chứ. Người đàn bà độc ác trong ngoài không đồng nhất này từ đầu chí cuối đều do ghen tỵ với Tang Đồng, không chỉ có vào mấy năm trước vụ hãm Tang Đồng cùng ân sư Dương Húc Văn có quan hệ mờ ám, còn ghen tức việc Tang Đồng nhận được vòng nguyệt quế ảnh hậu, cố ý bôi xấu Tang Đồng! các người có vấn đề gì, không ngại hỏi vị Lương tiểu thư này vài câu, cô ta chuyện gì cũng biết hết.”

Lương Tiểu Nghệ hoảng hốt ngẩng đầu, nhìn ký giả chặt chẽ vây quanh mình, một trong số đó còn lộ ra khuôn mặt phần khởi khiến cho cô ta sinh lòng sợ hãi, ôm đầu kêu ta: “Không phải tôi, không phải vậy, đừng tới đây...”

Hàn Tả Tả từ trước tới giờ đều không sợ chọc phá gây chuyện, cô nói lời này không thể nghi ngờ là một đạo sấm sét, trong nháy mắt châm ngòi những ký giả thích hóng chuyện kia.

Cho nên ký giả quên Tang Đồng còn bên cạnh, rối rít đem ống kính nhắm ngay Lương Tiểu Nghệ, đèn flash chớp tắt không ngừng, máy ghi âm cùng micro cũng đưa tới trước mặt của Lương Tiểu Nghệ.

Lương Tiểu Nghệ tinh thần hoảng hốt co ro, ôm hai chân của mình, chôn đầu trong gối, đáng thương bất lực không ngừng lắc đầu mà nói: “Không phải vậy, đừng tới đây, van cầu các người bỏ qua cho tôi.”

Hàn Tả Tả nhân cơ hội lôi kéo Tang Đồng: “Chạy mau!”

Tang Đồng bị cô kéo chạy mấy bước, quay đầu lại tìm hiểu, có chút không yên lòng: “Lương Tiểu Nghệ sẽ không có chuyện gì chứ? Cậu xem cô ta thần sắc có chút không đúng...”

Hàn Tả Tả sải bước hất ra đám ký giả kia, thật vất vả mới đánh trả lại Lương Tiểu Nghệ một đòn, trong lòng đang hả hê, nghe vậy cười lạnh liên tục nói: “Cô ta có thể xảy ra chuyện gì, nhiều lắm là trong lòng vụn vụn quá nên điên mất, cùng chúng ta không có quan hệ. lại nói tai họa do trời, cô ta rất giỏi giả bộ, cậu yên tâm đi, đi mau!”

Tang Đồng bị náo loạn như vậy, cũng mất hứng thú đi xem phim, ăn cơm trưa xong liền quay về nhà rồi.

Buồn bã ỉu xiu vào cửa, mới vừa đi hai bước, Tang Đồng đột nhiên dừng lại, mặt mày hớn hờ.

“Lạ Đà, đi ra!”

Lạc Hưởng Ngôn cười lớn từ phía sau cửa bước ra, dùng sức ôm lấy Tang Đồng hôn một cái, cười hỏi: “làm sao em biết anh đã trở về?”

Tang Đồng hừ hừ hai tiếng, hả hê đắc ý nói: “em vừa vào nhà đã nghe đến mùi hôi thối đặc trưng trên người anh rồi.”

Lạc Hưởng Ngôn sắc mặt tối sầm, nguy hiểm nheo nhéo mắt: “Em nói cái gì?”

Tang Đồng không sợ hãi chút nào, nhún vai một cái nói: “Trừ Lạc Nhị gia anh ra, có người nào có hương khí trời sinh như thế!”

Tang Đồng nín lấy da mặt của hân kéo ra ngoài hỏi: “không phải nói ngày mai mới trở lại ư, thế nào hiện tại đã trở về rồi?”

Lạc Hưởng Ngôn mặt suy sụp đáng thương nói: “bà xã à, anh nhớ em muốn chết nha, liền nhanh chóng trở về. như thế nào có phải rất nhớ anh hay không?”

Tang Đồng cười hì hì hôn hân một cái: “không nhớ!”

Lạc Hưởng Ngôn hừ một tiếng, ôm cô đi về phía phòng ngủ: “wow, ghen chết lão tử rồi, bộ phim chết tiệt kia cuối cùng cũng hoàn thành. Lại ghen thêm vài đêm nữa, tinh dịch của lão tử đây cũng kết thành khối tới nơi rồi.”

Tác giả có lời muốn nói: Lạc Nhị gia uất ức hê hê ôm người cọ: “lão bà lão bà, lão công lâu như vậy không có phát tiết, tinh dịch cũng đặc kết sắp thành khối rồi”

Tang Đồng một cước đá văng hân, cười xấu xa nói: “Kết thành khối à nha? Vừa đúng lúc em giúp anh khơi thông...”

Lạc Nhị gia hoảng sợ che **, nhìn Tang Tiểu Đồng từ dưới cái gối nhảy ra đạo ông tiêu ông chích, nước muốn sinh lý, @#*^&%

* * *

50. Chương 50

Chương 50. Củi khô bén lửa

Lạc Hưởng Ngôn ôm Tang Đồng, cùng nhau ngã xuống trên giường, đem Tang Đồng áp thật chặt trên tấm nệm mềm mại rộng lớn.

Tang Đồng cười ha hả không ngừng, đẩy cái đầu đang chôn trên cổ mình không ngừng gặm cắn nói: “Sao lại giống Vương Gia như vậy, nhào lên liền vừa gặm vừa cắn...”

Lạc Hưởng Ngôn bắt mãn nặng nề cắn một cái: “em sờ thử xem, uất ức nó muốn chết.”

Nói xong, Lạc Hưởng Ngôn lôi kéo tay của cô bao trùm lên phía dưới của mình.

Lòng bàn tay của Tang Đồng nóng lên, cảm giác được dục vọng phía dưới đã thức tỉnh, sắc mặt đỏ bừng, cố làm bộ bất mãn lầm bầm: “anh trước ráng nhịn một chút đi, ban ngày dâm dục không tốt cho sức khỏe, đợi buổi tối anh lại...”

“không kịp đợi nữa rồi bà xã!” Lạc Hưởng Ngôn ấn tay của cô vuốt ve phía dưới của mình, từ trên cao nhìn cô: “Anh muốn đem nỗi cô đơn hơn một tháng qua tất cả đều bù lại, không không không, không ngừng... anh muốn đem món nợ em thiếu anh mấy năm nay tất cả đều bù lại hết!”

Tang Đồng đầu đầy vạch đen, trên tay dùng sức ngắt, cười lạnh nói: “Anh không sợ túng dục quá độ hử?”

Lạc Hưởng Ngôn thoải mái ngẩng đầu lên, thở dài nói: “Chết dưới hoa mẫu đơn, thành quỷ cũng phong lưu! Lại nói, Nhị gia anh là cái loại củi mục kia sao?”

Lạc Hưởng Ngôn cười gằn đem váy ngắn của cô vén lên, sờ soạn đến khóa kéo ngay hông, dùng sức kéo xuống. chiếc váy bó sát người được cởi ra, bị tuột đến đầu gối, đem đôi chân của Tang Đồng trói lại thật chặt, chung một một chỗ. Tang Đồng mở mồm ngẩng đầu lên, liền trông thấy Lạc Hưởng Ngôn nhìn chăm chăm bắp đùi trắng nõn của mình chăm chăm, bộ dáng như có điều suy nghĩ.

Tang Đồng bị nhìn tới nổi rợn tóc gáy, nâng lên đầu gối thúc thúc hấn hỏi: “anh làm gì đó?”

Lạc Hưởng Ngôn ánh mắt thâm trầm nhìn về phía cô, đột nhiên nhếch miệng cười một tiếng, không có ý tốt nói: “anh đang suy nghĩ... hôm nay chúng ta chơi trò mới được không?”

Da đầu Tang Đồng căng thẳng vội vàng lắc đầu như trống bỏi, kiên quyết phản đối nói: “Không được, em không muốn!”

Lạc Hưởng Ngôn mới mặc kệ cô có muốn hay không, dù sao đã nằm trong tay hắn, cho dù lúc bắt đầu không muốn, đợi đến lúc sau cũng sẽ van xin hắn muốn...

Lạc Hưởng Ngôn ngồi dậy, thông thả ung dung rút ra thắt lưng.

Tang Đồng nhân cơ hội muốn chạy trốn, bị Lạc Hưởng Ngôn vươn tay đè lại, nắm hai tay cô, cầm dây lưng trói lại thật chặt.

Tang Đồng giãy giụa, không thoát ra được, không khỏi căm tức nói: “Buông em ra, nếu không em cho anh biết tay!”

Lạc Hưởng Ngôn chậm rãi kéo khóa quần xuống, không chút để ý cười: “Nhị gia anh hiện lại liền để cho em nếm mùi...”

Lạc Hưởng Ngôn cũng không cởi quần ra, cứ như vậy móc ra dục vọng đã hoàn toàn thức tỉnh bại lộ ở bên ngoài, quay về phía Tang Đồng ác ý lắc lắc, hài hước hỏi: “như thế nào, có đẹp không?”

Tang Đồng xấu hổ muốn chết, dục vọng thô to dữ tợn đập vào mắt cô, đánh sâu vào thị giác, làm cho cô lúng túng quay mặt qua chỗ khác.

“Lưu manh!”

Lạc Hưởng Ngôn chẳng hề để ý cười một tiếng, cúi người xuống, bàn tay dày rộng thăm dò vào bên dưới lớp áo bó, dọc theo sống lưng chậm rãi vuốt ve hướng lên trên.

Phần lưng vô cùng nhạy cảm, Tang Đồng không nhịn được run lên, uốn éo người. sau đó liền cảm thấy trước ngực buông lỏng, Lạc Hưởng Ngôn muốn cởi ra áo lót của cô, tiếp tục sờ tới đại an toàn nơi có móc khóa áo, mất một phen công phu mới hoàn toàn cởi bỏ áo lót của cô xuống.

Tang Đồng nhìn chằm chằm động tác thông thả của hắn, đem chiếc áo lót màu xanh da trời cô yêu thích nhất quăng xuống nền nhà.

Tang Đồng còn không kịp đau lòng, liền nhìn thấy Lạc Hưởng Ngôn đem chiếc áo bó sát của cô kéo xuống, hơn nữa còn sửa sang thật tốt.

Tang Đồng buồn bực, Lạc Hưởng Ngôn đây là đang nổi cơn điên gì nha.

Rất nhanh thì có đáp án.

Tang Đồng mặc chính là cái áo bó sát thân mình, y phục thật mỏng dán chặt trên làn da, trước ngực nhạy cảm bị lớp vải trên bề mặt cọ sát kích thích thật ngứa ngáy, rất nhanh dựng đứng thẳng lên.

Lạc Hưởng Ngôn hài lòng cười cười, nắm chiếc áo bó bắt đầu kéo đi xuống, sau đó thừa dịp bất ngờ buông tay, chiếc áo co giãn thật tốt đẹp rất nhanh rút về.

Cứ như vậy lên lên xuống xuống ma sát, Tang Đồng chỉ cảm thấy trước ngực từ từ nóng lên, vừa ngứa vừa đau vừa nhột, cổ tình lại nắm bắt không được lực độ trêu chọc, lúc nhẹ lúc nặng, để cho cô càng thêm xuân tâm nhộn nhạo khó nhịn.

Tang Đồng nghĩ rất muốn đưa tay lên hung hăng ngăn lại, cổ tình hai tay bị gắt gao cột trên đỉnh đầu, trong chốc lát quân lính liền tan rã, không hề nén được bật thốt lên tiếng rên rĩ.

“Đừng, đừng như vậy... buông em ra...”

Lạc Hưởng Ngôn tà khí ngút trời cười cười, giống như ác ma từ địa ngục, dù bạn vẫn ung dung thưởng thức cảnh cô không tự chủ lộ ra mị thái, trên tay động tác càng không ngừng, một lát dùng sức một lát buông lỏng, hành hạ đến Tang Đồng thở hồng hộc.

“Không chịu nổi?”

Tang Đồng nức nở cầu xin tha thứ: “Không chịu nổi, buông em ra...”

Lạc Hưởng Ngôn ngừng tay, đè ở trên người cô hôn cô thật sâu, đem toàn bộ tiếng rên rĩ và cầu xin tha thứ của cô chặn trở về, đầu lưỡi có lực chui vào trong khoang miệng nhạy cảm của cô, nặng nề xẹt qua môi trên, lôi kéo đầu lưỡi của cô dùng sức mút vào.

Tang Đồng ô ô giãy giụa, tránh không khỏi thế công của hắn, bị động thừa nhận hắn chiếm đoạt. Lạc Hưởng Ngôn hôn càng ngày càng sâu, hàm trụ môi của cô liều mạng hút vào, cái loại dùng sức giống như muốn hút đi cảm tâm hồn của cô luôn vậy.

Lồng ngực bị áp bức, miệng bị chặn lại cực kỳ chặt chẽ khít khao, Tang Đồng không bao lâu đã cảm thấy không thở nổi, đại não bởi vì thiếu dưỡng khí mà choáng váng, phản kháng cũng dần dần yếu đi, rốt cuộc xụi lơ ở bên dưới Lạc Hưởng Ngôn, mặc hắn ta cần cứ lấy.

Lạc Hưởng Ngôn hận không thể đem lấy cô ăn vào trong bụng, hung ác gặm nhấm môi lưỡi của cô, cho đến khi người phía dưới không còn một chút phản kháng nào, mới khẽ buông lỏng, tiếp theo sau đó lại là một trận mưa hôn ồ ạt kéo tới.

Không biết qua bao lâu, Tang Đồng mới từ trong ý loạn tình mê thoảng tỉnh táo lại, Lạc Hưởng Ngôn đang từ cổ của cô liếm đi xuống, đôi môi mỏng lạnh lẽo đang dán vào trên mạch máu của mình, cảm thụ máu của mình bởi vì động tác của hắn mà sôi trào không dứt.

Lạc Hưởng Ngôn vừa vuốt ve làn da mềm mại của cô, vừa đem bàn tay tiến đến bên dưới, chen vào giữa bắp đùi cô, nhẹ xoa địa phương cực kỳ tư mật kia.

Tang Đồng phản xạ có điều kiện kẹp chặt hai chân, nhưng dưới sự khiêu khích của Lạc Hưởng Ngôn lại tìm lòng không được mở ra, hai chân bị gắt gao trói chặt, làm cho hoạt động của hai chân Tang Đồng bị chế ngự, không được tự nhiên ở bên

n dưới hắn giãy dụa.

Lạc Hưởng Ngôn buồn buồn cười, kiên nhẫn nóng rực chống đỡ ở trên đùi cô chậm rãi cọ sát, hơi thở nóng bỏng chui vào trong tai cô, đưa tới sự run rẩy khe khẽ của cô.

Lạc Hưởng Ngôn mập mờ nói nhỏ: “Ngoan, gọi ông xã, nói ‘ông xã, em nhớ anh muốn chết’, anh liền bỏ qua cho em!”

Tang Đồng cắn môi, cố nén khoái cảm đang đánh thẳng vào dây thần kinh yếu ớt của mình, toàn thân buột chặt căng cứng, chỉ sợ một không nhịn được làm ra chuyện xấu hổ gì đó.

Lạc Hưởng Ngôn cười tà cúi đầu, cách y phục thật mỏng, một lớp ngậm chặt dính đứng thẳng nhô ra, đầu lưỡi ẩm áp nhanh chóng gợi lên dục vọng Tang Đồng vất vả đè nén đã lâu, cảm giác ẩm ướt xuyên thấu qua chất vải may mặc truyền đến đỉnh nhọn, rốt cuộc cũng làm cho Tang Đồng không thể nhịn được nữa mà phát ra tiếng rên rỉ mê người.

Lạc Hưởng Ngôn một tay trêu chọc phía dưới của cô, một tay lại dùng sức vuốt ve một bên tròn trịa, môi lưỡi vẫn còn không buông tha trêu đùa, hạ thể nóng rực cứng rắn vẫn đang không ngừng cọ sát nơi da thịt mềm mại của cô. Khiêu khích toàn diện như vậy, ở trên thân thể cô thấp lên ngọn lửa nóng rực, đem lý trí của Tang Đồng đốt cháy không còn một mảnh.

Hai ngón tay vân vê một viên trên đỉnh nhạy cảm, Tang Đồng thậm chí có thể cảm nhận được giữa hai chân ướt át lạnh lẽo, rốt cuộc không nhịn được thét chói tai cầu xin tha thứ: “Ông xã, em nhớ anh muốn chết, cho em.....”

Lạc Hưởng Ngôn hài lòng ngẩng đầu lên, giống như muốn khen thưởng cô mà khiến ngón tay càng thêm hung hăng tiến vào, ma sát qua vách tường ẩm áp bên trong, đưa tới Tang Đồng một trận tê dại nhiều hơn là an ủi.

“Cho em cái gì?”

Tang Đồng nhắm hai mắt, bất chấp giá nào, ghen ngào nói: “Đi vào.....”

Hai chữ này, giống như một đốm lửa nhỏ bén vào củi khô, nhanh chóng dấy lên hừng hực lửa lớn.

Lạc Hưởng Ngôn đem cô lật nghiêng, ôm cô từ bên cạnh hung hăng thẳng tiến, dục vọng nóng rực giống như tách ra tầng tầng gợn sóng, dứt khoát tiến vào chỗ sâu nhất trong linh hồn cô.

Tang Đồng sáng khoái thật dài ngâm lên một tiếng, hai chân bị trói chặt, lại càng thêm kẹp chặt dục vọng của Lạc Hưởng Ngôn, càng thêm khó khăn co rút, làm cho Lạc Hưởng Ngôn rất nhanh đạt đến khoái cảm khít khao.

Bên sườn bị xâm nhập khó chịu, ra ra vào vào lúc thì một cái nặng một cái nhẹ. Cũng chính loại rối loạn tiết tấu này, mới càng làm cho Tang Đồng khó nhịn, cái loại không dấu vết vào sâu ra cạn, luôn ở trong lúc cô lơ đãng không chú ý nặng nề chà sát bên trong cơ thể nhạy cảm một chút, khiến khoái cảm càng thêm nhanh chóng chồng chất.

Rất nhanh, Tang Đồng liền tìm lòng không được chủ động ghênh hợp tiết tấu của Lạc Hưởng Ngôn.

Nhịn lâu như vậy, Lạc Hưởng Ngôn dần dần có chút không thỏa mãn rồi, một phát lật người đem Tang Đồng đè ở phía dưới, nâng lên cặp chân cô đang khép chặt, đè ở trước ngực của cô, lộ ra địa phương đang

được mình thương yêu đến đỏ bừng, duỗi ra ngón tay dọc theo mặt địa trơn bóng ẩm ướt, nhẹ nhàng phát họa lên hình dáng của nó.

Tang Đồng vốn đã sắp đạt đến đỉnh rồi, lại đột nhiên bị cắt đứt, cái loại cảm giác đột ngột trống rỗng ập tới thiếu chút nữa khiến cho cô nhịn không được khóc lên, không nhìn thấy được động tác cùng biểu tình của Lạc Hưởng Ngôn, các giác quan càng thêm nhạy cảm.

“Đừng, đừng ngừng.....”

Lạc Hưởng Ngôn tà tà cười một tiếng, không nhanh không chậm khiêu khích nơi thẹn thùng kia, trêu chọc nó khép khép mở mở, nhưng lại không chịu cho cô thống khoái.

Lạc Hưởng Ngôn không đứng đắn hỏi: “Thích ông xã không?”

Tang Đồng lúc này mới không muốn trả lời loại vấn đề nhảm chán này, nhưng lại sợ chọc tới hấn, càng thêm đa dạng chồng chất gây sức ép tới cô, không thể làm gì khác hơn là khéo léo trả lời: “Thích!”

Lạc Hưởng Ngôn tiếp tục truy vấn: “Thích hoa không?”

Tang Đồng không rõ chân tướng, dục vọng khiến cho đại não trở nên chậm lại, chỉ theo bản năng hồi đáp: “Thích!”

Lạc Hưởng Ngôn nụ cười càng thêm tà mị, ý vị sâu xa nói: “Vây, ông xã sẽ cho cưng một đóa hoa dụ hoặc mê người nhất!”

Tang Đồng vừa định hỏi có ý gì, thì cảm giác được hai chân bị hung hăng ép xuống, Lạc Hưởng Ngôn siết chặt eo của cô, nặng nề mà tiến vào thân thể cô.

“A ——”

Phản xạ có điều kiện co rút lại co rút, Tang Đồng thậm chí có thể cảm nhận được gân xanh nóng rực trên phân thân của Lạc Hưởng Ngôn, mạch đập có lực nhảy lên.

Lạc Hưởng Ngôn chống đỡ tại nơi mê hoặc chết người của cô, chậm rãi mài mòn, thở hổn hển cười trêu nói: “Như thế nào, ông xã cho cưng làm hoa, có đẹp hay không?”

Tang Đồng nửa ngày mới phản ứng được, mắc cỡ toàn thân dâng lên màu hồng đẹp mắt, nức nức nở nở không thốt nên lời.

Lạc Hưởng Ngôn rốt cuộc có thể sung sướng hả hê mà ra vào rồi, eo ếch dùng toàn bộ sức mạnh, từ trên xuống dưới từng lần một xô xuyên qua.

“Nói, có đẹp hay không?”

Tang Đồng bị một lực thực mạnh hung hăng thúc vào nơi sâu nhất, khóc sùi nói: “Đẹp.....”

Lạc Hưởng Ngôn đối với việc cô nghe lời rất hài lòng, rất nhanh kích thích nói: “Còn có thể đẹp hơn, chờ ông xã giúp cưng tưới nước xong, càng thêm kiều diễm ướt át rồi.....”

Tang Đồng bị buộc nghe những lời khó nghe kia của hấn, cuối cùng cũng tự mình chiêm nghiệm được lưu manh thật đáng sợ.

Lạc Hưởng Ngôn vui sướng hành hạ Tang Đồng, siết chặt đến nỗi thắt lưng cô xanh tím một mảnh, hung hăng va chạm phát ra âm thanh “bành bạch” vang lên bên tai không dứt.

Đột nhiên tiếng chuông vang chói tai lên, Tang Đồng thật sâu thở dốc một hơi, giãy giụa nói: “Điện thoại di động của em.....”

Lạc Hưởng Ngôn bắt màn nhéo nhẹ trước ngực cô một chút, nhưng mà tốc độ một chút cũng không giảm tiếp tục ra vào, hung tợn nói: “Lúc này em còn muốn quan tâm đến thứ khác, xem ra ông xã không đủ cố gắng rồi nha!”

Nói xong, Lạc Hưởng Ngôn hung hăng hôn môi của cô, sức nặng toàn thân đè ở trên người cô, hung hăng chống đỡ cô luật động.

Tang Đồng một trận co quắp, bụng kịch liệt co rúc lại, liều mạng xoắn chặt cây gậy nóng bỏng trong cơ thể. Lạc Hưởng Ngôn sung sướng đến toàn thân lỗ chân lông đều nở ra, con người đen xoay động, cười gian nói: “Em muốn nhận, tốt, anh sẽ để cho em nhận!”

Nói qua Lạc Hưởng Ngôn duỗi cánh tay dài đang rảnh rang, đủ với đến chiếc điện thoại đang vang lên không ngừng kia, liếc màn hình một cái, lập tức đen mặt.

Tang Đồng cảm thấy hần có cái gì đó không đúng, miễn cưỡng ngẩng đầu lên hỏi: “Là của ai?”

Lạc Hưởng Ngôn cười lạnh, ấn tay ngay nút trả lời, sau đó đem điện thoại di động đặt ở bên tai Tang Đồng. “Này, Đồng Đồng.....”

Thanh âm quen thuộc của Lương Nguyên mang theo chút lo lắng, lại làm cho Tang Đồng khẩn trương hô hấp cứng lại.

Lạc Hưởng Ngôn đột nhiên khẽ mỉm cười, chậm rãi rút ra dục vọng của mình, dưới ánh mắt hoảng sợ của Tang Đồng lần nữa hung hăng thẳng tiến.

Tang Đồng dùng hết hơi sức toàn thân mới đè xuống tiếng thét chói tai sắp vọt ra cổ họng, không chế thanh âm run rẩy nói: “Có... có chuyện gì?”

Lương Nguyên thở phào nhẹ nhõm, nói: “Đồng Đồng, sáng hôm nay chuyện Tiểu Nghệ tìm em anh đã đã biết, thật xin lỗi, anh không có trông nom tốt em ấy, nếu như em ấy mang tới phiền toái cho em, anh nhận lỗi với em.....”

Lạc Hưởng Ngôn động tác càng thêm mãnh liệt, giống như là đang đóng cọc, từng cái hoàn toàn nhắm ngay chỗ trí mạng mà đánh tới.

“A..... Ừ, ừ.....”

Tang Đồng cắn môi, cố gắng không chế tiếng rên rỉ của mình, nhưng tiếng thở dốc nặng nề cũng không cách nào không chế bình thường trở lại được.

“Này này, Đồng Đồng, em đang nghe sao?”

Tang Đồng khóc không ra nước mắt, bị bức đến nỗi khóe mắt rịn ra nước mắt, thanh âm run run nói: “Nghe, nghe.....”

Lạc Hưởng Ngôn không có ý tốt sử dụng cái tay đang rảnh rang kia, sờ tới địa phương hai người chặt chẽ kết hợp, tìm được viên trân châu nhạy cảm, hung hăng xoa nắn.

“A —— không cần!”

Tang Đồng bất ngờ không kịp phòng bị kêu ra tiếng, ngay sau đó bụng co rút phập phồng phập phồng, nơi bị xâm chiếm cũng đột nhiên tràn ra dòng chảy ướt át.

Lương Nguyên khẩn trương hỏi: “Đồng Đồng, sao vậy, đã xảy ra chuyện gì?”

Tang Đồng cắn chặt hàm răng, không dám mở miệng, chỉ sợ vừa mở miệng chính là tiếng rên rỉ khó khăn khắc chế.

Lạc Hưởng Ngôn đè thấp thân thể, chống lại cặp mắt của Tang Đồng, tà tà cười một tiếng, miệng làm ra khẩu hình khi phát âm: “Nói a!”

Lương Nguyên vẫn còn ở đầu bên kia điện thoại lo lắng hỏi thăm: “Đồng Đồng, em rốt cuộc thế nào? Nói chuyện đi.....”

Tang Đồng hít một hơi thật sâu, miễn cưỡng há mồm: “Ừ, tôi, tôi..... A —— tôi không có, không có việc gì! Lương, Lương..... Nguyên, anh cúp trước đi, tôi, tôi..... Ừ..... Tôi lát nữa sẽ liên lạc lại với anh..... A!”

Lạc Hưởng Ngôn cười lạnh một tiếng, còn nói lát nữa sẽ liên lạc lại cho hần ta!

Lão tử hiện tại liền “liên lạc” mi!

Lạc Hưởng Ngôn cố ý tiến xuất thật nhanh, mỗi một lần đụng chạm đều phát ra tiếng động “bành bịch” vang dội, Tang Đồng nghe được trong lòng sợ run.

Lương Nguyên nghi ngờ hỏi: “Em bị ốm hả? Sao lại thở gấp lợi hại thế kia?”

Tang Đồng trên trán tất cả đều là mồ hôi, tóc dính vào bên mặt, quả thật nghĩ đến chết cái tên được voi đòi tiên này!

“Tôi, tôi rất khỏe..... Anh trước..... Ừ, cúp đi, ừ..... A..... Tôi, tôi đang bận.....”

Lương Nguyên đột nhiên trầm mặc, không thể tin tưởng lớn mắt, cà lăm nói: “Em, em đang.....”

Tang Đồng nhìn Lạc Hưởng Ngôn bộ dáng tiểu nhân đắc chí, hận đến cắn răng nghiến lợi, nhắm lại mắt, bất chấp tất cả, hướng về phía điện thoại di động giận dữ hét lên: “Không sai! Bà chị đây, đang, làm, tình! Thúc thôi anh liền nhanh cúp máy đi!”

Lương Nguyên mặt đỏ tới mang tai, luống cuống tay chân cúp điện thoại.

Tang Đồng hung tợn nhìn chằm chằm Lạc Hưởng Ngôn, bụng dưới cố gắng co rúc lại, hận không thể xoắn đứt “nghiệt căn” đang gây sóng gió này.

Lạc Hưởng Ngôn bị cô dùng lực như vậy, tầng tầng lớp lớp da thịt ấm áp, giống như vô số cái miệng nhỏ nhắn đang liếm mướt vào, rốt cuộc cũng nhịn không được nữa, sau mấy lần xâm nhập, hung hăng chống đỡ ở nơi sâu nhất, phun trào ra.

* * *

51. Chương 51

Chương 51.

Tinh dịch của Lạc Hưởng Ngôn hiển nhiên còn chưa kết thành khối, chất lỏng nóng rực mang theo mạnh mẽ thần tốc phun ra ồ ạt, đưa tới Tang Đồng từng trận choáng váng.

Giống như đám mây trôi bồng bềnh trên trời, trước mắt tất cả đều là chùm sáng trắng mờ mờ, ý thức đã xuất ra bên ngoài cơ thể, nhẹ nhàng theo Lạc Hưởng Ngôn bay đi.

Qua một hồi lâu, hoặc như chỉ trong nháy mắt, Tang Đồng mới dần dần khôi phục thanh tỉnh, trải qua một phen gây sức ép như vậy, trên người ướt nhẹp tất cả đều là mồ hôi.

Lạc Hưởng Ngôn nằm ở trên người Tang Đồng thở dốc hồi lâu, mới thoáng bình phục lại, ngẩng đầu lên từng cái mở hân cô, nhẹ nhàng vuốt ve eo thon và chân của cô, hết sức triền miên.

Tang Đồng khó chịu giẫy giụa, cau mày nói: “Buồng em ra!”

Lạc Hưởng Ngôn lười biếng chống thân lên, một phát kéo xuống quần của cô, sau đó mới thông thả ung dung cởi ra trối buộc trên tay cô, đem áo bó cởi ra.

Tang Đồng vuốt vuốt cổ tay ứng hồng, bất mãn đem bàn tay đưa đến trước mặt Lạc Hưởng Ngôn, ai oán khó chịu nói: “Đều tại anh, cổ tay đều bị trầy cả rồi nè!”

Lạc Hưởng Ngôn vừa nhìn, quả đúng vậy, dấu siết sưng đỏ cả lên, có nhiều chỗ còn rách da, rỉ ra tia máu.

Lạc Hưởng Ngôn nắm tay của cô, nhẹ nhàng thổi thổi, sau đó đem môi của mình dán vào trên cổ tay, êm ái li

ếm hôn chỗ bị rách da.

Miệng vết thương nóng hừng hực tiếp xúc với đầu lưỡi ẩm ướt lại thô ráp, tê tê ngứa ngứa, tê ngứa đến tận đáy lòng.

Lạc Hưởng Ngôn đau lòng nói: “Xin lỗi, lần sau sẽ không như vậy nữa!”

“Ai với anh còn có lần sau!”

Tang Đồng không được tự nhiên rút tay của mình ra, lúc này mới bỗng nhiên phát hiện không biết từ lúc nào, mình đã trần truồng bị Lạc Hưởng Ngôn nửa đè ở phía dưới rồi.

Tang Đồng giật giật chân, đột nhiên toàn thân cứng đờ, không thể tin nhìn chằm chằm Lạc Hưởng Ngôn, cà lăm nói: “Anh, anh, anh lại.....”

Lạc Hưởng Ngôn cười hắc hắc, hơi có chút hả hê hôn môi Tang Đồng một cái.

Tang Đồng vội vàng luống cuống tay chân giãy giụa, dùng sức đẩy lồng ngực của Lạc Hưởng Ngôn: “Đi ra ngoài, mau đi ra.....”

Lạc Hưởng Ngôn ủy ủy khuất khuất mà ôm cô: “Bà xã, bên ngoài lạnh lẽo, nó không muốn đi ra ngoài.....”

Tang Đồng quả thật xấu hổ muốn chết rồi, mình bị lột đến sạch sẽ mát mẻ không còn một mảnh, nhìn lại Lạc Hưởng Ngôn mà coi, trừ hơi chút xóc xếch, quần áo còn hoàn chỉnh mặc trên người.

Đối lập như vậy, Tang Đồng càng thêm không được tự nhiên, hướng chi, phân thân của Lạc Hưởng Ngôn còn đang chôn sâu trong cơ thể cô, lại bắt đầu rục rịch góc đầu dậy, từ từ bành trướng lên.

Tang Đồng bị dọa sợ đến nỗi không dám lộn xộn, chỉ sợ càng thêm kích thích đến hân, hai tay kháng cự đẩy ở trước ngực hân, tức giận nói: “Anh đủ rồi nha!”

Lạc Hưởng Ngôn uốn thẳng thắt lưng, giọng điệu sáng khoái, ánh mắt hả hê nhìn xuống cô nói: “Không đủ, em không phải đã biết Nhị gia anh là một đêm bảy lần lang sao!”

Tang Đồng cười lạnh, cách áo sơ mi hung hăng néo trước ngực Lạc Hưởng Ngôn một chút: “Không biết, em chỉ biết một đêm bảy lần lang còn có một ý tứ khác!”

Lạc Hưởng Ngôn “Khàn ——” một tiếng, uy hiếp cầm nơi mềm mại trước ngực Tang Đồng: “Có ý tứ gì?”

Tang Đồng dùng sức néo một phen mới thả ra, hừ lạnh nói: “Tay súng thần tốc!”

Lạc Hưởng Ngôn trong nháy mắt trầm mặc xuống, một hồi lâu dịu dàng cười lên, nhu tình mật ý tiến tới bên tai Tang Đồng, nhẹ nhàng thổi khí, êm ái nói: “Hiện tại để cho em biết, Nhị gia anh rốt cuộc là khoái thương, hay là kim thương không ngã!”

Tang Đồng chỉ cảm thấy bị Lạc Hưởng Ngôn sít sao chặn lại dòng chất lỏng không cho chảy ra ngoài rồi hung hăng va chạm, lần nữa vọt trở về.

Ngàn vạn đừng nghi ngờ năng lực ở phương diện này của cánh đàn ông, nếu không kết quả là người tuyệt đối đảm đương không nổi đâu!

Tang Đồng lệ rơi đầy mặt ở trong lòng yên lặng hung hăng kiểm điểm lại mình một lần lại một lần.

Lạc Hưởng Ngôn tâm sinh bất mãn, nắm eo của cô hung hăng đụng vào, lại lui ra, cũng không hoàn toàn lui ra ngoài, tiếp theo sau đó mãnh liệt xuyên vào.

“Lúc này còn thất thần?”

Tang Đồng liên tục không ngừng đưa tay vắt lên vai hân, sáp lại gần hôn hân một cái, cầu xin tha thứ: “Không có, em là đang say mê, ông xã tha cho em đi.....”

Lạc Hưởng Ngôn mặt mũi trong ngoài đều chiếm được thỏa mãn thật lớn, kiêu ngạo hừ hừ, nâng lên chân của cô gác qua đầu vai, sau đó từ trên xuống dưới hung hăng cơ rút.

Tang Đồng thân thể cơ hồ bị vắt cạn, bắp đùi bị ép tới chua xót đau đớn vô cùng, đồng thời cùng lúc truyền tới từng trận lửa nóng tê ngứa ngứa, cư nhiên lại có một loại khoái cảm hòa hợp khó nói nên lời.

Tang Đồng rên rỉ đứt quãng, trước ngực hai luồng tuyết trắng bị vuốt ve thành các loại hình dáng, trên dưới giáp công khoái cảm như sóng lớn mãnh liệt, rất nhanh liền đem lý trí cuốn sạch không còn một mống.

Lạc Hưởng Ngôn cảm thấy vẫn không hài lòng lắm, một tay bày ở sau lưng cô, để cho cô dính sát vào trước ngực mình, một tay khác kim chặt tại bụng mềm mại của cô.

Tang Đồng tựa như một con tôm đỏ rực bị ép khô, hai chân cùng tay cơ hồ tiếp xúc chặt chẽ với nhau, toàn bộ thật chặt quấn ở trên cổ của Lạc Hưởng Ngôn. May nhờ cô quanh năm luyện tập võ đạo, thân thể dẻo dai thật tốt, mới có thể mặc cho Lạc Hưởng Ngôn giày vò như vậy.

Mỗi một lần tiến nhập thật sâu, cũng có thể sờ được cứng rắn của anh nơi bụng cô, ở thời điểm lui ra, bàn tay dùng sức mà ấn xuống, lại cứ không chịu rút ra hoàn toàn, mặc cho chất lỏng được rót đầy bị chính mình va chạm ở trong cơ thể cô vang vọng.

Tang Đồng không tự chủ gào thét lại thật chặt, khoái cảm kinh người như vậy, chưa bao giờ trải qua cảm giác mãnh liệt như thế, loại rung động khiến linh hồn vui thích này, thế nhưng Tang Đồng hơi có chút sợ hãi.

Tang Đồng rốt cuộc không nhịn được khóc sụt sùi ra tiếng, thương xót cầu xin: “Không cần, a —— ông xã, van cầu anh.....”

Lạc Hưởng Ngôn cặp mắt sáng ngời kinh người, đáy mắt ám muội tất cả đều là nồng nặc **, nảy sinh ác độc thẳng tiến, thở hỗn hển trên choker: “Mới đó đã không chịu nổi? Nhẫn nại chút!”

Nước mắt càng ngày càng nhiều, Tang Đồng mê loạn lắc đầu, giống như là không chịu nổi khoái cảm to lớn như vậy.

Mỗi một lần tiến vào cũng hung hãn như vậy, mang theo khí thế của gió đập sóng, đụng vào nơi mẫn cảm nhất mềm mại nhất, thậm chí có thể cảm nhận được hình dáng của nó, nóng bỏng giày vò cô.

Sau đó ở mỗi một lần thối lui khỏi thì lại dẫn xuất từng đợt sóng mãnh liệt, có thể cảm nhận được vật cứng rắn ấy đang nhồi lên trong ổ bụng, cái loại cảm giác gần như không thể giữ lại đó, khó chịu vô cùng, cố tình lại mang theo sung sướng khôn tả.

Tang Đồng cảm giác bản thân sắp điên rồi, cao triều mang đến từng trận co rút không khống chế được, run rẩy rẩy ngẩng đầu lên, cắn lỗ tai Lạc Hưởng Ngôn dùng sức mút vào.

Địa phương nhạy cảm bị công kích như vậy đánh trúng, Lạc Hưởng Ngôn rốt cuộc không nhịn được nữa, rên lên một tiếng, bắp thịt toàn thân chợt căng cứng, chống đỡ ở nơi sâu nhất phát tiết ra.

Vốn là bụng bị kéo căng phồng ** phun trào, chất lỏng nóng rực của hai người không cách nào đổ xuống đi ra ngoài, như cũ bị Lạc Hưởng Ngôn vững vàng chặn lại, vốn đã nhạy cảm thân thể không chịu nổi kích thích mãnh liệt như vậy, dẫn phát từng đợt lại từng đợt cao triều nối tiếp nhau.

Lạc Hưởng Ngôn để xuống Tang Đồng, nặng nề đè ở trên người cô.

Tang Đồng ý thức từ từ quay về, toàn thân vô lực xụi lơ ở bên dưới Lạc Hưởng Ngôn, bắp đùi nhẹ nhàng run rẩy, hiển nhiên là vừa mới bị uốn cong quá mức đưa tới một cơn chuột rút nhẹ.

Tang Đồng khó chịu di động, khuôn mặt đầy nước, phân không ra nơi nào là mồ hôi, nơi nào là nước mắt, tóc từng sợi dính vào trên da thịt trần trụi, toàn thân dính dính ngứa ngáy, hết sức khó chịu.

Tang Đồng yếu ớt như muỗi kêu râm rì: “Van anh, mệt quá.....”

Lạc Hưởng Ngôn thở dốc hồi lâu, một tay chống đỡ bên người Tang Đồng, thẳng lên trên nhìn cô.

Đầu tóc rối phiêu tán ở trên giường, trên mặt đỏ ửng sau cao triều, cặp mắt mọng nước mông lung mang theo một tia cầu khẩn, bộ dáng nhỏ bé đáng thương rõ là..... vừa mới bị người ta ác độc chà đạp a!

Lạc Hưởng Ngôn nhìn cô bị dày vò thê thảm như vậy, rốt cuộc lòng có chút không đành lòng, hôn một cái trên trán của cô nói: “Muốn anh đi ra ngoài?”

Tang Đồng ngay cả sức để gạt đầu cũng không có, chỉ có thể thổ thổ “Ừ” một tiếng, trên mặt hiện ra thần sắc cảm kích.

“Vậy em bây giờ nói một chút coi, ông xã là sủng thần công, còn là kim thương?”

Tang Đồng hoàn toàn không cần giữ thể diện nữa, nịnh hót nói: “Kim thương! Ông xã thật là giỏi, ông xã lợi hại nhất!”

Lạc Hưởng Ngôn Tâm vô cùng hài lòng, cười rộ lên nghe sao mà hung ác, thanh âm lại êm ái vô cùng: “Thật biết nghe lời, vậy ông xã sẽ ra ngoài.....”

Nói xong, Lạc Hưởng Ngôn chậm rãi rút ra phân thân hơi có chút mềm nhũn **, ở một khắc thối lui khỏi, phát ra một tiếng “ba” nhỏ nhẹ, Tang Đồng còn không kịp ngưỡng ngừng, trên bụng đột nhiên truyền đến cảm giác kìm nén mạnh mẽ.

Tang Đồng trợn to cặp mắt, không chế không được chất lỏng mãnh liệt đi xuống, đổ ra ngoài, cái loại cảm giác đó giống y hệt như khoái cảm không khống chế được, Tang Đồng cũng nhịn không được nữa, hồng mắt khóc la lên.

Lạc Hưởng Ngôn có chút há hốc mồm rồi.

Này, đây là..... Chơi đùa quá lâu rồi hả?

Lạc Hưởng Ngôn có chút ảo não ôm cô, sớm biết thì đã không khi dễ cô hung ác như vậy, nên từ từ dạy dỗ.....

Tang Đồng còn đang tức giận, bộ dáng khóc đến thật đáng thương, gương mặt cơ hồ đều là nước mắt nước mũi, nhếch nhác vô cùng.

Lạc Hưởng Ngôn dịu dàng vuốt lưng cô, hôn lên nước mắt của cô, trấn an nói: “Tốt lắm tốt lắm, khóc cái gì nha?”

Tang Đồng khóc đến đả cách: “Anh, anh..... Anh thật là quá đáng! Ô ô ô..... Cưng nhiên như vậy khi dễ em!”

Lạc Hưởng Ngôn cười khan hai tiếng, than thở: “Tốt lắm tốt lắm, là anh không đúng, nhưng là em cũng nhận được thoải mái nha, cho nên đừng khóc.....”

Tang Đồng khóc càng thêm lợi hại, uất ức cực kỳ lên án: “Mất đều..... Mất hết! Cút đi.....”

Lạc Hưởng Ngôn hơi hơi trầm ngâm, thế mới biết cô khóc cái gì, không khỏi dở khóc dở cười ôm cô: “Vậy thì có cái gì mất mát? Nếu không lần sau anh bắn cho em xem? Đi tiểu cho em xem đều được!”

Tang Đồng ra sức nâng cánh tay lên, hung hăng đập hấn một cái, khóc rống nói: “Khốn kiếp!”

Lạc Hưởng Ngôn hôn lên mí mắt sưng đỏ của cô: “Không khóc không khóc, anh là khốn kiếp, là cầm thú..... Tốt lắm tốt lắm, bà xã, đừng khóc!”

Tang Đồng rầm rì, một khi phát hiện Lạc Hưởng Ngôn có khuynh hướng tiếp tục khi dễ cô, lập tức lên tiếng gào khan, dọa Lạc Hưởng Ngôn sợ đến mặt ửng mầu êchịu đựng bốc lửa **.

Lạc Hưởng Ngôn nhìn cô, trong lòng đoán chừng hôm nay là không thể tiếp tục, thở thật dài một cái, mắt nhắm nói: “Đừng khóc, anh hôm nay không khi dễ em nữa là được.....”

Lạc Hưởng Ngôn đứng dậy, cởi xuống quần áo lộn xộn nhả nhúm, ôm ngang Tang Đồng lên.

Tang Đồng hét lên một tiếng, kinh hãi nhìn chằm chằm hấn hỏi: “Anh muốn làm gì?”

Lạc Hưởng Ngôn tức giận liếc mắt: “Em cứ nói đi? Ga giường ướt nhẹp, em nguyện ý ngủ? Dẫn em đi tắm a!”

Tang Đồng bĩu môi, ngoan ngoãn núp ở trong ngực của hấn.

Tay chân bủn rủn ngâm vào trong nước nóng, lập tức thoải mái khiến Tang Đồng thở dài một hơi, cảm giác dinh dính trên người bị làn nước cuốn đi, rốt cuộc không hề thấy khó chịu nữa.

Tang Đồng toàn bộ quá trình đều nhìn chằm chằm Lạc Hưởng Ngôn giống như đề phòng kẻ cướp, ép hấn không thể không quy củ tắm rửa.

Lạc Hưởng Ngôn vẽ mặt đau khổ cầm khăn lông lau khô hai người, trong lòng âm thầm thề, lần trước tắm uyên ương dục bị cô tránh được, lần này cũng không thể đắc thủ, lần sau nói gì cũng phải ở trong phòng tắm làm một trận..... Không, tới mấy trận!

Lạc Hưởng Ngôn ánh mắt sâu kín nhìn Tang Đồng một chút, thở dài một tiếng cảm khăn tắm đem cô bao bọc kín mít, sau đó ôm ra phòng ngủ.

Ga giường các thứ đã được thay đổi toàn bộ, Tang Đồng rút vào trong cái chăn khô mát, trong chốc lát liền ngủ say sưa.

Lạc Hưởng Ngôn im lặng nhìn trời một khắc, mấy ngày nay chạy tới chạy lui bận rộn không ngừng, lại lao tâm lao lực cả một buổi chiều, lúc này có ép buộc nữa cũng cảm thấy mệt mỏi không chịu nổi, dứt khoát mở chăn ra, ôm Tang Đồng toàn thân trống trơn, cùng nhau ngủ say.

* * *

Chương 52.

Khuynh tấn thiên hạ sau khi được quay xong, liền tiến vào giai đoạn chế tác khâu chiêng giống trống tuyên truyền. Trailer tinh xảo được tung ra nhằm tuyên truyền, khung cảnh chiến trường rộng lớn hoa lệ, đưa tới rất nhiều hưởng ứng của đám đông.

Tang Đồng lại bắt đầu công việc bận rộn, bắt đầu tham dự các loại hoạt động tuyên truyền.

Bộ phim này còn chưa khởi chiếu, liền được đông đảo người hâm mộ điện ảnh mong đợi. Ai bảo bộ phim này đủ hoành tráng, vai diễn nữ chính là Tang Đồng, tái xuất giang hồ tiếp tục sự nghiệp, đồng thời bộ phim này cũng là bộ phim đầu tiên của Lương Nguyên từ nước ngoài trở lại, hướng chi còn có Thiên vương siêu sao Tô Vĩ gia nhập. Khuynh tấn thiên hạ chỉ tính đến đội hình diễn viên, cũng đã đánh bại các bộ phim điện ảnh và truyền hình lúc bấy giờ rồi.

Còn nữa nha, bộ phim này là do Nghiêm Dực Toàn đạo diễn, xuất phẩm của Vinh Hiển, đội ngũ chế tác tuyệt đối cao cấp bậc nhất, hơn nữa còn có Lạc phu nhân toàn lực ủng hộ, tự mình dẫn dắt đội tinh anh của Vinh Hiển phụ trách hoạt động tuyên truyền khuếch trương, Khuynh tấn thiên hạ muốn không nổi tiếng cũng khó.

Mùa hè lại sắp tới sắp, Khuynh tấn thiên hạ rốt cuộc đã hoàn thành xong công đoạn chế tác cuối cùng.

Lạc phu nhân tự mình ngồi ở chính giữa, trong phòng chiếu phim cao cấp, vì sự kiện chính thức trình chiếu bộ phim sắp tới mà hoàn thiện công tác chuẩn bị sau cùng.

Lễ ra mắt bộ phim được cử hành ở rạp chiếu phim lớn nhất của Vinh Hiển, nhờ tiếng tăm vang dội của Lạc phu nhân, những nghệ sĩ hơi có chút danh tiếng làng giải trí nhân cũng chạy trình diện, ngay cả những thương gia quanh năm có quan hệ tốt cùng Vinh Hiển cũng đều tới góp vui.

Mà ở hội trường lễ ra mắt, không thể nghi ngờ là buổi lễ mấy năm gần đây đám chó săn mong đợi nhất. Không chỉ bởi vì có Nghiêm Dực Toàn nổi danh hiển hách trong nghề đạo diễn bộ phim đặc sắc áp ủ vài năm này, còn là bởi vì danh tiếng vang dội của dàn diễn viên chính.

Lại nói, trước khi bắt đầu lễ chiếu mở màn chính thức, Vinh Hiển tiết lộ tin tức, đến lúc đó, Lạc phu nhân và Lạc Nhị gia sẽ cùng nhau xuất hiện ủng hộ cho con dâu Lạc gia.

Các ký giả nghe tin tức này xong, nguyên bản tâm tình kích động càng thêm kích động rồi, từng người một giống như được đánh máu gà, phía sau tiếp phía trước chen vào hội trường.

Tang Đồng mặc một chiếc váy dài đỏ tươi lộ ra bờ vai cùng mảnh lưng càng thêm nổi bật làn da ónh nhuận trắng nõn. Toàn thân được vải vóc bao lấy ôm sát, đem dáng người lồi lõm càng thêm hiển lộ đáng vẻ thướt tha mềm mại, làn váy ở đầu gối đột nhiên tản ra, giống như một đóa mẫu đơn nở rộ, xinh đẹp cao quý.

Tang Đồng khoác lấy cánh tay Lạc Hưởng Ngôn, vừa xuất hiện ở cửa liền thu hút tất cả sự chú ý ở hiện trường.

Đối với loại trường hợp này, Tang Đồng dĩ nhiên là không xa lạ gì, nhẹ nhàng gạt đầu tươi cười bày ra mấy tư thế đẹp mắt, mặc cho đèn flash lóe lên không ngừng, cùng Lạc Hưởng Ngôn chậm rãi đi vào hội trường.

Lạc phu nhân mặc một chiếc sườn xám màu tím nhưng tơ tằm đã được cách tân, ưu nhã nâng cánh tay, một mảnh ồn ào bên dưới lập tức ngừng lại.

Lạc phu nhân khẽ mỉm cười, nói đơn giản mấy câu đạo đầu, đơn giản là đối với bộ phim này rất có lòng tin vân vân, kế tiếp liền có ý bảo các ký giả có thể bắt đầu đặt câu hỏi xung quanh bộ phim rồi.

Đặt câu hỏi đầu tiên chính là ký giả Tuần san điện ảnh và truyền hình, nữ phóng viên lão luyện quả quyết thật nhanh cướp được cơ hội, trực tiếp đem vấn đề đầu tiên ném cho nữ chính duy nhất trong bộ phim.

“Nhớ lúc trước trong nghi thức bấm máy, Lạc phu nhân đã từng nói là bởi vì bị kịch bản làm cảm động nên mới quyết định quay trở lại nghiệp diễn, xin hỏi Lạc phu nhân hiện tại sắp sửa trình chiếu bộ phim, ngài có còn cảm xúc như lúc trước nữa hay không?”

Tang Đồng tiếp nhận micro, suy nghĩ một chút nói: “Dĩ nhiên, dù sao nhìn một lần kịch bản với việc tự mình tham gia diễn xuất bộ phim này ắt hẳn không giống nhau..... Mấy tháng nghiêm ngặt nhân vật nữ chính, làm cho trong lòng tôi đối với nàng càng thêm sâu sắc hiểu rõ! Thật ra thì bị kịch của nữ chính trong bộ phim phần lớn là do xuất thân bối cảnh của nàng tạo thành, nàng từ nhỏ lưng đeo trọng trách mà phụ thân để lại, bị giam cầm ở nơi thâm cung, cho tới khi nàng nhìn thấy thiên hạ rộng lớn thì không kìm hãm được trầm mê ở trong đó..... Sau lại bất hạnh cũng là bởi vì đại nghĩa và lý tưởng của nàng, xung đột mãnh liệt với tình yêu của nàng mà tạo thành. Bản thân tôi thật lòng rất ngưỡng mộ cách của nữ chính, nàng dũng cảm, kiên cường, dám phản kháng..... Nhưng mà tôi lại không thích tính cách rồi rắm của nàng, lúc nào cũng không dứt khoát được, kết quả cuối cùng lại tạo thành cục diện thảm thiết.”

Vị phóng viên kia lại tiếp tục truy vấn: “Như vậy, trong hai vị nam chính của bộ phim này, ngài thích Lương Nguyên hơn một chút, hay là thích Tô Vĩ hơn một chút?”

Tang Đồng khẽ mỉm cười: “Cố Khanh Trần yêu thích thiên hạ thái bình, bách tính an vui. Mà tôi..... Dĩ nhiên yêu thích ông xã tôi hơn rồi!”

Lời này vừa nói ra, tất cả mọi người phía dưới đều nở nụ cười, không khí hiện trường lập tức thoải mái hơn rất nhiều.

Lạc Hưởng Ngôn kiêu ngạo mà ngẩng đầu lên, bộ dáng hả hê đắc ý, mười phần đủ mười là một con gà trống đuôi xòe rồi.

“Lạc phu nhân, đoạn thời gian trước xôn xao tin tức Lương Tiểu Nghệ ngoài đường phố tranh cãi đánh nhau với nghệ sĩ, xin hỏi có phải hay không ngài và Lương Tiên Sinh trong quá trình hợp tác phát sinh mâu thuẫn, cho nên Lương Tiểu Nghệ mới có thể ngoài đường gây hấn với ngài?”

Tang Đồng nhún vai một cái, vô tội nói: “Tôi cùng Lương tiên sinh có mâu thuẫn sao? Bản thân tôi cảm giác cùng anh ấy hợp tác rất vui vẻ, không biết Lương tiên sinh có phải hay không cũng cho là như thế? Con người của tôi đối với phương diện đối nhân xử thế từ trước đến giờ phản ứng có chút chậm lụt, nếu như mà tôi có lỡ đắc tội Lương tiên sinh, kính xin thông cảm nhiều hơn! Anh nói có phải không, Lương tiên sinh?”

Tang Đồng cười không ngớt nhìn về phía Lương Nguyên, dứt khoát trực tiếp đưa vấn đề phiền não này ném tới cho hắn.

Lương Nguyên cười cười, hướng về phía micro không nhanh không chậm nói: “Dĩ nhiên không có, Tang tiểu thư diễn xuất cực kỳ tuyệt vời, cùng cô ấy diễn chung có thể nhập vai nhân vật rất tốt..... Về phần Tiểu Nghệ, lúc ấy tôi vừa vặn kết thúc vai diễn, bởi vì quá nhập vai có chút không ra được, mấy ngày đó tâm tình cũng rất sa sút, sau lại thái độ đối với Tang Đồng cũng có chút ác liệt. Đúng lúc như thế, Tiểu Nghệ mới hiểu lầm giữa chúng tôi có mâu thuẫn, em ấy hành động nôn nóng, cộng thêm giữa chúng tôi tình cảm rất tốt, em ấy từ trước đến giờ vẫn luôn ủng hộ tôi, cho nên xảy ra những chuyện không vui kia..... Mặc dù trước đó chúng tôi đã âm thầm giải hòa, nhưng là hiện tại, tôi vẫn muốn lần nữa đối với Tang tiểu thư thật lòng xin lỗi.”

Lời này ở ngày đó phát sinh sự việc Lương Nguyên cũng đã nói qua, lúc này nói lại, những ký giả kia mặc dù không tin, nhất thời cũng không còn biện pháp tìm ra sơ hở.

Lương Nguyên cũng không cho các ký giả có cơ hội tiếp tục truy vấn, lập tức dụi dãi cười nói: “Mọi người vẫn nên tiếp tục thảo luận những vấn đề xung quanh nội dung bộ phim đi thôi!”

Kế tiếp, chính là nói những vấn đề rêu rĩa xung quanh bộ phim.

Ở đây có rất nhiều ký giả đều được Vinh Hiển mời đến, mặc kệ như thế nào, đều muốn dốc hết toàn lực đi tán dương bộ phim này.

Mấy vị diễn viên nông cốt thay phiên nói chút chuyện thú vị trong lúc quay phim, cùng nhua chụp chung vài tấm ảnh, khiến cho lễ ra mắt bộ phim kết thúc hoàn mỹ trong không khí vui vẻ.

Khuyên tấn thiên hạ rất nhanh liền được kéo màn.

Xem phim trừ người bình luận chuyên nghiệp trong nghề còn có các diễn viên và những người hâm mộ điện ảnh khác nữa, còn có rất nhiều nghệ sĩ nổi danh trong giới cũng có mặt.

So với bộ phim đầu tay của diễn viên chính, lần này hiển nhiên càng thêm thành công.

Tang Đồng và Lạc Hưởng Ngôn song song ngồi ở vị trí tốt nhất, hai người mười ngón tay đan xen, trong rạp chiếu tối đen lặng lẽ xem phim.

Nhớ ba năm trước đây tại lễ ra mắt bộ phim đầu tay, Tang Đồng là một người quan sát, chịu đựng đầy lòng tràn đầy cô đơn, khi bộ phim kết cục, trong thời điểm niềm vui sướng vì đã đạt thành tâm nguyện, cô mới dám mặc cho nước mắt chảy ra, bộc lộ lòng tràn đầy bi thương.

Lễ trình chiếu kia, kết thúc nghiệp diễn của Tang Đồng, cũng kết thúc tình yêu của Tang Đồng và Lương Nguyên.

Vậy mà hôm nay, từ lúc bộ phim bắt đầu đến lúc lên cao trào, Tang Đồng mặc dù bởi vì kết cục chuyện xưa mà thương cảm, lại hoàn toàn không có cảm giác tuyệt vọng khi đó.

Có lẽ là bởi vì lần này..... Cô hiểu rõ, người đang ngồi bên cạnh mình lúc này, vĩnh viễn sẽ không rời đi cô.

Tang Đồng nhìn sang Lạc Hưởng Ngôn bên cạnh, vẻ mặt hân hoan chú nhìncầm chăm phía trước, ánh đèn trên màn ảnh đập vào gò má của hắn, cái loại thần sắc nghiêm túc đó, làm cho người ta tim đập thình thịch.

Tang Đồng kìm lòng không được nắm tay thật chặt, Lạc Hưởng Ngôn lập tức nghiêng đầu nhỏ giọng hỏi: “Sao vậy?”

Tang Đồng há miệng, vốn là muốn nói đột nhiên lại cũng không nói ra được, không thể làm gì khác hơn là cười cười nói: “Không có gì, muốn hỏi anh một chút..... Em diễn như thế nào?”

Lạc Hưởng Ngôn vẫn nhìn về phía trước, chỉ sợ bỏ lỡ từng chi tiết, nghe vậy khẽ cười nói: “Em hỏi anh, anh tất nhiên nói hay lắm..... Chỉ là em yên tâm, bộ phim này, tuyệt đối thống trị phòng bán vé năm nay!”

Tang Đồng đầy lòng ẩn chứa lo lắng cũng bị câu nói kia của Lạc Hưởng Ngôn làm cho tiêu tán.

Đúng vậy a, tổ chế tác trình độ vượt trội, lại được biên kịch nổi danh hạng nhất biên kịch qua, làm sao có thể kém cỏi được!

Tiết tấu bộ phim được nắm bắt vô cùng tốt, tình tiết câu chuyện được sắp xếp hợp lý hấp dẫn lực chú ý của người xem, cộng thêm trang phục hoa lệ, hình ảnh tinh xảo, dàn cảnh chiến trường rộng lớn..... Bất luận cái nào cũng khiến người xem nhập tâm vào trong đó.

130 phút trình chiếu của bộ phim mọi người tập trung thưởng thức, rất nhanh liền kết thúc.

Ánh đèn trong rạp chiếu bừng sáng, mọi người vang lên tiếng vỗ tay như sấm.

Tang Đồng thậm chí có thể nghe được tiếng có người kích động thảo luận, còn có những cô gái bị đoạn kết của bộ phim làm cảm động, sụt sùi khóc nức nở.

Tang Đồng rốt cuộc lộ ra biểu tình thả lỏng, cùng Lạc Hưởng Ngôn nhìn nhau cười một tiếng.

Lạc phu nhân bước chân khoan thai đi tới, vừa trông thấy đã gắt gao ôm hai người thật chặt, nâng lên một nụ cười thỏa mãn.

Tang Đồng ngượng ngùng từ trong ngực Lạc Hưởng Ngôn tránh ra: “Mẹ.”

Lạc phu nhân gạt đầu một cái, ngón tay uốn thành một độ cong duyên dáng, đem chùm tóc bên mặt vén ra sau tai.

“Tang Đồng, con diễn không tệ, bộ phim này rất thành công.”

Tang Đồng cao hứng cười rộ lên, cô đương nhiên biết rõ vị này là nữ vương chuyên bắt bẻ trong giới giải trí, có thể được Lạc phu nhân khích lệ là chuyện hiếm hoi đến nhường nào, nhưng hôm nay, bà lại còn nói rất thành công, vậy dĩ nhiên là lời ca ngợi lớn nhất rồi!

Lạc phu nhân cười nhạt: “Kế tiếp, khâu tuyên truyền cho bộ phim cũng không thể buông lỏng, phải thừa thế truy kích, dĩ nhiên, những thứ này có nhân viên chuyên môn phụ trách..... Còn con, hai ngày nay chuẩn bị một chút, cuối tuần cùng Nghiêm Đạo bay đi nước F, tham gia lễ trao giải A. E. M.”

Lạc Hưởng Ngôn sững sốt, mắt hứng nói: “Gấp gáp như vậy?”

Lạc phu nhân tức giận đập hấn một cái: “Đã sớm nói qua tối rồi, gấp cái gì! Cũng chỉ đi có hai ba ngày, con có cái gì không vui?”

Lạc Hưởng Ngôn bĩu môi, nói lầm bầm: “Đóng phim thật phiền phức.....”

Lạc phu nhân vừa tức vừa buồn cười, biết tội nhỏ mặc dù kết hôn nhiều năm, nhưng trong khoảng thời gian này mới chính thức ở chung một chỗ, con traimình tự nhiên đeo bám người thật lợi hại.

Lạc phu nhân nhíu lông mày, ý vị sâu xa nói nói: “Con đừng nghĩ đem công việc quăng ẹ, một mình chạy đi phong lưu..... Mẹ nói trước với con rồi, cuối tuần này phải cùng JK thảo luận một hạng mục rất quan trọng, con phải tự mình đi!”

Lạc Hưởng Ngôn mắt hứng liếc mắt: “Biết rồi.....”

Lúc này đi cái gì JK a, lại muốn ra khỏi nước, nước F xa như vậy.....

Lạc Hưởng Ngôn ánh mắt đột nhiên sáng lên, lập tức nở nụ cười, vui mừng nhào tới trên người Lạc phu nhân, vang dội ở trên mặt bà hôn một cái: “Mẹ, ngài thật là mẹ ruột của con, con biết ngay ngài đau lòng con trai nhất mà!”

Lạc phu nhân không nhịn được đập hấn một cước, cũng duy trì không nổi ưu nhã của mình nữa rồi, dở khóc dở cười xoa xoa nửa bên mặt dính đầy nước miếng.

Lễ ra mắt phim kết thúc, các rạp chiếu lớn khắp nơi đều bắt đầu chiếu bộ phim này.

Nhìn hàng người tới xem đợt đầu tiên, cũng đối với bộ phim khen không dứt miệng, kéo theo đông đảo mọi người đều tới rạp xem phim.

Giải trí truyền thông rồi rít tuyên truyền giới thiệu cho bộ phim, hơn nữa luôn sốt ruột chú ý tình hình phòng bán vé.

Ngày đầu thoải mái vượt qua mười triệu.

Trình chiếu một vòng đợt phá một tỷ phòng bán vé.

Sau đó phòng bán vé tiếp tục nâng cao doanh số.....

Ngay cả các tạp chí báo chí lớn đều không thể không tán thưởng chỗ tốt của bộ phim.

Mặc kệ là cảnh quay hay kỹ xảo, năng lực của các diễn viên, hay là thiết kế trang phục, sáng tác phối nhạc, cũng nhận được thành công rất lớn.

Mặc dù không thiếu vài người xoi mói, đối với bộ phim mọi cách bắt bẻ công kích, nhưng vẫn ngăn cản không được người xem hiếu kỳ đối với thanh thế được tándương rất lớn này.

Tuần san điện ảnh và truyền hình có một đoạn bình luận nói như sau “..... Bộ phim thành công nhất ở chỗ vốn nên được bọc phát, nhưng không có bọc phát. Đoạn đầu lục đục đầu đá, tranh phong trái ngược nhau mang đến quánhiều lực hút, đoạn giữa hai quân đối chọi khung cảnh rộng lớn cũng làm cho người xem nhiệt huyết sôi trào, chính là bởi vì các tình tiết cao trào trước sau nối tiếp không ngừng, tầng tầng lớp lớp thúc đẩy kịch tính, cho đến cuối cùng, thứ tình cảm đó bọc phát đỉnh điểm lại dùng một thủ pháp bình tĩnh

tới triển hiện, ngoài dự đoán của mọi người, rồi lại giống như phải là như thế..... Phương pháp thể hiện cực đoan như vậy, ngược lại càng thêm thành công, càng có thể động nhân tâm.....”

“..... Kết thúc oanh liệt như vậy, giữa khung cảnh phủ đầy tuyết, không làm cho người ta kích động đến tận cùng, có chăng chỉ là phút giây vỡ òa rồi sau lại bình tĩnh thần thờ, chính là tuyệt vọng lúc tâm như tro bụi. Nhưng hoàn toàn là bởi vì như thế, Tang Đồng ánh mắt tuyệt vọng kết hợp với giọng nói van xin, thanh âm run rẩy, mới càng có thể khuấy động lòng người! Mà cả hình ảnh bão tuyết bay tán loạn, giống như toàn bộ đều phiêu lạc đến trong lòng, làm cho người ta nhìn không được phiền muộn cùng đau thương.....”

Phòng bán vé đã minh chứng cho tất cả.

Bình luận điện ảnh cũng chỉ là dẹt hoa trên gấm.

Bộ phim này, mặc kệ từ phương diện nào nhìn nhận, cũng không thể nghi ngờ đã gặt hái được thành công to lớn!

* * *

52. Chương 52

Chương 53.

Hoạt động tuyên truyền của Tang Đồng tạm thời chấm dứt, một ngày trước khi đi nước F, cô nhả một mình sửa sang hành lý xong, liền ngồi trên ghế sa lon xem phim.

Lạc Hưởng Ngôn về đến nhà, vừa đổi giày vừa hô lớn: “Anh về rồi đây!”

Tang Đồng nhàn nhạt ừ một tiếng, ngay cả đầu cũng không thèm quay lại, hết sức tập trung nhìn chăm chăm vào màn hình TV.

Lạc Hưởng Ngôn đi tới, ngấm TV vài lần, buồn bực hỏi: “Đây không phải là Áo mộng sao?”

Tang Đồng gật đầu một cái: “Em đang xem bộ phim trước kia mình đóng, phát hiện rất nhiều chỗ thật là ngây thơ làm ra vẻ.”

Lạc Hưởng Ngôn ngồi xuống bên cạnh cô, cùng xem một lát, cười nói: “Dĩ nhiên cùng em hiện tại không thể so sánh a, ở trong tay Nghiêm Đạo mà sống sót được, ai có thể không có nửa điểm tiến bộ chứ?”

Tang Đồng lắc đầu một cái: “Em muốn nói không phải cái này.....”

Tang Đồng dừng một chút, nhìn Lạc Hưởng Ngôn nghiêm túc hỏi: “Lúc đó em có thể nhận được giải thưởng Kim Phũ, có phải là anh động tay chân hay không?”

Lạc Hưởng Ngôn kinh ngạc nhìn cô: “Làm sao em lại nghĩ như vậy?”

Tang Đồng thở dài, chậm rãi nói: “Em vẫn cho là, giải thưởng vai nữ chính xuất sắc nhất là em xứng đáng nhận được.....”

Tang Đồng cười khổ mà nói: “Em khi đó khó tránh khỏi tuổi trẻ nông nổi, lại vì tranh giành giải thưởng này mà bể đầu chảy máu. Đây là bộ phim

đầu tay của em, vì tiêu tốn toàn bộ tâm huyết của em, thậm chí thiếu chút nữa ảnh hưởng đến sinh hoạt cuộc sống..... Nhưng sau đó, Lương Tiểu Nghệ cùng Đường Vũ Lâm liên thủ tung tin nói xấu em, Đường Vũ Lâm sợ em cướp đi danh hiệu ảnh hậu, đem em coi là đối thủ cạnh tranh lớn nhất, khắp nơi cùn em đối chọi gay gắt. Lúc ấy em tự cho rằng mình rất tài giỏi, cho là mình nhất định mạnh hơn Đường Vũ Lâm rất nhiều, cho nên không chừa thủ đoạn nào cũng muốn giành được giải thưởng này..... Bây giờ nhớ lại, em cảm thấy không khỏi quá tự phụ! Lạc Đà, anh nói thật, lúc ấy em có thể giành được giải thưởng Kim Phũ, cùng anh có quan hệ hay không?”

Lạc Hưởng Ngôn nghiêm túc nhìn vào mắt cô: “Năm đó em bị người vu hãm, ban thẩm tra giải thưởng Kim Phũ đã từng đề nghị muốn đem tên em loại bỏ..... Anh thừa nhận, thật sự anh có nhúng tay vào! Nhưng là,

anh chỉ muốn để cho em có thể được đề cử, cuối cùng có thể giành được giải thưởng hay không, cùng anh một chút quan hệ cũng không có!”

Lạc Hưởng Ngôn xem ti vi, đột nhiên cười hỏi: “Em ngẫm lại xem mình đã từng kiêu ngạo khi sáng tác ca khúc này, hiện tại nghe lại, còn hài lòng như trước không?”

Tang Đồng sửng sốt, cau mày suy nghĩ một chút, trong nháy mắt bừng tỉnh hiểu ra rồi.

“Mỗi người đều như vậy, thời gian dài trôi qua, tâm tình của em cùng cách suy nghĩ cũng phát sinh biến hóa, dĩ nhiên đối với tác phẩm trước kia càng có nhiều ý kiến, không hài lòng là chuyện thường tình thôi!”

Lạc Hưởng Ngôn an ủi: “Đừng nghĩ nhiều, giải thưởng vào ba năm trước, đích xác là không ai so với em có tư cách hơn đạt được!”

Tang Đồng tựa vào đầu vai hần, nhiều năm như vậy, cô luôn luôn trốn tránh, tận lực tránh khỏi làng giải trí hỗn loạn, không phải là bởi vì chán ghét, mà là bởi vì không dám dây dưa vào.

Nhớ lại liên giống bình thủy tinh mỏng manh dễ vỡ, một khi đánh vỡ, cũng sẽ không ngăn cản được, những thứ đau triệt nội tâm đã qua kia, toàn bộ gào thét nuốt chửng cuốn lấy cô.

Nhưng là bây giờ, Tang Đồng tìm được một lồng ngực chắc chắn, có thể vĩnh viễn cho cô chỗ dựa, sẽ không bao giờ lại rời bỏ cô.

Cho nên, Tang Đồng mới có thể lấy dũng khí, ném đi bình thủy tinh lưu giữ ký ức, đồng hành cùng Lạc Hưởng Ngôn, cùng nhau đối mặt, để cho bản thân hoàn toàn buông bỏ, hướng về phía tương lai tươi sáng của mình.

Ba năm trước đây, Tang Đồng sau khi biết Lương Tiểu Nghệ tuổi thơ gặp bất hạnh, thuyết phục Hàn Tả Tả tha thứ cho Lương Tiểu Nghệ một lần, hơn nữa có Lương Tiểu Nghệ nói xin lỗi, Tang Đồng mặc dù trong lòng có chút vướng mắc, lại bận tâm Lương Nguyên, vẫn không giải quyết được gì.

Buổi biểu diễn sau khi chấm dứt, Tang Đồng thay đổi hình tượng gặt hái được thành công lớn, nhảy một cái trở thành người có tiếng nói trong giới âm nhạc, trong lúc nhất thời danh tiếng vô lượng, không ai sánh bằng.

Hàn Tả Tả thừa thắng truy kích, giúp Tang Đồng tiếp nhận một bộ phim.

Mặc dù không phải là kịch bản tầm cỡ gì, nhưng bộ phim này đậm chất văn nghệ, lại cũng không đánh mất cốt chuyện quen thuộc, là sự kết hợp hài hòa giữa phim văn nghệ cùng và thị trường.

Bộ phim này là do một đạo diễn trẻ mới nổi danh trong nghề lần đầu tiên bút phá, nên rất được giới điện ảnh chú ý.

Cho nên Hàn Tả Tả trong phần lớn kịch bản, chọn bộ phim này cho Tang Đồng, không thể không nói ánh mắt của cô ấy tốt vô cùng.

Cơ hồ cũng trong lúc đó, Lương Nguyên nhận đóng một bộ phim cảnh – cướp, vai nữ chính đóng chung với hần là nghệ sĩ nổi danh giới điện ảnh và truyền hình Đường Vũ Lâm.

Đường Vũ Lâm đáng dập cực kỳ xinh đẹp, xinh đẹp quyến rũ, hai mắt thật to, sáng lấp lánh chớp chớp nhìn người, mang theo tư vị động lòng người không nói nên lời.

Trường quay của hai người cách nhau không xa, Tang Đồng cùng Lương Nguyên thỉnh thoảng cũng sẽ rút chút ít thời gian gặp nhau, thường xuyên qua lại, cũng quen biết Đường Vũ Lâm.

Đường Vũ Lâm rất nhiệt tình, mỗi lần nhìn thấy Tang Đồng luôn luôn lôi kéo cô hỏi rất nhiều vấn đề, Tang Đồng có lúc sẽ cảm thấy nhức đầu, đặc biệt là Đường Vũ Lâm tin chắc Tang Đồng có nui dựa thân bí, thường xuyên nói gần nói xa mang theo ý tứ thử dò xét, Tang Đồng phiền muộn không dứt.

Ngày sinh nhật Tang Đồng, bộ phim *Ảo mộng* được chiếu khắp cả nước, phòng bán vé đạt được doanh thu rất tốt.

Công ty vì để ăn mừng bộ phim đầu tay của Tang Đồng và doanh thu tăng cao của phòng bán vé, cố ý mời nhân viên cả đoàn làm phim cùng nhau ăn bánh ngọt. Sinh nhật Tang Đồng nghiêm nhiên trở thành phương tiện tuyên truyền cho bộ phim.

Làm nghệ sĩ, nhiều khi, sinh nhật của mình đều phải trải qua cùng những người hâm mộ, hoặc là do công ty ra mặt tổ chức party, rất nhiều đồng nghiệp xúm lại ăn mừng.

Những thứ này đều là làm cho những người hâm mộ nhìn.

Tang Đồng ở trước ống kính khuôn mặt tràn đầy ý cười, mở ra một đồng lớn quà tặng của những người hâm mộ đưa tới, nói một đồng lớn lời cảm ơn, trôi qua một ngày không còn tí sức lực nào nữa.

Mấy ngày nay vẫn liên tục bận rộn công tác tuyên truyền, vốn là rất mệt mỏi, sinh nhật kết thúc không bao lâu, Tang Đồng liền mệt mỏi lấy ra điện thoại di động, vốn định gọi cho Lương Nguyên, lại phát hiện có một tin nhắn đến từ Lương Nguyên còn chưa đọc.

“Khách sạn Tây Uyển, phòng 4007, mong chờ em!”

Tang Đồng lập tức vui mừng trở lại, mệt mỏi khắp người đều quét sạch, lập tức đem bản thân sửa sang lại thật xinh đẹp, vội vàng lái xe về hướng khách sạn.

Sắc trời đã tối muộn, Tang Đồng cũng không quá để ý, dừng xe xong, nhìn chung quanh một chút không có người lạ nào, liền vội vàng tiến vào khách sạn.

Trước đi tới quầy tiếp tân hỏi thăm, nữ nhân viên phục vụ rất lễ phép mỉm cười: “Đúng vậy, vị tiên sinh kia đã đợi ngài lâu lắm rồi.”

Không nghĩ tới Lương Nguyên cuối cùng cũng lãng mạn được một lần.

Tang Đồng mặt mày hớn hở tiến vào thang máy, phía sau cửa phản chiếu lại bản thân hai gò má đỏ hồng, mặt mày xuân tâm nhộn nhạo.

Tang Đồng vỗ vỗ gương mặt, soi gương nhếch môi, trang nghiêm nói: “Bình tĩnh, nhất định phải rút rè một chút!”

Nói xong lại ngốc hề hề mà cười rộ lên.

Tang Đồng ra khỏi thang máy, tìm được phòng 4007, gõ cửa, phát hiện cửa không có khóa, lập tức không gõ nữa. Tang Đồng liền trực tiếp đẩy cửa bước vào.

Căn phòng xa hoa trang trí hết sức hoa mỹ, ánh đèn mờ nhạt chiếu xạ tạo ra không khí mập mờ. Tang Đồng tìm đập lợi hại, khẩn trương nuốt một ngụm nước bọt, nhỏ giọng hỏi: “Nguyên Nguyên? Anh ở đâu?”

Tiếng mở cửa phòng ngổ văng lên, có người từ bên trong đi ra, cái đầu thừa thốt hơi hơn phân nửa vẫn còn vài cọng tóc nhỏ nước, thân trên lỏa lồ, cái bụng khổng lồ nâng thật cao, thân thể béo ú theo từng bước đi mà run rẩy, nửa người dưới chỉ lỏng lẻo quần quanh một cái khăn tắm, lộ ra hai chân ngắn nhỏ, hai mắt hẹp dài lóe ra tia sáng làm cho người ta rợn cả tóc gáy, nhếch miệng cười một tiếng: “Ồ, lần này là một người khá trẻ nha!”

Tang Đồng thất kinh, cảnh giác lui về phía sau, lớn tiếng hỏi: “Ông là ai?”

Người đàn ông kia không có ý tốt cười, xoa xoa cằm, đôi mắt ti hí quét mắt đảo quanh từ trên xuống dưới Tang Đồng.

“Còn là một đứa con nít? Không ai dạy cô cách hầu hạ người khác sao hả!”

Tang Đồng có triện đi nữa cũng cảm thấy chuyện tình không thích hợp rồi, lạnh lùng híp híp mắt: “Tôi không biết ông đang nói gì, thật xin lỗi, tôi nghĩ tôi có thể đi nhầm phòng!”

Dứt lời, Tang Đồng nghĩ muốn rời đi, người đàn ông kia bước nhanh ngăn cô lại, khặc khặc cười quái dị nói: “Gấp gáp như vậy làm gì, nếu đã đến đây rồi, thì hãy thả lỏng một chút, mọi người cùng nhau vui đùa một chút, tôi bảo đảm sẽ không để cho cô chịu thiệt thòi!”

Tang Đồng sắc mặt tái xanh, đột nhiên trở mình, giơ tay lên cầm ví da nặng nề đánh vào đầu của gã kia, sau đó ra sức đẩy, đem gã đàn ông đang ngăn ở trước mặt đẩy ra, luống cuống tay chân xoay tay nắm cửa, lảo đảo chạy ra ngoài.

Mới vừa chạy đến trên hành lang, ngang hông căng thẳng, bị người chặt chẽ giam cầm.

Hơi thở nóng rực phun trên cổ, Tang Đồng chỉ cảm thấy trong lòng sợ hãi, giống như có vô số con giòi đang bò lên người, làm người ta ghê tởm muốn ói.

“Thật là cay, chẳng qua tôi có khẩu vị khá tốt, nên sẽ chiều theo.....”

Tang Đồng thét chói tai, ra sức giằng co: “Buông tôi ra, cút ——”

Gã đàn ông kia không thuận theo, ôm cô ở ngay cửa ra vào liền bắt đầu giở trò.

Tang Đồng liều mạng kêu to: “Cứu mạng a ——”

Sau đó đột nhiên hung hăng giẫm một cước, bàn chân dùng sức đạp lên chân gã đàn ông trần truồng kia.

“Ngao ——”

Gã kia đau đến mãnh liệt đẩy Tang Đồng ra, hung hăng cho cô một cái tát, đánh cô lảo đảo đụng vào vách tường.

“Con đàn bà đáng chết, lăn lại đây cho tao ——”

Gã đàn ông kia đau đến cúi người xuống, ôm lưng bàn chân tức miệng mắng to, bộ mặt hung ác tới cực điểm.

Tang Đồng không dám trì hoãn, không để ý tới khoe miệng mình đang ra máu, liền lăn một vòng chạy trốn, chui vào an toàn lối đi, hoảng hốt chạy xuống lầu.

Đại sảnh le que mấy người cũng trợn to cặp mắt nhìn Tang Đồng nhéch nhác chạy đi, không hiểu xảy ra chuyện gì, hoàn toàn một bộ dáng đang xem trò vui.

Tang Đồng trong lòng mơ hồ biết không xong, cô có thể xác định là bị người hãm hại. Không dám báo cảnh sát, thậm chí không dám đi đến bãi đậu xe vắng tanh, Tang Đồng cắn răng ôm chặt chính mình, ở ven đường phồn hoa gọi xe taxi, chạy tới nhà trọ Hàn Tả Tả.

Hơn nửa đêm Hàn Tả Tả bị đánh thức, tính khí cực kém đi mở cửa, nhìn thấy Tang Đồng run run rẩy rẩy đứng ở ngoài cửa, quần áo xốc xếch, một bên mặt sưng phù nâng thật cao, khoe miệng còn rịn ra tia máu.

Hàn Tả Tả trong nháy mắt cơn buồn ngủ toàn bộ tiêu tán, kinh sợ đem Tang Đồng kéo vào nhà, lo lắng hỏi: “Cậu đây là xảy ra chuyện gì?”

Tang Đồng ngồi ở trên ghế sa lon phòng khách, còn đang run rẩy không ngừng, ngay cả nói chuyện cũng không lưu loát.

Hàn Tả Tả từ trong miêu tả lộn xộn biết chuyện gì đã xảy ra, giận đến trước mặt biến thành một màu đen thui, tức miệng mắng to: “Tôi biết ngay mà! Mụ nội nó mỗi lần dính vào Lương Nguyên liền nhất định không có chuyện tốt!”

Hàn Tả Tả vừa nóng vừa giận, nóng nảy ở trong phòng khách đảo quanh: “Chuyện này có ai khách biết nữa không?”

Tang Đồng uống ly nước nóng, dần dần bình tĩnh lại.

“Hắn không có, một mình tớ đi khách sạn.....”

Hàn Tả Tả đứng lại, cau mày suy nghĩ chốc lát, lấy điện thoại di động ra bắt đầu gọi điện thoại.

Tang Đồng rúc chân, ôm đầu gối vùi ở trên sofa, nghe Hàn Tả Tả tỉnh táo từng bước từng bước gọi điện thoại.

Qua hồi lâu, Hàn Tả Tả mới mặt lạnh ngồi xuống, cầm khăn lông bọc mấy cục đá giúp cô giảm đau.

“Chuyện này sẽ không đơn giản như vậy liền giải quyết, khẳng định còn có hậu chiêu.....” Hàn Tả Tả hừ lạnh, “Xe của cậu tớ đã tìm người lái trở về rồi, tránh cho có ký giả phát hiện cậu đi qua nơi đó..... Chỉ là chuyện này khẳng định không che giấu được, có thể kéo được lúc nào hay lúc ấy! Cậu bây giờ bộ dáng này, ngày mai hãy ở nhà đừng đi đâu, tớ giúp cậu đem toàn bộ hoạt động dời lại.”

Tang Đồng cắn cắn môi: “ Tả Tả, thật xin lỗi, lại đem đến cho cậu thêm phiền toái rồi!”

Hàn Tả Tả tóc tai bù xù đứng lên: “Được rồi, cậu nếu thật cảm thấy thật có lợi với tớ, cùng Lương Nguyên ở chung một chỗ lâu như vậy mất mũi để đâu.....”

Hàn Tả Tả thật hết thấy khi thấy cô cúi đầu không nói: “Cậu a, vẫn cái bộ dáng này, chỉ quan tâm bản thân nghĩ gì, chỉ đi tin tưởng cái mình mong muốn..... Lừa mình dối người, đến cuối cùng thua thiệt không phải là bản thân cậu sao!”

Tang Đồng cười khổ thở dài: “Tả Tả, lần này..... Sẽ không!”

Hàn Tả Tả không có nghĩ tới chuyện sẽ diễn biến phức tạp như thế.

Ngày thứ hai các tạp chí báo chí lớn đều đăng hình Tang Đồng đêm khuya tới khách sạn, ở trước cửa phòng cùng đàn ông mập mờ lôi kéo.

Thậm chí còn có camera bên trong khách sạn, bị cắt nối biên tập ghép lại, cũng ở trên internet lan truyền rầm rộ.

Cái này cũng không phải tồi tệ nhất, Hàn Tả Tả đau đầu mà nhìn chăm chăm vào trong tấm hình chụp gã đàn ông bỉ ổi kia, trong lòng than thở, lần này, Tang Đồng thật sự gặp khó khăn rồi!

Trong khoảng thời gian này, huyền não xôn xao tin đồn nghệ sĩ “Mại dâm ” khiến tất cả nghệ sĩ hoảng sợ nghi hoặc lo lắng, chỉ sợ tin xấu văng tới trên người mình.

Mà nam chính trong vụ bê bối này, chính là ông trùm địa ốc Ngô Trung Chí, cũng chính là gã đàn ông nửa thân trần trong video.

Tiếng xấu của Ngô Trung Chí Hàn Tả Tả đã sớm nghe thấy, lão ta thích nhất đùa bỡn tiểu minh tinh, ý vào việc có vài đồng tiền dơ bẩn, cộng thêm hậu phương phía sau đủ cứng cáp, nữ nghệ sĩ bị lão hủy hoại không biết có bao nhiêu. Phàm là cùng lão dính dáng, cơ hồ không thể may mắn thoát nạn.

Làng giải trí tràn đầy **, tiền bạc, danh lợi và giao dịch bẩn thỉu, vốn chính là trong lòng mọi người đều biết rõ chuyện tình, nhưng một khi bị xào đến trước mặt, tính chất cũng không giống nhau.

Tang Đồng lần này, là bị người có lòng đẩy ra ngoài làm người chịu tội thay trước mặt mọi người.

Mấy ngày gần gũi, tiếng xấu tràn đầy trời đầy đất, câu chữ khó nghe gì đều có, Hàn Tả Tả đem hết toàn lực áp chế, nhưng mà một chút biện pháp cũng không có.

Ngay cả Mia cũng bó tay hết cách.

Hàn Tả Tả cùng lãnh đạo cấp cao nhiều phen đàm phán cũng không thành công, Mia đã sớm bối vì tin đồn lần trước Tang Đồng cùng Dương Húc Văn mà lòng sinh khúc mắc, mất đi Dương Húc Văn cây hái ra tiền này, lãnh đạo cấp cao Mia đối với Tang Đồng có bất mãn rất lớn. Lần này, vừa lúc hợp đồng của Tang Đồng sắp đến kỳ hạn, Mia chỉ thực hiện chút xíu hoạt động bảo hộ cho có, không trợ giúp bao nhiêu, rõ ràng là mặc kệ buông tay.

Hàn Tả Tả cực kỳ tức giận, lại cố tính một chút biện pháp cũng không có.

Nếu như Tang Đồng bị Mia buông tha, như vậy sự nghiệp của cô ấy chỉ sợ cũng chấm dứt!

Tang Đồng còn chưa ý thức được sự việc nghiêm trọng này.

Vừa lúc có quảng cáo bất mãn hình tượng Tang Đồng xuống dốc, yêu cầu hủy bỏ hợp đồng đòi tiền bồi thường, công ty liên tục tiếp liên lạc với Tang Đồng, kêu cô trở về Mia thương lượng.

Tang Đồng vốn định gọi điện thoại hỏi Hàn Tả Tả một chút, nhưng mà điện thoại vẫn không có ai nghe, Tang Đồng không thể làm gì khác hơn là tự mình đi đến công ty.

Doanh nghiệp quảng cáo rất tức giận, Mia coi như nhớ tình xưa, giúp Tang Đồng bồi thường toàn bộ số tiền vi phạm, nói gần nói xa tiết lộ ra muốn cùng Tang Đồng chấm dứt hợp đồng.

Lòng của Đồng trong nháy mắt lạnh xuống, thế này mới ý thức được vấn đề này ác liệt đến cỡ nào.

Tang Đồng ở Mia tìm được chút tin tức, những bức ảnh đáng ghê tởm kia làm cho lòng cô rơi xuống đáy vực, mà đoạn video kia bị cắt nối biên tập lại kia, càng làm cho cô tâm như tro tàn.

Không còn cách nào, Tang Đồng chỉ có thể dứt khoát đi trước tìm Hannah, Hannah cũng là có tâm vô lực, nói thẳng công ty đã quyết định buông tha Tang Đồng.

Tang Đồng ngây ngô dại dột đi ra cửa chính công ty, còn đi chưa được hai bước, một thùng lớn trứng gà liên tiếp ném trúng mặt, chung quanh lập tức yên tĩnh trở lại.

Tang Đồng nhắm mắt lại, ngay cả hô hấp cũng ngừng lại rồi, chỉ nghe được bên tai tiếng mắng chửi bén nhọn: “Đi chết đi, tiện nhân —— lừa gạt nhiều người như vậy, cũng chỉ là đồ gái làng chơi!”

“Lần trước bày ra trò kiểm tra phụ khoa cũng là gạt người rồi! Cậy vào bản thân có vài phần xinh đẹp liền đem mọi người đùa giỡn trong lòng bàn tay, cô đi chết đi ——“

“Thật ghê tởm, chớ làm bẩn con mắt của mọi mắt, nhanh cút ra khỏi tầm mắt của mọi người, đi tìm chết đi tìm chết ——“

“Giày rách bị vạ người chà đạp, giả bộ thanh thuần cái gì nữa chứ!”

.....

Chất lỏng màu vàng sền sệt, mang theo rất nhiều vỏ trứng vỡ vụn, từ cổ chảy vào trong quần áo.

Tang Đồng toàn thân đều nhể nhại lòng trứng gà, tanh hôi khó ngửi, nhếch nhác vô cùng.

Tang Đồng mờ mịt mở mắt ra, mới phát hiện ra mình đã bị vô số người chặt chẽ bao vây lại, các ký giả lộ ra thần sắc kích động chụp không ngừng, trong mắt của tất cả mọi người cũng lộ ra khinh bỉ cùng chán ghét không che giấu chút nào.

Mọi người cũng giống như bị lừa gạt, bộ mặt tức giận, chia về phía cô nước miếng giàn giụa không ngừng chửi rủa.....

Tại sao lại như vậy?

Không phải nói tôi thích tôi, ủng hộ tôi nhất sao?

Nếu thích như vậy, tại sao lại đi tin miệng người khác nói bậy mấy câu, khiến cho các người quá khích như vậy mà hủy diệt tôi?

Chung quanh tất cả thanh âm đều lơ đãng trong không gian, Tang Đồng lẳng lặng nhìn đoàn người kích động vây xung quanh, trong lúc nhất thời chỉ cảm thấy không còn hy vọng.

“Cút ngay ——“

Một tiếng quát lạnh cắt ngang tiếng mắng chửi đầy trời, Tang Đồng cảm giác có người đi tới bên cạnh mình, áo khoác quay dễ ngửi bao bọc lấy chính mình, một đôi cánh tay có lực đem cô thật chặt ôm ở trong ngực.

“Không có chứng cứ xác thực thì không nên nói bậy! Các người luôn miệng nói mình là fan của của Tang Đồng, hãy nhìn xem hành động và việc làm các người, các người đã từng tin tưởng cô ấy sao!”

“Còn có các người —— tùy ý viết lung tung, ác ý hãm hại người khác, có tin tôi kiện các người ra tòa hay không!”

Tang Đồng toàn thân dinh dính tanh hôi, người nọ lại nửa điểm cũng không e ngại, gắt gao che chở cô ở trước ngực.

Tang Đồng ở dưới sự bảo vệ của hắn rời đi, ngồi trên xe trầm mặc hồi lâu, mới phát ra tiếng nói nhỏ đến mức không thể nghe thấy: “Lạc Hưởng Ngôn, cảm ơn anh.”

* * *

53. Chương 53

Chương 54.

Tang Đồng về đến nhà, mệt mỏi ngay cả một câu cũng không muốn nói, ý bảo Lạc Hưởng Ngôn tự nhiên, mình liền vội vã cầm quần áo đi tắm.

Dòng nước ấm áp cuốn trôi tất cả tanh hôi cùng dính dính khắp người, nhưng lại xóa không hết thương cảm cùng tuyệt vọng trong lòng.

Tang Đồng cảm thấy lỗ mũi chua gay gắt, giọng nói giống như bị cái gì nghẹn lại, liền tranh thủ mở nước chảy tối đa, tiếng nước chảy ào ào che đậy tất cả thanh âm. Tang Đồng cũng chịu không nổi nữa, bụm mặt đau đớn khóc thành tiếng.

Làm nghệ sĩ nhiều năm như vậy, không phải là không học được đối với những tin đồn vợ vẫn chỉ cần cười trừ một tiếng, đối mặt với khiển trách cùng chỉ trích, Tang Đồng đã sớm có thể xem như nước chảy mây trôi. Thế nhưng vài năm nay, nếu như không phải là vì những lực lượng người hâm mộ ủng hộ và cổ vũ cho cô, Tang Đồng vì cái gì một lần lại một lần nhấn nạt cùng cố gắng.

Vậy mà hôm nay, gây cho cô tổn thương lớn nhất không phải là ai khác, chính là những người ái mộ yêu mến cô.

Tang Đồng đi vào tắm đã khá lâu, bên ngoài phòng tắm chỉ có thể nghe tiếng nước chảy rào rào. Lạc Hưởng Ngôn không yên lòng, mấy lần nghĩ muốn gõ cửa hỏi thăm, lại muốn cho cô không gian để cô hảo hảo phát tiết một trận, không khỏi lo lắng ở ngoài cửa đi tới đi lui.

Lạc Hưởng Ngôn liên tục đoán, rốt cuộc không nhận được gõ tay lên đi gõ cửa, đột nhiên chuông cửa vang lên, dọa hấn giật

mình.

Lạc Hưởng Ngôn vội vàng chạy đi mở cửa, liền thấy Lương Nguyên thở hổn hển đỡ khung cửa.

Lương Nguyên kinh ngạc nhìn hấn: “Làm sao anh lại ở chỗ này? Đồng Đồng đâu?”

Căn phòng này là Tang Đồng âm thầm len lén đặt mua, trừ hấn ra, người ngoài đều không biết, nơi này nghiêm nhiên trở thành căn cứ bí mật của Tang Đồng và hấn, là nơi hai người bọn hấn tránh né người bên ngoài quấy rầy.

Cho nên đột nhiên nhìn thấy Lạc Hưởng Ngôn ở chỗ này, trong lòng Lương Nguyên liền dâng lên từng trận khó chịu.

Lạc Hưởng Ngôn nhàn châu xoay động, tao nhã lễ phép cười lên: “Cô ấy đang tắm, anh có chuyện gì? Có muốn đi vào ngồi một chút hay không?”

Lạc Hưởng Ngôn khách khí lại xa cách, nghiêm nhiên bày ra bộ dáng ông chủ trong nhà, hài lòng khi thấy sắc mặt của Lương Nguyên trầm xuống.

Lương Nguyên không khách khí trực tiếp đi vào bên trong, vừa đứng nhìn thấy Tang Đồng mặc đồ ngủ, vừa lau tóc, vừa từ phòng ngủ đi ra.

Nhất thời sắc mặt của Lương Nguyên cực kỳ khó coi, miễn cưỡng áp chế nội tâm kinh nghi, khó khăn cười hỏi: “Đồng Đồng, em đang làm gì thế?”

Tang Đồng ánh mắt còn ửng đỏ, rõ ràng là bộ dạng vừa mới khóc xong, lại vẫn không muốn làm cho Lương Nguyên lo lắng, nhàn nhạt nói: “Không có gì, mới từ công ty trở lại.....”

Lương Nguyên cũng là bởi vì đọc được tin tức mới chạy tới, vốn là muốn an ủi cô một phen, không nghĩ tới vừa vặn nhìn thấy cảnh tượng như vậy, trong lòng lập tức bốc hỏa.

“Đến cùng là có chuyện gì xảy ra? Đang êm đẹp làm sao lại bị nói là bán..... Đồng Đồng, đêm hôm đó, sao em lại thất thố chạy trốn khỏi khách sạn Tây Uyển?”

Tang Đồng trầm mặc nhìn Lương Nguyên, do dự có nên nói cho hắn biết sự thật hay không, không nghĩ tới về mặt muốn nói lại thôi của cô rơi vào trong mắt Lương Nguyên, hoàn toàn giống như có bí mật không thể cho ai biết, không biết nên như thế nào mở lời với hắn.

Lòng của Lương Nguyên từ từ trầm xuống, tức giận cực kỳ, không nhịn được xông lên phía trước lạnh lùng nói: “Làm sao em lại ngu ngốc như vậy? Ngô Trung Chí là loại người gì em không phải không biết, em cư nhiên cũng không kiêng dè? Em xem một chút hiện tại bên ngoài loạn thành cái gì rồi?”

Tang Đồng trong lòng đau xót, uất ức muốn chết, còn chưa kịp mở miệng, Lạc Hưởng Ngôn đột nhiên chen vào giữa bọn họ, đem Tang Đồng bảo hộ ở phía sau, mặt lạnh nói: “Lương tiên sinh, anh có tư cách gì chỉ trích cô ấy?”

“Không liên quan gì tới anh!”

Lương Nguyên lửa giận ngút trời, thậm chí có chút không lựa lời mà nói: “Đồng Đồng, những thứ em có được còn chưa đủ nhiều sao? Em đã là ca hậu rồi, danh tiếng cũng không kém một ảnh hậu! Lại nói đây đây là bộ phim đầu tay của em, chẳng lẽ còn nghĩ muốn một bước lên trời hay sao? Về sau còn rất nhiều cơ hội mà! Em muốn, chúng ta chậm chậm cố gắng là được, tại sao em có thể sử dụng loại thủ đoạn hạ lưu đó.....”

“Thúi lắm ——.”

Lạc Hưởng Ngôn không thể nhịn được nữa, một quyền nặng nề đánh đến trên mặt Lương Nguyên, đem lời của hắn cắt đứt.

Tang Đồng bỗng nhiên ngẩng đầu, không thể tin nhìn hắn chằm chằm: “Anh..... Nói gì?”

Lương Nguyên lão đảo hai bước, bùm mặt, chợt ý thức được mình nói cái gì, lắc đầu một cái: “Thật xin lỗi, anh không phải ý này.....”

Tang Đồng đột nhiên bật cười, cười càng ngày càng lợi hại, thậm chí ngay cả nước mắt cũng cười ra, sau đó đột nhiên đẩy Lạc Hưởng Ngôn ra, lấy túi xách trên ghế sa lon, đổ hết mọi thứ trong túi ra.

Tang Đồng nhặt lên điện thoại di động, giơ lên trước mắt Lương Nguyên, từng chữ từng chữ nói: “Nhìn, cho, rõ! Đây là dùng điện thoại di động của anh gửi tin nhắn, khách sạn Tây Uyển, mong được gặp em! Lương Nguyên, anh xem rõ rồi chứ!”

Lương Nguyên ngơ ngác nhìn dòng chữ trên điện thoại di động, đột nhiên phản ứng kịp, hốt hoảng nói: “Đồng Đồng, đây không phải là anh gửi, anh không có.....”

Tang Đồng cười đau khổ: “Em biết rõ anh không có..... Lương Nguyên, mặc dù thấy là số của anh, em đối với anh cũng chưa từng hoài nghi một chút nào. Em thích anh, cho nên em toàn tâm toàn ý tin tưởng anh. Nhưng còn anh..... Chỉ mới nhìn xem một chút tin tức, liền chạy tới đây chất vấn em!”

Tang Đồng mãnh liệt khoát tay, chỉ hướng Lạc Hưởng Ngôn: “Anh còn không bằng một người ngoài! Em ở công ty cửa bị người vây quanh mắng chửi, bị người ném trứng gà thúi khắp người..... Lạc Nhị gia còn biết bảo vệ em, nhưng anh thì sao? Lương Nguyên, chuyện xảy ra nhiều ngày thế kia, anh có từng ở trước mặt công chúng vì em nói câu nào chưa?”

Lương Nguyên cúi đầu, áy náy giải thích: “Thật xin lỗi, Đồng Đồng, không phải là anh không muốn giúp em, chỉ là hiện tại.....”

“Hiện tại thế nào?” Tang Đồng cười khổ, “Em cho tới bây giờ cũng không nghĩ tới để cho anh đứng ra giúp em giải thích, em sợ mình làm liên lụy tới anh..... Em nguyên bản nghĩ tới, nếu như anh cố ý vì em ra mặt, nói gì em cũng muốn ngăn cản anh..... Thì ra là, thì ra là cũng chỉ là em tự mình đa tình! Ở trong lòng anh, em chính là một người ham hư vinh không từ thủ đoạn nào!”

“Đồng Đồng, em đừng như vậy.....”

“Đừng như thế nào?” Lạc Hưởng Ngôn đột nhiên lên tiếng, lạnh lùng khẽ hừ “Thân là một người đàn ông, một chút trách nhiệm cũng không có, bạn gái của mình xảy ra chuyện không giúp một tay, cứ nhiên chỉ biết nói mát, còn làm ra vẻ tốt bụng đứng ở chỗ này sao?”

Lương Nguyên sắc mặt của bỗng dưng biến đổi: “Lạc Nhị gia, đây là chuyện của tôi và Đồng Đồng, với anh không quan hệ, xin anh không nên khiêu khích quan hệ của chúng tôi!”

Lạc Hưởng Ngôn không chút để ý lườm hần, trong ánh mắt mang theo kiêu ngạo cao cao tại thượng, ý tứ khinh bỉ.

“Hiện tại biết là giữa các người có chuyện? Trước đó anh đã làm gì! Anh đã nói đây là chuyện của anh, vậy anh dự định giúp Tang Đồng như thế nào vượt qua cửa ải khó khăn?”

Lương Nguyên cứng họng, bị hỏi á khẩu không trả lời được.

Ánh sáng Tang Đồng trong mắt từ từ ảm đạm xuống, mệt mỏi phát phát tay nói: “Lương Nguyên, anh về trước đi, em mệt rồi, muốn nghỉ ngơi một lát.....”

Lương Nguyên không cam lòng cứ như vậy rời đi, suy nghĩ một chút nói: “Đồng Đồng, em yên tâm, anh nhất định tìm ra người hãm hại em.....”

“Đủ rồi!”

Tang Đồng giận tím mặt: “Còn có thể là ai? Lương Nguyên chính anh ngấm lại xem, trừ em gái bảo bối của anh ra, còn có ai biết quan hệ của hai chúng ta? Còn có ai có thể thần không biết quỷ không hay lấy điện thoại di động của anh gửi nhắn tin cho em?”

Lương Nguyên sắc mặt chợt biến: “Không, không phải là Tiểu Nghệ, em ấy không có lý do làm như vậy..... Anh sớm đã cùng em ấy nói qua, trong khoảng thời gian này anh cũng đã tận lực ở bên cạnh em ấy nhiều hơn, em ấy sẽ không, hơn nữa em ấy vẫn đối với em rất quan tâm.”

“Tôi cảm ơn cô ta!” Tang Đồng cười lạnh, “Lạc Nhị gia, làm phiền anh giúp tôi đuổi anh ta ra ngoài, tôi hiện tại không muốn gặp anh ta!”

“Tuân lệnh!”

Lạc Hưởng Ngôn vui mừng phấn khởi cuộn tay áo lên, hướng về phía cửa đưa tay, ngạo mạn vô cùng: “Xin mời!”

Lương Nguyên sắc mặt khó coi mà nhìn chằm chằm vào Tang Đồng, Tang Đồng nhưng thủy chung không chịu nhìn hần.

“Đồng Đồng, anh nhất định sẽ chứng minh cho em xem, lần này tuyệt đối không phải là Tiểu Nghệ!”

Lương Nguyên rút cuộc buông tha, tràn đầy địch ý nhìn Lạc Hưởng Ngôn một cái, bực tức xoay người, cũng không quay đầu lại sải bước rời đi.

Lạc Hưởng Ngôn ở trong lòng hí hửng hả hê huyết khí, tâm tình vui vẻ đóng cửa lại, bước chân nhẹ nhàng mà đi đến trước mặt Tang Đồng: “Cô đói chưa, có muốn ăn chút gì hay không?”

Tang Đồng lắc đầu một cái: “Lạc Nhị gia, cảm ơn anh hôm nay ra tay giúp đỡ, tôi mệt rồi, cũng không giữ anh ngồi lại nữa.”

Lạc Hưởng Ngôn sắc mặt cứng đờ: “Cô mệt rồi thì trở về phòng nghỉ một lát đi, tôi bảo đảm ở phòng khách không phát ra một chút âm thanh.....”

“Thật xin lỗi, có người ngoài ở đây, tôi không ngủ được!”

Tang Đồng thần sắc rất kiên định, Lạc Hưởng Ngôn không thể làm gì khác hơn là phẫn nộ sờ sờ lỗ mũi, lưu luyến rời đi.

Tang Đồng một mình nằm ở trên giường, mệt chết đi, nhưng mà một chút buồn ngủ cũng không có, trong đầu lướt qua rất nhiều đoạn ngắn, lộn xộn rối loạn, Tang Đồng càng thêm phiền não.

Nằm một chút, liền nằm cả buổi tối.

Hàn Tả Tả ban ngày chạy chọt khắp nơi, vội vàng giúp cô chu toàn, vừa mới nhìn tin tức, biết Tang Đồng ở cửa công ty bị mắng chửi, mà Mia cũng không nghe không hỏi, ngay cả bảo vệ ở cửa cũng núp vào trong xem náo nhiệt.

Hàn Tả Tả trong cơn giận dữ, lại càng thêm lo lắng Tang Đồng, liền vội vàng hỏi địa chỉ chạy tới.

Tang Đồng không còn hơi sức mở cửa cho cô, Hàn Tả Tả xông tới, rằng rắc rối lên: “Cậu có phải không có đầu óc hay không, tớ không phải đã dặn dò cậu đừng ra kkkhoir cửa sao? Làm sao cậu luôn không bớt lo cho tớ.....”

Tang Đồng nhăn cầu đỏ lên, lòng tràn đầy uất ức rốt cuộc có thể bộc phát ra ngoài, ôm Hàn Tả Tả khóc lớn: “Mia không cần tớ nữa rồi.....”

Hàn Tả Tả trong lòng cả kinh, không nghĩ tới cậu ấy nhanh như vậy đã biết. Vừa ở trong lòng mắng to Mia bỏ đá xuống giếng, vừa đau lòng vỗ vỗ phía sau lưng của cô an ủi: “Đừng khóc đừng khóc, Mia không cần cậu, còn rất nhiều công ty giải trí..... Chúng ta sẽ chọn một cái tốt hơn!”

Tang Đồng đau lòng khóc nói: “Vô dụng, không ai cần tớ.....”

“Sao có thể chứ, cậu là ảnh hậu, còn được đề cử cho giải Kim Phũ vai nữ chính xuất sắc nhất, còn nhiều công ty giải trí muốn lôi kéo cậu ấy chứ! Mia có mắt không trông, không cần cậu, là tổn thất của bọn họ.....”

Hàn Tả Tả giúp cô lau nước mắt: “Hơn nữa, chuyện này cũng không phải là không có cách cứu vãn, chỉ cần khách sạn Tây Uyển chịu giao ra đoạn camera hoàn chỉnh, chỉ cần cậu đem tin nhắn kia ra ánh sáng, hơn nữa Lương Nguyên chứng minh..... Đúng rồi, dứt khoát các cậu công bố quan hệ yêu đương, như vậy lời đồn cũng không công ty phá rồi!”

Tang Đồng lắc đầu một cái: “Không có đơn giản như vậy, nói không chừng liên lụy đến Lương Nguyên..... Hơn nữa, có lẽ sẽ bị cắn ngược một cái, nói chúng ta vu hãm Lương Nguyên. Hiện tại mọi người đều cảm thấy lo lắng, Lương Nguyên anh ấy..... Sẽ không đồng ý!”

Hàn Tả Tả trầm mặc, hừ lạnh nói: “Đây là anh ta nợ cậu, ban đầu nếu không phải là đập lên cậu thăng vị, anh ta cũng sẽ không có được địa vị hôm nay! Cậu thấy khó mở miệng, tớ đi nói!”

Tang Đồng vội vàng lôi kéo Hàn Tả Tả, nhỏ giọng cầu khẩn: “Không cần, Tả Tả..... Tớ nghĩ kỹ rồi, tớ, tớ không thích hợp ở trong làng giải trí..... Cậu hãy nghe tớ nói, tớ thật sự suy nghĩ thật lâu, không phải nhất thời xúc động! Tả Tả, tớ đối với rất nhiều thứ đều quá chú tâm, tớ quá dễ dàng bị người khác cảm động, hơn nữa lại không chịu nổi bị người thích tớ phản bội, tớ không phân rõ phải trái trắng đen, không phân rõ đâu là thật, đâu là giả!”

Tang Đồng liên tục cười khổ: “Coi như lần này tớ may mắn tránh khỏi thì như thế nào? Chỉ cần tớ còn ở lại trong cái vòng này một ngày, sẽ phải thời thời khắc khắc đề phòng người khác ám toán..... Tớ mệt mỏi rồi, năm năm qua, tớ hưởng thụ quá nhiều tư vị được người ủng hộ, leo lên được vị trí cao như vậy, hiện tại mới có thể vấp ngã thê thảm như vậy.....”

Hàn Tả Tả cau mày, một hồi lâu mới chậm rãi mở miệng: “Cậu thật nghĩ kỹ?”

Tang Đồng hít sâu một hơi, chậm chạp lại kiên định gật đầu một cái.

“Cậu bỏ được ánh hào quang trên sân khấu sao? Cậu bỏ được nhiều năm cố gắng như vậy một chút xíu nữa là thăng lợi huy hoàng sao?”

Tang Đồng cúi đầu: “Nói không có một chút lưu luyến là giả..... Nhưng là, tớ không thể để cho những thứ này phá hủy cuộc sống tương lai của tớ, tớ muốn cùng người mình yêu yên lặng sống qua ngày, quang minh chính đại dắt tay nhau ở trước mặt mọi người, không hề lại đông trốn tây nấp, không hề lại giống như vụng trộm lâu ngày mới có thể gặp mặt một lần.”

Hàn Tả Tả nhẹ giọng hỏi: “Cậu nghĩ như vậy, Lương Nguyên thì sao? Anh ta đồng ý cùng cậu an tĩnh sống qua ngày sao? Nếu như..... Cậu cái gì cũng không có, anh ta còn có thể ở chung một chỗ với cậu sao?”

Hàn Tả Tả không có nói rõ, nhưng Tang Đồng trong lòng rất rõ ràng. Lương Nguyên đang lúc sự nghiệp lên như mặt trời ban trưa, đến giai đoạn mấu chốt, có thể thành công hay không đều đặt ở hai năm này.

Làm nhân vật của công chúng, có rất nhiều lúc thân bất do kỷ, Lương Nguyên mặc kệ ký hợp đồng với công ty giải trí nào, bọn họ cũng sẽ không vui lòng thấy Lương Nguyên có bạn gái.

Dù sao, thần tượng độc thân mới còn có mị lực, cũng càng có khả năng hấp dẫn fan hâm mộ nữ.

Tang Đồng trầm mặc, thật lâu mới nhỏ giọng nói: “Tớ, tớ..... Không biết, nhưng là, tớ muốn thử nhìn một chút.....”

“Dù là bỏ ra tất cả?”

Tang Đồng nghiêm túc nhìn về phía Hàn Tả Tả: “Tớ tin tưởng lâu như vậy, không có lý do cứ như vậy buông tha, tớ không muốn bỏ qua lưu lại tiếc nuối, tớ nguyện ý lần nữa tin tưởng anh ấy!”

Hàn Tả Tả cười lạnh: “Cậu đã suy nghĩ kỹ, tớ không còn gì để nói! Chỉ là..... Cậu xác định lúc này rút lui khỏi?”

Tang Đồng bây giờ đối với cái vòng này hoàn toàn tâm ý nguội lạnh, vô lực khoát tay áo: “Thôi, nếu không thì phải làm thế nào đây.....”

Hàn Tả Tả trầm ngâm chốc lát: “Coi như rút lui, cũng không thể lưu lại tiếng xấu..... Tớ sẽ cố hết sức giúp cho cô rồi đi không khó coi như vậy.”

Tang Đồng vô tri vô giác tự giam mình ở trong căn hộ, mỗi ngày hướng về phía điện thoại gần người. Rèm cửa sổ dày cộm nặng nề đem ánh sáng hoàn toàn che kín, trong phòng tối đen như mực, yên tĩnh đáng sợ.

Đã qua ba ngày, Lương Nguyên nhưng mà một chút tin tức cũng không có.

Theo thời gian từng chút một trôi qua, lòng của Tang Đồng, cũng càng ngày càng trầm xuống.

Lạc Hưởng Ngôn nhận được tin tức nội bộ, nói Mia muốn buông tay Tang Đồng, quyết định thật nhanh lấy danh nghĩa của Vinh Hiển tuyên bố : Tang Đồng là một nghệ sĩ hiếm có, là một ca sĩ vô cùng tài hoa, Vinh Hiển sẽ lấy thành ý chân thành tha thiết mời Tang Đồng về đầu quân.

Mà dưới sự dẫn dắt của Vinh Hiển, khắp giới văn hóa truyền thông cũng bắn tiếng, nguyện lấy giá cao ký hợp đồng với Tang Đồng.

Các hãng truyền thông lớn lại bắt đầu rối rít suy đoán, có phải đường làm quan của Tang Đồng cuối cùng cũng chấm dứt hay không.

Ở dưới sự an bài của Lạc Hưởng Ngôn, một chút bài báo đã bắt đầu chuyển hướng, dùng câu chữ mơ hồ chỉ ra sự thật câu chuyện đầy điểm nghi vấn này.

Lạc Hưởng Ngôn mặt lạnh mở ra cửa, chuyện đầu tiên làm chính là đem rèm cửa sổ lôi xuống.

Ánh sáng chiếu vào khiến Tang Đồng không tự chủ hí mắt, buồn bã ỉu xìu hỏi: “Anh tới làm gì?”

Lạc Hưởng Ngôn mở cửa sổ ra, nói lỏng cà vạt một chút nói: “Cô định uất ức như vậy trốn tránh cả đời sao?”

Tang Đồng cau mày: “Mắc mớ gì tới anh?”

Lạc Hưởng Ngôn hừ lạnh: “Cô cũng chỉ có chút tiền đồ này thôi ả! Chỉ là một người đàn ông mà thôi, đã khiến cho cô ảo não chạy trốn chết! Tang Đồng, cô bày ra bộ dạng nửa sống nửa chết như vậy cho ai nhìn? Cô càng nhụt chí, thì người khác càng vui vẻ! Cô sẽ trở thành trò cười cô biết không? Cô cho rằng như cô vậy có thể để cho Lương Nguyên yêu cô hơn? Cô tự hỏi bản thân một chút, cô đang tự giày vò mình, rốt cuộc là vì cái gì? Cô bắt quá chỉ là muốn cho hắn đối với cô áy náy mà thôi!”

Lạc Hưởng Ngôn ép sát một bước, nắm bả vai của cô không cho phép cô trốn tránh: “Cô cho rằng cô có thể dựa vào sự đồng tình của Lương Nguyên thì có thể cùng hắn qua cả đời sao?”

Tang Đồng huyết thái dương giật giật đau đớn, trong đầu ông ông không ngừng vang vọng những lời Lạc Hưởng Ngôn vừa nói.

Lạc Hưởng Ngôn cường ngạnh ra lệnh: “Nhanh thay quần áo, cùng tôi ra ngoài!”

Tang Đồng lạnh lùng cự tuyệt: “Tôi không đi, tôi không muốn đi đâu cả!”

Lạc Hưởng Ngôn ánh mắt thâm trầm nhìn chăm chăm vào cô, sau đó chậm rãi mở miệng, giọng điệu mang theo chua ngoa cùng khinh bỉ vô cùng.

“Vô số người yêu thích ca hậu lại là một người mềm yếu hèn nhát!”

Lạc Hưởng Ngôn cặp mắt lạnh lùng, một phát đem cô kéo qua: “Cô chính là một người nhát gan!”

“Tôi không phải ——” Tang Đồng bị nói trúng nỗi đau trong lòng, lằm bằm nói, “Tôi không phải.....”

Lạc Hưởng Ngôn cười lạnh: “Không phải, vậy thì chứng minh cho người khác nhìn xem! Cô coi như không vì mình tính toán, cũng không quản chết sống của chị em tốt của cô sao? Cô cứ như vậy nghẹn khuất cả đời, chẳng lẽ còn muốn lôi kéo Hàn Tả Tả cùng cô hay sao!”

Tang Đồng đột nhiên cả kinh: “ Tả Tả thế nào?”

“Ít nói nhảm, thời gian không còn kịp rồi, mau thay quần áo!”

Lạc Hưởng Ngôn mở ra tủ quần áo của cô, chọn một bộ váy dài tơ tằm màu hồng, cổ áo thiết kế rất thấp, cơ hồ cả mảng lưng đều lộ ra ngoài, xinh đẹp hấp dẫn cực kỳ.

Lạc Hưởng Ngôn ném quần áo cho cô, sau đó liền xoay người đi ra ngoài đợi.

Chiếc váy này là sau khi cô đạt được danh hiệu ca hậu một nhà thiết kế nổi tiếng tự mình thiết kế cho cô, cô vẫn ngại nó quá bại lộ, cho nên chưa bao giờ mặc qua,

Tang Đồng thay xong quần áo đi ra, Lạc Hưởng Ngôn nhìn chăm chăm cô, đột nhiên nhìn đi chỗ khác kịch liệt thờ dốc trong chốc lát, giọng nói cổ quái nói: “Đi thôi!”

Tang Đồng không biết phải đi nơi nào, mặc cho Lạc Hưởng Ngôn lái xe chở cô đi.

Lạc Hưởng Ngôn dừng xe xong, Tang Đồng lập tức phát hiện ở sảnh đèn đuốc sáng trưng tất cả đều là ký giả, nghệ sĩ, thất kinh nắm lấy cánh tay hấn hỏi: “Tại sao tới nơi này? Đi mau, mau lái xe.....”

Lạc Hưởng Ngôn trở tay bắt được cô: “Bình tĩnh! Có tôi ở đây, đừng sợ!”

Tang Đồng đôi mắt tràn đầy khẩn cầu.

Lạc Hưởng Ngôn dần lòng: “Tang Đồng, cô hãy nghe cho kỹ, người khác càng chờ mong cười nhạo cô, cô lại càng phải tươi cười thật xinh đẹp! Hiện tại cùng tôi xuống xe, nhớ, cô không có sai, hãy thẳng thắn hùng hồn đáp lễ những người đó!”

Tang Đồng dần dần bình tĩnh lại, Lạc Hưởng Ngôn nắm tay của cô truyền cho cô dũng khí và sức mạnh lớn lao.

Việc đã đến nước này, Tang Đồng hít sâu một hơi đẩy cửa xuống xe. Cô cảm thấy một khác cô xuất hiện kia, thể giới giống như trong nháy mắt an tĩnh, không biết vì sao a, đột nhiên cũng không khẩn trương.

Vô số bàn luận xôn xao giống như đợt sóng mãnh liệt xông về phía cô. Lạc Hưởng Ngôn vững vàng nắm tay cô, cường ngạnh giống như tảng đá vững chắc, lại làm cho cô dần dần bình ổn hô hấp.

Đèn flash điên cuồng lóe lên, Tang Đồng hướng về phía micro tự nhiên thanh thần mỉm cười, đôi vai mạnh mẽ kiên cường, sống lưng thẳng tắp xinh đẹp, cằm ngẩng lên thật cao, lãnh diễm không gì sánh được.

* * *

54. Chương 54

Chương 55.

Vinh Hiển kỷ niệm tròn năm, tự nhiên thanh thế to lớn, làm đầu rồng số một trong giới giải trí, vô số người trong nghề tranh giành tham dự.

Lạc Hưởng Ngôn đối với nghị luận chung quanh mắt diếc tai ngơ, tỉnh bơ lòi kéo tay Tang Đồng không thả, mắt nhìn thẳng vào trong đại sảnh phía trước.

Lạc phu nhân đang cùng mấy vị khách mời nói chuyện phiếm, thấy con trai bảo bối đi vào, vội vàng đi về phía hân nghênh đón.

Chuyện truyền kỳ xung quanh Lạc phu nhân rất nhiều, khí thế cũng không phải mạnh mẽ bình thường, đoan trang tao nhã, quý khí bức người, Tang Đồng vô cùng ngưỡng mộ, không tự chủ co rúm lại một chút, lại cảm thấy trên tay căng thẳng. Lạc Hưởng Ngôn lòi cô đến trước mặt nói: “Mẹ, đây là Tang Đồng, mẹ đã gặp qua.”

Lạc phu nhân sâu sắc nhìn cô một cái, ý vị thâm trường cười, mang theo thân thiết vừa phải, tiến lên nắm cánh tay Tang Đồng nói: “Không tệ, tới vừa đúng lúc, tới đây chào hỏi khách mời.”

Tang Đồng thụ sủng nhược kinh theo sát ở bên cạnh Lạc phu nhân, không hiểu vị nữ vương oai phong trong giới giải trí sao có thể đối đãi với cô tốt như vậy.

Có thể được Lạc phu nhân khen ngợi một câu, vậy người này tất nhiên tiền đồ rộng mở, trước sau gì cũng nổi danh.

Nụ cười trên mặt Lạc phu nhân không thay đổi, lời nói ra lại mang theo ý tứ dạy dỗ: “Nhớ bất cứ lúc nào cũng phải tươi cười, đừng làm xấu mặt ta!”

Tang Đồng vội vàng thu lại tâm tình, biết vâng lời nói: “Cám ơn Lạc phu nhân.”

Có Lạc phu nhân chỗ dựa, cũng nữa không ai dám xem nhẹ Tang Đồng.

Hoa danh bên ngoài của Lạc Nhị gia, nhiều năm như vậy bạn gái vô số, chưa có lần nào trong những trường hợp như vậy dẫn theo bạn gái giới thiệu cho Lạc phu nhân, càng không nói đến cách thức Lạc phu nhân đối đãi Tang Đồng, rõ ràng là thái độ đối đãi với con dâu sắp vào cửa, có thể nào không khiến cho người ta ngạc nhiên cùng nghi ngờ.

Lương Nguyên trầm mặt cầm một ly rượu, một hớp uống sạch sẽ.

Lương Tiểu Nghệ thủ thi khuyên can hân: “Ca, đừng uống nhiều, có rất nhiều ký giả ở đây, ngàn vạn lần không thể sơ suất.....”

Lương Nguyên cau mày: “Đồng Đồng lúc nào thì cùng Lạc gia lui tới thân mật như vậy?”

Lương Tiểu Nghệ không chút để ý nói: “A, mấy năm trước Tang tỷ tỷ không phải đã quen biết Lạc Nhị gia rồi sao? Khi đó Nhị gia bị thương nằm viện, Tang tỷ tỷ còn ngày ngày ở bệnh viện chăm sóc anh ta! Đại khái chính là lúc đó cùng Lạc phu nhân gặp qua vài lần thôi..... Ca, đừng nghĩ nhiều, Tang tỷ tỷ nhất định là vì làm sáng tỏ chuyện tình, cho nên mới dựa vào Lạc gia cây cổ thụ này, trong lòng chị ấy nhất định không có ý gì.”

Trong lòng không có, không có nghĩa là không suy nghĩ tới.

Càng nói đừng nghĩ nhiều, càng dễ dàng làm cho người ta suy nghĩ nhiều hơn.

Quả nhiên, Lương Nguyên sau khi nghe được sắc mặt càng kém, để ly rượu xuống nói: “Không được, anh phải đi tìm Đồng Đồng nói một chút, Lạc gia không phải cô ấy có thể trêu chọc.....”

Lương Tiểu Nghệ không có ngăn cản, khẽ mỉm cười, từ từ thưởng thức rượu trong tay.

Lạc phu nhân mang theo Tang Đồng quay một vòng, khiến cho giá trị con người của Tang Đồng nâng cao gấp mấy lần.

Rất nhiều đạo diễn nổi danh, nhà sản xuất, ông bầu giới âm nhạc hay các tiền bối..... Cho dù là nhìn ở mặt mũi Lạc phu nhân, cũng muốn quan tâm Tang Đồng nhiều hơn hai phần.

Ngắn ngủn một lát, tình thế liền xảy ra biến hóa nghiêng trời lệch đất, sự kiện ồn ào huyền náo gần đây lại bắt đầu khó bề phân biệt.

Lạc phu nhân có chuyện rời đi trước một lát, Tang Đồng rót cuộc thờ phào nhệnhôm, bưng ly đồ uống mới vừa uống hai hớp, liền bị Lương Nguyên vội vã lôi đi.

“Muốn đi đâu.....”

Lương Nguyên kéo cô đến trong góc, ý vị sâu xa nói: “Đồng Đồng, đừng đùa với lửa, lúc này dính líu đến Lạc gia, sẽ không có kết quả tốt!”

Tang Đồng vuốt vuốt cổ tay, tức giận hỏi ngược lại: “Vậy thì sao, nên làm như thế nào?”

Lương Nguyên thở dài: “Anh biết mình không đúng không đúng ra giúp đỡ..... Đồng Đồng, không có biện pháp, muốn giúp, nhưng không thể ra sức a, cũng không thể khiến cả hai cũng xong đời.....”

Tang Đồng giữu cợt nhìn hân: “Cho nên vẫn là lo lắng bị dính líu!”

Lương Nguyên lắc đầu một cái: “Không phải như vậy, nghe anh nói..... Cả hai người dù sao cũng phải giữ lại thực lực một người, như vậy tương lai mới có cơ hội Đông Sơn tái khởi! Nếu như cả hai cũng xong rồi, vậy thì không phải là chuyện vui vẻ gì!”

Tang Đồng trầm mặc chốc lát, chậm rãi mở miệng hỏi: “Lương Nguyên, nếu như thôi lui khỏi làng giải trí rồi..... Còn có thể ở cùng một chỗ sao?”

Lương Nguyên nhướng mày hỏi: “Lời này có ý tứ gì?”

Tang Đồng cười nhạt: “Kỳ thật càng tỏ vẻ không quan tâm, lại càng quan tâm! Nếu vì khó khăn, có thể rút lui khỏi, như vậy cả hai có thể quang minh chánh đại ở cùng một chỗ.....”

Lương Nguyên quyết định thật nhanh nói: “Đừng làm chuyện điên rồ! Đồng Đồng, không thể nhất thời xúc động liền buông tha tất cả, đừng nóng vội, cả hai còn có cơ hội khác..... Hơn nữa, nếu như cùng Mía tiếp tục ký hợp đồng, bọn họ nhất định sẽ yêu cầu duy trì độc thân, đến lúc đó còn không phải là không thể công khai.....”

Tang Đồng cười gật đầu một cái: “Hiểu rồi, Lương Nguyên, không cần nói nhiều..... Nếu sợ bị liên lụy, chuyện kia cũng không cần để ý tới, em sẽ tự mình giải quyết!”

“Muốn giải quyết như thế nào?”

“Có Lạc gia ở đây, những thứ này được cho vấn đề sao?”

Lạc phu nhân đi tới, đi theo phía sau là Hàn Tả Tả sắc mặt không tốt, không biết đoạn đối thoại vừa rồi đã nghe được bao nhiêu, cười không ngớt nhìn về phía hai người bọn họ: “Vị này..... Tiên sinh? Ừm, xin lỗi, không nhớ rõ..... Xin hỏi có thể nhường chút không gian cho chúng tôi không?”

Lương Nguyên sắc mặt trầm xuống, miễn cưỡng cười cười xoay người rời đi.

Tang Đồng sắc mặt buồn bã, phản chấn lên tinh thần hỏi: “Tả Tả sao lại ở chỗ này, không có việc gì chứ?”

Hàn Tả Tả nhún vai một cái: “Có thể có chuyện gì! Là đặc biệt tìm đến Lạc phu nhân..... Mía tuyệt tình như vậy cũng không ở nổi nữa, chuẩn bị đi ăn máng khác đến Vinh Hiển.”

Tang Đồng áy náy nói: “Thật xin lỗi, làm phiền.....”

Lạc phu nhân nhướng mày, thẳng tắp nhìn về phía Tang Đồng, trong mắt một tia tính toán chợt lóe rồi biến mất, nhàn nhạt nói: “Cả hai cứ trò chuyện, tôi đi chào hỏi khách mời.”

Lạc phu nhân vừa đi, Tang Đồng liền lôi kéo Hàn Tả Tả ngồi ở trên ghế sa lon góc tường.

“Đã bàn qua với Lạc phu nhân, có một biện pháp có thể giúp giải quyết tất cả vấn đề.....”

Tang Đồng sắc mặt vui vẻ, ngay sau đó cảm thấy có cái gì không đúng, hơi nghi ngờ hỏi: “Biện pháp gì?”

Hàn Tả Tả rũ mắt xuống, muốn nói lại thôi nói: “Cùng Lạc Hưởng Ngôn kết hôn.....”

“Cái gì?” Tang Đồng cả kinh, lập tức lắc đầu, “Không thể nào!”

Hàn Tả Tả than thở: “Trước tiên nghe cho hết đã! Lạc gia ở ngoại ô khai phát khumột hạng mục mới, không nghĩ tới trên công trường xảy ra việc ngoài ý muốn, có một công nhân từ trên giàn giáo rơi xuống, chết ngay tại chỗ..... Chuyện này đối với hình tượng Lạc gia ảnh hưởng rất lớn, bọn họ cần một nghệ sĩ có lực ảnh hưởng giúp Lạc thị tạo lại hình tượng tốt đẹp. Cho nên Lạc phu nhân đề nghị, bà giúp đem sự kiện lần này giải quyết, thậm chí còn có thể ưu ái ký hợp đồng đầu quân cho Vinh Hiển, nhưng phải gả cho Lạc Hưởng Ngôn..... Bất quá đây chỉ là một cuộc giao dịch, chỉ cần cả hai ở trước mặt mọi người thể hiện vợ chồng ân ái, tự hiểu không can thiệp chuyện của nhau. Năm năm sau, nếu như nguyện ý, tùy thời có thể giải trừ hôn ước.”

Tang Đồng vẫn lắc đầu: “Không được, sao có thể khiến Lương Nguyên chờ nhiều năm như vậy.....”

Hàn Tả Tả châm chọc cười lên: “Thế nào, cho là anh ta sẽ chờ?”

Hàn Tả Tả nhìn Lương Nguyên cùng Lương Tiểu Nghệ cách đó không xa, cười lạnh nói: “Anh ta không có nói cho cậu sao? Mia lúc này đã là miếu nhỏ không giữ được vị phật lớn như anh ta rồi, thậm chí tất cả công ty giải trí trong nước cũng không giữ được anh ta! Lương Tiểu Nghệ đã mở ra con đường mới cho anh ta, không bao lâu nữa sẽ đi nước Mĩ tạo dựng sự nghiệp của mình!”

Tang Đồng kinh ngạc mà nhìn nhìn cô, ánh mắt mê mang, tựa hồ không thể lý giải ý tứ của Hàn Tả Tả.

“Lương Tiểu Nghệ thông qua Đường Vũ Lâm cầu kết với Ngô Trung Chí, từ trên người lão già bỉ ổi này đạt được một số tiền đầu tư lớn..... Đường Vũ Lâm vì giải thưởng Kim Phủ đợi nhiều năm như vậy, lần này đối với danh hiệu ảnh hậu này có thể nói tình thế bất buộc. Lương Tiểu Nghệ bất quá chỉ cần nói mấy câu lácó thể dụ ả ta đi đối phó.....”

Tang Đồng vẫn không thể tin tưởng, chần chừ hỏi: “Lương Nguyên biết không?”

Hàn Tả Tả bị ai nhìn cô, uyển chuyển nói: “Lương Nguyên không có đồng ý tiếp tục ký hợp đồng với Mia.....”

Tang Đồng trầm mặc, một hồi lâu cư nhiên nở nụ cười: “Thật là buồn cười! Tả Tả, để cho tớ suy nghĩ.....”

Tang Đồng lão đảo đứng lên, đứng thẳng người đi về phía Lương Nguyên.

Lương Tiểu Nghệ tinh mắt nhìn thấy cô, vội vàng bày ra nụ cười rục rịch, thân thiết nói: “Tang tỷ tỷ!”

Tang Đồng cũng không thèm nhìn tới cô ta, thẳng tắp mà nhìn chăm chăm vào Lương Nguyên, đi thẳng vào vấn đề hỏi: “Lương Nguyên, không phải nói phải giúp em tìm ra người hãm hại sao?”

Lương Nguyên gật đầu một chút: “Đã nghe ngóng, đoàn làm phim có người thấy Đường Vũ Lâm len lén cầm điện thoại di động, nhưng cũng không có chứng cứ chứng minh là cô ấy gửi nhắn tin..... Chỉ là, cô ấy và Ngô Trung Chí quan hệ không tầm thường, chuyện này nhất định là cô ấy làm.”

Lương Tiểu Nghệ thần sắc chán nản cúi đầu: “Không nghĩ tới Tiểu Đường tỷ lại có thể làm ra chuyện như vậy.....”

Tang Đồng chỉ cảm thấy buồn nôn, chán ghét nhìn chăm chăm Lương Tiểu Nghệ: “Sẽ không nghĩ tới? Những thứ này không phải là nằm trong kế hoạch sao?”

Lương Nguyên đột nhiên biến sắc nói: “Đồng Đồng, em đang nói cái gì?”

Tang Đồng lạnh lùng hỏi: “Lương Nguyên, anh còn muốn bao che em gái tới khi nào!”

Lương Nguyên không nhịn được nói: “Tại sao nhất định phải nhằm vào Tiểu Nghệ? Em ấy trước kia đã làm chuyện sai lầm, nhưng em ấy hiện tại quan tâm như vậy..... Chuyện này cùng em ấy không có quan hệ, không nên nôn nóng mà mất đi phán đoán, hãm hại em rõ ràng chính là Đường Vũ Lâm!”

“Không có Lương Tiểu Nghệ, Đường Vũ Lâm làm sao có thể biết quan hệ của chúng ta!” Tang Đồng cười chua xót cười, “Lương Nguyên, qua nhiều năm như vậy..... Rốt cuộc là em tự mình đa tình, hay là đang lừa mình dối người?”

Lương Nguyên cứng người lại, vừa lúc có người đang gọi hắn, liền vội vàng rời đi, biểu tình này, cơ hồ là muốn chạy trốn chết.

Lương Tiểu Nghệ nhếch miệng, lộ ra một nụ cười thắng lợi.

Tang Đồng hừ lạnh: “Thế nào không giả bộ? Lương Tiểu Nghệ, cho là đem tôi đuổi đi, thì có thể độc chiếm Lương Nguyên rồi sao? Tĩnh lại đi! Mặc dù không có tôi, còn có rất nhiều cô gái khác, một ngày nào đó, anh trai cô sẽ kết hôn, sẽ có gia đình của riêng mình!”

Lương Tiểu Nghệ chẳng hề để ý nhún vai một cái: “Tang tỷ tỷ, làm sao cô biết đối tượng kết hôn của là ai chứ Lương Nguyên?”

Tang Đồng sắc mặt kịch biến: “Cô đang nói bậy bạ gì đó! Cô điên rồi sao, hai người làm sao có thể.....”

Lương Tiểu Nghệ cười hì hì nhìn cô, thương hại thở dài nói: “Sao lại vẫn cứ như vậy..... Thật ngây thơ a! Chẳng lẽ thiên hạ tất cả họ Lương, liền nhất định là người một nhà?”

Tang Đồng sắc mặt chợt cực kỳ khó coi, trong lòng đột nhiên hiểu được.

Khó trách..... Khó trách cô vẫn cảm thấy Lương Tiểu Nghệ đối với Lương Nguyên tình cảm quá mức cổ quái, thì ra là như vậy, thì ra là như vậy!

Lương Tiểu Nghệ trấn định tự nhiên mà nói: “Lúc ấy viện trưởng của cô nhi viện họ Lương, tôi và anh hai liền đổi họ..... Thế nào, Lương Nguyên chẳng lẽ không có nói cho cô sao? Tôi cùng anh ấy, không có nửa điểm liên hệ máu mủ!”

Tang Đồng liên tục cười khổ: “Khó trách cô luôn nhắm vào tôi, tôi lại không biết, cứ nhiên mình trở thành kẻ thứ ba chen vào người khác!”

Lương Tiểu Nghệ vô hại cười cười, ngọt ngào an ủi: “Đừng nói người khác như vậy nha Tang tỷ tỷ, tôi cùng anh hai khi đó còn chưa có ở chung một chỗ đâu..... Ừm, chỉ là, cô đúng thật là kẻ thứ ba chen cô!”

Tang Đồng vẻ mặt sắc bén nhìn thẳng cô ta: “Đừng vui mừng quá sớm! Lương Nguyên chỉ xem cô là em gái!”

“Làm sao biết anh ấy vẫn chỉ coi tôi là em gái?” Lương Tiểu Nghệ hỏi ngược lại, “Hai chúng tôi sống nương tựa lẫn nhau nhiều năm như vậy, đã sớm không phải người ngoài có thể nhúng tay vào! Lại nói, tình cảm vài chục năm của chúng tôi kiên cố, hay là tình yêu mấy năm này chung đụng thì ít mà xa cách thì nhiều kiên cố đây?”

Tang Đồng bị hỏi á khẩu không trả lời được, một cổ vô lực bị thương từ từ dâng lên trong lòng.

Tang Đồng đột nhiên cảm thấy thế nhưng mình vô cùng ngu xuẩn, sự thật rõ ràng như vậy cũng không phát hiện, còn ngu ngốc hề hề muốn cùng Lương Nguyên cùng nhau gánh vác trách nhiệm chăm sóc Lương Tiểu Nghệ!

Tang Đồng hít một hơi, từ từ tỉnh táo lại, bả vai căng thẳng cứng đờ, truyền tới xương quai xanh lộ ra bên ngoài.

“Lương Tiểu Nghệ, hãy chờ xem đi, tôi sẽ không để yên cho các người! Tới lúc đó để xem cô thế nào đối chất với Đường Vũ Lâm!”

Tang Đồng nói xong, lạnh lùng nhìn Lương Tiểu Nghệ một cái, cao ngạo hất cằm lên, giống như nữ vương vô cùng tôn quý, ưu nhã muốn vờ đi vào trong đám người.

Lương Tiểu Nghệ ở trong lòng châm chọc cười, cắn môi, sắc mặt ảm đạm đi đến bên cạnh Lương Nguyên.

Lương Nguyên lễ phép cùng người khác hàn huyên đôi câu, lôi kéo Lương Tiểu Nghệ ăn cần nói: “Thế nào?”

Lương Tiểu Nghệ uất ức cực kỳ: “Anh, có phải hay không em lại làm sai cái gì? Tang tỷ tỷ thực sự rất tức giận, bảo em lẩn xa một chút, không cần dây dưa nữa..... Anh, Tang tỷ tỷ đối với em hiểu lầm quá sâu, thật xin lỗi, làm khó anh rồi.”

Lương Nguyên miễn cưỡng cười cười, xin lỗi sờ sờ tóc Tiểu Nghệ trấn an nói: “Không có việc gì, đợi khi tìm được chứng cứ xác thực, cô ấy sẽ hiểu.”

Tang Đồng thất hồn lạc phách tìm được Lạc Hưởng Ngôn, nhìn hẩn nửa ngày, nghiêm túc hỏi: “Anh thật nguyện ý kết hôn sao?”

Lạc Hưởng Ngôn hơi kinh ngạc, trầm ngâm nói: “Mẹ đã nói?”

Tang Đồng gật đầu một cái, lại hỏi lại một lần: “Kết hôn là có thể thoát khỏi tất cả mọi chuyện sao?”

Lạc Hưởng Ngôn ánh mắt có chút ưu thương, có chút thương tiếc, có chút tự giận, nhiều hơn là tình thế bất buộc đập nổi chìm thuyền bất chấp tất cả.

“Có thể!”

Tang Đồng ngẩng đầu, kinh ngạc mà nhìn xem hần, Lạc Hưởng Ngôn cười nhạt, cùng trước đó chưa từng nghiêm túc lần nào, ánh mắt dịu dàng kiên định, tự tin vô cùng, mang cho cô cảm giác an toàn nói không ra lời, để cho cô không nhận được đi tin tưởng dựa dẫm vào.

Liên giống như..... Chỉ cần có người này ở bên cạnh, trên đời sẽ không còn sóng gió không còn bùn nhơ.

* * *

55. Chương 55

Chương 55.

Vinh Hiển kỷ niệm tròn năm, tự nhiên thanh thế to lớn, làm đầu rỗng số một trong giới giải trí, vô số người trong nghề tranh giành tham dự.

Lạc Hưởng Ngôn đối với nghị luận chung quanh mắt diếc tai ngơ, tỉnh bơ lơ lửng kéo tay Tang Đồng không thả, mắt nhìn thẳng vào trong đại sảnh phía trước.

Lạc phu nhân đang cùng mấy vị khách mời nói chuyện phiếm, thấy con trai bảo bối đi vào, vội vàng đi về phía hần nghênh đón.

Chuyện truyền kỳ xung quanh Lạc phu nhân rất nhiều, khí thế cũng không phải mạnh mẽ bình thường, đoan trang tao nhã, quý khí bức người, Tang Đồng vô cùng ngưỡng mộ, không tự chủ co rúm lại một chút, lại cảm thấy trên tay căng thẳng. Lạc Hưởng Ngôn lôi cô đến trước mặt nói: “Mẹ, đây là Tang Đồng, mẹ đã gặp qua.”

Lạc phu nhân sâu sắc nhìn cô một cái, ý vị thâm trường cười, mang theo thân thiết vừa phải, tiến lên nắm cánh tay Tang Đồng nói: “Không tệ, tới vừa đúng lúc, tới đây chào hỏi khách mời.”

Tang Đồng thụ sủng nhược kinh theo sát ở bên cạnh Lạc phu nhân, không hiểu vị nữ vương oai phong trong giới giải trí sao có thể đối đãi với cô tốt như vậy.

Có thể được Lạc phu nhân khen ngợi một câu, vậy người này tất nhiên tiền đồ rộng mở, trước sau gì cũng nổi danh.

Nụ cười trên mặt Lạc phu nhân không thay đổi, lời nói ra lại mang theo ý tứ dạy dỗ: “Nhớ bất cứ lúc nào cũng phải tươi cười, đừng làm xấu mặt ta!”

Tang Đồng vội vàng thu lại tâm tình, biết vâng lời nói: “Cám ơn Lạc phu nhân.”

Có Lạc phu nhân chỗ dựa, cũng nữa không ai dám xem nhẹ Tang Đồng.

Hoa danh bên ngoài của Lạc Nhị gia, nhiều năm như vậy bạn gái vô số, chưa có lần nào trong những trường hợp như vậy dẫn theo bạn gái giới thiệu cho Lạc phu nhân, càng không nói đến cách thức Lạc phu nhân đối đãi Tang Đồng, rõ ràng là thái độ đối đãi với con dâu sắp vào cửa, có thể nào không khiến cho người ta ngạc nhiên cùng nghi ngờ.

Lương Nguyên trầm mặt cầm một ly rượu, một hớp uống sạch sẽ.

Lương Tiểu Nghệ thủ thủ khuyên can hần: “Ca, đừng uống nhiều, có rất nhiều ký giả ở đây, ngàn vạn lần không thể sơ suất.....”

Lương Nguyên cau mày: “Đồng Đồng lúc nào thì cùng Lạc gia lui tới thân mật như vậy?”

Lương Tiểu Nghệ không chút để ý nói: “A, mấy năm trước Tang tỷ tỷ không phải đã quen biết Lạc Nhị gia rồi sao? Khi đó Nhị gia bị thương nằm viện, Tang tỷ tỷ còn ngày ngày ở bệnh viện chăm sóc anh ta! Đại khái chính là lúc đó cùng Lạc phu nhân gặp qua vài lần thôi..... Ca, đừng nghĩ nhiều, Tang tỷ tỷ nhất định là vì làm sáng tỏ chuyện tình, cho nên mới dựa vào Lạc gia cây cổ thụ này, trong lòng chị ấy nhất định không có ý gì.”

Trong lòng không có, không có nghĩa là không suy nghĩ tới.

Càng nói đừng nghĩ nhiều, càng dễ dàng làm cho người ta suy nghĩ nhiều hơn.

Quả nhiên, Lương Nguyên sau khi nghe được sắc mặt càng kém, để ly rượu xuống nói: “Không được, anh phải đi tìm Đồng Đồng nói một chút, Lạc gia không phải cô ấy có thể trêu chọc.....”

Lương Tiểu Nghệ không có ngăn cản, khẽ mỉm cười, từ từ thưởng thức rượu trong tay.

Lạc phu nhân mang theo Tang Đồng quay một vòng, khiến cho giá trị con người của Tang Đồng nâng cao gấp mấy lần.

Rất nhiều đạo diễn nổi danh, nhà sản xuất, ông bầu giới âm nhạc hay các tiền bối..... Cho dù là nhìn ở mặt mũi Lạc phu nhân, cũng muốn quan tâm Tang Đồng nhiều hơn hai phần.

Ngắn ngủn một lát, tình thế liền xảy ra biến hóa nghiêng trời lệch đất, sự kiện ồn ào huyên náo gần đây lại bắt đầu khó bề phân biệt.

Lạc phu nhân có chuyện rời đi trước một lát, Tang Đồng rốt cuộc thở phào nhẹ nhõm, bưng ly đồ uống mới vừa uống hai hớp, liền bị Lương Nguyên vội vã lôi đi.

“Muốn đi đâu.....”

Lương Nguyên kéo cô đến trong góc, ý vị sâu xa nói: “Đồng Đồng, đừng đùa với lửa, lúc này dính líu đến Lạc gia, sẽ không có kết quả tốt!”

Tang Đồng vuốt vuốt cổ tay, tức giận hỏi ngược lại: “Vậy thì sao, nên làm như thế nào?”

Lương Nguyên thở dài: “Anh biết mình không đúng không đúng ra giúp đỡ..... Đồng Đồng, không có biện pháp, muốn giúp, nhưng không thể ra sức a, cũng không thể khiến cả hai cũng xong đời.....”

Tang Đồng giễu cợt nhìn hắn: “Cho nên vẫn là lo lắng bị dính líu!”

Lương Nguyên lắc đầu một cái: “Không phải như vậy, nghe anh nói..... Cả hai người dù sao cũng phải giữ lại thực lực một người, như vậy tương lai mới có cơ hội Đông Sơn tái khởi! Nếu như cả hai cũng xong rồi, vậy thì không phải là chuyện vui vẻ gì!”

Tang Đồng trầm mặc chốc lát, chậm rãi mở miệng hỏi: “Lương Nguyên, nếu như thối lui khỏi làng giải trí rồi..... Còn có thể ở cùng một chỗ sao?”

Lương Nguyên nhướng mày hỏi: “Lời này có ý tứ gì?”

Tang Đồng cười nhạt: “Kỳ thật càng tỏ vẻ không quan tâm, lại càng quan tâm! Nếu vì khó khăn, có thể rút lui khỏi, như vậy cả hai có thể quang minh chính đại cùng một chỗ.....”

Lương Nguyên quyết định thật nhanh nói: “Đừng làm chuyện điên rồ! Đồng Đồng, không thể nhất thời xúc động liền buông tha tất cả, đừng nóng vội, cả hai còn có cơ hội khác..... Hơn nữa, nếu như cùng Mia tiếp tục ký hợp đồng, bọn họ nhất định sẽ yêu cầu duy trì độc thân, đến lúc đó còn không phải là không thể công khai.....”

Tang Đồng cười gật đầu một cái: “Hiểu rồi, Lương Nguyên, không cần nói nhiều..... Nếu sợ bị liên lụy, chuyện kia cũng không cần để ý tới, em sẽ tự mình giải quyết!”

“Muốn giải quyết như thế nào?”

“Có Lạc gia ở đây, những thứ này được cho vấn đề sao?”

Lạc phu nhân đi tới, đi theo phía sau là Hàn Tả Tả sắc mặt không tốt, không biết đoạn đối thoại vừa rồi đã nghe được bao nhiêu, cười không ngớt nhìn về phía hai người bọn họ: “Vị này..... Tiên sinh? Ừm, xin lỗi, không nhớ rõ..... Xin hỏi có thể nhường chút không gian cho chúng tôi không?”

Lương Nguyên sắc mặt trầm xuống, miễn cưỡng cười cười xoay người rời đi.

Tang Đồng sắc mặt buồn bã, phần chân lên tinh thần hỏi: “Tả Tả sao lại ở chỗ này, không có việc gì chứ?”

Hàn Tả Tả nhún vai một cái: “Có thể có chuyện gì! Là đặc biệt tìm đến Lạc phu nhân..... Mía tuyệt tình như vậy cũng không ở nổi nữa, chuẩn bị đi ăn mángkhác đến Vinh Hiển.”

Tang Đồng áy náy nói: “Thật xin lỗi, làm phiền.....”

Lạc phu nhân nhướng mày, thẳng tắp nhìn về phía Tang Đồng, trong mắt một tia tính toán chợt lóe rồi biến mất, nhàn nhạt nói: “Cả hai cứ trò chuyện, tôi đi chào hỏi khách mời.”

Lạc phu nhân vừa đi, Tang Đồng liền lôi kéo Hàn Tả Tả ngồi ở trên ghế sa lon góc tường.

“Đã bàn qua với Lạc phu nhân, có một biện pháp có thể giúp giải quyết tất cả vấn đề.....”

Tang Đồng sắc mặt vui vẻ, ngay sau đó cảm thấy có cái gì không đúng, hơi nghi ngờ hỏi: “Biện pháp gì?”

Hàn Tả Tả rũ mắt xuống, muốn nói lại thôi nói: “Cùng Lạc Hưởng Ngôn kết hôn.....”

“Cái gì?” Tang Đồng cả kinh, lập tức lắc đầu, “Không thể nào!”

Hàn Tả Tả than thở: “Trước tiên nghe cho hết đã! Lạc gia ở ngoại ô khai phát khu một hạng mục mới, không nghĩ tới trên công trường xảy ra việc ngoài ý muốn, có một công nhân từ trên giàn giáo rơi xuống, chết ngay tại chỗ..... Chuyện này đối với hình tượng Lạc gia ảnh hưởng rất lớn, bọn họ cần một nghệ sĩ có lực ảnh hưởng giúp Lạc thị tạo lại hình tượng tốt đẹp. Cho nên Lạc phu nhân đề nghị, bà giúp đem sự kiện lần này giải quyết, thậm chí còn có thể ưu ái ký hợp đồng đầu quân cho Vinh Hiển, nhưng phải gả cho Lạc Hưởng Ngôn..... Bất quá đây chỉ là một cuộc giao dịch, chỉ cần cả hai ở trước mặt mọi người thể hiện vợ chồng ân ái, tự hiểu không can thiệp chuyện của nhau. Năm năm sau, nếu như nguyện ý, tùy thời có thể giải trừ hôn ước.”

Tang Đồng vẫn lắc đầu: “Không được, sao có thể khiến Lương Nguyên chờ nhiều năm như vậy.....”

Hàn Tả Tả châm chọc cười lên: “Thế nào, cho là anh ta sẽ chờ?”

Hàn Tả Tả nhìn Lương Nguyên cùng Lương Tiểu Nghệ cách đó không xa, cười lạnh nói: “Anh ta không có nói cho cậu sao? Mía lúc này đã là miếng nhỏ không giữ được vị phật lớn như anh ta rồi, thậm chí tất cả công ty giải trí trong nước cũng không giữ được anh ta! Lương Tiểu Nghệ đã mở ra con đường mới cho anh ta, không bao lâu nữa sẽ đi nước Mĩ tạo dựng sự nghiệp của mình!”

Tang Đồng kinh ngạc mà nhìn nhìn cô, ánh mắt mê mang, tựa hồ không thể lý giải ý tứ của Hàn Tả Tả.

“Lương Tiểu Nghệ thông qua Đường Vũ Lâm cấu kết với Ngô Trung Chí, từ trên người lão già bỉ ổi này đạt được một số tiền đầu tư lớn..... Đường Vũ Lâm vì giải thưởng Kim Phủ đợi nhiều năm như vậy, lần này đối với danh hiệu ảnh hậu này có thể nói tình thế bất buộc. Lương Tiểu Nghệ bất quá chỉ cần nói mấy câu là có thể dụ ả ta đi đối phó.....”

Tang Đồng vẫn không thể tin tưởng, chần chừ hỏi: “Lương Nguyên biết không?”

Hàn Tả Tả bị ai nhìn cô, uyển chuyển nói: “Lương Nguyên không có đồng ý tiếp tục ký hợp đồng với Mía.....”

Tang Đồng trầm mặc, một hồi lâu cư nhiên nở nụ cười: “Thật là buồn cười! Tả Tả, để cho tớ suy nghĩ.....”

Tang Đồng lão đạo đứng lên, đứng thẳng người đi về phía Lương Nguyên.

Lương Tiểu Nghệ tinh mắt nhìn thấy cô, vội vàng bày ra nụ cười rục rịch, thân thiết nói: “Tang tỷ tỷ!”

Tang Đồng cũng không thèm nhìn tới cô ta, thẳng tắp mà nhìn chằm chằm vào Lương Nguyên, đi thẳng vào vấn đề hỏi: “Lương Nguyên, không phải nói phải giúp em tìm ra người hâm hại sao?”

Lương Nguyên gật đầu một chút: “Đã nghe ngóng, đoàn làm phim có người thấy Đường Vũ Lâm len lén cầm điện thoại di động, nhưng cũng không có chứng cứ chứng minh là cô ấy gửi nhắn tin..... Chỉ là, cô ấy và Ngô Trung Chí quan hệ không tầm thường, chuyện này nhất định là cô ấy làm.”

Lương Tiểu Nghệ thần sắc chán nản cúi đầu: “Không nghĩ tới Tiểu Đường tỷ lại có thể làm ra chuyện như vậy.....”

Tang Đồng chỉ cảm thấy buồn nôn, chán ghét nhìn chằm chằm Lương Tiểu Nghệ: “Sẽ không nghĩ tới? Những thứ này không phải là nằm trong kế hoạch sao?”

Lương Nguyên đột nhiên biến sắc nói: “Đồng Đồng, em đang nói cái gì?”

Tang Đồng lạnh lùng hỏi: “Lương Nguyên, anh còn muốn bao che em gái tới khi nào!”

Lương Nguyên không nhịn được nói: “Tại sao nhất định phải nhằm vào Tiểu Nghệ? Em ấy trước kia đã làm chuyện sai lầm, nhưng em ấy hiện tại quan tâm như vậy..... Chuyện này cùng em ấy không có quan hệ, không nên nôn nóng mà mất đi phán đoán, hãm hại em rõ ràng chính là Đường Vũ Lâm!”

“Không có Lương Tiểu Nghệ, Đường Vũ Lâm làm sao có thể biết quan hệ của chúng ta!” Tang Đồng cười chua xót cười, “Lương Nguyên, qua nhiều năm như vậy..... Rốt cuộc là em tự mình đa tình, hay là đang lừa mình dối người?”

Lương Nguyên cứng người lại, vừa lúc có người đang gọi hắn, liền vội vàng rời đi, biểu tình này, cơ hồ là muốn chạy trốn chết.

Lương Tiểu Nghệ nhếch miệng, lộ ra một nụ cười thắng lợi.

Tang Đồng hừ lạnh: “Thế nào không giả bộ? Lương Tiểu Nghệ, cho là đem tôi đuổi đi, thì có thể độc chiếm Lương Nguyên rồi sao? Tĩnh lại đi! Mặc dù không có tôi, còn có rất nhiều cô gái khác, một ngày nào đó, anh trai cô sẽ kết hôn, sẽ có gia đình của riêng mình!”

Lương Tiểu Nghệ chẳng hề để ý nhún vai một cái: “Tang tỷ tỷ, làm sao cô biết đối tượng kết hôn của là ai chứ Lương Nguyên?”

Tang Đồng sắc mặt kịch biến: “Cô đang nói bậy bạ gì đó! Cô điên rồi sao, hai người làm sao có thể.....”

Lương Tiểu Nghệ cười hì hì nhìn cô, thương hại thở dài nói: “Sao lại vẫn cứ như vậy..... Thật ngây thơ a! Chẳng lẽ thiên hạ tất cả họ Lương, liền nhất định là người một nhà?”

Tang Đồng sắc mặt chợt cực kỳ khó coi, trong lòng đột nhiên hiểu được.

Khó trách..... Khó trách cô vẫn cảm thấy Lương Tiểu Nghệ đối với Lương Nguyên tình cảm quá mức cổ quái, thì ra là như vậy, thì ra là như vậy!

Lương Tiểu Nghệ trấn định tự nhiên mà nói: “Lúc ấy viện trưởng của cô nhi viện họ Lương, tôi và anh hai liền đối họ..... Thế nào, Lương Nguyên chẳng lẽ không có nói cho cô sao? Tôi cùng anh ấy, không có nửa điểm liên hệ máu mủ!”

Tang Đồng liên tục cười khổ: “Khó trách cô luôn nhằm vào tôi, tôi lại không biết, cứ nhiên mình trở thành kẻ thứ ba chen vào người khác!”

Lương Tiểu Nghệ vô hại cười cười, ngọt ngào an ủi: “Đừng nói người khác như vậy nha Tang tỷ tỷ, tôi cùng anh hai khi đó còn chưa có ở chung một chỗ đâu..... Ừm, chỉ là, cô đúng thật là kẻ thứ ba chen cô!”

Tang Đồng vẻ mặt sắc bén nhìn thẳng cô ta: “Đừng vui mừng quá sớm! Lương Nguyên chỉ xem cô là em gái!”

“Làm sao biết anh ấy vẫn chỉ coi tôi là em gái?” Lương Tiểu Nghệ hỏi ngược lại, “Hai chúng tôi sống nương tựa lẫn nhau nhiều năm như vậy, đã sớm không phải người ngoài có thể nhúng tay vào! Lại nói, tình cảm vài chục năm của chúng tôi kiên cố, hay là tình yêu mấy năm này chung đụng thì ít mà xa cách thì nhiều kiên cố đây?”

Tang Đồng bị hỏi á khẩu không trả lời được, một cổ vô lực bị thương từ từ dâng lên trong lòng.

Tang Đồng đột nhiên cảm thấy thế nhưng mình vô cùng ngu xuẩn, sự thật rõ ràng như vậy cũng không phát hiện, còn ngu ngốc hề hề muốn cùng Lương Nguyên cùng nhau gánh vác trách nhiệm chăm sóc Lương Tiểu Nghệ!

Tang Đồng hít một hơi, từ từ tỉnh táo lại, bả vai căng thẳng cứng đờ, truyền tới xương quai xanh lộ ra bên ngoài.

“Lương Tiểu Nghệ, hãy chờ xem đi, tôi sẽ không để yên cho các người! Tới lúc đó để xem cô thể nào đối chất với Đường Vũ Lâm!”

Tang Đồng nói xong, lạnh lùng nhìn Lương Tiểu Nghệ một cái, cao ngạo hất cằm lên, giống như nữ vương vô cùng tôn quý, ưu nhã muôn vạn đi vào trong đám người.

Lương Tiểu Nghệ ở trong lòng châm chọc cười, cắn môi, sắc mặt ảm đạm đi đến bên cạnh Lương Nguyên.

Lương Nguyên lễ phép cùng người khác hàn huyên đôi câu, lôi kéo Lương Tiểu Nghệ ân cần nói: “Thế nào?”

Lương Tiểu Nghệ uất ức cực kỳ: “Anh, có phải hay không em lại làm sai cái gì? Tang tỷ tỷ thực sự rất tức giận, bảo em lặn xa một chút, không cần dây dưa nữa..... Anh, Tang tỷ tỷ đối với em hiểu lầm quá sâu, thật xin lỗi, làm khó anh rồi.”

Lương Nguyên miễn cưỡng cười cười, xin lỗi sờ sờ tóc Tiểu Nghệ trấn an nói: “Không có việc gì, đợi khi tìm được chứng cứ xác thực, cô ấy sẽ hiểu.”

Tang Đồng thất hồn lạc phách tìm được Lạc Hưởng Ngôn, nhìn hẩn nửa ngày, nghiêm túc hỏi: “Anh thật nguyện ý kết hôn sao?”

Lạc Hưởng Ngôn hơi kinh ngạc, trầm ngâm nói: “Mẹ đã nói?”

Tang Đồng gật đầu một cái, lại hỏi lại một lần: “Kết hôn là có thể thoát khỏi tất cả mọi chuyện sao?”

Lạc Hưởng Ngôn ánh mắt có chút ưu thương, có chút thương tiếc, có chút tự giễu, nhiều hơn là tình thế bất buộc đập nổi chìm thuyền bất chấp tất cả.

“Có thể!”

Tang Đồng ngẩng đầu, kinh ngạc mà nhìn xem hẩn, Lạc Hưởng Ngôn cười nhạt, cùng trước đó chưa từng nghiêm túc lần nào, ánh mắt dịu dàng kiên định, tự tin vô cùng, mang cho cô cảm giác an toàn nói không ra lời, để cho cô không nhận được đi tin tưởng dựa dẫm vào.

Liên giống như..... Chỉ cần có người này ở bên cạnh, trên đời sẽ không còn sóng gió không còn bùn nhơ.

* * *

56. Chương 56

Chương 56

Mia đã hoàn toàn buông tha cho Tang Đồng, hợp đồng sắp đến kỳ hạn, còn dư lại mấy tháng Mia chuẩn bị hoàn toàn cắt đứt với cô, ngưng toàn bộ hoạt động của cô.

Tang Đồng và Hàn Tả Tả cùng nhau lọt vào tình cảnh tứ cố vô thân.

May nhờ có Lạc Hưởng Ngôn, ba ngày hai bữa đem cô từ trong phòng moi ra, mang theo cô xuất hiện trong tất cả hoạt động lớn nhỏ, duy trì hình tượng chói sáng của cô trước mắt công chúng.

Trong lúc nhất thời tin tức lan truyền khắp nơi, đâu đâu cũng có thể thấy được hình Lạc Hưởng Ngôn và Tang Đồng thân mật đứng chung một chỗ, cơ hồ khiến mọi người quên mất tin đồn không tốt trước đó, say sưa chú ý chuyện tình yêu của Lạc Nhị gia.

Phòng bán vé Ảo mộng thời gian trước đã bị dỡ bỏ, hiện tại cũng theo đó nước lên thì thuyền lên, trở thành đối thủ cạnh tranh ngang tài ngang sức với Băng phong quyết đấu .

Mà nữ chính hai bộ phim điện ảnh, Tang Đồng và Đường Vũ Lâm, cũng bắt đầu lao vào cuộc đua tranh giải Kim Phũ vai nữ chính xuất sắc nhất.

Năm nay giải thưởng lớn nhất Kim Phũ điểm sáng chính là Tang Đồng và Đường Vũ Lâm cạnh tranh.

Hai người từ trước tranh đấu gay gắt bất tri bất giác diễn biến thành cục diện hiện tại không chết không ngừng.

Đường Vũ Lâm sau lưng có Ngô Trung Chí làm chỗ dựa, nhưng Tang Đồng lại có Lạc gia.

Ngô Trung Chí chống lại Lạc gia, nhất định một chút phần th

ắng cũng không có.

Buổi lễ trao giải Kim Phũ, Tang Đồng mặc một bộ váy đuôi dài màu sâm banh, khoác lấy cánh tay Lạc Hưởng Ngôn cùng đi qua thảm đỏ.

Lần trước, cô cùng với Lương Nguyên đi qua thảm đỏ này, đêm đó Lương Nguyên lần đầu tiên nhận giải, đem Tiểu Kim phũ đưa cho cô làm tín vật đính ước.

Vậy mà hôm nay, đứng bên người cô Lạc Hưởng Ngôn, hẳn vì Đường Vũ Lâm mà đến hộ tống cô.

Tang Đồng không khỏi cảm thấy sự đời tang thương, trong nháy mắt ngay cả người và vật cũng không còn.

Lạc Hưởng Ngôn chú ý tới tâm tình của cô đột nhiên xuống thấp, nghiêng đầu, nhỏ giọng cười trêu nói: “Đừng bày ra vẻ mặt mất mát đó, còn chưa tới cuối cùng đâu! Bày ra vẻ mặt khó coi như vậy, là muốn tôn lên vẻ anh tuấn tiêu sái của Nhị gia tôi sao?”

Tang Đồng hận không thể tra đập hấn một cước, như không có việc gì cười cười, cùng hấn ngồi xuống vị trí.

Cách lúc chính thức khai mạc còn một chút thời gian, người tới ngày càng nhiều. Tang Đồng tâm thần có chút không tập trung, đứng lên nói: “Đi toilet.”

Trong hội trường khắp nơi đều là nghệ sĩ nổi tiếng ăn mặc chói lọi, giống như trăm hoa đua nở, tranh tài khoe sắc.

Tang Đồng lại cảm thấy không thở nổi, trước mắt đầy áp châu báu sáng chói thậm chí có chút chói mắt, vội vã chạy đến toilet, soi gương kịch liệt thở dốc.

Một lúc lâu, Tang Đồng mới bình phục lại, dặm thêm trang điểm, sửa lại một chút tóc để ình không có chút sơ hở nào, mới đi ra khỏi toilet.

“Đồng Đồng?”

Tang Đồng sững sốt, nhìn thấy người bên ngoài lập tức hồi tưởng lại mới vừa ở tại cửa ra vào, cảnh tượng hấn và Đường Vũ Lâm nói cười ríu rít.

Tang Đồng trong lòng không được tự nhiên, trên mặt vẫn nhàn nhạt như cũ hỏi: “Lương Nguyên, không phải nói người hâm hại là Đường Vũ Lâm ư, tại sao còn có thể cùng cô ta cùng đi trên thảm đỏ?”

Lương Nguyên sắc mặt lập tức cứng đờ: “Đây chỉ là công ty an bài, em cũng biết, cô ấy cũng là nữ chính được đề cử, cùng nhau vào hội trường càng có thể đưa tới sự chú ý của truyền thông.”

Tang Đồng lắc đầu một cái: “Vốn là như vậy, chỉ cần liên quan đến công việc, anh đều sẽ đem cái khác tất cả ném ra sau ót..... Lương Nguyên, anh có từng quan tâm em một chút hay không?”

Lương Nguyên vội vàng lời kéo cô: “Dĩ nhiên, Đồng Đồng, anh chỉ quan tâm một mình em..... Thông cảm cho anh lần này được không?”

Tang Đồng bình tĩnh cười cười: “Tả Tả bởi vì tức giận Mia vào lúc này bỏ đá xuống giếng, cho nên dưới cơn nóng giận đi ăn máng khác..... Cậu ấy còn có thể làm tới bước này, anh thì sao?”

Tang Đồng nhìn vào mắt hấn, từ từ hỏi: “Lương Nguyên..... Anh sẽ cùng Mia chấm dứt hợp đồng sao?”

Lương Nguyên chân chờ chốc lát, tránh khỏi tầm mắt của cô: “..... Còn chưa nghĩ tới, Mia hiện tại không còn như trước rồi, Văn Ca rời đi, lại còn cương thành ra như vậy, bọn họ qua sông đoạn cầu làm cho lòng

người nguội lạnh, cho nên anh cũng không muốn tiếp tục ở lại..... Đồng Đồng, Mia như vậy, Tiểu Nghệ cũng rất thất vọng, hai người bọn anh tiếp tục lưu lại Mia khả năng không lớn, lại nói hy vọng có thể phát triển tốt hơn!”

“Cái gì phát triển?”

Lương Nguyên khoát khoát tay: “Còn không có chắc chắn, chờ sau khi nghĩ xong sẽ nói với em..... Đồng Đồng, hai chúng ta không nhắc đến chuyện này được không?”

Tang Đồng thần sắc chợt ảm đạm xuống, cúi đầu cười ra tiếng.

Chuyện cho tới bây giờ, Lương Nguyên vẫn không chịu nói ra lời thật với cô.

Lương Nguyên nhìn cô thần sắc có cái gì không đúng, có chút lo lắng dừng một chút, vẫn là tiếp tục nói ra: “Tiểu Nghệ nói là em vì giải thưởng Kim Phủ không thể không cùng loại người như Lạc Nhị gia qua lại, gặp dịp thì chơi cái gì cũng không thể coi là thật, nói anh phải thông cảm hơn..... Đồng Đồng, đối với chuyện lần trước, anh đã suy nghĩ..... Nếu em muốn rút lui, vậy thì rời đi cái vòng lẩn quẩn này tốt lắm. Chờ tiếp qua hai năm, có năng lực, hai chúng ta có thể quang minh chính đại ở cùng một chỗ, anh sẽ cố gắng, nhất định có thể cho em cuộc sống vô cùng hạnh phúc!”

Tang Đồng bỗng dưng cười lớn, cười đến ngay cả nước mắt cũng chảy ra.

Cõi đời này buồn cười nhất là chuyện gì?

Biết rõ chân tướng, vẫn còn đi nói dối, còn nói thật như vậy, sâu sắc như vậy!

Tang Đồng đột nhiên dừng lại, gằn từng chữ nói: “Không, có, khả năng!”

Lương Nguyên nhíu mày: “Đồng Đồng, không cần tùy hứng, tranh giành nhất thời này có lợi ích gì? Trước uất ức hai năm, về sau sẽ cho giành lại công đạo.....”

Tang Đồng lạnh lùng cắt ngang lời hấn: “Đây là chủ ý của Lương Tiểu Nghệ đi! Lương Nguyên, nếu anh biết rõ, chắc là sẽ không nghĩ tới nói những lời này..... Lương Tiểu Nghệ châm ngòi Đường Vũ Lâm đi đối phó em, thậm chí lợi dụng Đường Vũ Lâm từ chỗ Ngô Trung Chí lôi kéo vô số tài trợ, cho nên anh không thể không trợ giúp Đường Vũ Lâm lấy được giải thưởng vai nữ chính xuất sắc nhất, để tránh Đường Vũ Lâm trở mặt!”

Lương Nguyên sắc mặt tái xanh: “Đây là Tiểu Nghệ đề nghị, không sai, nhưng không phải nói quá đáng như vậy!”

Lương Nguyên đến gần hai bước, vô cùng đau đớn nói: “ Tại sao lại biến thành như vậy? Vốn anh còn không tin, không nghĩ tới Tiểu Nghệ nói là thật..... Quả nhiên chỉ vì lợi ích từ bỏ tình cảm của chúng ta, em nói, có phải giống như bên ngoài lời đồn đãi em sớm đã bị Lạc Hưởng Ngôn bao nuôi rồi hay không!”

Tang Đồng không thể tin tưởng lớn mắt: “Anh cứ nhiên nghĩ như vậy?”

“Nếu không thì sao đây? Em giải thích thế nào mối quan hệ giữa Lạc Hưởng Ngôn?”

Tang Đồng tức giận tới cực điểm ngược lại vô cùng bình tĩnh, đột nhiên cảm thấy đáy lòng tràn đầy mệt mỏi.

Nói dối nhiều lần, cũng liền biến thành sự thật.

Ở trong sự thay đổi bất tri bất giác của Lương Tiểu Nghệ trong nhiều năm như vậy, trong lòng Lương Nguyên Tang Đồng đơn giản ngây thơ đã sớm chết từ lâu rồi.

Tang Đồng tựa vào trên vách tường lạnh lẽo, rét lạnh thấu xương để khiến cho ý nghĩ của cô dần dần rõ ràng.

“Lương Nguyên, anh và Lương Tiểu Nghệ rốt cuộc là quan hệ gì?”

Lương Nguyên không hiểu nói: “Anh em a, này còn phải hỏi?”

“Anh em?” Tang Đồng cười nhạo một tiếng, “Hai người không có nửa điểm liên hệ máu mủ, chỗ nào được xem là anh em đây!”

Lương Nguyên ngẩn người, lạnh xuống mặt nói: “anh cùng Tiểu Nghê mặc dù không phải là anh em ruột thịt, nhưng bọn anh sống nương tựa vào nhau nhiều năm như vậy, đã sớm so với anh em ruột thịt còn thân hơn rồi.....”

“Anh xem cô ấy như em gái, nhưng cô ấy chưa chắc xem anh là anh trai!” Tang Đồng dốc cạn cả đáy lòng hét lớn, “Anh có biết hay không cô ấy thích anh nhiều năm rồi!”

Lương Nguyên mặt đen lại cả giận nói: “Nói bậy! Em ấy chỉ là quá lệ thuộc vào anh mà thôi, làm sao có thể đối với anh có loại tư tưởng kia! Chẳng lẽ..... Chẳng lẽ đây chính là nguyên nhân vẫn luôn tồn tại trong lòng em? Coi em ấy thành tình địch không có thật! Lòng ghen tỵ của em lúc nào đã trở nên nặng như vậy, thậm chí Tiểu Nghê cũng không thể dễ dàng tha thứ.....”

“Cho tới bây giờ anh cũng chưa từng tin tưởng qua.....” Tang Đồng mệt mỏi khoát tay áo, lời nói vô nghĩa tất cả đều là đau lòng.

“Lương Nguyên, anh hãy thành thật mà nói, có phải anh và Lương Tiểu Nghê lên kế hoạch tốt lắm, cùng đi nước Mĩ quốc phát triển văn phòng của mình hay không?”

Lương Nguyên toàn thân cứng đờ, mắt tự nhiên nói: “Không phải đã nói rồi sao, tương lai như thế nào còn chưa có xác định,..... Là thật không bỏ được!”

Tang Đồng quay đầu sang nhìn hắn, bọn họ ở chung một chỗ nhiều năm như vậy, Lương Nguyên trên mặt ngây thơ đã sớm biến mất không còn một mống, góc cạnh càng thêm rõ ràng, mang theo mị lực thành thực của đàn ông.

Mà đôi mắt khiến cho cô động lòng không dứt, sẽ không còn chung tình yên ả như ban đầu nữa, từ lúc nào đã lấp đầy do dự cùng trốn tránh.

“Đừng đi được không? Nguyên Nguyên..... Ở lại, rút lui, hai chúng ta bắt đầu lại từ đầu, lần này cũng không cần lén lén lút lút nữa.....”

Trên mặt Lương Nguyên trong nháy mắt lộ vẻ xúc động, do dự hồi lâu, khổ sở nói: “Đồng Đồng, đi nước Mĩ là cơ hội tốt nhất, Tiểu Nghê vì bỏ ra quá nhiều, không thể cứ như vậy cô phụ em ấy..... Lại nói, coi như lưu lại, cả hai hiện tại cũng không thể công bố trước mọi người.”

Tang Đồng nhàn nhạt nói: “Không thể cô phụ cô ấy, chẳng lẽ là có thể cô phụ em sao? Lương Nguyên, anh có biết hay không, cho tới bây giờ em cũng không quan tâm địa vị gì đó, ban đầu hai bàn tay trắng không phải cũng như lựa chọn bây giờ sao? Cùng lắm thì cả hai đều rút khỏi, thế giới lớn như vậy, hai chúng ta có thể làm công việc khác.....”

“Đủ rồi!” Lương Nguyên khổ sở cắt lời cô, “Đồng Đồng, em không hiểu, vĩnh viễn không hiểu cuộc sống của một đứa cô nhi hai bàn tay trắng ngay cả cơm cũng ăn không đủ no! Nỗ lực nhiều năm như vậy, so với người khác khổ cực gấp mấy chục lần, thật vất vả mới có hôm nay! Đây là giữ lại chút tự tôn cuối cùng, hay là toàn bộ cuộc sống đều phải dựa vào nó, không phải nói không quan tâm thì được! Đời này anh không bao giờ muốn lại trải qua những ngày như vậy nữa..... Ngay cả sống chết cũng không thể nắm trong tay mình, qua hôm nay không biết ngày mai thì như thế nào, thậm chí không thể bảo đảm còn có ngày mai..... Cầm giắc như vậy em không hiểu! Đồng Đồng, nghe lời, hai năm, chỉ hai năm, chờ hai năm..... Cho cả đời phú quý hạnh phúc, không nên hành động tùy ý.....”

Tang Đồng rốt cuộc không nhìn được nữa, nước mắt chậm rãi chảy xuống.

Trong đầu ồ ạt kéo tới những hình ảnh từng cùng Lương Nguyên trải qua như thước phim quay chậm, nhưng cuối cùng đột nhiên trống rỗng, đột nhiên bản thân nhận ra, thật tốt, hôm nay hóa trang hiệu quả phi thường tốt, nếu không đi ra ngoài lại đưa tới một trận xôn xao.

Tang Đồng giống như nghe được tiếng thủy tinh rơi xuống đất, rầm rầm rào rào, đó là thanh âm tan nát cõi lòng.

Tang Đồng tự giễu cười lên: “Không hiểu cuộc sống, chẳng lẽ Lương Tiểu Nghê thì hiểu sao? Đừng nói chuyện, nghe em nói! Lương Nguyên, không sợ chịu khổ, hai bàn tay trắng, có thể làm lại từ đầu, một chút xiu cố gắng.....”

Tang Đồng ánh mắt dần dần kiên định xuống, giọng nói bình tĩnh lại lộ ra quyết tuyệt: “Nhưng là, nếu như rời đi, tất cả sẽ mất hết. Ngày khác nếu lại gặp, chỉ giống như trông thấy một người xa lạ. Từ đó về sau, cả hai không còn quan hệ!”

Lương Nguyên chợt ngẩng đầu lên, cặp mắt đỏ bừng, giống như bị vây khốn buộc đến đường cùng, đè nén quát um lên: “Không nên ép anh!”

“Là em đang ép!”

“Tại sao? Tại sao em không thể hiểu?” Lương Nguyên nặng nề nện một cú trên tường, kích động lại tuyệt vọng nói, “Rất cuộc em có yêu anh hay không! Em có biết hay không, cảm giác sợ hãi khi không có gì là như thế nào! Nếu quả thật có yêu, tại sao không thể đợi hai năm, tại sao phải khiến sự nghiệp bị hủy trong chốc lát?”

Tang Đồng lắc đầu một cái, không chế không được nước mắt của mình, âm thanh run rẩy nói: “Yêu, Lương Nguyên, nhưng đây không thể trở thành lý do vô điều kiện lui bước. Em mệt mỏi rồi, không muốn một lần lại một lần thất vọng! Nếu nói không biết, vậy coi như không gì là được, Lương Nguyên, hi vọng sau khi có được tất cả anh sẽ không hối hận, chúc anh tiền đồ rực rỡ!”

Tang Đồng nhẹ nhàng lau nước mắt, sửa lại làn váy một chút, từng bước một rời đi.

Thái độ này quá quyết tuyệt, khiến đáy lòng Lương Nguyên đột nhiên sinh ra khủng hoảng không thể tiếp tục văn hồi.

Lương Nguyên thanh âm run rẩy, hướng về phía bóng lưng tuyệt vọng của cô cất tiếng buồn bã giữ lại: “Đừng đi, Đồng Đồng.....”

Tang Đồng dừng lại bước chân, lại như cũ không quay đầu lại, nhàn nhạt hỏi: “Không đi, vậy anh cũng đừng đi?”

Lương Nguyên trầm mặc.

Tang Đồng khẽ mỉm cười, nụ cười mang theo tuyệt vọng nói không ra cùng..... thất vọng chán nản.

Tang Đồng vừa rời đi, trên hành lang trống rỗng chỉ còn lại một mình Lương Nguyên.

Lạc Hưởng Ngôn chậm rãi từ cửa quẹo đi ra, có chút thương hại nhìn Lương Nguyên thất hồn lạc phách.

Ánh mắt kia hoàn toàn chọc giận Lương Nguyên.

Lạc Hưởng Ngôn đối với địch ý của hắn hoàn toàn không để trong lòng, thông thả ung dung để ý ống tay áo, không nhanh không chậm mở miệng nói: “Nếu bỏ qua, như vậy bắt đầu từ bây giờ, Tang Đồng sẽ do tôi toàn quyền tiếp nhận!”

Lương Nguyên giận không kềm được hừ nói: “Dựa vào cái gì!”

Lạc Hưởng Ngôn khoa trương nhún lông mày, cố làm ra vẻ trầm tư, đáp lời: “Đại khái bằng việc sẽ toàn tâm toàn ý tin tưởng cô ấy? Hoặc là..... Có thể dễ dàng giúp cô ấy giải quyết tất cả phiền não?”

Lương Nguyên sắc mặt đen xuống: “Nằm mơ!”

Lạc Hưởng Ngôn bĩu môi, buông tay bày tỏ không có một chút áp lực: “Là ai đang nằm mơ..... Lập tức sẽ biết!”

Lương Nguyên không hiểu những lời này có ý gì, lại bị cái vẻ cao cao tại thượng kiêu căng ngạo mạn của Lạc Hưởng Ngôn đâm vào trong lòng đau xót.

“Đồng Đồng sẽ không chọn anh!”

“Chỉ là thông báo một tiếng, bắt đầu từ bây giờ, cô ấy là cô ấy, không phải đang trưng cầu ý kiến a Lương tiên sinh..... Về phần cô ấy có thể lựa chọn hay không, đó là chuyện của hai chúng tôi!”

Lạc Hưởng Ngôn ý vị không rõ khẽ cười một tiếng, hướng đại sảnh đi tới.

“A, đúng rồi!” Lạc Hưởng Ngôn đột nhiên quay đầu lại, tà khí mà cười nói, “Buổi lễ trao giải sau khi chấm dứt, không ngại lặng lẽ đi theo phía sau Đường Vũ Lâm, nói không chừng có thể xem được màn kịch hay!”

Lạc Hưởng Ngôn mới vừa ngồi xuống, buổi lễ trao giải đã bắt đầu.

Tang Đồng không yên lòng nhìn màn ảnh lớn trên sân khấu, phần đầu không mấy quan trọng, vài danh mục giải thưởng được trao tặng, rốt cuộc cũng đến trọng tâm chính rồi.

Trên màn hình lớn xuất hiện vài lượt hình ảnh các nam diễn viên, cuối cùng hình ảnh dừng lại, Lương Nguyên nhân thần kiên nghị chăm chú mà nhìn lên phía trước, trong tay cầm súng hình tượng người đàn ông rắn rỏi.

Bất tri bất giác, Lương Nguyên đã chuyển hình thành công, thoát khỏi hình ảnh diễn viên dựa vào gương mặt thần tượng, trở thành một diễn viên với khả năng diễn xuất xuất sắc.

Năm nay không có đối thủ cạnh tranh quá mạnh mẽ, giải thưởng giành cho vai nam chính xuất sắc nhất hoàn toàn xứng đáng rơi vào tay Lương Nguyên.

Vòng nguyệt quế ảnh đế này, danh xứng với thực.

* * *

57. Chương 57

Chương 57.

Lương Nguyên đang cầm chiếc cúp, nói một đoạn lời thoại cảm ơn đã sớm chuẩn bị tốt, vô cùng cảm động, nhưng ánh mắt vẫn như có như không quét qua Tang Đồng.

Lạc Hưởng Ngôn ngoắc ngoắc khóe môi, thanh thần tựa lưng vào ghế ngồi, đưa cánh tay ra sau lưng khoác lên trên ghế Tang Đồng, từ trên sân khấu nhìn xuống, tựa như Tang Đồng tựa vào trong ngực của hắn, mập mờ vô cùng.

Lương Nguyên sắc mặt trầm xuống, thiếu chút nữa duy trì không nổi nụ cười ảm áp, một đoạn diễn văn lộn xộn nói xong, vội vã kết thúc, mặt không thay đổi đi xuống đài.

Không bao lâu chính là công bố giải thưởng vai nữ chính xuất sắc nhất.

Trên hình ảnh xuất hiện Đường Vũ Lâm và Tang Đồng thì dưới đài dẫn tới một trận xôn xao nho nhỏ.

Ổng kính nhắm ngay hai người dưới đài, quay cận cảnh cả hai lúc này.

Đường Vũ Lâm nụ cười tươi rói, bộ dáng tự tin nắm chắc phần thắng.

Tang Đồng giống như chưa tỉnh, vẫn trấn định tự nhiên mà mỉm cười, nụ cười hoàn mỹ, mang theo tự tin không có gì sánh kịp và cao ngạo thích đáng.

Lạc Hưởng Ngôn làm khách quý lên sân khấu trao giải.

Người dẫn chương trình vì muốn khuếch đại không khí, cố ý nói chêm chọc cười, làm cho người xem hồi hộp một phen.

Lạc Hưởng Ngôn mở ra phong thư trong tay, tà khí lan tràn cười lên, hướng về phía micro nói: “Giải thưởng Kim Phũ lần thứ ba mươi bảy vai nữ chính xuất sắc

c nhất đoạt huy chương là —— Tang Đồng!”

Tiếng nói vừa dứt, Đường Vũ Lâm nụ cười lập tức biến mất, gương mặt kinh ngạc cùng không thể tin.

Nhìn lại Tang Đồng, khế sưng sốt một chút, liền thần sắc như thường mà cười đứng lên, hướng người bên cạnh chúc mừng cô nói cảm ơn.

Cầu thang dẫn lên bục trao giải lóe ra ánh đèn chói mắt, Tang Đồng khế nhấc làn váy, từng bước met đi lên.

Lạc Hưởng Ngôn dịu dàng mà kiên định nhìn cô, tư thái kia giống như đã đợi cô rất lâu rồi, lại giống như vô luận bao lâu, hẳn cũng sẽ đợi ở nơi này như cũ.

Tang Đồng đi lên sân khấu, phía dưới mấy trăm đôi mắt đều đang nhìn chăm chăm cô, hơi nâng cằm, nhẹ nhàng cười một tiếng, nhận lấy Tiểu Kim phủ trong tay Lạc Hưởng Ngôn.

“Chúc mừng cô!”

Tang Đồng nói cảm ơn, hướng về phía mi ở miệng nói: “Hôm nay có thể nhận được giải thưởng này, tôi vô cùng bất ngờ..... Dù sao đoạn thời gian trước đã xảy ra quá nhiều bất lợi cho tôi, khiến cho tôi nghĩ rằng mình lại vô duyên với giải thưởng này rồi.”

Tang Đồng dừng một chút, thấy dưới đài trong nháy mắt yên tĩnh lại, ngay cả người dẫn chương trình cũng có chút kinh ngạc cô sẽ chủ động nói đến vụ tai tiếng này.

Tang Đồng phẳng phất như không để tâm, chậm rãi nói: “Tôi 17 tuổi ký hợp đồng với Mia, đến nay đã năm năm rồi..... Hồi tưởng năm năm này, tôi cuối cùng cảm thấy trôi qua rất nhanh, giống như một giấc mộng, một cái chớp mắt những bấp bênh khó khăn kia đều trở thành hồi ức.”

“Làm nghệ sĩ thật ra thì rất vất vả, trên sân khấu có bao nhiêu vinh quang, thì bên dưới lại có bấy nhiêu gian truân. Nhưng khi bạn hát một ca khúc, rất nhiều người vì vậy mà xúc động, bạn đóng một bộ phim, người xem có thể bị cảm động..... Người hâm mộ ủng hộ, bọn họ tăng cao nhiệt tình, đều là động lực giúp bạn kiên trì.”

“Năm năm này, tôi từng bước từng bước đi tới hiện tại, từng có rất nhiều vinh quang, cũng gặp qua vô số ngăn trở, chịu qua rất nhiều uất ức, cũng nhận được rất nhiều tiếng vỗ tay..... Quá nhiều việc khiến cho tôi bỏ quên rất nhiều thứ.”

Ngàn vạn người xem bị đoạn diễn văn cùng người khác bất đồng này hấp dẫn.

Ánh mắt của Tang Đồng thành khẩn, nghiêm túc tiếp tục nói: “Tôi cẩn thận hồi tưởng những năm này, mới phát hiện ra bản thân thủy chung vẫn luôn trôi lơ lửng trong chốn phù hoa, tâm cũng phiêu bạt nơi nào, không có nơi cập bến. Vậy mà hôm nay, tôi nhận được giải thưởng này, coi như là đã đạt thành tâm nguyện..... Tôi nghĩ, cũng đến lúc nói lời tạm biệt với sân khấu, đi tìm cuộc sống yên ổn tôi mong muốn!”

Lời này vừa nói ra, dưới đài một mảnh ồn ào, mọi người hai mắt nhìn nhau, không hiểu Tang Đồng muốn làm gì, đoạn cảm nghĩ nhận giải thưởng này thế nhưng có ý tứ từ giả sự nghiệp.

Tang Đồng chờ dưới đài dần dần lắng xuống, tiếp tục nói: “Tôi nghĩ muốn có một tình cảm quang minh chính đại, có thể ở dưới sự chúc phúc mọi người dắt tay nhau. Tôi không muốn bị thế giới bên ngoài quấy rầy, đi tìm kiếm hạnh phúc của mình..... Người sẽ ủng hộ tôi yêu tôi, thật xin lỗi, sau ngày hôm nay, tôi sẽ tạm thời rời đi, hi vọng mọi người có thể tha thứ cho tôi hành động tự tiện.....”

Lương Nguyên như gặp phải một đòn nghiêm trọng, ngơ ngác nhìn Tang Đồng chói lọi trên đài, đau lòng cùng cực.

May là người dẫn chương trình kinh nghiệm phong phú, giờ phút này cũng biết nên phản ứng như thế nào.

Phải biết, người có thể ở giây phút nổi danh thoái ẩn, thật sự không nhiều lắm.

Đang lúc người xem dưới đài bàn luận xôn xao, Lạc Hưởng Ngôn tiến đến gần Tang Đồng hai bước, nở nụ cười giáo hoạt.

Tang Đồng không rõ chân tướng nhìn về phía hần, đang muốn tiếp tục nói tiếp, lại thấy Lạc Hưởng Ngôn đột nhiên từ trong túi móc ra một hộp vuông nhưng tơ màu xanh dương.

Lần này, khắp nơi xôn xao, người dẫn chương trình thậm chí không nhận được kinh hô một tiếng.

Lạc Hưởng Ngôn há hê đắc ý chột nhíu mày, mở hộp ra giơ lên chiếc nhẫn trong tay, dưới ánh đèn, kim cương tinh mỹ xa hoa chói xạ ra ánh sáng chói mắt.

“Tang Đồng, anh nợ em một lần cầu hôn, hiện tại, ở trước mặt ngàn vạn người xem, anh chính thức thỉnh cầu em gả cho anh..... Có lẽ anh không thể cho em trở thành người phụ nữ giàu có nhất thế giới, nhưng anh sẽ cố gắng cho em trở thành người phụ nữ hạnh phúc nhất. Anh ở trước mặt vài tỷ người dân cả nước cam kết, anh Lạc Hưởng Ngôn, nguyện ý cả đời chăm sóc em, không xa không rời, đem hết khả năng cho em một cuộc sống em mong muốn!”

Tang Đồng hoàn toàn bối rối, không nghĩ tới Lạc Hưởng Ngôn lại đột nhiên chen chân vào, cứ nhiên trong lễ trao giải diễn một tuồng như vậy.

Dưới đài quả thật sôi trào, vô số nghệ sĩ, diễn viên, đạo diễn, biên kịch cũng cùng nhau vỗ tay, vì Lạc Hưởng Ngôn hô hào trợ uy.

“Lấy anh ấy, lấy anh ấy ——“

Tang Đồng che miệng, che giấu khóe miệng co rút của mình.

Lạc Hưởng Ngôn mặt thâm tình dứt khoát, nhưng trong ánh mắt lóe ra tia sáng, rõ ràng tất cả đều là hài hước.

Tang Đồng bộ dáng này, ở trong mắt mọi người, chính là phản ứng vui mừng vô cùng mà bật khóc.

Tang Đồng không phải vui mừng mà khóc, mà là khóc không ra nước mắt.

Cô bị Lương Nguyên tổn thương, tâm sau chi đã chết liền quyết định đồng ý gả cho Lạc Hưởng Ngôn theo như nhu cầu.

Ở trong đoạn tình cảm này, Tang Đồng thất bại thảm hại, nhưng mặc dù cô muốn rút lui, cũng không nên như chó nhà có tang ảo não chạy trốn.

Một chút tự tôn đáng thương còn sót lại kia, không cho phép cô mặt xám mày tro như vậy rồi đi.

Cho dù nhận thua, cô cũng phải ra đi thật xinh đẹp, cho những kẻ đang chờ nhìn cô trở thành chuyện cười một cú phản kích thật kêu. Cho nên cô mới bất ngờ ở thời điểm sau khi nhận giải tuyên bố mình sẽ thoái lui.

Cô muốn lớn tiếng nói rời khỏi không sai, nhưng cũng không tính toán sẽ biến thành như vậy!

Lạc Hưởng Ngôn tay ăn chơi bảnh bao này, làm cái gì đột nhiên tập kích a!

Dưới đài thậm chí có người hiểu chuyện thổi lên tiếng huýt gió bén nhọn, còn có người vỗ tay hét to.

Người dẫn chương trình lập tức phản ứng kịp, cười tủm tỉm nói: “Oa —— Lạc Nhị gia thật là lãng mạn a! Tang Đồng, cô còn đứng ngây ra đó làm gì? Tay của Nhị gia đều mỏi rồi kìa!”

Tang Đồng hậm hặn thả tay xuống, giật giật khóe miệng, vô tội hỏi: “Cầu hôn không phải nên quỳ xuống sao?”

Người dẫn chương trình không nhịn được hì hì một tiếng bật cười, dưới đài những nghệ sĩ chỉ sợ thiên hạ không loạn kia cùng nhau hô hào: “Quỳ xuống, quỳ xuống, quỳ xuống ——“

Lạc Hưởng Ngôn sắc mặt hơi vắn vẹo, Tang Đồng há hê trừng mắt nhìn, bộ dáng kia, xem ra khổ sở mới vừa tích tụ đã tiêu tán không ít.

Lạc Hưởng Ngôn yên tâm, dứt khoát tự nhiên tiến lên một bước, hướng về phía Tang Đồng một chân quỳ xuống: “Hãy gả cho anh đi!”

Dưới đài thét chói tai một hồi cao hơn một hồi, Lương Nguyên gắt gao nhìn chăm chăm hai người trên đài, ngay cả Lương Tiểu Nghệ gọi hấn cũng giống như không nghe thấy.

Tang Đồng liếc nhìn mọi người, gật đầu cười.

Dưới đài nhất thời bộc phát ra tiếng hoan hô nhiệt liệt.

Lạc Hưởng Ngôn đứng dậy, đem chiếc nhẫn đeo vào tay trái của cô trên ngón vô danh, đột nhiên sau đó quỳ dõ cưỡi một tiếng, hai tay bưng lấy mặt của Tang Đồng, thực hiện một nũ triển miên tiêu chuẩn thật lâu.

Dưới đài ầm ầm kêu to nhõn nháo, tình cảnh này quả thật giống như đang nháo động phòng, khiến người dẫn chương trình dõ khóc dõ cưỡi, chưa từng có một buổi lễ trao giải nào như hiện tại quần chúng kích động như vậy.

Cảnh này diễn của thật quá đi.

Tang Đồng trợn tròn mắt nhìn Lạc Hưởng Ngôn gần trong gang tấc, cặp mắt kia khẽ héch lên ánh mắt tối tăm chuyên chú, tràn đầy nũ cưỡi.

Tang Đồng hí hí mắt, biết Lạc Hưởng Ngôn là cố ý trêu cợt cô sàm sỡ cô, liền làm bộ thân thiết vươn tay, một tay ôm cổ của hần, một tay sờ tới trước ngực của hần.

Lạc Hưởng Ngôn mặc chiếc áo sơ mi màu hồng cực kỳ bảnh bao, vãi vóc mỏng manh, hình dáng cơ ngực hoàn mỹ như ẩn như hiện để lộ ra.

Tang Đồng sờ tới chỗ nhõ ra kia, trong mắt hung quang chợt lóe, lập tức hạ thủ ngoan độc gấ gao nhéo nó.

Trước ngực đó giờ không chỉ có đối với phụ nữ là điểm mẫn cảm, đối với đàn ông mà nói cũng rất yếu ớt.

Lạc Hưởng Ngôn toàn thân cứng đờ, ngay lập tức buộc chặt cánh tay, chen chúc đến mặt Tang Đồng cũng biến hình.

Tang Đồng phõng miệng, không chút nào nương tay, vắn chặt hai viên nhõ hững hững xoay tròn 90 độ, đau đến Lạc Hưởng Ngôn chợt run lên, nước mắt không nhĩn được chảy ra ngoài.

Lạc Hưởng Ngôn lập tức tách ra môi lưỡi hai người đang dây dưa chặt chẽ, đem Tang Đồng thật chặt ôm vào trong ngực, không cho tay của cô có không gian hoạt động, vì che giấu sự thất thổ của mình, vội vàng cúi đầu, vùi mặt ở bên cổ Tang Đồng.

Người dẫn chương trình tình nhìn thấy Lạc Hưởng Ngôn lệ quang lóe lên, không khỏi hăm mộ cảm khái nói: “Xem ra Lạc Nhị gia thật là yêu thắm Tang Đồng, vào lúc này cư nhiên vui mừng phát khóc..... Chúng ta hãy chúc phúc cả hai người có tình sẽ thành thân thuộc!”

Dưới đài rầm rầm rào rào vang lên tiếng vỗ tay nhiệt liệt.

Lạc Hưởng Ngôn nghẹn muốn chết rồi, một đời anh danh bị hủy trong chõc lát, khóc, khóc, khóc, khóc em gái nhà người khóc!

Lạc Hưởng Ngôn hít sâu một hơi, đôi mắt dẫm lệ sương mù ngẩng đầu, hướng về phía máy quay khẽ mỉm cưỡi, hình tượng hoàng tử thâm tình không đối, chậm rãi mở miệng nói: “Tang Đồng vì có thể cùng tôi hưởng thụ thể giới hai người, ở thời điểm sự nghiệp như mặt trời ban trưa thoái ẩn, Lạc gia chúng tôi cũng cảm thấy có lỗi với cô ấy..... Ở đây, anh xin thề, nhất định đối xử với em thật tốt, tuyệt không cô phụ tấm chân tình của em!”

Người dẫn chương trình khoa trương “Oa ——” một tiếng, tò mò hỏi: “Tang Đồng là bởi vì muốn cùng Lạc Nhị gia kết hôn mới quyết định thõi lui sao? Không biết hai người lui tới bao lâu?”

Tang Đồng ý định chuyển một cái, cưỡi nói: “Không biết mọi người còn nhớ hay không, Lạc Hưởng Ngôn đã từng tuyên bố giải thưởng Kim Bách Linh lần đầu tiên của cô, chúng tôi cũng tại lần đó mà quen biết..... Bởi vì tôi không muốn bị người khác hiểu lầm dựa vào Lạc Nhị gia thượng vị, cũng không hi vọng bởi vì mọi người quá chú ý tới đời sống tình cảm của tôi mà bỏ quên cố gắng của tôi bỏ ra để đối lấy thành tích, cho nên vẫn không có công bố. Vì thế tôi cảm thấy rất đau lòng, uất ức Hưởng Ngôn lâu như vậy, cũng may anh ấy vẫn tin tưởng tôi, ủng hộ tôi, mới có thể để cho tôi đi tới hôm nay!”

Đoạn văn này quả thật giống như đánh Lương Nguyên một bạt tai vang dội.

Người dẫn chương trình cảm động không ngừng: “Mặc dù vô cùng đáng tiếc Tang Đồng cứ như vậy thõi lui khỏi vũ đài này, nhưng là..... Vẫn muốn chúc phúc hai người, chúc phúc hai người trong vũ đài cuộc sống, tiếp tục diễn tiếp câu chuyện xưa thật hạnh phúc!”

Tang Đồng và Lạc Hưởng Ngôn nhìn nhau cười một tiếng, mười ngón đan cài, đối với mọi người cúi người chào nói cảm ơn, sau đó cùng nhau cùng đi xuống sân khấu.

Có Lạc gia vị Đại Phật này trấn giữ, còn có ai dám công kích Tang Đồng!

Hưởng chi, Tang Đồng nếu có quan hệ với Nhị gia, như thế nào lại coi trọng Ngô Trung Chí?

Tin đồn bán dâm tự nhiên sụp đổ, ai còn đi tin tưởng chuyện như vậy sẽ liên quan tới Tang Đồng người sắp gã vào hào môn!

Buổi lễ trao giải Kim Phủ thành công hạ màn.

Sau buổi lễ trao giải là party ăn mừng như thường lệ, Tang Đồng tự nhiên cùng Lạc Hưởng Ngôn như hình với bóng, hai người ngọt ngào rúc vào với nhau tiếp nhận lời chúc phúc của mọi người, ở trước vô số ống kính ân ái nồng thắm, vẻ mặt nhiệt tình, quả thật làm mù mắt người khác.

Lương Nguyên thất hồn lạc phách ngồi ở góc ban công, ôm hai chai rượu một mình uống.

Lương Nguyên quơ quơ vỏ chai rượu, đang chuẩn bị đi lấy thêm một chai, liền nhìn thấy bóng dáng Đường Vũ Lâm tức giận dửng dưng lướt qua.

Lương Nguyên sững sờ, không tự chủ nhớ tới lời Lạc Hưởng Ngôn nói, kêu hân theo sát Đường Vũ Lâm.

Lương Nguyên suy nghĩ một chút, quý thần xui khiến nhẹ nhàng theo đuôi Đường Vũ Lâm, ở khúc quanh nghe được Đường Vũ Lâm cãi vã kịch liệt, không khỏi giật mình.

Một người khác thanh âm rất rõ ràng, giọng nói lại xa lạ như vậy.

Thì ra là Tiểu Nghệ cũng sẽ có lúc có thái độ bén nhọn như vậy

“Đường Vũ Lâm cô không nên làm vậy! Chuyện không liên quan với tôi, kế hoạch của tôi rất hoàn mỹ, Tang Đồng vốn đã thất bại thảm hại rồi, còn kém chút nữa là có thể hoàn toàn loại bỏ cô ta! Ai bảo Ngô Trung Chí nhất thời bị ma quỷ ám ảnh, sắc tâm lại nổi lên, nhất định đem Tang Đồng thu vào tay..... Nếu không phải lão ta chậm trễ, sao có thể để cho cô ta có cơ hội trở mình!”

Đường Vũ Lâm cười lạnh: “Lương Tiểu Nghệ, cô không cần lừa gạt tôi! Ban đầu cô nói, nhất định có thể để cho tôi lấy được giải thưởng Kim Phủ, kết quả thì sao! Cô cho rằng cô quyến rũ Ngô Trung Chí là có thể đi nước Mĩ tiêu dao sao! Cô tin hay không tôi sẽ khiến Ngô Trung Chí rút tiền, đem chân tướng sự thật bán dâm nói ra, đến lúc đó các người liền cùng nhau lăn đi uống gió tây bắc đi!”

Lương Tiểu Nghệ lạnh lùng nói: “Tùy cô, xem một chút Ngô Trung Chí có thể rút tiền hay không! Đường Vũ Lâm, cô cho rằng tôi không biết bảo tồn lực lượng sao! Cô muốn đối phó tôi, tự nhiên muốn làm gì cũng được chắc!”

“Cô ——”

Lương Nguyên không nhịn được nữa bước ra, xanh mặt lớn tiếng hỏi: “Lương Tiểu Nghệ, em đến cùng đã làm cái gì!”

Lương Tiểu Nghệ cả kinh, vô cùng hốt hoảng nhìn Lương Nguyên, đôi tay khấn trương nắm chặt làn váy.

“Anh, em.....”

Đường Vũ Lâm châm chọc cười lên: “Lương Nguyên, các người họ Lương, thật đúng là rắn chuột một ổ, Tang Đồng quen biết các người, thật là xui xẻo tám đời!”

Đường Vũ Lâm hả hê nhìn Lương Tiểu Nghệ một cái, hừ lạnh một tiếng rời đi.

Lương Tiểu Nghệ kinh hoàng nói: “Anh, anh đừng nghe cô ta, em.....”

“Tiểu Nghệ, phòng làm việc tiền đầu tư là Ngô Trung Chí cho, em làm sao thuyết phục được lão ta?”

Lương Tiểu Nghệ cúi đầu: “Anh, em chỉ phải.... Cầu xin lão ta mà thôi.....”

“Vậy sao?” Lương Nguyên thăm dăm cười cười, châm chọc hỏi, “Em cầu xin hần, hần làm sao có thể cho? Tiểu Nghệ, em lần này quá đáng lắm rồi, em làm cho anh mất đi Đồng Đồng..... Anh hiện tại liền nói cho em biết, nước Mĩ, anh sẽ không đi!”

Lương Tiểu Nghệ đột nhiên ngừng đầu, đôi môi run rẩy hô: “Anh không thể như vậy! Anh có biết hay không em là lấy cái gì đổi lấy đầu tư của Ngô Trung Chí! Chẳng lẽ anh muốn cho em không công bán mình cho cái loại đó súc sinh sao!”

Lương Nguyên chấn động toàn thân, kinh đầu nhìn cô ta: “Em.....”

Lương Tiểu Nghệ khuôn mặt trắng bệch, nước mắt từng giọt từng giọt rơi xuống: “Anh, Lạc Nhị gia sẽ không bỏ qua cho em..... Nếu như chúng ta không đi Mĩ, thì vĩnh viễn không có đường ra rồi.....”

Lương Nguyên chỉ cảm thấy cả đời này chưa từng có bất đắc dĩ cùng bị ai như vậy, tiếp được Tiểu Nghệ lao vào trong ngực hần, thanh âm khàn khàn nói: “Làm sao em lại ngu ngốc như vậy..... Em nói anh phải làm thế nào trả lại cho em?”

Lương Tiểu Nghệ ôm thật chặt hông của hần, dán sát mặt ở trước ngực hần: “Anh, em không muốn anh trả, em tự nguyện..... Từ nhỏ đến lớn, anh chỉ có một mơ ước này, giấc mộng của anh chính là của em, em hi vọng anh có thể sớm ngày thực hiện, dù là bỏ ra tất cả cũng không quan hệ!”

Mơ ước sắp trở thành sự thật, Lương Nguyên nhưng không có nửa phần vui sướng, chỉ cảm thấy Lương Tiểu Nghệ càng tăng thêm gánh nặng trong lòng hần, nặng thêm mấy phần, ép tới hần cơ hồ không thở nổi.....

Sau buổi lễ trao giải, hợp đồng của Tang Đồng và Mía đã đến kỳ hạn, lập tức được Vinh Hiển lấy giá cao thu vào dưới trướng. Sau đó Tang Đồng cùng Lạc Hưởng Ngôn cử hành hôn lễ long trọng, khung cảnh xa hoa, chấn động một thời.

Chân tướng bán dâm cuối cùng cũng bị công bố, rất nhiều nữ nghệ sĩ nổi danh một thời đều gặp nạn, trong đó đột nhiên có Lương Tiểu Nghệ và Đường Vũ Lâm.

Vì thế, Lương Tiểu Nghệ thản nhiên gánh chịu tất cả sai lầm, khóc như hoa lê mang vũ thỉnh cầu tha thứ, cũng ở buổi họp ký giả tuyên bố, vì bù đắp lỗi lầm của mình, sẽ vĩnh viễn thoái ẩn ở phía sau màn.

Không lâu sau, Lương Tiểu Nghệ đi theo Lương Nguyên cất cánh bay tới Mĩ, khai sáng phòng làm việc của riêng mình.

* * *

58. Chương 58

Chương 58.

Nước F là đất nước nổi tiếng thế giới mệnh danh thánh địa thiên đường, nơi tạo ra những chuyện tình lãng mạn độc nhất vô nhị.

Vốn Tang Đồng tính toán cùng đoàn làm phim đi nước F, nhưng được nửa đường đã bị Lạc Hưởng Ngôn cướp đi.

Mặc dù là cùng chung chuyến bay, nhưng Lạc Hưởng Ngôn mua là khoang hạng nhất xa hoa nhất.

Chỗ ngồi thật thoải mái, không gian rộng rãi, vừa đóng cửa, liền hoàn toàn ngăn cách với mọi thanh âm bên ngoài, chỉ còn lại Lạc Hưởng Ngôn và Tang Đồng với nhau.

Tang Đồng hạ thấp ghế ngồi, thích ý nằm xuống, ở trên người đắp tấm chăn nói: “Em ngủ trước một lát.”

Lạc Hưởng Ngôn không có ý tốt nhìn chằm chằm cô: “Vé máy bay khoang hạng nhất rất quý, cứ như vậy ngủ mất chẳng phải rất lãng phí ư?”

Tang Đồng tò mò hỏi: “Trong khoang hạng nhất còn có cái gì thú vị hay sao?”

Lạc Hưởng Ngôn xấu xa cười lên, nghiêm trang nói: “Nghe nói ở trên cao không khí loãng, dex khiến người ta thiếu dưỡng, lúc này đại não dễ dàng hơn sinh ra ảo giác, có thể đạt tới tận hứng trước nay chưa từng có. Khi làm tình mà hít thở không thông sẽ dẫn tới cao trào không ngừng, em xem..... Nơi này chỉ có hai người chúng ta.....”

Tang Đồng đầu đầy vạch đen, tức giận nhắm mắt lại: “Không thèm để ý đến anh!”

Lạc Hưởng Ngôn không thuận theo nào loạn nhào qua, đem tấm chăn trên người c

ô ném đi, vừa nắm eo của cô vừa ở trên cổ cô ưỡn tới ưỡn lui, rầm rì nói: “Đến nha đến nha, làm thử một chút.....”

Tang Đồng đẩy hân không được, nắm tóc hân kéo hân về phía sau.

Lạc Hưởng Ngôn bị lôi kéo da đầu căng đau, nắm cổ tay của cô giải cứu móng tóc của mình, đem hai tay của cô khép lại, đặt trên đỉnh đầu, sau đó dừ tợn cười một tiếng: “Rượu mời không uống chỉ thích uống rượu phạt, xem ra em thích Nhị gia thô bạo hơn?”

Tang Đồng đối với ác bá Lạc Hưởng Ngôn sắc mặt im lặng: “Đừng làm rộn, một lát nữ tiếp viên hàng không đi vào ảnh hưởng không tốt.....”

Lạc Hưởng Ngôn hừ lạnh: “Gia muốn chính là loại kích thích này!”

Nói xong, Lạc Hưởng Ngôn cúi đầu, liếc mọng hôn lên cái miệng nhỏ đang lăm nhăm của Tang Đồng.

Không biết có phải thực sự là càng lên cao dễ dàng thiếu dưỡng khí hay không, Tang Đồng rất nhanh đã cảm thấy đại não có chút cung cấp không đủ không khí, chóng mặt bị Lạc Hưởng Ngôn cuốn lấy đầu lưỡi, bị động cùng hân môi lưỡi dây dưa.

Lạc Hưởng Ngôn vừa hôn cô, vừa vén váy của cô lên.

Úmnh, mặc váy tốt nhất, làm rất dễ dàng!

Lạc Hưởng Ngôn hài lòng thỏa dạ lột xuống quần lót nhỏ của cô, vắn về nhào nặn nhét vào trong túi áo của mình.

Tang Đồng cho là Lạc Hưởng Ngôn chỉ hôn hôn một chút, chiếm chút tiện nghi mà thôi, liền tùy ý hân. Ai biết đột nhiên chợt lạnh, Tang Đồng lập tức hoảng hốt rồi, quay đầu liên tục cự tuyệt: “Không, không cần, đừng như vậy.....”

Lạc Hưởng Ngôn cũng không miễn cưỡng, thuận thể hôn lên đưa môi đến bên cổ cô, chiếc gáy trắng mịn bởi vì kích động mà nổi rõ gân xanh, càng thêm tôn lên ra da thịt trắng muốt muốt như ngọc.

Lạc Hưởng Ngôn say sưa một đường dọc theo cổ liếm đi xuống, ngậm chiếc nút cổ áo, đầu lưỡi linh hoạt uốn lượn vài cái liền đem nút áo mở ra.

Lạc Hưởng Ngôn gặm xương quai xanh của cô, ở trên địa phương nhạy cảm hạ xuống những nụ hôn chi chít, lưu lại một dấu vết mập mờ.

Tang Đồng hốt hoảng đá chân lung tung, tránh né bàn tay đang làm loạn của Lạc Hưởng Ngôn, lại bị hân một phát bắt được cổ chân tách ra.

Lạc Hưởng Ngôn đem lấy chính mình cầm ở giữa hai chân Tang Đồng, nặng nề đè ở trên người cô, một tay cách áo lót vuốt ve hai luồng tròn trịa trước ngực cô, một tay sột soạt sột soạt cởi quần của mình ra.

Tang Đồng kinh hoảng đẩy hân, nhưng tất cả nhược điểm của mình hoàn toàn bị Lạc Hưởng Ngôn nắm giữ trong tay, trong chốc lát đã khiến cho cô tức giận thở hổn hển, sức lực toàn thân giống như bị Lạc Hưởng Ngôn hút cạn sạch sẽ, ngay cả cự tuyệt cũng không giống cự tuyệt mà lại tựa như ra vẻ mời chào.

Tang Đồng bất đắc dĩ, chỉ đành phải nhỏ giọng cầu khẩn: “Đừng ở chỗ này, đợi đến khi hạ cánh, ở khách sạn tùy anh..... A ——”

Lạc Hưởng Ngôn cách y phục cắn ngực cô một cái, buồn bực cười nói: “Em nếu tiếp tục la lớn, anh bảo đảm tiếp viên rãnh rồi sẽ chạy tới hỏi thăm a!”

Tang Đồng trong lòng căng thẳng, cũng đi theo co rúc lại, xoắn chặt hai ngón tay đang gây sóng gió của Lạc Hưởng Ngôn, khiến cho hắn không khỏi nhớ tới khoái cảm khi mình chôn sâu ở trong cơ thể cô bị cô liều mạng mót vào **, không nhận được rút ra ngón tay, móc ra ** đang găng gượng, eo đẩy một cái, thật sâu tiến vào.

Tang Đồng rên lên một tiếng, căng đau, lại có khoái cảm khó nói lên lời, hòa vào chung một chỗ, tạo thành những ngọn sóng lớn quét qua thần kinh của cô, khiến đầu óc cô trống rỗng, cũng không nhớ nổi cái khác nữa.

Lạc Hưởng Ngôn chậm rãi chuyển động, đem đôi chân trắng mịn mượt mà của Tang Đồng đẩy tới đẩy lui, không gian không đủ, mặc dù chỗ ngồi có chút chật chội nhưng có hứng thú khác lạ, cũng không tránh khỏi có chút tiếc nuối không cách nào tận hưởng.

Lạc Hưởng Ngôn nâng hông của Tang Đồng, khiến cho hai người càng thêm chặt chẽ kết hợp, sau đó lật người một phát, nửa nằm trên ghế ngồi, Tang Đồng giằng chân khóa ngồi bên hông mình.

Tang Đồng mềm mại vô lực dựa vào trong ngực hắn, hai chân không cách nào dùng sức, dưới tác dụng của trọng lực, thật sâu ngồi ở trên ** nóng rực, bị va chạm khiến bên trong từng trận co rút nhanh.

Lạc Hưởng Ngôn làm chuyện xấu, vừa đỡ hông của cô đội lên trên, lại dù bận vẫn ung dung trêu chọc hai khóa mềm mại trước ngực cô.

Lạc Hưởng Ngôn quần áo chỉnh tề, chỉ có không nhìn thấy , khóa quần được kéo ra. Mà Tang Đồng, vạt áo mở rộng, vấy vén đến bên hông, hai chân lỏa lồ dung đưa, vô cùng xốc xếch.

Đối lập rõ ràng như vậy khiến Tang Đồng cảm giác thập phần xấu hổ, không nhận được ừ a a khê rên ra tiếng, nút áo bị mở ra hơn phân nửa, áo ngực bị đẩy lên cao, lộ ra bầu ngực trắng nõn mượt mà, theo Lạc Hưởng Ngôn di động lắc lư lên xuống, tạo ra gợn sóng bập bênh dâm mỹ.

Lạc Hưởng Ngôn thất lưng di động càng nhanh, nặng nề đụng vào, nhẹ nhàng rút ra một chút, lại hung hăng thẳng tiến.

Khoái cảm nhanh chóng chồng chất, ngoài cửa sổ tầng mây bông bành trôi hé ra tia sáng, cái loại cảm giác giữa ban ngày ban mặt làm chuyện không đúng đắn, càng làm cho thần trí Tang Đồng dần dần tiêu tán.

Đột nhiên, trên đỉnh đầu truyền đến một tiếng vang nhỏ, ngay sau đó giọng nữ dễ nghe phát ra: “Xin kính chào quý hành khách, ngài hiện tại ngồi chính là *** công ty hàng không quốc tế chuyển bay ****, xin hỏi các vị có cần phục vụ gì hay không?”

Tang Đồng lập tức cắn chặt hàm răng, kích thích bất thành linh khiến lỗ chân lông toàn thân của cô bỗng nhiên nở ra, khẩn trương ngừng thở, chỉ sợ để lộ ra tiếng rên rỉ của mình.

Lạc Hưởng Ngôn đột nhiên bị kẹp lấy, suýt nữa không nhận được nộ khí giới đầu hàng, vội vàng rút khỏi một chút, bình ổn cảm xúc, tà khí cười cười.

Tang Đồng bị dọa sợ đến khóe mắt ngân ngấn nước, hung tợn nhìn chằm chằm đầu sổ gây nên chuyện, về mặt lại mang theo một tia làm bộ đáng thương cầu khẩn, Lạc Hưởng Ngôn nhìn thấy càng thêm hứng trí.

Không nghe thấy câu trả lời, đối phương nghi ngờ lặp lại một lần nữa: “Xin hỏi các vị có cần phục vụ gì hay không?”

Tang Đồng càng khẩn trương, thân thể lại càng nhạy cảm, khoái cảm bên dưới ngược lại càng thêm bộc phát rõ ràng, Lạc Hưởng Ngôn cố tình không chịu buông tha cô, hung hăng tiến vào, đâm vào điểm mẫn cảm sâu nhất dùng sức nghiền nát nó.

Khoái cảm chưa sót cùng thoải mái như sóng triều trộn lẫn trong nháy mắt bao phủ Tang Đồng, Tang Đồng gất gao cắn môi mới nhận xuống được tiếng thét chói tai đang chờ vọt ra cổ họng, thở hổn hển ngã vào trong ngực Lạc Hưởng Ngôn.

Lạc Hưởng Ngôn trầm thấp cười ra tiếng, khí nóng phun ở bên tai Tang Đồng, vừa ngửa lại mang đến một hồi tê dại.

“Trả lời a.....” Lạc Hưởng Ngôn ngậm mút vành tai của cô, nhẹ giọng dụ dỗ, tràn ngập đầu độc.

“Em nếu không nói lời nào, họ sẽ đi vào nha.....”

Tang Đồng không nhịn được khóc lên, nắm chặt vai Lạc Hưởng Ngôn run rẩy mở miệng: “Không có, không có việc gì..... Ừ —— không cần..... Chúng tôi, đang, đang..... A..... Nghỉ ngơi.....”

Lạc Hưởng Ngôn nhàn nhạt trờu động, thỉnh thoảng bất ngờ đáng một đòn nghiêm trọng, Tang Đồng bị va chạm mạnh mẽ nói không thành công.

“Vâng, nếu như có chỗ nào cần trợ giúp, xin nhấn phím call, cảm ơn!”

Trò chuyện tắt, Tang Đồng cuối cùng thở hắt ra, bị Lạc Hưởng Ngôn hung hăng đâm vào, không nhịn được rên rỉ ra tiếng.

Lạc Hưởng Ngôn cũng nhịn không được nữa, gắt gao nắm chặt vòng eo của cô, dùng sức ra vào càng thêm mãnh liệt.

Tang Đồng ôm cổ hần, cúi đầu hung hăng cắn đầu vai hần, ngăn cản tiếng rên rỉ vọt tới cổ họng.

Trên vai đau nhói hòa lẫn khít khao ** khoái cảm, khiến Lạc Hưởng Ngôn càng thêm hăng hái bộc phát, tiếng thở dốc càng lúc càng lớn, trướng đau vô cùng, cứng rắn nóng rực từng cái tách ra tầng tầng lớp lớp mềm mại, lại bị mềm mại nhưng không mất lực độ bao bọc xoắn, mút vào.

Máy bay nhanh chóng xuyên qua tầng tầng đám mây, ở 9000 mét trên bầu trời ừng ừng lướt nhanh.

Lạc Hưởng Ngôn dùng sức rút ra cắm vào, ** kêu gào kịch liệt nhảy lên, toàn lực đẩy một cái cuối cùng, chôn thật sâu ở trong cơ thể Tang Đồng, ồ ạt phát tiết ra.

Tang Đồng bị dày vò toàn thân vô lực, cũng bởi vì cao triều mà từng đợt co rút, Lạc Hưởng Ngôn khe vuốt ve tóc cô, hưởng thụ dư âm cao triều, vẻ mặt thoả mãn.

Hồi lâu, Tang Đồng mới khôi phục chút thanh tỉnh, không còn hơi sức mở miệng: “Buông em ra.....”

Lạc Hưởng Ngôn thỏa mãn thở dài: “Như thế nào, cơ chán tăng lực chứ? Xem em mới vừa cao triều từng đợt nối tiếp như dây thanh, có phải hay không dục tiên dục tử a.....”

Tang Đồng hận đến nghiến răng, ra sức tập hợp khí lực toàn thân, chống đỡ bả vai Lạc Hưởng Ngôn nâng mình lên, lật trở lại ngồi xuống chỗ của mình.

Cao triều đi qua vốn luôn nhạy cảm khác thường, đột nhiên dùng sức rút ra như vậy, bên dưới kịch liệt ma sát hai người cũng không nhịn được phát ra tiếng rên rỉ.

Tang Đồng xụi lơ trên chỗ ngồi, hai chân vô lực duỗi ra, một cổ chất lỏng ẩm áp chậm rãi chảy xuống, dọc theo bắp đùi chảy tới trên bề mặt ghế da.

Lạc Hưởng Ngôn nhìn không chớp mắt, chất lỏng trắng đục sền sệt chảy xuôi xuống màu đen bằng da, mang theo cảm giác dâm mị nguyên thủy, đánh thẳng vào thị giác, vừa mới phát tiết không lâu ** lại thẳng tắp dựng đứng.

“Chắc chắn, thật lãng phí, hàng tỷ con cháu của Lạc gia anh liền rơi vãi phun phỉ trên chín tầng mây rồi.....”

Tang Đồng luống cuống tay chân rút ra khăn giấy lau lau, nghe vậy tức giận cầm cục giấy trong tay nện vào trên mặt Lạc Hưởng Ngôn: “Yên tâm, sẽ cho anh mang tới mặt đất!”

Tang Đồng lúi cúi kéo váy che lại bắp đùi lỏa lồ, trông rỗng lạnh lẽo, mắt tự nhiên khép chặt hai chân, nhìn chằm chằm Lạc Hưởng Ngôn đưa tay nói: “Đem quần lót trả lại cho em!”

Lạc Hưởng Ngôn hi hi ha ha kéo tay của cô, đặt trên dục vọng đang kiêu ngạo đứng thẳng của mình: “Vội cái gì, việc chính còn chưa xong không trả!”

Tang Đồng hốt hoảng rút tay ra, hoảng sợ trừng lớn mắt: “Làm sao anh lại..... Không được, dứt ngay!”

Lạc Hưởng Ngôn nhanh chóng nhào tới cực kỳ chặt chẽ ngăn chặn cô, thừa dịp mật địa vẫn còn trơn ướt rất dễ dàng xâm nhập tiến vào, thoải mái thở dài nói: “Đừng nóng vội, còn có mười tiếng nữa mới đến, còn lâu a!”

Đoạn đường này bị dày vò, ngay cả phần ăn trên máy bay cũng không ăn được miếng nào, đói đến hai cặp mắt Tang Đồng biến thành gấu mèo, thời điểm xuống máy bay nếu không phải là Lạc Hưởng Ngôn ôm cô, Tang Đồng sợ rằng sẽ lập tức từ trên cầu thang té xuống.

Tang Đồng vừa mệt vừa đói, hai chân mềm yếu một chút hơi sức cũng không có, mỗi một bước đi cũng run rẩy, đau lưng, khổ sở xấu hổ vô cùng..... trống rỗng, địa phương ướt nhẹp bị gió vừa thổi, cái loại mát lạnh xấu hổ không được tự nhiên, làm cho cô hận không thể đâm chết Lạc Hưởng Ngôn.

Quần lót của nàng còn nằm trong túi Lạc Hưởng Ngôn, khó khăn lắm che kín bắp đùi trong váy ngắn, làm cho cô không dám mở lớn bước chân, cặp chân đang kẹp chặt xoay xoay vặn vặn mà đi trong dòng người, sắc mặt đỏ hồng đến rỉ máu.

Lạc Hưởng Ngôn bộ dáng đùa dai cố ý đi lúc nhanh lúc chậm, ác ý nhỏ giọng hỏi: “Như thế nào? Sướng hay không??”

Tang Đồng khóc không ra nước mắt, toàn bộ hành trình bóp thịt đều căng thẳng, địa phương bị xâm phạm quá trốn có cảm giác quái dị thũng trướng, giống như tùy thời có thể chảy ra chất lỏng làm cho người ta xấu hổ muốn chết, ép Tang Đồng không thể không kẹp chặt nơi đó.

“Cầm thú!”

Lạc Hưởng Ngôn hả hê đắc ý cười cười, nhỏ giọng trêu chọc nói: “Em không phải nói là anh làm quá ác liệt, chỗ đó của em cũng sưng lên, rất đau phải không? Vừa đúng gió mát thổi qua giúp em tiêu sưng giảm đau a.....”

Tang Đồng nghiêng rằng, Lạc Hưởng Ngôn, anh trước tạm hả hê đi!

Vinh Hiển thực lực hùng hậu, an bài khách sạn hết sức nổi tiếng cho đoàn làm phim, khắp mọi mặt điều kiện đều vô cùng tốt. Cho nên mặc dù địa điểm hạng mục của Lạc Hưởng Ngôn có chút xa, cũng rất vui vẻ cùng Tang Đồng ở chung với nhau.

Liên hoan phim chính thức khai mạc vào đêm mai, thời gian vẫn còn dư dả. Tang Đồng bước chân hờ hững tiến vào gian phòng, lập tức té nhào xuống trên giường.

“Chớ phiền em, em muốn nghỉ ngơi dưỡng sức, nếu không để Nghiêm Đạo cắn anh.....”

Lạc Hưởng Ngôn sờ sờ lỗ mũi, nhìn Tang Đồng bộ dáng thê thảm, hơi chột dạ, tự giác tự động thu thập xong hành lý, lại nhẹ nhàng giúp cô thay đổi áo ngủ thoải mái.

Tang Đồng ngã xuống không quá mấy phút đã nằm ngủ như chết rồi, ngay cả Lạc Hưởng Ngôn lúc nào thì rời đi cũng không biết.

Trong mê mang mơ hồ tỉnh lại một lần, đói đến bụng réo âm ỉ, căn phòng trống rỗng chỉ có một mình cô, trên tủ đầu giường đặt chút đồ ăn.

Tang Đồng lười phải rời giường, tựa vào đầu giường ăn như hổ đói đem thức ăn càn quét sạch sẽ, lại rót sữa tươi trong bình giữ nhiệt uống, lúc này mới cảm giác tỉnh táo lại.

Ở trên máy bay cơ hồ bị giằng co toàn bộ hành trình, trên người tràn đầy dấu vết hoan ái đã qua, dinh dính khó chịu.

Tang Đồng ngồi nghỉ một lát, mới chậm rãi xuống giường, lấy quần áo sạch thoải mái tắm nước nóng.

Lạc Hưởng Ngôn không biết đi nơi nào, hơn nửa đêm còn không thấy bóng dáng.

Tang Đồng đang sấy tóc, khóa cửa vang lên, tiếng bước chân quen thuộc truyền đến.

“Em đã tỉnh? Có đói bụng không?”

Tang Đồng lắc đầu một cái: “Đã ăn một chút..... Anh đi đâu vậy hả?”

Lạc Hưởng Ngôn ngồi ở bên giường, nói lỏng cổ áo nói: “Đi xã giao, những người đó quá khó chơi, cả đêm mệt chết đi được!”

Tang Đồng lỗ mũi phình ra, nhú mày: “Một thân mùi rượu..... Đợi chút, có mùi nước hoa lẫn vào, anh đi đâu lâu lỏng hử!”

Lạc Hưởng Ngôn híp híp mắt, cười như không cười nhìn chằm chằm Tang Đồng, kéo dài âm điệu mở miệng: “A —— em đây là đang ghen phải không?”

Tang Đồng liếc hắt một cái: “Ăn em gái anh!”

Lạc Hưởng Ngôn bình tĩnh trả lời lại một cách mỉa mai: “Không có tiểu muội, em ăn ‘tiểu đệ’ của anh đi!”

Tang Đồng cầm khăn lông hung hăng quất về phía hắt, mặt lạnh mày nhạt hỏi: “Nói mau, anh buổi tối đã đi đâu!”

Lạc Hưởng Ngôn vô tội trừng mắt nhìn: “Thật đi xã giao mà! Em cũng biết, có vài trường hợp, gặp dịp thì chơi là khó tránh khỏi, phụ nữ nước F lại như vậy..... Nhiệt tình, chỉ là em yên tâm! Anh vì em kiên trì bắt khuất, thế không khuất phục dưới dâm uy những cô gái kia!”

Tang Đồng hừ một tiếng, ghét bỏ đẩy đầu hắt đang muốn sáp lại gần ra: “Đi đi nhanh đi tắm sạch một thân nặng mùi của anh đi! Em đi ngủ trước, ngày mai rất nhiều việc!”

Lạc Hưởng Ngôn biết cô ngày mai phải tham dự liên hoan điện ảnh, sáng sớm sẽ phải thức dậy hóa trang thay quần áo, còn phải tiếp nhận ký giả phỏng vấn vân vân, cũng không tiếp tục trêu chọc cô, hôn cô một cái rồi đi tắm.

* * *

59. Chương 59

Chương 59.

Lễ phục sớm đã chuẩn bị tốt, váy dài màu vàng rủ xuống, thiết kế đơn giản mà hào phóng, làm nổi bật mái tóc đen của Tang Đồng, ở giữa một đám mỹ nữ tóc vàng, mang theo một phong cách riêng.

Liên hoan điện ảnh quốc tế tập hợp rất nhiều siêu sao, hoa thơm cỏ lạ khoe sắc.

Tang Đồng trang nhã hào phóng bước qua thảm đỏ, ở trên bàn ký tên lưu lại chữ ký rồng bay phượng múa.

Tiếng anh của Tang Đồng chỉ đạt tiêu chuẩn cấp bốn trình đủ đại học, miễn cưỡng nghe hiểu những câu chữ đơn giản. Mà đối với ngôn ngữ nước F, Tang Đồng trừ bỏ trước khi đến học được một chữ “Tốt”, chỗ một chữ cũng không biết.

Tang Đồng ký hết tên xong đi về phía bên kia, Lạc Hưởng Ngôn đã đợi ở nơi đó.

Tang Đồng ngồi không người nào chú ý, nho nhỏ cong miệng, nói lầm bầm: “Cái gì cũng nghe không hiểu, chỉ có thể đi theo mọi người cùng nhau cười cười..... Nhàm chán muốn chết!”

Lạc Hưởng Ngôn đưa ra cánh tay để cho cô nắm, cười nói: “Không có việc gì, tới nơi này chính là bán rẻ tiếng cười!”

Tiến vào trong hội trường, dưới sự chỉ dẫn nhân viên lễ tân ngồi vào vị trí, Tang Đồng cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm.

Không nghĩ tới mới vừa ngồi xuống không bao lâu, liền nghe đến bên cạnh một tiếng thét kinh hãi.

Tang Đồng tò mò nghiêng đầu, nhìn thấy một vị mỹ nữ tóc vàng hấp dẫn nhiệt tình nhào tới trong ngực Lạc Hưởng Ngôn, ôm cả cổ

hắn đầy nhiệt tình thân thiết hôn chào hỏi.

Lễ tiết ở nước ngoài luôn luôn như vậy, Tang Đồng vốn không cảm thấy có việc gì, nhưng ai biết Lạc Hưởng Ngôn giống như lâm đại địch, chột dạ liếc mắt nhìn Tang Đồng, ngay sau đó vội vàng đẩy cô gái xinh đẹp kia ra, trong miệng nhanh chóng bay ra hàng loạt ngôn ngữ nước F.

Tang Đồng trong lòng trầm xuống, lỗ mũi khẽ giạt giạt, ngửi thấy mùi nước hoa quen thuộc trên người mỹ nữ kia.

Mỹ nữ tóc vàng nhìn Tang Đồng một chút, không để ý chút nào cười cười, tiếp tục thân mật nói chuyện với Lạc Hưởng Ngôn.

Tang Đồng nhàn nhạt nhìn cô ta một cái, giọng nói bình tĩnh không một gợn sóng khiến Lạc Hưởng Ngôn nội tâm căng thẳng.

“Lạc Hưởng Ngôn, ngày hôm qua chính là cùng vị mỹ nữ này xã giao chứ?”

Lạc Hưởng Ngôn mặt ủ mây ề giải thích: “Em nghe anh nói..... Tối hôm qua không nói cho em biết chính là sợ em nghĩ lung tung! Tiểu thư Phát Thụy Đức là người phụ trách bộ phận lập kế hoạch của JK, lần này bàn chuyện hạng mục chính là do cô ấy phụ trách.....”

Tang Đồng không mặn không nhạt “Nha” một tiếng, nghiêng đầu sang chỗ khác hết sức chuyên chú nhìn xem biểu diễn trên sân khấu, không thèm để ý đến hắn nữa.

Lạc Hưởng Ngôn đối đãi với phụ nữ luôn luôn tao nhã lễ độ, thân sĩ vô cùng, hiện nay chỉ đành trước đem Phát Thụy Đức đuổi đi, mới có thể đáng thương hề hề tiến tới trước mặt Tang Đồng thề thốt thổ lộ kiên trinh của mình.

Lạc Hưởng Ngôn thở dài, lặng lẽ bắt được tay Tang Đồng, nhéo nhéo lòng bàn tay cô, hơi uất ức nói: “Thật sự cùng cô ấy không có gì mà, chỉ là cùng JK hợp tác tương đối nhiều, thường xuyên qua lại nên quen thuộc một chút xiu mà thôi! Tuyệt đối là trong sạch..... Lại nói, coi như không tin nhân phẩm của anh, còn có thể không tin năng lực sao? Tối hôm qua chỉ có một chút xiu thời gian, nếu như thực có cái gì, sao có thể sớm như vậy đã trở lại?”

Tang Đồng căn bản sẽ không hoài nghi hắn, cố ý trêu chọc hắn mà thôi, vốn là không tức giận, vừa nghe Lạc Hưởng Ngôn da mặt dày nói như vậy, không khỏi nhớ đến chuyện trên máy bay, lửa giận lập tức bốc lên.

Lạc Hưởng Ngôn dò xét sắc mặt của cô, đánh bạo nghĩ muốn ôm cô, bị cô nhẹ nhàng né tránh.

Tang Đồng thấy phụ tá bên người của Nghiêm Dục Toàn nhìn về phía cô ra dấu, liền biết đến lúc cô lên sân khấu rồi.

Nàn ảnh lớn trên sân khấu phát ra giai điệu quen thuộc, bộ phim chế tác tinh mỹ, cảnh tượng ngoạn mục lôi cuốn.

Tang Đồng bỏ lại Lạc Hưởng Ngôn mặt mày buồn bã, sửa sang lại làn váy một chút rồi cùng Nghiêm Dục Toàn tiến lên sân khấu.

Người dẫn chương trình vẻ mặt khoa trương đưa đến dưới đài từng trận tiếng cười, Tang Đồng mặc dù nghe không hiểu, cũng biết vị dẫn chương trình này nổi tiếng vô cùng, nhất định là miệng vàng lời ngọc.

Liên hoan phim lần này, Khuynh tần thiên hạ lấy được giải thưởng bộ phim điện ảnh xuất sắc nhất, Tang Đồng mặc dù không nhận được bất kỳ giải thưởng nào, cũng không có bao nhiêu mất mát.

Dù sao có thể xuất hiện ở buổi lễ quốc tế long trọng như vậy, bộ phim có thể nhận được giải thưởng, đối với cô mà nói đã rất hài lòng rồi.

Qua sân khấu, lộ mặt, xong xuôi Tang Đồng liền đi xuống bên dưới.

Lạc Hưởng Ngôn cứ nhiên núp ở phía sau sân khấu chờ cô.

Tang Đồng đỡ khóc đỡ cười hỏi: “Đi theo em làm gì?”

Lạc Hưởng Ngôn ân cần đỡ lấy cô nói: “Không phải lo lắng em ngôn ngữ không thông đi lạc sao?”

Tang Đồng cố ý nghiêm mặt: “Đừng tưởng rằng nói vài lời ngon ngọt em sẽ không cùng anh tính toán!”

Lạc Hưởng Ngôn cười hắc hắc, bất ngờ ôm lấy Tang Đồng, nhanh chóng tiến vào phòng giữ quần áo bên cạnh, ẩn cô ở trên tường hôn thật sâu.

Tang Đồng bị dọa sợ giật mình, lại không dám kịch liệt giãy giụa, kiểu tóc hôm nay của cô tốn cả buổi sáng mới làm ra, ngộ nhỡ để hư liền mất mặt!

Căn phòng nhỏ tối đen, đem phồn hoa náo nhiệt bên ngoài ngăn cách, trong không gian an tĩnh vang lên tiếng mút mập mờ, Tang Đồng nghe được mặt đỏ tim đập rộn ràng.

Lạc Hưởng Ngôn thở hổn hển trầm thấp bật cười: “Bây giờ còn cùng anh so đo sao?”

Tang Đồng xấu hổ nhắc chân liền đạp, lại bị hấn linh hoạt tránh được, sau đó thật chặt đè cô lại, thân thể cùng thiếp mập mờ chậm rãi mè nheo.

Vài vóc mỏng manh không ngăn cản được nhiệt độ nóng rực, Tang Đồng sắc mặt ửng hồng cự tuyệt: “Chớ làm loạn, bên ngoài rất nhiều ký giả.....”

Lạc Hưởng Ngôn cắn lỗ tai cô hàm hàm hồ hồ nói: “Không có việc gì, ở nước F, cái này gọi là lãng mạn!”

Làn váy dài bị vung lên, lòng bàn tay ấm áp dọc theo bắp đùi chậm rãi vuốt ve, cổ áo trễ xuống thật thấp vừa đúng tiện nghi cho Lạc Hưởng Ngôn, từ cổ hôn đi xuống.

Bên ngoài người đến người đi, có thể rõ ràng nghe được mọi người bận rộn đi tới chạy lui, hội trường thỉnh thoảng truyền đến một hồi tiếng vỗ tay nhiệt liệt, xen lẫn lời nói của người dẫn chương trình kích động cao vút.

Những thanh âm này ở trong không gian tối đen thu hẹp được phóng đại vô hạn, làm cho Tang Đồng cảm thấy xấu hổ khi ở trước công chúng cùng Lạc Hưởng Ngôn vụng trộm triền miên.

Tang Đồng càng khấn trương càng nhạy cảm, nắm thật chặt bàn tay Lạc Hưởng Ngôn đang mò đưa chân của cô, thở hổn hển nói: “Không, về khách sạn!”

Lạc Hưởng Ngôn nằm ở trên người cô hung hăng hít thở mấy hơi, tà tà cười nói: “Không trở về khách sạn? Tốt, ở chỗ này!”

“Không phải..... A.....”

Lạc Hưởng Ngôn nhân thể đưa ngón tay đặt tại vùng đất mềm mại ấm áp, kịch liệt hung ác hôn môi Tang Đồng, ngậm chặt lưỡi cô dùng sức mút, thỉnh thoảng dùng răng cắn lấy lõi kéo nó ra bên ngoài.

Lung tung ra vào trong chốc lát, Lạc Hưởng Ngôn liền rút ngón tay ra, khấn cấp khó nhịn kéo xuống khóa kéo, động một cái công phá nơi phòng thủ yếu nhất của Tang Đồng, thoải mái rên rỉ một tiếng.

Bên ngoài bỗng nhiên xôn xao, Tang Đồng một chân lảo lồi lộ ra bên ngoài, giắt trong khuỷu tay Lạc Hưởng Ngôn, sợ đến độ khấn trương không thôi, chôn đầu ở bên gáy hấn nức nở ghen ngào.

Cái tư thế này không quá dễ dàng xâm nhập, Lạc Hưởng Ngôn dứt khoát một tay nâng mông cô lên, để cho hai chân cô vững vàng vòng ngang hông mình, đem cô chống đỡ ở trên tường tùy ý xâm chiếm.

Dưới tác dụng của trọng lực, Lạc Hưởng Ngôn tiến vào càng sâu, Tang Đồng bởi vì khấn trương, vừa sợ bị té xuống, không khỏi càng thêm quấn chặt ở trên người hấn, đồng thời, làm ỳnh xoắn chặt hơn cứng rắn nóng rực của Lạc Hưởng Ngôn đang chen chúc trong cơ thể cô.

Tiếng ồn bên ngoài giống như vắng vắng bên tai, Tang Đồng khó khăn đè nén tiếng rên rỉ, sau lưng lỏa lồ dính vào trên vách tường lạnh lẽo, trước người lại là thân thể nhiệt tình như lửa của Lạc Hưởng Ngôn, nóng lạnh hai phe đối lập kích thích, khiến khoái cảm rất nhanh chồng chất đến đỉnh điểm.

Cao triều sắp đến làm cho Tang Đồng mê mang không nhin được bật ra tiếng rên rỉ, phía dưới âm thanh va chạm mãnh liệt mập mờ. Trong bóng tối thân thể ngược lại càng thêm nhạy cảm, trong tiếng nước dâm mị trơn trượt, Tang Đồng cùng Lạc Hưởng Ngôn ôm chặt cùng nhau lên đỉnh.

Bên ngoài vang lên tiếng nhạc, nghe giống như sắp tan cuộc, Tang Đồng còn treo trên người Lạc Hưởng Ngôn, xấu hổ muốn xuống đất.

“Ừ ——“

Tang Đồng một chân nhũn ra thiếu chút nữa ngồi bệt dưới đất, may nhờ Lạc Hưởng Ngôn kéo cô một cái, để cho cô tựa vào trong lòng ngực mình.

“Bà xã còn cùng anh so đo sao?”

Tang Đồng không thèm để ý dọn dẹp, luống cuống tay chân mặc quần lót, phía dưới ướt nhẹp dính dính, thời thời khắc khắc nhắc nhở cô tất cả mọi chuyện mới vừa xảy ra.

“Cút ——.”

Lạc Hưởng Ngôn không cho là đúng cười lên, nắm một bên ngực của cô vuốt ve một phen, uy hiếp nói: “Xem ra còn chưa đủ?”

Tang Đồng bị buộc bất đắc dĩ, không thể làm gì khác hơn là khuất nhục nhỏ giọng cầu khẩn: “Đủ, đủ rồi.....”

Lạc Hưởng Ngôn hài lòng cười cười, đưa tay giúp hai người sửa sang xong y phục, liền ôm cả người cô cùng đi ra khỏi phòng giữ quần áo.

Cửa vừa mở ra, phía sau dài người đến người đi, Tang Đồng chỉ sợ người khác nhìn ra một chút dấu vết, khẩn trương muốn chết, đáng vẻ lại càng muốn cố ý làm bộ như không có chuyện gì xảy ra.

Lúc đi qua có người ngẫu nhiên ngẩng đầu nhìn bọn họ một cái, thấy Tang Đồng gương mặt đỏ tươi, môi sưng đỏ, cũng mập mờ mà cười.

Lạc Hưởng Ngôn nhìn cô càng ngày mặt càng đỏ, cười hắc hắc nói: “Nơi này là nước F, bất kỳ chuyện lãng mạn nào đều là đáng giá tán thưởng!”

Đây là lãng mạn sao? Đây là lãng mạn sao! Đây rõ ràng là phóng túng bừa bãi!

Tang Đồng xấu hổ muốn chết, lôi kéo Lạc Hưởng Ngôn vội vã chạy đi.

Mới vừa trở về phòng, Lạc Hưởng Ngôn liền sốt ruột không nhịn được mà đá cửa, một tay ôm thật chặt vào Tang Đồng người, một tay lục lọi cởi ra quần áo của cô.

Lễ phục thấp ngực lưng trần, vì nâng ngực, cũng vì phòng ngừa áo lót bên trong bị hằn lên, nên trên người chỉ dán miếng lót.

Lạc Hưởng Ngôn đè chặt cô, đôi tay càng không ngừng dao động, giúp cô lột sạch những miếng dán kỳ kỳ quái quái kia. Mỗi một lần xé ra miếng dán liền cọ sát điểm mẫn cảm, Tang Đồng cũng không tự nhiên khẽ run một hồi. Phản ứng này làm Lạc Hưởng Ngôn cực kỳ thích thú, trong chốc lát sắc mặt liền thay đổi.

Tang Đồng chống lại hai mắt tràn đầy ** của hắn, kêu đau mà nói: “Lại tới?”

Lạc Hưởng Ngôn tà khí lan tràn mà cười, vừa từ trên cao thưởng thức thân thể trắng nõn lỏa lồ của cô, vừa thuần thực lột sạch mọi thứ vướng víu trên người.

“Bảo bối, hãy cùng hưởng thụ phong tình lãng mạn của nước F nào!”

Vừa rồi đã làm một trận, còn chưa kịp dọn dẹp, lúc này đây thật dễ dàng cho Lạc Hưởng Ngôn tiến vào.

Tang Đồng vừa bắt đầu còn tràn đầy kháng cự, thế nhưng cô không phải là đối thủ của Lạc Nhị gia bao nhiêu năm tung hoành khắp các bụi hoa, sau vài động tác trên chộc Tang Đồng cũng chỉ có thể thở dốc mà thôi.

Không biết có phải là bị phong cách lãng mạn nước F làm ảnh hưởng hay không, Lạc Hưởng Ngôn nhiệt tình làm cho Tang Đồng có chút không chịu nổi, toàn thân vô lực nằm ở đó, mặc cho Lạc Hưởng Ngôn kích tình đại phát mà đem cô lăn tới lăn lui, loay hoay làm ra các loại tư thế mắc cỡ vô cùng.

Tang Đồng ở trên máy bay đã bị Lạc Hưởng Ngôn quán quýt làm chuyện này, dọc theo đường đi cũng không cách nào nghỉ ngơi, sáng sớm hôm nay liền rời giường hóa trang, phỏng vấn, chụp hình, tham dự khai mạc liên hoan điện ảnh..... Tang Đồng mệt đến ngất ngư. Đến sau nửa đêm, cũng không biết là lần thứ mấy cao triều, Tang Đồng rốt cuộc không nhịn được mê man thiếp đi.

Sáng sớm, trời mới vừa tờ mờ sáng, Tang Đồng đột nhiên tỉnh giấc.

Có lẽ là đổi chỗ ngủ nên không được ngon giấc, hiện tại vừa tỉnh, cô cũng không còn cảm thấy buồn ngủ nữa.

Tang Đồng nhẹ nhàng cử động, chỉ cảm thấy xương cốt cả người như bị tháo ra một lượt, chua xót đau đớn vô cùng. Càng làm cho người ta không thể nhịn được là.....hung khí gây án của đồ ngựa đực Lạc Hưởng Ngôn còn nửa mềm nửa cứng rắn chôn ở trong cơ thể cô.

Tang Đồng trừng mắt nhìn gương mặt an tĩnh trước mắt, Lạc Hưởng Ngôn lúc thanh tỉnh vừa hạ lưu lại hay làm dáng, không có mấy phần nghiêm chỉnh, không nghĩ tới lúc ngủ, ngược lại ngây thơ vô tội như đứa bé.

Lạc Hưởng Ngôn càng có bộ dáng vô ưu vô tự ngủ ngon như vậy, Tang Đồng trong lòng lửa bốc càng cao.

Đêm qua lẫn qua lẫn lại quá trốn, ngay cả Lạc Hưởng Ngôn tinh lực tràn đầy về sau cũng có chút không chịu nổi, rút vài tờ khăn giấy lau qua loa cho hai người liền cùng nhau ngủ thiếp đi, ga giường nhiều nếp nhăn ướt nhẹp vò thành một cục, toàn thân cũng đặc sánh, khó chịu muốn chết.

Tang Đồng dù sao cũng ngủ không được, liền lặng lẽ đứng dậy, chân vừa chạm đất, dưới thân liền chảy ra một cổ ẩm ập.

Cúi đầu mắng một câu, Tang Đồng liên tục không ngừng kẹp chặt hai chân, nhếch nhác chạy vào phòng tắm.

Thong thả xả nước nóng tắm, mệt mỏi trên người cuối cùng cũng biến mất một chút.

Tang Đồng lau sạch nước đổ áo choàng tắm, soi gương sửa lại tóc một chút, đột nhiên nhìn thấy dao cạo râu đặt trên bồn rửa mặt.

Tang Đồng tròn mắt xoay động, hắc hắc cười lên.

Lạc Hưởng Ngôn giấc ngủ rất sâu, Tang Đồng cười lạnh một tiếng, thêm rất nhiều tinh dầu trợ giúp giấc ngủ, rón rén vén chăn lên, quả nhiên, Lạc Hưởng Ngôn thân thể trần truồng, tứ chi mở lớn ngủ hết sức hào phóng.

Tang Đồng vắt khăn ẩm đặt lên giữa hai chân Lạc Hưởng Ngôn, chờ đám lông rậm rạp màu đen ướt mềm một chút, liền đem kem cạo râu thoa lên phía trên, nhất thời nhìn đến một đám bọt màu trắng chen chúc giữa hai chân, Tang Đồng nghĩ nghĩ một chút, vô cùng hí hửng lấy ra điện thoại di động chụp tách tách.

Lạc Hưởng Ngôn tựa như con heo lười rậm rì một tiếng, nghiêng đầu một cái, lại im lặng ngủ tiếp.

Tang Đồng vỗ vỗ ngực, xem chút nữa bị dọa sợ kêu ra tiếng, nhìn xem thời gian không sai biệt lắm, liền dùng nước ấm đem đám bọt cạo lông rửa sạch.

Úm, hiệu quả không tệ!

Tang Đồng cầm dao cạo, một tay nắm bảo bối của Nhị gia, đem đám lông còn dư lại cạo sạch không còn một mống.

Vốn là tượng trưng nam tính vô cùng hấp dẫn trở lại nên cực kỳ sạch sẽ, trơn bóng hết sức tức cười, sau khi cạo sạch bộ lông còn lại màu hồng, ** ngủ say khéo léo cúi đầu, Tang Đồng trong lòng đột nhiên dâng lên một loại cảm giác kỳ quái lại phức tạp.

Giống như đang làm thịt một con gà trơn mềm trắng nõn.....

Bất quá có câu nói “phượng hoàng rụng lông không bằng gà”, không biết con gà bị cạo lông này tỉnh lại sẽ như thế nào?

Tang Đồng vội vàng lắc đầu một cái, đuổi đi ý niệm kỳ quái trong đầu, vừa chặc chặc tằm tắc khen ngợi, vừa giơ điện thoại di động tay nắm nam cần chụp đủ góc độ.

Lạc Hưởng Ngôn ngủ một giấc thật ngon, trong giấc mộng Tang Đồng vô cùng nhu thuận, quỳ gối giữa hai chân mình, hai tay nắm lấy tiểu đệ uy mãnh cường hãn, đưa ra đầu lưỡi mềm nhẵn mềm mại, trước như vậy như vậy, lại như vậy như vậy..... Lạc Hưởng Ngôn cười tỉnh.

Sắc trời sáng choang, Tang Đồng ăn mặc chỉnh tề ngồi ở trước bàn cơm, vừa xem chương trình liên hoan điện ảnh tối hôm qua, vừa ăn điểm tâm sáng.

Lạc Hưởng Ngôn chống đầu lên, tạo dáng cười chào hỏi: “Bà xã, sớm ah!”

Tang Đồng sắc mặt cổ quái nhìn hẩn một chút, chần chờ trả lời: “Sớm?”

Lạc Hưởng Ngôn cho là cô còn đang tức giận chuyện ngày hôm qua, cũng không chút để ý, một cước đá cho văng chiếc chăn trên người ra, không chút nào xấu hổ thân thể trần trụi, bình bình thản thản xuống giường.

Lạc Hưởng Ngôn như mọi khi vậy, sau khi rời giường liền vào phòng tắm, vừa mới đi hai bước đột nhiên cảm thấy không thích hợp, phía dưới lạnh lạnh không bình thường, trong lúc đi lại cảm giác ít đi cái gì, cảm giác kỳ quái khó hiểu lại hơi buồn buồn.....

Lạc Hưởng Ngôn một cúi đầu, ghen hống nhìn trần trối vào vùng rậm rạp vẫn làm mình kiêu ngạo rậm rạp trong một đêm biến mất không còn một mống.

Này này này..... Lửa nóng đốt qua cũng không hoang tàn như vậy đi!

Lạc Hưởng Ngôn đột nhiên cảm thấy trước mắt đều biến thành màu đen, ước chừng đứng hình mấy phút đồng hồ, mới chậm rãi ngẩng đầu lên, mặt không đổi sắc nhìn về phía Tang Đồng: “Em làm?”

Tang Đồng hai tay nâng cằm, ưu nhã mỉm cười, trầm bổng du dương mở miệng: “Ông xã yêu dấu, cùng nhau hưởng thụ toàn ~ thân ~ nhẵn ~ nhụi ~”

* * *

60. Chương 60

Lạc Hưởng Ngôn sắc mặt âm trầm có thể chảy ra nước, cắn răng nghiêng lợi mắng: “Nhẫn như tơ lụa! Sau này anh như thế nào ra ngoài gặp người đây!”

Tang Đồng sắc mặt trầm xuống: “Muốn gặp người nào cần phải cởi hết quần áo bên dưới?”

Lạc Hưởng Ngôn tức đến muốn ngất rồi, chụp tay che lại ** trống không khóc không ra nước mắt: “..... Cường từ đoạt lý! Độc nhất lòng dạ đàn bà, thủ đoạn ngoan độc hại chết người mà!”

Tang Đồng thoải mái nhàn nhã nhấp một hộp sữa tươi, nhàn nhạt nói: “A, như vậy không phải rất tốt sao? Về sau em sẽ không bao giờ nghi ngờ anh ra ngoài làm bậy nữa nha!”

Lạc Hưởng Ngôn trong nháy mắt hồng mắt, nghĩ muốn xù lông nhưng ngay cả lông cũng bị mất, bộ dáng buồn cười nhảy cẫng lên, ngón tay run rẩy chỉ hướng Tang Đồng, đầu môi muốn mắng lại không dám mắng.

Tang Đồng nhàn nhạt liếc hẩn một cái: “Còn muốn lượn bao lâu nữa?”

Lạc Hưởng Ngôn kìm nén đến nội thương, u oán nhìn cô hồi lâu, thấy Tang Đồng thủy chung không biến sắc, rốt cuộc hoàn toàn đầu hàng, che ** khóc chạy đi.

Tối hôm qua liên hoan điện ảnh còn chưa kết thúc, Tang Đồng liền bị Lạc Hưởng Ngôn kéo đi trước, khiến cho Nghiêm Dục Toàn nổi trận lôi đình.

Thì ra là ngày hôm qua sau khi kết thúc, có một tạp chí thời trang nổi tiếng muốn phỏng vấn Tang Đồng, chụp vài tấm hình. Không nghĩ tới

Tang Đồng chuẩn bị đi so với thỏ còn nhanh hơn, kết quả bỏ lỡ một cơ hội tuyên truyền tốt như vậy, đến nỗi Nghiêm Dực Toàn đặc biệt gọi điện thoại mắng cô một trận mới thôi.

Cùng những ngôi sao quốc tế nổi tiếng kia so sánh, Tang Đồng quả thật không tính là cái gì, cộng thêm ba năm thoái ẩn, những ký giả ngoại quốc kia rất ít chú ý tới cô.

Tang Đồng cũng không cảm thấy mất mát gì, Lạc Hưởng Ngôn công việc bận rộn, cô liền bồi Nghiêm Dực Toàn tiến hành các hoạt động tuyên truyền cho bộ phim.

Lạc Hưởng Ngôn sau khi bị cạo sạch lông, vẫn mất mũi để trên trời ngêu ngao đáng ghét, nhìn thấy Tang Đồng liền hừ mũi xả giận, chọc cho Tang Đồng phì cười.

Cổ tình Tang Đồng đều bày ra bộ dạng không cười không nói, mỗi lần đều làm cho Lạc Hưởng Ngôn then quá thành giận, giận đến giơ chân, trong khoảng thời gian này ghen khuấy vô cùng.

Vốn là Lạc Hưởng Ngôn đã lên kế hoạch đầu ra đó, lần này xuất ngoại, hai người đều bận công tác cũng không cần phải gấp gấp trở về, nhân cơ hội bổ sung trăng mật, thư thả thoải mái du ngoạn một phen.

Nhưng hiện tại..... Lạc Hưởng Ngôn giận đến phát điên, đi tong tuần trăng mật trong mơ của hắn! Cuối cùng vô cùng dứt khoát dọn dẹp hành lý lên máy bay.

Bởi vì là đêm khuya hạ cánh đến T thị, sân bay trừ bỏ một vài ký giả ngồi chễm chệ chờ tin bên ngoài, cũng không có bao nhiêu người. Tang Đồng được bảo vệ hộ tống, hết sức thuận lợi ra khỏi sân bay, cùng Lạc Hưởng Ngôn lên xe Lạc gia, trực tiếp trở về nhà.

Tang Đồng mệt mỏi muốn chết, miễn cưỡng tắm xong, Lạc Hưởng Ngôn lại ở trong thư phòng làm việc.

Tang Đồng có chút đau lòng, chờ hắn cúp điện thoại mở miệng khuyên nhủ: “Nghỉ ngơi đi, có chuyện gì ngày mai làm tiếp.....”

Lạc Hưởng Ngôn mệt mỏi ngất mi tâm, cười hỏi: “Sao vậy? Có chuyện gì sao?”

Tang Đồng thở dài, bưng ly sữa bò cho hắn: “Không có gì a, tắm một cái rồi đi ngủ sớm một chút đi, ngày mai còn phải rút chút thời gian về nhà.....”

Lạc Hưởng Ngôn nhận lấy sữa tươi, uống một hơi, liếm môi một cái cười đến không có ý tốt: “Một chút cũng không mệt!”

Nói xong thuận tay đặt cái ly xuống, ôm Tang Đồng như có điều suy nghĩ nhìn chằm chằm cô.

Tang Đồng bị hắn như vậy cả người không được tự nhiên, chọc chọc hắn hỏi: “Nghĩ gì thế?”

Lạc Hưởng Ngôn nâng lên khóe môi, lộ ra hàm răng trắng tinh: “Nghĩ..... Chúng ta hình như chưa ở thư phòng làm qua!”

Bầu không khí ấm áp tốt đẹp trong nháy mắt bị những lời này của Lạc Hưởng Ngôn phá hư.

Tang Đồng tức giận đỏ mặt sang nhéo, nhéo một chút da thịt của hắn mắng: “Trong đầu trừ những chuyện hạ lưu kia anh còn có thể nghĩ tới cái gì khác nữa hả!”

Lạc Hưởng Ngôn cợt nhả nói: “Thực sắc tính dã nha, đây cũng là thường tình..... Ừ, cái bàn này chế tạo đặc biệt nha, bảo đảm động như thế nào cũng sẽ không phát ra tiếng vang, bền chắc lắm đó!”

Tang Đồng mặt không thay đổi nhìn hắn: “A, lông dài ra rồi sao?”

Lạc Hưởng Ngôn sắc mặt cứng đờ, tức giận gằn nhẹ nói: “Có thể không nhắc tới chuyện này nữa được không?”

Tang Đồng gật đầu một cái, khẽ mỉm cười sửa lời nói: “Chưa đủ lông đủ cánh còn giở trò lưu manh..... Nhị gia như vậy là không được đâu nhé!”

Mấy ngày nay đều là như vậy, mỗi khi Lạc Hưởng Ngôn động chút tâm tư, Tang Đồng luôn dùng chiêu này thành công làm cho hắn mềm nhũn xuống.

Lạc Hưởng Ngôn thất bại buông cô ra, không nhịn được phát tay một cái: “Đi đi đi, đi tắm!”

Tang Đồng trải giường xong, Lạc Hưởng Ngôn liền bọc áo choàng tắm đi ra.

“Sao lại không đem tóc lau khô thế?”

Tang Đồng cau mày ném cho hắn một cái khăn lông khô, Lạc Hưởng Ngôn tiếp được cũng không lau, xoay xoay vắn vắn cạo lên giường, cổ giả bộ bình tĩnh hỏi: “Cái kia..... lông sau khi cạo xong, đại khái bao lâu sẽ mọc ra cái mới?”

Tang Đồng xì một cái, cổ nén cười thật to **, làm ra vẻ trấn định nói: “Đừng nóng vội nha, nếu như chỉ đơn giản dùng dao cạo, đại khái dăm ba ngày là có thể dài ra cái mới, một hai tháng là có thể khôi phục nguyên dạng. Chỉ là.....”

Lạc Hưởng Ngôn khấn trương hỏi: “Chỉ là cái gì?”

Tang Đồng liếc nhìn phía dưới của hắn, thở dài, sâu kín nói: “Dùng kem cạo lông hiệu quả tốt nhất, không quá ba tháng, thì đừng nghĩ khôi phục.....”

Lạc Hưởng Ngôn mặt xanh như tàu lá chuối, không nhịn được bộc phát, chĩa về phía nàng giận dữ hét: “Tang Tiểu Đồng, em đủ tuyệt tình! Cạo liền cạo, lại còn dùng kem cạo lông! Còn dă biệt nhỏ cỗ tận gốc!”

Tang Đồng nhún nhún vai, bình tĩnh lau nước miếng phun đến trên mặt, cổ làm ra vẻ vô tội nói: “Đây không phải là sợ em sảy tay, sợ ý một chút cắt ** sao?”

Lạc Hưởng Ngôn giận dữ: “Cám ơn nhiều! Có phải còn muốn anh cảm kích em đã sử dụng giấy dầu hay không hử?”

Tang Đồng cười híp mắt nằm trong chăn: “Ai nha, nơi đó có thể sử dụng giấy dầu à, chuyện này chơi đùa quá lỗ sẽ bị thương, ngộ nhờ phát sinh chương ngại gì sau này, Lạc gia đoạn tử tuyệt tôn, mẹ không thể không khai đao chém thành mấy khúc nha..... Tốt lắm, đừng làm rộn, nhất định sẽ dài ra, ngủ đi ngủ đi!”

Lạc Hưởng Ngôn bị phần muốn chết, hung hăng kéo chăn trùm kín đầu.

***** là Nhị gia bị cạo chíp bông tạo thành phân cách tuyến *****

Khoảng cách ba năm, Tang Đồng lại lần nữa đứng trước sân khấu, dùng thực lực chứng minh danh hiệu ảnh hậu lúc đầu của mình, không phải chỉ là hư danh.

Bộ phim đã phá vỡ kỷ lục phòng bán vé mấy năm gần đây, lấy khí thế không người nào có thể kháng cự, không hề trì hoãn đánh thẳng vào cuộc đua tranh giải Kim Phũ.

Giải thưởng Kim phũ vai nữ chính xuất sắc nhất, kia thanh tiểu Kim phũ rực rỡ, lần nữa được giao đến tay Tang Đồng.

Đối diện với vô số khuôn mặt dưới đài, Tang Đồng giờ phút này nội tâm cư nhiên bình tĩnh vô ba. Không có xúc động tự hào như khi lần đầu tiên lên nhận giải, cũng không có tuyệt vọng đau thương như lần trước nữa.

Tang Đồng nhìn Tiểu Kim phũ trên tay một chút, hướng về phía micro cười nói: “Nếu như không phải cái thanh này được mài quá sắc bén, tôi thật rất muốn giống như các ngôi sao khác khi nhận giải Kim phũ, hôn lên phần thưởng của mình.”

Lời này vừa nói ra, dưới đài ồn ào cười to.

Tang Đồng làm bộ thở dài: “Không có biện pháp, đáng vẽ so ra thì rất xinh đẹp, ngộ nhờ làm ặt mày hốc hác, đoán chừng liền hoàn toàn không thể tiếp tục lẫn lộn bên ngoài nữa rồi..... Trước kia đem việc giành lấy giải thưởng là mục tiêu phấn đấu, hiện tại mới hiểu được, mặc dù có lấy được phần thưởng cao nhất, vẫn như cũ không thể dừng bước tiến tới. Dòng đời vẫn chảy, phấn đấu không ngừng!”

Dưới đài vang lên tiếng vỗ tay nhiệt liệt.

Tang Đồng giơ Kim Phũ trong tay lên, trong đoàn người tìm được Lạc Hưởng Ngôn, cùng hắn xa xa nhìn nhau, khẽ mỉm cười nói: “Tôi muốn cảm ơn rất nhiều, nhưng nên cảm ơn nhất, chính là chồng của tôi. Là anh ấy không xa không rời bồi ở bên cạnh, mỗi một lần khốn cảnh, đều là anh ấy yên lặng ủng hộ, ở trong tuyệt vọng đốt một ngọn đèn, ánh sáng mặc dù yếu ớt, nhưng lại chiếu sáng toàn bộ thế giới. Không có anh

ấy, tôi sẽ không thể có được ngày hôm nay..... Lạc Hưởng Ngôn, là cả đời này là vai nam chính duy nhất của tôi!”

Trong tiếng vỗ tay như sấm, Lạc Hưởng Ngôn đẩy lòng một mảnh mềm mại.

Còn có cái gì có thể so với giờ khắc hạnh phúc này sao?

Vợ yêu đứng trên đài, giống như một ngôi sao chói mắt, lóe ra ánh sáng lấp lánh. Nhiều người yêu thích cô như vậy, mà cô lại ở trước mặt hàng tỉ người, không chút nào che giấu tuyên bố, hẳn là vai nam chính duy nhất cả đời này của cô!

Sẽ không có lời nói nào, so “Cả đời duy nhất” càng làm cho hắn cảm động.....

Lương Nguyên tinh thần chán nản rũ mắt xuống, đem chiếc cúp mới vừa cầm trên tay nhét vào trong ngực Lương Tiểu Nghệ, khẽ nói: “Đi hóng mát một chút.....”

Lương Tiểu Nghệ vội vàng lôi kéo hắn, ân cần hỏi: “Ca,.....”

“Không có việc gì.”

Lương Nguyên hai mắt tràn đầy tuyệt vọng, tâm như tro tàn, toàn thân cũng giống như sa sút tinh thần rất nhiều.

“Vé máy bay đã đặt rồi sao? Chiều nay mới trở về nước Mỹ, sau khi phòng công tác bán đấu giá còn có rất nhiều chuyện phải xử lý..... Trước nên trở về chuẩn bị, việc còn lại em giúp anh thu xếp đi.”

Lương Tiểu Nghệ nhìn sắc mặt của hắn quả thật khó coi tới cực điểm, liền chần chờ buông tay ra: “Vậy thì tốt, ca,..... Chớ suy nghĩ quá nhiều, trở về nghỉ ngơi thật tốt đi!”

Lương Nguyên “Ừ” một tiếng, cũng không quay đầu lại rồi đi.

Lương Tiểu Nghệ nhìn Tang Đồng trên đài ánh sáng rực rỡ, ánh mắt âm độc, khóe miệng chậm rãi nâng lên một nụ cười quỷ dị.

Theo lệ thường, sau buổi lễ trao giải Kim Phũ chính là tiệc rượu chúc mừng.

Hàn Tả Tả đã sớm chuẩn bị xong mấy chai sâm banh, giao cho Tang Đồng bọn họ lấy ra ăn mừng.

Đợt trao giải Kim Phũ này, Khuynh tấn thiên hạ quả thật thu hoạch toàn thắng, đã ôm về giải đạo diễn xuất sắc nhất, giải nam nữ diễn viên xuất sắc nhất, bộ phim mới hay nhất, giải nhạc phim hay nhất..... Một buổi tối nổi danh khắp nơi.

Trong tiệc rượu khắp nơi đều là tiếng chúc mừng, thật là có chút không thú vị, đoàn làm phim đề nghị cùng đi ra ngoài ăn mừng, lập tức có người hô to muốn đi hát Karaoke.

Mọi người trong lòng biết rõ, đây là hướng về ca hậu ở ẩn ba năm và Thiên vương siêu sao Tô Vĩ, liền cũng hi hi ha ha ồn ào tán thành.

Nghiêm Dực Toàn không phải trong trạng thái công việc nên rất thân thiết, cười đến mặt mày hồng hào, vung tay lên phóng khoáng nói: “Được, bên cạnh có một KTV, tôi mời khách!”

Lạc Hưởng Ngôn gấp mấy đôi tác làm ăn, nhất thời không phân thân ra được, dặn dò Tang Đồng nói: “Em đi cùng bọn họ trước, rồi nói số phòng cho anh, lát nữa anh đến đón em..... Đừng uống quá nhiều rượu!”

Tang Đồng muốn nói lại thôi, giống như là muốn nói cái gì, nhưng nhìn đến chung quanh còn rất nhiều người, suy nghĩ một chút cảm thấy không phải thời điểm thích hợp nói chuyện, chỉ có thể hơi bất đắc dĩ cười nói: “Biết rồi!”

Một nhóm lớn ầm ầm từ thông đạo dưới đất của khách sạn đi xuyên qua, trực tiếp tiến vào KTV, đồng thời cũng tránh được đám ký giả đang vây bên ngoài.

Hàn Tả Tả và Tang Đồng đi cuối cùng, nhỏ giọng nói: “Nói cho cậu một tin tức tốt, đạo diễn nổi tiếng Marcellus muốn quay một bộ phim, bên trong còn thiếu một vai cô gái Đông phương, mặc dù là vai phụ, nhưng là đất diễn cũng không thiếu..... Đối với khả năng diễn xuất của cậu, ông ấy rất hài lòng, hy vọng có thể mời cậu đến quay thử, có một phiên dịch viên bên cạnh ông ấy muốn gặp cậu một lần.”

Tang Đồng vui mừng hỏi: “Marcellus? Là đạo diễn điện ảnh bậc thầy thế giới?”

Hàn Tả Tả mím môi cười một tiếng: “Đúng vậy, chính là đạo diễn nổi tiếng ở Hollywood.....”

Tang Đồng không nghĩ tới sẽ gặp được chuyện tốt như vậy, vừa muốn nói gì đó, mở miệng lại chần chờ, thở dài hỏi: “Vị phiên dịch kia đang ở đâu?”

Hàn Tả Tả có chút kỳ quái: “Đã hẹn xong với anh ta rồi, một lát tới KTV gặp nhau, tìm một gian phòng trống nói chuyện một chút..... Cậu làm sao đấy? Đây chính là cơ hội tốt có một không hai, một bước tiến mới nổi danh quốc tế a, cũng đừng dễ dàng bỏ lỡ! Hay là do Lạc Nhị gia không thích cậu xuất đầu lộ diện?”

Tang Đồng lắc đầu một cái: “Cậu nghĩ lung tung cái gì a, Lạc Đà ngược lại cũng không phản đối, chỉ là..... Có thể.....”

“Hàn kinh tế!” Một người đàn ông đeo mắt kính cao giọng hô “Lâu rồi không gặp!”

Người đàn ông kia bước nhanh đi tới vươn tay: “Xin chào, Tang tiểu thư!”

Tang Đồng cười cười cùng hắn bắt tay, vị này chắc hẳn chính là vị phiên dịch Hàn Tả Tả nói.

Hàn Tả Tả hàn huyên mấy câu nói: “Hai người ở đây nói chuyện một chút, Tang Đồng, một lát tới phòng tìm cậu!”

Tang Đồng gật đầu một cái, cùng phiên dịch cùng nhau vào phòng.

Thông dịch viên kia ngay cả kịch bản cũng mang đến, chắc hẳn đạo diễn Marcellus rất vừa ý cô nhận vai diễn kia.

Tang Đồng xem sơ qua kịch bản, đại khái là xem nhân vật cô đảm nhận, xong rất xin lỗi nói: “Tôi rất ngưỡng mộ đạo diễn Marcellus, vô cùng cảm ơn ông ấy đã thưởng thức, tôi thật tâm hy vọng có thể có cơ hội cùng ông ấy hợp tác..... Nhưng là thật xin lỗi, lần này sợ rằng tôi phải từ chối rồi.”

Phiên dịch đẩy mắt kiếng một cái: “Thứ cho tôi nói thẳng, có cái gì cố kỵ xin cô có thể nói rõ, nếu như là lo lắng về vai diễn này, xin cô yên tâm, mặc dù là vai phụ, nhưng là đất diễn cũng vô cùng quan trọng!”

Tang Đồng khẽ mỉm cười: “Không phải là bởi vì vấn đề này..... Vai diễn này tôi rất thích, nhưng vai này có quá nhiều động tác hành động và đánh nhau.....”

Tang Đồng sờ sờ bụng, cười nói: “Rất đáng tiếc, tôi cảm giác mình có thể mang thai, vì không muốn ảnh hưởng đến bảo bảo, chỉ có thể cự tuyệt.”

Vị thông dịch viên kia kinh ngạc há to miệng, ngay sau đó hiểu rõ gật đầu, cười chúc mừng nói: “Khó trách..... Mặc dù thật đáng tiếc không thể hợp tác cùng cô, nhưng vẫn muốn chúc mừng cô!”

Tang Đồng đứng lên cùng hắn bắt tay một cái: “Xin thay mặt tôi tạ lỗi với đạo diễn Marcellus, hi vọng tương lai có thể cùng ông ấy hợp tác!”

Tang Đồng tiễn vị phiên dịch kia xong, liền đi gian phòng tìm Hàn Tả Tả.

Trong căn phòng chật ních, một đoàn âm nhạc gào khóc thảm thiết rung trời truyền đến, chấn động thiếu chút nữa Tang Đồng tông cửa bỏ chạy.

Tang Đồng vừa tiến vào, lập tức bị mọi người cùng nhau vây quanh, ồn ào muốn cô hát một bài.

Micro bị nhét vào trong tay, Tang Đồng bất đắc dĩ, không thể làm gì khác hơn là đi theo âm nhạc hát lên.

Một khúc hát lên, mọi người nghe say sưa ngon lành, rồi rít hăm hừ kêu cô tiếp tục, Tang Đồng đỡ khóc đỡ cười đuổi bọn họ, ngồi trong góc gờ nhẩn tin cho Lạc Hưởng Ngôn, nói cho hắn biết số phòng, để cho hắn sớm một chút đến đón mình.

Lương Tiểu Nghi ỷ cười không ngớt bưng hai ly rượu đến bên cạnh Tang Đồng ngồi xuống: “Như thế nào? Giá trị con người tăng cao, ngay cả đạo diễn Marcellus cũng không mời nổi rồi hả? Hay là cô xem thường vai phụ nhỏ nhoi, chỉ nhận diễn vai chính thôi sao?”

Tang Đồng mặt không thay đổi bất di động, lạnh lùng nói: “Lương Tiểu Nghê, tin tức thu được thật nhanh ah! Lần trước dạy dỗ còn chưa đủ sao?”

Lương Tiểu Nghê nhíu mày, ánh mắt âm trầm, không nhìn ra sắc mặt, chớp mắt khôi phục hoàn toàn bộ dáng dịu dàng đáng thương: “Làm thật lợi hại, Lạc Hưởng Ngôn thủ đoạn một tay che trời, phòng công tác của chúng tôi bị chen ép không còn một con đường trở mình. Lần này cùng anh trai về Mỹ, chính là vì đem phòng công tác đầu giá đổi lấy tiền mặt..... Vất vả kinh doanh nhiều năm như vậy, trong một đêm liền bị phá hủy không còn một mống! Tang Đồng, giáo huấn như vậy, sao có thể chưa đủ ah!”

Tang Đồng nhíu mày, chuyện này cô cũng không cảm kích, nhưng nếu Lương Tiểu Nghê nói như vậy, xem ra nhất định là Lạc Hưởng Ngôn âm thầm làm một ít động tác.

Lạc Hưởng Ngôn từ trước đến giờ có thù tất báo, lần này nhịn lâu như vậy mới động thủ với Lương Nguyên, đoán chừng nhất định xuống tay không chút lưu tình.

Chỉ là Tang Đồng một chút cũng không đồng tình với bọn họ, dù sao Lương Tiểu Nghê trước đây không lâu còn muốn hại chết cô!

“Bán phòng công tác rồi, về sau muốn cùng anh hai bắt đầu lại từ đầu..... Tang tỷ tỷ, hi vọng phòng công tác này có thể trả lại những gì tôi nợ chị, từ nay về sau, mọi người nước giếng không phạm nước sông, sẽ không còn bất cứ quan hệ nào nữa, được chứ?”

Tang Đồng yên lặng nhìn cô ta: “Cậu còn không được!”

Lương Tiểu Nghê cười một tiếng, giơ lên ly rượu trong tay đưa tới trước mặt cô: “Vây..... Hai chúng ta hãy cạn ly rượu này, bao nhiêu ân oán xóa bỏ hết!”

* * *

61. Chương 61

Chương 61.

Tang Đồng liếc mắt nhìn ly rượu trước mặt, cười như không cười nhìn về phía Lương Tiểu Nghê, chậm rãi mở miệng: “Rất nhiều năm về trước, uống một ly rượu bỏ thêm chút thuốc, thiếu chút nữa không thể tỉnh lại..... Từ đó về sau, tôi sẽ không tùy tiện uống bất cứ thứ gì người khác đưa cho! Huống chi..... Còn là Lương Tiểu Nghê cô đưa cho tôi đây!”

Lương Tiểu Nghê sắc mặt lập tức cứng đờ, trong mắt ánh sáng điên cuồng chợt lóe lên, ôn nhu mà cười: “Thế nào, hoài nghi ly rượu này có vấn đề?”

Tang Đồng nhún vai một cái: “Có vấn đề hay không tôi không biết..... Lương Tiểu Nghê, cô đồng ý chúng ta về sau sẽ không còn bất cứ liên hệ gì, trước đây có thể làm nhiều tổn thương tôi như vậy, dựa vào cái gì mong muốn trong nhất thời xóa bỏ hết thảy! Không cùng cô tính toán là nể mặt Lương Nguyên, nhưng tôi..... Tuyệt đối sẽ không tha thứ!”

Tang Đồng nói xong những lời này, cảm giác điện thoại di động trong túi chấn động, liền không quan tâm sắc mặt của Lương Tiểu Nghê, cầm điện thoại lên đi ra ngoài nghe.

“Tả Tả cậu ở đâu?”

Hàn Tả Tả trong điện thoại nói rất nhanh: “Đừng nói nữa, Tự Thần bị chuốc một bình rượu lớn, lúc này ới đến thừa sống thiếu chết..... Tớ đưa cậu ấy lên trên lầu tìm căn phòng rồi xuống tìm cậu!”

Tang Đồng nghe được bên kia có tiếng nước chảy rào rào, vội vàng nói: “Chăm sóc cậu ta đi, lát nữa lại nói tiếp!”

;

Mới vừa cúp điện thoại, cửa phòng bị kéo ra, có người hô: “Tang Tiểu Đồng, dám trốn ra bên ngoài! Quá không có nghĩa khí, phải phạt rượu!”

Tang Đồng bị mấy người đó lôi vào, dở khóc dở cười cùng Tô Vĩ đứng cùng nhau.

Một đám người nhao nhao ồn ào nói: “Hai người trong phim không thể kết hợp, trong thực tế Tang Tiểu Đồng lại bị Lạc Nhị gia cười đi, Tô Thiên Vương của chúng ta quả thật quá đáng thương mà! Trong phim ngoài phim cũng không có cơ hội ——“

Mọi người cười lên ha hả, có người thét: “Hát một bài, hát một bài ——“

Micro bị nhét vào trong tay Tang Đồng và Tô Vĩ, Tô Vĩ quay đầu sang bên tai cô nói: “Hát một bài đi, nếu không bọn họ không để yên đâu!”

Tang Đồng bất đắc dĩ cười hỏi: “Hát bài gì?”

Tô Vĩ chọn bài nam nữ hát song ca, rất kinh điển, hai người cùng nhau hát.

Mặc dù Tô Vĩ và Tang Đồng hát có dễ nghe đi nữa, trong cái bầu không khí này không ai còn nghiêm túc thưởng thức, cũng chỉ là góp vui mà thôi.

Hát xong, Tang Đồng cầu xin tha thứ: “Vây được rồi chứ!”

“Không được, uống một chén!”

“Còn phải là rượu giao bôi —— Tang Tiểu Đồng phải an ủi một chút Tô Thiên Vương bị thương tâm!”

Tang Đồng dở khóc dở cười nhìn ly rượu bị nhét vào trong tay: “Thật không được, không thể uống rượu.....”

Vì bảo bảo trong bụng, Tang Đồng nói gì cũng không nguyện uống.

Tô Vĩ vì cô hoà giải: “Tốt lắm tốt lắm, mọi người đừng làm rộn! Hát còn chưa đủ sao, còn muốn khi dễ cô nương người ta, mấy đại lão gia các người cút sang một bên đi ——“

Mọi người nhất quyết không tha, Tang Đồng không thể làm gì khác hơn là thỏa hiệp: “Vây..... Uống đồ uống được chứ?”

“Nơi này là chỗ nào nha, muốn uống đồ uống khác cũng không có đâu a!”

“Đúng vậy! Tang Tiểu Đồng quá không nể mặt diiii——“

Tang Đồng bất đắc dĩ, không thể làm gì khác hơn là miễn cưỡng nói: “Thật sự không thể uống..... Như vậy đi, chỉ uống một chút được chứ?”

Tang Đồng đem rượu bên trong ly sốt bột hơn phân nửa: “Cầu xin các vị bỏ qua cho, sau này nhất định sẽ bồi mọi người uống một châu hả hê!”

Mọi người đều uống đến điên cuồng rồi, ồn ào nửa ngày nhìn cô có vẻ khó khăn, cũng không nói thêm gì nữa.

Tang Đồng cùng Tô Vĩ tay chéo nhau, uống chun rượu giao bôi.

Dung dịch rượu lạnh lẽo chạy qua cổ họng, dạ dày Tang Đồng không tự chủ được co rút.

Cô còn chưa có cùng Lạc Hưởng Ngôn uống qua rượu giao bôi đâu, nếu để cho anh biết được, chắc sẽ hậm hực với cô mấy ngày ấy chứ.

Tang Đồng nhớ tới bộ dạng xù lông của Lạc Hưởng Ngôn, ha ha cười để ly rượu xuống.

Anh còn chưa biết mình có bảo bảo, không biết đứa bé này có thể làm cho anh tiêu tan cơn ghen tức hay không.

Mọi người đùa giỡn Tang Đồng xong, lại chuyển đến trên người Tô Vĩ rồi.

Tang Đồng thở phào nhẹ nhõm, không biết có phải là bởi vì nguyên nhân mang thai hay không, một ly rượu chút xíu như vậy, Tang Đồng cứ nhiên liền có chút say. Đầu óc choáng váng, trước mắt một mảnh mờ mịt, nhìn cái gì đều có vô số hình ảnh lúc ẩn lúc hiện.

Tang Đồng lão đảo đi vài bước, xiêu xiêu vẹo vẹo, cả phòng đều chật ních, tất cả mọi người uống đến đầy mặt đỏ bừng, dáng đi xiêu vẹo lắc lư như vậy có rất nhiều, cũng không có ai để ý tới cô.

Tang Đồng cảm thấy ly rượu kia như được rót vào trong máu, dọc theo mạch máu chạy tới toàn thân, tay chân đều giống như không phải là của mình nữa rồi, nhẹ nhàng giống như có thể bay.

Bên tai ông ông vang, trong đầu nhanh chóng lướt qua rất nhiều hình ảnh, trước mắt có rất nhiều yêu ma giương nanh múa vuốt, quơ múa cánh tay y hết kìm sắt xông về phía cô.

Tang Đồng nội tâm chưa bao giờ tồn tại sợ hãi to lớn như vậy, muốn hét chói tai ra tiếng nhưng không cách nào mở miệng, muốn chạy trốn tay chân lại không nghe sai bảo, toàn thân co rút run rẩy, loại cảm giác cô chưa từng thể nghiệm qua.

Hàn Tả Tả thật vất vả mới thu xếp tốt cho Chủ Tự Thần đã uống say, mới vừa vào phòng liền bị một phòng quần ma loạn vũ vây quanh.

Hàn Tả Tả khí thế quá mạnh mẽ, mắt lạnh quét qua mọi người rồi rít giải tán.

Tìm một vòng mới phát hiện Tang Đồng trong góc, không biết có phải là bị chúc rượu hay không, đang xụi lơ trên ghế sa lon.

Hàn Tả Tả chen đi qua, vừa nhìn sắc mặt cô không bình thường trắng bệch đã cảm thấy không thích hợp, cuống quýt tiến lên đỡ đầu của cô kêu: “Tang Đồng, Tang Đồng ——”

Tang Đồng đã hôn mê, vẻ mặt vô cùng khổ sở, toàn thân cũng co quắp thật chặt, không thể không được nước miếng chảy ra.

Hàn Tả Tả tâm hoảng sợ đem cô gắt gao ôm trong ngực, đưa tay với lấy chai rượu trên bàn, nhắm về phía đoàn người dùng sức ném, hét lớn một tiếng: “Con mẹ nó tất cả đều dừng lại cho tôi! Gọi xe cứu thương ——”

Mọi người hoảng sợ giật mình, trong phòng trong nháy mắt yên tĩnh lại, chỉ còn lại âm nhạc diết tai nhức óc.

Tô Vĩ vạch ra đám đông, cau mày tiến lên: “Có chuyện gì?”

Hàn Tả Tả gấp đến độ mắt đều đỏ: “Mau gọi xe cứu thương, đã xảy ra chuyện!”

Lạc Hưởng Ngôn mới vừa bàn xong một vụ làm ăn, vội vàng cáo từ ra ngoài, đang muốn đi tìm Tang Đồng, đột nhiên trái tim co rút lại, đáy lòng dâng lên nỗi sợ hãi âm thầm.

Lạc Hưởng Ngôn lắc đầu một cái, không hiểu bất thành linh khó chịu là chuyện gì xảy ra.

Điện thoại vang lên, Lạc Hưởng Ngôn thấy trên màn ảnh hiện lên ba chữ “Hàn Tả Tả”, trong lòng lo lắng càng ngày càng đậm.

“Alô?”

Bên kia thanh âm rất huyền ảo, Hàn Tả Tả cố gắng không chế thanh âm của mình, lại vẫn không che giấu được nội tâm khủng hoảng: “Nhanh, anh nhanh tới đây, khoa cấp cứu bệnh viện thành phố..... Tang Đồng đã xảy ra chuyện!”

Lạc Hưởng Ngôn lập tức ngây ngốc, trong nháy mắt phản ứng kịp, lạnh lùng quát hỏi: “Cô ấy như thế nào?”

Hàn Tả Tả âm thanh run rẩy: “Không biết, mới vừa đưa vào cấp cứu.....”

Lạc Hưởng Ngôn không nghe tiếp nữa, nhanh chóng chạy đi.

May mắn bệnh viện thành phố rất gần, Lạc Hưởng Ngôn chạy xe không bao lâu đã đến nơi. Thẳng xe lại để đó, hần như phát điên vọt vào bệnh viện.

Ngoài cửa phòng cấp cứu chỉ có Hàn Tả Tả và Tô Vĩ.

Hàn Tả Tả quả quyết ngăn chặn miệng của mọi người lúc đó, thái độ cương ngạnh kêu tất cả tạm thời trở về, căn phòng được Tô Vĩ gọi người tới phong tỏa hiện trường, hai người cùng nhau canh chừng trước cửa phòng cấp cứu.

Lạc Hưởng Ngôn sắc mặt khó coi tới cực điểm, khẩn cấp lao tới và khủng hoảng tột cùng làm cho sắc mặt hần tái nhợt.

“Rốt cuộc xảy ra chuyện gì?”

Hàn Tả Tả ôm cánh tay lắc đầu một cái: “Không biết, đã sai người đi điều tra..... Cậu ấy uống một ly rượu xong liền hôn mê bất tỉnh, toàn thân co quắp.....”

Lạc Hưởng Ngôn đột nhiên giận dữ: “Người nào cho cô ấy uống rượu!”

Tô Vĩ lôi kéo hần: “Xin hãy bình tĩnh, Lạc Nhị gia, hiện tại còn có rất nhiều chuyện phải làm, đừng xúc động! Lúc ấy hiện trường hỗn loạn, Tang Đồng uống gần nửa ly, sẽ không có cái gì.....”

Rất nhanh cửa phòng cấp cứu được mở ra, bác sĩ đi ra kéo khẩu trang xuống hỏi: “Ai là người nhà bệnh nhân?”

Lạc Hưởng Ngôn liền vội vàng tiến lên: “Là tôi!”

Vị bác sĩ kia mặt không thay đổi quét mắt nhìn hần: “Là cái gì của cô ấy?”

“Tôi là chồng của cô ấy!”

Bác sĩ nhìn hần một chút, nói: “Bệnh nhân trong máu có một lượng lớn LSD, anh có biết cô ấy sử dụng thuốc phiện hay không?”

Lạc Hưởng Ngôn ngây ngẩn cả người.

Hàn Tả Tả cả giận nói: “Không thể nào, cậu ấy ngay cả thuốc lá cũng không đụng tới, làm sao có thể hít thuốc phiện!”

Bác sĩ hừ lạnh: “Không hút thuốc lá không có nghĩa là không hít thuốc phiện! Cô ấy đã hít LSD quá liều, cho nên sinh ra các triệu chứng co rút, hôn mê, ảo giác.....”

Bác sĩ dừng một chút, tiếp tục dùng giọng điệu cứng nhắc nói: “LSD có nguồn gốc từ nấm cựa gà, là một loại ma túy tổng hợp cực độc. Lạm dụng LSD sẽ ảnh hưởng rất lớn đến sức khỏe và tinh thần của người dùng, cũng sẽ để lại rất nhiều di chứng, những thứ này tạm thời có thể không đề cập tới..... Anh có biết bệnh nhân đã có thai hơn một tháng rồi không?”

Lạc Hưởng Ngôn như bị giáng một đòn nghiêm trọng, lảo đảo nói: “Tôi không biết.....”

Bác sĩ không vui trợn mắt liếc hần một cái: “Cái gì cũng không biết, làm sao làm chồng người ta được đây! Thời kỳ đầu mang thai rất nguy hiểm, đứa bé này không biết có thể giữ được hay không..... Hiện tại tôi cần hỏi một chút, trong cơ thể bệnh nhân có một lượng lớn LSD, đối với thai nhi ảnh hưởng rất nghiêm trọng, coi như đứa bé có thể sinh ra được, cũng có thể sống không được bao lâu, hơn nữa mặc dù sống sót cũng có thể bị dị dạng bẩm sinh..... Xin hãy mau chóng quyết định, có muốn giữ lại đứa bé này hay không?”

Lạc Hưởng Ngôn đột nhiên bình tĩnh, không hề không được phần nộ quát: “Muốn! Coi như sinh ra là một kẻ đàn đốn tàn phế, nó cũng là con của Lạc Hưởng Ngôn tôi!”

Bác sĩ gật đầu một cái, kéo khẩu trang lên: “Tôi đã biết, chúng tôi sẽ cố hết sức giữ lại bào thai trong bụng bệnh nhân.....”

“Chờ một chút!” Lạc Hưởng Ngôn hít sâu một hơi, cường bách chính mình tỉnh táo trở lại, “Giữ được đứa bé có thể hay không..... Đối với người mẹ có gì bất lợi?”

Bác sĩ trầm ngâm chốc lát nói: “Khó mà nói trước được, mỗi người sẽ có phản ứng với LSD không giống nhau..... Sau khi bệnh nhân thoát khỏi nguy hiểm, tôi đề nghị đi đến chỗ cai nghiện tiến hành giai đoạn trị liệu. Trong thời gian này bệnh nhân có thể sẽ vô cùng khổ sở, có lẽ sẽ phát sinh hành động tự sát.....”

Lạc Hưởng Ngôn khổ sở gật đầu: “Biết.....”

Bác sĩ thở dài: “Vây..... Hiện tại còn muốn giữ đứa bé này sao?”

Lạc Hưởng Ngôn nhắm lại mắt, một câu cũng nói không nên lời.

Muốn hấn thể nào mở miệng đây!

Giữ lại đứa bé, sẽ thương tổn đến Tang Đồng, nếu không giữ..... Đó là đứa bé hấn và Tang Đồng dựng dục nên, muốn hấn làm thể nào giao phó với Tang Đồng đây!

Hàn Tả Tả khuôn mặt trắng bệch, muốn mở miệng lại bị Tô Vĩ ngăn cản.

Lui lại trên hành lang, Lạc Hưởng Ngôn giọng nói đứt quãng vang lên: “Trước xin tận lực bảo đảm người mẹ an toàn khỏe mạnh, còn lại..... Có thể bảo vệ, xin hãy tận sức!”

Bác sĩ không nói thêm gì nữa, xoay người đi vào phòng giải phẫu.

Lạc Hưởng Ngôn không nhúc nhích dựa vào vách tường, thời gian nhanh chóng trôi qua, rồi lại giống như ngưng trệ lại.

Không bao lâu, cửa phòng giải phẫu lần nữa mở ra, một vài bác sĩ đi ra nói: “Đại khái không có việc gì, thai nhi không thể giữ được..... Thật xin lỗi, chúng tôi đã cố hết sức!”

Lạc Hưởng Ngôn thở phào nhẹ nhõm, trong lòng trống rỗng khó chịu, cùng y tá phía sau đưa Tang Đồng vào phòng bệnh.

Hàn Tả Tả chịu đựng sự đau đớn, lúc này bất kỳ lời an ủi nào cũng đều vô dụng, nhẹ nói: “Nhị gia, anh hãy ở với Tang Đồng, tôi về lấy ít đồ dùng hàng ngày của cậu ấy tới đây.”

Lạc Hưởng Ngôn giống như không nghe thấy, ngồi bên giường bệnh nhẹ nhàng nắm tay Tang Đồng, bởi vì đang truyền dịch, tay Tang Đồng lạnh lẽo dị thường.

Hàn Tả Tả nhẹ giọng thở dài, cùng Tô Vĩ cùng nhau rời đi.

Trong phòng bệnh chỉ còn lại hai người bọn họ. Lạc Hưởng Ngôn hôn một cái lên ngón tay cô, khẽ thì thầm: “Thật xin lỗi.....”

Nếu không phải hấn đã tới chậm, làm sao sẽ phát sinh loại chuyện như vậy?

Đã mang thai hơn một tháng, hấn thể nhưng không phát giác gì.

Nếu không phải do hấn sơ ý lơ là, nhất thời sơ sót, làm sao sẽ làm hại Tang Đồng nằm trên giường hôn mê bất tỉnh, như thế nào lại để cho đứa bé của bọn họ chết non sớm như vậy!

Hàn Tả Tả rất nhanh cầm bao lớn bao nhỏ trở lại, ý bảo Lạc Hưởng Ngôn cùng mình ra ngoài.

Lạc Hưởng Ngôn đã bình tĩnh lại.

Hàn Tả Tả nhìn thấy chỉ trong một thời gian rất ngắn Lạc Hưởng Ngôn đã tiêu tụy đi rất nhiều, trong lòng xúc động không thôi.

“Tang Đồng luôn hòa thuận, cùng với đoàn làm phim quan hệ cũng không tệ, cô ấy vừa mới trở lại làm việc, cũng không liên quan đến vấn đề xung đột lợi ích.....”

Lạc Hưởng Ngôn gương mặt, trong mắt tia rét lạnh bén nhọn giống như lưỡi dao, lông mày nhíu lại lạnh lùng.

“Tôi sẽ tra rõ!”

Hàn Tả Tả hơi yên tâm, chỉ sợ Lạc Hưởng Ngôn nhất thời mê muội, xem nhẹ nguy hiểm trước mắt, để cho kẻ địch ẩn núp trong bóng tối thừa cơ hội ra tay tiếp.

“Còn lại hãy yên tâm, chuyện tối nay, bảo đảm sẽ không có bất cứ tin đồn nào truyền ra ngoài!”

Lạc Hưởng Ngôn ngồi ở bên giường cả đêm không chớp mắt.

Trời sáng, có bác sĩ đi tới kiểm tra phòng.

Lạc Hưởng Ngôn cùng thầy thuốc phía sau, đóng cửa phòng bệnh hỏi: “Thân thể của cô ấy không có gì đáng ngại chứ?”

Bác sĩ an ủi: “Hiện tại xem ra tất cả đều hồi phục tốt..... Nhưng là sử dụng LSD sẽ xuất hiện một loại hiện tượng đặc biệt, cũng chính là chứng ‘nhớ lại’. Đã từng dùng qua LSD, nếu như không sử dụng nữa, số thuốc lắng lại bên trong thận sau một thời gian sẽ bị đào thải ra ngoài, đồng thời một ít lại tiến vào tế bào não, sau đó mới ở trong tế bào sinh ra phản ứng dây chuyền. Cho nên tình huống bệnh nhân cụ thể như thế nào, còn phải đợi cô ấy tỉnh lại làm kiểm tra..... Một số người sau khi dùng thuốc cũng sẽ để lại di chứng ảo giác trước đó, đến lúc đó hy vọng anh có thể chuẩn bị tâm lý thật tốt.”

Lạc Hưởng Ngôn thành khẩn nói cảm ơn, nói tiếp: “Xin bác sĩ trước hết hãy che giấu bệnh tình, không cần nói cho vợ tôi chuyện cô ấy mang thai..... Tôi lo lắng cô ấy không tiếp nhận nổi, đợi đến thời cơ thích hợp, tôi sẽ nói cho cô ấy biết đứa bé không còn.....”

Vị bác sĩ kia hiểu rõ gật đầu: “Yên tâm đi, theo như tình hình bây giờ, bệnh nhân chưa từng hít thuốc phiện, mặc dù lần đầu hít với một lượng lớn, nhưng thể chất của cô ấy không tệ, lại được mọi người đưa tới kịp thời, đoán chừng di chứng sau này của cô ấy sẽ không quá nghiêm trọng.”

“Cám ơn!” Lạc Hưởng Ngôn thoáng yên tâm, sau khi tiễn chân các bác sĩ liền trở lại phòng bệnh.

Tang Đồng vẫn chưa tỉnh, thân thể sau khi để non rất suy yếu, vẻ mặt an tĩnh nằm trên giường bệnh, chỉ một đêm ngắn ngủn, liền gầy đi rất nhiều, sắc mặt vàng vọt, đáy mắt thâm quầng một mảnh.

Lạc Hưởng Ngôn sao còn có tâm tư đi quản chuyện khác, toàn bộ thể xác và tinh thần đều đặt vào Tang Đồng, chỉ gọi một cú điện thoại cho Lạc phu, đem mọi chuyện nói sơ qua với bà, để Lạc phu toàn quyền giải quyết.

Giao mọi chuyện ẹ mình, Lạc Hưởng Ngôn tuyệt đối yên tâm, liền tiếp tục một tác cũng không rời bỏ ở bên cạnh Tang Đồng.

Hơn hai giờ chiều, sân bay người tới người đi, loa phát thanh liên tục thông báo lộ trình chuyển bay.

Lương Tiểu Nghệ vội vàng đứng lên: “Đi thôi, anh, vào thôi.”

Lương Nguyên nhìn lại chốc lát, khuôn mặt cô đơn: “Đi thôi!”

Người xếp hàng tiến vào cũng không nhiều, rất nhanh đã tới lượt bọn họ.

Lương Nguyên vừa định tiến lên, đột nhiên xông lên mấy người cảnh sát, đem hắn ngăn lại.

Lương Tiểu Nghệ sắc mặt bỗng dưng biến đổi.

Lương Nguyên không hiểu hỏi: “Đồng chí cảnh sát, xin hỏi xảy ra chuyện gì?”

Người dẫn đầu lễ phép chào nói: “Thật xin lỗi, Lương Tiểu Nghệ bị tình nghi giết cùng buôn lậu thuốc phiện, mời đi theo chúng tôi đến đồn cảnh sát một chuyến hỗ trợ điều tra!”

Lương Nguyên cảm thấy buồn cười, không thể tưởng tượng nổi nhìn về phía Lương Tiểu Nghệ, lại phát hiện sắc mặt cô ta rất bình tĩnh, trong ánh mắt đầy vẻ điên cuồng.

Lương Nguyên trong lòng trầm xuống, khó khăn hỏi: “Là..... em sao?”

Lương Nguyên không đầu không đuôi hỏi, Lương Tiểu Nghệ ngẫm hiểu, chậm rãi nở nụ cười, cười đến rục rỏ như vậy, giống như một đứa bé đang đợi được khen thưởng, thoải mái ung dung nói: “Anh, hiện tại anh có thể an tâm, tất cả những người tổn thương anh đều không được chết tử tế..... Người nào làm anh đau khổ, em cũng sẽ không để cho họ tốt hơn!”

Lương Nguyên đầu óc ong một tiếng, giống như chiếc pháo bị đốt nổ tung trước mặt mình.

“Em đã làm cái gì?”

Lương Nguyên không dám nghĩ tới, van xin nhìn Lương Tiểu Nghệ, vẻ mặt lo sợ nghi hoặc bất an.

Cảnh sát cách một tiếng còng tay Lương Tiểu Nghệ, cười lạnh nói: “Lần này vừa đúng lúc, hiem nghi ngược lại được khẳng định chắc chắn!”

62. Chương 62

Chương 62.

Tang Đồng đang ngủ mê man vẫn không yên ổn, thỉnh thoảng lộ ra thần sắc khổ sở, vẫn nhúu chặt chân mày, ở giữa còn có một lần ma túy phát tác, ở trong ngực Lạc Hưởng Ngôn không ngừng co quắp.

Tang Đồng vẫn ngủ thẳng đến gần tối mới mơ mơ hồ hồ tỉnh lại, thần trí còn có chút không tỉnh táo, vừa mở mắt ra đã nhìn thấy Lạc Hưởng Ngôn nằm bên giường, vẻ mặt mệt mỏi, dưới mắt quầng xanh đen nồng đậm, trên cằm lúng phúng râu chưa cạo.

Tang Đồng chưa từng gặp qua hình ảnh anh chán nản như thế, nghĩ muốn gọi anh, nhưng vừa mở miệng mới phát hiện cổ họng bỏng rát, vô cùng đau đớn.

Lạc Hưởng Ngôn đột nhiên tỉnh lại, thấy cô đã tỉnh, vui vẻ kêu cô một tiếng, vội vàng ngồi dậy sờ sờ mặt của cô hỏi: “Đã tỉnh, giờ em cảm thấy như thế nào?”

Tang Đồng đảo tròn mắt, mới phát hiện ra mình thế nhưng đang ở trong bệnh viện.

Trí nhớ trước khi hôn mê từ từ xuất hiện trong đầu, Tang Đồng không biết bị làm sao, bản năng vươn tay sờ sờ bụng của mình.

Lạc Hưởng Ngôn xoay người rót cho cô ly nước, đỡ cô dậy để cô dựa vào trước ngực mình, cẩn thận từng li từng tí uy cô uống một ly nước ấm.

Lạc Hưởng Ngôn giúp cô lau khô miệng: “Muốn uống nữa không?”

Tang Đồng lắc đầu một cái, nghi ngờ mở miệng hỏi: “Em bị sao vậy?”

Lạc Hưởng Ngôn ánh mắt đau xót, thật chặt ôm cô vào trong ngực: “..... Không có chuyện gì, Lương Tiểu Nghệ cho em

uống chút thuốc gây ảo giác, yên tâm, có, không có việc gì!”

Tang Đồng nhớ tới lúc hôn mê sinh ra các loại ảo giác, những thứ hình ảnh đáng sợ kia, cảm giác lo sợ nghi hoặc thân bất do kỷ.

Tang Đồng ngẩng đầu lên nhìn hấn, run rẩy thanh âm hỏi: “Bảo bảo..... Bảo bảo đâu?”

Lạc Hưởng Ngôn vốn định gạt cô, nhưng không nghĩ Tang Đồng đã biết chuyện cô mang thai.

Tang Đồng nhìn hấn trầm mặc biểu tình vô cùng hối hận, nên cái gì cũng hiểu rồi.

Tay gắt gao nắm chặt y phục trên bụng, Tang Đồng nằm trong ngực Lạc Hưởng Ngôn nhắm mắt lại bị thương tuyệt vọng rơi lệ, một lần lại một lần truy vấn: “Bảo bảo đâu? Bảo bảo của em đâu.....”

Lạc Hưởng Ngôn lỗ mũi đau xót rơi lệ, thiên ngôn vạn ngữ thế nhưng cũng không cách nào thoát ra khỏi miệng, bất kỳ ngôn ngữ nào cũng đều vô dụng, rất muốn an ủi nỗi đau mất đi đứa bé của cô, đều là phí công.

Lạc Hưởng Ngôn chỉ có thể ôm lấy Tang Đồng, hàm hồ mở miệng: “Bảo bảo còn có thể lại có.....”

Tang Đồng cái gì cũng nghe không lọt tai, nước mắt từng giọt từng giọt rơi xuống, sắc mặt tái nhợt khốc đến nổi cả khuôn mặt đều hồng lên.

Tang Đồng cực kỳ đau thương muốn chết, Lạc Hưởng Ngôn đau lòng lại càng sâu, không chỉ có vì đứa con chưa kịp ra đời đã chết non của mình, thấy Tang Đồng khổ sở, lòng của Lạc Hưởng Ngôn giống như bị xoắn thành mảnh vụn.

Tang Đồng khóc đến hô hấp khó khăn, trên gương mặt tiêu tụy tràn đầy nước mắt, vẫn như cũ khóc không ngừng, không tiếng động khóc thút thít càng làm cho Lạc Hưởng Ngôn đau lòng khôn tả.

“Tang Tang, ngoan, không khóc không khóc.....”

Lạc Hưởng Ngôn giúp cô vỗ lưng nhỏ giọng dụ dỗ: “Đừng khóc, về sau hai chúng ta lại có bảo bảo khác.....”

Tang Đồng vẫn rơi lệ không ngừng, đầu kịch liệt đau đớn, huyết thái dương giật giật dường như muốn nổ tung, cổ họng bị nghẹn đến khó chịu, bỏng rát đau đớn..... Nhưng vết thương trên thân thể, so với nỗi đau trong lòng, hoàn toàn không đáng để nhắc tới.

Lạc Hưởng Ngôn không biết phải nói gì để an ủi cô, mất đi cốt nhục rất thống khổ, há có thể chỉ bằng vài câu nói mà có thể quên hết mọi chuyện.

Lạc phu nhân cầm hộp giữ nhiệt đi vào, nhìn thấy con trai bà đang ôm Tang Đồng, vừa rơi lệ vừa khuyên bảo dụ dỗ.

“Hưởng Ngôn, đỡ Tiểu Đồng ngồi dậy.”

Lạc Hưởng Ngôn đỡ Tang Đồng, chèn thêm gối đầu sau lưng cô, để cho cô ngồi dựa vào.

Lạc phu nhân ngồi bên giường, vừa mở hộp giữ nhiệt vừa ra lệnh: “Hưởng Ngôn, con hãy ra ngoài trước!”

Lạc Hưởng Ngôn do dự nhìn mẹ mình, Lạc phu nhân nhạt nói: “Hửm, có cái gì không yên lòng sao!”

Lạc Hưởng Ngôn không thể làm gì khác hơn là đi ra ngoài trước.

Lạc phu nhân múc một chén canh, Tang Đồng đắm chìm trong khổ sở, khóc đến thê thảm vô cùng.

Lạc phu nhân bưng chén, vừa nhẹ nhàng khuấy vừa bình tĩnh nói: “Ta biết hiện tại con rất đau lòng, đại khái cái gì cũng nghe không lọt. Nhưng là, con của mình bị hại không còn, làm mẹ, có khổ sở hơn nữa cũng phải vì đứa con của mình đòi lại công đạo!”

Tiếng khóc của Tang Đồng đột nhiên dừng lại, mở ra đôi mắt tràn đầy nước mắt, trong mắt tất cả đều là hận ý mãnh liệt.

“Lương, Tiểu, Nghệ!”

Quả nhiên, chỉ có thù hận mới càng có thể khiến cho con người ta nhanh chóng tỉnh táo lại.

Lạc phu nhân thối thối canh, nhàn nhạt nói: “Lương Tiểu Nghệ trong rượu bỏ ma túy, mượn tay người khác đưa cho con. Thân là nghệ sĩ, một khi dính vào thứ này, tiền đồ phông chừng cũng sẽ bị phá hủy..... Người phụ nữ kia đã bị bắt lại, hiện tại phải làm, là thật tốt chăm sóc thân thể, không để cho cô ta được như ý. Muốn vì đứa con của mình báo thù như thế nào, chỉ có thể dựa vào chính bản thân con!”

Tang Đồng cắn hận nói: “Con không sao hiểu được cô ta vì cái gì luôn muốn dồn con vào chỗ chết! Con chưa từng làm tổn thương cô ta, những việc cô ta làm, con cũng có thể lần lượt bỏ qua cho cô ta, nhưng lúc này đây, con sẽ không nhịn nữa!”

Lạc phu nhân nâng lên nụ cười trào phúng, nhẹ nhàng phun ra hai chữ: “Ngu ngốc!”

Tang Đồng chán nản rũ mắt xuống.

Lạc phu nhân không nhanh không chậm nói: “Thiện tâm tha thứ là chuyện tốt, nhưng cũng phải nhìn xem một chút đó là hạng người nào! Không phải tất cả đều đáng giá được tha thứ! Có những người chính là đến chết cũng không hối cải, dễ dàng tha thứ chỉ sẽ làm tăng thêm sự kiêu ngạo của cô ta. Con nhận thức không rõ, bỏ qua cho người không đáng được bỏ qua, cho nên mới có hậu quả như ngày hôm nay.”

Tang Đồng trầm mặc không nói, trong lòng hận ý cùng hối hận lan tràn, khiến cho cô không có chỗ nào phát tiết.

Lạc phu nhân múc một muỗng canh, thối thối đưa tới trước mặt Tang Đồng: “Mặc kệ muốn báo thù cũng tốt, hay là muốn làm cái gì, cũng không thể chỉ lo cho bản thân mình! Đứa nhỏ này không chỉ là của con, cũng là của Hưởng Ngôn, của Lạc gia, Hưởng Ngôn trong lòng muốn vãn khổ sở và hối hận không hề thua kém con chút nào! Con đau lòng có thể cái gì cũng không quản thương khóc cả đời, thế nhưng con có từng

nghĩ tới Hưởng Ngôn, nó ngoài mặt vất vả chăm sóc con, sợ đau lòng quá độ, sợ sức khỏe mạnh của con bị tổn thương..... Tang Đồng, xem như mẹ thỉnh cầu con, vì đứa nhỏ, hãy chăm sóc cho bản thân thật tốt!”

Tang Đồng nhìn chiếc muỗng trước mặt hơi nóng lượn lờ, nháy mắt một cái rơi lệ.

Tang Đồng cố gắng nuốt xuống canh bỏ thơm ngon, mặc dù một chút thèm ăn cũng không có, lại vẫn cưỡng bách bản thân uống hết một chén.

Lạc phu nhân dọn dẹp xong xuôi, đứng lên nói: “Là người của Lạc gia, mặc kệ muốn làm cái gì, cũng phải nhớ luôn có Lạc gia làm chỗ dựa, có Lạc gia, cái gì cũng không cần sợ!”

Tang Đồng lau nước mắt, nghẹn ngào nói: “Mẹ, cảm ơn!”

Lạc phu nhân vén vén tóc mai, khẽ mỉm cười rời khỏi phòng bệnh.

Lạc Hưởng Ngôn ngồi chồm hổm trên hành lang chờ, vừa nhìn thấy cửa mở ra lập tức khẩn trương hỏi: “Thế nào, cô ấy có khỏe không?”

“Uống một chén canh.....” Lạc phu nhân vừa đi vừa nói, “Đau lòng là khó tránh khỏi, chỉ là không cần quá lo lắng, trước mắt khỏe mạnh mới là quan trọng nhất! Mẹ đã mời chuyên gia tốt nhất, yên tâm, giai đoạn trị liệu sẽ không có quá nhiều khó khăn!”

Lạc Hưởng Ngôn tiễn Lạc phu nhân đến dưới lầu, Lạc phu nhân thở dài vỗ vỗ bờ vai hân: “Đưa mẹ tới đây thôi, chuyện bên ngoài đã có mẹ lo, con hãy yên tâm chăm sóc con bé đi!”

Lạc Hưởng Ngôn biết mẹ mình mặc dù mạnh mẽ, nhất là luôn bao che khuyết điểm, có bà, tự nhiên tất cả không cần hân quan tâm nữa.

Lạc Hưởng Ngôn trở lại phòng bệnh, phát hiện Tang Đồng ngơ ngác ngồi nơi đó, nhìn bầu trời hoàng hôn ngoài cửa sổ.

“Ăn cơm chưa?”

Lạc Hưởng Ngôn sưng sốt, gạt đầu một cái: “Mới vừa rồi mẹ có mang cơm tối tới, anh đã ăn một chút.”

Tang Đồng vươn tay, sờ sờ mặt của Lạc Hưởng Ngôn, áy náy nói: “Lạc Đà, thật xin lỗi, em không có chăm sóc tốt bảo bảo của chúng ta.....”

“Hừ ——” Lạc Hưởng Ngôn cắt ngang lời của cô..., ôm cô trước ngực, hôn nhẹ lên trán cô, đau lòng nói, “Đây không phải là lỗi của em, là do anh sơ suất, vậy mà lại không phát hiện..... Tang Tang, về sau hai chúng ta sẽ có rất nhiều đứa nhỏ.”

Tang Đồng không nhận được lại chảy nước mắt, khịt khịt cái mũi.

Phòng bệnh rất an tĩnh, chạng vạng tối gió lạnh thổi tới, ánh nắng chiều tỏa ra khắp nơi, tuy rằng bi thương, nhưng hình ảnh hai người gắn bó thân thiết, lại phá lệ cực kỳ ấm áp.

Lúc này lại có tiếng gõ cửa dồn dập phá vỡ bầu không khí yên tĩnh bên trong phòng, Lạc Hưởng Ngôn buông Tang Đồng ra nói: “Mời vào!”

Cửa phòng bệnh được đẩy ra, Lương Nguyên đầu đầy mồ hôi, thần sắc vội vàng, thở hổn hển đi tới, vừa nhìn thấy sắc mặt của Tang Đồng không khỏi tràn đầy áy náy dâng lên trong lòng.

“Đồng Đồng, em sao rồi?”

Tang Đồng vừa nhìn thấy hân ta, sắc mặt bỗng dưng âm trầm xuống: “May mắn không chết được!”

Lương Nguyên không che giấu được gấp gáp, muốn nói lại thôi nhìn về phía cô.

Tang Đồng cười lạnh: “Lương Nguyên, tôi biết anh muốn nói cái gì, tôi khuyên anh không cần nói nữa, vì một chút tôi cũng không muốn nghe!”

Lương Nguyên khổ sở nhắm hai mắt lại, khó khăn nói: “Thật xin lỗi, Đồng Đồng....., anh không biết em ấy sẽ làm ra chuyện như vậy, thế nhưng trong rượu thả ma túy.....”

“Không biết?” Tang Đồng cao giọng mắng, “Một câu không biết là có thể bỏ qua sao? Lương Nguyên, anh thật khiến cho tôi cảm thấy ghê tởm! Từ khi hai chúng ta quen biết tới nay, mỗi lần tôi bị Lương Tiểu Nghệ hãm hại, anh đều là một câu ‘không biết’..... Không biết, không biết, anh thật là không biết, hay là không muốn biết!”

Tang Đồng kịch liệt chất vấn: “Lương Nguyên, không phải nói Lương Tiểu Nghệ chính là trách nhiệm cả đời này của anh sao? Anh nói này là muốn đem trách nhiệm của mình phủ sạch không còn một mống sao!”

Lạc Hưởng Ngôn ngồi bên giường, vỗ vỗ sau lưng của Tang Đồng: “Đừng kích động.....”

Lương Nguyên vẻ mặt mệt mỏi: “Anh biết em hận..... Bọn anh thật xin lỗi em! Nhưng là, anh không thể xem như không có gì xảy ra, cầu xin, cầu xin.....”

“Câm miệng!” Lạc Hưởng Ngôn lạnh lùng nói, “Cút ——”

Tang Đồng châm chọc cười lên: “Dĩ nhiên tôi hận, nếu không phải tôi đáng thương tự cho là đúng, nếu không phải đối với Lương Tiểu Nghệ tôi vẫn luôn bao dung, cô ta làm sao có thể một lần lại một lần hãm hại tôi! Lương Nguyên, tự anh suy nghĩ thật kỹ, nhiều năm như vậy, có từng có nửa phần thật lòng cảm thấy có lỗi với tôi, lại vẫn tổn thương tôi hết lần này đến lần khác!”

Lương Nguyên nhìn bọn họ một chút, hít sâu một hơi, gương mặt tuyệt vọng cầu khẩn, phịch một tiếng quỳ trước giường bệnh của Tang Đồng: “Đúng vậy là lỗi của anh, là anh không đúng, anh không dám cầu xin em tha thứ..... Chỉ xin em, nếu em muốn trả thù, mặc kệ em muốn làm gì để hả giận anh cũng không có nửa câu oán hận, tất cả trách nhiệm từ đầu đến giờ anh đều gánh chịu! Tiểu Nghệ em ấy, em ấy..... trong lòng có vấn đề, là anh không quan tâm tốt đến em ấy, nên em ấy mới có thể dính vào..... Nhưng là, không thể lấy tội mưu sát khởi tố em ấy được, tội danh này quá nặng.....”

“Nặng?” Tang Đồng lạnh lùng nhìn hắn ta, “Cô ta giết chết đứa con còn chưa ra đời của tôi! Lương Nguyên, đứa bé không còn, đây không phải là mưu sát thì là cái gì?”

Tang Đồng càng nói âm thanh càng cao, rốt cuộc không nhịn được đau lòng khóc thành tiếng: “Đó là đứa bé, còn chưa ra đời liền bị cô ta hại chết, tại sao muốn tôi tha thứ cho cô ta..... Lương Nguyên anh nói đi, muốn tôi phải tha thứ như thế nào mới đối được đứa con của tôi trở về?”

Lạc Hưởng Ngôn đau lòng lau nước mắt cho cô, thanh âm giống như tới từ tầng sâu nhất của địa ngục, mang theo sự khiếp sợ lạnh lẽo: “Tôi nói lại lần nữa, cút!”

Lương Nguyên sững sờ quỳ trên nền gạch cứng rắn, nhất thời không có cách nào phản ứng lại.

Tang Đồng suy yếu dựa vào trước ngực Lạc Hưởng Ngôn, lệ rơi đầy mặt, phẫn hận nói: “Cho dù có thể bỏ qua cho Lương Tiểu Nghệ, tại sao anh cho là Lạc Hưởng Ngôn nguyện ý bỏ qua cho cô ta? Anh muốn bảo hộ thì bảo hộ sao! Cô ta hại chết không chỉ là đứa con của tôi, đó cũng là đứa con của Hưởng Ngôn! Máu mủ thân thiết của mình còn chưa ra đời liền bị hại chết..... Cơn giận này ai có thể nuốt trôi, Hưởng Ngôn cả đời cũng sẽ không vui vẻ, tại sao muốn tôi vì một người đã từng nhiều lần tổn thương mình mà khiến Hưởng Ngôn cả đời không thoải mái?”

Cổ họng Lương Nguyên giống như bị cái gì hung hăng chặn lại, cũng không phát ra được một chút âm thanh nào.

Tang Đồng cười khẩy nói: “Lương Nguyên, anh có biết ai tạo thành tất cả như ngày hôm nay không? Chính là anh! Anh mù quáng đi tin tưởng Lương Tiểu Nghệ, mỗi lần cô ta làm chuyện sai trái, anh đều thay cô ta giảng hòa! Bo bo giữ mình, không muốn tin vào sự thật! Lương Tiểu Nghệ yêu anh nhiều năm như vậy, yêu đến tâm lý cũng vụn vụn, anh lại cố ý làm như không thấy..... Lương Tiểu Nghệ nếu là chủ mưu, Lương Nguyên anh chính là đồng lõa!”

Lương Nguyên giống như không cách nào chịu đựng được, chán nản ngồi bệt trên mặt đất.

Tang Đồng xoa xoa nước mắt, hồ hững nói: “Lương Nguyên, anh không chỉ hại chết đứa bé, hại Hưởng Ngôn, còn hại cả Lương Tiểu Nghệ! Cô ta biến thành bộ dáng như ngày hôm nay, tất cả đều là một tay anh tạo thành! Tôi hận cô ta, tuyệt sẽ không lại lần nữa dung túng cho cô ta! Nhưng là Lương Nguyên, tôi càng hận anh hơn! Oán hận trước nay chưa từng có!”

Tang Đồng quay mặt sang nhìn về phía Lạc Hưởng Ngôn “Em không muốn nhìn thấy người này nữa, anh mau ném anh ta ra ngoài đi!”

Lạc Hưởng Ngôn trầm mặt, trong ánh mắt tràn đầy băng giá, nắm cổ áo của Lương Nguyên, hung hăng một quyền đánh vào met hần.

Đau đớn truyền đến, khoe miệng rịn ra máu, lỗ tai on gong một trận, Lương Nguyên lại nửa điểm phản kháng cũng không có.

Lạc Hưởng Ngôn cười lạnh kéo hần ra khỏi phòng bệnh, hung hăng đạp một cước lên người hần.

“Lương Nguyên, nửa đời sau muốn nhìn thấy em mình, chờ đi thăm tù đi!”

Lạc Hưởng Ngôn móc ra khăn ướt, thông thả ung dung xoa xoa cánh tay vừa đánh hần, tỉ mỉ lau sạch từng ngón tay một, sau đó đem khăn giấy ném vào mặt Lương Nguyên.

Lương Nguyên thất hồn lạc phách rời khỏi bệnh viện, thời tiết bên ngoài rất tốt, trong ánh hoàng hôn rất nhiều người đang tản bộ, trên đường có thể ngửi thấy đủ loại mùi thơm của thức ăn.

Hoàng hôn tốt đẹp yên bình như vậy, Lương Nguyên lại một mảnh tuyệt vọng, mờ mịt đứng lại bên đường, nhìn dòng xe chạy qua chạy lại không ngừng.

Chất vấn và chỉ trích của Tang Đồng vẫn còn văng vẳng vang lên trong đầu hần.

Là hần, tất cả đều do hần ích kỷ và mềm yếu tạo thành.

Nếu không phải hần cố ý xem thường cảm tình Tiểu Nghê đối với bản thân, cũng sẽ không xảy ra nhiều chuyện như vậy, Đồng Đồng sẽ không bị thương, Tiểu Nghê cũng sẽ không bị bắt vào tù.

Đây chính là trừng phạt trời cao dành cho hần sao?

Lương Nguyên nhìn trời sắc dần dần tối đi, ánh đèn sáng chói từ từ sáng lên.

Tại sao bao nhiêu trừng phạt, không trực tiếp ứng đến trên người hần, lại làm cho hai người hần yêu thương, bị tổn thương không cách nào bù đắp.

“Mẹ, anh trai kia tại sao lại khóc?”

Thanh âm của bé gái non nớt ngây thơ vang lên, khiến Lương Nguyên trong nháy mắt phục hồi lại tinh thần.

Người mẹ trẻ tuổi ấy nẩy cười cười, vội vàng lôi kéo con gái của mình tránh ra xa.

Xa xa nghe được thanh âm đối thoại của hai mẹ con kia, Lương Nguyên sờ sờ mặt của mình, mới phát hiện không biết từ khi nào nước mắt chảy đầy mặt.

* * *

63. Chương 63 End

Chương 63.

Giai đoạn trị liệu rất là khổ sở.

Tinh thần Tang Đồng bắt đầu không phấn chấn, một ngày có hơn phân nửa thời gian đều ngủ vùi, lại ngủ thật phần không yên ổn, trong mộng hình ảnh ma quái kinh dị khiến Tang Đồng lần lượt kinh hoàng tỉnh lại.

Đáng sợ nhất chính là sự thống khổ lúc thuốc phát tác.

Cái loại thống khổ như bị hàng trăm móng vuốt cào xé, trong đầu tràn đầy những hình ảnh kỳ quái hỗn loạn, trong mạch máu chảy giống như không phải là máu, mà là hàng dài con ấu trùng với hàm răng bén nhọn, chỉ chít chằng chịt chui xuyên qua khắp toàn thân, găm nhắm mỗi một tắc da thịt.

Tang Đồng sắc mặt một mảnh trắng bệch, đầu đổ đầy mồ hôi lạnh, trên gương mặt lại hiện lên sắc đỏ không bình thường, ánh mắt cuồng dại mà mê mang.

“Van cầu anh, cầu xin anh, cho em.....”

Tang Đồng bị Lạc Hưởng Ngôn thật chặt khóa vào trong ngực, vừa cố sức giùng giàng vừa khổ sở cầu xin, nghĩ tới thứ gì đó để quên đi tất cả mọi thống khổ, nhưng cô không biết mình rốt cuộc nghĩ muốn cái gì.

Cánh tay của Lạc Hưởng Ngôn bị cào trúng từng vết đỏ dài, không để ý đến vết thương rướm máu, vững vàng cầm chặt hai tay của Tang Đồng, tránh cho cô tự thương

ng tổn chính mình.

Lạc Hưởng Ngôn một tay kiềm chế cô, một tay ấn chuông cấp cứu, mắt đỏ lên dụ dỗ nói: “Tang Tang ngoan a, nhịn một chút, lập tức sẽ tốt, rất nhanh liền không có chuyện gì rồi.....”

Bác sĩ y tá nhanh chóng chạy tới, ba chân bốn cẳng tiến lên phụ giúp một tay.

Tang Đồng điên cuồng hét chói tai: “Buông tôi ra, buông tôi ra ——”

Mấy y tá dùng sức đè lại tay chân của cô, có bác sĩ lấy ra dây trói muốn đem cô cột vào trên giường.

Lạc Hưởng Ngôn sắc mặt trầm xuống, ánh mắt như đao sắc nhìn chằm chằm vào sợi dây trói, tức giận quát lên: “Ông muốn làm cái gì!”

Vị bác sĩ kia bị dọa sợ giật mình, cà lăm nói: “Trói, trói, buộc lại..... Tránh cho cô thương tổn đến người khác, thương tổn chính bản thân mình.....”

Lạc Hưởng Ngôn mặt đen lại rống giận: “Tất cả đều cắt cho tôi ——”

Có một vị bác sĩ hơi lớn tuổi nhú nhú mày nói: “Lạc tiên sinh, vì để tránh cho tổn thương không đáng có, tôi cảm thấy vẫn nên đem cô ấy trói lại tốt hơn.....”

“Không nhìn thấy cô ấy đang rất hoảng sợ sao?”

Lạc Hưởng Ngôn dùng sức tách ra đám người, Tang Đồng nhân cơ hội nhảy xuống giường, núp ở trong góc hoảng sợ nhìn chằm chằm bọn họ, toàn thân đều co quắp lại, cuộn chặt bản thân đập đầu vào tường.

Lạc Hưởng Ngôn cẩn thận từng li từng tí đến gần cô, đau lòng cùng cực mà đem cô ôm thật chặt vào trong ngực, lạnh lùng nói: “Các người cũng đi ra ngoài đi, có tôi ở đây là được, tôi bảo đảm tôi sẽ không để cho cô ấy bị thương!”

Bác sĩ không yên lòng, khuyên: “Lạc tiên sinh, bộ dạng này của Lạc phu nhân, rất dễ dàng thương tổn đến anh.....”

Lạc Hưởng Ngôn cũng không thèm nhìn ông ấy, đem tay chân Tang Đồng vây hãm lại, nhàn nhạt nói: “Tôi thích bị cô ấy tổn thương, chỉ cần cô ấy cảm thấy thoải mái..... Các người đều đi ra ngoài, đóng cửa lại!”

Không người nào dám tùy tiện đến gần người đang nổi điên, nếu như ngay cả hấn cũng không chịu ở cùng cô, còn có ai nguyện ý cùng cô gánh chịu! Chẳng lẽ muốn cô một mình cô đơn chịu hết mọi thống khổ sao!

Lạc Hưởng Ngôn vô luận như thế nào cũng không làm được.

Mấy y tá cũng hết sức cảm động, y tá trưởng có chút không đành lòng, đề nghị: “Ngài, nếu không..... Lại cho bệnh nhân thêm một liều thuốc an thần?”

“Không cần, thuốc an thần dùng nhiều đối với thân thể không tốt!” Lạc Hưởng Ngôn không chút suy nghĩ liền cự tuyệt, “Cám ơn, có tôi ở đây sẽ không có chuyện gì.”

Bác sĩ y tá cũng không thể nói gì nữa, rồi rút rời khỏi phòng bệnh, đóng cửa lại.

Tang Đồng co quắp càng thêm lợi hại, đôi tay nắm thành quyền dùng sức giã giụa, hai chân ra sức đá đập lung tung.

Lạc Hưởng Ngôn bị đá vài cái, hai cánh tay kiên cố vững vàng khóa cô vào trong ngực, để cho cô không thoát ra được.

“Đừng sợ, đừng sợ..... Nơi này chỉ có anh giúp em! Yên tâm, nhịn một chút là tốt.....”

“Buông em ra —— em muốn, van cầu anh, cho em.....”

Tang Đồng cơ hồ sắp hồng mắt, cái loại ngứa ngáy xâm nhập tận sâu trong xương tủy làm cho cô muốn phát điên, dần dần bên tai chỉ có thanh âm bén nhọn vọng về, trước mắt một mảnh mơ hồ, cái gì cũng nhìn không thấy.

Tang Đồng nước mắt nước mũi đầy mặt, tóc dính vào trên mặt nhếch nhác không thôi, khổng chế không được cắn một cái ở trên vai Lạc Hưởng Ngôn.

Lạc Hưởng Ngôn đau đến toàn thân run lên, bắp thịt kéo căng cứng ngắc, “Tê ——” một tiếng, cường bách bản thân từ từ tỉnh táo lại, mặc cho cô cắn xé.

Một người thần trí mơ hồ hoàn toàn không biết khổng chế lực đạo, Tang Đồng đang bị giam cầm càng thêm dồn hết sức cắn, hàm răng bén nhọn xuyên phá vải vóc, trong miệng nếm được mùi máu tanh.

Tang Đồng sau khi để non thân thể vẫn còn rất yếu, làm ầm ĩ như vậy một lát, rất nhanh cũng không còn hơi sức, hàm răng dần dần buông lỏng, cuối cùng té xỉu ở trong ngực Lạc Hưởng Ngôn.

Lạc Hưởng Ngôn đau lòng sửa sang lại tóc của cô một chút, Tang Đồng đang ngủ vẫn không ngừng run rẩy, thân sắc khổ sở, khuôn mặt mệt mỏi.

Lạc Hưởng Ngôn lẳng lặng ôm cô ngồi trên sàn nhà, chờ Tang Đồng ngủ được an ổn một chút, mới ôm cô đặt lên giường.

Trong phòng bệnh rất an tĩnh, Lạc Hưởng Ngôn cúi đầu hôn chân mày đang nhúu chặt của cô một cái, đứng dậy đi múc nước nóng, rón rén giúp cô lau chùi thân thể.

Có lẽ là trên người không còn cảm thấy dinh dính nữa, Tang Đồng vẻ mặt cuối cùng cũng thả lỏng, nặng nề đi vào giấc ngủ.

Lạc Hưởng Ngôn không dám rời đi, ngồi ở bên giường canh chừng cô, lòng tràn đầy đau đớn và thương tiếc, nắm tay của cô, lo lắng không thôi.

Tang Đồng lần nữa tỉnh lại, trời đã tối rồi.

Lạc Hưởng Ngôn chống đầu ngồi ở bên cạnh nghỉ ngơi, Tang Đồng vừa động hắt liền giật mình tỉnh lại.

Lạc Hưởng Ngôn dụi dụi con mắt: “Đói bụng không, anh mua chút gì cho em ăn?”

Tang Đồng gật đầu một cái.

Lạc Hưởng Ngôn lấy điện thoại di động ra gọi điện thoại, cánh tay lộ ở bên ngoài tràn đầy vết cào xé.

Tang Đồng trong lòng đau xót, kéo cánh tay của hắn qua, ngón tay cẩn thận từng li từng tí chạm vào vết thương, đau lòng hỏi: “Đau không?”

Lạc Hưởng Ngôn cố làm ra vẻ uất ức làm nũng: “Dĩ nhiên đau nha, bà xã em giúp anh thổi thổi đi.....”

Tang Đồng biết Lạc Hưởng Ngôn cố ý làm trò chọc cô cười, không muốn cô đau lòng, trong lòng vừa ngọt ngào vừa khổ sở.

Tang Đồng lấy thuốc trong ngăn kéo ra, giúp hắn khử trùng vết thương, nước thuốc đọng vào đau rát là tay Lạc Hưởng Ngôn run lên.

Tang Đồng nhẹ nhàng thổi, khẽ thì thầm: “Thật xin lỗi.....”

Lạc Hưởng Ngôn vuốt vuốt đầu cô, dịu dàng an ủi: “Đứa ngốc, giữa chúng ta không cần nói những lời này!”

Tang Đồng nhắm mắt lại tựa vào trên vai hắn, lại nghe Lạc Hưởng Ngôn không nhin được “Khàn” một tiếng.

Tang Đồng ngẩng đầu nghi ngờ: “Sao vậy?”

Lạc Hưởng Ngôn hi hi ha ha khoát tay: “Không có việc gì không có việc gì.....”

Tang Đồng không tin, cẩn thận đánh giá hắn, mới phát hiện trên vai hắn một bãi máu đã khô.

Tang Đồng cả kinh, nâng tay núm lấy cổ áo hắn, kéo hắn cúi xuống.

Tang Đồng cởi nút áo hắn, cẩn thận cởi ra y phục của hắn, Lạc Hưởng Ngôn đau đến bấp thịt căng cứng, muốn tránh lại không dám.

Vết máu khô khốc làm vãi vóc dính ở trên vết thương, Tang Đồng tốn thật lâu mới đem áo của hắn cởi ra hết. Trên bả vai bóng loáng, một vòng dấu răng thật sâu, vết máu đỏ thẫm vẫn ở trên làn da, càng khiến vết thương nhìn thấy mà ghê người.

Tang Đồng lỗ mũi đau xót, rơi lệ.

Lạc Hưởng Ngôn luống cuống tay chân lau nước mắt cho cô, dụ dỗ nói: “Khóc cái gì a, lại không đau.....”

Tang Đồng nước mắt ba tách tách rơi xuống, dè hắn lại, lấy thuốc sát trùng giúp hắn xử lý vết thương.

Lạc Hưởng Ngôn không để ý vết thương bị kích thích đau rát, nhẹ giọng an ủi: “Không có việc gì, còn chưa bị chó con cắn đau đâu, dù sao lúc hai chúng ta chiến đấu kịch liệt, em cũng không phải là không có cắn qua.....”

Tang Đồng hít mũi một cái, ghen giọng mắng: “Anh không đứng đắn một chút được à!”

Tang Đồng xé băng dán, đem băng gạc cố định, sau đó giục Lạc Hưởng Ngôn nhanh đi thay quần áo.

Hai người chen chúc trên giường bệnh chật hẹp, Tang Đồng nằm trong lòng Lạc Hưởng Ngôn, nhẹ giọng hỏi: “Có phải rất khó coi hay không?”

Lạc Hưởng Ngôn ngẩn người: “Cái gì?”

Tang Đồng chán nản nhìn chằm chằm trần nhà: “Em không nhớ rõ bản thân đã làm cái gì, cảm giác kia rất khó chịu, vì muốn thoải mái một chút, em sợ cái gì cũng làm ra được.....”

Cái loại cảm giác hô hấp bị đè nén, tim đập dồn dập, mỗi một nhịp đập đều như va vào xương lồng ngực, đau đốn âm ỉ, lỗ chân lông toàn thân mở lớn, kêu gào được phát tiết..... Vì có thể giải thoát, cái gì hình tượng, cái gì tôn nghiêm, tất cả đều không đáng để nhắc tới.

Lạc Hưởng Ngôn xoa xoa lưng cô, lòng bàn tay ấm áp làm cho cô cảm giác mình đang được bảo hộ trong một sức mạnh kiên cố.

“Là rất khó nhìn.....” Lạc Hưởng Ngôn chậm rãi nói, thanh âm lại làm cho người ta tĩnh tâm lại, “Điên điên khùng khùng, nước mắt nước mũi nước miếng dầy khắp nơi..... Thế nhưng, anh nhớ được bộ dáng đẹp nhất của em, Tang Tang, trong lòng anh, em là xinh đẹp nhất, có em ở đây, trong mắt anh không còn nhìn thấy bất kỳ ai khác nữa!”

Tang Đồng cảm giác mình nhất định là bị trầm uất sau để non sau, quá mức đa sầu đa cảm, nếu không vào lúc này, tại sao lại có kích động muốn khóc.

Lạc Hưởng Ngôn ngữ điệu không nhanh không chậm: “Cho nên em không cần lo lắng, mặc kệ em biến thành cái dạng gì, anh đều sẽ không rời khỏi em!”

Tang Đồng vươn tay, ôm thật chặt eo của Lạc Hưởng Ngôn, buồn buồn nói: “Chờ em khỏe lại, chúng ta cùng đi du lịch..... Sau đó sinh thật nhiều bảo bảo. Em sẽ không đóng phim nữa, mỗi ngày ở nhà chơi cùng bảo bảo, đợi cho bảo bảo ngủ, em liền sáng tác ca khúc, làm một vài món ăn, buổi tối, em và bảo bảo cùng nhau chờ anh trở về.....”

Tang Đồng miêu tả tương lai thật tốt đẹp, tốt đẹp đến nỗi làm cho đáy lòng Lạc Hưởng Ngôn mềm mại mơ màng.

Hắn biết Tang Đồng vĩnh viễn không cách nào quên được, đây là đứa nhỏ đầu tiên của bọn hắn, là do bọn họ sơ suất, đã làm nó chết non rồi.

Lạc Hưởng Ngôn hé miệng, giọng nói đặng chất, khàn khàn lên tiếng: “Tốt.”

Tang Đồng cười cười, hỏi: “Anh có biết hay không, em ngay cả nữ danh của bảo bảo cũng đã chuẩn bị rồi?”

“Hả?” Lạc Hưởng Ngôn mỉm cười, “Tên gì?”

Tang Đồng ngẩng đầu nhìn hắn: “Chíp bông!”

Lạc Hưởng Ngôn không hiểu: “Tại sao gọi chíp bông?”

Tang Đồng nụ cười mang theo cảm giác bình yên hạnh phúc, lại làm cho người ta cảm thấy một loại bi thương đè nén.

“Vì kỷ niệm anh bị em cạo chíp bông a! Anh xem, ở tại thời điểm chíp bông của anh vẫn chưa hoàn toàn mọc ra, chúng ta đã có bảo bảo rồi..... Hơn nữa anh không phải cảm thấy ‘chíp bông’ cái tên này thật đáng yêu sao?”

Lạc Hưởng Ngôn dở khóc dở cười gõ đầu cô một cái: “Là đáng yêu..... Chỉ là nếu bảo bảo biết lai lịch cái tên này nhất định sẽ hận chết em!”

Tang Đồng chán nản rũ mắt xuống: “Em nghĩ, đại khái bảo bảo hiện tại liền đã hận chết em.....”

Lạc Hưởng Ngôn yên lặng, nhẹ nhẹ vỗ về phía sau lưng của cô, đổi đề tài nói: “Không bằng..... Chúng ta lại có bảo bảo, liền đặt tên là Nhị Mao?”

Tang Đồng cười ra tiếng: “Anh là muốn để em giúp anh cạo lông lần nữa sao?”

Lạc Hưởng Ngôn không để ý tới, nói tiếp: “Em nghĩ xem, Nhị Mao nghe thật hay, có loại cảm giác đặc biệt cứng chiu..... Sau đó chúng ta còn có thể tiếp tục xếp thứ tự, Tam Mao, Tứ Mao, da lông ngắn, mao đầu.....”

Tang Đồng tức giận cắt ngang lời hắn: “Anh cho em là heo a sinh nhiều như vậy, có muốn hay không sinh ‘một lứa’ ra ngoài nha?”

Lạc Hưởng Ngôn khoa trương nói: “Nhị gia uy mãnh như vậy, muốn sinh liền sinh hai lứa đi!”

Hai người nằm ở trên giường thao thao bất tuyệt tán gẫu, Tang Đồng còn rất yếu, kiên trì không bao lâu liền ngủ mất rồi.

Ngoài cửa sổ ánh trăng sáng tỏ xuyên thấu qua, Lạc Hưởng Ngôn thấy Tang Đồng không hề cau mày nữa, khóe miệng còn vượn nụ cười, cuối cùng yên tâm.

Kéo chăn đắp tốt cho hai người, Lạc Hưởng Ngôn ôm lấy cô cùng nhau đi vào giấc mộng.

Lương Nguyên sai người bán đi phòng công tác ở Mĩ, gom góp tất cả tiền bạc, phòng ốc, xe và toàn bộ của cải bán lấy tiền mặt.

Coi như là đã gom góp tất cả những gì có thể, Lương Nguyên thở dài, không biết những thứ này có thể giúp cho Tiểu Nghê được xử ít đi mấy năm hay không.

Lạc gia lần này thật sự tức giận, không chỉ có vận dụng thế lực của mình gây áp lực cho bên công tố, thậm chí lợi dụng ưu thế truyền thông, dùng lực lượng dư luận, ép nhân viên chấp pháp không dám không nghiêm khắc xét xử, khiến Lương Nguyên một chút biện pháp cũng không có.

Lần này thật sự không còn cách nào cứu vãn tình thế nữa rồi, tiền cùng thế, cũng không cứu được Lương Tiểu Nghê.

Trong khoảng thời gian ngắn, tin đồn Lương Tiểu Nghê đồ kị người tài, tâm như rắn rết huyền não xôn xao.

Từ việc cố ý dựng nên sự cố ngoài ý muốn ở trường quay ý đồ làm Tang Đồng bị thương, hướng truyền thông bẻ cong sự thật, vu hãm Dương Húc Văn dùng quy tắc ngầm, đến Lương Tiểu Nghê không thừa thủ đoạn nào dẫn dụ Tang Đồng đi khách sạn, nhân cơ hội đem vụ bê bối bán dâm đẩy đến trên người cô.....

Còn có những ngày gần đây, Lương Tiểu Nghệ ghen ghét Tang Đồng lần nữa đoạt giải, đã hạ độc Tang Đồng.

Lạc gia rất bao che, biết nghệ sĩ bị tình nghi dính đến ma túy danh tiếng sẽ không tốt, che giấu chuyện Tang Đồng bị hạ LSD, dù sao nói là độc được cũng không có gạt người.

Nếu như nói đây chỉ là lời nói một phía của Lạc gia, nói tiếp theo đó, A. I Thẩm Lạc, nữ diễn viên Đường Vũ Lâm từng nổi tiếng một thời bất ngờ công khai rất nhiều chuyện xấu Lương Tiểu Nghệ từng làm qua.

Cả Làng Giải Trí đều kinh hãi.

Trên Internet đối với Lương Tiểu Nghệ lên tiếng phê phán cùng thóa mạ tràn đầy trời đất, liên quan đến Lương Tiểu Nghệ anh trai là Lương Nguyên cũng bị ảnh hưởng rất lớn, những fan điên cuồng quay lại phản kích, danh tiếng giảm đến đáy cốc.

Lương Nguyên đã không còn để ý những thứ này, mời tới luật sư tốt nhất giúp Lương Tiểu Nghệ biện hộ.

Vị luật sư này nhìn qơ qua tài liệu, đầu đầu nói: “Lương Tiên Sinh, trước mắt xem ra, những thứ này cũng không có tác dụng quá lớn..... Tình thế bây giờ đối với chúng ta vô cùng bất lợi, mặc kệ từ phía nào mà nói, Lương tiểu thư phần thắng cũng rất nhỏ.”

Luật sư nói rất uyển chuyển, bởi vì trong lòng hắn biết rõ, Lương Tiểu Nghệ phần thắng cơ hồ bằng không.

Vụ kiện này rất khó giải quyết, hắn vốn là không muốn nhận, nhưng không chịu được Lương Nguyên ăn nói khép nép cầu khẩn và chi phí kếch xù, do dự hồi lâu vẫn là tiếp nhận.

Lương Nguyên thần sắc tịch mịch ngây ngô trong chốc lát, nhàn nhạt nói: “Tôi đã không ôm hy vọng có thể đánh thắng vụ kiện này..... Tiểu Nghệ làm sai là sự thật! Em ấy phạm pháp, thì nên bị trừng phạt theo pháp luật..... Tôi chỉ hi vọng, Trần Luật sư có thể cố gắng toàn lực, giúp em ấy giảm nhẹ hình phạt! Dù sao, em ấy còn trẻ như thế, không thể cả đời bị phá hủy.....”

Trần Luật sư an ủi vỗ vỗ bờ vai của hắn: “Tôi hiểu rõ rồi, tôi sẽ cố hết sức!”

Ngày mở phiên tòa xét xử vụ án, chỉ có đương sự và người thân của họ được ngồi tham dự.

Tang Đồng trong khoảng thời gian này trải qua điều trị, thân thể đã tốt lên rất nhiều, tần số phát tác cũng giảm đi đáng kể, mặc dù tinh thần còn có chút bất ổn, nhưng cô vẫn kiên trì ra tòa.

Lạc Hưởng Ngôn và Tang Đồng ngồi ở phía sau, Lương Nguyên từ xa liếc mắt nhìn bọn họ một cái, nội tâm khổ sở, áy náy cúi đầu xuống.

Lương Tiểu Nghệ bị dẫn lên, trên cổ tay mảnh khảnh là còng tay lạnh lẽo, sắc mặt tái nhợt, mặt xám như tro tàn, trong ánh mắt một mảng chết lạng, chỉ khi nhìn thấy Lương Nguyên, mới hơi dao động.

Thẩm phán phiên tòa vào chỗ ngồi, theo trình tự thủ tục đầu vào đẩy tiến hành.

Lương Tiểu Nghệ không có chút nào giấu giếm, hỏi cái gì trả lời cái đó, không chút do dự.

Lương Nguyên vô cùng đau đớn nhìn về phía Tiểu Nghệ, tay bởi vì khăn trương cùng đau lòng nắm thật chặt tay vịn, ngón tay do dùng sức trở nên xanh trắng.

“Vậy xin hỏi bị cáo, ma túy của cô từ đâu mà có?”

Lương Tiểu Nghệ dùng ngữ điệu cứng nhắc trả lời: “Từ Đồ Bưu lấy được..... Về phần Đồ Bưu làm sao có ma túy, tôi cũng không biết.”

Đồ Bưu bị dẫn lên, liếc nhìn Lương Tiểu Nghệ, thần sắc có chút nóng nảy.

Tang Đồng hơi sững sờ, mày nhăn lại.

Lạc Hưởng Ngôn ân cần hỏi: “Sao vậy, có phải chỗ nào không thoải mái hay không?”

Tang Đồng lắc đầu một cái, cẩn thận hồi tưởng: “Người này trông rất quen, em dường như đã gặp qua ở nơi nào.....”

“ Đồ Bưu, anh và Lương Tiểu Nghệ là quan hệ như thế nào?”

Đồ Bưu trầm mặc chốc lát trả lời: “Bạn bè, tôi và cô ta ở trường quay quen biết nhau, khi đó cô ta quay phim, tôi chỉ là một người làm thêm, tôi thích cô ta, đã từng theo đuổi cô ta, chỉ là cô ta không có đồng ý.”

Tang Đồng nghe được hai chữ “Trường quay”, đột nhiên nhớ ra.

“Là hần!”

Tang Đồng bắt được tay Lạc Hưởng Ngôn, phần hận nói: “Tai nạn xe cộ ngày đó, em ở trường quay nhìn thấy một người đàn ông kỳ quái, chính là hần! Lúc đó hần thần sắc hốt hoảng, lén lút loay hoay tại chỗ anh đậu xe.....”

Lạc Hưởng Ngôn trấn an vỗ vỗ tay của cô, ý bảo trợ thủ tới đây.

Thời gian nghỉ giữa phiên tòa, trợ thủ đem tin tức nói cho luật sư.

Tang Đồng lòng tràn đầy mệt mỏi, vuốt vuốt mi tâm nói: “Thật làm cho em ghê tởm! Lạc Đà, em không muốn nghe..... Chúng ta đi thôi!”

Lạc Hưởng Ngôn lấy ra bình nước, giúp cô vặn mở nắp sau đưa cho cô, nói: “Được, hai chúng ta trở về thôi!”

Tang Đồng không có ý hỏi thăm kết quả xét xử Lương Tiểu Nghệ ngày đó nữa, dù sao lần này, cô ta sẽ không lại dễ dàng chạy trốn.

Tang Đồng không muốn ở lại bệnh viện, liền cùng Lạc Hưởng Ngôn xuất viện về nhà.

Hiện tại thân thể từ từ khôi phục, đã không cần phải dùng thuốc nữa, coi như có phát tác, cũng chỉ cần nhằn nại chịu đựng là được rồi, trong nhà có Lạc Hưởng Ngôn săn sóc bầu bạn, hơn nữa hoàn cảnh quen thuộc càng có thể giúp Tang Đồng buông lỏng, đối với việc khôi phục cũng có chỗ tốt.

Lạc Hưởng Ngôn đem công việc chuyển về nhà làm, an bài mọi chuyện xong xuôi, liền cùng Tang Đồng bắt đầu chuẩn bị xuất ngoại du lịch.

Có Lạc Hưởng Ngôn ở đây, Tang Đồng cái gì đều không cần quan tâm, thu thập một chút đồ, liền cùng Lạc Hưởng Ngôn xuất phát.

Trước khi đi, Tang Đồng từ trong ngăn tủ lấy ra một thanh Tiểu Kim phủ, bên dưới giải thưởng có khắc tên của Lương Nguyên.

Đây là năm đó, Lương Nguyên lần đầu tiên giành được giải thưởng, cố ý đưa cho cô làm tín vật đính ước.

Chiếc cúp này, chứa đựng rất nhiều năm chua xót cùng đau lòng của Lương Nguyên, là ước mơ duy nhất từ nhỏ đến lớn của hần.

Đã đến lúc trả lại cho hần rồi, mơ ước của Lương Nguyên, cho tới bây giờ đều cùng cô không liên quan!

Tang Đồng vuốt ve bên dưới phần thưởng trong lòng một mảnh yên tĩnh, đem nó cẩn thận gói kỹ vào trong hộp, sau đó chuyển phát cho Lương Nguyên.

Thời điểm Lương Nguyên nhận được gói đồ rất kinh ngạc, căn bản không nghĩ tới là ai sẽ gửi đồ cho hần, trong khoảng thời gian này hần rơi vào tình cảnh tứ cố vô thân, vì chuyện tình của Lương Tiểu Nghệ vẫn luôn chạy đôn chạy đáo khắp nơi, loay hoay bề đầu sứt trán.

Hần nghĩ hết mọi biện pháp muốn đi thăm Lương Tiểu Nghệ, nhưng chính bản thân cô ta không muốn gặp ai, người nào thăm cũng không ra gặp.

Lương Nguyên sợ cô ta nghĩ quẩn trong lòng rồi làm ra chuyện gì không tốt, cầu xin cảnh ngục giúp một tay chăm sóc.

Mở túi bưu kiện ra, Lương Nguyên không khỏi sửng sốt, chiếc búa màu vàng khéo léo, lóe ra ánh sáng lấp lánh.

Lương Nguyên vuốt tên của mình bên dưới phần thưởng, kỷ niệm ồ ạt ủa về bao phủ hần.

Lần đầu tiên dặt tay, lần đầu tiên hôn.....

Tang Đồng với nụ cười xinh đẹp ngây thơ, ánh mắt của cô toàn tâm tin tưởng hẳn như vậy.

Hắn mang theo Lương Tiểu Nghệ và Tang Đồng, ba người ở trong phòng tập luyện trống không, căn răng kiên trì luyện tập.

Còn có sớm hơn trước kia, hẳn còn trẻ mang theo Lương Tiểu Nghệ nhỏ tuổi, xách cái băng ngồi đi tới sân thể dục trong trường học cũ rách, hẳn mặc quần áo cũ đổi thành đồ hóa trang buồn cười, cùng Tiểu Nghệ đứng ở trên đất trống sôi nổi ngây thơ đọc lời thoại diễn kịch.....

Lương Nguyên rốt cuộc lên tiếng khóc rống, giống như một đứa bé phát hiện mình mất đi tất cả, không biết làm sao mà khóc lớn lên vậy.

Thì ra là trên cõi đời này, có quá nhiều việc không cách nào vãn hồi, sai lầm chính là sai lầm, cả đời đều không thể đền bù được nữa.

Nhưng là, sai lầm như vậy mang tới hậu quả quá nặng nề đau đớn, bảo hẳn phải như thế nào gánh chịu được đây?

Người thân duy nhất bởi vì chính mình mà hủy đi cả cuộc đời, bị giam cầm trong ngục giam tối tăm không được thấy ánh mặt trời suốt quãng đời còn lại.

Người mình yêu thương lại bị chính mình làm cho thương tích đầy mình, ngay cả ruột thịt máu mủ cũng bởi vì hắn mà chết non.....

Lương Nguyên ngã ngồi ở trên sàn nhà lạnh băng, đã từng có bao nhiêu huy hoàng, hiện tại liền có bấy nhiêu nghèo túng.

Hắn cả đời này, luôn thù hận cha mẹ đã vứt bỏ mình, liền cho rằng cả thiên hạ đều thiếu nợ hắn.

Mà bây giờ, hắn rốt cuộc phát hiện, là hắn nợ người khác quá nhiều, nhiều đến mức không cách nào hồi trả.

Nửa đời sau, hắn cũng không thể nhẹ nhõm sống qua ngày, cây thập tự giá nặng nề của lương tâm, ép hẳn tới nỗi không nhắc được bước chân tiến về phía trước.....

Tang Đồng và Lạc Hưởng Ngôn du lịch qua nhiều quốc gia.

Lạc Hưởng Ngôn thật rất biết thưởng thức, nơi nào có phong cảnh hữu tình, quán nào có món ăn đặc sản, thậm chí con phố nào cất giấu tiệm may mặc thủ công tinh mỹ từ xa xưa, hắn cũng nắm rõ tường tận.

Tang Đồng được chơi đùa vui đến quên cả trời đất.

Hơn một tháng thoáng chốc trôi qua, Tang Đồng và Lạc Hưởng Ngôn quay về Thành quốc Vatican, chuẩn bị ở chỗ này dừng lại một ngày.

Tang Đồng và Lạc Hưởng Ngôn nắm tay nhau đi dạo xung quanh đồi Vatican, lúc đi tới thánh đường St. Peter, Tang Đồng dừng bước.

Dưới ánh chiều tà, giáo đường làm cho người ta có cảm giác thiêng liêng và an hòa.

Tang Đồng nhìn toà kiến trúc xinh đẹp rộng lớn, nhớ lại lúc đầu mình một thân một mình ngồi ở bên trong giáo đường, hướng về phía Thập Tự Giá khấn cầu chuộc tội, không khỏi cảm khái nói: “Đường như mấy năm nay, một cái chớp mắt đã trôi qua rồi.....”

Lạc Hưởng Ngôn đứng ở bên cạnh cô, nghe vậy hừ hừ hai tiếng: “Người không có tín ngưỡng gì, còn học đòi người ta chạy tới khấn cầu, thân để ý tới em mới là lạ!”

Tang Đồng ngẩn ra, hoài nghi nhìn chằm chằm hẳn: “Làm sao anh biết em đã tới nơi này?”

Lạc Hưởng Ngôn chẳng hề để ý chấp hai tay lại, ngẩng đầu nhìn tòa kiến trúc cao lớn nói: “Anh không chỉ biết em đã tới nơi này, còn biết em đêm đó liền mua vé máy bay đi Newyork.....”

Tang Đồng trong lòng phức tạp: “Lúc ấy, anh vẫn đi theo em?”

Mặc dù là câu hỏi, giọng nói lại khẳng định vô cùng.

Lạc Hưởng Ngôn khinh bỉ nhìn cô một cái, cười lạnh nói: “Một cô gái mới lớn, liền dám hơn nửa đêm uống đến say không còn biết gì..... Đây chính là khu vực loạn nhất Newyork! May nhờ có anh đi theo em, nếu không em bị người bán đi muốn tìm chỗ khóc cũng không có!”

Tang Đồng nhớ tới lúc ấy, cô đầy cõi lòng hi vọng chạy đi tìm Lương nguyên, kết quả thất vọng, đau lòng vô cùng chạy đi uống rượu, còn say khướt ở trên đường lớn.

Cô vẫn cho là có người qua đường tốt bụng đưa cô về khách sạn, nhưng không nghĩ là Lạc Hưởng Ngôn lo lắng cho cô, vẫn đi theo phía sau cô, yên lặng đi cùng cô suốt cả chặng đường.

Thì ra là từ rất sớm rất sớm trước kia, trong lúc cô còn ăn năn hối hận không có ai bồi bên cạnh cô, Lạc Hưởng Ngôn liền lấy tư thái kiên định tuyệt đối, đứng ở phía sau cô, vĩnh viễn không xa không rời.

Tang Đồng trong lòng cảm động, cười ha hả ôm cánh tay Lạc Hưởng Ngôn hỏi: “Nói nha, anh thầm mến em bao lâu rồi!”

Lạc Hưởng Ngôn không được tự nhiên quay mặt sang, rầm rì nói: “Ít tự luyện đi, rõ ràng là em bị khuất phục trước dáng vẻ phong lưu tiêu sái của Nhị gia anh, đối với anh vừa thấy đã yêu điên đảo tâm hồn..... Tránh ra tránh ra, chớ ôm ôm ấp ấp đấy!”

Tang Đồng nhảy phốc lên lưng Lạc Hưởng Ngôn, cặp chân vững vàng kẹp lại hông của hắn.

Lạc Hưởng Ngôn không nỡ thả cô xuống nói: “Đi xuống đi xuống, nặng chết được.....”

Tang Đồng càng quẩn lấy chặt hơn, giắt trên cổ hắn hưng phấn gào to: “Lạc Đà em thật yêu anh ngao —— anh công em đi! Anh để cho em cười về khách sạn, em liền để cho anh cười em một đêm.....”

Lạc Hưởng Ngôn nâng chân của cô, lập tức chạy thật nhanh, vừa chạy vừa thở hồng hộc rống to: “Tang Tiểu Đồng em đừng chết ông xã rồi, trở về ông xã cùng em vận động giảm cân ——.”

The End

Phiên ngoại: Nhị gia ngọt ngào, phụ nữ có thai, bảo bảo.....

Tang Đồng cảm thấy, đứa nhỏ – loại sinh vật này, giống như đại di mụ, ngàn tiếng hô, vạn tiếng gọi nó không đến, vất vả làm xong các biện pháp ngăn chặn nó, nó luôn tới trễ, nhắm đúng thời điểm con người ta buông lỏng, đột nhiên đến, khiến cho ta trở tay không kịp.

Vì để sinh ra một bảo bảo khỏe mạnh, Lạc Hưởng Ngôn đã cùng Tang Đồng làm đủ các công tác chuẩn bị, không chỉ có cai rượu, còn kiên trì quy luật làm việc và nghỉ ngơi, dậy sớm rèn luyện, ăn uống đầy đủ.....

Có thể có thời điểm, anh càng muốn có được cái gì, thì ông trời càng không cho anh toại nguyện.

Tang Đồng uất ức, một ngày mười bận đuổi theo Lạc Hưởng Ngôn hỏi: “Có phải hay không là do di chứng sau khi sinh non lần trước? Em về sau cũng không thể sinh em bé được nữa, làm thế nào bây giờ?”

Lạc Hưởng Ngôn sợ cô rồi, trực tiếp ấn cô ngã xuống giường: “Yên tâm, tất cả bác sĩ đều nói, cơ thể em một chút vấn đề cũng không có, là do áp lực quá lớn..... Thả lỏng là tốt rồi!”

Tang Đồng hoài nghi nhìn chằm chằm hắn, ấp úng hỏi: “Có phải hay không là..... Anh có vấn đề gì?”

Lạc Hưởng Ngôn triệt để im lặng luôn.

Tang Đồng buồn bực một đoạn thời gian, rốt cuộc không nhịn được vô đã mề lại sữa, dù sao vẫn còn trẻ, nếu đến ba mươi tuổi vẫn không có con, dứt khoát bọn họ sẽ đi bệnh viện làm thụ tinh ống nghiệm là được!

Vì vậy, Tang Đồng lại khôi phục như trước kia ngủ thẳng đến khi tự nhiên tỉnh lại hưởng thụ cuộc sống tốt đẹp.

Ngày hôm đó thời tiết rất tốt, Tang Đồng trở về Lạc gia bồi Lạc phu nhân vào trong vườn hoa làm cỏ, Vương Gia kéo thân thể tròn vo chạy tới chạy lui quậy phá, ngẩng đầu uốn ngực chà đạp lên đám hoa cỏ quý giá.

Tang Đồng vốn đang hưng phấn bưng bưng trêu chọc chú chó, ai biết trong chốc lát, liền không báo trước bất ngờ ngã xuống đất ngất đi.

Lạc phu nhân sợ hết hồn, liền vội vàng tiến lên đỡ Tang Đồng dậy, kêu người đem cô nâng vào phòng, lại gọi điện thoại kêu bác sĩ tới.

Cả Lạc gia trên dưới đều vội thành một mảnh, Lạc Hưởng Ngôn nghe được tin tức, đang giữa cuộc họp liền ném mọi người lại, hỏa tốc chạy về nhà.

Bác sĩ gia đình lúc này đang phải chịu áp lực rất lớn, run rẩy kiểm tra một phen, thật sự không có phát hiện vấn đề gì, không thể làm gì khác hơn là đề nghị đưa đến bệnh viện làm kiểm tra toàn diện.

Lạc Hưởng Ngôn vừa nghe, sắc mặt lập tức trắng nhợt, ôm Tang Đồng lập tức hướng bên ngoài xông ra.

Kết quả kiểm tra rất nhanh đã có, Tang Đồng cũng không có chuyện gì, chỉ là mang thai hơn một tháng, có chút tuột huyết áp nên té xỉu mà thôi.

Lạc Hưởng Ngôn lúc này trợn tròn mắt, này này này..... Đây là mang thai?

Lạc phu nhân vui mừng vô cùng, lập tức lấy phong bì thật dày đưa cho bác sĩ, phân phó trong nhà chuẩn bị chút một chút đồ ăn bổ dưỡng cho phụ nữ có thai, còn cố ý gọi điện thoại cho chuyên gia khoa phụ sản quen biết, nhờ người ta giúp một tay chăm sóc con dâu mình.

Tang Đồng ngủ một giấc tỉnh lại, tinh thần tốt lên rất nhiều, vừa mở mắt đã nhìn thấy trần nhà trắng noãn, trên mu bàn tay có cảm giác lạnh lạnh nhói nhói, không khỏi trong lòng cả kinh.

“Đừng động!” Lạc Hưởng Ngôn đè tay của cô lại “Truyền dịch thêm chút nữa lát sẽ rút ra.”

Tang Đồng đối với bệnh viện quả thật có ám ảnh sâu sắc, vừa phát hiện mình nằm trong bệnh viện, trong lòng liền dâng lên nỗi sợ hãi lớn lao.

Tang Đồng trừng mắt nhìn, thanh âm run rẩy hỏi: “Em bị sao vậy?”

Lạc Hưởng Ngôn vội vàng sờ sờ tóc của cô an ủi: “Đừng sợ đừng sợ, là chuyện tốt..... Bà xã, Nhị Mao của chúng ta rất cuộc cũng tới!”

Tang Đồng ngẩn người, không dám tin mở to mắt: “Anh, nói thật?”

Lạc Hưởng Ngôn cười cười, lấy một tờ giấy tới cho cô nhìn: “Ừ, chỗ này, đây sẽ là Nhị Mao của chúng ta!”

Ở giữa tờ kết quả siêu âm là một hình ảnh nho nhỏ, một đốm đen thui lù lù thật ra thì căn bản không nhìn ra cái gì, Tang Đồng lại xem vô cùng nghiêm túc, hồi lâu mới ngẩng đầu lên, toét miệng đối với Lạc Hưởng Ngôn vô cùng tự hào tán dương: “Bảo bảo trông xinh đẹp giống em!”

“Dạ dạ dạ.....” Lạc Hưởng Ngôn đem tờ báo cáo cẩn thận gấp lại, xếp gọn bỏ vào trong túi giấy, thuận miệng nói: “Nhị Mao lớn lên giống em, thông minh giống anh!”

Tang Đồng mặt nhăn nhó, mắt hững hờ nói: “Anh mắng em ngốc!”

Lạc Hưởng Ngôn trợn trắng mắt.

Tang Đồng nhất thời không vui, dựng lên lông mày chỉ trích hằn: “Anh thế nhưng khi dễ phụ nữ có thai?”

Lúc này là lúc nào rồi, Tang Đồng thế nhưng bắt đầu bày ra dáng vẻ phụ nữ có thai, Lạc Hưởng Ngôn chỉ biết im lặng.

Lạc phu nhân cầm một bọc đồ lớn bước vào, Tang Đồng lập tức uất ức chuyển hướng sang Lạc phu nhân: “Mẹ, Lạc Hưởng Ngôn khi dễ cháu của người!”

Lạc phu nhân sắc mặt trầm xuống, vịn lỗ tai Lạc Hưởng Ngôn đem hấn xách qua một bên: “Đi đến góc tường phạt đứng đi!”

Phụ nữ có thai là lớn nhất!

Lạc Hưởng Ngôn ở dưới oai phong của mẹ mình, không dám không nghe theo, chỉ đành phải tức giận lếch vào góc tường phạt đứng.

Tang Đồng há hê đắc ý cầm chén, xụp xụp uống canh cá thơm nồng.

Tính khí của Tang Đồng cùng bụng của cô lớn dần lên theo tỷ lệ thuận.

Qua thời kỳ đầu phản ứng kịch liệt lúc mang thai, khẩu vị của Tang Đồng đột nhiên thay đổi rất nhiều, nhớ tới cái gì liền nhất định phải ăn được cái đó.

Có một đêm, vào lúc nửa đêm, Tang Đồng đột nhiên mở mắt ra, khó khăn bò dậy lay tỉnh Lạc Hưởng Ngôn.

Lạc Hưởng Ngôn mê mê hồ hồ hỏi: “Sao vậy?”

Tang Đồng ánh mắt lấp lánh nhìn chăm chăm hẳn, trong bóng tối một đôi mắt lóe sáng: “Em đói bụng, muốn ăn phở chua cay!”

Lạc Hưởng Ngôn kêu rên một tiếng kéo chăn, che đầu tiếp tục ngáy to ngủ.

Trong chốc lát, liền nghe thấy trong phòng truyền đến tiếng khóc lóc nức nở.

Lạc Hưởng Ngôn rút cuộc hoàn toàn tỉnh giấc, ngồi dậy hỏi: “Làm sao vậy, có chuyện gì rồi? Sao em không ngủ mà ngồi dậy khóc?”

Tang Đồng khóc nức từng tiếng, nghẹn ngào chất vấn hẳn: “Anh có phải thay lòng rồi hay không? Thấy em hiện tại vừa mập vừa xấu, liền ghét bỏ, không muốn em nữa rồi.....”

Lạc Hưởng Ngôn khốn khổ muốn chết, huyết thái dương giật giật phát đau, khẽ thì thầm dụ dỗ: “Làm sao lại như vậy? Ngoan, đừng khóc..... Em vừa khóc, đối với sự phát triển của bảo bảo không tốt nha!”

Tang Đồng nghe vậy khóc càng lợi hại hơn: “Có phải hay không không có đứa bé anh sẽ không cần em..... Không sinh nữa, em không sinh ——“

Lạc Hưởng Ngôn thở dài, đầu tóc trên đầu rối loann, vẻ mặt mệt mỏi: “Tốt lắm tốt lắm, đừng khóc..... Cô nài nài em yên tĩnh chút! Anh sẽ mua đi mua phở chua cay cho em ngay!”

Tang Đồng lập tức nhếch miệng cười lên, lau nước mắt nói lầm bầm: “A, không phải là em muốn ăn nha, là bảo bảo trong bụng đòi ăn!”

Lạc Hưởng Ngôn thay quần áo xong, cầm chìa khóa xe nói: “Biết, biết!”

Tang Đồng sau khi mang thai, Lạc phu nhân không yên lòng, bảo bọn họ dọn về Lạc gia, bà tự mình chăm sóc Tang Đồng.

Lạc gia ở vùng ngoại ô dưới chân núi, cách nội thành rất xa, chớ nói chi là Tang Đồng nháo muốn ăn phở lại chỉ có khu phố ăn vặt ở trung tâm thành phố mới có.

Hơn nửa đêm lái xe đi mua phở, về đến nhà cũng hơn hai giờ sáng rồi, Tang Đồng đã sớm ngủ lại.

Lạc Hưởng Ngôn bó tay, lẩn qua lẩn lại như vậy, cũng không ngủ được nữa, dứt khoát bưng phở đi thư phòng vừa ăn vừa làm việc.

Buổi sáng rời giường, Tang Đồng nâng cao bụng bự đi ra khỏi phòng tìm Lạc Hưởng Ngôn, chạm mặt Lạc phu nhân gặp sắc mặt không tốt.

“Mẹ, người đã dậy?”

Lạc phu nhân dưới vành mắt là một mảng màu xanh không che giấu được, biểu hiện bà tối hôm qua cũng không được ngủ ngon.

Lạc phu nhân nhìn một chút cái bụng tròn vo của Tang Đồng, nhin xuống đầy một bụng hỏa hỏi: “Tối hôm qua lại ra cái yêu sách gì rồi hả?”

Tang Đồng ngượng ngùng gãi gãi đầu: “Tối hôm qua con đói bụng.....”

“Đói bụng liền giày vò Hưởng Ngôn? Trong khoảng thời gian này nó một bên bận rộn công việc lại vừa phải chăm sóc con..... Con cũng không thông cảm cho nó!”

Tang Đồng áy náy cúi đầu, cô biết mình trong khoảng thời gian này có chút quá đáng, có thể có thời điểm tính khí nổi lên, cô chính là không khống chế được mình.

“Mẹ!” Lạc Hưởng Ngôn đi tới, ôm Tang Đồng, cười nói, “Con không sao.....”

“Con cũng đừng luôn nuông chiều con bé!” Lạc phu nhân khoát tay áo, “Chuyện của hai người các con mẹ cũng lười quản, xuống lầu ăn cơm!”

Tang Đồng uất ức nhìn về phía Lạc Hưởng Ngôn: “Thật xin lỗi.....”

Lạc Hưởng Ngôn sờ sờ bụng cô, cưng chiều cười nói: “Biết lỗi rồi, chờ đứa bé sinh ra em phải hảo hảo bồi thường cho anh!”

Lạc Hưởng Ngôn ngồi chồm hỏm xuống, dán lỗ tai vào trên bụng của Tang Đồng: “Bảo bối buổi sáng tốt lành!”

Thời điểm hơn tám tháng, bụng đã rất lớn rồi. Tang Đồng nâng cao cái bụng bự tròn vo như quả cầu, đặc biệt dễ dàng một nhọc, xương sống thắt lưng đều mềm nhũn, mỗi ngày buổi tối còn không ngủ ngon, dù tư thế ngủ như thế nào cũng cảm thấy rất mệt mỏi.

Tang Đồng nóng nảy cực kỳ, lần nữa oán trách: “Về sau kiên quyết không sinh nữa!”

Lạc Hưởng Ngôn nhìn cô thật sự khổ cực, trong lòng cũng thật đau lòng, ôm cô vào trong ngực, để cho cô gối lên bả vai của mình.

“Tốt, sinh xong đứa này, về sau sẽ không sinh nữa.”

Thời tiết đã bắt đầu nóng lên, hấn sợ Tang Đồng nhiễm lạnh, ban đêm cũng không dám mở điều hòa, chỉ đem cửa sổ kéo ra một đường nhỏ, còn phải đắp thêm tấm thảm nhỏ.

Tang Đồng nâng cao bụng bự cần người ôm mình mới có thể ngủ thoải mái, Lạc Hưởng Ngôn liền không thể không cùng với cô cùng nhau đắp chăn.

Lạc Hưởng Ngôn sợ nóng, liền cởi áo ra, cởi bỏ nửa thân trên.

Hơi thở phách nam đặc thù vây quanh Tang Đồng, da thịt lỏa lồ trắng trợn nhiệt độ nóng rực, Tang Đồng trong chốc lát liền bắt đầu không nằm yên.

Lạc Hưởng Ngôn bắt đầu dī mở mắt ra, bắt được cái tay quấy rối chung quanh của cô: “Chớ làm loạn, anh không có nhiều tự chủ lắm đâu!”

Tang Đồng ở trước ngực hấn vẽ vẽ vòng tròn, bĩu môi nói: “Thì tới nha, tới liền.....”

Kể từ khi mang thai, Lạc Hưởng Ngôn e sợ làm thương tổn đến đứa bé, hai người thật kìm nén đến mức thê thảm.

Người yêu nằm ở trong ngực chủ động cầu hoan, Lạc Hưởng Ngôn trong lòng cũng nóng lên một chút, nhưng vẫn do dự không dám.

Tang Đồng bắt đầu lên cơn, vịn trước ngực hấn một chút gào khóc: “Em không sinh nữa, không sinh nữa..... Sinh thành quả bóng, anh đều ghét bỏ em, đối với em cũng mất đi thú tính, em còn sinh cái gì nữa.....”

Lạc Hưởng Ngôn đau cả đầu, lập tức hôn lên miệng của cô, cắn cắn môi cô nhỏ giọng mắng: “Im lặng, lại muốn đem mẹ đánh thức à!”

Tang Đồng chủ động đưa lưỡi ra cùng hấn dây dưa, hàm hàm hồ hồ nói: “Nói vậy, cách âm rõ ràng rất tốt.....”

Lạc Hưởng Ngôn đang ở độ tuổi sinh long hoạt hổ, lại nín nhịn thời gian dài như vậy, không bao lâu liền nhần không được nữa rồi, trướng lên có chút đau, ần nhần đến nổi cái trán đều là mồ hôi.

Lạc Hưởng Ngôn lật người lên, ngồi dựa vào đầu giường, đỡ Tang Đồng cẩn thận giàng chân ở ngang hông mình.

Tang Đồng một tay đỡ vai hấn, một tay hướng về sau sờ tới cây gậy nóng bỏng, nhắm đúng vị trí chậm rãi ngồi xuống.

Lạc Hưởng Ngôn trước đó đã làm công tác đầy đủ, cộng thêm sau khi mang thai thân thể vốn là nhạy cảm, Tang Đồng liền rất dễ dàng ngồi vào sâu đến tận cùng.

Nóng rực kiên đỉnh bị tầng lớp lớp trơn trượt bao trụ, Lạc Hưởng Ngôn không nhịn được nâng eo, đổi lấy tiếng thân ngâm thoải mái của Tang Đồng.

Lạc Hưởng Ngôn cởi nút áo Tang Đồng ra, lộ ra bộ ngực trắng nõn, một tay dùng lực vuốt ve, một tay đỡ ngang hông của cô di động.

Bởi vì mang thai, bộ ngực Tang Đồng biến lớn rất nhiều, căng tròn chắc nịch, khiến Lạc Hưởng Ngôn yêu thích không buông tay, cúi đầu ngâm đỉnh nhỏ đỏ tươi mềm mại, tỉ mỉ mút vào, liếm hút, giống như có thể mút ra hương sữa.

Tang Đồng ôm đầu của hắn, phối hợp động tác của hắn lên xuống, thoải mái ngẩng đầu lên, tóc dài đen nhánh tán loạn sau lưng, nhắm mắt lại, say mê trong tình dục.

Không bao lâu, Tang Đồng đã không còn hơi sức, thân thể nặng nề chuyển động mấy cái liền hoàn toàn không còn tí sức lực nào nữa, ăn vạ ôm Lạc Hưởng Ngôn rằm rì.

“Mệt chết đi được.....”

Lạc Hưởng Ngôn đang vui vẻ, nghe vậy cẩn thận lui ra ngoài, đặt cô thành tư thế quỳ ở trên giường, dưới bụng còn lót chiếc gối đầu mềm mại, để phòng ngừa cô té ở trên giường đè ép bụng mình.

Lạc Hưởng Ngôn quỳ gối phía sau cô, nắm chặt lấy vai của cô, một tay kia dùng lực vỗ vỗ cái mông trắng nõn của cô, thanh âm bộp bộp vừa vang vừa giòn, Tang Đồng đỏ mặt, thẹn thùng tới cực điểm.

Da thịt trắng nõn mềm mại giống như có từ tính, bàn tay dán lên lại không thể dứt ra được, từng lần một vuốt ve vuốt ve khe mông hình dáng mỹ lệ, bị vỗ vào nên biến thành màu hồng, giống như hai phiến ngọc hồng thấu, làm nổi bật da thịt trắng như tuyết, có một cỡ cảm giác dâm mị khác thường.

Tang Đồng thân thể xích lõa quỳ tại trên giường, phần lưng trắng nõn lồm ra thành đường cong đẹp mắt, từ phía sau nhìn thấy, đường cong nơi eo mông vẫn uyển chuyển như cũ, cùng trước khi mang thai vẫn mê người như vậy.

Lạc Hưởng Ngôn đỡ dục vọng nóng hổi, từng tắc thẳng tiến vào vùng đất mềm mại ướt át.

Dịu dàng như vậy nhưng cũng không mất đi cường hân tiến vào, Tang Đồng hưng phấn tới cực điểm, xoắn được chặt chẽ vô cùng, cánh tay chống đỡ thân mình cũng không nhịn được nhẹ nhàng run rẩy.

Lạc Hưởng Ngôn cúi người, ôm chặt cô, cơ ngực nở nang trắng kiện dán chặt sau lưng cô, hơi thở nóng rực bao phủ cô, Tang Đồng không nhịn được rên rỉ ra tiếng.

Lạc Hưởng Ngôn không nhanh không chậm ra vào, chậm đến nỗi Tang Đồng tựa hồ có thể cảm nhận được hình dáng của hắn, dần dần, Tang Đồng không hề thoả mãn với sự dịu dàng nhẹ nhàng chậm chạp như vậy, không nhịn được rên rỉ thúc giục: “Mau, nhanh một chút.....”

Lạc Hưởng Ngôn dán vào bên tai cô trầm thấp cười ra tiếng, eo ếch vừa dùng lực, đụng tới một cái thật sâu: “Có phải như vậy hay không?”

Tang Đồng thoải mái cao giọng hét lên: “Đúng, đúng, ông xã, nhanh một chút được không.....”

Lạc Hưởng Ngôn cố ý thông thả ung dung cọ sát, từ từ rút ra, lại chậm chậm thẳng tiến, trêu chọc Tang Đồng càng thêm khó chịu.

“Không được a bà xã đã trễ thế này, bảo bối nên đi ngủ rồi..... Anh sợ đánh thức bảo bối a!”

Nói xong, đột nhiên ngoài ý muốn hung ác đỉnh một cái, Tang Đồng thét chói tai ra tiếng.

“Sâu như vậy, có thể đội lên bảo bối hay không nha?”

Lời này khiến Tang Đồng xấu hổ cực kỳ, giống như có người đang quan sát cô, cái loại cảm thụ cảm kỳ ở trước mặt mọi người trình diễn xuân cung sống, cư nhiên làm cho cô có một khoái cảm khác thường khó tả.

“Đừng, đừng nói.....”

Lạc Hưởng Ngôn cười xấu xa, tiếp tục chín cặn một sâu ra vào: “Thế nào bà xã, không muốn để cho ông xã cùng bảo bối nói chuyện với nhau sao?”

Tang Đồng ô ô khóc thút thít, vừa dùng sức co rúc mình, vừa dứt quãng vắng: “Lưu manh.....”

Tang Đồng dưới sự kích thích chồng chất, đã sớm ảm ướt rồi tinh rồi mù, Lạc Hưởng Ngôn từ phía sau ra vào rất là sung sướng, tiếng nước chảy mập mờ giữa đêm hôm khuya khoắt càng phát ra rõ ràng, trong chốc lát, liền cảm nhận được Tang Đồng toàn thân căng thẳng.

Lạc Hưởng Ngôn biết cô sắp tới, cố ý rút ra bản thân, chỉ nhàn nhạt đỉnh đâm vào, vẽ vài vòng trên chọc.

Tang Đồng không nhịn được khóc sụt sùi ra tiếng, toàn thân như nhũn ra, trong lòng giống như có vô số con sâu nhỏ đang bò, ngứa ngáy tận xương tủy.

trống không gay gắt, cố tình Lạc Hưởng Ngôn làm chuyện xấu không chịu cho cô thống khoái.

Tang Đồng khóc cầu khẩn: “Ông xã là tuyệt nhất, van anh.....”

“Cầu xin anh cái gì?”

Lạc Hưởng Ngôn một tay ôm cô, một tay bảo hộ bụng của cô, chỉ sợ cô chống đỡ không nổi té nhào vào giường, nè lên bụng.

Tang Đồng thút tha thút thít khóc: “Anh đi vào.....”

Lạc Hưởng Ngôn nhàn nhạt rút ra đâm vào: “Anh đây không phải ở bên trong đó sao?”

Tang Đồng không nhịn được dựa vào sau, rên rỉ cầu xin: “Anh sâu một chút nữa nha.....”

Thanh âm kia run rẩy, âm cuối giống như một chiếc lông vũ, nhẹ nhàng quét qua đáy lòng của Lạc Hưởng Ngôn.

Lạc Hưởng Ngôn nắm lấy bả vai cô, để cho cái mông của cô nhếch lên thật cao, dùng sức vào nhanh ra mạnh.

Tang Đồng rốt cuộc thoải mái khê rên, khoe mắt ngân ngấn nước, nhắm mắt lại thừa nhận va chạm mãnh liệt của Lạc Hưởng Ngôn.

Không bao lâu, Tang Đồng liền lên đến đỉnh núi, khoái cảm chất đồng cùng nhau bộc phát, trước mắt từng luồng sáng lóe lên, co quắp căng thẳng, cũng từng cái co rút xoắn chặt kiềm đỉnh của Lạc Hưởng Ngôn.

Cao trào đi qua, Tang Đồng mệt mỏi vô cùng, mềm mại nghiêng người nằm ở trên giường thở dốc.

Lạc Hưởng Ngôn vẫn còn cứng rắn, bắt mẫn từ phía sau ôm cô, nắm lấy bộ ngực mềm mại của cô chơi đùa, đẩy đẩy eo oán trách: “Anh còn chưa xong chuyện.....”

Tang Đồng mệt mỏi, cơn buồn ngủ ập tới, trở mặt không nhận người thân gạt móng vuốt của hắn ra: “Tự mình giải quyết đi!”

Lạc Hưởng Ngôn dấn sát vào cô, phân thân nóng rực dấn sát vào phần mông trắng nõn của cô cọt a cọt, nói lầm bầm: “Em qua sông đoạn cầu a! Mình sung sướng cũng không thèm trông nom sống chết của ông xã.....”

Tang Đồng mệt mỏi, không nói hai lời gờ móng vuốt quét qua: “Cút ——“

Lạc Hưởng Ngôn nhìn chằm chằm mấy dấu móng tay còn rướm máu trước ngực khóc không ra nước mắt, không thể làm gì khác hơn là ầm ừ hừ hừ mà ôm Tang Đồng, tự mình động thủ vội vã giải quyết.

Lạc Hưởng Ngôn rút khăn giấy lau chùi, nằm ở trên giường bị thương mà thở dài.

Về sau tuyệt đối không thể để cho cô ấy mang thai nữa!

Giống như hiện nay thì không có cách nào vượt qua rồi!

Lạc Hưởng Ngôn hận không thể đem thời gian đẩy nhanh, Tang Đồng mau chóng đem đứa nhỏ này sinh ra cho xong việc!

Hơn một tháng sau, trong sự khẩn trương chờ mong của cả nhà, Tang Đồng rốt cuộc sinh ra một bé gái.

Quá trình sinh nở cũng không quá lâu, Tang Đồng coi như sinh thuận lợi, nhưng vẫn đau đến kêu thảm thiết như cũ, đem tay Lạc Hưởng Ngôn bấu chặt một mảnh xanh tím.

Lạc Hưởng Ngôn cũng không thèm nhìn tới tiểu mao đầu này, đau lòng giúp Tang Đồng lau đi khuôn mặt đầy mồ hôi và nước mắt, nhẹ nhàng hôn cô, khẽ nói: “Thật xin lỗi, để cho em chịu khổ rồi..... Bà xã, anh yêu em!”

Tang Đồng đột nhiên cảm thấy tất cả khổ cực đều đáng giá.

Có người nói, sinh con, giống như dạo một vòng quanh quỷ môn quang, cái loại đau tê tâm liệt phế đó, khiến phụ nữ giống như chết đi một lần, gắng gượng qua, chính là giành được sự sống mới.

Tang Đồng suy yếu cười cười, thanh âm nhỏ không thể nghe được, nghe vào trong tai Lạc Hưởng Ngôn, trái tim lại giống như bị giáng một cú thật nặng, hạnh phúc đến đau đớn.

“Em yêu anh, nguyện ý sinh cho anh thật nhiều đứa nhỏ.....”

Nếu là con gái, giữ nguyên quyết định trước đó kêu “Nhị Mao” dĩ nhiên là không thích hợp.

Lạc phu nhân suy đi nghĩ lại, đề nghị: “Tên xấu dễ nuôi

i, không bằng bảo bối nhũ danh liền kêu Tiểu Mao? Dễ nghe lại đáng yêu!”

Tang Đồng ánh mắt sáng lên: “Tiểu Mao nghe thật hay!”

Vì vậy, nhũ danh của tiểu công chúa Lạc gia cứ như vậy quyết định.

Tiểu Mao một chút cũng không ngoan, tính khí lớn đến muốn chết, ngay từ lúc trong bụng mẹ liền biểu hiện ra, hiện tại càng thêm tự do, càng tệ hơn là rất thích hành hạ người chung quanh.

Lạc Hưởng Ngôn xách Tiểu Mao chiếm đoạt Tang Đồng không buông ném cho người giúp việc, hận không thể đem đứa nhỏ quậy phá này nhét trở lại trong bụng Tang Đồng.

Sữa bột không uống!

Một đêm gào thét tám lần!

Lúc tắm một thân đầy nước văng tung tóe!

Lúc không có người ôm nhất định khóc rống không ngừng.....

Chỗ nào là áo bông tri kỷ của ba chứ!

Lạc Hưởng Ngôn tức giận chỉ vào Tiểu Mao đang ha ha ha cười không ngừng: “Tang Tang, này nhất định là Nhị Mao đầu thai tới đây đòi nợ đấy!”

Tang Đồng cũng là lần đầu giữ đứa bé, khó tránh khỏi có chút luống cuống tay chân, tinh thần mệt mỏi, nghe vậy lập tức bật người lệ nóng doanh tròng, đáng thương hề hề nói: “Nếu không, giao ẹ giữ?”

Nhắc tới cũng kỳ quái, đứa nhỏ này thích nhất là Lạc phu nhân, chỉ cần Lạc phu nhân có mặt, tiểu nha đầu kia liền đặc biệt nhu thuận, vui vẻ còn có thể bám người, khiến Lạc phu nhân yêu thích không thôi.

Lạc Hưởng Ngôn tấm tắc khen ngợi: “Tiểu Mao giống anh bộ dáng thông minh, biết mẹ chúng ta lợi hại nhất, nhìn xem con bé rất biết nịnh nọt người.....”

Tang Đồng tâm tình hết sức phức tạp, chưa xốt nói: “Đúng vậy a, ai kêu mẹ anh khí thế cường đại nhất!”

Tin tức Lạc gia có tiểu công chúa truyền ra ngoài, truyền thông ùn ùn kéo tới, hy vọng có thể có được chút tin tức độc quyền.

Lạc phu nhân không muốn để cho cháu gái xuất hiện trước công chúng quá sớm, để tránh quá nhiều sự phát triển khỏe mạnh của bảo bối.

Đối với lần này, Lạc Hưởng Ngôn cùng Tang Đồng cũng có cái nhìn giống nhau, chỉ là Tiểu Mao tựa hồ không nghĩ như vậy, vô cùng thích có ống kính chia về phía mình, mỗi lần cho con bé chụp hình bé đều đặc biệt hưng phấn.

Ngày thôi nôi, Tiểu Mao được đặt ở trên đệm mềm mại, trước mặt một đám người lớn nhìn soi mói, vui sướng bỏ qua bỏ lại, đối với tất cả quà tặng một mực không nhìn đến.

Tang Đồng khấn trương lôi kéo tay Lạc Hưởng Ngôn: “Nhất định phải chọn quyển sách kia, con gái dĩ nhiên phải là tài nữ có tri thức hiểu lễ nghĩa!”

Lạc Tiểu Mao bò qua bản tác phẩm vĩ đại ‘Thẩm định và thưởng thức thi từ’.

Lạc Hưởng Ngôn cười hả hê: “Tiểu Mao nhất định yêu thích châu báu anh đưa cho con bé, trưởng thành nhất định là mỹ nhân!”

Lạc Tiểu Mao cũng không thèm nhìn tới những thứ châu báu trong suốt sáng lấp lánh kia.

Hàn Tả Tả cười đến cúi gập người xuống: “Tiểu Mao yêu thích con rối tơ tằm, đáng yêu như thế, đứa bé nào cũng thích.....”

Sự thật chứng minh Lạc Tiểu Mao cùng người khác bất đồng, ngay cả đứa nhỏ nào cũng đều thích món đồ chơi lông mềm như nhung mà bảo bối lại không thèm để ý.

Lạc phu nhân hiếu kỳ hỏi: “Bảo bối thích gì à?”

Lạc Tiểu Mao hưng phấn nắm máy CD nha nha gọi, đó là bộ phim điện ảnh mới nhất Nghiêm Dực Toàn đưa tới, độc nhất vô nhị.

Tang Đồng sâu kín mở miệng: “Con bé muốn trở thành diễn viên sao?”

Lạc Tiểu Mao xác thực thích diễn kịch, Tang Đồng có lúc ở nhà sáng tác bài hát, Lạc Tiểu Mao nói cũng không nói, liền theo âm nhạc y y nha nha gào khóc thảm thiết. Mỗi lần trên ti vi có khiêu vũ, Lạc Tiểu Mao nhất định tròn to cặp mắt nhìn xem như si như say.

Tang Đồng rất ưu sầu: “Lạc Đà, anh nói Tiểu Mao tương lai sẽ không thật muốn làm minh tinh chứ?”

Lạc Hưởng Ngôn thờ ơ nói: “Con bé coi như muốn làm minh tinh cũng không có chuyện gì..... Lấy địa vị của Lạc gia, chỉ cần con bé hơi có một chút bản lĩnh, muốn thành danh cũng không phải là chuyện khó! Có cái gì lớn lao chứ!”

Tang Đồng nghĩ cũng phải, có Lạc gia, Lạc Tiểu Mao tuyệt đối sẽ không vất vả giống như cô ngày trước.

Lạc Tiểu Mao rất cố gắng trưởng thành.

Tiểu cô nương rất hoạt bát, cả ngày cười hì hì thập phần vui vẻ. Một đôi mắt thật to, đen lúng liếng giống như quả nho trong suốt, như búp bê tinh tế chạm khắc xinh đẹp đáng yêu.

Đoạn thời gian gần đây, Lạc Hưởng Ngôn vẫn bận rộn một dự án mới, ngay cả sinh nhật lần thứ tư của con gái cũng không thể tham dự cùng con bé. Thật vất vả có chút thời gian rảnh rỗi, liền phát hiện Lạc Tiểu Mao không thích hợp.

Lạc Tiểu Mao gần đây rất kỳ quái, luôn vui vẻ lắm bầm lều bầu, giống như bên cạnh có một bạn nhỏ cùng bé chơi đùa, thậm chí đêm hôm khuya khoắc còn mộng du.

Lạc Hưởng Ngôn lo âu ôm tâm can bảo bối hỏi: “Tiểu Mao đang làm cái gì?”

Lạc Tiểu Mao trừng mắt nhìn, chỉ vào góc tường ngây thơ nói: “Con cùng tiểu ca ca chơi a!”

Lạc Hưởng Ngôn nhìn góc tường một chút, cái gì cũng không có.

“Nơi đó có tiểu ca ca?”

Lạc Tiểu Mao bấu môi mắt hứng: “Có a, tiểu ca ca rất tốt, ngày ngày chơi với con, ba hư! Tiểu ca ca gọi ba, ba đều không để ý anh ấy.....”

Lạc Hưởng Ngôn nghe được rộn cả tóc gáy, nhìn kỹ Lạc Tiểu Mao.

Tiểu Mao sắc mặt có chút tái nhợt, dưới mắt một vòng bầm đen, ấn đường tối đen, nhưng đôi mắt vẫn như cũ trong suốt sáng ngời, thiên chân vô tà, không chút dấu vết nói láo nào.

Lạc Hưởng Ngôn khó khăn nuốt nước miếng một cái: “Bảo bối, nói cho ba, tiểu ca ca còn nói cái gì?”

Tiểu Mao ngón tay xoắn a xoắn, giương mắt tròn mắt nhìn trừng hấn, tràn ngập oán hận.

.....

—————oOo—————

“Tiểu ca ca nói anh ấy gọi là Chíp Bông, ba và mẹ không cần anh ấy..... Anh ấy rất cô đơn, sợ bóng tối, muốn cùng em gái chơi chung với nhau!”

Lạc Hưởng Ngôn cứng nhắc buông Tiểu Mao ra, sờ sờ đầu của bé con vẻ mặt đơ ra nói: “Tiểu Mao ngoan, không cần chạy loạn..... Ba ba có chút việc, đi một chút sẽ trở lại!”

Lạc Hưởng Ngôn lao nhanh xuống lầu, chạy loạn tìm Lạc phu nhân.

Lạc phu nhân đã ra ngoài cùng đám bạn tốt của bà uống trà chiều, vẫn chưa trở về.

Lạc Hưởng Ngôn vừa kinh hãi vừa hoảng sợ, ở dưới lầu xoay quanh, nghĩ nghĩ, vẫn là lo lắng Lạc Tiểu Mao một mình ở trên lầu, đành phải cố lấy dũng khí đi lên.

“Tiểu Mao..... Tiểu Mao —— đừng nhúc nhích!”

Lạc Hưởng Ngôn đẩy mở cửa, suýt nữa hôn phi phách tán – hôn vía lên mây.

Lạc Tiểu Mao ngồi trên cửa sổ, tay hướng ra ngoài, nghe vậy quay đầu lại, nghiêng đầu quỷ dị cười nói: “Ba ba, Tiểu ca ca ở trong vườn hoa, đang bảo con xuống chơi với anh ấy!”

Lạc Hưởng Ngôn từng bước một tiến lên: “Bảo bối ngoan, đừng nhúc nhích a, ba ba cùng con đi cầu thanh xuống lầu được không?”

Lạc Tiểu Mao cười nói: “Ca ca nói anh ấy có thể tiếp được con nha!”

Lạc Hưởng Ngôn phóng một bước thật xa nhảy đến bên cửa sổ, đem Tiểu Mao một phen ôm vào trong ngực.

Dưới lầu căn bản một bóng người cũng không có.

Lạc Hưởng Ngôn sợ tới mức kêu to quang quác, ôm Lạc Tiểu Mao lao xuống lầu, chạy ra khỏi nhà.

Tang Đồng đang chuẩn bị vào cửa, thiếu chút nữa bị hai người đụng vào, tức giận nói: “Hai cha con lại âm ỉ cái gì?”

Lạc Hưởng Ngôn kích động một tay ôm con gái, một tay gắt gao ôm bà xã, đáng thương nói: “Bà xã, thật đáng sợ, Nhị Mao đến đây báo thù ah.....”

Tang Đồng vỗ ót hấn một cái: “Nói hươu nói vượn cái gì đó! Rốt cuộc có chuyện gì?”

Lạc Hưởng Ngôn lắp bắp kể lại.

Tang Đồng nghe xong, trừng mắt nhìn con gái đang thực nhu thuận trong lòng Lạc Hưởng Ngôn.

Lạc Tiểu Mao im lặng trốn ở trong lòng ba ba, đối với Tang Đồng giả hoạt cười cười.

Tang Đồng thở dài, sờ sờ đầu Lạc Hưởng Ngôn: ” Lạc Đà đáng thương..... Tiểu Mao, gần đây Nghiêm bá bá có phải muốn tìm người đóng phim kịch dị hay không?”

Lạc Tiểu Mao mẫn tuệ – sâu sắc cảm giác tình huống có chút không ổn, lão mẹ nhà mình luôn luôn đứng về phía lão ba, ngay lập tức chân giống như thoa dầu mỡ trơn mất dạng.

Lạc Hưởng Ngôn cũng cân nhắc thấy có điểm không thích hợp : “Sao lại thế này?”

Tang Đồng thương hại nhìn hấn một cái: “Mấy ngày trước em và Tiểu Mao cùng nhau xem một bộ phim kịch dị, Quý anh miêu , anh có rãnh để thưởng thức.....”

Lạc Hưởng Ngôn không hiểu ra sao, trong lòng run sợ kéo Tang Đồng cùng xem với hấn.

Xem một nửa, Lạc Hưởng Ngôn liền hiểu được, Lạc Tiểu Mao là cố ý giả thần giả quỷ trên cột hắc.

Tang Đồng cảm khái: ” Tiểu Mao rất có thiên phú, diễn xuất quá giỏi!”

Lạc Hưởng Ngôn nổi bão rống giận: “Lạc, Tiểu, Mao ——”

Lạc Tiểu Mao rất tinh ranh, lúc này đã sớm chạy trốn mất dạng.

Lạc Hưởng Ngôn bị phần vận phần: “Chỉ có con gái cùng tiểu nhân là khó nuôi..... Người xưa đúng là không có gạt anh ah!”

Tang Đồng đồng tình vuốt vuốt lông tóc đang dựng ngược của hắc, đột nhiên nói: “Chỉ sợ không lâu nữa..... Anh lại phải dưỡng thêm một ‘tiểu nhân’ nữa nha!”

Trời nắng một cái sét đánh trúng ngay đầu.

Lạc Hưởng Ngôn sửng sốt, đủ loại hoảng sợ nhìn chăm chăm bụng Tang Đồng vẫn như cũ bằng phẳng: “Trời muốn diệt ta aaaa ——”

~ Hoàn ~

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/mau-xanh-huyen-bi>